

ويرایش دوم

جزء اول

۱- سوره فاتحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٤﴾

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٥﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٦﴾

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٧﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ

عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

﴿١﴾ به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿٢﴾ ستایش خدایی را سزد که پرورش دهنده جهانیان ﴿٣﴾ (و) بخشنده (و) مهربان ﴿٤﴾ (و)

مالک (و صاحب اختیار) روز جزاء است ﴿٥﴾ (خدایا) ما فقط تو را می پرستیم و از تو یاری

می جوئیم (و نه از غیر تو) ﴿٦﴾ (خدایا) ما را به راه راست راهنمایی کن ﴿٧﴾ راه کسانی که

بر آنها نعمت فرستاده‌ای نه آنان که مورد غضب تو واقع شده یا گمراه گردیده‌اند.

۲- سوره بقره

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الم ۲ آن کتاب، تردیدی در آن نیست، برای تقوا پیشگان هدایت است ۳ (آنان) که به غیب ایمان می آورند و نماز را پیا می دارند و از آنچه که روزی آنها کرده ایم انفاق می کنند ۴ و کسانی که به آنچه که به تو نازل شده و آنچه که قبل از تو نازل شده اذعان می کنند و آنها به آخرت یقین دارند ۵ آنان بر هدایت از پروردگارشان هستند و آنان همان رستگارانند ۶ همانا کسانی که کفر ورزیده اند بر آنها یکسان است چه به آنها هشدار بدهی یا به آنها هشدار ندهی ایمان نمی آورند ۷ خداوند بر قلب هایشان و بر گوش آنان و بر چشم هایشان با پرده ای مهر نهاده و عذابی بزرگ برای آنان هست ۸ و از مردم کسانی می گویند که به خداوند و روز آخر ایمان آورده ایم و (حال آنکه) آنان مؤمن نیستند ۹ به خداوند و کسانی که ایمان آورده اند خدعه می کنند و (حال آنکه) خدعه نمی کنند مگر به خودشان و نمی فهمند ۱۰ در قلوب آنها مرضی هست و خداوند مرضشان را بیفزود و آنها به (خاطر) آنچه که تکذیب می کردند عذابی دردناک دارند ۱۱ و وقتی که به آنها گفته شود که در زمین فساد نکند می گویند جز این نیست که ما اصلاح کننده ایم ۱۲ آگاه باشید که آنان همان افسادگران هستند و لکن نمی فهمند ۱۳ و وقتی که به آنها گفته شود که ایمان بیاورید همانطور که مردم ایمان آوردند، می گویند آیا همانطور که سفیهان ایمان آورده اند ایمان بیاوریم؟! آگاه باشید که آنها خود سفیه هستند و لکن نمی دانند ۱۴ و وقتی که با کسانی که ایمان آورده اند ملاقات کنند می گویند ایمان آورده ایم و وقتی که با شیاطینشان خلوت کنند می گویند ما با شما هستیم، جز این نیست که ما استهزاء کننده (آنها) هستیم ۱۵ (حال آنکه) خداوند آنها را استهزاء می کند و آنها را در طغیانشان ننگه می دارد که سرگردان شوند ۱۶ آنان کسانی هستند که گمراهی را به جای هدایت خریده اند و تجارتشان سود نمی دهد و هدایت شده نیستند ۱۷ مثل آنان مانند مثل کسی است که آتشی افروخته و چون آنچه که اطرافش است را روشن کرد خداوند نورشان را ببرد و آنها را در تاریکی هایی فرو گذارد که نبینند ۱۸ کر و گنگ و کور هستند پس آنها (از گمراهی به هدایت) باز نمی گردند ۱۹ یا مانند رگباری از آسمان است که در آن تاریکی و رعد و برق هست (و در آن حال) از (صدای) صاعقه ها از ترس مرگ انگشتانشان را در گوش هایشان قرار می دهند و (حال آنکه) خداوند به کافران محیط است ۲۰ نزدیک است که برق، چشمانشان را در ریابد، هر گاه (اطراف را) برای آنان روشن کند در آن گام بر می دارند و وقتی که بر آنان تاریک کند می ایستند و اگر خداوند می خواست البته گوششان و چشمانشان را می برد، همانا خداوند بر هر چیزی بسیار توانا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الم ۲ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ۳ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۴ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۵ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۶ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۷ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۸ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ۹ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ۱۰ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ۱۱ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ۱۲ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ۱۳ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ۱۴ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنُوا وَإِذَا خَلَوْا إِلَى شِيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِئُونَ ۱۵ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۱۶ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَى فَمَا رَاحَتِ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ۱۷ مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ۱۸ صُمُّ بُعْثٌ عَمَّى فَهَمُّ لَا يَرْجِعُونَ ۱۹ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَنُبُرٌ يُجْعَلُونَ أَصَابِعُهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ۲۰ يَكَادُ الْبَرْقُ يَحْطِفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ

است ﴿۲۱﴾ ای مردم پروردگارتان که شما و کسان قبل از شما را آفرید را بندگی کنید تا شما تقوا (پیشه) کنید ﴿۲۲﴾ کسی که زمین را برای شما به عنوان بستر و آسمان را به عنوان بناء (سقف) قرار داد و از آسمان آبی فرو فرستاد و با آن میوه‌هایی را به جهت روزی برای شما بیرون آورد پس برای خداوند همتایانی قرار ندهید و شما (دارندگان علم و شعور) می‌دانید ﴿۲۳﴾ و اگر از آنچه که بر بنده خود نازل کردیم در تردید می‌باشید پس سوره‌ای مثل آن بیاورید و گواهانتان غیر از (اولیاء) خداوند را بخوانید اگر راستگو می‌باشید ﴿۲۴﴾ پس اگر هنوز انجام نداده‌اید که هرگز انجام نخواهید داد پس از آتش مهیا شده برای کافران بهراسید که آتشگیر آن مردم و سنگ‌ها است ﴿۲۵﴾ و به کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح کردند بشارت بده به اینکه برای آنان بهشت‌هایی هست که از زیر آنها جویبارها جاری می‌شود هرگاه میوه‌ای از آنها روزی آنان می‌شود گویند که این همان است که از قبل (در دنیا) به ما روزی داده شده و مشابه آن را آورده‌اند و برای آنها در آنجا زوج‌هایی پاک هست و آنها در آن جاویدانند ﴿۲۶﴾ البته که خداوند حیاء نمی‌کند که به پشه و آنچه که (در کوچکی یا بزرگی) بالاتر از آن است مثال بزند و اما کسانی ایمان آورده‌اند و می‌دانند که آن (مثل) از پروردگارشان حق است، و اما کسانی که کفر ورزیده‌اند پس می‌گویند خداوند با (زدن) این مثل چه اراده کرده؟ بسیاری را با آن گمراه می‌کند و بسیاری را با آن هدایت می‌کند و (حال آنکه) با آن جز فاسقان را گمراه نمی‌کند ﴿۲۷﴾ کسانی که پیمان خداوند را بعد از میثاق (عهد بستن) آن می‌شکنند و آنچه که خداوند امر کرده که به آن پیوندند را قطع می‌کنند و در زمین فساد می‌کنند آنان همان زیانکاران هستند ﴿۲۸﴾ چگونه به خداوند کفر می‌ورزید و (حال آنکه) شما مردگانی بودید پس شما را زنده کرد سپس شما را می‌میراند، سپس شما را زنده می‌کند سپس به سوی او بازگردانده می‌شوید ﴿۲۹﴾ او کسی است که جمیع آنچه که در زمین هست را برای شما خلق کرد سپس قصد (خلقت) آسمان کرد و آنها را در هفت آسمان استوار نمود و او به هر چیزی دانا است ﴿۳۰﴾ و (به یاد آور) اتوقتی را که پروردگارت به ملائکه گفت من (همواره) قرار دهنده یک خلیفه (جانشین) در زمین هستم (به صورت ایراد) گفتند آیا در آن کسی را قرار می‌دهی که در آن فساد کند و خون‌ها بریزد و (حال آنکه) ما تو را با ستایش کردن تو تسبیح می‌کنیم و تقدیس می‌نماییم خداوند فرمود که من می‌دانم آنچه را که شما نمی‌دانید ﴿۳۱﴾ و به آدم همه اسم‌ها را تعلیم داد سپس آنها (اسماء) را بر ملائکه عرضه کرد و فرمود اسماء اینان را به من خبر بدهید اگر راستگو می‌باشید ﴿۳۲﴾ گفتند منزهی تو! ما علمی جز آنچه که تو به ما تعلیم داده‌ای نداریم همانا تو دانا و حکیم هستی ﴿۳۳﴾ (خداوند) فرمود ای آدم اسم‌های آنها را به آنها خبر بده و چون اسمائشان را به آنها خبر داد فرمود: آیا به شما نگفتم که من غیب آسمان‌ها و زمین را می‌دانم و آنچه که آشکار می‌کنید و آنچه

إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۱﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۲۲﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۲۳﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۴﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَأْتُوا النَّارَ الَّتِي وَوُودَهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۲۵﴾ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۶﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿۲۷﴾ الَّذِينَ يَتَّقُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۲۸﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۲۹﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳۰﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۱﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۲﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۳۳﴾ قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي

أَعْلَمَ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَلَّمَ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿۳۱﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۳۲﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۳﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَعْتَبٌ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿۳۴﴾ فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۳۵﴾ قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۶﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۳۷﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿۳۸﴾ وَأَمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿۳۹﴾ وَلَا تَلْبَسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۴۰﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿۴۱﴾ أَنَا مُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنَسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۴۲﴾ وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿۴۳﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿۴۴﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۴۵﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿۴۶﴾ وَإِذْ جَعَلْنَاكُم مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُدَبِّجُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿۴۷﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَجْجَيْتَاكُم وَأَعْرَفْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿۴۸﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا

که پنهان می کردید را می دانم ﴿۳۱﴾ و (یادآوری کن) آنوقتی را که به ملائکه گفتیم بر آدم سجده کنید و (همه) سجده کردند جز ابلیس که اباہ کرد و استکبار ورزید و از کافران بود ﴿۳۲﴾ و گفتیم ای آدم، تو و (همراه با) جفتت در جنت سکونت کن و هر دو هر جایی (یا زمانی) که خواستید از رزق فراوان آن بخورید و (لیکن) به این درخت نزدیک نشوید که (در نتیجه) از ستمکاران می شوید ﴿۳۳﴾ پس شیطان آن دو را از آن لغزاند پس آن دو را از آن (جنتی) که در آن بودند اخراج کرد و گفتیم فرود آید که بعضی از شما بر بعضی دیگر دشمن هستید و برای شما در زمین تا مدتی جایگاهی و متاعی هست ﴿۳۴﴾ پس کلماتی را از پروردگارش به آدم القاء کرد و خداوند بر او توبه (التفات) کرد که او بسیار توبه (التفات) کننده و مهربان است ﴿۳۵﴾ گفتیم همگی از آن فرود آید پس اگر هدایتی از من به سوی شما آمد پس (آن) کسی که از هدایت من پیروی کند پس خوفی بر آنان نیست و آنان اندوهگین نمی شوند ﴿۳۶﴾ و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند آنان اصحاب آتش هستند، آنان در آن ماندگارند ﴿۳۷﴾ ای فرزندان اسرائیل (لقب یعقوب (ع) به معنی عبد الله) نعمت مرا که به شما انعام (عطاء) کردم به یاد آورید و به عهد (بیعت با) من وفا کنید تا به عهد شما وفا کنم و از من و تنها از من بهر اسید ﴿۳۸﴾ و به آنچه که نازل کردم ایمان آورید که تصدیق کننده است بر آنچه که با شما است و اول کافر به او نباشید و آیات مرا به بهایی اندک مفروشید و از من و تنها از من بهر اسید ﴿۳۹﴾ و حق را با باطل ملبس (مخلوط) نکنید و حق را کتمان (ن) کنید و (در حالی که) شما (آن را) می دانید ﴿۴۰﴾ و نماز را برپا دارید و زکات بدهید و با رکوع کنندگان رکوع کنید ﴿۴۱﴾ آیا مردم را به نیکی امر می کنید و خودتان را فراموش می کنید و (حال آنکه) شما کتاب را می خوانید آیا پس تعقل نمی کنید؟ ﴿۴۲﴾ و با صبر کردن و نماز یاری جوید و آن البته بزرگ (گران) است (میسور نمی شود) مگر بر خاشعان ﴿۴۳﴾ که امید دارند که ایشان پروردگارش را ملاقات کنند و همانا ایشان به سوی او رجعت کننده اند ﴿۴۴﴾ ای فرزندان اسرائیل به یاد آورید نعمت مرا که بر شما انعام کردم و من شما را بر عالمیان برتری دادم ﴿۴۵﴾ و بهر اسید از آنروزی که کسی به جای کسی به چیزی جزاء داده نمی شود و از او شفاعتی قبول نمی شود و عوضی (فدیه ای) از او گرفته نمی شود و آنان یاری نمی شوند ﴿۴۶﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که (اسلاف) شما را از آل فرعون نجات دادیم که با بد عذابی به شما رنج می دادند، فرزندانان را ذبح می کردند و زنان شما را زنده (باقی) می گذاشتند و در آن بلای بزرگی از پروردگارتان بود ﴿۴۷﴾ و آنوقتی را که دریا را برای شما شکافتیم و نجاتتان دادیم و آل فرعون را غرق کردیم و (در حالی که) شما (آنها را) نظاره می کردید ﴿۴۸﴾ و آنوقتی را که به موسی چهل شب وعده کردیم سپس بعد از (رفتن) او (به میقات) گوساله ای را اتخاذ کردید و (در حالی که) شما ستمکار بودید ﴿۴۹﴾ سپس بعد از آن از شما در گذشتیم با ترقب

موسیٰ اَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿۲۲﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۲۳﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۲۴﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِيَّاكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَى بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۲۵﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَنزِي اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذْتُمُ الصَّاعِقَةَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿۲۶﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۲۷﴾ وَظَلَلْنَا عَلَيْكُمْ الْعَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى كُلًّا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۲۸﴾ وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَزَيِدِ الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۹﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۳۰﴾ وَإِذِ اسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرِبَهُمْ كُلُّوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿۳۱﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نَصْبِرَ عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصَلَهَا قَالَ أَسْتَسْبِدُّونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَى بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبِي مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿۳۲﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَى وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۳﴾ وَإِذْ

به اینکه شما شکر کنید ﴿۲۲﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که به موسی کتاب و فرقان دادیم راقب به اینکه شما هدایت شوید ﴿۲۳﴾ و آنوقتی را که موسی به قومش گفت ای قوم من! همانا شما با اتخاذ گوساله به خودتان ظلم کردید پس توبه کنید به سوی آفریدگارتان و انفستان را بکشید که آن برای شما نزد آفریدگارتان بهتر است پس بر شما توبه کرد و او بسیار توبه (الثفات) کننده و مهربان است ﴿۲۴﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که گفتید ای موسی هرگز به تو ایمان نخواهیم آورد تا آنکه خداوند را آشکارا ببینیم، پس صاعقه شما را در گرفت و (در حالی که) شما نظاره می کردید ﴿۲۵﴾ سپس بعد از مرگتان شما را برانگیزانیدیم مترقب به اینکه شکر کنید ﴿۲۶﴾ و ابر را بر شما سایه بان کردیم و من (ترنجبین) و سلوا (عسل) بر شما نازل کردیم، از آنچه روزی پاک که به شما دادیم بخورید و (با کفران نعمت) به ما ستم نکردند و لکن به خودشان ستم می کردند ﴿۲۷﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که (به شما) گفتیم در این قریه داخل شوید و هر چه می خواهید با آسایش از آنجا بخورید و از درب، سجده کنان داخل شوید و بگوئید فرو بریز (آمزش را بر ذنوب ما) تا خطاهای شما را بر شما بیامرزیم و بزودی به نیکو کاران فزونی خواهیم داد ﴿۲۸﴾ پس کسانی که ظلم کردند سخن را به غیر آنچه که به آنان گفته شده بود تبدیل کردند پس به (سزای) آن فسقی که می کردند از آسمان عذابی را بر کسانی که ستم کرده بودند نازل کردیم ﴿۲۹﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که موسی برای قومش آب خواست پس گفتیم که با عصایت به سنگ بزن پس از آن دوازده چشمه جاری شد، همه مردم آشخورشان را دانستند، از رزق خداوند بخورید و بیاشامید و در زمین افساد نکنید (و حال آنکه) فساد کننده اید ﴿۳۰﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که گفتید ای موسی! هرگز بر طعامی واحد شکیبایی نخواهیم ورزید و از پروردگارت برای ما بخواه تا از آنچه که زمین می رویاند از بقولات (تره بار) آن و خیار آن و گندم (یا سیر) آن و عدس آن و پیاز آن بیرون آورد، گفت: آیا تبدیل آنچه که آن پست تر است را طلب می کنید؟ به (جای) آنچه که آن بهتر است! فرود آید به شهر (مصر یا به شهری) پس همانا آنچه که خواسته اید (در آنجا) برای شما هست و ذلت و مسکنت (بیچارگی) بر آنها زده شد، و به غضبی از خداوند گرفتار گشتند، آن برای این بود که آنها به آیات خداوند کفر می ورزیدند و پیامبران را به ناحق می کشتند، آن به (سب) آنچه بود که عصیان ورزیدند و تعدی (تجاوز) می کردند ﴿۳۱﴾ همانا کسانی که ایمان آورده اند و کسانی که یهودی شدند و نصارا و صابئین (عبادت کنندگان کواکب) کسی (از آنان) که به خداوند و روز آخر ایمان بیاورد و به صالح عمل کند پس نزد پروردگارش پاداش خود را دارند و خوفی بر آنها نیست و آنان محزون نمی شوند ﴿۳۲﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که از شما پیمان (بیعت) گرفتیم و (کوه) طور را بر فراز شما بالا بردیم که آنچه که به شما دادیم را با قوت بگیرد و به یاد آورید آنچه را که

أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمْ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٦﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبُحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُؤًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِصٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَوُحُهَا تَمُرٌ النَّازِحِينَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَابَهُ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧١﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْآنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٣﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَتَشَقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٥﴾ أَفَتَعْظُمُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٦﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِعَضُوبِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَنُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٧﴾ أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٨﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيٍّ وَإِنْ هُمْ

در آن (بیمان بیعت) هست مترقب به اینکه (از مخالفت کردن) پرهیز کنید ﴿٦٤﴾ سپس بعد از آن روی گردانید و اگر فضل خداوند و رحمت او بر شما نمی بود حتماً از زیانکاران می شدید ﴿٦٥﴾ و هر آینه کسانی از شما که در شبته تعدی کردند را دانسته اید، پس به آنها گفتیم بوزینگانی رانده شده شوید ﴿٦٦﴾ و آن را به عنوان درس عبرت برای حاضران آنها و آیندگان آنها و موعظه ای برای پرهیزگاران قرار دادیم ﴿٦٧﴾ و آنوقتی را که موسی به قومش گفت همانا خداوند به شما امر می کند که ماده گاوی را بکشید، گفتند (ای موسی) آیا ما را به سُخره می گیری، گفت: به خداوند پناه می برم اگر از جاهلان باشم ﴿٦٨﴾ گفتند: از پروردگارت برای ما بخواه تا برای ما آشکار کند که آن (ماده گاو) چگونه است، (موسی) گفت همانا او می فرماید همانا آن گاوی نه پیر است و نه جوان، میانسالی بین آن دو است پس آنچه که (به آن) امر می شوید را انجام دهید ﴿٦٩﴾ گفتند: از پروردگارت برای ما بخواه تا برای ما واضح کند که رنگ آن چگونه است، (موسی) گفت: همانا او می فرماید همانا آن ماده گاوی زرد است رنگ آن فاقع (زرد پُررنگ) است که بینندگان را شاد می نماید ﴿٧٠﴾ گفتند از پروردگارت برای ما بخواه تا برای ما واضح نماید که آن چگونه است همانا گاو بر ما مشتبه شده و ما اگر خداوند بخواهد البتّه راه یابنده خواهیم بود ﴿٧١﴾ گفت همانا او می فرماید همانا آن ماده گاوی است که نه رام است که زمین را شخم زند و نه کشتزار را آبیاری کند، سالم است، هیچ لکه ای در آن نیست گفتند اکنون حق را آوردی، پس آن را ذبح کردند و (در حالی که) نزدیک بود که انجام ندهند ﴿٧٢﴾ و آنوقتی را که نفسی را کشتید و در آن (با هم) کشمکش کردید و خداوند آنچه که پنهان می داشتید را خارج کننده است ﴿٧٣﴾ پس گفتیم قسمتی از آن را به او بزیند که این چنین خداوند مردگان را زنده می کند و آیاتش را به شما نشان می دهد به این ترقب که شما تعقل کنید ﴿٧٤﴾ سپس بعد از آن قلب های شما و آنها مانند سنگ سخت شده اند بلکه از لحاظ قساوت شدیدتر و (حال آنکه) البتّه از سنگ ها از میان آنها جویبارها می جوشند و همانا (بعضی) از آنها که شکافته می شوند آنگاه آب از آنها خارج می شود و همانا بعضی از آنها از خشیت خداوند پائین می افتند (نهر می شوند)، و خداوند از آنچه که عمل می کنید غافل نیست (و فرمود: ﴿٧٥﴾ آیا پس طمع دارید که ایمان بیاورند به شما و (حال آنکه) البتّه گروهی از آنها کلام خداوند را می شنیدند سپس بعد از آنکه به آن تعقل می نمودند آن را تحریف می کردند و (حال آنکه) آنها می دانستند ﴿٧٦﴾ و وقتی که کسانی که ایمان آورده اند را ملاقات کنند می گویند ایمان آورده ایم و وقتی که بعضی از آنان با بعضی دیگر خلوت کنند می گویند آیا از آنچه که خداوند بر شما گشود با آنها سخن می گویند تا با آن نزد پروردگارتان برای شما حجّت آورند آیا پس تعقل نمی کنید ﴿٧٧﴾ یا نمی دانند که خداوند آنچه که پنهان می دارند و آنچه که علنی می کنند را می داند ﴿٧٨﴾ و از

إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٦﴾ قَوْلِ الَّذِينَ يَكْتُوبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ
 ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 قَوْلِ لَهُمْ مِمَّا كَتَبْتَ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ
 ﴿٧٧﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ
 عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى
 اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ
 بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
 ﴿٧٩﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ
 الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي
 إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي
 الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا
 وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا
 مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا
 تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرَجُونَ أَنفُسَكُمْ مِنْ
 دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنتُمْ ثَشَّاهُونَ ﴿٨٢﴾ ثُمَّ أَنتُمْ هُوَآءِ
 تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرَجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِنْ
 دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ
 أُسَارَىٰ تُفَادُوهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجَهُمْ
 أَفْتَوُمُونَ بَعْضُ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا
 جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِعَافٍ
 عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٣﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخْفُفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ
 ﴿٨٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ
 وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ النَّبِيَّاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ
 الْقُدُّسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ
 أَنفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ
 ﴿٨٥﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ
 فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ
 اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى
 الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ

(جمله) آنها امی‌هایی هستند که کتاب را جز (برای وصول به) تمناهایشان نمی‌دانند، و
 اینکه آنها فقط گمان می‌کنند ﴿٧٦﴾ پس وای (بدا) بر کسانی که کتاب را با دست‌ان خود
 می‌نویسند سپس می‌گویند: این از نزد خداوند است تا آن را به بهایی اندک بفروشند پس
 وای بر آنان از آنچه که دست‌انشان نوشته و وای بر آنها از آنچه که کسب می‌کنند ﴿٧٧﴾ و
 گفتند هرگز آتش ما را در نخواهد یافت مگر روزهای معدودی، بگو: آیا از نزد خداوند
 عهدی گرفته‌اید پس خداوند هرگز از عهدش تخلف نخواهد کرد یا آنچه که نمی‌دانید
 را نسبت به خداوند می‌گویند ﴿٧٨﴾ بلی (آن) کس که بدی کسب کند و خطاهایش او را
 احاطه کند پس آنان، اهل آتش هستند، آنها در آن ماندگارند ﴿٧٩﴾ و کسانی که ایمان
 آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند آنان اصحاب جنت هستند، آنها در آن ماندگارند ﴿٨٠﴾ و
 آنوقتی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدای را نپرستید و به والدین احسان کنید
 و به نزدیکان و یتیمان و مساکین و به مردم با نیکی (سخن) بگویید و نماز را بپا دارید و
 زکات بدهید سپس روی گردانید مگر اندکی از شما و شما اعراض کننده هستید ﴿٨١﴾ و
 (یاد آورید) آنوقتی را که از (اسلاف) شما پیمان گرفتیم که خون خود را نریزید و
 (اشخاصی از) خودتان را از دیارتان اخراج نکنید سپس اقرار کردید و خود گواه هستید
 ﴿٨٢﴾ سپس شما (یا) همین (احمقان) هستید که خودتان را می‌کشید و گروهی از خودتان را
 (با غضب کردن بر آنها) از دیارشان اخراج می‌کنید (و) به زیان آنان به گناه و دشمنی از
 هم پشتیبانی می‌کنید و اگر (این مقتولان یا اخراج شدگان) به عنوان اسیر شده نزد شما
 بیایند آنها را با فدیة گرفتن آزاد می‌کنید و (حال آنکه) اخراج آنان بر شما حرام است آیا
 پس به قسمتی از کتاب ایمان می‌آورید و به قسمتی (از آن) کفر می‌ورزید پس جزای
 کسی از شما که آن را انجام می‌دهد جز خواری در حیات دنیا و روز قیامت نیست که به
 سوی شدیدترین عذاب رد می‌شوند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست ﴿٨٣﴾
 آنان کسانی هستند که زندگانی دنیا را به (جای) آخرت خریده‌اند و عذاب از آنها
 تخفیف داده نمی‌شود و آنها یاری نمی‌شوند ﴿٨٤﴾ و همانا هر آینه کتاب را به موسی دادیم و
 بعد از او رسولان را پشت سر هم فرستادیم و به عیسی ابن مریم ینه‌هایی دادیم و به روح
 القدس مؤیدش کردیم آیا پس هر بار رسولی نزد شما می‌آید به آنچه که انفستان
 نمی‌پسندد استکبار می‌ورزید و عده‌ای را تکذیب می‌کنید و عده‌ای را می‌کشید ﴿٨٥﴾ و
 گفتند: قلب‌های ما غلاف‌دار (در زیر پرده) است بلکه خداوند آنان را به (سبب) کفرشان
 لعن (دور) کرده و چه کم هستند که ایمان می‌آورند ﴿٨٦﴾ و چون کتاب (قرآن) را از نزد
 خداوند نزد آنان آورد که تصدیق کننده آنچه است که با آنان است و قبلاً (هم) بر کسانی
 که کفر ورزیده بودند طلب فتح می‌کردند و چون آنچه که می‌شناختند را نزد آنان آورد
 به آن کفر ورزیدند پس لعنت (دوری) خداوند بر کافران است ﴿٩٠﴾ چه بد خودشان را به

فَاعْتَبُوا اللَّهَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٩٠﴾ بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٣﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمْ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٤﴾ قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ الدُّنْيَا لَفَتَّمُوا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٦﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزْحَجِهِ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٨﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٩﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿١٠٠﴾ أَوْ كَلِمَاتٍ عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَدَهُ فَرِيقٌ مِنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ نَبَدَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَى مُلْكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السَّحْرَ وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ

آن فروختند به خاطر بغی (سرکشی) از آنچه که خداوند نازل کرده کفر ورزیدند، برای اینکه خداوند (بعضی) از فضلش (را) بر کسی از بندگانش که می‌خواهد نازل می‌کند پس با خشمی بر خشم بازگشتند و برای کافران غذایی خوار کننده هست ﴿٩١﴾ و وقتی که به آنان گفته شود که به آنچه که خداوند نازل کرده ایمان بیاورید می‌گویند: به آنچه که بر ما نازل شده ایمان می‌آوریم و به آنچه که ورای آن است کفر می‌ورزند و (حال آنکه) آن (قرآن) حقّ تصدیق کننده بر آنچه است که (از تورات) با آنها است، بگو پس چرا پیامبران خداوند را می‌کشید؟! اگر از قبل (به تورات) مؤمن بودید ﴿٩٢﴾ و (بگو): هر آینه موسی بیّنات را نزد شما آورد (و به او ایمان نیاوردید) سپس بعد از او گوساله را (به عنوان خدا) اتّخاذ کردید و (در حالی که) شما ظالم (وضع کننده باطل در موضع حق) هستید ﴿٩٣﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که از شما پیمان گرفتیم و طور را فوق (سر) شما بالا بردیم (در حالی که می‌گفتیم) آنچه را که به شما داده‌ایم به قوت بگیرد و بشنود، گفتند: شنیدیم و (بلکه) عصیان (را اراده) کردیم و به (سب) کفرشان (وبال عبادت یا حب) گوساله را در قلب‌هایشان نوشیدند (داخل کردند)، بگو ایماستان شما را چه بد به آن (قتل پیامبران یا خدا گرفتن گوساله یا کفرتان) امر می‌کند اگر (به موسی و تورات) مؤمن می‌باشید ﴿٩٤﴾ بگو: اگر سرای آخرت نزد خداوند خالص برای شما می‌باشد، نه برای (دیگر) مردم، پس آرزوی مرگ کنید اگر راستگو می‌باشید ﴿٩٥﴾ و (حال آنکه) به (سب) آنچه که دستا نشان پیش آورده هرگز ابد آن را تمنا نخواهند کرد و خداوند به ستمکاران دانا است ﴿٩٦﴾ و (حال آنکه) مسلماً آنها را حریص‌ترین مردم به حیات می‌یابی و از کسانی که شرک ورزیدند هر کدام از آنها دوست دارد که هزار سالی عمر کند و (حال آنکه) اگر (هم) عمر بکند آن دور کننده او از عذاب نیست و خداوند به آنچه که عمل می‌کنند بینا است ﴿٩٧﴾ بگو چه کسی با جبرئیل دشمن باشد پس همانا او آن (قرآن) را با اجازه خداوند تصدیق کننده بر آنچه که بین دستا نشان است و هدایت کننده و بشارت دهنده برای مؤمنان، بر قلب تو نازل نمود ﴿٩٨﴾ کسی که با خداوند و ملائکه او و فرستادگان او و جبرئیل و میکائیل دشمن باشد (پس باید حذر کند) زیرا خداوند با کافران دشمن است ﴿٩٩﴾ و همانا آیات را بطور واضح به تو نازل کردیم و جز فاسقان به آن کفر نمی‌ورزند ﴿١٠٠﴾ (و) آیا هرگاه با بستن عهدی عهد می‌کنند گروهی از آنها آن را دور می‌افکنند بلکه بیشتر آنها ایمان نمی‌آورند ﴿١٠١﴾ و (این شیوه آنان است) چون رسولی از خداوند به عنوان تصدیق کننده بر آنچه که با آنها است نزد آنها آید گروهی از آنان که کتاب داده شده‌اند کتاب خدا را در ورای پشتشان دور می‌افکنند گویی که آنها نمی‌دانند ﴿١٠٢﴾ و از آنچه که شیاطین بر ملک سلیمان تلاوت می‌کردند پیروی کردند، و سلیمان کفر نورزید و لکن شیاطین کفر ورزیدند که سحر و آنچه بر دو ملک در بابل، هاروت و ماروت، نازل شد را به مردم تعلیم می‌دادند و (حال

آنکه) (این سحر و ابطال آن را) به احدی تعلیم نمی دادند حتی می گفتند که جز این نیست که ما به عنوان امتحان (برای خلق) هستیم پس (با استعمال آن) کفر نورز، از آن دو آنچه که با آن بین مرد و زوجه اش جدایی می افکنند را تعلیم می گیرند، و آنها (تعلیم گرفتگان) با آن به احدی ضرر رسان نیستند مگر به اذن خداوند، و (از آن دو ملک) آنچه را تعلیم می دهند که به آنها ضرر می رساند و به آنها نفع نمی رساند، و همانا دانسته بودند که کسی که آن (چیزی که شیاطین از کتاب خدا تلاوت می کنند) را بخرد در آخرت بهره ای ندارد، و چه بد است آنچه که خودشان (کتاب خدا) را به آن فروختند، اگر می دانستند (حتماً دست می کشیدند) ۱۳۲ و اگر که آنها ایمان می آوردند و تقوا پیشه می کردند قطعاً پاداشی که (برای آنها) در نزد خداوند است بهتر است اگر می دانستند ۱۳۳ ای کسانی که ایمان آورده اید نگویید «راعنا» (رعایت ما را بکن) (در لغت یهود ناسزا به معنی گوش کن، نمی شنوی؟! بود) و بگویید «انظرننا» (به ما نظر کن) و (هنگام سخن گفتن رسول خدا) گوش کنید و برای کافران عذابی دردناک هست ۱۳۴ کسانی که کفر ورزیده اند از اهل کتاب و نه از مشرکان دوست ندارند که از پروردگار شما خیری بر شما نازل شود و (حال آنکه) خداوند کسی را که بخواهد به رحمت خود خاص می کند و خداوند دارای فضل عظیم است ۱۳۵ هر آیه ای را نسخ کنیم یا آن را به فراموشی بسپاریم بهتر از آن یا مثل آن را می آوریم، آیا ندانستی که خداوند بر هر چیزی توانا است ۱۳۶ آیا ندانستی که خداوند، مملکت آسمان ها و زمین را دارد و شما غیر از خداوند وئی و نه یآوری ندارید ۱۳۷ (و) آیا می خواهید که از رسولتان پرسید (و با او محاجه کنید) چنانکه قبلاً از موسی (برای رؤیت خداوند) سؤال شد (پس با صاعقه هلاک شدند)، و کسی که ایمان را به کفر تبدیل کند پس، از راه سواء (راست) گمراه شده ۱۳۸ بسیاری از اهل کتاب دوست (آرزو) داشتند که به (سبب) حسادت درونی خودشان شما را بعد از ایمانتان به کفر برگردانند بعد از آنکه حق بر آنها آشکار شد پس عفو کنید و (از حسد ورزی متقابل) در گذرید تا آنکه خداوند امر خود را بیاورد همانا خداوند بر هر چیزی بسیار توانمند است ۱۳۹ و نماز را بپا دارید و زکات بدهید و هر آنچه از خیر که برای خودتان مقدم کرده اید آن را نزد خداوند می یابید همانا خداوند به آنچه که عمل می کنید همواره بینا است ۱۴۰ و گفتند هرگز داخل جنت نخواهد شد مگر کسی که یهودی یا ترسا (نصارا) باشد، این آرزوهای آنها است، بگو: اگر راستگو می باشید برهانتان را بیاورید ۱۴۱ آری کسی که وجهش را برای خداوند تسلیم (خالص) کند و (در حالی که) او محسن است پس نزد پروردگارش اجر خود را دارد و ترسی بر آنان نیست و نه آنها محزون می شوند ۱۴۲ و یهود گفتند که ترسایان بر چیزی (از دین) نیستند و ترسایان گفتند: یهودیان بر چیزی (از دین) نیستند، و (حال آنکه) آنها کتاب را می خوانند، کسانی که نمی دانند این چنین مثل قول آنها را گفتند و خداوند در

فِتْنَةً فَلَا تَكْفُرُ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَيْئَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٣٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٣٤﴾ مَا يُوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٣٥﴾ مَا تَسْخُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٣٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٣٧﴾ أَمْ تَرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَى مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٣٨﴾ وَكَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْتَمُوا وَاصْفَحُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٣٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٤٠﴾ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤١﴾ بَلَى مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٤٢﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ

روز قیامت در آنچه که در آن اختلاف می کردند بین آنها حکم می کند ﴿۱۱۴﴾ و چه کسی ظالم تر از آن کسی است که از مساجد خداوند که اسم او در آنها ذکر می شود منع می کند و سعی در خراب کردن آنها می کند برای آنان (شایسته) نباشد که داخل آن شوند مگر (در حالی که) ترسان هستند و برای آنها در دنیا خواری هست و آنها در آخرت عذابی عظیم دارند ﴿۱۱۵﴾ و مشرق و مغرب برای خداوند است پس به هر کجا که روی کنید پس وجه خداوند در آنجا هست همانا خداوند دارای وسعت و دانا است ﴿۱۱۶﴾ و گفتند خداوند فرزندی گرفته؛ او (از این نسبت داده شدن) منزّه است، بلکه آنچه که در آسمانها و زمین است برای او است، همه فرمانبردار او هستند ﴿۱۱۷﴾ ایجاد کننده آسمانها و زمین است و زمانی که به امری حکم کند پس جز این نیست که به آن می گوید: بباش، پس می باشد ﴿۱۱۸﴾ و کسانی که نمی دانند گفتند چرا خداوند با ما سخن نمی گوید یا برای ما نشانه ای نمی آورد همچنین کسانی که قبل از آنها بودند مثل قول آنها را گفتند قلب هایشان مشابه است همانا آیات را برای قومی که یقین دارند بیان کرده ایم ﴿۱۱۹﴾ همانا ما تو را به حق به عنوان بشارت دهنده و بیم دهنده فرستادیم و (از شک آنها و رد کردن آنها عقوبتی بر تو نیست و) درباره اهل دوزخ سؤال نمی شوی ﴿۱۲۰﴾ و هرگز یهود و نصارا از تو راضی نخواهند شد تا (مگر) آنکه از ملت (آئین) آنها تبعیت کنی، بگو همانا هدایت خداوند، آن، هدایت است و اگر از هواهای آنان تبعیت کنی بعد از آنکه درباره آن علم به تو آمد (آنگاه) ولیی و نه نصیری از خداوند نخواهی داشت ﴿۱۲۱﴾ کسانی که به آنها کتاب دادیم آن را شایسته تلاوت کردن آن تلاوت می کنند آنها به آن ایمان می آورند و کسی که به آن کفر بورزد پس آنها همان زینکارانند ﴿۱۲۲﴾ ای فرزندان اسرائیل به یاد آورید نعمت مرا که به شما نعمت دادم و من شما را بر جهانیان برتری دادم ﴿۱۲۳﴾ و بهر اسید از روزی که کسی به جای کسی دیگر به چیزی جزاء داده نمی شود و از او عوضی (جبرانی) پذیرفته نمی شود و شفاعتی به آن نفع نمی رساند و آنها یاری نمی شوند ﴿۱۲۴﴾ و آنوقت که ابراهیم را پروردگارش به کلماتی ابتلا کرد (آنها را به او عرضه کرد) پس آنها را تمام کرد فرمود که من تو را برای مردم امام قرار دادم، گفت: و (بعضی) از ذریّه من (چطور)؟ فرمود: عهد من به ستمکاران نمی رسد ﴿۱۲۵﴾ و آنوقت که (این) خانه را به عنوان جایگاه برای مردم و امن قرار دادیم و از مقام ابراهیم مصلایی (محلّی برای نماز) اتخاذ کنید و به ابراهیم و اسماعیل عهد (توصیه) کردیم که خانه ام را برای طواف کنندگان و اقامت کنندگان و رکوع کنندگان و سجده کنندگان پاک بدارید ﴿۱۲۶﴾ و آنوقت که ابراهیم گفت پروردگارا اینجا را شهری امن قرار بده و به اهل آن به کسی از آنها که به خداوند و روز آخر ایمان آورد از میوه ها روزی بده، (خداوند) فرمود: و کسی که کفر بورزد پس به (مقداری) اندک برخوردارش می کنم، سپس او را به عذاب آتش مضطر (ناچار) می کنم و چه بد سرانجامی است ﴿۱۲۷﴾ و آنوقت

يُذَكِّرُ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَن يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٦﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَ اللَّهِ بَلْ لَمْ يَكُن لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَّهُ قَانِثُونَ ﴿١١٧﴾ بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٩﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١٢٠﴾ وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنَّ آتَّبَعْتِ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢١﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢٢﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٣﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٦﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٢٧﴾ وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ

الْعَلِيمِ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۹﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۳۰﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۱﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۲﴾ وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمَ بَيْنَهُ وَيَعْقُوبَ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۴﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۵﴾ وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۳۶﴾ قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۷﴾ فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۳۸﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿۱۳۹﴾ قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿۱۴۰﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ أَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةَ عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۱﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های خانه را بالا بردند (می‌گفتند) (ای) پروردگار ما از ما قبول نما همانا تو شنوا و دانا هستی ﴿۱۲۸﴾ و (ای) پروردگار ما، ما را تسلیم بر خودت و از ذریه ما امتی تسلیم بر تو قرار بده و مناسک ما را به ما نشان (تعلیم) بده و بر ما توبه (التفات) کن همانا تو توبه کننده و مهربان هستی ﴿۱۲۹﴾ (ای) پروردگار ما! رسولی را از آنها در (میان) آنها مبعوث کن که آیات تو را برای آنها تلاوت کند و کتاب و حکمت را به آنها تعلیم دهد و آنان را تزکیه نماید که تو عزیز و حکیم هستی ﴿۱۳۰﴾ و چه کسی از ملت ابراهیم روی می‌گرداند جز کسی است که نفس خود را سفیه کرده! و البته او را در دنیا برگزیده‌ایم و همانا او (ابراهیم) در آخرت البته از صالحین می‌باشد ﴿۱۳۱﴾ آنوقت که پروردگارش به او فرمود تسلیم شو، گفت تسلیم شدم بر پروردگار عالمیان ﴿۱۳۲﴾ و ابراهیم و یعقوب به فرزندان خود به آن توصیه کردند، که ای فرزندان من، همانا خداوند برای شما (این) دین را برگزیده پس هرگز نمیرید مگر آنکه شما مسلمان (تسلیم شده) باشید ﴿۱۳۳﴾ آیا شما گواه بودید؟ آنوقت که مرگ برای یعقوب حاضر شد، آنوقت که به پسرانش گفت بعد از من چه کسی را بندگی می‌کنید؟ گفتند خدای تو را و خدای پدران تو ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را، خدای واحد را بندگی می‌کنیم و ما تسلیم او هستیم ﴿۱۳۴﴾ اینها امتی بودند که در گذشته‌اند، آنچه که کسب کرده‌اند برای آنهاست و آنچه که کسب کرده‌اید برای شماست و شما از آنچه که آنها عمل می‌کردند سؤال نمی‌شوید ﴿۱۳۵﴾ و گفتند: یهودی یا نصارا (باشید) تا هدایت شوید، بگو بلکه از ملت ابراهیم باشید (در حالی که) حَقِّگرا (راستین) است و از مشرکین نبود ﴿۱۳۶﴾ بگوئید ایمان آوردیم به خداوند و به آنچه که به ما نازل شده و آنچه که به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و سبطها نازل شد و آنچه که به موسی و عیسی داده شد و آنچه که به پیامبران داده شد از پروردگارشان، بین احدی از آنان فرق نمی‌گذاریم و ما بر او تسلیم شده‌ایم ﴿۱۳۷﴾ پس اگر ایمان آورند به مثل آنچه که به آن ایمان آوردید پس هرآینه هدایت شده‌اند و اگر روی گردانند جز این نیست که آنان در شقاق هستند پس خداوند تو را از آنها کفایت خواهد کرد و او شنوای دانا است ﴿۱۳۸﴾ خداوند (ما را) جلاء داد و چه کسی بهتر از خداوند جلاء می‌دهد و ما بر او عبادت کننده‌ایم ﴿۱۳۹﴾ بگو آیا با ما درباره خداوند محاجه می‌کنید و (حال آنکه) او پروردگار ما و پروردگار شما است و اعمال ما برای ما و اعمال شما برای شماست و ما بر او اخلاص کننده‌ایم ﴿۱۴۰﴾ یا می‌گوئید قطعاً ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و سبطها یهودی یا نصرانی بوده‌اند، بگو آیا شما داناتر هستید یا خداوند، و چه کسی ظالم‌تر از آن کسی است که شهادتی که از خداوند نزد او هست را کتمان می‌کند و خداوند از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست ﴿۱۴۱﴾ این امتی است که در گذشته است، آنچه که کسب کرده‌اند برای آنهاست و آنچه که شما کسب کنید برای شماست و از آنچه که آنان عمل می‌کردند سؤال نمی‌شوید

جزء دوم

﴿۱۴۲﴾ بزودی مردمانی سفیه خواهند گفت چه چیزی آنها را از قبله‌ای که آنها بر آن بودند روی گردان نمود، بگو: مشرق و مغرب برای خداوند است کسی که بخواهد را به راه مستقیم هدایت می‌کند ﴿۱۴۳﴾ و این چنین شما را امتی وسط قرار دادیم تا شاهدانی بر مردم باشید و رسول شاهد بر شما باشد و قبله‌ای که بر آن بودی را قرار ندادیم تا مگر اینکه بدانیم که چه کسی از کسانی که به عقب خود بر می‌گردند از رسول تبعیت می‌کند و اگر چه مسلماً کبیره‌ای گران می‌باشد، مگر بر کسانی که خداوند (آنها را) هدایت کرده و خداوند بر آن نباشد که ایمان شما را ضایع کند همانا خداوند نسبت به مردم البتّه رؤوف و رحیم است ﴿۱۴۴﴾ گاهی بر گرداندن رویت را در آسمان می‌بینیم و حتماً تو را به سوی قبله‌ای که تو از آن راضی شوی بر می‌گردانیم پس رویت را به طرف مسجد الحرام بگردان و هر جایی که بودید پس رویتان را به سوی آن برگردانید و همانا کسانی که کتاب داده شده‌اند البتّه می‌دانند که آن حقّ از پروردگارشان است و خداوند از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست ﴿۱۴۵﴾ و محققاً اگر هر نشانه‌ای را برای اهل کتاب بیاوری از قبله تو تبعیت نمی‌کنند، و تو تابع قبله آنان نیستی، و بعضی از آنان تابع قبله بعضی دیگر نیستند، و محققاً اگر تو بعد از آنکه علمی نزدت آمد از هواهای آنان تبعیت کنی، همانا آنوقت البتّه تو از ستمکاران خواهی بود ﴿۱۴۶﴾ کسانی که به آنها کتاب دادیم او را می‌شناسند همانطور که فرزندان‌شان را می‌شناسند و همانا گروهی از آنان البتّه حقّ را کتمان می‌کنند و (حال آنکه) آنها می‌دانند ﴿۱۴۷﴾ که این حقّ از پروردگار تو است و هرگز از تردید کنندگان مباش ﴿۱۴۸﴾ و برای هر کسی وجهی (قبله‌ای) هست که او روی کننده به آن است، پس در کارهای خوب از یکدیگر پیشی بگیرد، هر کجا که باشید خداوند شما را جمعاً خواهد آورد همانا خداوند به هر چیزی توانا است ﴿۱۴۹﴾ و از جایی که خارج شدی پس رویت را به طرف مسجد الحرام بگردان و همانا آن البتّه به عنوان حقّ از پروردگارت است و خداوند از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست ﴿۱۵۰﴾ و از جایی که خارج شدی پس رویت را به سوی مسجد الحرام بگردان و هر جایی که باشید پس رویتان را به سوی آن برگردانید تا مبادا مردم حجّتی بر زیان شما داشته باشند مگر کسانی از ایشان که ظلم کردند و از آنها نترسید و از من بترسید و تا نعمتم را بر شما تمام کنم و به این ترقّب که شما هدایت شوید ﴿۱۵۱﴾ همانطور که رسولی را از شما به میان شما ارسال کردیم، (او) آیات ما را بر شما می‌خواند و شما را پاک می‌کند و به شما کتاب و حکمت می‌آموزد و به شما تعلیم می‌دهد آنچه را که هنوز ندانسته‌اید ﴿۱۵۲﴾ پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم و مرا شکر کنید و به من کفران (ناسپاسی) نورزید ﴿۱۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید (در ذکر من و شکر من) از صبر و نماز استعانت بجوئید (کمک

﴿۱۴۲﴾ سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَاهُمْ عَن قِبَلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۴۳﴾ وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَاكُمْ اُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوْا شُهَدَآءَ عَلٰى النَّاسِ وَيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ عَلَیْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَیْهَا اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُوْلَ مِمَّنْ يَنْقَلِبْ عَلٰى عَقْبِهٖ وَاِنْ كَانَتْ لَكَبِيْرَةً اِلَّا عَلٰى الَّذِيْنَ هَدٰى اللّٰهُ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُضِيعَ اِيْمَانَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ لَرُءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۴۴﴾ قَدْ نَرٰى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَآءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَهُ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْكِتٰبَ لَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۴۵﴾ وَلَئِنْ اَتَيْتَ الَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْكِتٰبَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوْا قِبْلَتَكَ وَمَا اَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ اَتَّبَعْتَ اَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ اِنَّكَ اِذَا لِيْنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۴۶﴾ الَّذِيْنَ اَتَيْنَاهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَهُ كَمَا يَعْرِفُوْنَ اَبْنَآءَهُمْ وَاِنْ فَرِيْقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ﴿۱۴۷﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿۱۴۸﴾ وَلِكُلِّ وُجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيْهَا فَاَسْتَبِقُوْا الْخَيْرَاتِ اِنَّ مَا تَكُوْنُوْنَ اِيَاتٍ بِكُمْ اللّٰهُ جَمِيْعًا اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۱۴۹﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۵۰﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُوْنَ لِلنَّاسِ عَلَیْكُمْ حُجَّةٌ اِلَّا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِيْ وَلَا تَمَّ نِعْمَتِيْ عَلَیْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿۱۵۱﴾ كَمَا اَرْسَلْنَا فِيْكُمْ رَسُوْلًا

مِنْكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۱۵۱﴾ فَادْكُرُونِي أذْكُرْكُمْ وَأَشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿۱۵۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۳﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أحيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿۱۵۴﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِبَشِيرٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۵﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿۱۵۶﴾ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿۱۵۷﴾ إِنَّ الصَّافَا وَالْمُرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿۱۵۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّاهُ لَكُمْ أَنُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۶۱﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿۱۶۲﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۳﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۱۶۴﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ

بگیرید) همانا خداوند با شکیبایان است ﴿۱۵۴﴾ و به کسی که در راه خدا کشته می شود نگوئید که مرده است، بلکه زنده است و لکن نمی فهمید ﴿۱۵۵﴾ و البته شما را با چیزی از ترس و گرسنگی و نقص در اموال و انفس و ثمره ها می آزمایشیم و بشارت بده به صبر کنندگان ﴿۱۵۶﴾ کسانی که وقتی مصیبتی به آنها اصابت می نماید می گویند ما برای خدایم و ما به او مراجعت کننده ایم ﴿۱۵۷﴾ برای آنان از پروردگارش درودها و رحمت بر آنها هست و آنان همان هدایت یافتگان هستند ﴿۱۵۸﴾ همانا صفا و مروه از علامات الهی است پس کسی که حج بیت کند یا عمره بجا آورد پس گناهی بر او نیست که به آن دو طواف کند و کسی که به عنوان خیر تطوع (انجام کاری به قصد نیکی و عبادت) کند پس همانا خداوند شکرگزار و دانا است ﴿۱۵۹﴾ همانا کسانی که آنچه از بیّنات و هدایت را نازل کردیم، بعد از آنکه آن را در کتاب برای مردم بیان کردیم کتمان می کنند خداوند آنها را لعنشان می کند و لعن کنندگان آنها را لعن می کند ﴿۱۶۰﴾ مگر کسانی که توبه کردند و اصلاح کردند و بیان کردند پس به آنان، بر ایشان توبه (التفات) می کنم و من بسیار توبه کننده و مهربان هستم ﴿۱۶۱﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند و مردند و (در حالی که) آنها کافر بودند آنان، لعنت خداوند و ملائکه و مردم همگی بر ایشان است ﴿۱۶۲﴾ در آن ماندگارند، عذاب از آنها خفیف نمی شود و آنان منتظر (مهلت داده، نظر) نمی شوند ﴿۱۶۳﴾ و خدای شما خدایی یکتا است هیچ خدایی جز او نیست رحمان و رحیم است ﴿۱۶۴﴾ همانا در خلق آسمانها و زمین و آمد و رفت شب و روز و کشتی که در دریا جریان می یابد به آنچه که به مردم نفع می رساند و آنچه از آب که خداوند از آسمان فرو فرستاد و زمین را بعد از مرگش با آن زنده کرد و در آن از هر جنبه ای پراکنده کرد و گرداندن بادها و ابر که بین آسمان و زمین فرمانبر است البته نشانه هایی هست برای قومی که تعقل می کنند ﴿۱۶۵﴾ و از مردم کسانی که از غیر خداوند همتیانی اتخاذ می کنند آنها را دوست می دارند همانطور که خداوند باید دوست داشته شود و کسانی که ایمان آورده اند شدیدترین دوستی را به خداوند دارند و اگر بینی کسانی که ظلم کردند آنوقت که عذاب را ببینند (خواهند دانست) که قوت جمیعاً برای خداوند است و همانا خداوند شدید العذاب است ﴿۱۶۶﴾ آنوقت کسانی که تبعیت می شدند از کسانی که تبعیت کردند بیزاری جسته اند و (در حالی که) عذاب را دیده اند و (حال آنکه) اسباب از آنها قطع شده ﴿۱۶۷﴾ و کسانی که تبعیت کردند گفتند ایکاش برای ما بازگشتی می بود پس حتماً (در آنجا) از آنها بیزاری می جستیم همانطور که (در اینجا) از ما تبری جستند این چنین خداوند اعمال آنان را به شکل حسرت هایی بر آنان به آنها نشان می دهد و آنان خارج شوندگان از آتش نیستند ﴿۱۶۸﴾ ای مردم از آنچه که در زمین حلال و پاکیزه است بخورید و از گام های شیطان تبعیت نکنید همانا او برای شما دشمنی واضح است ﴿۱۶۹﴾ جز

این نیست که امر می کند به شما به بدی و فحشاء و اینکه بر خداوند آنچه را که نمی دانید بگویند ﴿۱۷۶﴾ و وقتی که به آنها گفته شود از آنچه که خداوند نازل کرده تبعیت کنید می گویند بلکه از آنچه که پدرانمان ما را بر آن عادت داده اند تبعیت می کنیم، حتی اگر پدرانشان چیزی را تعقل نمی کردند و هدایت نمی شدند ﴿۱۷۷﴾ و مثل کسانی که کفر ورزیده اند مانند مثل کسی است که بانگ می زند به آنچه (غیر ذوی العقول از حیوان) که جز دعاء (هین) و نداء (هش) نمی شنود، کر و لال و کورند و آنها تعقل نمی کنند ﴿۱۷۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از آنچه که روزی شما کرده ایم از پاکیزه ها بخورید و خداوند را شکر کنید که تنها او را عبادت کرده باشید ﴿۱۷۹﴾ جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه که آن برای غیر خداوند خوانده شود را بر شما حرام کرده پس کسی که ناچار شد (در حالی که) نافرمان و تعدی کننده نیست پس (در خوردن از اینها) بر او گناهی نیست همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۸۰﴾ همانا کسانی که آنچه که خداوند از کتاب نازل کرده را پنهان می دارند و آن را به بهایی اندک می فروشند آنها نمی خورند (فرو نمی برند) به درونشان جز آتش و خداوند در روز قیامت با آنان سخن نخواهد گفت و آنها را تزکیه (پاک) نمی کند و آنان عذابی دردناک دارند ﴿۱۸۱﴾ آنان کسانی هستند که گمراهی را به جای هدایت و عذاب را به جای مغفرت خریده اند پس چه صبورند بر آتش؟ ﴿۱۸۲﴾ آن به (سبب) این است که خداوند کتاب را به (سبب) حق (مخلوق به) نازل کرد و همانا کسانی که در کتاب اختلاف کرده اند البته در شقاق (چند دستگی و مخالفت) دوری هستند ﴿۱۸۳﴾ نیکی (طاعت) (این) نیست که رویتان را به جانب مشرق و مغرب برگردانید و لکن نیکوکار کسی است که به خداوند و روز آخر و ملائکه و کتاب و پیامبران ایمان آورد و مال را بنابر دوستی او (پیامبر) به نزدیکان و یتیمان و مساکین و در راه ماندگان و سؤال (درخواست) کنندگان و در (استخلاص) بردگان بدهد و نماز پیا دارد و زکات دهد و وقتی که عهد می بندند وفا کننده به عهد خود هستند و در سختی ها و ضراء (سیه روزی) و در حین سختی (شدت جنگ)، صبر کننده هستند آنان کسانی هستند که صدق ورزیده اند و آنان همان پرهیزگارانند ﴿۱۸۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید بر شما درباره مقتولان قصاص مقرر شد، آزاد در برابر آزاد، و بنده در برابر بنده، و مؤنث در برابر مؤنث، پس کسی که چیزی از جانب برادرش بر او عفو شده پس پیروی کردن به پسندیدگی و پرداخت کردن (دیه از سوی جانی) به او به نیکی، آن به عنوان تخفیف و به عنوان رحمت از سوی پروردگار شما است پس کسی که بعد از آن تعدی کند پس برای او عذابی دردناک هست ﴿۱۸۵﴾ و ای خردمندان در قصاص برای شما حیات هست راقب به اینکه شما (از قتل) پرهیزید ﴿۱۸۶﴾ بر شما مقرر شد وقتی که هر کدام از شما مهیای

الْفُؤَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿۱۷۶﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿۱۷۷﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا فَنَتَّبِعَهُمْ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿۱۷۸﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿۱۷۹﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۰﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْلُو كَانْ أَبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿۱۸۱﴾ وَمَثَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعُقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دَعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بِكُمْ عُمِّي فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۸۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۱۸۳﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالذَّمَّ وَالْحَمَّ الْخُزَيْرِ وَمَا أَهَلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۵﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَى وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿۱۸۶﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿۱۸۷﴾ لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا

مرگ می شود اگر خیری (مالی) را ترک می کند برای والدین و نزدیکان به پسندیدگی وصیت کند به عنوان حق (شایسته) بر پرهیزگاران است ﴿۱۸۱﴾ پس کسی که آن را تبدیل کند بعد از آنکه آن را شنید پس جز این نیست که گناه آن بر (عهده) کسانی است که آن را تبدیل کنند همانا خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۸۲﴾ پس کسی که بترسد از ارباب (منحرف شدن) (از حق) وصیت کننده (از روی خطاء) یا به (سبب) گناه و بین آنها را اصلاح کند پس گناهی بر او نیست همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۸۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید روزه بر شما مقرر شد چنانکه بر کسانی که قبل از شما بودند مقرر شد باشد که شما (از معاصی و خواهش های نفس) پرهیز کنید ﴿۱۸۴﴾ روزهایی معدود پس کسی از شما که مریض بود یا بر سفر بود پس تعدادی از روزهای دیگر (بر عهده او است) و بر کسانی که آن طاقت فرسا (کلفت) می شود فدیة طعام دادن به مسکین است پس کسی که تطوع (انجام فعل به قصد نیکی یا عبادت) به خیر کند پس آن برای او بهتر است و اگر روزه بگیرد برای شما بهتر است اگر می دانستید ﴿۱۸۵﴾ ماه رمضان که در آن قرآن به عنوان هدایت برای مردم نازل شد و بینه هایی از هدایت و فرقان (جدا کننده) است پس کسی از شما که ماه را مشاهده کند پس باید در آن روزه بدارد و کسی که مریض باشد یا بر (در حال) سفر است، پس عده ای از روزهای دیگر را (روزه بدارد) خداوند برای شما آسانی می خواهد و برای شما دشواری نمی خواهد و تا عده (شماره) را تکمیل کنید و تا خداوند را بر آنچه که شما را هدایت کرد بزرگ بدارید و باشد که شما شکر کنید ﴿۱۸۶﴾ و وقتی که بندگان من درباره من از تو سؤال کنند پس (بگو که) همانا من نزدیکم، خواسته درخواست کننده را وقتی که مرا بخواهد اجابت می کنم پس بایست مرا استجابت کنند و باید به من ایمان بیاورند باشد که آنها رشد کنند ﴿۱۸۷﴾ در شب روزه آمیزش با زنانان بر شما حلال شد، آنها به عنوان لباس برای شما هستند و شما به عنوان لباس برای آنها (مؤنث) هستید خداوند دانست که شما به خودتان خیانت می کردید پس بر شما توبه (التفات) کرد و از شما عفو نمود پس الان با آنها (مؤنث) مباشرت کنید و آنچه که خداوند برای شما مقرر کرده را بطلبید و بخورید و بیاشامید تا برای شما بارقه سپید (عرضی پهن سایه افکننده) از فجر از بارقه سیاهی (شب) واضح شود سپس تا شب روزه را تمام کنید و با آنها (مؤنث) مباشرت نکنید و (در حالی که) شما معتکف در مساجد هستید اینها حدود خداوند هستند پس به آنها نزدیک نشوید این چنین خداوند آیاتش را برای مردم بیان می کند به این ترقب که آنها تقوا پیشه کنند ﴿۱۸۸﴾ و اموالتان را (در حالی که آن) بین شما (است) به باطل نخورید و آن را (به عنوان رشوه) نزد حکام نیفکنید تا بخشی از اموال مردم را به گناه بخورید و (حال آنکه) شما می دانید ﴿۱۸۹﴾ از تو درباره هلال ها (ی ماه) سؤال می کنند بگو: آن مواقیت (اوقات قرار)

وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۸۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحُرِّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنثَىٰ بِالْأُنثَىٰ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبِعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۳﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۱۸۴﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَمَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۸۵﴾ فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۶﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۷﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامٍ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۸﴾ شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۸۹﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿۱۹۰﴾ أَجَلٌ لَّكُمْ لَيْلَةٌ الصِّيَامِ الرَّفْتُ إِلَىٰ نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ

برای مردم و (مناسک) حج است، و نیکی (آن) نیست که از پشت خانه‌ها به آنها درآید و لکن نیکوکار کسی است که تقوا پیشه کند، و به خانه‌ها از درب‌های آنها درآید و از خداوند پروا کنید راقب به اینکه رستگار شوید ﴿۱۳۰﴾ و در راه خدا با کسانی که با شما پیکار می‌کنند بجنگید و تعدی نکنید همانا خداوند تعدی کنندگان را دوست ندارد ﴿۱۳۱﴾ و حیثی (جایی) که بر آنها چیره شدید آنها را بکشید و آنها را اخراج کنید حیثی (همانگونه) که شما را اخراج کردند و فتنه شدیدتر (بدتر) از قتل است و نزدیک مسجد الحرام با آنها نجنگید تا با شما در آن بجنگند پس اگر با شما جنگیدند پس آنها را بکشید جزای کافران این چنین است ﴿۱۳۲﴾ پس اگر دست کشیدند پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۳۳﴾ و با آنها پیکار کنید تا که فتنه‌ای نباشد و دین برای خداوند باشد و اگر پایان دادند (دست کشیدند) پس (دیگر) جز بر ستمکاران ستری نیست ﴿۱۳۴﴾ ماه حرام در مقابل ماه حرام (ذوالقعدة و ذوالحجه و محرّم و رجب) و برای حرمت‌دارها (محترم‌ها) قصاص هست پس کسی که بر شما تعدی کرد پس به مثل آنچه که بر شما تعدی کرد بر او تعدی کنید و از خداوند پروا کنید و بدانید که خداوند با پرهیزگاران است ﴿۱۳۵﴾ و در راه خدا انفاق کنید و خود را با دستان خود به هلاکت نیفکنید و احسان کنید همانا خداوند نیکوکاران را دوست می‌دارد ﴿۱۳۶﴾ و حج و عمره را برای خداوند تمام کنید پس اگر حصر شدید (غیر دشمن شما را از اتمام حج مانع شد) پس آنچه که از قربانی میسر می‌شود (بر عهده شما است)، و سرتان را متراشید تا آنکه قربانی به محل خود برسد، پس کسی از شما که مریض باشد یا از سرش به او اذیت برسد پس وقتی که ایمن شدید فدیة‌ای از روزه یا صدقه یا قربانی (بر عهده وی) است پس کسی که در عمره (از محللات عمره) تمتع جوید به سوی (یا منصرف به یا تا اتمام) حج، پس آنچه از قربانی که میسر می‌شود (بر عهده او است) پس کسی که نیافت پس در حج سه روز و آنوقت که (به اهل خود) بر می‌گردید هفت (روز) روزه بدارد است این دهه کامل است، آن برای کسی است که اهل او حاضر (ساکن) در مسجد الحرام نباشد و از (سخط) خداوند پروا کنید و بدانید که خداوند به شدت عقوبت کننده است ﴿۱۳۷﴾ (وقت) حج ماه‌هایی معلوم است پس کسی که در آن (ماه‌ها) حج می‌گذارد پس با زن نیآرمد و نه فسق (نافرمانی از امر خداوند) و نه جدال در حج نیست و آنچه از خیر که انجام دهید خداوند آن را می‌داند و زاد (توشه) برگیرید و البته توشه تقوا بهتر است و از من پروا کنید ای خردمندان ﴿۱۳۸﴾ بر شما گناهی (در تجارت کردن در راه زیارت) نیست که از پروردگارتان فضلی را طلب کنید پس وقتی که از عرفات روانه می‌شوید پس در مشعر الحرام خداوند را ذکر کنید و او را ذکر کنید همانطور که شما را هدایت کرد و اگرچه قبل از آن البته از گمراهان بودید ﴿۱۳۹﴾ سپس (از

أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَاشِرُوهُمْ وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصَّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَاشِرُوهُمْ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۳۸﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۳۹﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۴۰﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۱۴۱﴾ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقْتُلُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿۱۴۲﴾ فَإِنْ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۴۳﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۱۴۴﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۴۵﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۴۶﴾ وَأَتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ

عرفات) روانه شوید از جایی که مردم روانه شدند و از خداوند طلب آموزش کنید که خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۰﴾ و وقتی که مناسککنان را (تا سیزده ذیحجه) بجا می آورید پس (در همه جا) خداوند را ذکر کنید مانند ذکر کردن شما پدرانان را یا با ذکر کردنی شدیدتر پس، از مردم کسانی هستند که می گویند (ای) پروردگار ما در دنیا به ما بده و بهره ای در آخرت ندارند ﴿۳۱﴾ و از آنها کسانی هستند که می گویند (ای) پروردگار ما به ما در دنیا نیکی و در آخرت نیکی بده و ما را از عذاب آتش ننگه بدار ﴿۳۲﴾ آنان از آنچه که کسب کرده اند نصیبی دارند و خداوند حسابگر سریع است ﴿۳۳﴾ و خداوند را ذکر کنید در روزهایی معین (ایام تشریق و آن سه روز بعد از نحر است) پس کسی که در دو روز تعجیل کند (در رهسپار شدن در روز دوازدهم و تأخیر تا سیزدهم) پس گناهی بر او نیست و کسی که تأخیر کند پس گناهی بر او نیست برای کسی که تقوا (خودداری) کرده و از خداوند پروا کنید و بدانید که شما به او حشر می شوید ﴿۳۴﴾ و از (میان) مردم کسی هست که سخنانش تو را در زندگانی دنیا به تعجب و می دارد و خداوند را بر آنچه که در قلبش است گواه می گیرد و (حال آنکه) او لدودترین (دشمن اصلی، لجبازترین) دشمنان است ﴿۳۵﴾ و وقتی که روی می گرداند در زمین می کوشد تا در آن فساد کند و کشت (زرع) و نسل (بچه کوچک از متوالدات یا از انسان) را هلاک کند و (حال آنکه) خداوند فساد را دوست ندارد ﴿۳۶﴾ و وقتی که به او گفته شود از (سخط) خداوند پروا کن (امتناع می کند) او را عزت (غرور) به گناه می گیرد پس جهنم او را بس است و البته بد جایگاهی است ﴿۳۷﴾ و از مردم کسی هست که خودش را به طلب رضایت خداوند می فروشد و خداوند به بندگان مهربان است ﴿۳۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید همگی در سلم (صلح، ولایت) داخل شوید و از گام های شیطان تبعیت نکنید همانا او برای شما دشمنی واضح است ﴿۳۹﴾ پس اگر بعد از اینکه بینه ها به شما رسید لغزیدید پس بدانید که خداوند عزیز و حکیم است ﴿۴۰﴾ آیا منتظر هستند تا خداوند در سایبان هایی (توده هایی) از ابر و ملائکه نزد آنها بیاید و (حال آنکه) امر (اهلاک آنها) گذشت (یکسره شد) و امور به خداوند باز گردانده می شود ﴿۴۱﴾ از بنی اسرائیل پرس که چقدر از آیات بین (روشن) برای آنها آوردیم و کسی که نعمت خداوند را بعد از آنکه نزد او آمد تبدیل نماید پس همانا خداوند سخت عقوبت کننده است ﴿۴۲﴾ زندگانی دنیا برای کسانی که کفر ورزیده اند زینت داده شده و (آنها) کسانی که ایمان آورده اند را مسخره می کنند و (حال آنکه) کسانی که تقوا پیشه کرده اند در روز قیامت فوق آنها هستند و خداوند کسی را که بخواهد به غیر حساب روزی می دهد ﴿۴۳﴾ مردم امتی واحد (تابع اهویه خود غافل از پروردگارشان) بودند آنگاه خداوند پیامبران را به عنوان بشارت دهنده و بیم دهنده فرستاد و با آنها به حق کتاب را نازل کرد تا در آنچه که در آن

الْهُدَىٰ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۳۷﴾ الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۳۸﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ إِذَا أَفْضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَاكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الضَّالِّينَ ﴿۳۹﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۴۰﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ﴿۴۱﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿۴۲﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۴۳﴾ وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۴۴﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُ قَوْلَهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿۴۵﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿۴۶﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۴۷﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿۴۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿۴۹﴾ فَإِنْ زَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَاعْلَمُوا

اختلاف کردند بین مردم حکم کند و درباره آن بعد از آنکه بیانات نزد ایشان آمد از روی سرکشی بین خود جز کسانی که آن به آنان داده شد اختلاف نکردند، پس خداوند کسانی را که ایمان آوردند هنگامی که درباره او که همان حق است اختلاف کردند با رخصت خود هدایت کرد و خداوند کسی که بخواهد را به راه راست هدایت می کند ﴿۱۱۳﴾ آیا پنداشته‌اید که داخل جنت می شوید و (حال آنکه) مثل کسانی که قبل از شما در گذشتند هنوز به شما نیامده آنها این سختی‌ها و ضررها را لمس کردند و مرارت‌ها کشیدند تا آنکه رسول و کسانی که با او ایمان آورده بودند گفتند کی یاری خداوند می‌رسد؟ آگاه باشید همانا نصر (یاری) خداوند نزدیک است ﴿۱۱۴﴾ از تو می‌پرسند که چه چیزی انفاق کنند بگو از آنچه که آن خوب است و برای والدین و نزدیکان و یتیمان و مسکینان و راه‌وامانگان انفاق کنید و آنچه از خیر که انجام دهید پس همانا خداوند به آن دانا است ﴿۱۱۵﴾ جنگیدن بر شما مقرر شد و (حال آنکه) آن بر شما ناگوار است، و چه بسا که چیزی را ناگوار بدارید و (حال آنکه) آن برای شما خیر است و چه بسا که چیزی را دوست بدارید و (حال آنکه) آن برای شما شر است و خداوند می‌داند و (حال آنکه) شما نمی‌دانید ﴿۱۱۶﴾ از تو درباره ماه حرام (ذیقعد و ذیحجه و محرم و رجب) از جنگ در آن سؤال می‌کنند بگو جنگ در آن بزرگ است و (حال آنکه) جلوگیری از راه خدا و کفر ورزیدن به او و مسجد الحرام و اخراج اهلیش از آن نزد خداوند بزرگ‌تر است و فتنه بزرگ‌تر از قتل است و مستمراً با شما می‌جنگند تا آنکه اگر بتوانند شما را از دیتان بر گردانند و کسی از شما که از دینش برگردد پس بمیرد و (در حالی که) او کافر است پس آنان اعمالشان در دنیا و در آخرت بیهوده شده و آنان اصحاب آتشند، در آن ماندگار هستند ﴿۱۱۷﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و کسانی که در راه خدا هجرت کردند و جهاد کردند آنان به رحمت خداوند امید دارند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۱۸﴾ از تو از میگساری و قمار می‌پرسند بگو در آن دو، گناه بزرگی هست و منافی برای مردم دارد و (لیکن) گناه آن دو بیشتر از نفع آن دو است، و از تو می‌پرسند که چه انفاق کنند؟ بگو عفو، خداوند این چنین آیات را برای شما بیان می‌نماید راقب به اینکه شما تفکر کنید ﴿۱۱۹﴾ درباره دنیا و آخرت، و از تو درباره یتیمان سؤال می‌کنند بگو اصلاح (سر و سامان دادن) آنان بهتر است و اگر با آنها اختلاط می‌کنید پس برادران شما (در دین) هستند و خداوند مفسد را از مصلح می‌شناسد و اگر خداوند می‌خواست حتماً شما را به زحمت می‌انداخت همانا خداوند عزیز و حکیم است ﴿۱۲۰﴾ و با زنان مشرک نکاح نکنید تا اینکه ایمان بیاورند و البته کنیز مؤمن بهتر از (زن) مشرک است و اگرچه شما را به شگفت آورد و با مشرکان نکاح نکنید تا آنکه ایمان بیاورند و البته برده مؤمن بهتر از (مرد) مشرک است و اگرچه شما را

أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۱۱۲﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۱۱۳﴾ سَلَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُمُ مِنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۱۱۴﴾ زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْحَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۱۱۵﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُحْكَمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۱۶﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزَلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿۱۱۷﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِللَّذِينَ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَإِنَّ السَّبِيلَ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۱۱۸﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۱۹﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنْ اسْتَطَاعُوا وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

به شگفت آورند، آنان (شما را) به سوی آتش دعوت می‌کنند و (حال آنکه) خداوند با اباحت (ترخیص) خود (شما را) به سوی جَنّت و مغفرت دعوت می‌کند و آیاتش را برای مردم بیان می‌کند به این ترتیب که آنها متذکر شوند ﴿۱۲۲﴾ و از تو درباره خون دیدگی (زنان) (از حیث مجامعت) سؤال می‌کنند بگو آن اذیت است پس در حالت حائض بودن از زنان کناره جوئید و با آنها (زنان) نزدیکی نکنید تا آنکه پاک شوند پس وقتی که تطهیر کردند آنگاه به آنها (مؤنث) در آئید از حیثی (جایی) که خداوند به شما امر کرده همانا خداوند، بسیار توبه کنندگان را دوست می‌دارد و تطهیر (پاک) کنندگان را دوست می‌دارد ﴿۱۲۳﴾ زنان شما به عنوان کشتگاه برای شما هستند پس طوری (یا در ساعتی یا در مکانی) که خواستید به کشتگاهتان در آئید (و اما به معنی از هر دو ثقب که خواستید نیست) و مقدم بدارید (امر خداوند را) بر (انتفاع) خودتان و از خداوند پروا کنید و بدانید که شما با او ملاقات کننده‌اید و به مؤمنین بشارت بده ﴿۱۲۴﴾ و برای اینکه تبرئه کنید، خداوند را محلّ نمایش برای سوگندهایتان قرار ندهید، و تقوا پیشه کنید و بین مردم اصلاح نمایید و خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۲۵﴾ خداوند شما را به لغو در سوگندهایتان مؤاخذه نمی‌کند و لکن شما را مؤاخذه می‌کند به آنچه که قلب‌هایتان کسب کرده و خداوند بسیار آمرزنده و بردبار است ﴿۱۲۶﴾ برای کسانی که قسم (ایلاء) می‌خورند (که) از زانشان (دوری کنند و با آنها مجامعت نکنند)، چهار ماه (از زنان خود) انتظار بکشند، پس اگر (در این مدت) برگشتند (پس چیزی بر آنان (مردان) نیست) زیرا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۲۷﴾ و اگر عزم طلاق نمودند، پس همانا خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۲۸﴾ و زنان مطلقه (دارندگان عادت مدخول بهن غیر حامله‌ها) خودشان را (برای رجوع ازواج) سه عادت (ماهیانه) منتظر می‌دارند و حلال (روا) نیست بر آنها (مؤنث) که آنچه که خداوند در رحم‌های آنان خلق کرده را کتمان کنند، اگر به خداوند و روز آخر ایمان می‌دارند، و شوهرانشان اگر اراده اصلاح کردند در آن (زمان) به بازگشت به آنها محق هستند، و برای آنها (مؤنث) مثل کسی است که علیهنّ (بر آنها (مؤنث)) به معروف (نیکویی) است، و مردان علیهنّ (بر آنان (مؤنث)) درجه دارند و خداوند عزیز و حکیم است ﴿۱۲۹﴾ طلاق دو مرتبه (یعنی رجوع در عدّه برای زوج) است پس (بعد از آن دو بار زنش را) به معروف (نیکویی) نگهدارد (طلاق ندهد) یا (طلاق دادن و) رها ساختن با احسان است، و برای شما حلال نمی‌شود که از آنچه که به آنها (مؤنث) داده‌اید چیزی را (پس) بگیرید مگر اینکه (زوج و زوجه) بترسند که (با نشوز از طرفین) حدود خداوند را اقامه نکنند پس (ای زوج و زوجه و مصلحان و حکام) اگر می‌ترسید که آن دو (زوج و زوجه) حدود خداوند را اقامه نمایند پس گناهی بر آن دو نیست در آنچه که (زن) به او (مرد) عوض دهد، اینها حدود خداوند

﴿۱۲۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲۹﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۳۰﴾ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَى قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمَصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتُمْ إِنْ اللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۱۳۱﴾ وَلَا تَتَّخِذُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَا مَآةً مُّؤْمِنَةً خَيْرٌ مِنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا أَعْبَجْتُمْ وَلَا تُتَّخِذُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُّشْرِكٍ وَلَا أَعْبَجْتُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۱۳۲﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿۱۳۳﴾ يَسْأَلُكُمْ حَرْثٌ لَكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنْ يَشْتُمُوا وَقَدَّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُّلاَقُوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۳۴﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِإِيمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۵﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبْتُمْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿۱۳۶﴾ لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۳۷﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۸﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

هستند پس از آنها تعدی نکنید و کسانی که به حدود خداوند تعدی کنند پس آنها همان ظالمان هستند ﴿۳۲﴾ پس اگر او (زن) را (بعد از بار دوم) طلاق دهد پس بعد از آن (طلاق سوم) برای او (شوهر) حلال نیست تا آنکه (زن) با زوجی غیر او (شوهر) نکاح کند پس اگر (زوج دوم) او (زن) را طلاق داد پس بر آن دو (زوج اول و زوجه) گناهی نیست که آن دو (به زواج هم) برگردند اگر آن دو گمان می‌دارند که حدود خداوند را اقامه می‌نمایند و اینها حدود خداوند است که آنها را برای گروهی که می‌دانند بیان می‌کند ﴿۳۳﴾ و وقتی که زنان را طلاق می‌دهید و به پایان مدت مقرر خود (مؤنث) می‌رسند (قبل از خروج از عده) پس آنها (مؤنث) را به نیکی نگهدارید یا آنان را به نیکویی تسریح (رها کردن) کنید و آنها را به جهت زیان زدن نگه ندارید تا تعدی کنید و کسی که آن را انجام دهد پس به خودش ظلم کرده و آیات خداوند را به شوخی بگیرد و نعمت خداوند را بر خود یاد کنید و آنچه که بر شما از کتاب و حکمت نازل کرده با آن به شما پند می‌دهد و از (سخط) خداوند پروا کنید و بدانید که خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۳۴﴾ و وقتی که زنان را طلاق می‌دهید پس به زمان معین خود (آخر عده) که رسیدند پس (ای ازواج) بر آنها (زنان) تنگ مگیرید (منع مکنید) که با ازواجشان (خواستگاران) نکاح کنند وقتی که (خواستگاران و زنان، یا ازواج سابق و زنان) بین خود به معروف (نیکویی) با هم رضایت دارند، آن (احکام و آیات سابق) با آنها به کسانی از شما که به خداوند و روز آخر ایمان آورده‌اند پند داده می‌شود، آن برای شما سودمندتر و پاکیزه‌تر است و خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿۳۵﴾ و مادران فرزندان را شیر دهند برای کسی که بخواهد شیر دادن را تمام کند دو سال کامل و رزق آنها (مؤنث) و پوشش آنها (مؤنث) به پسندیدگی بر (عهده) دارندهٔ فرزند (پدر) است، نفسی جز به اندازهٔ توانایی‌اش تکلیف نمی‌شود که مادر به فرزندش و نه دارندهٔ فرزند به فرزندش ضرر نرساند و مثل آن بر (عهده) وارث است و اگر (قبل از دو سال) ناشی از تراضی (با هم رضایت دادن) آن دو و مشورت کردن با هم ارادهٔ جدا کردن (بچه از مادر) را کردند پس (در فطام قبل از دو سال) بر آن دو گناهی نیست و اگر خواستید که (از غیر مادران) شیر دادن به فرزندان را درخواست کنید پس گناهی بر شما نیست وقتی که تسلیم می‌شوید (می‌پذیرید) آنچه (که شایسته است) را به نیکویی بدهید و از خداوند بهر اسید و بدانید که خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بینا است ﴿۳۶﴾ و کسانی از شما که فوت می‌کنند و ازواجشان را ترک می‌کنند، آنها (زنان) خودشان را چهار ماه و ده (روز) منتظر بدارند پس وقتی که به زمان مقرر خود (آخر مدت عده) رسند پس (ای اولیاء یا ازواج یا هر دو) گناهی بر شما نیست در آنچه که آنها (زنان) دربارهٔ خودشان به نیکویی (اتخاذ تصمیم) نمایند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید

وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۲﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَاِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۳۳﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۳۴﴾ وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَبَسْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرَّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لَتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳۵﴾ وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَبَسْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ أَرْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾ وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَالِدِهِ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا

تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿۲۳۱﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ
 أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا
 بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي
 أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۲۳۲﴾
 وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خُطْبَةِ
 النَّسَاءِ أَوْ أَكْتَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ
 سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ
 تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرَمُوا عُقْدَةَ النَّكَاحِ حَتَّى
 يَبْلُغَ الْكِتَابَ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
 أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ
 ﴿۲۳۳﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ
 تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى
 الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرَهُ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوفِ
 حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۳۴﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَوَضُّفْ مَا
 فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوَ الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ
 النَّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ
 بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۲۳۵﴾ حَافِظُوا عَلَى
 الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿۲۳۶﴾
 فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا
 اللَّهَ كَمَا عَلَّمْتُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۲۳۷﴾
 وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً
 لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ
 خَرَجَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي
 أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۳۸﴾
 وَلِلْمُطَلَّقاتِ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۲۳۹﴾
 كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۲۴۰﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ
 حَدَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ
 اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
 يَشْكُرُونَ ﴿۲۴۱﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ

آگاه است ﴿۲۳۰﴾ و (ای خواستگاران) گناهی بر شما نیست در آنکه از خواستگاری کردن از زنان به آن عرضه کنید (اشاره به ارادهٔ نکاح با او بعد از انقضای عدهٔ زن بکند تا دیگری را اجابت نکند) (نه اینکه صراحت بورزید) یا در خودتان مکنون بدارید خداوند می‌داند که شما آنها (مؤنث) را یاد خواهید کرد و لکن با آنها (مؤنث) مخفیانه قرار مگذارید مگر اینکه سخنی به نیکویی بگویید و عزم عقد نکاح نکنید تا کتاب (مفروض از عده) زمانش برسد، و بدانید که خداوند آنچه که در انفس شما است را می‌داند پس از او حذر کنید و بدانید که خداوند بسیار آمرزنده و بردبار است ﴿۲۳۱﴾ بر شما گناهی نیست اگر زنانی را که مس (کنایه از جماع است) نکرده‌اید طلاق دهید یا (مگر اینکه) برای آنها (مؤنث) فريضه‌ای (نصف آنچه که برای زن به عنوان مهر فرض شده یا مهر امثال او) را معین کنید و آنها (مؤنث) را بنابر توان قدرت خود و بنابر تنگدستی قدرت وی با متاعی نیکو بهره‌مند سازید به عنوان حق (شایسته) بر نیکوکاران است ﴿۲۳۲﴾ و اگر قبل از اینکه آنها را مس کنید آنها (مؤنث) را طلاق دادید و فريضه (سهم واجب و تعیین شده) ای برای آنان فرض کرده‌اید پس نصف آنچه که فرض (معین) کرده‌اید (بر عهده شما است) مگر اینکه (مطلقات) عفو کنند یا کسی که عقد نکاح به دست او است عفو کند، و اگر عفو کنید به تقوا (پرهیز) (از ظلم) نزدیکتر است و فضل را در بین خود فراموش نکنید همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بینا است ﴿۲۳۳﴾ محافظت کنید بر نمازها و نماز وسطی (فضلی برتر) و (در نماز) فروتن (یعنی دعاء کننده، درخواست کننده) در مقابل خداوند بایستید ﴿۲۳۴﴾ و اگر (از دشمن و دزد و درنده) هراس داشتید پس (در حال) پیاده (راه رفتن) (بر نماز محافظت نمائید) یا (در حال) سواره و وقتی که ایمن شدید پس خداوند را ذکر کنید همانطور که (خلیفهٔ خداوند ذکر را) به شما تعلیم داد (مثل تعلیم دادن او به شما) آنچه را که نمی‌دانستید ﴿۲۳۵﴾ و کسانی از شما که (گمان می‌برند که عنقریب) می‌میرند و زوج‌هایشان را رها می‌کنند وصیت کنند برای ازواجشان متاعی را تا یک سال بدون اخراج کردن پس اگر (زنان متوفی بعد از یک سال از منازل ازواج) خارج شدند پس (ای وراثت یا اولیاء زنان یا حکام) گناهی بر شما نیست که (زنان متوفی) دربارهٔ خودشان در آنچه که به نیکی (مانند ترین و عرضه کردن بر خواستگاران و اجابت خواستگاری آنان و نکاح با آنان) انجام دادند و خداوند غالب و حکیم است ﴿۲۳۶﴾ و برای مطلقات (بهره‌مند ساختن به) متاعی نیکو به عنوان حق (شایسته) بر (عهده) پرهیزگاران است ﴿۲۳۷﴾ این چنین خداوند آیات خود را برای شما بیان می‌کند به این ترقب که شما تعقل کنید ﴿۲۳۸﴾ آیا ندیدی؟! کسانی را که از دیار خویش خارج شدند و (در حالی که) آنها هزارانی بودند که از مرگ حذر می‌کردند پس خداوند به آنها گفت که بمیرید سپس آنها را زنده کرد همانا خداوند البتّه بر مردم فضل (کرم) دارد و لکن اکثر

سَمِعَ عَلِيمٌ ﴿۱۴۵﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يَفْرِضُ اللَّهُ قَرَضًا حَسَنًا فَيُضَاعَفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْضِي وَيَبْسُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۴۶﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّهِمْ ائْتِمْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿۱۴۷﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكُهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۴۸﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَى وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۹﴾ فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۰﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۱۵۱﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۱۵۲﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

مردم شکر نمی کنند ﴿۱۴۵﴾ و در راه خدا بجنگید و بدانید که خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۴۶﴾ کیست آنکه با قرض دادنی نیک به خداوند قرض بدهد (که برای آن عوضی طلب نکند) پس او برایش چند برابر بیفزاید و خداوند است که (در حالتی) قبض می کند (می گیرد) و (در حالتی) بسط می دهد و به سوی او بازگردانده می شوید ﴿۱۴۷﴾ آیا ملاً (سران) بنی اسرائیل را ندیدی؟ بعد از موسی آنوقت که به پیامبر خود گفتند برای ما امیری برانگیز (بفرست و قرار بده) که در راه خدا بجنگیم (آنگاه نبی) گفت: آیا توقع دارید (مترقیید) که اگر جنگ بر شما مقرر شود جنگ نکنید! گفتند و ما را چه شده که در راه خدا جنگ نکنیم و (حال آنکه) ما از دیارمان و فرزندانمان اخراج شده ایم، پس چون جنگ بر آنها مقرر شد روی گردانیدند مگر اندکی از آنان و خداوند به ستمکاران دانا است ﴿۱۴۷﴾ و پیغمبر آنها به آنها گفت همانا خداوند طالوت را به عنوان پادشاه بر شما فرستاده، گفتند که چطور او بر ما پادشاه شود و (حال آنکه) ما به پادشاه شدن از او شایسته تریم و از مال به او وسعتی داده نشده، گفت: همانا خداوند او را بر شما برگزیده و در علم و جسم به او فزونی داده و خداوند ملک خود را به کسی که بخواهد می دهد و خداوند دارای وسعت و دانا است ﴿۱۴۸﴾ و پیامبرشان به آنها گفت همانا نشانه پادشاهی او این است که تابوت نزد شما بیاید که در آن سکنه ای از پروردگار شما و باقی مانده از ماترک خاندان موسی و خاندان هارون هست که ملائکه آن را حمل می کنند که البته در آن نشانه ای برای شما هست اگر مؤمن باشید ﴿۱۴۹﴾ پس چون طالوت با لشکریان خارج شد گفت همانا خداوند شما را با نهی آزمایش کننده است پس هر کس از آن بنوشد پس از (اتباع) من نیست و هر کس از آن نخورد (نوشد) پس همانا او از من است مگر کسی که مستی (کفی) با دستش بگیرد، پس جز اندکی از آنان از آن نوشیدند، و چون او و کسانی که (نیاشامیدند یا کفی برگرفتند) با او ایمان آورده بودند از آنجا گذشتند، (کسانی که مستی برگرفته بودند) گفتند امروز طاقت (مقابله با) جالوت و لشکریانش را نداریم، کسانی که (مستی بر نگرفته بودند) گمان می داشتند (می دانستند) که آنها خداوند را ملاقات کننده اند گفتند: چه بسیار باشد که به اذن (ترخیص و امداد) خداوند گروهی اندک بر گروهی زیاد پیروز شده اند و خداوند با شکیبایان است ﴿۱۵۰﴾ و چون بر جالوت و لشکریانش نمایان شدند گفتند: پروردگارا بر ما صبر بریز و قدم های ما را ثابت بدار و ما را بر قوم کافران یاری بده ﴿۱۵۱﴾ پس به اذن خداوند آنها را شکست دادند و داود جالوت را کشت و خداوند به او پادشاهی و حکمت داد و به او از آنچه که می خواست تعلیم داد و اگر خداوند مردم را بعضی از آنها را با بعضی دیگر دفع نمی کرد حتماً زمین فاسد می شد و لکن خداوند دارنده فضل بر عالمین (جهانیان، جهانها) است ﴿۱۵۲﴾ اینها آیات خداوند هستند که آنها را به حق بر تو تلاوت می کنیم و همانا تو البته از فرستادگان هستی

جزء سوم

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتُلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتُلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿۱۵۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا يَنْفَعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۱۵۲﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿۱۵۳﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۵۴﴾ اللَّهُ وَآلِيهِ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۵۵﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۵۶﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى جَهَنَّمَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ

این رسولان، بعضی را (در منقبتی) بر بعضی دیگر برتری دادیم، خداوند با کسی از آنها سخن گفت و درجات بعضی از آنها را بالا برد، و به عیسی پسر مریم بیانات دادیم و او را با روح القدس تأیید کردیم و اگر خداوند می‌خواست کسان بعد از آنها بعد از آنکه بی‌بیهوشی (دلایل واضح یا موضح) نزد ایشان آمد با هم جنگ نمی‌کردند و لکن اختلاف کردند و از آنان کسانی ایمان آوردند و از آنان کسانی کفر ورزیدند و اگر خداوند می‌خواست با هم جنگ نمی‌کردند و لکن خداوند آنچه که می‌خواهد را انجام می‌دهد ﴿۱۵۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از آنچه که روزی شما کرده‌ایم انفاق کنید قبل از آنکه روزی (روز مرگ و نه روز قیامت) بیاید که داد و ستدی در آن نیست و نه دوستی (نفع می‌رساند) و نه شفاعتی، و کافران همان ظالمان هستند ﴿۱۵۲﴾ خداوندی نیست جز ذات یکتای حق که زنده و پایدار است، او را جُرت و خواب عارض نمی‌شود و همه آسمان‌ها و زمین‌ها از اوست، کیست که شفاعت کند نزد او مگر با اذن و اجازه خودش، می‌داند آنچه را در جلو آنها و آنچه پشت سر آنها است و هیچ‌کدام به علم او احاطه ندارند مگر به همان اندازه که خودش بخواهد، کرسی و تخت عظمت او همه آسمان‌ها و زمین را فرا گرفته و از نگاهداری آنها خسته نمی‌شود، او است که بسیار بلند و دارای عظمت است ﴿۱۵۳﴾ هیچ اکراه و اجباری در دین نیست راه حق از گمراهی جدا شده (و معلوم) است، هر کس به طاغوت کافر شود و به خداوند ایمان بیاورد چنگ به (بند و) ریسمان محکم خدایی زده که پاره شدنی نیست و خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۵۴﴾ خداوند است صاحب اختیار مؤمنین که آنها را از تاریکی‌ها به سوی روشنائی هدایت می‌کند (و می‌برد) و کسانی که کافر به خداوند هستند دوستان آنها طاغوت است که آنها را از نور به تاریکی‌ها می‌برد؛ آنانند که در دوزخ جای دارند و همیشه در آن می‌باشند ﴿۱۵۵﴾ آیا ندیدی کسی را که با ابراهیم دربارهٔ پروردگارش احتجاج کرد که خداوند مُلک را به او داد آنوقت که ابراهیم گفت پروردگارم کسی است که زنده می‌کند و می‌میراند، (نمرود) گفت: منم که زنده می‌کنم (نمی‌گشتم) و می‌میرانم (می‌گشتم)، ابراهیم (به او) گفت: پس همانا خداوند است که خورشید را از مشرق می‌آورد پس (تو) آن را از مغرب بیاور، پس آن (نمرود) که کفر می‌ورزید مبهوت (متحیر) شد و (حال آنکه) خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند ﴿۱۵۶﴾ یا (آیا نگاه نکردی به کسی) مانند کسی که بر قریه‌ای گذشت و (در حالی که) آن بر سقف‌های آن ویران (خرابه) بود، گفت: خداوند بعد از مرگ (اهل) آن چگونه این را زنده می‌کند؟ پس خداوند صد سال او را میراند سپس او را برانگیخت، گفت: چقدر درنگ کردی؟ گفت یک روز درنگ کردم یا قسمتی از روز، گفت بلکه صد سال درنگ کردی پس به طعامت و شربت نظر کن تغییر نکرده و به الاغت نظر کن و تا تو را به عنوان نشانه برای مردم قرار دهیم، و به استخوان‌ها نگاه کن که چگونه آنها را بر می‌خیزانیم سپس گوشت بر آن می‌پوشانیم پس

كَيْفَ نُنشِرُهَا ثُمَّ نَكْسُوها لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ
 أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۳۶﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ
 رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أُولِمُ تُوْمَنُ قَالَ بَلَى
 وَ لَكِن لِيُظْمِنَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ
 فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا
 ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِيَنَّكَ سَعْيًا وَاعْلَمَنَّ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۷﴾
 مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ
 حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَعَ سَبَّالٍ فِي كُلِّ سَبْئَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ
 يُضَاعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۳۸﴾ الَّذِينَ
 يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا
 مَتًّا وَلَا أَدَى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
 وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۹﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ
 صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَدَى وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿۴۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
 آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَدَى كَالَّذِي
 يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
 فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابُهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ
 صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿۴۱﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ
 أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيْتًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ
 كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضَعْفَيْنِ
 فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۴۲﴾
 أَيُّدٌ أَحَدَكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ
 وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ ضِعْفَاءُ فَاصْبَابُهَا إِعْصَارٌ فِيهِ
 نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ
 لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿۴۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ
 طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
 وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِأَخِيذِهِ إِلَّا
 أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَنِّي حَمِيدٌ ﴿۴۴﴾
 الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ
 يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۴۵﴾

چون برای او واضح شد گفت: می دانم (یا بدان) که خداوند بر هر چیزی بسیار قادر است ﴿۳۶﴾ و
 آنوقت که ابراهیم گفت: پروردگار من نشانم بده که چگونه مرده را زنده می کنی؟ (خداوند)
 گفت: آیا باور نداری؟ (ابراهیم) گفت: بلی و لکن تا قلبم مطمئن شود، (خداوند) گفت: پس
 چهار پرندۀ را بگیر و آنها را نزد خود جمع کن (سپس آنها را بکُش و قطعه قطعه نما و مزوج
 گردان و آنها را جزء جزء کن) سپس بر سر هر کوهی جزئی از آنها را قرار بده سپس آنها را
 فرا بخوان، ساعی (کوشا) نزد تو می آیند و بدان که خداوند عزیز (غالب) و حکیم است ﴿۳۷﴾
 مثل کسانی که اموال خود را در راه خدا اتفاق می کنند مانند مثل دانه ای است که هفت خوشه
 برویاند در هر خوشه صد دانه و خداوند برای کسی که بخواهد مضاعف می کند و خداوند
 دارای وسعت و دانا است ﴿۳۸﴾ کسانی که اموالشان را در راه خدا اتفاق می کنند سپس در پی
 آنچه که اتفاق کرده اند متنی و نه آزاری را متعاقب نمی کنند نزد پروردگارشان اجرشان را
 دارند و نه بیمی بر آنها است و نه آنها محزون می شوند ﴿۳۹﴾ (پس فرمود:) گفتار نیک و آمرزش
 بهتر از صدقه ای است که آزاری در پی آن است و خداوند غنی و بُردبار است ﴿۴۰﴾ ای کسانی
 که ایمان آورده اید صدقه های خود را با منت گذاشتن و آزار دادن باطل نکنید مانند کسی که
 مال خود را برای نمایش به مردم اتفاق می کند و به خداوند و روز آخر ایمان نمی آورد پس
 مثل او مانند مثل تخته سنگی است که بر روی آن خاکی (برای زرع) هست پس رگبار به آن
 اصابت می کند پس آن را بور (طاس) (از خاک و بذر) رها می کند که بر چیزی از آنچه که
 کسب کرده اند قدرت ندارند و خداوند مردمان کافر را هدایت نمی کند ﴿۴۱﴾ و مثل کسانی که
 اموال خویش را به طلب خشودی خداوند و به جهت تثبیت خودشان اتفاق می کنند مانند مثل
 (درختکار) باغی است در محلی مرتفع که باران زیاد به آن اصابت کند و (میوه) خوردنی اش
 را به دو برابر به بار آورد و اگر باران زیاد بر آن نیارد پس شبنم (به آن) برسد و خداوند به آنچه
 که عمل می کنید پنا است ﴿۴۲﴾ آیا یکی از شما دوست دارد که او باغی از خرما و انگور داشته
 باشد که از زیر آن نهرها جاری می شود و در آن از هر میوه ای دارد و سالخورده شده و
 فرزندان ضعیف دارد پس گریز از آن برسد که در آن آتشی هست و بسوزاند، خداوند
 این چنین آیات را برای شما بیان می کند به این ترتیب که شما فکر کنید ﴿۴۳﴾ ای کسانی که
 ایمان آورده اید از پاک ها آنچه که کسب کرده اید و از آنچه که از زمین برای شما خارج
 کرده ایم اتفاق کنید و (در حالی که) اتفاق می کنید قصد (اتفاق کالای) پست نکنید و (حال
 آنکه) شما (خود) به گرفتن آن (راضی) نیستید مگر آنکه در آن اغماض کنید و بدانید که
 خداوند غنی و ستوده است ﴿۴۴﴾ شیطان به شما وعده فقر می دهد (شما را می ترساند) و شما را به
 فحشاء (بخل) امر می کند و خداوند به شما آمرزش از خود و فضل (فرونی، برتری) وعده
 می دهد و خداوند دارای وسعت و دانا است ﴿۴۵﴾ به کسی که بخواهد حکمت می دهد و به
 کسی که حکمت داده شود پس خیر فراوان داده شده و جز خردمندان (کسی) پند نمی گیرند

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۱۷۷﴾ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿۱۷۸﴾ إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَبِعَمَّا هِيَ وَإِنْ خُفُّوْهَا وَتَوَلَّوْهَا الْفُقَرَاءُ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۷۹﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَأَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿۱۸۰﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۱۸۱﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۱۸۲﴾ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۸۳﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُزِيهِ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿۱۸۴﴾ إِنْ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۱۸۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۸۶﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِمِجْرَبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلَمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿۱۸۷﴾ وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۸﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ

﴿۱۷۷﴾ و آنچه از نفقه که انفاق کنید یا از نذری که نذر کنید پس همانا خداوند آن را می‌داند و برای ظالمان یاوری نیست ﴿۱۷۷﴾ اگر صدقات را آشکار کنید پس آن خوب است و اگر آن را مخفی سازید و به فقراء بدهید پس آن برای شما بهتر است و (خداوند) گناهانتان را از شما می‌پوشاند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۱۷۸﴾ هدایت آنها بر (عهده) تو نیست و لکن خداوند کسی که بخواهد را هدایت می‌کند و آنچه که از خیر انفاق کنید پس (آن نافع) برای خودتان است و انفاق نکنید مگر آنکه وجه خداوند را طلب کنید و آنچه که از خیر انفاق کنید به شما وفا (به تمامی اداء) می‌کند و به شما ظلم نمی‌شود ﴿۱۷۹﴾ برای فقرائی که در راه خدا محصور شده‌اند که استطاعت زدن (راه افتادن) در زمین را ندارند جاهل آنان را (به خاطر) عفت ورزیدن (از سؤال کردن) غنی می‌پندارد، آنها را از سیمایشان می‌شناسی، با اصرار از مردم درخواست نمی‌کنند و آنچه از خیر که (بر آنها) انفاق کنید پس همانا خداوند به آن دانا است ﴿۱۸۰﴾ کسانی که اموالشان را در شب و روز در نهان و آشکارا انفاق می‌کنند پس اجرشان را نزد پروردگارشان دارند و نه بیمی بر ایشان هست و نه آنها اندوهگین می‌شوند ﴿۱۸۱﴾ کسانی که ربا (زیادت بر رأس المال) می‌خورند (می‌گیرند) یا نمی‌شوند مگر مانند کسی که شیطان به خاطر مس کردن (او) به او انگول می‌کند (ور می‌رود)، آن به (سبب) این است که آنها گفتند جز این نیست که بیع (با زیادت قیمت) مثل ربا است و (حال آنکه) خداوند بیع را حلال کرده و ربا را حرام کرده پس کسی که موعظه‌ای از پروردگارش به او آمده سپس باز ایستاده (خودداری کرده) پس آنچه (از ربا اخذ کرده) که گذشته برای او است و امر او به خداوند است و کسی که (به ربا) بر گردد پس آنان اصحاب آتشند (در حالی که) آنها در آن ماندگارند ﴿۱۸۲﴾ خداوند ربا را محو می‌کند و صدقات را فزونی می‌بخشد و خداوند هیچ کافر گناه پشاهای را دوست ندارد ﴿۱۸۳﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و به صالحات عمل کرده‌اند و اقامه نماز نموده‌اند و زکات داده‌اند اجرشان را نزد پروردگارشان دارند و نه ترسی بر آنان است و نه آنان اندوهگین می‌شوند ﴿۱۸۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بهراسید از خداوند و ترک کنید آنچه را که از ربا باقی مانده اگر مؤمن می‌باشید ﴿۱۸۵﴾ و اگر نکرديد پس آگاه باشید به جنگی با خداوند و رسولش برخاسته‌اید و اگر توبه کنید پس اصل اموالتان برای شما است، نه ستم کنید و نه ستم شوید ﴿۱۸۶﴾ و اگر تنگدستی (در بدهکاران خود) بود (یافتید) پس (به او) تا توانگر شدن (او به او) مهلت دهید و اگر صدقه دهید برای شما بهتر است اگر می‌دانستید ﴿۱۸۷﴾ و از (موشکافی در محاسبه و سخت گرفتن در مطالبه در) آنروزی که در آن به سوی خداوند بازگردانده می‌شوید بهراسید سپس هر نفسی به آنچه که کسب کرده وفا می‌شود و به آنها ظلم نمی‌شود ﴿۱۸۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که به دین (وام) تا سر رسید معین قرض می‌دهید و می‌گیرید پس آن را بنویسید و کاتبی باید بین شما به عدالت بنویسد و نویسنده نباید ابا کند از اینکه بنویسد چنانکه خداوند (نوشتن را) به او آموخت، پس باید بنویسد و کسی که

وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۲۳۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ
 بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ
 كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْب كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ
 اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ
 رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
 سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمْلَ هُوَ فَلْيُمْلِلْ
 وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ
 لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ
 الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا
 الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْب الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْأَمُوا أَنْ
 تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ
 اللَّهِ وَأَقْوَمٌ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ
 تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ
 جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَ
 كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فَسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَبِعَلِّمَكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۲۳۳﴾ وَإِنْ
 كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَانٌ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ
 أَمِنَ بَعْضُكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِنَ أَمَانَتَهُ وَلْيَتَّقِ
 اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْفُرُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْفُرْ فَإِنَّهُ آتَمٌ
 قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۲۳۴﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ
 وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُ
 يُحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
 وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۳۵﴾ آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ
 إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
 وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا
 سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿۲۳۶﴾ لَا
 يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا
 مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا
 وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا
 رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفُرْ
 لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

حق بر گردن او است باید املاء کند و باید از الله پروردگارش بهراسد و نباید از آن (املاء) چیزی را کم کند، و اگر کسی که حق بر او است سفیه باشد (محجور علیه) یا ضعیف (غیر محجور علیه) باشد لکن بین الفاضی که علیه و له وی است تمیز ندهد) یا توانائی ندارد که او املاء کند پس ولی او (که حق بر او است) باید به عدالت املاء کند، و دو شاهد از مردان خود را گواه بگیرد و اگر (دو شاهد) دو مرد نبودند پس باید یک مرد و دو زن (شاهد) از کسانی از شهداء که رضایت می دهید (را گواه بگیرید)، اگر که یکی از آن دو (زن) گمراه شدند پس دیگری باید به او یادآوری کند، و شهداء (گواهان) وقتی که خوانده می شوند نباید اباء کنند و نباید که ملول شوید از اینکه آن را می نویسید کوچک باشد یا بزرگ تا زمان (سر رسید) آن، آن نزد خداوند داد گرانه تر و برای شهادت درست (کفایت کننده) تر است و نزدیکتر است که شک نکنید مگر آنکه تجارتي حاضره (نقدی) باشد که آن را می گردانید (دست به دست می کنید، تحویل می دهید و تحویل می گیرید) بین خود پس بر شما گناهی نیست که آن را نویسید، و وقتی که خرید و فروش می کنید شاهد بگیرید و نویسنده ای و نه گواهی نباید زیان ببیند و اگر انجام دهید پس همانا آن انحراف شما (از فرمان خداوند) است و از خداوند بهراسید تا خداوند به شما تعلیم دهد و خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۲۳۲﴾ و اگر (حین تداین، معامله غیر نقدی یا وام) در سفر بودید و نویسنده ای نیافتید پس رهینه (گروبی) گرفته شود و اگر بعضی از شما بعضی دیگر را امین می داند پس کسی که امین شده است باید امانت (دین) او را اداء نماید و باید از الله پروردگارش بترسد و شهادت را کتمان نکنید و کسی که آن را کتمان کند پس همانا او قلبش گناهکار است و خداوند به آنچه که عمل می کنید دانا است ﴿۲۳۳﴾ از خداوند است (و مملوک او است) آنچه در آسمانها و آنچه در زمین می باشد و اگر ظاهر کنید آنچه را که در درونتان هست (از تیات و خیالات) یا پنهان کنید، خداوند آنها را با شما حساب می کند، سپس می آموزد برای هر کس بخواهد و عذاب (و عقاب) می کند هر که را بخواهد، خداوند بر هر چیزی قادر و توانا است ﴿۲۳۴﴾ پیغمبر ایمان آورد به آنچه از طرف خدای پروردگار به سوی او نازل شده و مؤمنین هم همه به خداوند و ملائکه او و کتاب هائی که خداوند فرستاده و به پیغمبران او ایمان آورده اند. ما بین پیغمبران او (در امر پیامبری و نمایندگی خدا) فرق نمی گذاریم. همه گفتند شنیدیم و اطاعت کردیم و درخواست آموزش از تو می کنیم. (خدایا) برگشت ما به سوی تو است. ﴿۲۳۵﴾ خداوند به هیچکس زیادتز از حد توانائی او (دستوری نمی دهد) و تکلیف نمی کند، (هر کس) آنچه نیکی کرده به سود خودش و آنچه بد کرده به زیان خودش می باشد. (خداوندا) پروردگارا ما را مؤاخذه منما اگر چیزی را فراموش کنیم یا به اشتباه برویم. خدایا بر ما بار سنگین تحمیل منما چنانکه بر امت های گذشته بار کردی. خداوندا بر ما آنچه طاقت نداریم (و زیادتز از اندازه توانائی ما است) تحمیل مکن و از ما عفو نما و ما را بیمارز و بر ما رحم فرما تو آقا و (صاحب اختیار) ما هستی و ما را بر قوم کافر نصرت و یاری ده!

۳- سورة آل عمران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الم ۲ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ۳ نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۴ مِنْ قَبْلُ هُدًى لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ۵ إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۶ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۷ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ۸ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ۹ رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ۱۰ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ۱۱ كَذَّابِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۱۲ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتْغَلِبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ۱۳ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلِهِمْ رَأَى الْعَيْنِ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بَصَرَهُ مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لَأُولِي الْأَبْصَارِ ۱۴ زَيْنٌ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الم ۲ خداوندی نیست جز ذات یکتای حق که زنده و پایدار است ۳ کتاب را به حق بر تو نازل کرد (در حالی که) تصدیق کننده است بر آنچه که بین دستان (نزد) او است و تورات را نازل کرد و انجیل را ۴ قبل از (قرآن)، به جهت هدایت برای مردم، و فرقان را نازل کرد، همانا کسانی که به آیات خداوند کفر ورزیده‌اند برای آنها عذاب شدیدی هست و خداوند عزیز (چیره) و دارای انتقام است ۵ همانا از خداوند چیزی در زمین و نه در آسمان بر او مخفی نمی‌شود ۶ او کسی است که شما را آنگونه که می‌خواهد در رحم‌ها صورت می‌دهد، خدایی جز او نیست، عزیز و حکیم است ۷ او کسی است که بر تو کتاب را نازل کرد از (جمله) آنها، آیاتی محکمت هستند، آنها مادر (اصل) کتابند و (برخی) دیگر متشابهات هستند و کسانی که در قلوبشان انحراف هست پس به طلب فتنه و طلب تأویل آن از آنچه که تشابه از آن دارد پیروی می‌کنند و (حال آنکه) تأویلش را جز خداوند نمی‌داند، و استواران در علم می‌گویند همه (از محکم و مشابه) از نزد پروردگار ما است به آن ایمان آورده‌ایم و جز خردمندان (کسی) پند نمی‌گیرد ۸ (ای) پروردگار ما بعد از آنکه ما را هدایت کردی قلب‌های ما را (منحرف) مگردان و از نزد خودت به ما رحمتی بده همانا تو بسیار عطاء کننده‌ای ۹ ای پروردگار ما همانا تو جمع کننده مردم هستی برای روزی که شکی در آن نیست همانا خداوند خلف وعده نمی‌کند ۱۰ همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند هرگز اموال آنها و نه فرزندان آنها، آنها را از چیزی از خداوند بی‌نیاز (دفع) نمی‌کند و آنان خود هیزم آتشدند ۱۱ همانند رویه آل فرعون و کسانی که قبل از آنها بودند آیات ما را دروغ شمردند پس خداوند آنها را به گناهانشان گرفت و خداوند سخت عقوبت دهنده است ۱۲ به کسانی که کفر ورزیده‌اند بگو: بزودی مغلوب خواهید شد و به جهنم محشور می‌شوید و بد جایگاهی است ۱۳ همانا به عنوان نشانه برای شما می‌باشد در (آن هنگام که) دو گروه (در بدر) روبرو شدند گروهی که در راه خدا جنگ می‌کردند و دیگری کافران که آنها را با دیدن چشم دو مثل (برابر) خود می‌دیدند و خداوند کسی که بخواهد را با یاری خود تأیید (نیرومند) می‌کند که هرآینه در آن برای دارندگان بصیرت البته عبرتی هست ۱۴ دوستی شهوات از زنان و پسران و مال هنگفت انباشته شده از طلا و نقره و اسبان نشان‌دار و چهارپایان و کشتزار برای ناس (مردم، فراموش کنندگان)

الدَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ
وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ
حُسْنُ الْمَآبِ ﴿١٥﴾ قُلْ أُوذِبْتُكُمْ بَخِيرٍ مِنْ دَلِكُمْ
لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَاءَتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ
مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٦﴾ الَّذِينَ يَقُولُونَ
رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ
﴿١٧﴾ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْفَائِتِينَ وَالْمُتَّقِينَ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٨﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ
الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠﴾
فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ
وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ
أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ
الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢١﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ حَقٍّ
وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٢﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ
﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ
يُدْعُونَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيُحْكَمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّوْا
فَرِيقٌ مِنْهُمْ وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا
لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ وَعَرَّهَمُ فِي
دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ
لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي
الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ
مَنْ تَشَاءُ وَتُدْئِلُ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى

زینت داده شده، آنها کالاهای حیات دنیا هستند و خداوند است که سرانجام
خوب تنها نزد او است ﴿۱۵﴾ بگو آیا به شما به بهتر از آن خبر بدهم؟ برای کسانی
که تقوا پیشه می کنند نزد پروردگارشان جنت هایی هست که از تحت آنها نهرها
جاری می شود مخلد (ماندگار) در آن هستند و ازواجی پاک (مؤنث) و رضوان
از خداوند و خداوند به بندگان بصیر است ﴿۱۶﴾ کسانی که می گویند (ای)
پروردگار ما همانا ما ایمان آوردیم پس گناهان ما را بر ما بیامرز و ما را از عذاب
آتش نگهدار ﴿۱۷﴾ صبر کنندگان و راستان و فرمانبرداران و انفاق کنندگان و
استغفار کنندگان در سحرگاهان هستند ﴿۱۸﴾ خداوند گواهی داده که خدایی جز او
نیست و ملائکه و دارندگان علم، قیام کنندگان به قسط (دادگری) (گواهی
می دهند) خدایی جز او چیزی حکیم نیست ﴿۱۹﴾ همانا دین (طریق به سوی آخرت و
الی الله) نزد خداوند اسلام است و کسانی که کتاب داده شده اند اختلاف نکردند
مگر از روی سرکشی در میان خود بعد از آنکه علم نزد آنها آمد، و هر کس که
به آیات خداوند کفر بورزد پس همانا خداوند زود حساب کننده است ﴿۲۰﴾ و اگر
بر تو احتجاج (اعتراض) کردند پس بگو وجه خود و کسی که از من تبعیت کند
را بر خداوند تسلیم کرده ام و به کسانی که کتاب داده شده اند و امیان بگو آیا
اسلام آوردید پس اگر اسلام آوردند پس به تحقیق هدایت شده اند و اگر روی
گردانیدند پس فقط رساندن بر عهده تو است و خداوند به بندگان بصیر است ﴿۲۱﴾
همانا کسانی که به آیات خداوند کفر می ورزند و پیامبران را به ناحق می کشند و
از مردم کسانی که به قسط (دادگری) امر می کنند را می کشند پس به آنان عذابی
دردناک را بشارت بده ﴿۲۲﴾ آنان کسانی هستند که اعمالشان در دنیا و آخرت هدر
شده و (هیچ) یاری کننده ای ندارند ﴿۲۳﴾ آیا کسانی که نصیبی از کتاب داده شدند
را ندیدی که به کتاب خدا دعوت می شوند تا بین ایشان حکم کند سپس گروهی
از آنان روی بر می گردانند و (در حالی که) آنها اعراض کننده اند ﴿۲۴﴾ آن به این
خاطر است که آنها گفتند: آتش هرگز ما را جز روزهای معدودی لمس نخواهد
کرد و آنچه که (از انقطاع عذاب) افتراء می بستند آنها را در دینشان مغرور کرد
﴿۲۵﴾ پس چگونه است (حال آنها) وقتی که آنها را در روزی که تردیدی در آن
نیست (نمی شاید) جمع می کنیم و به هر نفسی آنچه که کسب کرده تماماً داده
می شود و به آنها ظلم نمی شود ﴿۲۶﴾ بگو بار خدایا پادشاه مُلک، که مُلک می بخشی
به کسی که می خواهی و از کسی که بخواهی مُلک را می گیری و به کسی که
بخواهی عزت می بخشی و کسی را که بخواهی خوار می کنی خیر در دست تو
است همانا تو بر هر چیزی بسیار توانایی ﴿۲۷﴾ شب را در روز داخل می کنی و روز

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٧﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُؤَلِّجُ
النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ
﴿٢٨﴾ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ
الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي
شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ
نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٩﴾ قُلْ إِنْ تَحْفَظُوا مَا فِي
صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يُعَلِّمَهُ اللَّهُ وَيَعْلَمْ مَا فِي
السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٠﴾ يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ
مُحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا
وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ
رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣١﴾ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ
فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٢﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ
اصْطَفَى آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿٣٤﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَدَرْتُ
لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي
وَضَعْتُهَا أَنْثَى وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ
الذَّكَرُ كَالْأُنثَى وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيدُهَا
بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٧﴾ فَتَقَبَّلَهَا
رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا
زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ
عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ
مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ
لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾
فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ

را در شب داخل می کنی و زنده را از مرده خارج می کنی و مرده را از زنده خارج می کنی و به کسی که بخواهی به غیر حساب روزی می دهی ﴿۲۸﴾ مؤمنین نباید کافران از غیر مؤمنین را به عنوان ولی (اولیاء مودت یا اولیاء تصرف) بگیرند و هر کس که آن را انجام دهد پس در چیزی از (نسبت ها و دوستی های) خداوند نیست مگر اینکه از ایشان از روی تقیه تقوا پیشه کنید و خداوند به شما نسبت به خودش هشدار می دهد و بازگشت (سرانجام) به خداوند است ﴿۲۹﴾ بگو اگر آنچه را که در سینه های شما است مخفی کنید یا آن را آشکار کنید خداوند آن را می داند و آنچه که در آسمان ها هست و آنچه که در زمین هست را می داند و خداوند بر هر چیزی توانا است ﴿۳۰﴾ در آن روزی که هر نفسی آنچه از خوبی که عمل کرده و آنچه از بدی که عمل کرده را حاضر می یابد (آنگاه) دوست دارد که ای کاش بین آن و او فاصله ای (به غایت) دور می بود و خداوند به شما نسبت به خودش هشدار می دهد و خداوند به بندگان مهربان است ﴿۳۱﴾ بگو: اگر خداوند را دوست می دارید پس از من پیروی کنید تا خداوند شما را دوست بدارد و گناهان شما را برای شما بیامرزد و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۲﴾ بگو از خداوند اطاعت کنید و از رسول و اگر روی بگردانید پس هر آینه خداوند کافران را دوست ندارد ﴿۳۳﴾ همانا خداوند آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برگزید ﴿۳۴﴾ فرزندان را (برگزید) که بعضی از آنها (منشعب) از بعضی دیگر هستند و خداوند شنوا و دانا است ﴿۳۵﴾ آنوقت که زن عمران گفت پروردگارا من نذر کرده ام که آنچه که در شکم من است برای تو آزاد (از خدمت کردن به ما برای خدمت به متعبدات) کرده شود پس (نذر مرا) از من قبول فرما که همانا تو شنوا و دانا هستی ﴿۳۶﴾ پس چون او (زن عمران) او (مریم) را زائید گفت: پروردگارا همانا من او را دختر زائیده ام و خداوند به آنچه که زائیده ام داناتر است و پسر مانند دختر نیست و من او را مریم (به معنی عابده) نام نهادم و من او را و فرزند او را از شیطان رجیم به تو پناه می دهم ﴿۳۷﴾ پس پروردگارش از او (زن عمران) قبول کرد با قبول کردنی نیکو و او (مریم) را پروراند (در حالی که) او (مریم) جوانه ای بود نیکو و زکریا را کفیل او (مریم) قرار داد، هرگاه که زکریا بر او (مریم) به محراب (خانه او) داخل می شد نزد او رزقی می یافت می گفت ای مریم چطور این را داری؟! (مریم) گفت: آن از نزد خداوند است و هر آینه خداوند به کسی که بخواهد از غیر حساب روزی می دهد ﴿۳۸﴾ (یا آنجا) زکریا پروردگارش را دعاء کرد گفت: پروردگارا از نزد خودت به من فرزندی پاک عطاء کن همانا تو شنوای (اجابت کننده) دعاء هستی ﴿۳۹﴾ پس ملائکه به او

أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ
 وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ
 أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِي الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي
 عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤١﴾ قَالَ رَبِّ
 اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ
 أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرَمًا وَادْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ
 وَالْإِبْكَارِ ﴿٤٢﴾ وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ
 اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾ يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي
 وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٤﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ
 نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُونَ أَفَلَا مَهْمُ
 أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
 يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ
 اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى
 ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ
 الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٦﴾ وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا
 وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٧﴾ قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي
 وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسَّسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ
 إِذَا قَضَى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٨﴾
 وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٩﴾
 وَرَسُولًا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ
 مِنْ رَبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ
 الطَّيْرِ فَانْفُخْ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ
 الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ
 وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ
 إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾
 وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِأَجْلِ لَكُمْ
 بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ
 رَبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٥١﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي
 وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٥٢﴾ فَلَمَّا
 أَحَسَّ عِيسَى مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي

نداء دادند و (در حالی که) او در محراب (مصلای خود) ایستاده بود و نماز
 می گزارد که خداوند به تو یحیی را بشارت می دهد به عنوان تصدیق کننده به
 کلمه ای از خداوند (یعنی مسیح) و به عنوان سرور و خویشن دار و پیامبری از
 صالحان ﴿٤٠﴾ گفت: خدایا چگونه؟! پسری داشته باشم و (حال آنکه) پیری به من
 رسیده و زخم نازا است؟ فرمود: این چنین خداوند آنچه که می خواهد را انجام
 می دهد (اسباب آن موجود باشد یا نباشد) ﴿٤١﴾ گفت: پروردگارا برای من نشانه ای
 قرار بده، فرمود: نشانه تو اینکه سه روز با مردم سخن نگویی مگر بطور رمزی و
 (در این ایام) پروردگارت را بسیار ذکر کن و در شب و صبحگاهان تسبیح (تزیه
 و تطهیر) کن ﴿٤٢﴾ و آنوقت که ملائکه (به مریم) گفتند: ای مریم! همانا خداوند (از
 ذریه انبیاء) تو را برگزید و تو را (از سفاح (رابطة نامشروع)) پاک کرد و تو را بر
 زنان عالم (زمان تو) برگزید ﴿٤٣﴾ ای مریم بر پروردگارت فرمانبرداری کن و سجده
 کن و رکوع کن با رکوع کنندگان ﴿٤٤﴾ آن از اخبار غیب است که آن را به تو
 وحی می کنیم و تو آنوقت که قلم هایشان (قرعه) را انداختند که کدامشان مریم را
 کفالت کنند نزد آنها نبودی و تو آنوقت که (درباره کفالت مریم) با هم نزاع
 می کردند نزد آنها نبودی ﴿٤٥﴾ آنوقت که ملائکه گفتند: ای مریم همانا خداوند به
 کلمه ای از خود به تو بشارت می دهد اسم او مسیح (به معنی مبارک) عیسی پس
 مریم آبرومند در دنیا و آخرت و از نزدیکان است ﴿٤٦﴾ و با مردم در گهواره سخن
 می گوید و (آنگونه که) در میانسالی (سخن گفت) و از صالحان است ﴿٤٧﴾ (مریم)
 گفت: پروردگارا چگونه فرزندی داشته باشم و (حال آنکه) بشری مرا لمس
 نکرده! گفت: این چنین خداوند آنچه را که بخواهد خلق می کند وقتی که امری
 را قضاء (مقرر، حکم) کند پس جز این نیست که به آن می گوید: بباش، پس
 می باشد ﴿٤٨﴾ و به او کتاب و حکمت و تورات و انجیل را تعلیم می دهد ﴿٤٩﴾ و به
 عنوان رسول به سوی بنی اسرائیل (می فرستد) که من نشانه ای از پروردگار شما را
 نزد شما آورده ام، همانا من برای شما از گل مانند هیئت پرنده خلق می کنم و در
 آن می دمم پس به اذن خداوند پرنده ای می شود و کور مادرزاد را و پسر را بهبود
 می بخشم و به اذن خداوند مرده را زنده می کنم و به شما خبر می دهم که چه
 می خورید و در خانه هایتان چه ذخیره می کنید که در آنها البته نشانه ای (بزرگ)
 برای شما هست اگر مؤمن می باشید ﴿٥٠﴾ و تصدیق کننده است بر آنچه که از
 تورات بین دستان (جلوی) من است و تا بعضی از آنچه که (به سبب بغی
 (سرکشی) شما) (مثل هر ناخن دار و شحوم (پیه ها) گاو و گوسفند و بعضی از
 اعمال در روز شنبه و غیر آن) بر شما حرام شده را برای شما حلال کنم و نشانه ای

إِلَى اللَّهِ قَالَ الْخَوَارِثُونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ أَمَّا بِاللَّهِ
 وَاشْهَدْ يَا أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ ﴿۵۴﴾ رَبَّنَا أَمَّا بِمَا أَنْزَلْتَ
 وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿۵۵﴾
 وَمَكْرُوهًا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴿۵۶﴾ إِذْ
 قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ إِنِّي جَعَلْتُكَ آيَةً
 وَمُظْهِرًا لِمَنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلًا لِلَّذِينَ
 اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ
 إِنِّي مَرَجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ
 تَخْتَلِفُونَ ﴿۵۷﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَدَّ لَهُمْ
 عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ
 نَاصِرِينَ ﴿۵۸﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿۵۹﴾
 ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ
 ﴿۶۰﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ
 مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۶۱﴾ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۶۲﴾ فَمَنْ حَاجَكَ
 فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا
 نَدْعُ آبَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ
 وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ
 اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿۶۳﴾ إِنَّ هَذَا لَهُو الْقَصَصُ الْحَقُّ
 وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُو الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
 ﴿۶۴﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿۶۵﴾ قُلْ
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
 وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا
 وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ
 تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿۶۶﴾ يَا أَهْلَ
 الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أَنْزَلَتْ
 التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۶۷﴾
 هَا أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ حَاجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ
 تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۶۸﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا

از پروردگارتان را نزد شما آورده‌ام پس از خداوند بهراسید و از من اطاعت کنید
 ﴿۵۴﴾ همانا خداوند پروردگار من و پروردگار شما است پس او را بندگی کنید این
 راه مستقیم است ﴿۵۵﴾ پس چون عیسی از آنها کفر را احساس (ادراک) کرد گفت:
 چه کسانی یاری کننده من به سوی خداوند هستند؟ حواریین گفتند: ما انصار
 خداوند هستیم به خداوند ایمان آوردیم و شهادت بده به اینکه ما مسلمان (تسلیم
 شده) هستیم ﴿۵۶﴾ (ای) پروردگار ما، ما ایمان آوردیم به آنچه که (بر عیسی) نازل
 کرده‌ای و از رسول (عیسی ع) تبعیت کردیم پس ما را با شاهدان بنویس ﴿۵۷﴾ و
 (یهود) مکر کردند و خداوند هم مکر کرد و خداوند بهترین مکر کنندگان است
 ﴿۵۸﴾ آنوقت که خداوند فرمود ای عیسی همانا من میراننده تو هستم و تو را به سوی
 خود بالا برنده‌ام و تو را پاک کننده‌ام از کسانی که کفر ورزیده‌اند و کسانی که
 از تو تبعیت کرده‌اند را فوق کسانی که کفر ورزیده‌اند قرار دهنده‌ام تا روز قیامت
 سپس محل رجوع شما من هستم آنگاه بین شما حکم می‌کنم در آنچه که در آن
 اختلاف می‌کردید ﴿۵۹﴾ و اما کسانی که کفر ورزیده‌اند پس آنها را با عذابی شدید
 در دنیا و در آخرت عذاب می‌کنم و (هیچ) یاری کننده‌ای ندارند ﴿۶۰﴾ و اما کسانی
 که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کردند پس پاداش هایشان را به آنها وفا (بطور
 کامل) دادن) می‌کند و خداوند ظالمان را دوست نمی‌دارد ﴿۶۱﴾ آنها از آیات و ذکر
 حکیم هستند که آنها را بر تو می‌خوانیم ﴿۶۲﴾ همانا مثل عیسی نزد خداوند مانند مثل
 آدم است که او را از خاک خلق کرد سپس به او گفت باش آنگاه شد ﴿۶۳﴾ حق از
 پروردگار تو است پس از تردید کنندگان مباش ﴿۶۴﴾ و بعد از آنچه که از علم نزد
 تو آمد پس به کسی که در آن بر تو احتجاج (اعتراض) کرد بگو: بیایید تا
 فرزندانمان و فرزندانتان و زنان ما و زنان شما و خود ما و خود شما را بخوانیم
 سپس (به زاری) دعاء کنیم و (با دعایمان) لعنت خداوند را بر دروغ‌گویان قرار
 دهیم ﴿۶۵﴾ که این قطعاً همان قصه سرایی حق است و خدایی جز الله نیست و همانا
 خداوند البته او چیره و حکیم است ﴿۶۶﴾ پس اگر روی گردانیدند پس قطعاً خداوند
 به مفسدان دانا است ﴿۶۷﴾ بگو: ای اهل کتاب بسوی کلمه‌ای که بین ما و شما
 یکسان است بیایید که جز خداوند را عبادت نکنیم و چیزی را با او شریک نکنیم
 و بعضی از ما بعضی دیگر را غیر خداوند به عنوان ارباب نگیرد پس اگر روی
 گردانیدند پس بگوئید شهادت دهید به اینکه ما تسلیم شده هستیم ﴿۶۸﴾ ای اهل
 کتاب چرا درباره ابراهیم محاجه می‌کنید و (حال آنکه) تورات و انجیل نازل
 نشدند مگر بعد از او آیا پس تعقل نمی‌کنید ﴿۶۹﴾ هان شما همانانی هستید که در
 آنچه که به آن علم دارید محاجه می‌کنید پس چرا در آنچه که به آن علم ندارید

نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٩﴾ وَذَتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٧٠﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧١﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧٢﴾ وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَكُفِّرُوا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٣﴾ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَى هَدَى اللَّهُ أَنْ يُؤْتَى أَحَدٌ مِثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُحَاجُّكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٤﴾ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٥﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بَدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٦﴾ بَلَى مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ وَاتَّقَى فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٨﴾ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٩﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ

مُحَاجَّةً مِي كَنِيْد و خِداوَنْد مِي دَانْد و (حَال آنكِه) شِما نَمِي دَانِيْد ﴿٦٧﴾ اِبْرَاهِيْم يَهُودِي و نِه نِصْرَانِي نَبُوْد و لَكِن حَنِيف (حَقْگَرَا، رَاسْتِيْن) و مِسلِم بُوْد و از مِشْرِكِيْن نَبُوْد ﴿٦٨﴾ هِمَانَا نَزْدِيكْ تَرِيْن مَرْدَم بِه اِبْرَاهِيْم الْبْتِه كِسانِي هِستَنْد كِه از او و از اِيْن پِيامْبِر تَبَعِيْت مِي كِنِنْد و كِسانِي كِه اِيْمَان آوَرْدِنْد (تَوَلِي بِه او هِستَنْد) و خِداوَنْد و لِيّ مُؤْمِنَان اسْت ﴿٦٩﴾ طايْفِه اِي (اِنْدَك) از اِهْل كِتَابِ دُوسْت دَاسْتَنْد كِه شِما رَا گِمرَاه كِنِنْد و (حَال آنكِه) گِمرَاه نَمِي كِنِنْد مِگَر خُودشان رَا و نَمِي فِهْمِنْد ﴿٧٠﴾ اِي اِهْل كِتَابِ چِرا بِه آيَاتِ كُفْر مِي و رَزِيْد و (حَال آنكِه) شِما شِهادَت مِي دِهِيْد (مِشَاهَدِه مِي كِنِيْد) ﴿٧١﴾ اِي اِهْل كِتَابِ چِرا حَقّ رَا با بَاطِل مَلْبَس (مِخَلُوط) مِي كِنِيْد و حَقّ رَا كِتمان مِي كِنِيْد و (حَال آنكِه) شِما مِي دَانِيْد ﴿٧٢﴾ و طايْفِه اِي (اِنْدَك) از اِهْل كِتَابِ گِفتَنْد: دَر آغاَز رُوز بِه آنچِه كِه بَر كِسانِي كِه اِيْمَان آوَرْدِه اِنْد نازل شِده اِيْمَان آوَرِيْد و دَر آخِر آن (رُوز) كُفْر بُوَرزِيْد تا شايِد كِه آنِها (مِسلِمِيْن) باز گِرَدِنْد ﴿٧٣﴾ و باوَر نَكِنِيْد (كَلَام اِيْن طايْفِه رَا) مِگَر از كِسي كِه از دِيْن شِما تَبَعِيْت كَرْدِه، بَگُو هِمَانَا هِدَايَت (حَقِيْقِي) هِدَايَت خِداوَنْد اسْت كِه بِه كِسي مِثْلِ آنچِه كِه بِه شِما دَاده شِد دَاده مِي شُود، يا نَزْد پُرُوْر دِگَار شِما بَر شِما اِحْتِجَاج (اعْتِراض) مِي كِنِنْد، بَگُو: هِمَانَا فَضْل بِه دِست خِداوَنْد اسْت آن رَا بِه كِسي كِه مِي خِواهد مِي دِهَد و خِداوَنْد دَارايِ وَسْعَت و دَانَا اسْت ﴿٧٤﴾ رَحْمَتش رَا بِه كِسي كِه بَخِواهد اِحْتِصَاص مِي دِهَد و خِداوَنْد دَارايِ فَضْل عَظِيْم اسْت ﴿٧٥﴾ و از اِهْل كِتَابِ كِسانِي هِستَنْد كِه اِگَر آنِها رَا دَر مَالِي زِياد اَمِيْن قَرار دِهِي آن رَا بِه تُو اِداء مِي كِنِنْد و از آنِها كِسانِي هِستَنْد كِه اِگَر بِه آنِها دِيْنارِي رَا بِه اَمَانَت بَسْپاري آن رَا بِه تُو اِداء نَمِي كِنِنْد مِگَر مَادام بَر او قَائِم باشِي (بِيا اِيَسْتِي)، آن بِه اِيْن (سَبَب) اسْت كِه آنِها دَر (حَقّ) اَمِي ها (دَر حَقُوق غِيْر اِهْل كِتَابِ) گِفتَنْد مَسْئُولِيْتِي (عَقُوبَتِي) بَر ما نِست و بَر خِداوَنْد دَرُوع مِي گُوِيْنْد، و (حَال آنكِه) آنِها مِي دَانِنْد ﴿٧٦﴾ آري (و حَال آنكِه) مَسْئُولِيْت بَر عَهْدِه آنِها اسْت) هَر كِس بِه عَهْدش و فا كِنْد و تَقُوا پِيْشِه كِنْد پَس هِمَانَا خِداوَنْد پَرهِيْز گَاران رَا دُوسْت مِي دَارْد ﴿٧٧﴾ هِمَانَا كِسانِي كِه عَهْد (بِيعت با) خِداوَنْد رَا و قِسم هَايشان رَا (هِنْگام عَقْد بِيْعت) بِه بَهايِي اِنْدَك (از اعْرَاض دُنْيا و اعْرَاضِ آن) مِي فَرُوشَنْد آنان دَر آخِرْت بَهرِه اِي (نِصِيْبِي) نِدارِنْد و خِداوَنْد با آنِها كَلَام نَمِي گُوِيْد و دَر رُوز قِيامَت بِه آنِها نَظَر نَمِي كِنْد و آنِها رَا پاك نَمِي كِنْد و عِذابِ دَرْدناك دَارِنْد ﴿٧٨﴾ و هِمَانَا الْبْتِه گِرُوهِي از آنِها زَبان هَايشان رَا با (قِرائَت) كِتَاب مِي چِرْخانَد تا پِنْدارِيْد كِه آن از كِتَاب اسْت و (حَال آنكِه) آن از كِتَاب نِست و مِي گُوِيْنْد كِه آن از نَزْد خِداوَنْد اسْت و (حَال آنكِه) آن از نَزْد خِداوَنْد نِست و بَر خِداوَنْد دَرُوع مِي گُوِيْنْد (مِي بِنْدِنْد) و (حَال آنكِه) آنِها مِي دَانِنْد ﴿٧٩﴾ بَر بَشَرِي نَسَزْد

که خداوند کتاب و حکم و نبوت را به او بدهد سپس به مردم بگوید بنده من باشید نه خداوند، و لکن می گوید: ربّانی (منسوب به رب) باشید به آنچه که کتاب را تعلیم می دادید (درس می دهید) و به آنچه که درس می کنید (قرائت می کنید) و به شما امر نمی کند که ملائکه و پیامبران را به عنوان ارباب بگیرد آیا بعد از آنکه شما اسلام آوردید شما را به کفر امر می کند! (۸۱) و (به یاد آور یا یادآوری کن) آنوقتی را که خداوند بر آنچه که از کتاب و حکمت به شما داد از پیامبران میثاق گرفت سپس فرستاده‌ای به عنوان تصدیق کننده بر آنچه که با شما است نزد شما آمد حتماً و حتماً به او ایمان بیاورید و حتماً و حتماً او را یاری کنید، گفت: آیا اقرار کردید؟ و بنابر آن پیمانم را پذیرفتید؟ گفتند: اقرار کردیم، گفت: پس شاهد باشید و من با شما از شاهدانم (۸۲) پس کسی که بعد از آن روی بگرداند پس آنان همان فاسقان هستند (۸۳) آیا پس غیر دین خداوند را می طلبند و (حال آنکه) کسانی که در آسمان‌ها و زمین هستند با میل و بدون میل بر او تسلیم (فرمانبردار) شده‌اند، و به او بر می گردند (۸۴) بگو که ما به خداوند و آنچه که بر ما نازل شد و آنچه که بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و فرزندان (اسرائیل) نازل شده و آنچه که به موسی و عیسی و پیامبران از پروردگارشان داده شده ایمان آورده‌ایم، بین احدی از آنها فرق نمی گذاریم و ما بر او تسلیم (فرمانبردار) شده‌ایم (۸۵) و هر کس غیر اسلام دینی را ابتغاء کند پس هرگز از او قبول نخواهد شد و او در آخرت از زیانکاران است (۸۶) چگونه خداوند هدایت کند قومی را که بعد از ایمان آوردنشان کفر ورزیده‌اند و (حال آنکه) شهادت داده‌اند که رسول حق است و بیانات (معجزات یا ادله واضح) نزد آنها آمده و (حال آنکه) خداوند مردمان ستمکار را هدایت نمی کند (۸۷) آنان جزایشان این است که لعنت (دوری کردن) خداوند و ملائکه و مردم اجمعین بر آنان است (۸۸) در آن ماندگارند که عذاب از آنها تخفیف نمی یابد و آنها (با عدم تأخیر عذاب) منتظر نمی شوند (۸۹) مگر کسانی که بعد از آن توبه کردند و اصلاح کردند پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است (۹۰) همانا کسانی که بعد از ایمان آوردنشان کفر ورزیدند سپس کفری را افزودند هرگز توبه‌شان قبول نخواهد شد و آنان همان گمراهان هستند (۹۱) همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند و مردند و (در حالی که) آنها کافر هستند پس هرگز از هیچکدام از آنها زمین لبریز از طلا و اگرچه به آن فدیة دهد قبول نخواهد شد، برای آنان عذابی دردناک هست و آنها (هیچ) یاری کننده‌ای ندارند (۹۲) هرگز به نیکی نخواهید رسید تا آنکه از آنچه که دوست می دارید انفاق کنید و هر چه که از چیزی انفاق کنید پس همانا خداوند به آن دانا است

كُونُوا رَبَّانِيِّنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٢﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٣﴾ أَفَعَيَّرَ دِينَ اللَّهِ يَبْعُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٤﴾ قُلْ أَمَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نَفَرُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٥﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٦﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٨﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيْمَانِهِمْ ثُمَّ إِزْدَادُوا كُفْرًا لَنْ نُقْبَلَ تَوْبَتَهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَىٰ بِهِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩٢﴾ لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّىٰ تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

جزء چهارم

﴿۳۴﴾ همهٔ طعام‌ها قبل از آنکه تورات نازل شود برای بنی اسرائیل حلال بود جز آنچه که اسرائیل (یعقوب (ع)) (به سبب بیماری گوشت شتر را) بر خودش حرام کرده بود بگو اگر راست می‌گویند پس تورات را بیاورید و آن را بخوانید ﴿۳۵﴾ پس هر کس بعد از آن بر خداوند دروغ افتراء ببندد (با ادعای اینکه از زمان نوح حرام بوده) پس آنان همان ستمکارانند ﴿۳۶﴾ بگو خداوند راست گفته است پس از ملت (آئین) ابراهیم که حنیف (راستین، حقگرا، حقگو) است پیروی کنید و (او) از مشرکین نبود ﴿۳۷﴾ همانا اولین خانه (از لحاظ زمان) که برای مردم وضع (خلق، بناء) شد همان است که در مکه مبارک است و به عنوان هدایت برای عالمیان است ﴿۳۸﴾ در آن نشانه‌های واضح مقام ابراهیم هست و هر کس در آن داخل شود ایمن می‌باشد و حجّ (قصد) کردن برای خداوند بر مردم به این بیت (خانه) (وضع شده) است برای کسی که راه را به سوی او توانایی دارد و هر کس کفر بورزد پس همانا خداوند از جهانیان بی‌نیاز است ﴿۳۹﴾ بگو ای اهل کتاب چرا کفر می‌ورزید به آیات خداوند و (حال آنکه) خداوند بسیار گواه است بر آنچه که عمل می‌کنید ﴿۴۰﴾ بگو: ای اهل کتاب چرا کسی که ایمان می‌آورد را باز می‌دارید (منع می‌کنید) از راه خدا، آن را بطور کج می‌خواهید (آرزو می‌دارید) و (حال آنکه) شما گواه هستید و خداوند از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست ﴿۴۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر از گروهی از کسانی که کتاب به آنها داده شده اطاعت کنید شما را بعد از ایمانتان (به حالت) کافران بر می‌گردانند ﴿۴۲﴾ و چگونه کفر می‌ورزید (بر شما نمی‌سزد) و (حال آنکه) شما هستید که آیات خداوند بر شما تلاوت می‌شود و رسول او در میان شما است و هر کس به خداوند متمسک شود پس به راه راست هدایت شده ﴿۴۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از (سخط) خداوند بهر اسب آن چنان که حقّ پروا کردن از او است و هرگز نمیرید مگر (در حالی که) شما مسلمان هستید ﴿۴۴﴾ و همگی به ریسمان خداوند چنگ اندازید و پراکنده نشوید و نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید آنوقت که دشمن (یکدیگر) بودید پس (با اسلام) بین قلوب شما الفت داد پس به نعمت او برادر (یکدیگر) (در دین) شدید و (حال آنکه) بر لبهٔ پرتگاهی از آتش بودید پس خداوند شما را از آن رها کرد این چنین خداوند آیات خود را برای شما تبیین می‌کند به این ترقّب که شما هدایت شوید ﴿۴۵﴾ و باید امتی (گروهی) از شما باشند که دعوت به خیر کنند و به معروف امر کنند و از منکر نهی نمایند و آنان همان رستگاران هستند ﴿۴۶﴾ و مانند کسانی که بعد از آنکه بینات نزد آنها آمد فرقه فرقه (پراکنده) شدند و اختلاف کردند ناشید و آنان غذایی عظیم دارند ﴿۴۷﴾ در روزی که روی‌هایی سپید می‌شوند و روی‌هایی سیاه می‌شوند پس کسانی که رویشان سیاه می‌شود (به آنها گفته می‌شود): آیا بعد از ایمانتان کفر ورزیدید پس عذاب را بچشید به آنکه (بعد از ایمانتان) کفر

﴿۳۴﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۵﴾ فَمَنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۳۶﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۳۷﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴿۳۸﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿۳۹﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَى مَا تَعْمَلُونَ ﴿۴۰﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ تَبِعُونَهَا عَوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِعَاقِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۴۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿۴۲﴾ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُنْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۴۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۴۴﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۴۵﴾ وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۴۶﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۴۷﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ

بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَدُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۱۷﴾
 ﴿۱۷﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۸﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿۱۹﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۲۰﴾
 كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۲۱﴾ لَنْ يَضُرُّكُمْ إِلَّا أَدَىٰ وَإِنْ يُقَاتِلُوكُمْ يُؤَلُّوكُمُ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُصْرُونَ ﴿۲۲﴾ ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدَّلَّةَ أَيْنَ مَا تَقَفُوا إِلَّا يَجْحَلِ مِنَ اللَّهِ وَحَاجِلٍ مِنَ النَّاسِ وَيَأْءَاؤُا بِعَصَبٍ مِنَ اللَّهِ وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَلِكَ بَاطِنُهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿۲۳﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿۲۴﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۵﴾ وَمَا يَعْلَمُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿۲۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۷﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۲۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةَ مِنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُورًا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۲۹﴾ هَا أَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لِقَاكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمْ

ورزیدید ﴿۱۷﴾ و اما کسانی که روی‌هایشان سفید گشت پس آنها در رحمت خداوند مخلد (ماندگار) در آن هستند ﴿۱۸﴾ اینها آیات خداوند هستند که آنها را به حق بر تو می‌خوانیم و خداوند برای جهانیان ستمی نمی‌خواهد ﴿۱۹﴾ و آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای خداوند است و امور به خداوند بازگردانده می‌شوند ﴿۲۰﴾ شما (مخاطبان ائمه معصومین (ع)) بهترین امت می‌باشید که خارج (فرستاده) شده‌اید برای (انتفاع) مردم که به معروف امر کنید و از منکر نهی کنید و به خداوند ایمان بیاورید و اگر اهل کتاب ایمان بیاورند البته برای آنان خیر (خوب، بهتر) می‌باشد (بعضی) از آنها مؤمن هستند و (اما) اکثر آنان تبهکارند ﴿۲۱﴾ هرگز جز اذیتی (اندک) به شما ضرر نخواهند رساند و اگر با شما بجنگند به شما پشت می‌کنند سپس یاری نمی‌شوند ﴿۲۲﴾ آنها به هر جایی دست یازند در ذلت فرو رفته‌اند مگر به ریسمانی از خداوند و ریسمانی از مردم و (در هر حال) با خمسی (بزرگ) از خداوند و (در حالی که) مسکنت آنها را فرا گرفته باز می‌گردند، آن به این سبب است که آنها به آیات خداوند کفر می‌ورزیدند و پیامبران را به غیر حق می‌کشتند آن به (سبب) آنچه است که عصیان کردند و تعدی می‌کردند ﴿۲۳﴾ (بعضی) از اهل کتاب یکسان نیستند (از آنها) امتی ایستاده هستند که در ساعاتی از شب آیات خداوند را تلاوت می‌کنند و آنها سجده می‌کنند ﴿۲۴﴾ به خداوند و روز آخر ایمان می‌آورند و به معروف امر می‌کنند و از منکر نهی می‌کنند و در خیرات شتاب می‌ورزند و آنان از صالحان هستند ﴿۲۵﴾ و هر آنچه از خیر که انجام دهند پس هرگز (در آخرت) به او ناسپاسی نخواهد شد و خداوند به پرهیزگاران دانا است ﴿۲۶﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند هرگز اموال آنها و نه اولاد آنها، آنها را از چیزی از (سخت) خداوند بی‌نیاز نخواهند کرد و آنان اصحاب آتش هستند، آنها در آن همیشگی هستند ﴿۲۷﴾ مثل آنچه که در این زندگانی دنیا انفاق می‌کنند مانند مثل بادی است که در آن سوز سرما هست که به کشتِ قومی که به خودشان ستم کرده‌اند اصابت کند و آن را هلاک (نابود) کند و خداوند به آنها ظلم نکرده و لکن به خودشان ظلم می‌کنند ﴿۲۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید (بعضاً) از غیر خود دوست همراز نگیرید که در تباهی شما کوتاهی نمی‌کنند و آنچه را که شما را رنج دهد دوست می‌دارند همانا دشمنی از دهان‌هایشان آشکار شده و آنچه که سینه‌هایشان (از بغض بر شما) پنهان می‌کند بزرگتر است همانا این آیات را برای شما تبیین کردیم اگر شما تعقل کنید ﴿۲۹﴾ آگاه باشید این شما هستید که آنها را دوست می‌دارید و (حال آنکه) آنها شما را دوست ندارند و (شما) به همه کتاب ایمان دارید (نه مانند کسانی که به بعضی ایمان آورده و به بعضی کفر ورزیده) و وقتی که با شما ملاقات کنند می‌گویند ایمان آورده‌ایم و وقتی که خلوت کنند از غیظ بر شما سرانگشتان (خود) را می‌گزند بگو از خشم خود بمیرید همانا خداوند به ذات (درون) سینه‌ها دانا است ﴿۳۰﴾ اگر خوبی به شما برسد ناراحتشان می‌کند و اگر بدی به شما اصابت

الْأَمَلِ مِنَ الْعَيْظِ قُلْ مُؤْتُوا بَعِيْطَكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ تَمَسَّسَكُمْ حَسَنَةً تَسُوهُمْ وَإِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢١﴾ وَإِذْ عَدَوْتُ مِنْ أَهْلِكَ ثُبُوءٌ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٢﴾ إِذْ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٣﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُبَدِّلَ رُبَّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُزَيَّنِينَ ﴿١٢٥﴾ بَلَى إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فَوْرِهِمْ هَذَا يُبَدِّلْكُمْ رُبَّكُمْ بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَى لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٧﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٨﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٩﴾ وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٣٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣٢﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٣﴾ وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٤﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٥﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٦﴾ أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ

کند به آن خوشحال می‌شوند و اگر صبر کنید و پرهیز کنید (بر حذر باشید)، کید آنها چیزی به شما ضرر نمی‌زند همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنند محیط است ﴿۱۲۰﴾ و آنوقت که در سپیده دم از اهل خود (به سوی کوه احد) خارج شدی که مؤمنین را برای جنگ در جاهایی (مناسب) مستقر کنی و (حال آنکه) خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۲۱﴾ آنوقت که دو طایفه (گروه) از شما همت کردند (بر آن شدند) که آن دو سستی کنند و (حال آنکه) خداوند ولی آن دو است و مؤمنین پس باید فقط بر خداوند توکل کنند ﴿۱۲۲﴾ و همانا خداوند شما را در بدر یاری کرد و (حال آنکه) شما (از حیث تعداد و ساز و برگ) ذلیل بودید پس از خداوند پروا کنید راجی به اینکه شما شکر کنید ﴿۱۲۳﴾ (همانا خداوند شنونده بود) آنوقت که به مؤمنین می‌گفتی آیا شما را کفایت نمی‌کند که پروردگار شما با سه هزار از ملائکه نازل شده به شما مدد کند ﴿۱۲۴﴾ بلی اگر صبر کنید و تقوا پیشه کنید و آنها بی‌درنگ از (فوران) این (غضب) نزد شما می‌آیند و پروردگار شما با پنج هزار از ملائکه علامت‌دار به شما مدد می‌کند ﴿۱۲۵﴾ و خداوند آن (امداد ملائکه به شما) را قرار نداد مگر به عنوان مرده‌ای برای شما و تا قلوبتان به آن مطمئن شود و یاری نیست مگر از نزد خداوند غالب و حکیم ﴿۱۲۶﴾ تا قطع کند گروهی از کسانی که کفر ورزیدند را یا خوار کند آنها را پس بر می‌گردند (در حالی که) نا امید هستند ﴿۱۲۷﴾ چیزی از (این) امر بر (عهده) تو نیست، یا که (خداوند) بر آنها توبه (التفات) می‌کند یا عذابشان می‌کند زیرا آنان ظالمند ﴿۱۲۸﴾ و آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای خداوند است، کسی را که بخواهد می‌آمرزد و کسی را که بخواهد عذاب می‌کند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید ربا نخورید (نگیرید) به دو برابر دو برابر و از خداوند بهر اسید باشد که شما رستگار شوید ﴿۱۳۰﴾ و از آتشی که برای کافران آماده شده بهر اسید ﴿۱۳۱﴾ و از خداوند و از رسول اطاعت کنید راجی به اینکه به شما رحم شود ﴿۱۳۲﴾ و بشناید به سوی مغفرتی از پروردگار خود و جنتی که عرض آن آسمان‌ها و زمین است که برای پرهیزگاران مهیا شده ﴿۱۳۳﴾ آنان که در توانگری و تنگدستی انفاق می‌کنند و فروشانندگان خشم و عفو کنندگان بر مردم و خداوند احسان کنندگان را دوست می‌دارد ﴿۱۳۴﴾ و آنان کسانی هستند که وقتی کار زشتی انجام می‌دهند یا به خودشان ظلم می‌کنند خداوند را یاد می‌کنند و برای گناهانشان استغفار می‌کنند و چه کسی جز خداوند گناهان را می‌آمرزد، و بر آنچه که انجام داده‌اند اصرار نمی‌ورزند و (در حالی که) آنان (قبح فعلشان را) می‌دانند ﴿۱۳۵﴾ آنان جزایشان آموزش از پروردگارشان و جنت‌هایی است که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود، مخلد در آن هستند و اجر عمل کنندگان چه خوب است ﴿۱۳۶﴾ همانا قبل از شما سنت‌هایی سپری شد پس در زمین سیر کنید و نظر کنید که عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بوده ﴿۱۳۷﴾ این بیانی است برای مردم و هدایت و موعظه‌ای است برای متقین ﴿۱۳۸﴾ و

وَجَنَاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنَعْمَ
 أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٣٧﴾ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ
 فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الْمُكْذِبِينَ ﴿٣٨﴾ هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ
 لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٩﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ
 كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٤٠﴾ إِنْ يَمَسُّكُمْ فَرَحٌ فَقَدْ مَسَّ
 الْقَوْمَ فَرَحٌ مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نَدَاوَلُهَا بَيْنَ النَّاسِ
 وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ
 وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ
 آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا
 الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ
 الصَّابِرِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَتُّونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا
 رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ
 انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ
 فَلَنْ يَصُرَ اللَّهُ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿٤٥﴾
 وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا
 مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ
 ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَتَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿٤٦﴾
 وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِيثُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَلُوا لِمَا
 أَصَابَتْهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا
 وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
 رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبَّتْ
 أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٤٨﴾ فَآتَاهُمُ اللَّهُ
 ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسَّنَ ثَوَابَ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا الَّذِينَ
 كَفَرُوا يَزِدُّوكُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ فَتَقْلِبُوا خَاسِرِينَ
 ﴿٥٠﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿٥١﴾
 سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا
 بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ
 مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ

سستی نکنید و اندوهگین نشوید و (حال آنکه) شما بالاتر هستید اگر مؤمن باشید ﴿٣٧﴾ اگر به
 شما رنجی رسیده پس به آن قوم (در بدر یا در این غزوه) رنجی مثل آن رسیده است و این
 ایام (غلبه و سرور) را (نوبت) آن را بین مردم می گردانیم و تا خداوند معلوم (ظاهر) کند
 (علمش را) به کسانی که (حقیقتاً) ایمان آورده اند و از شما گواهانی بگیرد و خداوند
 ستمکاران را دوست نمی دارد ﴿٣٨﴾ و تا خداوند کسانی که ایمان آورده اند را پاک کند و
 کافران را محو نماید ﴿٣٩﴾ بلکه پنداشتید که داخل جنت می شوید و (حال آنکه) هنوز
 خداوند کسانی از شما که جهاد کرده اند را ندانسته (آشکار نکرده) (هنوز جهاد از شما
 آشکار نشده) و (حال آنکه) صبر کنندگان را می شناسد ﴿٤٠﴾ و همانا (در حالی که) شما (به
 شهادت در بدر) آرزوی مرگ می کردید قبل از اینکه آن را ملاقات کنید و آن را (با
 مشاهده کشتگان) دیده اید و (در حالی که) شما نظر می کنید ﴿٤١﴾ و محمد جز رسولی
 نیست همانا قبل از او رسولانی درگذشتند آیا پس اگر بمیرد یا کشته شود، به دین
 گذشتگان بر می گردید؟ و کسی که (از دینش) بر عقبه اش روی بر گرداند پس هرگز به
 خداوند چیزی ضرر نخواهد رساند و خداوند بزودی به سپاسگزاران جزاء خواهد داد ﴿٤٢﴾ و
 بر نفسی نباشد که بمیرد مگر با اجازه (اباحت) خداوند (در حالی که) نوشته ای زمان دار
 (دارای وقت) هست و کسی که پاداش دنیا را بخواهد از آن به او می دهیم و کسی که
 پاداش آخرت را بخواهد از آن به او می دهیم و بزودی به شاکران پاداش خواهیم داد ﴿٤٣﴾ و
 چه بسیار از پیامبران که جنگ کردند و با او رییون (مردان الهی) بسیاری (بودند) و سستی
 نکردند برای آنچه که در راه خدا به ایشان رسید و ضعیف نشدند و درمانده نشدند و
 خداوند صبر کنندگان را دوست می دارد ﴿٤٤﴾ و گفتارشان جز این نمی باشد که می گویند:
 (ای) پروردگار ما! گناهان ما را و اسراف ما را در کارمان بر ما بیامرز و قدم های ما را ثابت
 بدار و ما را بر این قوم کافر یاری ده ﴿٤٥﴾ پس خداوند خوبی دنیا و حسن خوبی آخرت را
 به آنها داد و خداوند نیکو کاران را دوست می دارد ﴿٤٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید اگر از
 کسانی که کفر ورزیده اند پیروی کنید شما را بر اعدایان بر می گردانند و (شما را) زیانکار
 می گردانند ﴿٤٧﴾ بلکه خداوند مولای شما است و او بهترین یاری کنندگان است ﴿٤٨﴾ بزودی
 در قلوب کسانی که کفر ورزیده اند وحشتی القاء خواهیم کرد به (سبب) آنچه که به
 خداوند به آنچه که سلطانی (برهانی) به آن نازل نکرده شرک ورزیدند و (حال آنکه) جای
 آنان آتش است و چه بد جایگاهی برای ستمکاران است ﴿٤٩﴾ و همانا خداوند وعده اش را به
 شما راست گفته است آنوقت که آنها را به اذن (ترخیص و اباحت) او کشتید تا آنوقت که
 (از جنگیدن) سست شدید (و از ثبات در مراکزتان ضعف ورزیدید) و در کار نزاع کردید
 و (از امر رسول) عصیان ورزیدید بعد از آنکه (خداوند) آنچه که دوست می دارید (از
 پیروزی و غنیمت) را به شما نشان داد، از شما کسانی هستند که دنیا را می خواهند و از شما

تَحْسُونَهُمْ بِإِذْنِهِ حَتَّىٰ إِذَا قُتِلْتُمْ وَتَنَارَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٣﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَى أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَتَابَكُمْ عَمَّا بَعَثَ لِكَيْلًا تَحَرُّنَا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٤﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْعَمِّ أَمَنَةً نُعَاسًا يَغْشَىٰ طَائِفَةً مِنْكُمْ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانُوا مِنَ الْأَمْرِ شَيْئًا مَا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرَىٰ لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٧﴾ وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٨﴾ وَلَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لِإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٩﴾ فِيمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لَنْتَ لَهُمْ وَلَا وَرَأَيْتُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي

کسانی هستند که آخرت را می‌خواهند سپس شما را از (تعقیب) آنها منصرف کرد تا شما را بیازماید و حتماً از شما عفو کرده است و خداوند بر مؤمنین دارای فضل است ﴿١٥٣﴾ آنوقت که (در فرار کردنتان بر کوه) بالا می‌رفتید و به احدی توجه نمی‌کردید و (حال آنکه) رسول، شما را در پشت سر شما فرامی‌خواند پس (رسول یا خداوند) با غمی به شما به غم جزاء داد تا (بعد از آن) بر آنچه که از شما فوت شد و نه بر آنچه که به شما رسید اندوهگین نشوید و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿١٥٤﴾ سپس بعد از غم، ایمنی (آرامش) خواب سبکی را بر شما نازل کرد که گروهی از شما (مؤمنین خالص) را در بر می‌گیرد و گروهی دیگر (منافقان) همانا همشان خودشان بود که با ظن ناهق (آئین جاهلیت) به خداوند ظن می‌برند می‌گویند آیا امری از چیزی برای ما هست بگو همانا امر همه‌اش برای خداوند است، آنچه را که بر تو آشکار نمی‌کنند در خودشان مخفی می‌کنند، می‌گویند اگر چیزی از امر را می‌داشتیم (در اختیار ما می‌بود) اینجا کشته (مغلوب) نمی‌شدیم، بگو اگر در خانه‌هایتان هم می‌بودید هرآینه کسانی که بر آنها کشته شدن در خوابگاه‌هایشان نوشته (مقرر) شده بارز می‌شد و (آن انجام می‌شد) تا خداوند آنچه که در سینه‌های شما است را بیازماید و تا خالص گرداند آنچه را که در قلب‌های شما است و خداوند به ذات (درون) سینه‌ها آگاه است ﴿١٥٥﴾ همانا در روزی که دو جمع (گروه) (مؤمنین و مشرکین در احد) رودرو شدند کسانی از شما (از جنگیدن) پشت کردند جز این نیست که شیطان به بعضی از آنچه (از گناهان سالفه خود) که کسب کرده بودند لغزیدن آنها را طلب کرد و همانا (چون توبه کردند و عذر خواستند) خداوند از آنها عفو کرد که خداوند بسیار آمرزنده و بردبار است ﴿١٥٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید مانند کسانی که (به لحاظ نفاق یا مطلقاً) کفر ورزیده‌اند نباشید، و به (خاطر) برادرانشان وقتی که (برای تجارت و غیر آن) در زمین راه می‌افتند یا که جنگجویانی بودند (در حق آنها) گفتند: اگر که نزد ما می‌بودند (و به سفر یا جنگ نرفته بودند) نمی‌مردند و کشته نمی‌شدند، البته خداوند آن را به عنوان حسرت در قلب‌هایشان قرار می‌دهد و (حال آنکه) خداوند است که حیات می‌دهد و می‌میراند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بصیر است ﴿١٥٧﴾ و اگر در راه خدا کشته شوید یا بمیرید قطعاً آموزشی (عظیم) از خداوند و رحمت بهتر است از آنچه که (از حطام) (آشغال روی هم ریخته) دنیا و اعراض آن) جمع می‌کنند ﴿١٥٨﴾ و اگر بمیرید یا کشته شوید حتماً به خداوند حشر می‌شوید (پس چرا کراهت می‌ورزید) ﴿١٥٩﴾ و به (سبب) رحمت خداوند است که (تو) بر آنها نرمخو شدی و اگر تو خشن (بد خلق) غلیظ القلب (بی رأفت) می‌بودی هرآینه از دور و برت پراکنده می‌شدند پس از آنها عفو کن و برای آنها استغفار کن و در کار با آنها مشورت کن و وقتی که عزم می‌کنی پس بر خداوند توکل کن که خداوند توکل کنندگان را دوست می‌دارد ﴿١٦٠﴾ اگر خداوند به شما یاری کند پس غلبه کننده‌ای بر شما

يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يَعْلَلْ مِمْسًا وَلَا يَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَمَّا تَوَلَّوْا كَانُوا مِنْكُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٣٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٦﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٧﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٩﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤١﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَنْ يَقُولُوا إِذْ بُعِثْتُ إِلَيْنَا رَسُولًا قَدْ خَلَّاهُمْ مِنْكُمْ أَنْ قُولُوا مَا كُنَّا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾

نیست و اگر شما را تنها گذارد پس بعد از (خداوند) او چه کسیست که به شما یاری کند و اما مؤمنین تنها باید بر خداوند توکل کنند ﴿٣١﴾ و برای پیامبر (شایسته) نباشد که خیانت کند و کسی که خیانت می کند در روز قیامت آنچه که خیانت کرده را می آورد سپس هر نفسی به آنچه که کسب کرده وفا (به تمامی داده) می شود و به آنان ظلم نمی شود ﴿٣٢﴾ آیا پس کسی که از خشنودی خداوند تبعیت می کند مانند کسی است که با سخطی (خشمی) از خداوند برگشته و جایگاهش جهنم است و (جهنم) بد بازگشتگاهی است ﴿٣٣﴾ برای آنها درجاتی نزد خداوند هست و خداوند به آنچه که عمل می کنند بصیر است ﴿٣٤﴾ همانا خداوند بر مؤمنین منت گذاشته (نعمت داده) آنوقت که رسولی از خودشان (بشری مثل آنها و از سنخ آنها) را در (میان) آنها مبعوث کرد که آیاتش را برای آنان بخواند و آنها را تزکیه کند و به آنان کتاب و حکمت بیاموزد و اگرچه آنها قبل از آن البتّه در گمراهی واضحی (بدیهی) بودند ﴿٣٥﴾ و آیا چون (در روز احد) مصیبتی به شما اصابت کرد که مثل آن (در بدر) به شما اصابت کرده گفتید که این از کجا (چگونه) است؟ بگو آن از نزد خود شما است (با اختیار کردن فدیّه گرفتن از اسیران در روز بدر و (حال آنکه) رسول (ص) به شما خبر داده بود که حکم درباره آنها کشتن است و (با این وجود اصرار در فدیّه گرفتن کردید و عواقب آن را در احد دیدید) همانا خداوند بر هر چیزی توانا است ﴿٣٦﴾ و آنچه در روز رویاری دو گروه (در احد) به شما اصابت کرد پس با اجازه (تکوینی و ترخیص) خداوند بود و برای این بود که مؤمنین را معلوم کند ﴿٣٧﴾ و برای این بود که کسانی که نفاق ورزیدند را معلوم کند و به آنها گفته شد بیاید در راه خدا جنگ کنید یا دفاع کنید، گفتند: اگر می دانستیم که جنگ است حتماً از شما تبعیت می کردیم در آنروز آنها به کفر نزدیک تر از آنها به ایمان بودند که با زبان هایشان می گویند آنچه را که در قلوبشان نیست، و خداوند به آنچه که پنهان می کند داناتر است ﴿٣٨﴾ به کسانی که به (در حق) برادرانشان گفتند و نشستند: که اگر (با عدم خروج از مدینه) از ما اطاعت می کردند کشته نمی شدند (به آنان) بگو پس اگر راستگو می باشید مرگ را از خودتان دور کنید ﴿٣٩﴾ و هرگز مپندار کسانی که در راه خدا کشته شده اند مرده هستند بلکه زنده هستند (در حالی که) نزد پروردگارشان روزی داده می شوند ﴿٤٠﴾ شادمانند به آنچه که خداوند از فضلش به آنها داده و بشارت می دهند به کسانی از پشت سرشان که هنوز به آنها ملحق نشده اند، که نه ترسی بر آنان است و نه آنها اندوهگین می شوند ﴿٤١﴾ بشارت می دهند به نعمت و فضل از خداوند و همانا خداوند اجر مؤمنین را ضایع نمی کند ﴿٤٢﴾ کسانی که بعد از آنکه به آنها رنج رسید خداوند و رسول را استجابت کردند برای کسانی از آنها که احسان کرده اند و تقوا پیشه نمودند اجری عظیم هست ﴿٤٣﴾ کسانی که مردم به آنها گفتند: همانا مردم (ابوسفیان و اصحابش) برای شما جمع شده اند پس از آنان بترسید، پس ایمان آنان بیشتر شد و گفتند خداوند ما را کافی است و چه خوب و کیلی است ﴿٤٤﴾ پس با

تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۷۳﴾ وَلَا يَحْزُنُكَ
 الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا
 يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 عَظِيمٌ ﴿۷۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ
 يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۷۵﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّئُهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا
 نُمَلِّئُهُمْ لِيُزَادُوا إِيْمَانًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مَّهِينٌ ﴿۷۶﴾ مَا كَانَ
 اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ
 الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّعَكُمُ عَلَى
 الْعَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمِنُوا
 بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ
 ﴿۷۷﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ
 فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا
 بَخَلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۷۸﴾ لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ
 قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ
 مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلُ دُوقُوا
 عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۷۹﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ
 اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿۸۰﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ
 إِلَيْنَا أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِينَا بَقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ
 قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ قِبَلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَإِلَيْهِ
 قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۸۱﴾ فَإِنْ
 كَذَّبْتُمْ فَسَقَدْتُمْ كَذَّبْتُمْ رَسُولٌ مِنْ قِبَلِكُمْ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ
 وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿۸۲﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ
 وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ
 النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا
 مَتَاعٌ الْغُرُورِ ﴿۸۳﴾ لَتُبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ
 وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَىٰ كَثِيرًا وَإِنْ تَصَبَرُوا وَتَتَّقُوا
 فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۸۴﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ
 الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ

نعمتی و فضلی از خداوند بازگشتند (حال آنکه) بدبی آنها را مس (لمس، اصابت) نکرد و از رضای خداوند تبعیت کردند و خداوند دارنده فضلی بزرگ است ﴿۷۳﴾ جز این نیست که آن شیطان است که دوستانش را می ترساند پس از آنها هراس مدارید و از من ترسان باشید اگر مؤمن می باشید ﴿۷۴﴾ و کسانی که به سوی کفر می شتابند نباید تو را غمگین کنند آنها هرگز چیزی به خداوند ضرر نخواهند رساند، خداوند می خواهد که در آخرت بهره ای برای آنها قرار ندهد و برای آنها عذابی بزرگ هست ﴿۷۵﴾ همانا کسانی که کفر را به جای ایمان خریدند هرگز به خداوند چیزی زیان نخواهند رساند و برای آنها عذابی دردناک هست ﴿۷۶﴾ و آنان که کفر ورزیدند نباید گمان کنند که آنچه که (با اطالۀ عمر) به آنها مهلت می دهیم به عنوان خیر برای انفس آنها است جز این نیست که عمر را برای آنها طولانی می کنیم تا به گناه یفزایند و برای آنها عذابی خوار کننده هست ﴿۷۷﴾ خداوند را نباشد (نسزد) که مؤمنان را بر این حالی که شما بر آن هستید رها کند تا آنکه خبیث را از پاک متمایز کند و خداوند را نباشد که شما را بر غیب مطلع سازد و لکن خداوند کسی از رسولانش را که بخواهد بر می گزیند پس به خداوند و رسول او ایمان آورید و اگر ایمان آورید و (از سخط خداوند) پروا کنید پس برای شما پاداشی عظیم هست ﴿۷۸﴾ و کسانی که بخل می ورزند به آنچه که خداوند از فضلش به ایشان داده نباید گمان کنند که آن برای آنها خیر است بلکه آن برای آنها شر است بزودی آنچه که به آن بخل می ورزیدند در روز قیامت طوق (گردن) شان خواهد شد و میراث آسمانها و زمین برای خداوند است و خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است ﴿۷۹﴾ هر آینه خداوند گفته کسانی را که گفتند: همانا خداوند فقیر است و ما دارا هستیم را شنیده است، بزودی آنچه را که گفتند و کشتن آنها پیامبران را به غیر حق خواهیم نوشت و می گویم عذاب حریق (آتش) را بچشید ﴿۸۰﴾ آن (عذاب) به (سبب) آنچه است که دستانتان از پیش فرستاده و همانا خداوند ظلم کننده بر بندگان نیست ﴿۸۱﴾ کسانی که گفتند: همانا خداوند با ما عهد کرده که به رسولی ایمان نیاوریم تا اینکه قربانی نزد ما بیاورد که آتش آن را بخورد، بگو: رسولانی قبل از من با بیانات و با آنچه که گفتید نزد شما آمدند اگر راستگو می باشید پس چرا آنها را کشتید؟ ﴿۸۲﴾ پس اگر تو را تکذیب کردند (محزون مشو) که رسولانی که قبل از تو بیانات (معجزات واضح و موضح) و زبر (حکم و مواظ) و کتاب منیر (نور دهنده) آوردند را (نیز) تکذیب کرده اند ﴿۸۳﴾ هر نفسی چشده مرگ است و جز این نیست که در روز قیامت بطور کامل اجر داده می شوید پس هر کس از آتش بر کناری رفت (دور شد) و به جنت داخل شد پس رستگار شده و حیات دنیا جز متاع غرور (فرب) نیست ﴿۸۴﴾ حتماً و حتماً در اموالتان و جانهایتان ابتلاء می شوید و حتماً از کسانی که قبل از شما کتاب داده شدند (از یهود و نصاری) و از کسانی که شرک ورزیدند اذیت بسیار می شنوید و اگر صبر کنید و تقوا پیشه کنید پس همانا آن (صبر و تقوا) از عزم در امور است

فَبَدُّوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿۱۸۸﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۹﴾ وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۹۰﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۱۹۱﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿۱۹۲﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿۱۹۳﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿۱۹۴﴾ رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿۱۹۵﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُودُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿۱۹۶﴾ لَا يَعْزُبُكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿۱۹۷﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَاؤَاهُمْ جَهَنَّمَ وَيَبَسُ الْمِهَادُ ﴿۱۹۸﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿۱۹۹﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۲۰۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

﴿۱۸۷﴾ و (به یاد آورید) آنوقتی را که خداوند از کسانی که کتاب داده شدند پیمان گرفت که حتماً و حتماً آن را برای مردم بیان کنید و آن را کتمان نکنید، پس آن را در ورای پیششان به دور افکندند (مراعات نکردند) و آن را به بهایی اندک فروختند و چه بد است آنچه را که می‌فروشدند ﴿۱۸۸﴾ هرگز میندار کسانی که به آنچه که کرده‌اند مسرورند و دوست دارند که به آنچه که انجام نداده‌اند ستوده شوند پس هرگز رهائی از عذاب را برای آنها میندار و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۱۸۹﴾ و مُلْكُ آسمان‌ها و زمین برای خداوند است و خداوند بر هر چیزی توانا است ﴿۱۹۰﴾ همانا در خلق آسمان‌ها و زمین و پشت سر هم آمدن شب و روز البته نشانه‌هایی برای خردمندان هست ﴿۱۹۱﴾ آنان که ایستاده و نشسته و (آرمیده) بر پهلوهایشان خداوند را یاد می‌کنند و در خلق آسمان‌ها و زمین تفکر می‌کنند (که ای) پروردگار ما اینها را به باطل نیافریده‌ای، تو منزهی، پس ما را از عذاب آتش حفظ بفرما ﴿۱۹۲﴾ (ای) پروردگار ما همانا هر کس را که تو در آتش داخل کنی پس هرآینه او را خوار کرده‌ای و ظالمان هیچ یآوری ندارند ﴿۱۹۳﴾ (ای) پروردگار ما همانا ما شنیدیم صدای منادیی را که (به بندگانت) به ایمان نداء می‌دهد که به پروردگارتان ایمان بیاورید پس ایمان آوردیم، (ای) پروردگار ما پس گناهان ما را بپوشان و ما را با نیکان بمران ﴿۱۹۴﴾ (ای) پروردگار ما، آنچه که به ما بر رسولانت وعده دادی را به ما بده و در روز قیامت ما را رسوا نکن همانا تو خُلف وعده نمی‌کنی ﴿۱۹۵﴾ پس پروردگار آنها بر آنان اجابت کرد که من عمل عاملی از شما را از مذکر یا مؤنث ضایع نمی‌کنم، بعضی از شما از بعضی دیگر هستند پس کسانی که هجرت کردند یا از دیارشان اخراج شدند و در راه من اذیت شدند و جنگ کردند و کشته شدند حتماً و حتماً سیئات آنها را از آنها می‌پوشانم و قطعاً به عنوان ثواب (پاداش) از نزد خداوند آنها را در جنت‌هایی که تحت آنها نهرها جاری می‌شود داخل می‌کنم و خداوند پاداش نیکو (تنها) نزد او است ﴿۱۹۶﴾ چرخیدن (گردش کردن، رفت و آمد) کسانی که کفر ورزیده‌اند در شهرها نباید تو را فریب بدهد ﴿۱۹۷﴾ متاعی اندک است سپس منزلگاه آنها جهنم است و چه بد گهواره‌ای است ﴿۱۹۸﴾ لکن کسانی که از پروردگارشان هراس داشتند برای آنها جنت‌هایی هست که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود در آنها ماندگار هستند از نزد خداوند پذیرائی شوند و آنچه که نزد خداوند است برای نیکان بهتر است ﴿۱۹۹﴾ و همانا از اهل کتاب البته کسانی هستند که به خداوند و آنچه که به شما نازل شده ایمان می‌آورند و به آنچه که به آنها نازل شده بر خداوند خاشعند، آیات خداوند را به بهایی اندک نمی‌فروشدند آنان اجر (پاداش) خود را نزد پروردگارشان دارند که خداوند سریع الحساب است ﴿۲۰۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید صبر کنید و یکدیگر را به ایستادگی وا دارید و مرابطه کنید (مرزبانی کنید، با ملکوت امام ارتباط برقرار کنید) و از خداوند بهراسید راجی به اینکه شما رستگار شوید.

۴- سوره نساء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای مردم از پروردگارتان بهر اسید که شما را از نفسی واحد آفرید و از آن، جفت آن را خلق کرد و از آن دو، مردانی بسیار و زنانی برانگیخت و از خداوند بهر اسید که به (نام) او از یکدیگر مسئلت کنید، و دربارهٔ رحم‌ها (خویشان)، همانا خداوند بر شما مراقب می‌باشد ۲ و به یتیمان اموالشان را بدهید و پست (خود) را به خوب تبدیل نکنید و اموال آنها را با اموال خود نخورید همانا آن گناه بزرگی می‌باشد ۳ و اگر خوف کردید که دربارهٔ یتیمان (مؤنث) قسط (دادگری) نکنید پس از زنان آنکه برای شما گوارا است را نکاح کنید دو تا یا سه تا یا چهار تا، پس اگر خوف کردید که عدالت نورزید پس با یکی (مؤنث)، یا با آنکه دستان شما مالک شده، آن ادنی (کمتر، پایین‌تر) از این است تا منحرف نشوید ۴ و به عنوان هدیه به زنان مهریه آنها را بدهید و اگر خودشان چیزی از آن را به شما دادند، پس آن را نوشین و گوارا بخورید (مصرف کنید) ۵ و اموالتان را که خداوند برای قوام (استواری، زندگی) شما قرار داده به سفیهان ندهید و با (به کار انداختن) آن به آنان روزی بدهید و به آنها پوشاک بدهید و به آنها سخن نیک بگوئید ۶ و یتیمان را آزمایش کنید تا آنکه وقتی که به نکاح برسند پس اگر به رشد از آنها پی بردید پس اموالشان را به آنان رد کنید و آنها را با اسراف کردن و شتابان مخورید (از خوف این) که کبیر شوند و هر کس که غنی (بی نیاز) باشد پس باید عفت ورزد و هر کس که فقیر باشد پس باید به (قدر) معروف (قدر اجرت اشتغالش) بخورد پس وقتی که اموالشان را به آنها رد می‌کنید پس بر آنان شاهد بگیرید و حسابگری خداوند کافی است ۷ از ماترک ابوبن و نزدیکان برای مردان نصیبی هست و از ماترک ابوبن و نزدیکان برای زنان نصیبی از نصیب مفروض هست چه اندک از آن یا زیاد ۸ و وقتی که قرابتداران و یتیمان و مساکین برای تقسیم حاضر می‌شوند پس، از آن به آنان روزی بدهید و به آنها سخن نیک بگوئید ۹ و باید بترسند کسانی که پس از خود فرزندان ضعیفی به جای می‌گذارند که برای (سرنوشت) آنها بیمناک هستند پس باید از خداوند بهر اسند و باید گفتاری محکم (به آنها) بگویند ۱۰ همانا کسانی که اموال یتیمان را به ظلم می‌خورند جز این

۱ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ۲ وَآتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْحَبِيبَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ۳ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مِمَّنِّي وَثَلَاثَ رُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ۴ وَآتُوا النِّسَاءَ صَدَقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ۵ وَلَا تُوْثُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۶ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ۷ وَلِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ۸ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۹ وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ

نیست که آتش را در شکم‌های خود فرو می‌برند و بزودی با آتش سوزانده خواهند شد ﴿۱۱﴾ خداوند دربارهٔ اولادتان، برای مذکر مثل بهرهٔ دو مؤنث را به شما توصیه می‌کند، پس اگر دختران بیش از دو تا باشند پس دو ثلث ماترک برای آنها (مؤنث) است و اگر واحده باشد پس نصف برای او (مؤنث) است و اگر فرزندی داشت برای پدر و مادر برای هر کدام از آن دو یک ششم از ماترک است، و اگر فرزندی نداشته باشد و ورثهٔ او پدر و مادرش باشند پس برای مادرش یک ثلث است و اگر اخوتی (برادران و خواهرانی) داشت پس برای مادرش یک ششم است (اینها) بعد از وصیتی است که به آن وصیت کرده یا دین (ی که باید اداء شود) هستند، نمی‌دانید کدامیک از پدرانتان و فرزندانان برای شما از جهت نفع اقرب (نزدیکتر) هستند (این) به عنوان فریضه‌ای از خداوند است همانا خداوند دانا و حکیم می‌باشد ﴿۱۲﴾ و برای شما (مذکر) نصف ماترک از واجتاتان است اگر آنها (مؤنث) فرزندی نداشته باشند، پس اگر آنها (مؤنث) فرزندی داشته باشند پس بعد از وصیتی که به آن وصیت می‌کنند یا دین (ی که باید اداء شود) پس ربع از ماترک (مؤنث) برای شما است و ربع از ماترک شما (مذکر) برای آنها (مؤنث) است اگر شما فرزند نداشته باشید، و اگر شما فرزند داشتید بعد از وصیتی که به آن وصیت می‌کنید یا دین (ی که باید اداء شود) پس ثمن (یک هشتم) از ماترک شما برای آنها (مؤنث) است و اگر مردی برادری و خواهری یا زنی وارث او باشد یا زن و (در حالی که) برادر یا خواهر داشت پس برای هر کدام از آن دو، سدس (یک ششم) است و اگر بیش از آن بودند پس آنها بعد از وصیتی که به آن وصیت شده یا دین (ی که باید اداء شود) در ثلث شریک هستند (در صورتی که) غیر ضرر رسان هستند، وصیتی از خداوند است و خداوند دانا و بردبار است ﴿۱۳﴾ این حدود خداوند است و کسی که از خداوند و رسولش اطاعت کند او را به جنت‌هایی داخل می‌کند که از زیر آنها نهرها جاری است ماندگار در آن هستند و آن کامیابی بزرگی است ﴿۱۴﴾ و کسی که به خداوند و رسولش عصیان بورزد و از حدود او تعدی نماید، او داخل آتشی می‌شود که در آن ماندگار است و برای او عذاب خوار کننده‌ای هست ﴿۱۵﴾ و از زنان شما کسانی که زشتکاری بجا آورند پس چهار شاهد از خود علیهنّ (بر مقابل آن زنان)

وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿۱۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿۱۱﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَتْهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۲﴾ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِيْنَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿۱۳﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْقَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۴﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۵﴾ وَاللَّاتِي يَأْتِينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِّسَائِكُمْ فَاَسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةٌ مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّاهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ

بگیرید پس اگر شهادت دادند پس آنها را در خانه‌ها سکنی دهید تا مرگ آنها را فراخواند یا خداوند برای آنها راهی قرار دهد ﴿۱۶﴾ و آن دو کس از شما که آن را بجا آورند پس آن دو را بیازارید پس اگر (آن دو) توبه کردند و (آن دو) به صلاح باز آمدند پس متعرض آن دو مشوید که خداوند بسیار توبه (التفات) کننده و رحیم می‌باشد ﴿۱۷﴾ جز این نیست که توبه بر خداوند برای کسانی است که از روی جهالت عمل بد می‌کنند سپس نزدیک است که توبه کنند پس ایشان را، خداوند بر آنها توبه (التفات) می‌کند و خداوند دانا و حکیم می‌باشد ﴿۱۸﴾ و توبه برای کسانی که به سیئات عمل می‌کنند نیست تا وقتی که مرگ به هر کدام از آنها حاضر شود بگویند که من الآن توبه کردم، و نه کسانی که می‌میرند (در حالی که) کافرنند، آنان را برایشان عذابی دردناک آماده کرده‌ایم ﴿۱۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر شما حلال نمی‌شود که با کراهت زنان آنها (زنان) را به ارث ببرید و به آنها سخت‌گیرید تا بعضی از آنچه که به آنها داده‌اید را ببرید مگر آنکه زشتکاری آشکاری بیاورند و با آنها (زنان) به نیکی معاشرت کنید پس اگر از آنها کراهت داشتید پس چه بسا از چیزی کراهت داشته باشید و خداوند در آن خوبی زیادی قرار بدهد ﴿۲۰﴾ و اگر خواستید زوجی را جای زوجی (دیگر) جایگزین کنید و به یکی از آن دو (زن) مال زیاد داده‌اید پس چیزی از آن را باز پس نگیرید آیا آن را با تهمت زدن می‌گیرید؟ و (در حالی که آن) گناهی آشکار است ﴿۲۱﴾ و چگونه آن را می‌گیرید و (حال آنکه) بعضی از شما (آبش را) به بعضی (از آنها) ریخته و (آنها) از شما پیمانی سخت گرفته‌اند ﴿۲۲﴾ و با آنچه که پدرانتان از زنان نکاح کرده‌اند نکاح نکنید مگر آنچه که قبلاً رُخ داده، قطعاً آن کار بسیار بد و چندش‌آور و بد راهی است ﴿۲۳﴾ حرام شد بر شما (نکاح کردن با) مادرانتان و دخترانتان و خواهرانتان و عمه‌هایتان و خاله‌هایتان و دختران برادر و دختران خواهر و مادران شما که به شما شیر داده‌اند و خواهران شما از شیر خوردن و مادران زنانان و دختران زنانان که در دامان شما از زنان شما که به آنها داخل کرده‌اید پس اگر به آنها داخل نکرده‌اید پس گناهی بر شما نیست و حلیله‌های (زنانی که با مردی در منزل زندگی می‌کنند) پسران شما که از صُلب (دودمان) شماست و اینکه بین دو خواهر را جمع کنید مگر آنچه که البته رُخ داده است همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد.

لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿۱۶﴾ وَاللَّذَانِ يَأْتِيَانِيَا مِنْكُمْ فَإِذَا دُومَا فَإِنَّ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرَضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿۱۷﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۸﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۱۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرِهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذَهُبُوا بِبَعْضِ مَا آتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿۲۰﴾ وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَكَانَ زَوْجٍ وَآتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿۲۱﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ وَأَخَذَنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿۲۲﴾ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿۲۳﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمْ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ مِنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمْ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

جزء پنجم

۲۱) و (حرام شد بر شما نکاح با) شوهرداران از زنان مگر آنچه را که مالک شده‌اید (مانند اسراء و امر به طلاق کنیزی که صاحبش او را به ازدواج برده خود در آورده یا فروختن آنها)، (اینها احکام) مقررۀ خداوند بر شما است، و ماورای آن برای شما حلال شده که با اموالشان طلب زناشویی کنید نه (آنکه) زناکننده (باشید) پس به آنچه که با آن از آنها طلب تمتع کردید پس به عنوان فریضه مردشان را به آنها بدهید، و بعد از این فریضه گناهی بر شما نیست در آنچه که (هر دو) به آن تراضی کنید همانا خداوند دانا و حکیم می‌باشد ۲۵) و هر کس از شما که به لحاظ توانگری استطاعت ندارد که با زنان مؤمن (آزاد) نکاح کند پس از آنچه که مالک شده‌اید از کنیزان جوان مؤمن خود (نکاح کند) و خداوند به ایمان شما داناتر است، بعضی از شما از بعضی پس آنها را به اجازه اهل آنها (دختر) نکاح کنید و اجور (مزدهای) آنها (مؤنث) را به عنوان (زنان) شوهردار (عقیقه) به نیکی بدهید نه به عنوان (زنان) زناکار و نه به عنوان (زنان) دوست پنهان گیرنده، پس وقتی که به زناشویی در می‌آیند پس اگر فاحشه (زنا) آوردند پس نصف آنچه که از عذاب بر زنان آزاد است بر آنها (کنیزان) است این برای کسی از شما است که از دشواری می‌ترسد و اگر صبر کنید برای شما بهتر است و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۲۶) خداوند می‌خواهد تا برای شما بیان (روشن) کند و شما را با سنت‌های کسان (انبیاء) قبل از شما راهنمایی کند و بر شما توبه (التفات) کند و خداوند بسیار دانا و حکیم است ۲۷) و خداوند می‌خواهد که بر شما توبه (التفات) کند و کسانی که از شهوات پیروی می‌کنند می‌خواهند که به میلی (انحرافی) بزرگ متمایل (منحرف) شوید ۲۸) خداوند می‌خواهد تا از شما سبک کند و انسان ضعیف خلق شده است ۲۹) ای کسانی که ایمان آورده‌اید اموال یکدیگر را به باطل مخورید مگر آنکه تجارتی ناشی از تراضی بین شما باشد و خودتان را مکشید همانا خداوند به شما مهربان است ۳۰) و کسی که آن را از روی دشمنی و از روی ظلم انجام دهد پس او را با آتش خواهیم سوزاند و آن برای خداوند آسان می‌باشد ۳۱) اگر از کبائر (گناهان بزرگ) که از آنها نهی شده‌اید اجتناب کنید سیئات شما را از شما می‌پوشانیم و شما را به مدخلی (جایگاهی) کریم داخل می‌کنیم ۳۲) و آنچه را که خداوند به (سبب) آن بعضی از شما را بر بعضی برتری داده تمنا نکنید، مردان از آنچه که کسب کرده‌اند نصیبی (بهرای) دارند و زنان از آنچه که کسب کرده‌اند نصیبی دارند و از خداوند از فضل او درخواست کنید همانا خداوند به هر چیزی دانا می‌باشد ۳۳) و برای همه سرپرستانی قرار دادیم، از ماترک والدان (پدر و مادر) و خویشان و کسانی که با دستانتان عقد (پیمان) بسته‌اید پس نصیب آنها را به آنها بدهید همانا خداوند بر هر چیزی بسیار شاهد (مشاهده کننده) می‌باشد ۳۴) مردان عهده‌دار بر زنان هستند به آنچه که خداوند بعضی از آنها را بر

۲۱) وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۲۵) وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكَحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمَنْ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَانكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَ فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۲۶) يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبينَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۲۷) وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ۲۸) يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ۲۹) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ۳۰) وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهُ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ۳۱) إِنْ تَجْتَنِبُوا كِبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا ۳۲) وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِمَّا اكْتَسَبْنَ وَاسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ۳۳) وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوَالِي مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَالَّذِينَ عَقَدْتُمْ أَيْمَانَكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ۳۴)

بعضی و به (سبب) آنکه از اموالشان نفقه می دهند برتری داده پس زنان صالح، مطیع و حافظ در غیاب (ازواج) هستند به آنچه که خداوند حفظ کرده است و زنانی که از نشوز آنها می ترسید پس به آنها اندرز بدهید و در رختخواب از آنان دوری کنید و آنها را بزیند پس اگر از شما اطاعت کردند پس راه (دیگری) را بر آنها طلب نکنید که خداوند علی (والا) و کبیر (بزرگ) است ﴿۳۵﴾ و (ای اولیاء زوجین یا ای حکام) اگر از جدایی بین آن دو خوف داشتید پس داوری از اهل (خانواده) او (مرد) و داوری از اهل (خانواده) او (زن) برگزینید که آن دو اصلاح (سازش) بین آن دو را بخواهند خداوند بین آن دو را موافق می نماید همانا خداوند دانا و آگاه می باشد ﴿۳۶﴾ و خداوند را بندگی کنید و چیزی را با او شریک نکنید و به والدین و به خویشاوندان و به یتیمان و مسکینان و به همسایه ای که دارای نزدیکی (خویشاوندی) است و به همسایه دور و به همشین نزدیک و به در راه ماندگان و به آنچه که دستان شما مالک شده احسان کنید همانا خداوند کسی که خودپسند و فخر فروش می باشد را دوست ندارد ﴿۳۷﴾ کسانی که بخل می ورزند و مردم را به بخل امر می کنند و آنچه که خداوند از فضلش به آنها داده را کتمان می کنند و برای کافران عذابی خوار کننده مهیا کرده ایم ﴿۳۸﴾ و کسانی که مال هایشان را انفاق می کنند که مردم ببینند و به خداوند و نه به روز آخر ایمان نمی آورند و هر کس که شیطان قرینی برای او باشد پس بد قرینی (همدمی) است ﴿۳۹﴾ و بر آنها چه شده؟! اگر به خداوند و روز آخر ایمان بیاورند و از آنچه که خداوند به آنها روزی داده انفاق کنند و خداوند به آنها دانا می باشد ﴿۴۰﴾ همانا خداوند (به اندازه) سنگینی ذره ای ظلم نمی کند و اگر حسنه باشد آن را چند برابر می کند و از نزد خود پاداشی عظیم می دهد ﴿۴۱﴾ پس چگونه است (حال آنان) وقتی که از هر امتی (از امام پیامبران) گواهی را بیاوریم و (ای محمد ص) تو را به عنوان گواه بر اینان بیاوریم ﴿۴۲﴾ در آنروز کسانی که کفر ورزیده اند و رسول را نافرمانی کرده اند آرزو می کنند که ایکاش زمین با آنها مساوی می شد و هیچ سخنی را از خداوند کتمان نمی کنند ﴿۴۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید به نماز نزدیک نشوید و (در حالی که) شما مست هستید تا آنکه (از مستی خود فائق آید و) بدانید که چه می گوئید و نه در حال جُبْ مگر رهگذران تا آنکه غسل کنید و اگر مریض یا بر سفر بودید یا یکی از شما که از غائط می آید یا زنان را لمس (مجامعت) کردید پس هنوز که آب نیافته اید پس خاکی پاک را تیمم (قصد) کنید و به روی خود و دستانتان مسح کنید همانا خداوند بسیار بخشاینده و بسیار آمرزنده است ﴿۴۴﴾ آیا ندیدی کسانی را که بهره (اندکی) از کتاب داده شده اند گمراهی را می خردند و (ای مؤمنین) می خواهند که شما را از راه گمراه کنند ﴿۴۵﴾ و خداوند داناتر است به دشمنان شما و خداوند به عنوان ولی کافی است و خداوند به عنوان یاری رساننده کافی است ﴿۴۶﴾ از کسانی که تهود (یهودیت گرفتن) ورزیدند کلمات را از

الرَّجَالِ قَوْمُونَ عَلَى النَّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَاللَّاتِي تَحَافُونَ نُسُورَهُنَّ فِعْظُهُنَّ وَاهْجُرُهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنِ اطَّعْتُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿۳۵﴾ وَإِنِ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۳۶﴾ وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْحَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْحَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿۳۷﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿۳۹﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿۴۰﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِن تَكَ حَسَنَةً يَّضَاعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۴۱﴾ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿۴۲﴾ يَوْمَئِذٍ يَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿۴۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنْبًا إِلَّا غَائِبِ سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَإِن كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا غَفُورًا ﴿۴۴﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿۴۵﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿۴۶﴾

مواضع خود تحریف می کنند و می گویند ما شنیدیم و نافرمانی کردیم و بشنو! نمی شنوی! و «رعایت ما را بکن» (در زبان عبری به معنی ما را تحقیق کن)، با بیچاندن زبان هایشان و از روی طعنه در دین و اگر که آنها می گفتند که شنیدیم و اطاعت کردیم و بشنو و به ما نظر کن البته برای آنان بهتر و استوارتر می بود و لکن خداوند آنها را به جهت کفرشان لعنت (دور) کرده است و جز به اندکی ایمان نمی آورند ﴿۴۷﴾ ای کسانی که کتاب داده شده اید به آنچه که نازل کردیم که تصدیق کننده است بر آنچه که با شما است ایمان بیاورید قبل از اینکه وجوهی را محو کنیم و آنها را بر پشت (روزگار پیشین) خود بر می گردانیم یا آنها را لعنت کنیم همانطور که اصحاب شنبه را لعنت (دور) کردیم و امر خداوند انجام شده می باشد ﴿۴۸﴾ همانا خداوند نمی آمرزد که به او شرک ورزیده شود و آنچه که غیر آن است را بر کسی که بخواهد می آمرزد و کسی که به خداوند شرک ورزد پس گناهی عظیم را افتراء زده است ﴿۴۹﴾ آیا ندیدی کسانی را که خودشان را پاک می دانند؟ بلکه خداوند است که کسی را که بخواهد پاک می کند و (به قدر) فیتیلی (رشته سفید در شکاف هسته خرما) ظلم نمی شوند ﴿۵۰﴾ نظر کن چگونه به دروغ بر خداوند افتراء می بندند و همان به عنوان گناه آشکار کافی است ﴿۵۱﴾ آیا ندیدی کسانی را که از کتاب نصیبی داده شده اند به جبت (بت) و طاغوت (گردنکشان) ایمان می آورند و کسانی که کفر ورزیده اند را (در حق آنها) می گویند که اینان هدایت یافته تر از کسانی هستند که به راه ایمان آورده اند ﴿۵۲﴾ آنان کسانی هستند که خداوند آنها را لعن (دور) کرده و کسی را که خداوند لعنت (دور) کند پس هرگز برای او یآوری نخواهی یافت ﴿۵۳﴾ آیا آنها (متبعین) از ملوک (پادشاهی، مملکت) بهره ای دارند؟ (بر فرض اینکه داشته باشند) پس آنوقت نقیری (پشیزی) به مردم نمی دهند ﴿۵۴﴾ یا بر آنچه که خداوند از فضل خود به آنها داده به مردم حسد می ورزند، و همانا کتاب و حکمت را به آل ابراهیم داده ایم و به آنها ملکی (مملکتی) عظیم دادیم ﴿۵۵﴾ پس کسانی از آنها به او ایمان آوردند و کسانی از آنها او را مانع شدند و جهنم به لحاظ سوزاندگی (برای آنها) کافی است ﴿۵۶﴾ همانا کسانی که به آیات ما کفر ورزیده اند بزودی آنها را در آتش می سوزانیم هر چه پوست های آنها می سوزد پوستی غیر آن را بدل از آن می کنیم تا که عذاب را بچشند همانا خداوند عزیز و حکیم می باشد ﴿۵۷﴾ و کسانی که ایمان آورده اند و عمل صالح کردند بزودی آنها را در جنت هایی داخل خواهیم کرد که نهرها از زیر آنها جاری می شود، در آن بطور ابد جاویدانند، در آنها زوج هایی پاک برای آنها هست و آنها را در سایه ای که همواره سایه است داخل می کنیم ﴿۵۸﴾ همانا خداوند به شما امر می کند که امانت ها را به اهل آنها بازگردانید و وقتی که بین مردم حکم می کنید به عدل حکم کنید همانا خداوند چه خوب به شما به آن پند می دهد که خداوند شنوا و بینا می باشد ﴿۵۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از خداوند اطاعت کنید و از رسول و دارندگان

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْتَ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَرَاعَيْنَا لِيَا بَالِسْتِهِمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمَعْتَ وَانظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۴۷﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرَدَهَا عَلَىٰ أَذْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿۴۸﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ﴿۴۹﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ رَبُّكَ وَأَنَّهُمْ أَتَمُّ مِنْ رَبِّكَ مِنَ اللَّهِ يَزْعُمُونَ قَلِيلًا ﴿۵۰﴾ انظُرْ كَيْفَ يَقْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿۵۱﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْحَيَاتِ وَالطَّاعُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا ﴿۵۲﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿۵۳﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿۵۴﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿۵۵﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿۵۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلَتْهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿۵۷﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا ظِلِيلًا ﴿۵۸﴾ إِنَّ اللَّهَ يُأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿۵۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ

امر از میان شما اطاعت کنید و اگر درباره چیزی با هم نزاع دارید پس آن را به خداوند و رسول اعاده کنید اگر به خداوند و روز آخر ایمان می آوردید، آن بهتر و (بلکه) بهترین تأویل (برگرداندن) می بود ﴿۶۰﴾ آیا ندیدی کسانی را که می پندارند که آنها به آنچه که به تو نازل شده و آنچه که قبل از تو نازل شده ایمان آورده اند می خواهند که محاکمه را نزد طاغوت ببرند و (حال آنکه) امر شده اند که به او کفر بورزند و شیطان می خواهد که آنها را به گمراهی دور گمراه کند ﴿۶۱﴾ و وقتی که به آنها گفته شود که به سوی آنچه که خداوند نازل کرده و به سوی رسول بیایید، منافقین را می بینی که با روی گردانیدن از تو اعراض می کنند ﴿۶۲﴾ پس وقتی که به آنچه که دستانشان پیش انداخته (مرتکب شده اند) مصیبتی به آنها اصابت کند سپس چطور (به دروغ برای عذر خواهی) نزد تو می آیند (در حالی که) به خداوند قسم یاد می کنند که خواسته ای جز احسان و توفیق (آشتی دادن) نداشته ایم ﴿۶۳﴾ آنها کسانی هستند که خداوند آنچه که در قلوب آنان است را می داند پس از آنان روی بگردان و به آنها نصیحت کن و درباره خودشان به آنها با گفتاری رسا بگو ﴿۶۴﴾ و رسولی را نفرستادیم مگر برای اینکه به اذن خداوند اطاعت شود و اگر آنها آنوقت که به خودشان ستم کردند نزد تو می آمدند و از خداوند طلب آمرزش می کردند و رسول برای آنها طلب آمرزش می کرد حتماً خداوند را بسیار توبه (التفات) کننده و مهربان می یافتند ﴿۶۵﴾ پس نه چنین است، پروردگارت را قسم که ایمان نمی آورند تا آنکه در آنچه که بین خود مشاجره می کنند تو را حکم کنند سپس از آنچه که قضاوت کنی در خودشان حرجی (مسئولیتی) نمی یابند که به جهت تسلیم شدن (خودشان را بر تو یا بر علی) تسلیم کنند ﴿۶۶﴾ و اگر ما بر ایشان می نوشتیم (مقرر می کردیم) که خودتان را بکشید یا از دیارتان خارج شوید جز اندکی از آنان آن را انجام نمی دادند و اگر آنها آنچه را که به آن نصیحت می شوند انجام می دادند البته برایشان بهتر و پایدارتر می بود ﴿۶۷﴾ و آنگاه محققاً از نزد خود پادشاه بزرگی به آنها می دادیم ﴿۶۸﴾ و حتماً آنان را به راه راست هدایت می کردیم ﴿۶۹﴾ و هر کس از خداوند و رسول اطاعت کند پس آنها با کسانی خواهند بود که خداوند بر آنها نعمت کرده از پیامبران و صدیقان و شهداء و صالحین و آنها به نیکی رفیق (مهربان) هستند ﴿۷۰﴾ آن فضل از خداوند است و خداوند به لحاظ دانائی کافی است ﴿۷۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید آمادگی خود را بگیرید و گروه گروه کوچ (حرکت) کنید یا همگی با هم کوچ کنید ﴿۷۲﴾ و همانا از شما البته کسانی هستند که کندی (درنگ) می کنند و اگر مصیبتی به شما اصابت کند می گوید همانا خداوند بر من نعمت نهاد که در آنوقت با آنها شهید نشدم ﴿۷۳﴾ و اگر فضلی از خداوند به شما اصابت کند انکار بین شما و آنان دوستی نبوده البته حتماً می گویند ای کاش با آنها می بودم و به پیروزی بزرگ پیروز می شدم ﴿۷۴﴾ و (مؤمنین) باید در راه خدا جنگ کنند کسانی که زندگانی دنیا را به آخرت

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿۶۰﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿۶۱﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿۶۲﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿۶۳﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿۶۴﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿۶۵﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۶۶﴾ وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ اخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوا إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَسَدَّ تُبَيْتًا ﴿۶۷﴾ وَإِذَا لَا تَأْتِيَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۶۸﴾ وَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿۶۹﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿۷۰﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿۷۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا تُبَاتٍ أَوْ انْفِرُوا جَمِيعًا ﴿۷۲﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَيُبْتَغَىٰ فَرَأَىٰ مِنْكُمْ مُصِيبَةً قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿۷۳﴾ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ لَيَقُولُنَّ كَأَنْ لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿۷۴﴾ فَلْيَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيَهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۷۵﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

می فروشند و کسی که در راه خدا می جنگد چه کشته شود یا غلبه کند پس اجری عظیم به او خواهیم داد ﴿۷۵﴾ و شما را چه شده! که در راه خدا جنگ نمی کنید، و ضعیف نگهداشته شدگان از مردان و زنان و فرزندان کسانی می گویند (ای) پروردگار ما، ما را از این فریه که اهل آن ستمکار هستند خارج کن و از نزد خودت ولیی برای ما قرار بده و از نزد خود یآوری برای ما قرار بده ﴿۷۶﴾ کسانی که ایمان آورده اند در راه خدا می جنگند و کسانی که کفر ورزیده اند در راه طاغوت می جنگند، پس با اولیاء شیطان بجنگید همانا فریب (نیرنگ) شیطان ضعیف می باشد ﴿۷۷﴾ آیا ندیدی که به کسانی که به آنها گفته شد (زباتان را از جدال) باز دارید و نماز را اقامه کنید و زکات بدهید پس چون جنگ بر آنها مقرر شد آنوقت گروهی از آنها از مردم مانند ترسیدن از خداوند یا با ترسی بیشتر می ترسند و گفتند (ای) پروردگار ما، چرا جنگ را بر ما مقرر داشتی چرا برای ما به زمانی نزدیک به تأخیر نینداختی، (به آنها) بگو متاع دنیا اندک است و آخرت برای کسی که تقوا پیشه کرده بهتر است و (به اندازه) فتیلی (رشته نازک در شکاف هسته خرما) ظلم نمی شوید ﴿۷۸﴾ هر کجا که باشید مرگ شما را در می یابد و اگر چه در برج هایی برافراشته باشید و اگر به آنها نیکی اصاب کند می گویند این از نزد خداوند است و اگر بدی به آنها اصاب کند می گویند که این از نزد تو است، بگو همه از نزد خداوند است، و این قوم را چه می شود که به فهم سخن نزدیک نمی شوند ﴿۷۹﴾ آنچه که از نیکی به تو اصاب کند پس از خداوند است و آنچه که از بدی به تو اصاب کند پس از خود تو است و تو را به عنوان رسول برای مردم فرستادیم و خداوند به لحاظ گواه بودن کافی است ﴿۸۰﴾ کسی که از رسول اطاعت کند پس به تحقیق از خداوند اطاعت کرده و کسی که روی گرداند پس تو را پاسدارنده علیهم (بر آنها) نفرستادیم ﴿۸۱﴾ و (با زبان هایشان) می گویند (شان ما) طاعت است و وقتی که از نزد تو بیرون می روند گروهی از آنها شبانه غیر آنچه را که می گویی در سر می پروراندند (دسیسه می کنند) و خداوند آنچه را که شبانه دسیسه می کنند می نویسد پس از آنها اعراض کن و بر خداوند توکل کن و خداوند به عنوان وکیل کافی است ﴿۸۲﴾ آیا پس در قرآن تدبیر نمی کنند و اگر از نزد غیر خداوند می بود حتماً در آن اختلاف زیادی می یافتند ﴿۸۳﴾ و وقتی که به آنها امری (خبری) از امتی یا ترس می آید آن را فاش می کنند و اگر آن را به رسول و به اولوالامر از خود واگذار می کردند البته کسانی از آنها که آن را استنباط می کنند آن را می دانستند و اگر فضل خداوند و رحمت او بر شما نمی بود البته جز (اشخاص) اندکی از شیطان پیروی می کردید ﴿۸۴﴾ پس در راه خدا جنگ کن که تو مکلف نمی شوی مگر به خودت، و مؤمنین را ترغیب کن چه بسا خداوند که از سختی (گزند) کسانی که کفر ورزیده اند کفایت (جلوگیری) کند و (حال آنکه) خداوند از جهت سختگیری (گزند رساندن) شدیدتر و از جهت سزا رساندن شدیدتر

وَالْمُسْتَضَعَيْنِ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَى وَلَا تظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾ مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾ وَيَتَوَلَّوْنَ طَاعَةً فَإِذَا بَرَّرُوا مِنَ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّعَوْا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفِ بِأَسِ الذِّينِ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ

است (۸۵) کسی که به شفاعتِ پسندیده‌ای شفاعت کند نصیبی از آن برای او می‌باشد و کسی که شفاعتِ سیئه‌ای را شفاعت کند از کفل (بهره) آن برای او می‌باشد و خداوند بر هر چیزی مراقب است (۸۶) و وقتی که با درودی (تهنیتی) به شما درود گفته شود پس با بهتر از آن درود بگویید یا همان را رد کنید همانا خداوند بر هر چیزی بسیار حسابگر است (۸۷) الله (خدائی است که)، هیچ خدایی جز او نیست البته شما را تا روز قیامت که شکی در آن نیست جمع می‌کند و از خداوند راستگوتر کیست (۸۸) پس شما را چه شده که درباره منافقان دو دستگی دارید؟ و خداوند به (سبب) آنچه که کسب کردند آنها را بر گردانده است آیا می‌خواهید که کسی را که خداوند گمراه کرده هدایت کنید و کسی را که خداوند گمراه کند پس هرگز برای او راهی نخواهی یافت (۸۹) دوست دارند که (شما) کفر بورزید چنانکه (خود) کفر ورزیدند و (آنگاه) مساوی باشید پس از آنها دوست نگیرید تا آنکه در راه خدا مهاجرت کنند پس اگر روی گردانیدند پس در هر جایی که آنها را یافتید آنها را بگیرید و آنها را بکشید و از آنها دوست و نه یاورى نگیرید (۹۰) مگر کسانی که به قومی وصل می‌شوند که بین شما و آنها پیمانی هست یا نزد شما می‌آیند (در حالی که) سینه‌هایشان از اینکه با شما جنگ کنند یا با قوم خود جنگ کنند تنگ است و اگر خداوند می‌خواست حتماً آنها را بر شما مسلط می‌کرد و حتماً با شما نبرد می‌کردند پس اگر از شما کناره گرفتند و با شما نجنگیدند و به شما (طرح) تسلیم افکندند، پس خداوند برای شما راهی (برای اسارت و کشتن) آنها قرار نداده است (۹۱) بزودی دیگرانی را خواهید یافت که (با خدعه کردن) می‌خواهند از شما ایمن شوند و (با وفاق می‌خواهند) قوم خود را ایمن کنند هر گاه که به فتنه بر می‌گردند در آن سرنگون می‌شوند پس اگر از شما کناره نرفتند و به شما (طرح) تسلیم نیفکندند و دست برنداشتند پس آنها را در هر جایی که به آنان دست یافتید بگیرید و آنها را بکشید و درباره آنها، برای شما علیهم (بر ضد آنان) برهانی آشکار قرار داده‌ایم (۹۲) و بر مؤمن نباشد که مؤمنی را بکشد مگر از روی خطاء و کسی که مؤمنی را از روی خطاء بکشد، پس آزاد کردن برده‌ای مؤمن و دیه‌ای که به اهل او تسلّم (پرداخت) کند (بر عهده او) است مگر اینکه (اولیاء دم با عفو کردن) صدقه (گذشت) کنند و اگر از قومی باشد که بر شما دشمن هستند و (در حالی که) او مؤمن است پس آزاد کردن برده‌ای مؤمن (بر عهده او) است و اگر از قومی بود که بین شما و آنها پیمانی هست پس تسلّم (پرداخت) دیه به اهل او و آزاد کردن برده‌ای مؤمن (بر عهده او) است، پس کسی که نیافت پس دو ماه پیایی روزه به (سبب) توبه از خداوند (بر عهده او) است و خداوند دانا و حکیم می‌باشد (۹۳) و کسی که مؤمنی را به (قصد) عمد بکشد پس جزائش جهنم است، در آن ماندگار است خداوند بر او غضب کند و او را لعن (دور) کند و عذابی عظیم برایش مهیا سازد (۹۴) ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که در

شئیءِ مُقِیَّتًا (۸۶) وَإِذَا حُیِّیْتُمْ بِتَحِیَّةٍ فَحَیُّوْا بِأَحْسَنِ مِنْهَا أَوْ رُدُّوْهَا إِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ حَسِیْبًا (۸۷) اللّٰهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَیْجْمَعَنَّكُمْ إِلَى یَوْمِ الْقِیَامَةِ لَا رَیْبَ فِیْهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللّٰهِ حَدِیثًا (۸۸) فَمَا لَكُمْ فِی الْمُنَافِقِیْنَ فِتْنٰتٍ وَاللّٰهُ أَرٰکُمْهُم بِمَا كَسَبُوْا أَلَّا تَرِیْدُوْنَ أَنْ تَهْتَدُوْا مَنْ أَضَلَّ اللّٰهُ وَمَنْ یُضِلِّ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِیْلًا (۸۹) وَدُوْا لَوْ تَكْفُرُوْنَ كَمَا كَفَرُوْا فَتَكُوْنُوْنَ سَوَآءً فَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ أَوْلِیَاءَ حَتّٰی یُهَاجِرُوْا فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوْهُمْ وَاقْتُلُوْهُمْ حَیْثُ وَجَدْتُمُوْهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ وِیْلًا وَلَا نَصِیْرًا (۹۰) إِلَّا الَّذِیْنَ یَصِلُوْنَ إِلَى قَوْمِ بَیْنِكُمْ وَبَیْنَهُمْ مِیثَاقًا أَوْ جَاءُوْكُمْ حَصْرَتِ صُدُوْرُهُمْ أَنْ یُقَاتِلُوْكُمْ أَوْ یُقَاتِلُوْا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ لَسَلَطْنَاهُمْ عَلَیْكُمْ فَلَقَاتَلُوْكُمْ فَإِنْ اعْتَرَفْتُمْ فَلَمْ یُقَاتِلُوْكُمْ وَالْقَوَا إِلَیْكُمْ السَّلْمَ فَمَا جَعَلَ اللّٰهُ لَكُمْ عَلَیْهِمْ سَبِیْلًا (۹۱) سَتَجِدُوْنَ آخِرِیْنَ یُرِیْدُوْنَ أَنْ یَأْمُرُوْكُمْ وَیَأْمُرُوْا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا رَدُّوْا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا فِیْهَا فَإِنْ لَمْ یَعْتَرَفُوا لَكُمْ فَمَا یُقَاتِلُوْكُمْ أَوْ یُقَاتِلُوْا قَوْمَهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ وِیْلًا وَلَا نَصِیْرًا (۹۲) وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ یَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِیْرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِیَّةٌ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ یَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِیْرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَیْنَكُمْ وَبَیْنَهُمْ مِیثَاقٌ فَدِیَّةٌ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِیْرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ یَجِدْ فَصِیَامٌ شَهْرَیْنِ مُتَتَابِعَیْنِ تَوْبَةً مِنَ اللّٰهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِیْمًا حَكِیْمًا (۹۳) وَمَنْ یَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِیْهَا وَغَضَبَ اللّٰهِ عَلَیْهِ وَعَلَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِیْمًا (۹۴) یَا أَیُّهَا الَّذِیْنَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ فَتَبَتُّوْا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَیْكُمْ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُوْنَ عَرَضَ الْحَیَاةِ الدُّنْیَا فَعِنْدَ اللّٰهِ مَغَآئِمٌ كَثِیْرَةٌ كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ اللّٰهُ عَلَیْكُمْ فَتَبَتُّوْا إِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ حَیْرًا (۹۵)

راه خدا (قدم) می‌زیند پس بررسی کنید و به کسی که به شما (طرح) تسلیم می‌افکند نگویید که مؤمن نیستی، عَرَضَ (کالای زایل) زندگانی دنیا را می‌جوید و (حال آنکه) غنیمت‌های بسیار نزد خداوند است شما (هم) قبل از این، این چنین بودید سپس خداوند بر شما منت نهاد پس بررسی کنید همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۵۱﴾

نشستگان از مؤمنین غیر ضررمندان و مجاهده کنندگان با اموالشان و انفسشان در راه خدا متساوی نیستند خداوند به مجاهدان با اموالشان و انفسشان بر قاعدان (نشستگان) به لحاظ درجه برتری داد و خداوند به هر کدام (از آن دو) وعده نیکو داده و خداوند مجاهدین را بر قاعدین با پاداشی بزرگ برتری داد ﴿۵۲﴾ به لحاظ درجاتی از او و مغفرت و رحمت و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۵۳﴾ همانا کسانی که ملائکه آنها را می‌میراند (در حالی که) ظلم کنندگان به خودشان بوده‌اند گفتند در چه (حال) بودید؟ گفتند: ما در زمین مستضعف بودیم، گفتند آیا زمین خداوند وسیع نبود؟ پس در آن مهاجرت می‌کردید پس آنان، جایگاهشان جهنم است و بد سرانجامی است ﴿۵۴﴾ مگر مستضعفانی از مردان و زنان و کودکان که استطاعت چاره جوئی ندارند و به راهی هدایت نمی‌شوند ﴿۵۵﴾ پس آنان چه بسا که خداوند از آنها عفو کند و خداوند بسیار بخشاینده و بسیار آمرزنده می‌باشد ﴿۵۶﴾ و کسی که در راه خدا مهاجرت نماید در زمین گذرگاه‌های زیاد و فراوانی می‌یابد و کسی که از خانه‌اش خارج شود (در حالی که) مهاجر به سوی خداوند و رسول او است سپس مرگ او را دریابد پس اجر او بر خداوند واقع شده است و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۵۷﴾ و وقتی که به زمین می‌زیند (سفر می‌کنید) پس بر شما گناهی نیست اگر ریم داشتید که کسانی که کفر ورزیده‌اند نسبت به شما فتنه کنند از نماز کوتاه کنید زیرا که کافران برای شما دشمنی واضح می‌باشند ﴿۵۸﴾ و وقتی که در میان آنها باشی پس برای آنها نماز را پادار پس باید گروهی از آنها با تو بایستند و باید اسلحه‌هایشان را بگیرند پس وقتی که سجده می‌کنند پس باید از ورای شما باشند و باید گروهی دیگر که نماز نکرده‌اند بیایند پس تا با تو نماز بگذارند و باید آمادگی‌شان و سلاح‌هایشان را بر گیرند، آنان که کفر ورزیده‌اند دوست دارند که از سلاح‌هایتان و متاع‌هایتان غفلت کنید و ناگهان با چرخشی یکباره بر شما حمله کنند و گناهی بر شما نیست که اگر از باران به شما اذیتی باشد یا مریض باشید اسلحه‌تان را بگذارید و (لیکن) آمادگی‌تان را بر گیرید همانا خداوند برای کافران عذاب خوار کننده‌ای مهیا کرده است ﴿۵۹﴾ و وقتی که نماز را گزاردید آنگاه (در هر حال) ایستاده و نشسته و بر پهلوهایتان (آرمیده) خداوند را ذکر کنید و وقتی که مطمئن شدید پس اقامه نماز کنید همانا نماز، مقرر شده‌ای وقت‌دار بر مؤمنین می‌باشد ﴿۶۰﴾ و در پیگرد قوم اگر رنج (هم) می‌برید سستی نکنید زیرا آنها هم همانطور که شما رنج می‌برید رنج می‌برند و آنچه را که (آنها) امید نمی‌دارند (شما) از خداوند امید می‌دارید و

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٥١﴾ دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٥٣﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٥٤﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا غَفُورًا ﴿٥٥﴾ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٦﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْضُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿٥٧﴾ وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿٥٨﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿٥٩﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْمُونًا فَإِنَّهُمْ يَأْمُونُ كَمَا تَأْمُونُ

وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۲۵﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ﴿۱۲۶﴾ وَاسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۱۲۷﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَلُونَ أَنفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَافًا أَثِيمًا ﴿۱۲۸﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿۱۲۹﴾ هَا أَنْتُمْ هُوَ لَا جَادِلُكُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿۱۳۰﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۱۳۱﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبْهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۳۲﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿۱۳۳﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿۱۳۴﴾ لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۱۳۵﴾ وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿۱۳۶﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿۱۳۷﴾ إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنَانَا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا ﴿۱۳۸﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿۱۳۹﴾ وَلَا ضَلَّتْهُمْ وَلَا مَنِيَّتْهُمْ وَلَا مَرَّتْهُمْ فَلَيْتَ كُنَّ أَدَانِ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرَّتْهُمْ فَلْيَغْبِرْنَ خَلَقَ اللَّهُ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُبِينًا ﴿۱۴۰﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ

خداوند دانا و حکیم می‌باشد ﴿۱۲۵﴾ همانا ما کتاب را به حق بر تو نازل کردیم تا به آنچه که خداوند به تو نشان داد بین مردم حکم کنی و (به رأی دیگران) برای خیانتکاران به عنوان دشمن مباش ﴿۱۲۶﴾ و از خداوند طلب آموزش کن که خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۱۲۷﴾ و با کسانی که به خودشان خیانت می‌ورزند مجادله مکن زیرا که خداوند کسی که خیانت پیشه و گناه پیشه باشد را دوست ندارد ﴿۱۲۸﴾ (می‌خواهند) از مردم مخفی شوند و (حال آنکه) از خداوند مخفی نمی‌شوند و او با آنها است آنوقتی که به آنچه که گفتار از آن راضی نمی‌شود شبانه دسیسه می‌کردند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنند محیط می‌باشد ﴿۱۲۹﴾ هان شما بودید که از اینان در زندگانی دنیا از آنها جانبداری می‌کردید پس چه کسی در روز قیامت نزد خداوند از آنها طرفداری می‌کند؟ یا چه کسی و کیل آنها می‌باشد؟! ﴿۱۳۰﴾ و کسی که به بدی عمل کند یا به خودش ظلم کند سپس از خداوند طلب آموزش نماید خداوند را بسیار آمرزنده و مهربان می‌یابد ﴿۱۳۱﴾ و کسی که گناهی را کسب کند پس جز این نیست که آن را بر زبان نفس خود کسب می‌کند و خداوند دانا و حکیم می‌باشد ﴿۱۳۲﴾ و کسی که خطا یا گناهی را کسب کند سپس بی‌گناهی را به آن متهم کند پس بهتانی و گناهی آشکار را حمل کرده ﴿۱۳۳﴾ و اگر فضل خداوند و رحمتش بر تو نبود حتماً گروهی از آنها همت می‌گماشتند که تو را گمراه کنند و گمراه نمی‌کنند مگر خودشان را و چیزی به تو ضرر نمی‌رسانند و خداوند کتاب را و حکمت را بر تو نازل کرد و آنچه را که نمی‌دانستی به تو تعلیم داد و فضل خداوند بر تو بزرگ می‌باشد ﴿۱۳۴﴾ در بسیاری از نجواهایشان خیری نیست مگر کسی که به صدقه‌ای یا معرفی یا اصلاح بین مردم امر می‌کند و کسی که آن را برای جلب رضای خداوند انجام دهد پس به او اجری عظیم خواهیم داد ﴿۱۳۵﴾ و کسی که بعد از آنکه هدایت برای او آشکار شد با رسول ناسازگاری (مخالفت) نماید و از غیر راه مؤمنین تبعیت کند او را به آنچه که روی می‌کند بر می‌گردانیم و او را به جهنم می‌رسانیم و چه بد سرانجامی است ﴿۱۳۶﴾ همانا خداوند نمی‌آمرزد که به او شرک ورزیده شود و مادون آن را بر کسی که بخواهد می‌آمرزد و کسی که برای خداوند شریک آورد پس هرآینه به گمراهی دوری گمراه شده ﴿۱۳۷﴾ غیر از او را نمی‌خوانند مگر مادینه‌ها را و جز شیطانی نافرمان را نمی‌خوانند ﴿۱۳۸﴾ خداوند او را لعن (دور) کرد و (در حالی که) گفت حتماً نصیبی معین از بندگانت را بر می‌گیرم ﴿۱۳۹﴾ و حتماً آنها را گمراه می‌کنم و حتماً آنها را سرگرم آرزو می‌کنم و حتماً به آنها امر می‌کنم که حتماً گوش‌های چهارپایان را بشکافند و البته حتماً به آنها امر می‌کنم که حتماً خلقت خداوند را تغییر دهند و کسی که شیطان را به عنوان دوست غیر از خداوند اتخاذ نماید پس هرآینه با خسارتی واضح (بدیهی) زیان دیده است ﴿۱۴۰﴾ به آنها وعده می‌دهد و آنها را به آرزوها سرگرم می‌کند و شیطان به آنها جز به غرور (طمع انداختن به باطل) وعده

نمی‌دهد ﴿۱۳۱﴾ آنان مأوایشان جهنم است و از آن گریزگاهی نمی‌یابند ﴿۱۳۲﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کردند بزودی آنها را در جنت‌هایی داخل خواهیم کرد که از زیر آنها نهرها جاری می‌شود، در آن همیشگی ماندگارند، وعده خداوند حق است و چه کسی در گفتار از خداوند راستگوتر است ﴿۱۳۳﴾ به آرزوهای شما و نه به آرزوهای اهل کتاب نیست، کسی که عمل بدی کند به آن جزاء داده می‌شود و غیر از خداوند ولیی و نه یآوری برای خود نمی‌یابد ﴿۱۳۴﴾ و کسی که به اعمال صالح عمل می‌کند، از مذکر یا مؤنث، و (در حالی که) او مؤمن است پس آنان داخل جنت می‌شوند و به میزان اندکی ظلم نمی‌شوند ﴿۱۳۵﴾ و چه کسی نیکو دین تر از کسی است که وجه خود را بر خداوند تسلیم کرده و (در حالی که) او محسن است و از آیین ابراهیم که حنیف (حقگرا، راستین) است تبعیت کرده است و خداوند ابراهیم را به عنوان دوست قرار داد ﴿۱۳۶﴾ و آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای خداوند است و خداوند به هر چیزی محیط می‌باشد ﴿۱۳۷﴾ و درباره (حکم) زنان (شان)، از تو استفتاء (درخواست فتواء) می‌کنند بگو خداوند درباره آنها (زنان) به شما فتوا می‌دهد و درباره یتیمان زنان هنوز برای شما در کتاب تلاوت نکرده که (شما) آنچه (از میراث مفروض) که برای آنها مقرر شده است را به آنها نمی‌دهید و (برای عدم مال و جمال) بیزاری می‌جوئید که آنها (زنان) و مستضعفین از فرزندان (آنها) را نکاح کنید و (به شما ایضاً فتوا می‌دهد به) اینکه بر یتیمان به قسط (دادگری) قیام کنید و هر آنچه از خیر که انجام دهید پس همانا خداوند به آن دانا است ﴿۱۳۸﴾ و اگر زنی از بد رفتاری شوهرش یا از روگردانی (شوهر) بترسد پس بر آن دو گناهی نیست که آن دو بین خود به جهت توافق صلح کنند و صلح بهتر است و بخل در نفس‌ها حضور دارد و اگر نیکی کنید و پرهیزید پس همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه می‌باشد ﴿۱۳۹﴾ و هرگز استطاعت نخواهید داشت که بین زنان عدالت ورزید و اگر چه (بر عدل بین آنها) حریص باشید پس به هر میلی تمایل نکنید که او (زن) را مانند معلقه‌ای (سرگردان) واگذارید و اگر اصلاح کنید و پرهیزید پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۱۴۰﴾ و اگر آن دو جدا شوند خداوند هر کدام از آن دو را از سعه خود غنی می‌کند و خداوند دارای وسعت و حکیم می‌باشد ﴿۱۴۱﴾ و برای خداوند است آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست و همانا به کسانی که قبل از شما کتاب داده شده‌اند و به شما وصیت کرده‌ایم که از خداوند پروا کنید و اگر کفر بورزید پس همانا آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای خداوند است و خداوند بی‌نیاز و ستوده می‌باشد ﴿۱۴۲﴾ و آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای خداوند است و خداوند به عنوان وکیل کافی است ﴿۱۴۳﴾ ای مردم اگر بخواهد شما را می‌برد و دیگران را می‌آورد و خداوند بر آن بسیار توانا است ﴿۱۴۴﴾ کسی که

إِلَّا غُرُورًا ﴿۱۳۱﴾ أُولَئِكَ مَاؤَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿۱۳۲﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿۱۳۳﴾ لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِيٍّ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۱۳۴﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿۱۳۵﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿۱۳۶﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿۱۳۷﴾ وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُثَبِّتُ لَكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتَامَى النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْعَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَى بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿۱۳۸﴾ وَإِنْ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُورًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿۱۳۹﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَدْرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا رَحِيمًا ﴿۱۴۰﴾ وَإِنْ يَتَرَاقَا يُغْنِ اللَّهُ كِلَا مِنْ سَعْتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿۱۴۱﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿۱۴۲﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۱۴۳﴾ إِنَّ يَسْأُ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِالْآخِرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَلِكَ قَدِيرًا ﴿۱۴۴﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿۱۴۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا

ثواب دنیا را خواسته باشد پس ثواب دنیا و آخرت نزد خداوند است و خداوند شنوا و بینا می‌باشد ﴿۱۳۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید به عنوان گواه برای خداوند همواره برپا کنید گان قسط (دادگری) باشید و اگر چه بر زبان خودتان یا والدین و نزدیکان (باشد) چه بی‌نیاز باشند یا نیازمند و خداوند به آن دو شایسته‌تر است پس از هوی تبعیت نکنید که (از حق) عدول کنید و اگر (زبانتان را حین ادای شهادت به غیر عدل) بچرخانید یا (با کتمان آن) اعراض کنید پس همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه می‌باشد ﴿۱۳۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید ایمان آورید به خداوند و رسول او و کتابی که بر رسولش نازل کرده و کتابی را که قبلاً نازل کرده و کسی که به خداوند و ملائکه او و کتب او و رسولان او و روز آخر کفر بورزد پس به تحقیق به گمراهی دوری گمراه شده است ﴿۱۳۲﴾ همانا کسانی که ایمان آوردند سپس کفر ورزیدند سپس ایمان آوردند سپس کفر ورزیدند سپس به کفر افزودند خداوند البته بر آن نباشد که آنها را بیامرزد و نه به راهی هدایتشان کند ﴿۱۳۳﴾ به منافقین بشارت بده به اینکه آنها عذابی دردناک دارند ﴿۱۳۴﴾ کسانی که کافران را به عنوان اولیاء غیر از مؤمنین اتخاذ می‌کنند آیا نزد آنها عزت می‌طلبند زیرا عزت جمیعاً برای خداوند است ﴿۱۳۵﴾ و (حال آنکه) در کتاب بر شما نازل کرده که وقتی می‌شنوید که به آیات خداوند کفر ورزیده می‌شود و آنها را استهزاء می‌کنند پس با آنها نشینید تا آنکه در سخنی دیگر فرو بروند که آنگاه شما هم مثل آنها هستید همانا خداوند جمع‌کننده همگی منافقان و کافران در جهنم است ﴿۱۳۶﴾ کسانی که در کمین شما هستند پس اگر پیروزی از خداوند برای شما باشد می‌گویند آیا ما با شما نبودیم و اگر برای کافران نصیبی باشد می‌گویند آیا بر شما چیره نبودیم و (آیا) شما را از مؤمنان منع نکردیم؟ پس خداوند در روز قیامت بین شما حکم می‌کند و هرگز خداوند برای کافران راهی (تسلطی) بر مؤمنان قرار نخواهد داد ﴿۱۳۷﴾ همانا منافقان به خداوند خدعه (نیرنگ) می‌زنند و (حال آنکه) او به آنها خدعه می‌نماید و وقتی که به نماز بایستند کسل می‌ایستند که مردم آنها را ببینند و خدای را جز اندکی یاد نمی‌کنند ﴿۱۳۸﴾ مترددانی بین آن هستند که نه به سوی اینان و نه به سوی آنان هستند و کسی را که خداوند گمراه کند پس هرگز برای او راهی نخواهی یافت ﴿۱۳۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید کافران را به جای مؤمنان به عنوان دوست نگیرید، آیا می‌خواهید که برای خداوند علیکم (بر زبان خود) سلطانی (حجتی) آشکار قرار دهید ﴿۱۴۰﴾ همانا منافقان در درک پائین‌تر از آتش هستند و هرگز برای آنها یآوری نمی‌یابی ﴿۱۴۱﴾ مگر کسانی که توبه کردند و اصلاح کردند و به خداوند پناه آوردند و دینشان را برای خداوند خالص کردند پس آنان با مؤمنان هستند و خداوند به مؤمنین اجر بزرگ خواهد داد ﴿۱۴۲﴾ اگر شکر کنید و ایمان آورید خداوند شما را عذاب نمی‌کند و خداوند شاکر و دانا می‌باشد.

قَوَامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوُّوا أَوْ تَعْرِضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿۱۳۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿۱۳۱﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ إِذَا دُأوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿۱۳۲﴾ بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۱۳۳﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَلِيتُهُمْ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةُ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿۱۳۴﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿۱۳۵﴾ الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فِتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿۱۳۶﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَسَالَىٰ يُرَآءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۱۳۷﴾ مُدْبِدِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَىٰ هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَىٰ هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿۱۳۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿۱۳۹﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿۱۴۰﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۱۴۱﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا

جزء ششم

۱۵۸ لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلِمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ۱۵۹ إِنْ تَبَدُّوا حَيْرًا أَوْ تُخَفُّوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءِ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا ۱۶۰ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُقَرِّفُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۱۶۱ أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ۱۶۲ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُقَرِّفُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۱۶۳ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَى أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَأَتَيْنَا مُوسَى سُلْطَانًا مُبِينًا ۱۶۴ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ۱۶۵ فِيمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفِّرْهُمْ بآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بَعِيرَ حَقِّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ۱۶۶ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا ۱۶۷ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَّوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ۱۶۸ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۱۶۹ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ۱۷۰ فَيُظْلَمُونَ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ۱۷۱ وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۱۷۲ لَكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ۱۷۳ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ

۱۵۸ خداوند سخن بلند راندن به بدی را دوست ندارد مگر کسی که مورد ظلم واقع شده و خداوند شنوا و دانا می‌باشد ۱۵۹ اگر نیکی را آشکار کنی یا آن را مخفی بداری یا از بدی عفو کنی پس همانا خداوند بخشاینده و توانا می‌باشد ۱۶۰ همانا کسانی که به خداوند و رسولانش کفر می‌ورزند و می‌خواهند که بین خداوند و رسولان او فرق قائل شوند و می‌گویند به بعضی ایمان می‌آوریم و به بعضی کفر می‌ورزیم و می‌خواهند که در بین آن راهی را بگیرند ۱۶۱ آنان حقا همان کافران هستند و برای کافران عذابی خفت‌آور (خوار کننده) آماده کرده‌ایم ۱۶۲ و کسانی که به خداوند و رسولانش ایمان آورده‌اند و بین احدی از آنها فرق نمی‌گذارند به آنان اجرشان داده خواهد شد و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ۱۶۳ اهل کتاب از تو درخواست می‌کنند که از آسمان کتابی بر آنها نازل کنی پس همانا بزرگتر از آن را از موسی درخواست کردند و گفتند: خداوند را آشکارا به ما نشان بده پس به (سبب) ظلمشان صاعقه آنها را در گرفت سپس بعد از آنکه یتیم‌ها نزد آنها آمد گوساله را اتخاذ کردند و از آن عفو کردیم و به موسی سلطانی (حجتی) مین (آشکار، روشنگر) دادیم ۱۶۴ و طور را به (سبب) (تحصیل) میثاق آنها فوق آنها رفیع کردیم و به آنها گفتیم که از درب (باب حطه) سجده کنان داخل شوید و به آنها گفتیم که در شبه تعدی نکند و از آنها پیمانی محکم گرفتیم ۱۶۵ پس به (سبب) آنچه که میثاقشان را نقض کردند و کفرشان به آیات خداوند، و کشتن آنها انبیاء را به ناحق و گفتارشان که قلوب ما در پرده است، بلکه خداوند به (سبب) کفرشان بر آن مهر نهاد، پس جز اندکی ایمان نمی‌آورند ۱۶۶ و به (سبب) کفرشان و گفتارشان به مریم با بهتانی بزرگ ۱۶۷ و گفته آنها همانا ما مسیح عیسی بن مریم فرستاده خداوند را کشتیم، و (حال آنکه) او را نکشتند و او را مصلوب نکردند و لکن بر آنان مشبه شد، و همانا کسانی که در آن اختلاف کردند البته در شک از آن هستند و به آن علمی ندارند مگر به پیروی از گمان، و یقیناً او را نکشتند ۱۶۸ بلکه خداوند او را به سوی خود بالا برد و خداوند غالب و حکیم می‌باشد ۱۶۹ و اهل کتابی نیست مگر آنکه قبل از مرگش حتماً به او ایمان می‌آورد و در روز قیامت بر آنها بسیار شاهد (مشاهده کننده) می‌باشد ۱۷۰ و به (سبب) ظلم کسانی که یهودی شدند و به (سبب) جلوگیری از بسیاری از راه خدا طیباتی که برایشان حلال شده بود را بر آنها حرام کردیم ۱۷۱ و به (سبب) ربا گرفتن آنها و (حال آنکه) از آن نهی شده بودند و (به سبب) خوردن آنها اموال مردم را به باطل و برای کافران از آنها عذابی دردناک را آماده کرده‌ایم ۱۷۲ لکن استواران در علم از آنها و مؤمنان به آنچه که به تو نازل کرده‌ایم و به آنچه که قبل از تو نازل شده ایمان می‌آورند و پیا دارندگان نماز و دهندگان زکات و (آنان) مؤمنان به خداوند و روز آخر هستند به آنان بزودی اجر بزرگی خواهیم داد ۱۷۳ همانا ما به تو وحی کردیم چنانکه به نوح و انبیاء بعد از او وحی کردیم و به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و سبطها و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان

وحی کردیم و به داود زبور را دادیم ﴿۱۶۱﴾ و رسولانی که قبلاً آنها را بر تو حکایت کرده‌ایم و رسولانی که آنها را بر تو حکایت نکرده‌ایم، و خداوند با کلام گفتن با موسی تکلم کرد ﴿۱۶۲﴾ رسولانی بشارت دهنده و بیم دهنده تا مبادا برای مردم علی (بر) خداوند بعد از رسولان حجّی باشد و خداوند غالب و حکیم می‌باشد ﴿۱۶۳﴾ لیکن خداوند شهادت می‌دهد به آنچه که به تو نازل کرد، آن را به علم خود نازل کرد و ملائکه شهادت می‌دهند و شهید (بسیار شاهد) بودن خداوند کافی است ﴿۱۶۴﴾ همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند و مردم را از راه خدا بازداشتند به گمراهی دور گمراه شدند ﴿۱۶۵﴾ همانا خداوند بر آن نباشد که کسانی که کفر ورزیده‌اند و ظلم کرده‌اند آنها را بیاورد و نه آنها را به راهی هدایت کند ﴿۱۶۶﴾ مگر به طریق جهنم که در آن همیشگی ماند گارند و آن برای خداوند آسان می‌باشد ﴿۱۶۷﴾ ای مردم به تحقیق این رسول به حق از سوی پروردگار شما نزد شما آمده پس ایمان بیاورید که برای شما بهتر است و اگر کفر بورزید پس همانا آنچه که در آسمان‌ها و زمین هست برای خداوند است و خداوند دانا و حکیم می‌باشد ﴿۱۶۸﴾ ای اهل کتاب در دیتان غلو نکنید و جز حق بر خداوند نگویید جز این نیست که مسیح عیسی پسر مریم رسول خدا و کلمه او است که آن را بر مریم القاء کرد و روحی از او است و به خداوند و رسولان او ایمان آورید و نگویید سه گانه هستند (از تثلیث) باز ایستید که برای شما بهتر است، جز این نیست که الله خدای واحد است او متزه است که فرزندی داشته باشد، آنچه که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین هست برای او است و خداوند به عنوان وکیل کافی است ﴿۱۶۹﴾ مسیح و نه ملائکه مقرب هر گز استکف (سرپیچی) نخواهند کرد از اینکه به عنوان بنده برای خداوند باشند و هر کس از عبادت او استکف کند و استکبار بورزد پس بزودی آنها را جمیعاً به سوی خود حشر خواهد کرد ﴿۱۷۰﴾ و اما کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند پس پاداششان به آنها وفا (تمامی داده) می‌شود و از فضل خویش به آنان می‌افزاید و اما کسانی که استکف کردند و استکبار ورزیدند پس آنها را به عذابی درد آور معذب می‌کند و برای خود غیر از خداوند ولی و نه نصیری نمی‌یابد ﴿۱۷۱﴾ ای مردم هر آینه برهانی از پروردگارتان نزد شما آمده و به سوی شما نوری آشکار کننده نازل کردیم ﴿۱۷۲﴾ و اما کسانی که به خداوند ایمان آوردند و به آن چنگ زدند پس بزودی آنان را در رحمتی و فضلی از خود داخل خواهد کرد و آنها را به سوی خود به راه مستقیم هدایت می‌کند ﴿۱۷۳﴾ از تو استفتاء (طلب فتوا کردن) می‌کنند بگو خداوند درباره کلاله (وراثی که فرزند و پدر در میانشان نباشد که موجب منع یا محرومیت وارث دیگر می‌شوند) به شما فتوا می‌دهد که اگر مردی که فرزندی ندارد مُرد و (در حالی که) خواهر دارد پس برای او (مؤنث) نصف ماترک است و او (مذکر) از او (مؤنث) ارث می‌برد اگر فرزندی نداشته باشد (مؤنث)، و اگر دو خواهر بودند پس برای آن دو (خواهر) دو ثلث از ماترک است و اگر مردانی و زنانی به عنوان اخوت (برادر و خواهر) باشند پس برای مذکر مثل بهره دو مؤنث است خداوند برای شما بیان می‌کند که گمراه نشوید و خداوند به هر چیزی بسیار دانا است.

وَالْأَسْبَاطُ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿۱۶۱﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿۱۶۲﴾ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿۱۶۳﴾ لَكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿۱۶۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿۱۶۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿۱۶۶﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿۱۶۷﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۶۸﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۱۶۹﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَبَحْ حُشْرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿۱۷۰﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۱۷۱﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿۱۷۲﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمًا ﴿۱۷۳﴾ يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنْ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضَلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۵- سوره مائده

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای کسانی که ایمان آورده‌اید به قراردادهای وفا کنید، ستوران چهارپا جز آنچه که برای شما تلاوت می‌شود بر شما حلال شد، و شکار کردن را (در حالی که) شما مُحْرَم هستید حلال نشمارید، همانا خداوند آنچه را که اراده می‌کند حکم می‌کند

۲ ای کسانی که ایمان آورده‌اید شعائر خدا و نه ماه حرام و نه هدیه (قربانی بدون نشانه) و نه قلايدها (قربانی‌های نشاندار) و نه تیت (قصد) کنندگان بیت الحرام را که فضلی از پروردگارشان و رضوان (خشنودی) را می‌طلبند سبک مشمارید (محترم بدارید)، و وقتی که شما را حلال می‌شود آنگاه صید کنید و شما را دشمنی قومی که شما را از مسجد الحرام باز داشتند به ستم نکشاند که تعدی (تجاوز) کنید، و بر اساس نیکی و تقوا همکاری کنید و بر اساس گناه و دشمنی همکاری نکنید و از خداوند بهر اسید همانا خداوند سخت عقوبت دهنده است ۳ بر شما حرام شد مردار و خون و گوشت خوک و آنچه که برای غیر خداوند به آن صدا بلند (پیشکش) شود و خفه شده و (به ضرب) کتک مرده و از بام افتاده و (به ضرب) شاخ مرده و آنچه را که درندگان خورده‌اند مگر آنچه را که ذبح کنید و آنچه که در برابر نُصَب (بتان، آنچه که بهر پرستش برپا شده) ذبح شده است و اینکه آن را با تیرهای قرعه قسمت کنید آن برای شما فسق است، امروز کسانی که کفر ورزیده‌اند از دین شما مأیوس شدند پس از آنها مترسید و از من بترسید که امروز دیتان را برای شما کامل کردم و نعمتم را بر شما تمام کردم و دین اسلام را برای شما پسندیدم، پس کسی که در مخصوصه‌ای (گرسنگی) ناچار شد (در حالی که) متمایل (میل کننده) بر گناه نیست پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۴ از تو سؤال می‌کنند که چه برای آنها حلال شده، بگو پاکیزه‌ها برای شما حلال شده‌اند و آنچه از حیوانات شکاری که تعلیم داده‌اید (در حالی که) تعلیم دهندگان سگ‌ها هستید که از آنچه که خداوند به شما آموخت به آنها تعلیم می‌دهید و از آنچه که بر شما نگهداشتند بخورید، و نام خداوند را بر آن ذکر کنید و از خداوند پروا کنید که خداوند سریع الحساب است ۵ امروز پاکیزه‌ها برای شما حلال شد و طعام کسانی که کتاب داده شده‌اند برای شما حلال است و طعام شما برای آنان حلال است و زنان محفوظه (پاکدامن) از زنان مؤمنه و زنان محفوظه (پاکدامن) از کسانی که قبل از شما کتاب داده شده‌اند آنوقتی که اجر (مهریه) شان را بدهید (در حالی که) پاکدامن هستید نه زناکار و نه یار (رفیق، رفیقه) گیرنده و هر کس به ایمان (به ولایت) کفر بورزد پس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحْيِي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ۲ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعَائِرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهُدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا آمِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَنْتَعُونَ فَضُلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاَنُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۳ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدمُ وَالْحَمُ الحَنِزِيرِ وَمَا أَهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْفُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالتَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصَبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَلِكُمْ فَسُقُ الْيَوْمَ بَيِّنَاتٍ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَحْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۴ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ۵ الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ حِلٍّ لِّكُمُ وَطَعَامُكُمْ مِنْ حِلٍّ لَهُمُ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنْ

به تحقیق عملش تباه شده و او در آخرت از زیانکاران است ﴿۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که به نماز بر می‌خیزید پس رویتان را و دستانتان را تا آرنج بشوید و سرهایتان را و پاهایتان را تا قاب پاها مسح کنید و اگر جُنب بودید پس پاک کنید و اگر مریض یا در سفر بودید یا یکی از شما از غائط آمد یا زنان را لمس کردید پس هنوز آبی نیافته‌اید آنگاه به خاکی پاک تیمم کنید و از آن به وجوه‌تان و دست‌هایتان مسح کنید خداوند نمی‌خواهد تا برای شما حرجی قرار دهد و لکن می‌خواهد تا شما را پاکیزه کند و تا نعمت خود را بر شما تمام کند راجی به اینکه شما شکر کنید ﴿۷﴾ و نعمت خداوند بر شما و میثاق او که با شما به آن پیمان بست را به یاد آورید آنوقت که گفتید شنیدیم و اطاعت کردیم و از خداوند پروا کنید که خداوند به ذات (درون) سینه‌ها دانا است ﴿۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید برای خداوند استوار (ثابت قدم) بوده گواه به دادگری باشید و دشمنی قومی شما را بر آن ندارد بر اینکه عدالت نورزید، عدالت پیشه کنید که آن به تقوا نزدیکتر است و از خداوند بهراسید که خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۹﴾ خداوند به آنان که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند وعده داده است که آنها آموزش و اجری عظیم دارند ﴿۱۰﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند و آیات ما را تکذیب کرده‌اند آنان اهل دوزخند ﴿۱۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید در آنوقتی که قومی همت کردند که به شما دست یازند پس دستان آنها را از شما کوتاه کرد و از خداوند بهراسید و مؤمنان پس باید تنها بر خداوند توکل کنند ﴿۱۲﴾ و همانا خداوند از بنی اسرائیل پیمان گرفت و دوازده مهتر از آنها را مبعوث کردیم و خداوند فرمود که من با شما هستم که اگر نماز بپا دارید و زکات دهید و به پیامبران ایمان آورید و آنان را یاری کنید و به خداوند با قرض دادنی نیکو قرض بدهید البته حتماً بدی‌های شما را از شما بپوشانم و البته حتماً شما را در جنت‌هایی داخل می‌کنم که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود و هر کس از شما که بعد از آن کفر بورزد پس از راه سواء (میان دو طرف چیزی، راست، درست) گمراه شده است ﴿۱۳﴾ پس به (سبب) آنچه که آنها پیمانشان را نقض کردند آنها را لعنت کردیم و قلوب آنها را سخت قرار دادیم کلام را از مواضع (جایگاه‌ها) آن تحریف می‌کنند و بهره‌ای (نصیبی) از آنچه که به آن یادآوری شده بودند را فراموش کردند و همواره بر خیانت (پیمان شکنی) از آنها مطلع می‌شوی مگر اندکی از آنها پس از آنها عفو کن و درگذر، همانا خداوند نیکوکاران را دوست می‌دارد ﴿۱۴﴾ و از کسانی که گفتند ما نصرانی هستیم از آنها میثاقشان را گرفتیم پس بهره‌ای (نصیبی) از آنچه که به آن تذکر داده شده بودند را فراموش کردند و بین آنها دشمنی و کینه‌توزی انداختیم تا

الْحَاسِرِينَ ﴿۶﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۷﴾ وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاؤُكُمْ عَلَىٰ الْإِلَهِ تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۹﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۱۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أُنْجَسُوا بِأَيْدِيهِمْ فَكَفَّ بِأَيْدِيهِمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۱۳﴾ فِيمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِيَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۴﴾ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا

نمی شوم پس بین ما و (این) قوم فاسق جدایی افکن ﴿۲۶﴾ گفت پس همانا آن بر آنها حرام شد (به مدت) چهل سال در زمین سرگردان می شوند پس بر مردمان فاسق تأسّف مخور ﴿۲۷﴾ و خبر دو پسر آدم را به حقّ بر آنها بخوان آنوقتی که دو قربانی را پیشکش کردند و از یکی از آن دو قبول شد و از دیگری پذیرفته نشد، گفت البتّه حتماً تو را می کشم، گفت: جز این نیست که خداوند از متّقین قبول می کند ﴿۲۸﴾ اگر برای کشتن به من دست بگشایی من برای کشتن تو به تو دست نگشایم که من از خداوند، پروردگار جهانیان می ترسم ﴿۲۹﴾ همانا من اراده کرده ام که باشی تا به گناه (قتل) من و گناه خود اقرار (اعتراف) کنی (و قصاص شوی) پس از یاران آتش باشی و آن جزای ستمکاران است ﴿۳۰﴾ و بر خود اجازه قتل برادرش را داد پس او را کُشت و از زیانکاران شد ﴿۳۱﴾ پس خداوند کلاغی را که در زمین جستجو می کرد فرستاد تا به او نشان دهد که چگونه قبیح (جسد) برادرش را پنهان کند، گفت ای وای بر من آیا عاجزم که مثل این کلاغ باشم که قبیح (جسد) برادرم را دفن کنم آنگاه از پشیمانان شد ﴿۳۲﴾ به خاطر آن بر بنی اسرائیل مقرر کردیم که کسی که نفسی را بکشد به غیر (قصاص) نفسی یا (به غیر) فسادی در زمین پس مانند این است که همه مردم را کشته است و کسی که آن را زنده کند پس مانند این است که مردم را جمعاً زنده کرده است و همانا فرستادگان ما با بیّنات نزد آنها آمدند سپس بعد از آن بسیاری از آنها در زمین البتّه اسراف کننده هستند ﴿۳۳﴾ جز این نیست که جزای کسانی که با خداوند و رسول او می جنگند و در زمین به فساد می پردازند این است که کشته شوند یا مصلوب شوند یا دست هایشان و پاهایشان از جهت خلاف بریده شود یا از آن سرزمین تبعید شوند آن خواری آنها در دنیا است و آنها در آخرت عذابی بزرگ دارند ﴿۳۴﴾ مگر کسانی که قبل از آنکه بر آنها دست یابید توبه کنند و بدانند که خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از خداوند بهراسید و به سوی او (آن) وسیله را طلب کنید و در راه او جهاد (کوشش) کنید به ترقّب اینکه شما رستگار شوید ﴿۳۶﴾ همانا کسانی که کفر ورزیده اند اگر آنچه که در زمین دارند و مثل آن را با آن جمعاً به عنوان فدیّه (عوض) آن از عذاب روز قیامت بدهند از آنها قبول نمی شود و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۳۷﴾ می خواهند که از آتش خارج شوند و (حال آنکه) از آن خارج شونده نیستند و آنها عذابی پایدار دارند ﴿۳۸﴾ و سارق (مرد دزد) و سارقه (زن دزد) پس به عنوان جزای آنچه که آن دو کسب کرده اند دستان آن دو را به عنوان نکال (عقوبت) خداوند قطع کنید، و خداوند چیره و حکیم است ﴿۳۹﴾ و هر کس بعد از ظلمش توبه کند و اصلاح کند پس همانا خداوند بر او توبه (التفات) می کند همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان

إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَأَفْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۲۶﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۲۷﴾ وَأَثَلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿۲۸﴾ لَئِن بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿۲۹﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿۳۰﴾ فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الخَاسِرِينَ ﴿۳۱﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِي سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يَا وَيْلَتَا أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُوَارِي سَوْءَةَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿۳۲﴾ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿۳۳﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۳۴﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۳۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَتَوَدَّوْنَ بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقَبَّلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۳۷﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوكَ مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿۳۸﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ

است ﴿۳۹﴾ آیا ندانستی که مُلک (پادشاهی، مملکت) آسمان‌ها و زمین برای خداوند است کسی را که بخواهد عذاب می‌کند و کسی را که بخواهد می‌آمرزد و خداوند بر هر چیزی توانا است ﴿۴۰﴾ ای رسول کسانی که در کفر می‌شتابند از کسانی که با زبان‌شان گفتند ایمان آوردیم و (حال آنکه) قلب‌هایشان ایمان نیاورده نباید تو را اندوهناک کنند و از کسانی که یهودی شدند که همواره بر دروغ گوش می‌سپارند بسیار شنونده (جاسوس) هستند برای گروه دیگری که نزد تو نیامده‌اند که کلمات را از مواضع آن تحریف کنند، (شتاب گیرندگان در کفر) می‌گویند اگر این به شما داده شد پس آن را بگیرید و اگر آن به شما داده نشد پس احتراز کنید و کسی را که خداوند بخواهد که در فتنه‌اش بیفکند پس هرگز چیزی را از خداوند برای او مالک نخواهی شد آنان کسانی هستند که خداوند نخواست است که قلب‌هایشان را پاک کند آنها در دنیا خواری دارند و آنها در آخرت عذابی بزرگ دارند ﴿۴۱﴾ بسیار شنوندگان (جاسوسان) برای دروغ گفتن و بسیار خوردگان (حرام‌گیران) برای حرام خوردن پس اگر نزد تو آمدند پس بین آنها حکم کن یا از آنها اعراض نما و اگر از آنها اعراض کنی پس هرگز به تو چیزی زیان نخواهند رساند و اگر حکم کردی پس بین آنها به دادگری حکم کن همانا خداوند دادگران را دوست می‌دارد ﴿۴۲﴾ و چگونه تو را حکم (داور) می‌کنند و (حال آنکه) تورات نزد آنها هست که در آن حکم خداوند هست سپس بعد از آن (از حکم تو) روی بر می‌گردانند و آنان مؤمن نیستند ﴿۴۳﴾ ما تورات را که در آن هدایت و نور هست نازل کردیم پیامبران که تسلیم شدند به آن حکم کنند برای کسانی که یهودی شدند و ربّانی‌ها و احبار به آنچه که از کتاب خداوند در حافظه قرار دادند و بر آن گواه بودند، پس از مردم ترسید و نسبت به من فروتنی کنید و آیات مرا به بهایی اندک مفروشید و کسانی که به آنچه که خداوند نازل کرده حکم نکنند پس آنها همان کافرانند ﴿۴۴﴾ و در آن بر آنها مقرر کردیم که نفس در برابر نفس و چشم در برابر چشم و بینی در برابر بینی و گوش در برابر گوش و دندان در برابر دندان و زخم‌ها قصاص دارند و کسی که به آن تصدّق (درگذشتن) کند پس آن به عنوان کفّاره برای او است و کسانی که به آنچه که خداوند نازل کرده حکم نکنند پس آنان همان ستمکارانند ﴿۴۵﴾ و بر آثار (دنبال) آنها عیسی پسر مریم را به عنوان تصدیق کننده بر آنچه که از تورات که بین دستان (نزد) او است از بی فرستادیم و به او انجیل را دادیم که در آن هدایت و نور هست و به عنوان تصدیق کننده است بر آنچه که از تورات و هدایت بین دستان او است و به عنوان پند برای پرهیزکاران است ﴿۴۶﴾ و اهل انجیل باید به آنچه که خداوند در آن نازل کرده حکم کنند و کسانی که به آنچه که خداوند نازل کرده

وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۹﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۴۰﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۱﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَاعُونَ لِقَوْمٍ آخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۴۲﴾ سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَّالُونَ لِلسُّخْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَصْرِوْكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿۴۳﴾ وَكَيْفَ يُحْكُمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿۴۴﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَخَشَوُا اللَّهَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿۴۵﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأَذْنَ بِالْأَذَنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۴۶﴾ وَقَفَّيْنَا عَلَى آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۴۷﴾ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنْجِيلِ بِمَا

حکم نکنند پس آنان خود فاسق هستند ﴿۴۸﴾ و کتاب را به تو به حق نازل کردیم به عنوان تصدیق کننده بر آنچه از کتاب که بین دستان (نزد) او است و به عنوان مراقب بر آن، پس به آنچه که خداوند نازل کرده بین آنان حکم کن و به جای آنچه که از حق نزد تو آمده از هواهای آنها پیروی مکن، برای هر کدام از شما شریعتی و منهای (روشی) قرار دادیم و اگر خداوند می‌خواست البته شما را امتی واحد قرار می‌داد و لکن تا در آنچه که به شما داده شما را بیازماید پس در خیرها سبقت بگیرد که بازگشت شما جمیعاً به او است و به شما به آنچه که در آن اختلاف می‌کردید خبر می‌دهد ﴿۴۹﴾ و اینکه به آنچه که خداوند نازل کرده بین آنها حکم کن و از هواهای آنها تبعیت مکن و بر حذر باش که (مبادا) تو را از بعضی از آنچه که خداوند به تو نازل کرده فتنه کنند پس اگر روی گردانیدند پس بدان که جز این نیست که خداوند می‌خواهد که به خاطر بعضی از گناهانشان آنها را به مصیبتی گرفتار کند و همانا بسیاری از مردم البته فاسق هستند ﴿۵۰﴾ آیا پس حکم جاهلیت را می‌طلبند؟ و از جهت حکم کردن برای قومی که یقین می‌آورند چه کسی بهتر از خداوند است ﴿۵۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از یهود و نصاری دوست نگیرید بعضی از آنها دوستان بعضی دیگر هستند و کسی از شما که آنها را دوست بگیرد پس همانا او از آنها است همانا خداوند مردمان ستمکار را هدایت نمی‌کند ﴿۵۲﴾ و کسانی که در قلب‌هایشان مرضی هست را می‌بینی که در (دوستی کردن با) آنها شتاب می‌کنند، می‌گویند می‌ترسیم که به ما مصیبتی برسد پس چه بسا که خداوند پیروزی یا امری از نزد خودش را بیاورد پس بر آنچه که در خودشان پنهان کرده‌اند پشیمان می‌گردند ﴿۵۳﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند آیا اینان (همان منافقان) کسانی هستند که با سوگندهای سخت به خداوند قسم یاد کردند که آنها حتماً با شما (مؤمنان) هستند! اعمالشان باطل شده و زیانکار گشته‌اند ﴿۵۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید کسی از شما که از دینش برگردد پس خداوند قومی را خواهد آورد که آنها را دوست می‌دارد و او را دوست می‌دارند در برابر مؤمنین، خوار، بر کافران سختگیر هستند، در راه خدا جهاد می‌کنند و از ملامت کردن سرزنش کننده‌ای ترسان نمی‌شوند، آن فضل خداوند است که به کسی که بخواهد آن را می‌دهد و خداوند دارای وسعت و دانا است ﴿۵۵﴾ جز این نیست که ولیّ شما خداوند و رسول او و کسانی هستند که ایمان آورده‌اند کسانی که نماز بپا می‌دارند و زکات می‌دهند و (در حالی که) ایشان رکوع کننده هستند ﴿۵۶﴾ و هر کس که خداوند و رسول او و کسانی که ایمان آورده‌اند را ولیّ بگیرد پس همانا حزب الله همان غلبه کنندگان هستند ﴿۵۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید کسانی که دین شما را به تمسخر و بازی

أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّئًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَشِيرُوا الْحَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٩﴾ وَأِنْ أَحْكَم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٥٠﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾ فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ فَيُضْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ تَادِمِينَ ﴿٥٣﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأُصْبِحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٦﴾ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا

گرفته‌اند از کسانی که قبل از شما کتاب داده شده‌اند و از کفار را به عنوان دوست نگیرید و از خداوند پروا کنید اگر مؤمن می‌باشید ﴿۵۸﴾ و وقتی که به نماز نداء می‌دهید آن را به تمسخر و بازی می‌گیرند آن به این جهت است که آنها گروهی هستند که تعقل نمی‌کنند ﴿۵۹﴾ بگو: ای اهل کتاب آیا فقط به خاطر اینکه به خداوند ایمان آورده‌ایم و آنچه که به سوی ما نازل شده و آنچه که قبلاً نازل شده از ما انتقام می‌گیرید و اینکه اکثر شما فاسق (بدکار) هستید ﴿۶۰﴾ بگو آیا به بدتر از آن (که به خاطرش انتقام می‌گیرید) به پاداشی (جزائی) که نزد خداوند است به شما خبر بدهم؟ کسانی که خداوند آنها را لعن (دور) کرد و بر آنها خشم گرفت و از آنها بوزینه و خوک قرار داد و (در حالی که) طاغوت را بندگی می‌کردند، آنها از لحاظ مکان بدتر و از راه سواء (میان دو طرف، مستوی، راست) گمراهر هستند ﴿۶۱﴾ و وقتی که نزد شما می‌آیند می‌گویند ایمان آوردیم و (حال آنکه) (در مجلس یا در دین تو) به کفر داخل شده‌اند و آنان با آن (کفر) خارج شده‌اند و خداوند داناتر است به آنچه که کتمان می‌کردند ﴿۶۲﴾ و بسیاری از آنان را می‌بینی که در گناه و دشمنی و حرام خوارگی خود می‌شتابند البته آنچه که عمل می‌کردند بد است ﴿۶۳﴾ چرا ربانیون (مراضان) و احبار (علماء) آنها را از گفتار گناه آلودشان و حرام خوارگیشان نهی نمی‌کردند البته که چه بد می‌کردند ﴿۶۴﴾ و یهود گفتند دست خداوند بسته است، (حال آنکه) دستان آنها بسته شده و به خاطر آنچه که گفتند لعن (دور) شده‌اند بلکه دو دست او گشاده است و انفاق می‌کند آنطور که می‌خواهد و آنچه که از پروردگارت به تو نازل شده البته حتماً طغیان و کفر بسیاری از آنها را بیفزاید، و بینشان عداوت و کینه افکنیم تا روز قیامت هرگاه برای جنگ آتشی بیفروزند خداوند آن را خاموش می‌کند و در زمین به فساد می‌کوشند و خداوند مفسدان را دوست ندارد ﴿۶۵﴾ و اگر که اهل کتاب ایمان بیاورند و پرهیز کنند حتماً بدی‌هایشان را از آنها می‌پوشانیم و حتماً آنها را در جنت‌های پر نعمت داخل می‌کنیم ﴿۶۶﴾ و اگر که آنها تورات و انجیل و آنچه که از پروردگارشان به سوی آنها نازل شده را برپا بدارند البته از فوق خود و از زیر پاهایشان می‌خورند، از آنها امتی معتدل (میانه رو) هستند و (حال آنکه) بسیاری از آنها آنچه که عمل می‌کنند بد است ﴿۶۷﴾ ای رسول آنچه که از پروردگارت به تو نازل شد را ابلاغ کن و اگر انجام ندهی پس رسالت او را ابلاغ نکرده‌ای و خداوند تو را از مردم حفظ می‌کند همانا خداوند مردمان کافر را هدایت نمی‌کند ﴿۶۸﴾ بگو ای اهل کتاب شما بر چیزی نیستید تا آنکه تورات و انجیل و آنچه که از پروردگار شما (از قرآن) به سوی شما نازل شده را اقامه نمایید و البته آنچه که از پروردگارت (درباره علی) به

الْكِتَابِ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۵۸﴾ وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۵۹﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَتَّقُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿۶۰﴾ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْفِرْدَ وَالْحَتَّازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضَلُّ عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿۶۱﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿۶۲﴾ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسَارِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۶۳﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿۶۴﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُوبَةٌ عَلَتْ أَيْدِيهِمْ وَلَعْنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿۶۵﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿۶۶﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿۶۷﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿۶۸﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى

تو نازل شد قطعاً طغیان و کفر بسیاری از آنها را می‌افزاید پس بر (این) قوم کافر تأسّف معخور ﴿۶۱﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و کسانی که یهودی شدند و صابئین و نصاری کسانی که به خداوند و روز آخر ایمان آورند و عمل صالح کنند پس بر آنان ترسی نیست و نه ایشان اندوهگین می‌شوند ﴿۶۲﴾ همانا از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم و رسولانی را نزد آنها فرستادیم هرگاه رسولی آنچه را که نفس آنها هوی (تمایل) نداشت برای آنها آورد گروهی را تکذیب کردند و گروهی را می‌کشند ﴿۶۳﴾ و پنداشتند که امتحانی نمی‌باشد و کور شدند و کر شدند سپس خداوند بر آنها توبه (النفات) کرد سپس بسیاری از آنها کور و کر شدند و خداوند بینا است به آنچه که عمل می‌کنند ﴿۶۴﴾ همانا کسانی که گفتند که خداوند همان مسیح پسر مریم است کفر ورزیده‌اند و مسیح گفت ای بنی اسرائیل خدائی که پروردگار من و پروردگار شما است را بندگی کنید همانا کسی که به خداوند شریک آورد پس خداوند جنت را بر او حرام کرده است و جایگاه او آتش است و برای ستمکاران یاوری نیست ﴿۶۵﴾ همانا کسانی که گفتند خداوند سوّمین سه است کفر ورزیده‌اند و (حال آنکه) خدائی جز خداوند یکتا نیست و اگر از آنچه که می‌گویند خاتمه ندهند کسانی از آنها که کفر ورزیده‌اند البتّه عذابی دردناک را لمس می‌کنند ﴿۶۶﴾ آیا پس به سوی خداوند توبه نمی‌کنند و از او آمرزش نمی‌طلبند و (حال آنکه) خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۶۷﴾ مسیح پسر مریم جز رسولی نیست که قبل از او نیز رسولانی آمده بودند و مادر بسیار راستگوش آن دو خوراک می‌خوردند، نظر کن که چگونه آیات را برای آنها بیان می‌کنیم سپس نظر کن که چگونه به من دروغ می‌بندند ﴿۶۸﴾ بگو آیا غیر از خداوند آنچه که زینانی و نه نفعی را برای شما مالک نمی‌شود عبادت می‌کنید و (حال آنکه) خداوند او شنوا و دانا است ﴿۶۹﴾ بگو ای اهل کتاب در دیتتان به ناحق غلو نکنید و پیروی نکنید از هواهای گروهی که قبلاً گمراه شده‌اند و بسیاری را گمراه کرده‌اند و از راه سواء (راست) گم شدند ﴿۷۰﴾ کسانی از بنی اسرائیل که کفر ورزیدند بر زبان داود و عیسی پسر مریم لعن (دور) شده‌اند آن به (سبب) آنچه است که نافرمانی کردند و تعدی می‌کردند ﴿۷۱﴾ همدیگر را از منکر نهی نمی‌کردند و آن را انجام می‌دادند البتّه چه بد است آنچه که انجام می‌دادند ﴿۷۲﴾ بسیاری از آنها را می‌بینی که کسانی را که کفر ورزیده‌اند به دوستی می‌گیرند البتّه چه بد است آنچه را که خودشان برای خود پیش فرستاده‌اند که خداوند بر آنها خشم کرد و آنها در عذاب مغللند ﴿۷۳﴾ و اگر به خداوند و پیامبر و آنچه که به او نازل شده ایمان می‌آوردند آنها را به دوستی نمی‌گرفتند و لکن بسیاری از آنها فاسق هستند.

الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۶۱﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَى مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رَسُولًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿۶۳﴾ وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۶۴﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿۶۵﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثٌ ثَلَاثَةٌ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۶۶﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۶۷﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ انظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمْ الْآيَاتِ ثُمَّ انظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿۶۸﴾ قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۶۹﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿۷۰﴾ لَعْنُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿۷۱﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۷۲﴾ تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿۷۳﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَاسِقُونَ

جزء هفتم

﴿۸۲﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَى ذَلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِيَسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۸۳﴾ وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَى أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿۸۴﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿۸۵﴾ فَأْتَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۸۶﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۸۷﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۸۸﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿۸۹﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۹۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۹۱﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿۹۲﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

﴿۸۲﴾ البته سرسخت‌ترین مردم را در عداوت (دشمنی کردن) با کسانی که ایمان آورده‌اند یهود و کسانی که شرک ورزیده‌اند می‌یابی و البته نزدیکترین آنان را از جهت دوستی با کسانی که ایمان آورده‌اند کسانی می‌یابی که گفتند ما نصارا هستیم، آن به این سبب است که کشیشانی و راهبانی از میان آنها هستند و اینکه آنها (از انقیاد به حق) استکبار نمی‌ورزند ﴿۸۳﴾ و وقتی آنچه که به رسول نازل شده را می‌شنوند چشمانشان را از آنچه از حق که شناخته‌اند از اشک لبریز می‌بینی می‌گویند (ای) پروردگار ما، ایمان آوردیم پس ما را (همراه) با شاهدان (به حقیقت او) بنویس ﴿۸۴﴾ و (می‌گویند) ما چه داریم که به خداوند و به آنچه از حق که نزد ما آمده است ایمان نیاوریم و (حال آنکه) ما طمع داریم که پروردگار ما، ما را با (این) گروه صالحان داخل کند ﴿۸۵﴾ و خداوند به خاطر آنچه که گفتند به آنها جنت‌هایی که از زیر آنها نهرها جاری می‌شود را پاداش داد در آن جاویدانند و آن پاداش نیکوکاران است ﴿۸۶﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند و آیات ما را دروغ شمرده‌اند آنان اصحاب جحیم هستند ﴿۸۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید پاکیزه‌هایی که خداوند بر شما حلال کرده است را حرام نکنید و تعدی نکنید همانا خداوند تعدی کنندگان را دوست ندارد ﴿۸۸﴾ و از آنچه که خداوند به عنوان حلال و پاک روزی شما کرده است بخورید و از خداوندی که شما به او مؤمن هستید پروا کنید ﴿۸۹﴾ خداوند شما را به خاطر لغو در سوگندهایتان مؤاخذه نمی‌کند و لکن شما را به خاطر آنچه که با سوگند عقد کرده‌اید مؤاخذه می‌کند و کفاره آن اطعام ده مسکین است از متوسط آنچه که به خانواده خود اطعام می‌کنید یا پوشاندن آنها یا آزاد کردن برده‌ای پس کسی که نیافت پس سه روز روزه بدارد آن وقتی که قسم می‌خورید (و می‌شکنید) کفاره سوگندتان است، سوگندهای خود را حفظ کنید این چنین خداوند آیاتش را برای شما بیان می‌کند راجی به اینکه شما شکر کنید ﴿۹۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید همانا شراب و قمار و بت‌ها و تیرهای قمار (قرعه) جز پلیدی از عمل شیطان نیست پس از آنها اجتناب کنید باشد که شما رستگار شوید ﴿۹۱﴾ جز این نیست که شیطان می‌خواهد که در شراب و قمار بین شما دشمنی و کینه توزی واقع نماید و شما را از ذکر خدا و از نماز باز دارد پس آیا شما یله (ول، رها) کننده هستید؟ ﴿۹۲﴾ و اطاعت کنید از خداوند و اطاعت کنید از رسول و حذر کنید و اگر روی بگردانید پس بدانید که بر (عهده) رسول ما جز رساندن آشکار نیست ﴿۹۳﴾ بر کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند

وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا
 الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٣﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعُمُوا إِذَا مَا
 اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا
 وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمْ
 اللَّهُ بِبَنِيٍّ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالَهُ أَيْدِيكُمْ
 وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن
 اِعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٥﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَن
 قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمَّداً فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ
 النَّعْمِ بِحَيْثُ بِهِ ذَوْا عَدَلٍ مِّنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ
 الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامٌ مَّسَاكِينَ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكِ
 صِيَامًا لِيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ
 وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمِ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو
 انْتِقَامٍ ﴿٩٦﴾ أُجِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ
 مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ
 الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ
 تُحْشَرُونَ ﴿٩٧﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ
 قِيَامًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ
 ذَلِكَ لِيَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ
 وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾
 اَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي
 الْحَيِّثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْحَيِّثِ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
 ﴿١٠١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَن أَشْيَاءٍ إِن
 تُبَدَّ لَكُمْ تَسْؤُكُمْ وَإِن تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ
 يُنزَّلُ الْقُرْآنُ تُبَدَّ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ
 عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠٢﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ

گاهی نیست در آنچه که خوردند وقتی که تقوا پیشه می کنند و ایمان می آورند و اعمال صالح می کنند سپس تقوا پیشه می کنند و ایمان می آورند سپس تقوا پیشه می کنند و احسان می نمایند و خداوند احسان کنندگان را دوست می دارد ﴿٩٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید حتماً خداوند شما را به چیزی از صیدی که دستان شما و نیزه های شما به آن می رسد می آزماید تا خداوند بداند چه کسی در غیب از او ترسان می شود و کسی که بعد از آن تعدی کند آنگاه عذابی دردناک دارد ﴿٩٥﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید صید را نکشید و (در حالی که) شما مُحْرَم هستید و کسی از شما که تعمداً آن را بکشد پس جزای او مثل آنچه است که از نعمت ها کشته که دو دارنده عدل از میان شما به آن حکم کند به عنوان قربانی به کعبه برساند یا کفاره که طعام مساکین است یا معادل آن به روزه است تا وبال (سنگینی) امرش را بچشد خداوند از ماسلف (آنچه که گذشته) عفو کرده و کسی که تعدی کننده است پس خداوند از او انتقام می گیرد و خداوند غالب و دارنده انتقام است ﴿٩٦﴾ برای شما صید دریا و طعام آن به عنوان متاعی برای شما و برای مسافران حلال شد و برای شما صید خشکی مادامی که مُحْرَم هستید حرام شد و از خداوند پروا کنید که به او حشر می شوید ﴿٩٧﴾ خداوند کعبه را بیت حرام (محترم) و (از جنس) ماه حرام و هدی (چهارپای اهدائی به مکه) و قربانی های نشاندار را مایه قیام (اعتدال، محل استوار) برای مردم قرار داد تا به (سبب) آن بدانید که خداوند آنچه که در آسمان ها هست و آنچه که در زمین هست را می داند و (تا بدانید) که خداوند به هر چیزی بسیار دانا است ﴿٩٨﴾ بدانید که خداوند شدید عقوبت کننده است و اینکه خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿٩٩﴾ بر (عهده) رسول نیست مگر رساندن و خداوند می داند آنچه را که آشکار می سازید و آنچه را که کتمان می کنید ﴿١٠٠﴾ بگو خبیث (ناپاک) و طیب (پاک) متساوی نمی شوند و اگرچه زیادی ناپاکان تو را به اعجاب (شگفتی) آورد پس ای خردمندان از خداوند پروا کنید راقب به اینکه شما رستگار شوید ﴿١٠١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از چیزهایی نپرسید که اگر بر شما فاش شود شما را ناراحت کند و اگر حینی که قرآن نازل می شود از آن سؤال کنید برای شما آشکار می شود، خداوند از آن (چیز) ها در گذشته (آنها را بیان نکرده) است و خداوند بسیار آمرزنده و بردبار است ﴿١٠٢﴾ قبل از شما قومی درباره آنها سؤال کردند سپس به (سبب) همان کافر شدند ﴿١٠٣﴾ خداوند بحیره ای (شتری که پنج بار زائیده) و نه سائبه ای (شتری که ده بار زائیده) و نه وصیله ای (گوسفند یا شتری که دوقلو می زاید) و نه حامی (شتر

فحل) قرار نداده (تشریح نکرده) است و لکن کسانی که کفر ورزیده‌اند بر خداوند دروغ افتراء می‌بندند و بیشتر آنان تعقل نمی‌کنند ﴿۱۲۴﴾ و وقتی که به آنها گفته شود که به سوی آنچه که خداوند نازل کرده و به سوی رسول بیایید می‌گویند آنچه را که پدرانمان را بر آن یافته‌ایم برای ما کافی است حتی اگر پدرانشان چیزی نمی‌دانسته‌اند و هدایت نشده بودند؟ ﴿۱۲۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید (الزام) انفس شما علیکم (بر عهده شما) است (یعنی نفس خود را ملزم کنید) وقتی که شما هدایت شده باشید کسی که گمراه شده به شما ضرر نمی‌رساند، بازگشتگاه شما جمیعاً به خداوند است پس از آنچه که عمل می‌کردید به شما خبر می‌دهد ﴿۱۲۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که مرگ به یکی از شما حاضر می‌شود حین وصیت کردن (محتضر) (تحمل) شهادت دادن بین خود (با) دو نفر دارای عدالت از بین شما (بر عهده شما) است، یا دو نفر دیگر از غیر شما (از اهل کتاب)، اگر شما در زمین زده (در حال سفر) بودید و (در آن حال) مصیبت مرگ به شما اصابت کرد آن دو را (در وقت ادای شهادت) حبس (متوقف) کنید، اگر شک کردید (که به وصیت عمل نکنند، و گرنه که نه) بعد از نماز آن دو و اگر چه (مقسم له، کسی که قسم داده می‌شود) دارای قربت (بر ما) باشد، به خداوند سوگند داده شوند که آن را به بهائی (عرضی از دنیا) نفروشیم و شهادت خداوند را کتمان نکنیم که آنوقت (در آن صورت) البته از گناهکاران خواهیم بود ﴿۱۲۷﴾ پس اگر اطلاع حاصل شود بر اینکه آن دو (شاهد) مرتکب گناهی شده‌اند پس دو (نفر) دیگر از (جانب) کسانی که با (ارتکاب گناه بر آنها جنایت شده) دو اولی (شایسته‌تر) علیهم (بر آنها) هستند (به جای دو شاهد اول) اولی (احق، شایسته‌تر) هستند که مقام آن دو را اقامه کنند، پس به خداوند سوگند یاد کنند که البته شهادت ما احق از شهادت آن دو است و ما دو (نفر) تجاوز نکرده‌ایم که (در غیر این صورت) ما دو (نفر) آنوقت حتماً از ستمکاران خواهیم بود ﴿۱۲۸﴾ این نزدیکتر است به اینکه شهادت را بر وجه آن اداء کنند یا بترسند که بعد از قسم آنها قسم‌های دیگری اداء شود و از خداوند بهراسید و بشنوید (گوش کنید) و خداوند مردمان فاسق را هدایت نمی‌کند ﴿۱۲۹﴾ در آنروزی که خداوند رسولان را جمع می‌کند پس می‌گوید: چگونه (از سوی امت) جواب داده شدید؟ گویند هیچ علمی نداریم همانا تو به پنهانی‌ها بسیار دانا هستی ﴿۱۳۰﴾ آنوقت که خداوند گفت ای عیسی پسر مریم نعمت مرا بر خود و بر مادرت به یاد آور، آنوقت که تو را به روح القدس مؤید کردم که در گهواره و بزرگسالی با مردم کلام گفתי و آنوقت که کتاب

أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿۱۲۳﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۲۴﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أُولَٰئِكَ كَانَ أَبُوهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿۱۲۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۶﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمْ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ أَوْ آخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ ارْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَيْمِينَ ﴿۱۲۷﴾ فَإِنْ عُرِيَ عَلَىٰ أَنْهُمَا اسْتَحَقَّ إِنَّمَا فَآخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلِيَانِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَادَتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۲۸﴾ ذَلِكَ أَدَّىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْههَا أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ أَيْمَانِهِمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۱۲۹﴾ يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ادْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخَلَّقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَيْدِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِأَيْدِي وَتُبْرِئُ

را به تو تعلیم دادم و حکمت را و تورات و انجیل را و آنوقت که به اجازه من از گل هیئتی مانند مرغ ساختی و به اجازه من در آن دمییدی پس مرغی شد و کور مادرزاد و پیس را به اجازه من شفاء دادی و آنوقت که مردگان را به اجازه من خارج کردی و آنوقت که بنی اسرائیل را از تو بازداشتی آنوقت که تو بینها (دلایل روشن و روشنگر) را نزد آنها آوردی پس کسانی از آنها که کفر ورزیده بودند گفتند که این جز سحری آشکار نیست ﴿۱۱۳﴾ و آنوقت که به حواریون وحی (الهام) کردم که به من و به رسول من ایمان بیاورید گفتند ایمان آوردیم و شاهد باش به اینکه ما مسلمانیم ﴿۱۱۴﴾ آنوقت که حواریون گفتند ای عیسی پسر مریم آیا پروردگار تو می تواند که از آسمان مائده ای بر ما نازل کند گفت از خداوند بهر اسید اگر مؤمن می باشید ﴿۱۱۵﴾ گفتند می خواهیم تا از آن بخوریم و قلب هایمان مطمئن گردد و بدانیم که به ما راست گفته ای و ما از شاهدان بر آن باشیم ﴿۱۱۶﴾ عیسی پسر مریم گفت خداوند (ای) پروردگار ما مائده ای از آسمان بر ما نازل کن که برای اول ما و آخر ما عید ما و به عنوان نشانه ای از تو باشد و به ما روزی بده و تو بهترین روزی دهندگان هستی ﴿۱۱۷﴾ خداوند گفت: که من آن را بر شما نازل می کنم پس کسی از شما که بعداً کفر بورزد پس من حتماً او را به عذابی که احدی از جهانیان را به آن عذاب نکرده ام عذاب می کنم ﴿۱۱۸﴾ و آنوقت که خداوند گفت ای عیسی پسر مریم آیا تو به مردم گفتی که مرا و مادرم را به عنوان دو خداوند بگیرید! نه الله را! گفت منزهی تو، مرا نباشد (نسزد) که آنچه که برای من حق (سزاوار) نیست را بگویم اگر من آن را گفته بودم پس همانا تو آن را می دانستی، (برای آنکه تو) آنچه که در نفس من هست را می دانی و من نمی دانم که چه در نفس تو است همانا تو به غیبها (پنهانیها) بسیار دانایی ﴿۱۱۹﴾ به آنها نگفتم جز آنچه که مرا به آن امر کردی که الله پروردگارم و پروردگارتان را بندگی کنید و من مادامی که در میان آنها بوده ام بر آنها گواه بوده ام و چون مرا میراندی تو مراقب بر آنها بوده ای و تو بر هر چیزی بسیار شاهدی ﴿۱۲۰﴾ اگر عذابشان کنی پس همانا آنها بندگان تو هستند و اگر آنها را بیامری پس همانا تو عزیز (غالب) و حکیم هستی ﴿۱۲۱﴾ خداوند گفت این روزی است که صادقان از صدق خود نفع می برند برای آنها جنت هایی هست که از تحت آنها نهرها جاری می شود در آن همیشگی ماندگارند خداوند از آنها راضی است و آنها از او راضی هستند آن پیروزی عظیم است ﴿۱۲۲﴾ ملک آسمانها و زمین و آنچه که در آنها هست برای خداوند است و او بر هر چیزی توانا است.

الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ نُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۱۳﴾ وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنْنَا مُسْلِمُونَ ﴿۱۱۴﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُرِزَلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۵﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَّقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۱۱۶﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عَيْدًا لِأَوْلَانَا وَأَخْرِنَا وَأَيِّدْ مِنَّا وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۷﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مَرْزُقُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۸﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمَّيِّ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۹﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ إِنْ اِعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُمْ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُمْ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۲۰﴾ إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۲۱﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۲۲﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

۶- سوره انعام

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ حمد (ستایش) برای خداوندی است که آسمان‌ها و زمین را خلق کرد و تاریکی‌ها و نور را قرار داد آنگاه کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیده‌اند (غیر او را با او) معادل (برابر) می‌کنند ۲ او کسی است که شما را از گِل آفرید سپس مدتی را مقرر کرد و اجل معین شده نزد او است سپس شما شک می‌کنید ۳ و او است که در آسمان‌ها و در زمین الله است، سرّ شما و آشکار شما را می‌داند و می‌داند آنچه را که کسب می‌کنید ۴ و آیه‌ای از آیات پروردگارشان نزد آنها نیامد مگر اینکه از آن اعراض کننده بودند ۵ و هر آینه حق را چون نزد آنها آمد تکذیب کردند پس خبر آنچه که آن را استهزاء می‌کردند به آنها خواهد رسید ۶ آیا ندیده‌اند که قبل از آنها چه بسیار از پیشینیان را هلاک کردیم، آنها را در زمین به آنچه که به شما تمکّن نداده‌ایم متمکّن کردیم و (باران و ابر) آسمان را بر آنها پی در پی بارنده فرستادیم و نهرهایی قرار دادیم که از تحت آنها جاری می‌شد، پس آنها را به (سب) گناهانشان هلاک کردیم و امت‌های دیگری را بعد از آنها نشو دادیم ۷ و اگر بر تو کتابی (نوشته شده) در کاغذ نازل می‌کردیم و آنها آن را با دستانشان لمس می‌کردند کسانی که کفر ورزیده‌اند حتماً می‌گفتند که این جز سحری آشکار نیست ۸ و می‌گفتند: چرا ملکی بر او نازل نشده و اگر ملکی نازل می‌کردیم البتّه کار قضاء می‌شد (به پایان می‌رسید) سپس آنها مهلتی داده نمی‌شدند ۹ و اگر او را به صورت ملکی قرار می‌دادیم البتّه او را (به شکل) مردی قرار می‌دادیم و البتّه (حقیقت را) بر آنها لباس می‌پوشانیدیم (مشبه می‌ساختیم) همانطور که لباس می‌پوشند ۱۰ و همانا رسولان قبل از تو استهزاء شدند پس کسانی از آنها که مسخره کردند با همانچه که آن را استهزاء می‌کردند احاطه شدند ۱۱ بگو: در زمین سیر کنید سپس نظر کنید که عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود ۱۲ بگو: آنچه که در آسمان‌ها و زمین است برای کیست؟ بگو: برای خداوند است که رحمت کردن را بر خودش مقرر (فرض) کرده البتّه که حتماً شما را تا روز قیامت که شکی در آن نیست جمع می‌کند، کسانی که به خودشان زیان رسانده‌اند پس آنها ایمان نمی‌آورند ۱۳ و آنچه که در شب و روز (ازمنه) ساکن است (سکون و آرامش دارد) برای او است و او شنوا و دانا است ۱۴ بگو: آیا غیر از خداوند را به عنوان ولی بگیریم؟ آفریننده آسمان‌ها و زمین است و اوست که می‌خوراند و خورنده نمی‌شود، بگو: همانا من امر شده‌ام که اول کسی باشم که اسلام می‌آورد، و (به من امر شده که) هیچگاه از مشرکین نباشم ۱۵ بگو:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ۲ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ۳ وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ۴ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ۵ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءٌ مِمَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۶ أَلَمْ يَرَوْا كَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ۷ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۸ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَفُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ۹ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكَ لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبَسُونَ ۱۰ وَلَقَدْ اسْتَهْزِئُوا بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۱۱ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ كَفَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ۱۲ قُلْ لِمَنْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْزِيَكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۱۳ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۱۴ قُلْ أَعْبَدُوا اللَّهَ الَّذِي تَخْتَلَفُ فِيهِ الْأَفْئِدَةُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْبَاطِلَ ۱۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۱۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۱۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۱۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۱۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۲۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۳۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۴۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۵۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۶۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۷۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۸۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۱ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۲ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۳ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۴ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۵ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۶ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۷ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۸ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۹۹ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۱۰۰ قُلْ مَنْ يَشَاءُ يَخَلِّقْ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ

أَخَافُ إِنَّ عَصَيْتَ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦﴾ مَنْ يُصِرْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْقُورُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾ وَإِنْ يَسْسَسْكَ اللَّهُ بَصْرًا فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَسْسَسْكَ بَصِيرًا فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨﴾ وَهُوَ الْفَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٩﴾ قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلْ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرْكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَنتُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ آلِهَةً أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٢٠﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ حَسَبُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا آئِنِ شُرَكَائِكُمُ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٣﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتَنَّنَاهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٤﴾ انظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنفُسِهِمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمًا آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ وَهُمْ يَهْتَوْنَ عَنْهُ وَيَنَاوُونَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٧﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وُفِّقُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ بِآيَاتِ رَبَّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٨﴾ بَلْ بَدَأ لَهُمْ مَا كَانُوا يُحْضُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالُوا إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وُفِّقُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَى وَرَبَّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣١﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ

همانا من از عذاب روزی بزرگ می ترسم که نسبت به پروردگارم نافرمانی کنم ﴿١٦﴾ کسی که در آنروز (عذاب) از او برگردانده شود پس هر آینه به او رحم کرده است و آن پیروزی آشکار است ﴿١٧﴾ و اگر خداوند به تو زبانی رساند پس جز او برطرف کننده ای از آن نیست و اگر به تو خیری رساند پس او بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿١٨﴾ و او قاهر (چیره و مستولی) فوق بندگانش است و او حکیم و آگاه است ﴿١٩﴾ بگو: چه چیزی به عنوان شهادت بزرگترین است؟ بگو: خداوند بین من و شما شاهد است و این قرآن به من وحی شده تا شما را و کسی را که (به او) می رسد با آن انداز کنم آیا به راستی همانا شهادت می دهید که با الله خدایان دیگری (هم) هست! بگو: من شهادت نمی دهم، بگو: جز این نیست که او خدایی یکتا است و من از آنچه که شریک می کنید بیزارم ﴿٢٠﴾ کسانی که به آنها کتاب داده ایم او را می شناسند همانطور که فرزندان خود را می شناسند، کسانی که به خودشان خسارت زده اند پس آنها ایمان نمی آورند ﴿٢١﴾ و چه کسی ستمکارتر از آن کسی است که بر خداوند دروغی را افتراء زده یا آیات او را تکذیب کرده است همانا ستمکاران رستگار نمی شوند ﴿٢٢﴾ و روزی که آنها را جمیعاً حشر می کنیم سپس به کسانی که شریک نموده اند می گوئیم کسانی را که می پنداشتید شریکان شما هستند کجایند؟ ﴿٢٣﴾ سپس عذر (آوردن) شان (برای خلاصی یافتن) جز آن نباشد که می گویند: قسم به الله پروردگار ما، که ما مشرک نبوده ایم ﴿٢٤﴾ بنگر چگونه به خودشان دروغ گفتند و آنچه که افتراء می بستند (می بافتند) از آنها زائل شد ﴿٢٥﴾ و از آنها کسانی هستند که به تو گوش می دهند و (لیکن) بر قلوب آنها پوشش هایی قرار داده ایم که آن را نفهمند و در گوش های آنان سنگینی را (قرار داده ایم) و اگر هر آیه ای را ببینند به آن ایمان نمی آورند تا آنکه وقتی که نزد تو می آیند با تو مجادله می کنند، کسانی که کفر ورزیده اند می گویند این جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿٢٦﴾ و آنها (مردم) را از آن نهی می کنند و (خود) از آن دوری می کنند و جز خودشان را هلاک نمی کنند و (حال آنکه) نمی فهمند ﴿٢٧﴾ و اگر می دیدی وقتی را که آنها بر آتش متوقف شده اند و می گویند: ای کاش که بازگردانده می شدیم و آیات پروردگارمان را تکذیب نمی کردیم و از مؤمنین می بودیم ﴿٢٨﴾ بلکه آنچه که از قبل مخفی می کردند بر آنها آشکار شده و اگر بازگردانده شوند البته بر آنچه که از آن نهی شده اند بر می گردند و همانا آنها البته دروغگو هستند ﴿٢٩﴾ و گفتند: که آن جز (همین) زندگانی دنیایی ما (چیز دیگری) نیست و ما برانگیخته نمی شویم ﴿٣٠﴾ و اگر آنوقت آنان را می دیدی که در برابر پروردگارشان ایستاده شده اند، (خداوند) می گوید: آیا این حق نیست؟ می گویند: قسم به پروردگارمان که بله، (خداوند) می گوید: پس این عذاب را به (سبب) آنچه

که کفر می‌ورزیدید بچشید ﴿۳۱﴾ کسانی که ملاقات خداوند را تکذیب کردند زیان کرده‌اند تا آنکه وقتی که آن ساعت ناگهانی نزد آنها می‌آید می‌گویند: ای حسرت بر ما بر آنچه که درباره آن کوتاهی کردیم و آنان بارهایشان را بر پشت خود حمل می‌کنند ﴿۳۲﴾ آگاه باشید چه بد باری را (بر دوش) می‌کشند! و زندگانی دنیا جز بازی و سرگرمی نیست و البته خانه آخرت برای کسانی که تقوا پیشه می‌کنند بهتر است آیا پس تعقل نمی‌کنید؟ ﴿۳۳﴾ هر آینه می‌دانیم که آنچه که می‌گویند البته تو را محزون می‌سازد پس همانا آنها تو را تکذیب نمی‌کنند و لکن ستمکاران آیات خداوند را انکار می‌نمایند ﴿۳۴﴾ و هر آینه رسولانی قبل از تو تکذیب شدند و بر آنچه که تکذیب شدند و اذیت شدند صبر کردند تا یاری ما به آنان رسید و برای کلمات خداوند تبدیل کننده‌ای نیست و هر آینه از خبر (آن) فرستاده شدگان به تو رسیده است ﴿۳۵﴾ و اگر اعراض کردن آنها بر تو گران می‌باشد پس اگر می‌توانی که دالانی در زمین یا نردبانی در آسمان بجویی که برای آنها آیتی بیاوری (پس چنین کن) و اگر خداوند می‌خواست البته آنها را بر هدایت جمع می‌کرد پس هرگز از جاهلان مباش ﴿۳۶﴾ جز این نیست که کسانی که می‌شنوند اجابت می‌کنند و مردگان، خداوند آنها را بر می‌انگیزاند سپس به او باز گردانده می‌شوند ﴿۳۷﴾ و گفتند: چرا از پروردگار او آیه‌ای برای او نازل نشده؟ بگو که خداوند قادر است بر اینکه آیه‌ای نازل کند و لکن اکثر آنان نمی‌دانند ﴿۳۸﴾ و جنبنده‌ای در زمین و نه پرنده‌ای که با دو بالش پرواز کند نیست مگر آنکه امت‌هایی امثال شما (مخلوق مرزوق مدبر) هستند ما در کتاب از چیزی فرو نگذاشته‌ایم سپس به سوی پروردگارشان محشور می‌شوند ﴿۳۹﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کرده‌اند کر و لال در ظلمات هستند کسی را که بخواهد گمراه می‌کند و کسی را که بخواهد بر راه مستقیم قرار می‌دهد ﴿۴۰﴾ بگو آیا می‌بینید؟ اگر عذاب خداوند به شما برسد یا آن ساعت به شما برسد آیا (در این حال) غیر خداوند را می‌خوانید اگر راستگو می‌باشید ﴿۴۱﴾ بلکه تنها او را می‌خوانید پس اگر بخواهد آنچه که آن را به خاطر او می‌خوانید بر طرف می‌کند و آنچه که شریک (خدا) می‌کنید را فراموش می‌کنید ﴿۴۲﴾ و همانا (رسولانی را) به سوی امت‌های قبل از تو فرستادیم سپس آنها را به ناگواری و گرفتاری (آسیب) در انداختیم به ترقب اینکه آنها تضرع نمایند ﴿۴۳﴾ پس (چرا) آنوقت که ناگواری ما به آنها رسید تضرع نکردند و لکن قلب‌های آنان قسی (سخت) شده بود و شیطان آنچه را که عمل می‌کردند برای آنان زینت داده بود ﴿۴۴﴾ پس چون آنچه را که به آن تذکر داده شده بودند فراموش کردند درب‌های هر چیزی را بر آنها گشودیم تا آنکه آنوقت به آنچه که به آنها داده می‌شد شادان شدند، (سپس) بطور ناگهانی آنها را فرو گرفتیم و آنوقت آنها متحیر شدند ﴿۴۵﴾

بَعْتَهُ قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أُوْرَارُهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ إِلَّا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿۳۱﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَهَوٌّ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۳۲﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأَوَدُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبِيِّ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳۴﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلْمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿۳۵﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿۳۶﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۷﴾ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَأِ اللَّهُ يُضِلَّهُ وَمَنْ يَشَأِ يُجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۳۹﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمْ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۴۰﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿۴۱﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿۴۲﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۴۳﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَعْتَهُ فَاذَا هُمْ مُبْسُوتُونَ ﴿۴۴﴾ فَقَطَّعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۵﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ

پس ریشه قومی که ظلم می کردند بریده شد و ستایش برای خداوند پروردگار عالمیان است ﴿۶۱﴾ بگو آیا ندیدید اگر خداوند گوش شما و چشمان شما را بگیرد و بر قلوب شما مهر بزند چه خدایی غیر از الله است که آن را به شما بازگرداند، نظر کن چگونه آیات را صرف (به اشکال مختلف بیان) می کنیم سپس آنها روی می گردانند ﴿۶۲﴾ بگو آیا ندیدید که عذاب خداوند ناگهان به شما می رسد یا (به تدریج و) آشکارا آیا (کسانی) جز مردمان ستمکار هلاک می شوند؟ ﴿۶۳﴾ و ما این فرستادگان را نمی فرستیم مگر به عنوان بشارت دهنده و بیم دهنده پس کسانی که ایمان بیاورند و (خود را) اصلاح کنند پس خوفی بر آنان نیست و آنها محزون نمی شوند ﴿۶۴﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کرده اند به (سبب) آنچه که فسق می کردند عذاب آنها را لمس می کند ﴿۶۵﴾ بگو: به شما نمی گویم که خزائن خداوند نزد من است و غیب نمی دانم و من به شما نمی گویم که من ملک هستم که جز از آنچه که به من وحی می شود پیروی نمی کنم بگو: آیا نابینا و بینا مساوی هستند؟ آیا پس فکر نمی کنید ﴿۶۶﴾ و کسانی که می ترسند که به پروردگارشان حشر (گرد آورده) شوند را با آن انداز کن که آنها به غیر از او ولی و نه شفیع ندارند به ترقب اینکه آنها تقوا پیشه کنند ﴿۶۷﴾ و طرد مکن کسانی را که در صبحگاهان و شامگاهان پروردگارشان را می خوانند (در حالی که) وجه او را می خواهند چیزی از حساب آنها بر (عهده) تو نیست و چیزی از حساب تو بر (عهده) آنها نیست پس اگر آنها را طرد کنی آنگاه از ستمکاران می باشی ﴿۶۸﴾ و این چنین بعضی از آنها را با بعضی دیگر آزمایش کردیم تا بگویند: آیا اینان هستند که خداوند از بین ما بر آنها منت گذاشته؟ آیا خداوند به سپاسگزاران داناتر نیست؟ ﴿۶۹﴾ و وقتی که کسانی که به آیات ما ایمان می آورند نزد تو می آیند پس بگو: سلام بر شما، پروردگار شما رحمت را بر خودش مقرر کرده است همانا کسی از شما که از روی نادانی عمل بدی کند سپس بعد از آن برگردد و اصلاح کند پس همانا او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۷۰﴾ و این چنین آیات را شرح می دهیم و تاراه مجرمان روشن شود ﴿۷۱﴾ بگو: همانا من نهی شده ام که کسانی که غیر از خداوند می خوانند را بندگی کنم، بگو: از هواپیمان پیروی نمی کنم که در این صورت گمراه شده ام و از هدایت یافتگان نخواهم بود ﴿۷۲﴾ بگو: من بر بیتهای (دلیل روشنی) از پروردگارم هستم و (حال آنکه) شما آن را تکذیب کردید آنچه که آن را درخواست تعجیل دارید نزد من نیست حکم جز برای خداوند نیست که این حق را حکایت می کند و او بهترین جدا کنندگان است ﴿۷۳﴾ بگو: اگر آنچه را که تعجیل درخواست آن را دارید نزد من می بود کار بین من و شما حتماً قضاء (تمام) شده بود و خداوند به ستمکاران داناتر است ﴿۷۴﴾ و کلیدهای غیب نزد او است آن را نمی داند

أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿۶۲﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿۶۳﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۴﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۶۵﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُ إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿۶۶﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وِليٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۶۷﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۶۸﴾ وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿۶۹﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا جَهَالَةً ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۷۰﴾ وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ لَيْسَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۷۱﴾ قُلْ إِنِّي نَهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿۷۲﴾ قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقْضُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿۷۳﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿۷۴﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنَ

مگر او و می داند آنچه را که در خشکی و دریا است و برگی فرو نمی افتد مگر آنکه آن را می داند و نه دانه ای در تاریکی های زمین و تری و نه خشکی نیست مگر که در کتاب مبین (آشکار کننده) است ﴿۶۶﴾ و او کسی است که شما را در شب می میراند و آنچه که در روز انجام داده اید (به دست آورده اید) را می داند سپس شما را در آن بر می انگیزاند تا مدت نامیده (معین) شده به پایان برسد سپس مرجع (محل بازگشت) شما به او است سپس شما را به آنچه که عمل می کردید خبر می دهد ﴿۶۷﴾ و او قاهر (چیره و مستولی) فوق بندگانش است و بر شما نگهبانانی می فرستد تا وقتی که مرگ به (سراخ) یکی از شما می آید که فرستادگان ما او را می میراندند و آنها کوتاهی نمی کنند ﴿۶۸﴾ سپس به خداوند مولای حق خود برگردانده می شوند، آگاه باشید که حکم برای او است و او سریعترین محاسبه کنندگان است ﴿۶۹﴾ بگو: چه کسی شما را از تاریکی های خشکی و دریا نجات می دهد (در حالی) که او را به زاری و در نهان می خوانید که اگر ما را از این نجات دهد پس حتماً از شکر گزاران خواهیم شد ﴿۷۰﴾ بگو: خداوند است که شما را از آن و از هر اندوهی نجات می دهد (با این حال) سپس شما شرک می ورزید ﴿۷۱﴾ بگو: او قادر است بر اینکه عذابی از بالای (سر) شما یا از زیر پاهایتان بر شما بفرستد یا شما را به صورت فرقه هایی درآمیزد و بأس (ناراحتی، سختی) بعضی از شما را به بعضی دیگر بچشاند، بنگر که چگونه آیات را صرف (به اشکال مختلف بیان) می کنیم به ترقب اینکه آنها بفهمند ﴿۷۲﴾ و قوم تو او را تکذیب کردند و (حال آنکه) او حق است، بگو من و کیل شما نیستم ﴿۷۳﴾ هر خبری وقتی دارد و خواهید دانست ﴿۷۴﴾ و آنوقت کسانی را می بینی که در آیات ما خوض می کنند (فرو می روند) پس از آنها دوری کن تا آنکه در سخنی غیر از آن فرو روند و اگر شیطان فراموش ساخت بعد از به یاد آوردن من با این مردمان ستمگر منشین ﴿۷۵﴾ و چیزی از حساب آنها بر (عهده) کسانی که پرهیز می کنند نیست و لکن یادآوری کردن (بر عهده آنان است) باشد که آنها پرهیزند ﴿۷۶﴾ و کسانی که دینشان را بازیچه و سرگرمی گرفته اند و زندگی دنیا آنان را فریفته است را رها کن و به آن یادآوری کن که مبادا نفسی به آنچه که کسب کرده گرفتار شود، برای او غیر از خداوند ولی و نه شفاعت کننده ای نیست و اگر وی با هر عوضی (فدیه ای) عوض (فدیه) دهد از او اخذ نمی شود، آنان کسانی هستند که به آنچه که کسب کرده اند گرفتار شده اند به خاطر آنچه که کفر می ورزیدند برای آنها شرابی از آب داغ و عذابی دردناک هست ﴿۷۷﴾ بگو آیا آنچه که به ما نفع نمی رساند و ضرر نمی زند را از غیر خداوند بخواهیم، و بعد از آنکه خداوند ما را هدایت کرد بر گذشتگانمان (به جایی که بودیم) برگردانده شویم مانند کسی که شیاطین او را در سرزمینی سرگردان دچار هوی کرده اند (به

وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿۶۶﴾ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۶۷﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ ﴿۶۸﴾ ثُمَّ رُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿۶۹﴾ قُلْ مَنْ يُنجِيكُمْ مِنَ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَجَبْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۷۰﴾ قُلِ اللَّهُ يُنجِيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُشْرِكُونَ ﴿۷۱﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شَيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿۷۲﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿۷۳﴾ لِكُلِّ نَبِيٍّ مُسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۷۴﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۷۵﴾ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرِىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۷۶﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرَ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعَدَّلَ كُلُّ عَدَلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۷۷﴾ قُلْ أَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ائْتِنَا قُلْ إِنْ هَدَى اللَّهُ أَصْحَابَ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ائْتِنَا قُلْ إِنْ هَدَى اللَّهُ

بیراهه برده‌اند) برای او یارانی هست که او را به هدایت دعوت می‌کنند (در حالی که می‌گویند): به سوی ما بیا، بگو: همانا هدایت خداوند تنها هدایت است و ما امر شده‌ایم تا تسلیم پروردگار عالمیان شویم ﴿۷۲﴾ و اینکه نماز را بر پا دارید و از او پروا کنید و او کسی است که به او حشر می‌شوید ﴿۷۳﴾ و او کسی است که آسمان‌ها و زمین را به حق خلق کرد و روزی که بگوید: باش پس می‌باشد، قول او حق است و ملک (پادشاهی، مملکت) برای او است در روزی که در صور دمیده می‌شود، دانای غیب و شهادت است و او حکیم و آگاه است ﴿۷۴﴾ و آنوقت که ابراهیم به پدرش آزر گفت: آیا بت‌هایی را به عنوان خداوند می‌گیری همانا من تو را و قوم تو را در گمراهی واضحی (بدیهی) می‌بینم ﴿۷۵﴾ و این چنین ملکوت آسمان‌ها و زمین را به ابراهیم نشان دادیم و تا از یقین کنندگان باشد ﴿۷۶﴾ پس چون شب او را برگرفت ستاره‌ای را دید گفت: این پروردگار من است و چون افول کرد گفت: افول کنندگان را دوست ندارم ﴿۷۷﴾ پس چون ماه را به صورت طلوع کننده دید گفت: این پروردگار من است و چون افول کرد گفت: اگر پروردگارم مرا هدایت نکند البته حتماً از مردمان گمراه خواهم بود ﴿۷۸﴾ پس چون خورشید را به عنوان طلوع کننده دید گفت: این پروردگار من است این بزرگتر است و چون افول کرد گفت: ای قوم من، همانا من از آنچه که شما شرک می‌ورزید بیزارم ﴿۷۹﴾ همانا من حَقَّگرایانه رویم را متوجه به کسی کرده‌ام که آسمان‌ها و زمین را پاک (خالص) آفریده است و من از مشرکان نیستم ﴿۸۰﴾ و قوم برای او حجت آوردند، گفت: آیا شما درباره خداوند برای من حجت می‌آورید و (حال آنکه) او مرا هدایت کرده است و از آنچه که به آنها شرک می‌ورزید نمی‌ترسم مگر چیزی را که پروردگار من بخواهد، علم پروردگار من به هر چیزی واسع (دارای وسعت) است آیا پس متذکر نمی‌شوید ﴿۸۱﴾ و چگونه از آنچه که شما شرک ورزیده‌اید بترسم و (حال آنکه) شما نمی‌ترسید از اینکه به خداوند شرکی می‌ورزید که سلطانی (دلیلی) به آنها بر شما نازل نشده پس کدامیک از فریقین (دو گروه) احق (شایسته‌تر) در امن (ایمان، امنیّت) هستند اگر بدانستید ﴿۸۲﴾ کسانی که ایمان آورده‌اند و ایمانشان را به ظلم ملبّس نکرده‌اند آنان هستند که امن (امنیت، ایمان) دارند و آنها هستند که هدایت شده هستند ﴿۸۳﴾ و این حجت ما بود که آن را در برابر قومش به ابراهیم دادیم، درجات کسی را که بخواهیم بالا می‌بریم همانا پروردگار تو حکیم و دانا است ﴿۸۴﴾ و اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم همه را هدایت کردیم و نوح را قبلاً هدایت کردیم و داوود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هارون از فرزندانش هستند و این چنین به نیکوکاران جزاء می‌دهیم ﴿۸۵﴾ و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس همه از صالحین هستند ﴿۸۶﴾ و اسماعیل و یسع و یونس

هُوَ الْهُدَىٰ وَأُمْرًا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۷۲﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوهُ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۷۳﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْحَمِيدُ ﴿۷۴﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَرَزَرْتَنِي إِذْ أَخَذْتَنِي أَصْنَمَا آلِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۷۵﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿۷۶﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَىٰ كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿۷۷﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿۷۸﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿۷۹﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۸۰﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿۸۱﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۸۲﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿۸۳﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۸۴﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۸۵﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۶﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۸۷﴾ وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ

وَأَجَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۸۸﴾
 ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۸۹﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنَّبُوءَةَ فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَوًّا فَقَدْ وُكِّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيَسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿۹۰﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ افْتَدَاهُ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرَى لِلْعَالَمِينَ ﴿۹۱﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِنْ شَيْءٍ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿۹۲﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿۹۳﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنْفُسَهُمْ الْيَوْمَ تُجْرَزُونَ عَذَابِ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿۹۴﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فِرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءَ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَصَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿۹۵﴾ إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الحَبِّ وَالتَّوَى يُجْرِبُ الحَيِّ مِنَ المَيِّتِ وَخُرْجِ المَيِّتِ مِنَ الحَيِّ ذَلِكُمْ اللَّهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿۹۶﴾ فَالِقُ الإصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالتَّشْمِسِ وَالتَّقَمَّرِ حُسْبَانًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ العَزِيزِ العَلِيمِ ﴿۹۷﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ التَّجْوَمَ

و لوط، و همه را بر عالمیان برتری داریم ﴿۸۷﴾ و از پدرانشان و ذریه‌هایشان و برادرانشان، و آنها را برگزیدیم و آنها را به راه مستقیم هدایت کردیم ﴿۸۸﴾ آن هدایت خداوند است که از بندگانش کسی را که بخواهد به آن هدایت می‌کند، و اگر شرک ورزند حتماً آنچه که عمل می‌کردند از آنها محو می‌شود ﴿۸۹﴾ آنان کسانی هستند که کتاب و حکمت و نبوت را به آنها دادیم و اگر اینان به آن کفر ورزند پس همانا قومی را بر آنها وکیل می‌گماریم که به آن کافر نیستند ﴿۹۰﴾ آنان کسانی هستند که خداوند هدایت کرده پس به هدایتشان اقتداء کن بگو: از شما به خاطر آن (تبلیغ) درخواست اجری نمی‌کنم که آن جز موعظه‌ای (پندی) برای عالمیان نیست ﴿۹۱﴾ و خداوند را حق قدر او را قدردان نبودند آنوقت که گفتند: خداوند بر بشر چیزی نازل نکرده، بگو: چه کسی کتابی را که موسی آن را به عنوان نور و به جهت هدایت برای مردم آورد نازل کرد که آن را کاغذهایی قرار می‌دهید که آنها را آشکار می‌کنید و بسیاری را پنهان می‌کنید و آنچه را که شما و نه پدرانتان نمی‌دانستید به شما تعلیم داد، بگو: خداوند؛ سپس آنها را در خوض (فرو رفتن) شان (در باطل) رها کن که بازی کنند ﴿۹۲﴾ و این کتابی است که آن را مبارک (پُر برکت) نازل کردیم که تصدیق‌کننده (کتاب‌های) پیش از خود است و تا (مردم) مادر شهرها و کسانی که حول (پیرامون) آن هستند را انداز کنی و کسانی که به آخرت ایمان می‌آورند به آن (نیز) ایمان می‌آورند و آنها بر نمازشان محافظت کننده می‌شوند ﴿۹۳﴾ و چه کسی ظالم تر از کسی است که بر خداوند دروغی را بهتان بزند یا بگوید به من وحی می‌شود و (حال آنکه) چیزی به او وحی نشده و کسی که می‌گوید: مثل آنچه که خداوند نازل کرده را نازل خواهم کرد و اگر می‌دیدی آنوقتی را که ستمکاران در دشواری‌های مرگ هستند و (در حالی که) ملائکه دستان خویش را گشوده‌اند (در حالی می‌گویند): از انفس خود خارج شوید امروز به (سبب) آنچه که ناحق بر خداوند می‌گفتید و از آیات او تکبر می‌ورزیدید با عذاب خواری کننده‌ای جزاء داده می‌شوید ﴿۹۴﴾ و همانا به تنهایی نزد ما آمده‌اید همانطور که اول بار شما را خلق کردیم و (در حالی که) آنچه را که به شما داده بودیم در پشت سرتان ترک کرده‌اید و شفیعانتان را کسانی را که می‌پنداشتید که آنها در (کار) شما شرکائی (برای خداوند) هستند را با شما نمی‌بینیم همانا (پیوند) بین شما قطع شده و آنچه که می‌پنداشتید از شما گم شده است ﴿۹۵﴾ همانا خداوند شکافنده دانه و هسته است که زنده را از مرده خارج می‌سازد و خارج کننده مرده از زنده است آن خدای شما است پس چگونه بر می‌گردید؟ ﴿۹۶﴾ شکافنده صبح است و شب را آرام قرار داد و خورشید و ماه را برای حساب کردن، آن تقدیر غالب دانا است ﴿۹۷﴾ و او کسی است که برای شما ستارگان را قرار داد تا شما در تاریکی‌های

خشکی و دریا به (وسیله) آنها هدایت شوید همانا آیات خود را به تفصیل (شرح) داده‌ایم برای گروهی که می‌دانند ﴿۹۸﴾ و او کسی است که شما را از نفسی واحد ایجاد کرد و (بعضی) مستقر و (بعضی) به ودیعه نهاده شده هستند آیات را برای قومی که می‌فهمند به تفصیل (شرح) داده‌ایم ﴿۹۹﴾ و او کسی است که آب را از آسمان نازل کرد پس با آن هر گونه گیاهی را بیرون آوردیم و از آن جوانه سبزی را بیرون آوردیم که از آن دانه‌های متراکمی را بیرون می‌آوریم و از درخت خرما از شکوفه آن خوشه‌هایی نزدیک و باغ‌هایی از انگور و زیتون و انار شبیه به هم و نامشابه، بنگرید به میوه (هر کدام از) آنها وقتی که میوه می‌دهد و به رسیدنش که در آن برای گروهی که ایمان می‌آورند البته نشانه‌هایی هست ﴿۱۰۰﴾ و برای خداوند شریکانی از جن قرار دادند و (حال آنکه) او آنان را خلق کرده است و بدون علمی برای او پسران و دخترانی خرق کردند (دروغ یافتند) او از آنچه که وصف می‌کند منزّه و متعالی (برتر) است ﴿۱۰۱﴾ ابداع کننده آسمان‌ها و زمین است چگونه (جایز) می‌شود که فرزندی داشته باشد؟ و (حال آنکه) او همسری ندارد و همه چیز را (او) خلق کرده و او به هر چیزی دانا است ﴿۱۰۲﴾ آن (مسمی به) الله پروردگار شما است خدایی جز او نیست او خلق کننده همه چیز است پس او را بندگی کنید و او بر هر چیزی وکیل است ﴿۱۰۳﴾ دیده‌ها او را درک نمی‌کنند و (حال آنکه) او چشم‌ها را درک می‌کند و او لطیف و آگاه است ﴿۱۰۴﴾ به تحقیق برای شما بصیرت‌هایی از پروردگار شما آمد، و کسی که بینا شود پس برای (به سود) خودش است و کسی که نابینا بماند پس بر (زبان) او است و من پاسدارنده شما نیستم ﴿۱۰۵﴾ و این چنین آیات را (پایب) صرف (به اشکال مختلف بیان) می‌کنیم و البته می‌گویند: درس گرفته‌ای و البته آن را برای گروهی که می‌دانند تبیین می‌کنیم ﴿۱۰۶﴾ از آنچه که از پروردگارت به تو وحی شده پیروی کن خدایی جز او نیست و از مشرکین اعراض کن ﴿۱۰۷﴾ و اگر خداوند می‌خواست آنها شرک نمی‌ورزیدند و تو را علیهم (بر آنها) پاسدارنده قرار نداده‌ایم و تو وکیل آنها نیستی ﴿۱۰۸﴾ و به کسانی که غیر از خداوند را می‌خوانند دشنام ندهید که آنها (نیز) از روی دشمنی بدون علمی به خداوند دشنام دهند این چنین برای هر امتی عملشان را زینت داده‌ایم سپس باز گشتگاه آنها به پروردگارشان است پس آنها را به آنچه که عمل می‌کردند خبر می‌دهد ﴿۱۰۹﴾ و با منتهای سوگندهایشان به خداوند قسم خوردند که اگر برای آنها آیه‌ای بیاید البته حتماً به آن ایمان می‌آورند، بگو: جز این نیست که آیت‌ها نزد خداوند است و آیا شما آگاه نمی‌شوید که آنها وقتی که نزد تو بیایند ایمان نمی‌آورند ﴿۱۱۰﴾ و دل‌های آنان و دیدگان آنان را وارونه می‌کنیم همانطور که بار اول به آن ایمان نیاوردند و آنها را در طغیان‌شان رها می‌کنیم که سرگردان شوند.

لَتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا
الآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ
نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا
الآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٩﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا
مِنْهُ خَضِرًا مُخْرِجًا مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ التَّخْلِ
مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ
وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا
إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ
وَخَفَرُوا لَهُ بَيْنَ وَبَيْنَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى
عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٠١﴾ بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَلَى
يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ
شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠٢﴾ ذَلِكَ اللهُ
رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ
وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٣﴾ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ
وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ
جَاءَكُمْ بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ
وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿١٠٥﴾
وَكَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيَتَذَكَّرُوا لَدُنَّ رَبِّهِمْ
لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٦﴾ اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٧﴾ وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا
أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَلِكَ
زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ
فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٩﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لَيُؤْمِنُنَّ بِهَا قُلْ إِنَّمَا
الآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١١٠﴾ وَنَقَلْنَا أُفُودَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا
لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوْلَ مَرَّةٍ وَنَدَّرَهُمْ فِي طُعْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

جزء هشتم

﴿۱۱۱﴾ و اگر ما ملائکه را به آنها نازل می کردیم و مردگان با آنان سخن می گفتند و هر چیزی را رو در رو بر آنها حشر می کردیم آنها ایمان نمی آوردند مگر آنکه خداوند بخواهد و لکن اکثر آنان نمی دانند ﴿۱۱۲﴾ و این چنین برای هر پیامبری دشمنی از شیاطین انس و جن قرار دادیم که بعضی از آنها به بعضی دیگر سخنان آراسته ای را برای فریب دادن وحی (القاء) می کنند و اگر پروردگارت می خواست آن را انجام نمی دادند پس آنان و آنچه که افتراء می بندند را واگذار ﴿۱۱۳﴾ و تا قلب های کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند به آن متمایل شوند و تا از آن راضی شوند و تا آنچه که آنان کسب کننده هستند را به دست آورند ﴿۱۱۴﴾ آیا پس (من) غیر از خداوند را به عنوان حکم (داور) بطلبم؟ و (حال آنکه) او کسی است که کتاب را به تفصیل نزد شما فرو فرستاد و کسانی که به آنها کتاب داده ایم می دانند که آن به حق از پروردگار تو نازل شده پس هرگز از شک کنندگان مباش ﴿۱۱۵﴾ و کلمات پروردگار تو از حیث راستی و عدل تمام شد که مبدلی (تبدیل کننده ای) برای کلمات او نیست و او شنوا و دانا است ﴿۱۱۶﴾ و اگر از اکثر کسانی که در زمین هستند اطاعت کنی تو را از راه خدا گمراه می گردانند زیرا که جز از گمان تبعیت نمی کنند و جز این نیست که حدس می زنند ﴿۱۱۷﴾ همانا پروردگارت! او داناتر است به کسی که از راه او گمراه می شود و او به هدایت شدگان داناتر است ﴿۱۱۸﴾ پس از آنچه که نام خداوند بر آن ذکر شده بخورید اگر به آیات او مؤمن هستید ﴿۱۱۹﴾ و شما را چه شده که از آنچه که اسم خداوند بر آن ذکر شده نمی خورید؟ و (حال آنکه) البتّه آنچه را که بر شما حرام کرده است را برای شما شرح داده مگر آنکه ناچار از آن شوید و همانا بسیاری (از مردم) به هواهایشان (دیگران را) بدون علم گمراه می کنند همانا پروردگارت! او به تعدی کنندگان داناتر است ﴿۱۲۰﴾ و ظاهر گناه و باطن آن را واگذارید همانا کسانی که کسب گناه می کنند بزودی به آنچه که مرتکب می شدند مجازات خواهند شد ﴿۱۲۱﴾ و از آنچه که اسم خداوند بر آن ذکر نشده نخورید و همانا آن البتّه فسق است و همانا شیاطین البتّه به دوستان خود القاء می کنند تا با شما مجادله کنند و اگر از آنها اطاعت کنید همانا شما حتماً مشرکید (مشرک می گردید) ﴿۱۲۲﴾ آیا کسی که مرده بود پس او را زنده کردیم و برای او نوری قرار دادیم که با آن در میان مردم راه می رود مانند کسی است که شبیه به او (لیکن) در ظلمات (تاریکی ها) است، خارج شونده از آن نیست، این چنین برای کافران آنچه را که عمل می کردند زینت داده شد ﴿۱۲۳﴾ و این چنین در هر قریه ای اکابر مجرمین آن (قریه) را قرار دادیم تا در آنجا مکر کنند و (حال آنکه) جز به خودشان مکر

﴿۱۱۱﴾ وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿۱۱۲﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرَفَ الْقَوْلِ عُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿۱۱۳﴾ وَلِتَصْغَى إِلَيْهِ أَفئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرِضُوهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿۱۱۴﴾ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ أَبْنِيَّ حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۱۶﴾ وَإِنْ تَطَّعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يَضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿۱۱۷﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿۱۱۸﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۹﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنْ كَثِيرًا لِيَضِلُّوا بِأَهْوَائِهِمْ بَعِيرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿۱۲۰﴾ وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِنَّمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِنَّمِ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۱۲۱﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿۱۲۲﴾ أَوْ مَنْ كَانَ مِيتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مِثْلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۳﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرَ

جُرْمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا
بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا
لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلَ اللَّهِ اللَّهُ
أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ
أَجْرُمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا
يَمْكُرُونَ ﴿١٢٥﴾ فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ
صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ
ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ
يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٦﴾
وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ
لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٧﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٨﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ
جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ
وَقَالَ أَوْلِيَائُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا
بِبَعْضٍ وَوَلَعْنَا أُمَّلْنَا الَّذِي أَجَلْتْ لَنَا قَالِ التَّارُ
مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ
حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٩﴾ وَكَذَلِكَ نُؤَيِّ بِعُضِّ الظَّالِمِينَ
بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٣٠﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ
وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ
عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُذِّكِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا
قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَعَرَّضْتُمْ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ ذَلِكَ
أَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكِ الْفَرَى بَطْلَمٍ وَأَهْلُهَا
غَافِلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ
بِعَاقِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٣﴾ وَرَبُّكَ الْعَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ
إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبِكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا
يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةٍ قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿١٣٤﴾ إِنَّ مَا
تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٥﴾ قُلْ يَا قَوْمِ
اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّالِمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ

نمی کنند و شعور نمی ورزند ﴿۱۲۴﴾ و وقتی که آیتی نزد آنها آمد گفتند ما هرگز ایمان نخواهیم آورد تا آنکه مثل آنچه که به رسولان خداوند داده شده به ما داده شود، خداوند داناتر است که رسالتش را در کجا قرار بدهد بزودی به کسانی که نزد خداوند جرم کرده اند به خاطر آنچه که مکر می کردند کوچکی (خواری) و عذابی شدید اصابت خواهد کرد ﴿۱۲۵﴾ پس کسی را که خداوند اراده کند که او را هدایت کند سینه او را برای اسلام شرح (گشاده) می کند و کسی را که بخواهد که او را گمراه کند صدر او را تنگ و سخت (بسته) قرار می دهد گویی که (در قبول رسالت و اسلام) در آسمان صعود می کند این چنین خداوند پلیدی را بر کسانی که ایمان نمی آورند قرار می دهد ﴿۱۲۶﴾ و این راه (سنت) پروردگارت است که مستقیم است همانا آیات را برای قومی (مردمانی) که پند می گیرند تفصیل داده ایم ﴿۱۲۷﴾ خانه سلامت برای آنها به خاطر آنچه که عمل می کردند نزد پروردگارشان و همان ولی آنها است ﴿۱۲۸﴾ و روزی که آنها را جمیعاً حشر می کند (می گوئیم): ای گروه جن شما در بسیاری از انسانها راغب شدید (پس آنها را از سنخ خود قرار دادید) و اولیاء (دوستان) آنها از (نوع) انسان گویند: (ای) پروردگار ما، بعضی از ما از بعضی دیگر بهر مند گشتیم و به اجلی که تو برای ما تعیین کرده بودی رسیدیم، گفت: منزلگاه شما آتش است در آن ماندگارید مگر آنکه خداوند بخواهد، که پروردگار تو حکیم و دانا است ﴿۱۲۹﴾ و این چنین به (سبب) آنچه که کسب می کردند بعضی ظالمین را ولی بعضی دیگر (وجوه بعضی را به سوی بعضی بر می گردانیم و آنها را رها) می کنیم ﴿۱۳۰﴾ ای گروه جن و انس (انسان) آیا رسولانی از (خود) شما برای شما نیامد که آیات مرا بر شما حکایت می کردند و دیدار امروز شما را به شما هشدار می دادند؟ گفتند علی (بر زیان) خودمان شهادت می دهیم، و زندگانی دنیا آنها را فریب داد، و علی (بر زیان) خودشان شهادت دادند که آنها کافر بوده اند ﴿۱۳۱﴾ آن به خاطر این است که پروردگارت به (قصد) ظلم کردن، هلاک کننده قریه ای که اهل آن غافل هستند نمی باشد ﴿۱۳۲﴾ و برای هر کدام درجاتی هست از آنچه که عمل کردند و پروردگار تو از آنچه که عمل می کنند غافل نیست ﴿۱۳۳﴾ و پروردگار بی نیاز و دارای رحمت تو اگر بخواهد شما را (از میان) می برد و بعد از شما هر آنچه را که بخواهد جانشین شما می کند همانگونه که شما را از فرزندان مردمانی دیگر ایجاد کرد ﴿۱۳۴﴾ همانا آنچه که به شما وعده داده می شود حتماً می آید و شما عاجز کننده نیستید ﴿۱۳۵﴾ بگو ای قوم من، بنابر مکان (جایگاه) خود عمل کنید که من (هم) عمل می کنم پس خواهید دانست عاقبت (خوش) (آن) خانه برای چه کسی می باشد همانا ستمکاران رستگار نمی شوند ﴿۱۳۶﴾ و برای خداوند از آنچه که افشاند (آفریده)

شده از کشت و دام‌ها نصیبی قرار دادند و به زعم خویش گفتند: این برای خداوند است و این برای شرکاء ما است و آنچه که برای شرکائشان می‌باشد پس به خداوند نمی‌رسد و آنچه که برای خداوند می‌باشد به شرکاء آنان می‌رسد، چه بد حکم می‌کند ﴿۱۳۷﴾ و این چنین برای بسیاری از مشرکین شرکائشان کشتن فرزندان‌شان را زینت دادند تا آنها را (به مهلک) ببرند و (فطرت) دینشان را بر آنها پیوشانند (مشبه سازند) و اگر خداوند می‌خواست آن را انجام نمی‌دادند پس آنها و آنچه که افتراء می‌زنند را رها کن ﴿۱۳۸﴾ و به عنوان افتراء بر او گفتند: اینها دام‌ها و زراعت‌هایی ممنوع هستند که به زعم خود جز کسی که (ما) بخواهیم از آنها نمی‌خورد و چهارپایانی هستند که (سواری بر) پشت آنها حرام شده و چهارپایانی را (در ذبح کردن) اسم خداوند را بر آنها ذکر نمی‌کردند، به آنچه که افتراء می‌بستند بزودی آنها را مجازات خواهد کرد ﴿۱۳۹﴾ و گفتند: آنچه که در شکم این چهارپایان است اختصاص به مردان ما دارد و بر ازواج ما حرام شده و اگر مردار باشد آنگاه آنها (مرد و زن) در آن شریکند بزودی آنها را به (سب) این توصیفشان مجازات خواهد کرد همانا او حکیم و دانا است ﴿۱۴۰﴾ هر آینه زیان کردند کسانی که اولادشان را از جهت سفه (سبک عقلی) بدون علم کشتند و آنچه را که خداوند روزی آنها کرده بود به عنوان افتراء بر خداوند حرام کردند البته گمراه شده بودند و هدایت شده نبودند ﴿۱۴۱﴾ و او کسی است که باغ‌هایی را ایستاده بر پایه و غیر ایستاده بر پایه و درخت خرما و کشتزار با خوراکی‌های مختلف و زیتون و انار متشابه و غیر متشابه ایجاد کرد، از میوه آنها وقتی که ثمر (میوه) می‌دهند بخورید و حقّ او را در روز برداشت بدهید و اسراف نکنید همانا او اسرافکاران را دوست ندارد ﴿۱۴۲﴾ و از چهارپایان باربردار (بارکش) و حیوانات کرکی (کرک) و پشم دهنده) از آنچه که خداوند روزی شما کرده بخورید و از خطوات (گام‌های) شیطان پیروی نکنید همانا او برای شما دشمنی واضح است ﴿۱۴۳﴾ هشت زوج (را) حلال کرد) از برّه یک جفت (اهلی و وحشی) و از بز یک جفت (به همینطور)، بگو: آیا (خداوند) آن دو نر (از دو جنس) یا آن دو ماده (از دو جنس) یا آنچه که رحم‌های آن دو ماده در بر گرفته‌اند را حرام کرده است؟ اگر راستگو می‌باشید به من از روی علم خبر دهید ﴿۱۴۴﴾ و از شتر، جفتی و از گاو، جفتی، بگو: آیا (خداوند) آن دو نر یا آن دو ماده یا آنچه که رحم‌های آن دو ماده در بر گرفته‌اند را حرام کرده؟ آیا شما آنوقت که خداوند این را به شما توصیه کرد شاهد بودید؟ پس چه کسی ظالم‌تر از کسی است که بر خداوند دروغی افتراء بست تا مردم را بدون علم گمراه کند، همانا خداوند مردمان ظالم را هدایت نمی‌کند ﴿۱۴۵﴾ بگو: در آنچه که به

وَالْأَنْعَامَ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائِهِمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿۱۳۸﴾ وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْتُ حِجْرًا لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۱۳۹﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِدُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَّهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۴۰﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿۱۴۱﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرِ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أُكْلُهُ وَالرَّيْتُونَ وَالرُّمَانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿۱۴۲﴾ وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةٌ وَفَرَسًا كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿۱۴۳﴾ تَمَائِيَةَ أَزْوَاجٍ مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْرِ اثْنَيْنِ قُلِ الدَّكْرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ نَبُّونِي بِعَلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۴۴﴾ وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلِ الدَّكْرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّاكُمُ اللَّهُ بِهَذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۴۵﴾ قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا

من وحی شده حرام شده‌ای را بر خورنده‌ای که آن را بخورد نمی‌یابم مگر اینکه به عنوان مردار یا خون ریخته شده یا گوشت خوک که آن پلید است یا از روی فسق (نافرمانی) برای غیر خداوند صدا بر آن بلند شده و کسی که مضطر (ناچار) است باشد، نه به عنوان سرکشی و نه زیاده خواهی و قطعاً پروردگار تو بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۶۱﴾ و بر کسانی که یهودی شدند هر (حیوان) ناخنداری را حرام کردیم و از گاو و گوسفند، پیه آن دو را بر آنها حرام کردیم جز آنچه که پشت آن دو یا روده‌ها حمل کرده یا آنچه که با استخوان‌های آنها مخلوط شده است، آن را به (خاطر) سرکشیشان به آنها جزاء دادیم و همانا ما البته راستگوییم ﴿۱۶۲﴾ و اگر تو را تکذیب کردند پس بگو: پروردگارتان دارای رحمتی گسترده است و سختگیری او از گروه مجرمان برگردانده نمی‌شود ﴿۱۶۳﴾ کسانی که شرک ورزیدند بزودی خواهند گفت: اگر خداوند می‌خواست ما و نه پدرانمان شرک نمی‌ورزیدیم و چیزی را حرام نمی‌کردیم کسانی که قبل از آنها بودند (نیز) این چنین تکذیب کردند تا آنکه سختگیری ما را چشیدند، بگو: آیا علمی نزد شما هست؟ پس آن را برای ما خارج (آشکار) سازید، شما جز از گمان پیروی نمی‌کنید و اینکه شما جز حدس نمی‌زنید ﴿۱۶۴﴾ بگو: که حجت رسا برای خداوند است و اگر می‌خواست حتماً همه شما را هدایت می‌کرد ﴿۱۶۵﴾ بگو: گواهانتان را بیاورید آنهایی که گواهی می‌دهند که خداوند اینها را حرام کرده است پس اگر شهادت دادند آنگاه با آنها شهادت مده و از هواهای کسانی که آیات ما را دروغ شمرده‌اند و کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند و از آنهایی که (غیر او را) با پروردگارشان معادل می‌کنند تبعیت مکن ﴿۱۶۶﴾ بگو: بیاید که آنچه که پروردگارتان بر شما حرام نموده است را تلاوت کنم که چیزی را شریک او نکنید و به پدر و مادر نیکی (کنید) و فرزندانان را از ترس تنگدستی نکشید، ما هستیم که به شما و به آنها روزی می‌دهیم و به کارهای زشت نزدیک نشوید چه آنهایی که آشکار هستند و چه آنهایی که پوشیده هستند و نفسی که خداوند آن را حرام کرده جز به حق نکشید اینها است که آنها را به شما توصیه کرده راقب به اینکه شما شما تعقل کنید ﴿۱۶۷﴾ و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به آن (شیوه‌ای) که آن نیکوتر است تا به قوت خود برسد، و پیمان‌ه و ترازو را به قسط (دادگری) وفا (اداء) کنید، نفسی را تکلیف نمی‌کنیم مگر به (اندازه) و وسع (توان) آن و وقتی که (چیزی) می‌گوید پس عدالت بورزید و اگرچه (درباره) خویشان (شما) باشد و به عهد خداوند وفا نمائید، اینها (چیزهایی) است که به شما توصیه کرده به این ترقب که شما متذکر شوید ﴿۱۶۸﴾ و همانا این راه مستقیم من است پس از آن تبعیت کنید و از (دیگر) راه‌ها

عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦١﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبِعْيِهِمْ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿١٦٢﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٦٣﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى دَافُوا بِأَسْأَفُلٍ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٦٤﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٦٥﴾ قُلْ هَلُمْ شُهَدَاءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٦٦﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٦٧﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانِ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٦٨﴾ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٦٩﴾

پیروی نکنید که شما را از راه او پراکنده می کند آن (چیزی) است که شما را به آن توصیه کرده باشد که شما پرهیزید ﴿۱۵۴﴾ سپس به موسی کتاب دادیم تا (نعمت را) بر کسی که احسان کرده است تمام (کنیم) و تفصیل برای هر چیزی و هدایت و به عنوان رحمت است راجی به اینکه آنها به لقای پروردگارشان ایمان بیاورند ﴿۱۵۵﴾ و این کتابی است که آن را مبارک نازل کردیم پس از آن پیروی کنید و پرهیزید راجی به اینکه شما مورد رحمت واقع شوید ﴿۱۵۶﴾ تا مبدا بگویند جز این نیست که کتاب بر دو طایفه قبل از ما نازل شده و اینکه ما از درس گرفتن (آموختن) آنان البته غافل بوده ایم ﴿۱۵۷﴾ یا (مبدا) که بگویند: اگر کتاب بر ما نازل می شد البته ما حتماً هدایت یافته تر از آنها می بودیم و همانا بینه ای از پروردگارتان و هدایت و رحمتی نزد شما آمده است، پس چه کسی ظالم تر از آن کسی است که آیات را تکذیب کرده و از آنها روی گردانده است بزودی کسانی که از آیات ما روی می گردانند را به خاطر آنکه روی می گردانند با عذاب بدی مجازات خواهیم کرد ﴿۱۵۸﴾ آیا جز این را منتظر نمی شوند که ملائکه نزد آنها بیایند یا پروردگار تو بیاید یا بعضی از آیات پروردگار تو بیاید، روزی که بعضی از آیات پروردگار تو بیاید ایمان آوردن نفسی که قبلاً ایمان نیاورده یا در ایمان خود خیری کسب نکرده باشد به آن نفع نمی رساند بگو: منتظر باشید که ما (هم) منتظریم ﴿۱۵۹﴾ همانا آنان که دینشان را متفرق کردند و پراکنده (فرقه فرقه) شدند تو در چیزی از (تمکن) آنها نیستی، جز این نیست که امر آنها بر (عهده) خداوند است سپس آنها را به آنچه که انجام می دادند خبر می دهد ﴿۱۶۰﴾ کسی که نیکی بیاورد پس برای او ده مثل (برابر) آن هست و کسی که سینه (بدی) بیاورد پس جز به مثل همان جزاء داده نمی شود و آنها (مورد) ظلم (واقع) نمی شوند ﴿۱۶۱﴾ بگو: همانا مرا پروردگارم به راه راست هدایت کرده است به دینی راست (استوار) که ملت (آیین) ابراهیم حنیف (حقگرا، راستین) است و او از مشرکین نبود ﴿۱۶۲﴾ بگو: همانا نماز من و آیین های من و حیات من و مرگ من برای الله پروردگار عالمیان است ﴿۱۶۳﴾ که شریکی ندارد و به آن امر شده ام و من اولین مسلمانان هستم ﴿۱۶۴﴾ بگو: آیا غیر از الله پروردگاری بگیرم و (حال آنکه) او پروردگار هر چیزی است و هر نفسی جز بر (زیان) خودش کسب نمی کند و بار (کسی) را بارکش دیگری نمی کشد سپس بازگشتگاه شما به پروردگارتان است آنگاه از آنچه که در آن با یکدیگر اختلاف می کردید به شما خبر می دهد ﴿۱۶۵﴾ و او کسی است که شما را در زمین جانشین قرار داد و بعضی از شما را بر بعضی دیگر در درجاتی برتر قرار داد تا شما را در آنچه که به شما داده است بیازماید، همانا پروردگار تو سریع عقوبت دهنده و همانا او قطعاً بسیار آمرزنده و مهربان است.

ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلاً لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۵﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۱۵۶﴾ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿۱۵۷﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَى مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿۱۵۸﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضَرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۱۶۰﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۱۶۱﴾ قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِثْلَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۶۲﴾ قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶۳﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿۱۶۴﴾ قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَى رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿۱۶۵﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيُبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

۷- سوره اعراف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ المص ۲ کتابی است که به تو نازل شده و نباید حرجی (سختی و فشار) از آن در سینه‌ات باشد تا با آن انداز کنی و یادآوری است برای مؤمنین ۳ از آنچه که از پروردگارتان به شما نازل شده پیروی کنید و اولیای دیگری غیر از او را تبعیت نکنید چه اندک پند می‌پذیرید ۴ و چه بسیار شهرهایی را که آنها را هلاک کردیم و سختی (عذاب) ما شبانه به آنها رسید یا (در حالی که) آنها در استراحت نیمروز بودند ۵ و آنوقت که عذاب ما به آنها رسید دعوی آنها جز این نبود که گفتند: به راستی که ما ظالم بوده‌ایم ۶ و هرآینه حتماً از کسانی که (رسولانی) به سوی آنها فرستاده شده بودند سؤال می‌کنیم و هرآینه حتماً از فرستادگان سؤال می‌کنیم ۷ و هرآینه حتماً از روی علم بر آنها حکایت می‌کنیم و ما غایب نبوده‌ایم ۸ و در آنروز سنجش حق است و کسانی که میزان‌هایشان سنگین باشد پس آنان همان رستگاران هستند ۹ و کسانی که میزان‌هایشان سبک باشد پس آنان کسانی هستند که به (سبب) آنچه که به آیات ما ظلم می‌کردند به خود زیان زده‌اند ۱۰ و همانا در زمین به شما تمکین دادیم و معیشت شما را در آن قرار دادیم چه کم شکرگزاری می‌کنید ۱۱ و هرآینه شما را آفریدیم سپس شما را صورت دادیم سپس به ملائکه گفتیم: بر آدم سجده کنید پس سجده کردند مگر ابلیس که از سجده کنندگان نبود ۱۲ گفت: آنوقت که به تو امر کردم چه (چیزی) تو را منع کرد که سجده نکنی، گفت: من از او بهترم مرا از آتش خلق کردی و او را از گل خلق کردی ۱۳ گفت: از آن فرود آی که برای تو نباشد که در آن تکبر ورزی پس خارج شو همانا تو از زبون شدگان هستی ۱۴ گفت: به من مهلت بده (می‌دهی) تا روزی که مبعوث می‌شوند ۱۵ گفت: همانا تو از مهلت داده شدگان هستی ۱۶ گفت: پس چرا مرا اغواء (گمراه) کردی همانا به خاطر آنان بر راه مستقیم تو می‌نشینم ۱۷ سپس حتماً از بین دستانشان (جلو) به آنها در می‌آیم و از پشت سر آنها و از (سمت) راست آنها و از (سمت) چپ آنها و اکثر آنها را شکرگزار نمی‌یابی ۱۸ گفت: خارج شو از آن در حالتی نکوهیده و رانده شده، (خداوند فرمود) سوگند یاد می‌کنم البته کسی از آنها که از تو پیروی کند حتماً جهنم را از شما همگی پُر خواهیم کرد ۱۹ و ای آدم تو و زوجه در جنت ساکن شوید و از هر آنچه که خواستید بخورید و (لیکن) به این درخت نزدیک نشوید که از ستمکاران می‌شوید ۲۰ پس شیطان آن دو را وسوسه کرد تا آنچه از عورت‌های آن دو که از آن دو پوشیده شده بود را برای آن دو آشکار سازد و گفت: پروردگار شما (دو نفر) شما دو نفر را از

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ المص ۲ كِتَابٌ أَنْزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ لِئُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ۳ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۴ وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ۵ فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۶ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۷ فَلَنَقْضَنَّ عَلَيْهِمْ بِعَلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ۸ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۹ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ۱۰ وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۱۱ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ۱۲ قَالَ مَا مَنَعَكَ آلَا تَسْجُدُ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ۱۳ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ۱۴ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ۱۵ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ۱۶ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ۱۷ ثُمَّ لَا يَتَذَكَّرُونَ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ۱۸ قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْهُومًا مَدْحُورًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ۱۹ وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ۲۰ فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوَاتِمِهِمَا وَقَالَ مَا

این درخت نهی نکرد مگر به خاطر اینکه مبادا شما دو (نفر) دو ملک بشوید یا از ماندگاران شوید (۱۱) و برای آن دو (نفر) قسم یاد کرد که من البته برای شما دو (تن) از ناصحان (خیرخواهان) هستم (۱۲) پس آن دو را با فریب دادن دلالت (راهنمایی) کرد و چون آن دو از آن درخت چشیدند عورتشان بر آن دو آشکار شد و آن دو شروع کردند که از برگ بهشت بر خود بچسباندند و پروردگار آن دو، به آن دو نداء داد آیا شما را از آن درخت نهی نکرده بودم و آیا به شما نگفته بودم که قطعاً شیطان برای شما (دو نفر) دشمنی آشکار است (۱۳) آن دو گفتند: (ای) پروردگار ما، ما به خودمان ظلم کردیم و اگر ما را نیامرزی و به ما رحم نکنی البته حتماً از زیانکاران خواهیم بود (۱۴) گفت: فرود آید که بعضی از شما دشمن بعضی دیگر هستید و در زمین برای شما تا مدتی جایگاه و برخورداری هست (۱۵) گفت: در آنجا زندگی می کنید و در آنجا می میرید و از آنجا خارج می شوید (۱۶) ای فرزندان آدم همانا لباسی را بر شما نازل کرده ایم که عورت های شما را می پوشاند و مایه زینت (شما) است و لباس تقوا، آن بهتر است، آن از آیات خداوند است به این ترقب که آنها متذکر شوند (۱۷) ای فرزندان آدم (مراقب باشید) شیطان شما را فتن (ولع به زن و اراده فجور کردن) نکند چنانکه پدران شما را از بهشت اخراج کرد، لباس آن دو را از آن دو بر کند تا عورات آن دو را به آن دو نشان دهد، او و قبیله اش از جایی که آنها را نمی بینید شما را می بینند همانا ما شیاطین را برای کسانی که ایمان نمی آورند اولیاء قرار دادیم (۱۸) و وقتی که (عمل) زشتی را انجام می دهند می گویند: پدرانمان را بر آن یافته ایم و خداوند ما را به آن امر کرده است بگو: همانا خداوند به فحشاء امر نمی کند آیا بر خداوند چیزی می گوید (می بندید) که نمی دانید (۱۹) بگو: پروردگارم مرا به قسط (دادگری) امر کرده است و در هر مسجدی (محل سجده کردنی) وجه (روی) خود را (به سوی قبله) راست گردانید و او را بخوانید (در حالی که) برای او در دین دارنده اخلاص هستید، همانطور که شما را آفرید عودت می کنید (باز می گردید) (۲۰) (در حالی که) گروهی را هدایت کرده و گروهی ضلالت بر آنها محقق است زیرا آنها به جای خداوند شیاطین را به عنوان اولیاء گرفتند و (حال آنکه) می پندارند که آنها هدایت شده هستند (۲۱) ای فرزندان آدم زینت هایتان را در هر مسجدی برگیرید و بخورید و بیاشامید و اسراف نکنید همانا او اسرافکاران را دوست ندارد (۲۲) بگو: چه کسی زینت هایی را که خداوند برای بندگانش خارج (پدیدار) کرده است و روزی های پاکیزه را حرام کرده؟! بگو این (روزی های پاکیزه) برای کسانی است که در حیات دنیا ایمان آورده اند، در روز قیامت بطور خالص (فقط برای آنها) می باشد این چنین آیات را برای مردمانی که می دانند تفصیل می دهیم (۲۳) بگو: جز این نیست که پروردگارم زشتی ها را، چه آنچه از

نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ اِلَّا اَنْ تَكُوْنَا مَلَكَيْنِ اَوْ تَكُوْنَا مِنَ الْخَالِدِيْنَ ﴿١١﴾ وَقَاسَمَهُمَا اِيْنِيْ لَكُمَْا لَمِنَ النَّاصِحِيْنَ ﴿١٢﴾ فَذَلَاهُمَا بِغُرُوْرٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْنَهُمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا اَلَمْ اَنْهَكُمَا عَنْ تَلْكُمَا الشَّجَرَةَ وَاَقُلْ لَكُمَْا اِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَْا عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ﴿١٣﴾ قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا اَنْفُسَنَا وَاِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿١٤﴾ قَالَ اِهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَاَكُمْ فِي الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ اِلَىٰ حِيْنٍ ﴿١٥﴾ قَالَ فِيْهَا تَحْيُوْنَ وَفِيْهَا تَمُوْتُوْنَ وَمِنْهَا تُخْرَجُوْنَ ﴿١٦﴾ يَا بَنِي اٰدَمَ قَدْ اَنْزَلْنَا عَلَيْنُكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوَاتِيْكُمْ وَرِيْشًا وَلِبَاسٍ التَّقْوَىٰ ذٰلِكَ خَيْرٌ ذٰلِكَ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُوْنَ ﴿١٧﴾ يَا بَنِي اٰدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا اَخْرَجَ اَبُوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوَاتِهِمَا اِنَّهٗ يَرٰكُمْ هُوَ وَقَبِيْلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ اِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِيْنَ اَوْلِيَآءَ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٨﴾ وَاِذَا فَعَلُوْا فَاجِسَةً قَالُوْا وَجَدْنَا عَلَيْنَا اٰبَاءَنَا وَاللّٰهُ اَمْرًا بِهَا قُلْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ اَتَقُوْلُوْنَ عَلٰى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿١٩﴾ قُلْ اَمْرٌ رَبِّيْ بِالْقِسْطِ وَاَقِيْمُوْا وُجُوْهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَاَدْعُوْهُ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ كَمَا بَدَاكُمْ تَعُوْدُوْنَ ﴿٢٠﴾ فَرِيْقًا هَدٰى وَفَرِيْقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلٰلَةُ اِنَّهُمْ اتَّخَذُوْا الشَّيَاطِيْنَ اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَيَحْسَبُوْنَ اَنْهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ﴿٢١﴾ يَا بَنِي اٰدَمَ خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٢٢﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِي اَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالتَّطِيْبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِي الْحَيٰةِ الدُّنْيَا حٰلٰلَةٌ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كَذٰلِكَ نَفْصَلُ الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٣﴾ قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَاَلِئْتُمْ وَالتَّبٰغِيْ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا وَاَنْ

آنها که ظاهر باشد و چه آنچه از آنها که پنهان باشد و گناه و بغی (بیداد) به غیر حق را حرام کرده است و اینکه آنچه که سلطانی (دلیلی) برای آن نازل نشده است را با خداوند شریک نکنید و اینکه آنچه را که نمی‌دانید بر خداوند نگوئید ﴿۳۱﴾ و هر امتی (گروهی) اجلی (مدت معینی) دارد و وقتی که اجلشان فرا رسد نه ساعتی تأخیر می‌کنند و نه پیش می‌افتند ﴿۳۲﴾ ای فرزندان آدم چون رسولانی از شما نزد شما بیایند که آیات مرا بر شما حکایت کنند پس کسی که پرهیزد و اصلاح کند پس ترسی بر آنها نیست و محزون نمی‌شوند ﴿۳۳﴾ کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و از آنها استکبار ورزیدند آنان اصحاب آتشند، آنها در آن ماندگارند ﴿۳۴﴾ و چه کسی ظالم‌تر از کسی است که دروغی را بر خداوند افتراء بست یا به آیات او کذب (دروغ) بست آنان نصیشان از کتاب (در دنیا) به آنها می‌رسد تا آنوقتی که رسولان ما نزد آنها بیایند که آنها را بمیرانند می‌گویند کجا ایند آنها را که به جای خداوند می‌خواندید؟ می‌گویند: آنها از ما ناپدید شدند و علی (بر زیان) خودشان شهادت می‌دهند که آنها کافر بوده‌اند ﴿۳۵﴾ خداوند می‌گوید: در امت‌هایی از جن و انس که قبل از شما در گذشته‌اند در آتش داخل شوید هرگاه امتی داخل می‌شوند خواهرشان (هم عقیده خود) را لعن می‌کنند تا آن زمانی که جمیعاً در آن گرد هم بیایند، پیروان آنها درباره اولیانشان می‌گویند ای پروردگار ما، اینان ما را گمراه کردند پس آنها را با دو برابر از آتش عذاب بده می‌گوید: برای همه دو برابر است و لکن خود نمی‌دانید ﴿۳۶﴾ و اولیاء آنها بر پیروان خود می‌گویند که شما برتری بر ما نداشتید پس بچشید عذاب را به آنچه که کسب می‌کردید ﴿۳۷﴾ همانا کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و از آنها استکبار ورزیدند در ب‌های آسمان برای آنها گشوده نمی‌شود و داخل بهشت نمی‌شوند تا آنکه شتر نر (یا طناب کلفت) در سوراخ سوزن وارد شود و این چنین مجرمان را مجازات می‌کنیم ﴿۳۸﴾ آنان بستری و رواندازی از (سمت) بالایشان از جهنم دارند و این چنین ستمکاران را مجازات می‌کنیم ﴿۳۹﴾ و کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح کردند نفسی را جز (به اندازه) وُسع او تکلیف نمی‌کنیم آنان اصحاب جنت هستند و آنها در آن جاویدانند ﴿۴۰﴾ و بر می‌کنیم (می‌زداییم) آنچه از کینه که در سینه‌هایشان است، نهرها از زیر آنها جاری می‌شود و می‌گویند ستایش خداوندی را که ما را به این هدایت نمود و اگر خداوند ما را هدایت نمی‌کرد ما حتماً هدایت نمی‌شدیم همانا رسولان پروردگار ما حق را آورده بودند و نداء داده می‌شود که این جنتی است که شما آن را به آنچه که عمل می‌کردید به ارث می‌برید ﴿۴۱﴾ و اصحاب جنت به اصحاب آتش نداء می‌دهند که ما آنچه را که پروردگارمان به ما وعده کرده بود به حق یافتیم پس آیا شما (نیز) آنچه که پروردگارتان وعده کرده بود را به حق یافتید؟ می‌گویند:

تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۱﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿۳۲﴾ يَا بَنِي آدَمَ إِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنِ اتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۳﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۳۴﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ حَتَّى إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا يُتَوَفَّوهُمْ قَالُوا أَتَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿۳۵﴾ قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا آذَرُكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأَوْلَاهُمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾ وَقَالَتْ أَوْلَاهُمْ لِأَخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۳۷﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿۳۸﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿۳۹﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۴۰﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبَّنَا بِالْحَقِّ وَوَدُّوا أَنْ تَلْكُمُ الْجَنَّةَ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۴۱﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۴۲﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ

بله، پس مؤذنی بین آنها اعلام می کند که لعنت خداوند بر ظالمان باد ﴿۴۵﴾ کسانی که از راه خدا باز می دارند و آن را کج می طلبند و (در حالی که) آنها به آخرت کافر هستند ﴿۴۶﴾ و بین آن دو حجابی هست و بر اعراف (بلندی‌ها) مردانی هستند که همه را از سیمایشان می شناسند و به اصحاب جنت که هنوز در آن داخل نشده‌اند و (در حالی که) آنها آرزو دارند (که داخل شوند) نداء می کنند که سلام بر شما ﴿۴۷﴾ و وقتی که نگاه‌هایشان به سوی اصحاب آتش باز می افتد می گویند: (ای) پروردگار ما، ما را با این قوم ستمگر قرار مده ﴿۴۸﴾ و اصحاب اعراف به مردانی که آنها را از سیمایشان می شناسند نداء می کنند می گویند: و آنچه که استکبار می ورزیدید از شما (از) جمع شما بی نیاز نکرد (عذاب را دفع نکرد) ﴿۴۹﴾ آیا اینان (کسانی) هستند که به آنان قسم یاد می کردید خداوند به آنان رحمتی نمی رساند؟ داخل جنت شوید که خوفی بر شما نیست و شما محزون نمی شوید ﴿۵۰﴾ و اصحاب آتش به اصحاب جنت نداء می دهند که (مقداری) از آن آب را یا از آنچه که خداوند روزی شما کرده است بر ما فرو ریزید، آنها می گویند: همانا خداوند آن دو را بر کافران حرام کرده است ﴿۵۱﴾ آنها بی که دینشان را از روی سرگرمی و بازی گرفتند و زندگی دنیا آنها را فریب داد پس امروز آنها را فراموش می کنیم همانگونه که آنها دیدار امروزشان را فراموش کرده بودند و آیات ما را جحد (نفی و انکار) می کردند ﴿۵۲﴾ و همانا برای آنها کتابی را به عنوان هدایت و رحمت آورده‌ایم که آن را برای گروهی (آن کسانی) که ایمان می آورند بنابر علم تفصیل داده‌ایم ﴿۵۳﴾ آیا به جز تأویل آن را انتظار می کشند روزی که تأویل آن می آید کسانی که آن را فراموش کرده بودند می گویند هرآینه رسولان پروردگار ما قبل از آن به حق آمده بودند آیا برای ما شیعیانی هست؟ که برای ما شفاعت کنند یا بازگردانیده شویم که غیر از آنچه که عمل می کردیم را عمل کنیم همانا آنها به خودشان زیان رساندند و آنچه را که افتراء می بستند از آنها گم شد ﴿۵۴﴾ همانا پروردگار شما خدایی است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز خلق کرد سپس بر عرش ایستاد، روز را با شب با سرعت می پوشاند که (گویی) آن را طلب می کند، و خورشید و ماه و ستارگان مسخر به امر او هستند، بدانید که خلق و امر برای او است، مبارک (پر خیر و برکت) است خداوند پروردگار جهانیان ﴿۵۵﴾ پروردگارتان را با زاری و در پنهانی بخوانید همانا او تعدی کنندگان را دوست ندارد ﴿۵۶﴾ و در زمین بعد از اصلاح آن فساد نکنید و او را از روی ترس و از روی طمع (امید) بخوانید همانا رحمت خداوند به نیکوکاران نزدیک است ﴿۵۷﴾ و او کسی است که بادها را به عنوان بشارت پیشاپیش رحمتش می فرستد تا آنوقت که ابرهای پُربار (سنگین) را بر دارند، آنها را به سوی شهری مرده سوق می دهیم سپس آب را در آنجا نازل می کنیم و با آن از همه میوه‌ها خارج

عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَيَبْتِغِيهَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تُسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهْوَاءِ الَّذِينَ أَفْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسَاهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٥١﴾ وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفْعَاءٍ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِ اللَّهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ

می کنیم این چنین (همانطور که می بینید) مردگان را خارج می کنیم راجی به اینکه شما یاد کنید (پند گیرید) ۵۸ و بلد (سرزمین) پاک گیاهش به اذن پروردگارش خارج می شود (می روید) و آنکه خبیث (ناپاک) است خارج نمی شود (نمی روید) مگر کم (و کم فایده) این چنین آیات را برای مردمانی که شکر می کنند صرف (به اشکال مختلف بیان) می کنیم ۵۹ همانا نوح را نزد قومش فرستادیم پس گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید که شما غیر از او خدایی ندارید همانا من از عذاب روزی بزرگ بر شما می ترسم ۶۰ سران قوم او گفتند: همانا ما البتّه تو را در گمراهی واضحی (بدیهی) می بینیم ۶۱ گفت: ای قوم من، گمراهی در من نیست و لکن من فرستاده‌ای از پروردگار جهانیانم ۶۲ که رسالت‌های پروردگارم را به شما ابلاغ می کنم و به شما (خالصانه) نصیحت می کنم و آنچه را که شما نمی دانید از سوی خداوند می دانم ۶۳ آیا تعجب کرده‌اید که ذکری (پندی) از پروردگارتان بر مردی از شما نزد شما آمده است تا شما را ریم دهد و تا پیرهنیزید و راجی به اینکه به شما رحم شود ۶۴ پس او را تکذیب کردند پس او و کسانی که با او بودند را در کشتی نجات دادیم و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند را غرق کردیم، زیرا آنان مردمانی کور (بی بصیرت) بودند ۶۵ و نزد عاد برادرشان هود را (فرستادیم) گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید که شما غیر از او خدایی ندارید آیا پس پروا نمی کنید ۶۶ سرانی از قوم او که کفر ورزیده بودند گفتند: همانا ما قطعاً تو را در سفاهت می بینیم و همانا ما البتّه تو را از دروغگویان می پنداریم ۶۷ گفت: ای قوم من، سفاهتی در من نیست و لکن من رسولی از سوی پروردگار عالمیان هستم ۶۸ که رسالت‌های پروردگارم را به شما ابلاغ می کنم و من برای شما ناصحی (نصیحت کننده‌ای) امین هستم ۶۹ آیا تعجب کرده‌اید که بر شخصی از شما ذکری (پندی) از پروردگارتان برای شما آمده است تا شما را انذار کند و به یاد آورید آنوقتی را که بعد از قوم نوح شما را جانشین (آنان) قرار داد و شما را در خلقت بطور گسترده زیاد کرد پس نعمت‌های خداوند را یاد کنید تا باشد که رستگار شوید ۷۰ گفتند: آیا نزد ما آمده‌ای تا تنها خداوند را عبادت کنیم و آنچه که پدران ما عبادت می کردند را ترک کنیم؟ پس آنچه را که به ما وعده می دهی نزد ما بیاور اگر راستگویی ۷۱ گفت: از پروردگارتان بر شما پلیدی (عذاب) و غضب واقع (مقرر) شده است آیا با من درباره اسم‌هایی که آنها را شما و پدرانتان نامگذاری کرده‌اید مجادله می کنید خداوند برای آنها سلطانی (دللی) نازل نکرده است پس منتظر باشید که من هم با شما از منتظران هستم ۷۲ پس او و کسانی که با او (ایمان آورده بودند) را با رحمتی از خود نجات دادیم و دنباله کسانی که آیات ما را تکذیب کردند قطع کردیم و آنها مؤمن نبودند ۷۳ و نزد (قوم) ثمود برادرشان صالح را

لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۵۸ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ۵۹ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۶۰ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۶۱ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۶۲ أُنَبِّئُكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۶۳ أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَاعْلَمْتُمْ أَنَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۶۴ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ۶۵ وَإِلَى عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ۶۶ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ۶۷ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۶۸ أُنَبِّئُكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ۶۹ أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلْنَا خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَرَزَقْنَاكُمْ فِي الْخَلْقِ بَسْطَةً فَادْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۷۰ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَدْرَ مَا كَانُوا يَعْبُدُونَ أَبَاؤَنَا فَآتِنَا مَا وَعَدْنَا إِن كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ۷۱ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَعَظْبٌ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ فَانظُرُوا إِلَيَّ مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظَرِينَ ۷۲ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ۷۳ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ

آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ وَادْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْجُونَ الْجِبَالَ يَبُوتًا فَادْكُرُوا آلاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٨﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٩﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٨٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٨١﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٨٢﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٣﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَبْتَظِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٧﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَادْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَتَرْتُمْ وَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٩﴾ وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِنْكُمْ آمَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلَتْ بِهِ وَطَائِفَةٌ لَمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

(فرستادیم)، گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید که غیر او خدایی ندارید بینه‌ای از پروردگارتان نزد شما آمده این شتر خداوند برای شما به عنوان نشانه است پس رهاش کنید تا در زمین خداوند بخورد (بچرد) و آن را به بدی مس (لمس) نکند که (در نتیجه) عذابی دردناک شما را فرا خواهد گرفت ﴿۷۶﴾ و به یاد آورید آنوقتی را که شما را بعد از (قوم) عاد جانشین قرار داد و شما را در زمین مستقر ساخت که از قسمت‌های هموار آن قصرهایی را برگرفتید و کوه‌ها را به عنوان خانه‌ها تراشیدید و نعمت‌های خداوند را یاد کنید و در زمین فساد کننده نباشید ﴿۷۷﴾ رؤسای از قوم او که استکبار ورزیده بودند به کسانی که در ضعف نگهداشته شده بودند به کسانی از آنها که ایمان آورده بودند گفتند آیا می‌دانید که صالح از سوی پروردگارش فرستاده شده است (آنان) گفتند: همانا ما به آنچه که او به آن فرستاده شده مؤمن هستیم ﴿۷۸﴾ کسانی که استکبار ورزیده بودند گفتند: همانا ما به آنچه که شما به آن ایمان آورده‌اید کافر هستیم ﴿۷۹﴾ پس شتر را بی کردند و از امر پروردگارشان سرپیچی کردند و گفتند: ای صالح اگر از فرستادگان هستی آنچه را که به ما وعده کرده‌ای نزد ما بیاور ﴿۸۰﴾ پس لرزه (زلزله) آنها را فرا گرفت و در خانه‌هایشان به رو افزاده (مرده) صبح کردند ﴿۸۱﴾ و از آنها روی گرداند و گفت: ای قوم من، هرآینه رسالت پروردگارم را به شما رساندم و برای شما خیر خواهی کردم و لکن شما خیرخواهان را دوست ندارید ﴿۸۲﴾ و لوط را (فرستادیم) آنوقت که به قوم خود گفت آیا فاحشه می‌آورید احدی از عالمیان به آن از شما پیشی نگرفته است ﴿۸۳﴾ همانا شما به جای زنان به شهوت به مردان در می‌آید؟ بلکه شما قومی اسرافکار هستید ﴿۸۴﴾ و جواب قوم او جز این نبود که گفتند: آنها را از شهرتان بیرون کنید که آنها مردمانی هستند که پاکی می‌جویند ﴿۸۵﴾ پس او و اهلس را جز زن او نجات دادیم که از جمله بازماندگان بود ﴿۸۶﴾ و بر آنها بارانی بارانیدیم پس نظر کن سرانجام مجرمین چگونه بود ﴿۸۷﴾ و برادر آنها شعیب را به سوی مدین (فرستادیم) گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید که غیر از او خدایی ندارید بینه‌ای از پروردگارتان نزد شما آمده است پس پیمان و ترازو را وفا کنید (به تمامی بدهید) و از مردم از چیزهایشان نگاهید و در زمین بعد از اصلاح آن فساد نکنید آن برای شما بهتر است اگر مؤمن می‌باشید ﴿۸۸﴾ و بر سر هر راهی نشینید که (مردمان را) از راه خدا بهرسانید و کسی که به او (خداوند) ایمان آورده را باز دارید و آن را کج بخواهید و به یاد آورید آنوقتی را که شما اندک بودید و (جمعیت) شما را انبوه کرد و نظر کنید که عاقبت مفسدان که چگونه بوده است ﴿۸۹﴾ و اگر گروهی از شما به آنچه که من به آن فرستاده شده‌ام ایمان آورده‌اند و طایفه‌ای ایمان نیاورده‌اند پس صبر کنید تا آنکه خداوند بین ما حکم کند و او بهترین حکم‌کنندگان است.

جزء نهم

۸۸) قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لُخْرَجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَنَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوْلُو كُنَّا كَارِهِينَ ﴿۸۹﴾ قَدْ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عَدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّانَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿۹۰﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَخَاسِرُونَ ﴿۹۱﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿۹۲﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْتُوا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿۹۳﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ آسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿۹۴﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿۹۵﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۹۶﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنْ كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۹۷﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿۹۸﴾ وَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿۹۹﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يُأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۱۰۰﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ أَصْبَأْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿۱۰۱﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقِصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿۱۰۲﴾

رؤسای کسانی از قوم او که استکبار ورزیده بودند گفتند: ای شعیب حتماً تو و کسانی که ایمان آورده‌اند را با تو از شهرمان اخراج می‌کنیم یا که حتماً به ملت (آئین) ما باز می‌گردید، او گفت: حتی اگر ما کراهت داشته باشیم؟ ﴿۸۹﴾ (در این صورت) بعد از آنکه خداوند ما را از آن نجات داده اگر به ملت (آئین) شما بازگردیم قطعاً بر خداوند دروغی را افتراء بسته‌ایم و برای ما (ممکن) نمی‌باشد که به آن بازگردیم مگر آنکه پروردگار ما الله بخواهد، علم پروردگار ما به هر چیزی گسترده است ما بر خداوند توکل کرده‌ایم، (ای) پروردگار ما! بین ما و قوم ما به حق فتح (داوری، جدائی، گشایش) نما و تو بهترین گشایشگر هستی ﴿۹۰﴾ و رؤسای کسانی از قوم او که کفر ورزیده بودند گفتند: اگر از شعیب پیروی کنید همانا شما آنوقت حتماً زیانکار خواهید شد ﴿۹۱﴾ پس لرزه (زلزله) آنها را در گرفت و در خانه‌هایشان دَمَر (بر رو افتاده) (مرده) صبح کردند ﴿۹۲﴾ آنان که شعیب را تکذیب کرده بودند انگار که هرگز در آنجا اقامت نکرده بودند، آنانکه شعیب را تکذیب کردند خود زیانکار بودند ﴿۹۳﴾ پس از آنها روی گرداند و گفت: ای قوم من، همانا هرآینه رسالات پروردگارم را به شما ابلاغ کردم و برای شما خیرخواهی کردم پس چگونه بر قومی کافر تأسف خورم ﴿۹۴﴾ و ما در شهری پیامبری نفرستادیم مگر آنکه اهل آن را دچار سختی و ضرر (ناگواری) کردیم به این ترَقَب که آنها تصرع کنند ﴿۹۵﴾ سپس جای بدی و نیکی را تبدیل (عوض) کردیم تا آنکه خوشی کردند و گفتند پدران ما سختی و آسایش را لمس کرده‌اند، پس آنها را بطور ناگهانی گرفتیم و (در حالی که) آنان نمی‌فهمیدند ﴿۹۶﴾ و اگر که اهل قریه‌ها (شهرها) ایمان می‌آوردند و تقوا پیشه می‌کردند البته برکات را از آسمان و زمین بر آنها می‌گشودیم و لکن تکذیب کردند پس آنها را به آنچه که کسب می‌کردند گرفتیم ﴿۹۷﴾ آیا پس اهل شهرها (گمان می‌کنند) از اینکه شبانگهان سختی (عذاب) ما به آنها برسد ایمن هستند و (در حالی که) آنها در خواب هستند؟ ﴿۹۸﴾ یا آیا اهل شهرها ایمن هستند از اینکه سختی‌های (عذاب‌های) ما در صبحدم به آنها برسد و (در حالی که) آنها بازی می‌کنند؟ ﴿۹۹﴾ آیا پس از مکر خداوند ایمن هستند؟ جز مردمان زیانکار (کسی خود را) از مکر خداوند ایمن نمی‌داند ﴿۱۰۰﴾ آیا کسانی که زمین را بعد از اهل (ساکنان) آن به ارث می‌برند نشان داده نشد که (همانا) اگر می‌خواستیم آنان را به (کیفر) گناهانشان اصابت می‌دادیم (می‌رساندیم) و بر قلوب آنها مهر می‌زدیم تا آنان (دیگر) نشوند ﴿۱۰۱﴾ (خبر) این قریه‌ها را، (گوشه‌ای) از اخبار آنها را بر تو قصه می‌کنیم و همانا هرآینه رسولان‌شان با بی‌نه‌هایی نزد آنها آمدند و البته آنها بر آن نبودند که به آنچه که از قبل تکذیب کرده بودند ایمان بیاورند، این چنین خداوند بر قلوب کافران مهر

می‌نهد (۱۲۲) و ما در اکثر آنان چیزی از (وفای به) عهد نیافتیم و همانا اکثر آنان را فاسق (نافرمان) یافتیم (۱۲۳) سپس بعد از آنها موسی را با آیات خود به سوی فرعون و سران (حکومت) او مبعوث کردیم پس به (در حق) آن (آیات) ظلم (ناروا) کردند پس نظر کن که عاقبت مفسدان چگونه بود (۱۲۴) و موسی گفت: ای فرعون همانا من فرستاده‌ای از پروردگار عالمیان هستم (۱۲۵) شایسته است که درباره‌ی خداوند جز (سخن) حق نگویم، هر آینه از پروردگارتان برای شما یبئه‌ای آورده‌ام پس بنی اسرائیل را با من بفرست (۱۲۶) گفت اگر بر آن هستی که آیتی آورده‌ای پس اگر از راستگویانی آن را بیاور (۱۲۷) پس عصایش را انداخت و آنوقت (ناگاه) آن اژدهایی آشکار شد (۱۲۸) و دستش را (از گریبان) بیرون آورد و آنوقت (ناگاه) آن برای ناظرین سپید بود (۱۲۹) سرانی از قوم فرعون گفتند: که همانا این (شخص) البتّه ساحر و دانا است (۱۳۰) که می‌خواهد شما را از سرزمینتان خارج کند پس چه امر (توصیّه) می‌کنید (گفتند): (امر) او و برادرش را به تأخیر انداز و جمع کنندگانی را به شهرها بفرست (۱۳۱) که هر جادوگر دانایی را نزد تو بیاورند (۱۳۲) و جادوگران نزد فرعون آمدند گفتند: (آیا) اگر ما غالب شویم پاداشی داریم؟ (گفت: بلی و شما از مقرران خواهید بود (۱۳۳) گفتند: ای موسی آیا تو (ابتداء) می‌افکنی؟ و یا اینکه این ما باشیم که (اول) بیفکنیم؟ (گفت: شما بیفکنید و چون انداختند چشم‌های مردم را سحر کردند و آنها را ترساندند و جادویی بزرگ در آوردند (۱۳۴) و به موسی وحی کردیم: که عصایت را بیفکن پس آنوقت (ناگاه) آن آنچه که متقلبان (بطور قلب شده و وارونه) می‌افکندند را بلعید (۱۳۵) پس حق واقع (ثابت) شد و آنچه که عمل می‌کردند را باطل کرد (۱۳۶) و در آنجا مغلوب شدند و خوار گشتند (۱۳۷) و جادوگران سجده کنان افتادند (۱۳۸) گفتند: ما به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم (۱۳۹) پروردگار موسی و هارون (۱۴۰) فرعون گفت: آیا قبل از اینکه من به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید همانا این حتماً مکاری است که آن را در شهر مکر کرده‌اید تا اهل (ساکنان) آن را از آن خارج (بیرون) کنید پس خواهید دانست (۱۴۱) قطعاً حتماً دستانتان و پاهایتان را بر خلاف یکدیگر قطع خواهم کرد سپس قطعاً حتماً شما همگی را بر دار خواهم کشید (۱۴۲) گفتند: ما به سوی پروردگارمان برگشت کننده‌ایم (۱۴۳) و تو از ما انتقام نمی‌گیری مگر به خاطر اینکه ما به آیات پروردگارمان، چون نزد ما آمد، ایمان آوردیم، پروردگارا بر ما صبری فرو بریز و ما را بمیران (در حالی که) مسلمان (تسلیم شده) هستیم (۱۴۴) و سرانی از قوم فرعون گفتند: آیا موسی را و قوم او را و می‌گذاری تا در (این) سرزمین فساد کنند و (عبادت) تو را و الهه (خدایان) تو را رها کند؟ گفت: بزودی پسران آنها را خواهیم کشت و زنان آنان را زنده خواهیم گذارد و همانا ما بر آنها قاهر (برتر و چیره) هستیم (۱۴۵) موسی به قومش گفت: از

وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٢٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَأَنْظِرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٢٤﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَا فِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٥﴾ حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٢٦﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٢٧﴾ فَأَلْفَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٢٨﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بِيضَاءٌ لِلنّٰظِرِينَ ﴿١٢٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٠﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١٣١﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١٣٢﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١٣٣﴾ وَجَاءَ السّٰحِرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١٣٤﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْتَمِينَ ﴿١٣٦﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَزْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ ﴿١٣٧﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١٣٨﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ فغلبوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَٰغِرِينَ ﴿١٤٠﴾ وَأَلْقَى السّٰحِرَةُ سَاجِدِينَ ﴿١٤١﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٢﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ أَمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَكْرْتُمْوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٤٤﴾ لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٥﴾ قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا نُنْفِقُ مِنْهَا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٤٧﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَالْهَتَكَ قَالَ سَنَقْتُلُ أَبْنَاءَهُمْ وَسَتَحْبِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٤٨﴾ قَالَ

خداوند درخواست اعانت (کمک) کنید و صبر پیشه کنید همانا زمین برای خداوند است که آن را به کسی از بندگانش که بخواهد به ارث می‌دهد و سرانجام (نیک) برای پرهیزکاران است ﴿۱۲۸﴾ گفتند: قبل از اینکه نزد ما بیایی اذیت می‌شدیم و بعد از آنکه نزد ما آمده‌ای (خود را به چه تسلی بدهیم) گفت: چه بسا (امید است) که پروردگارتان دشمنانتان را هلاک کند و شما را در (این) سرزمین (مصر) جانشین آنان سازد و می‌نگرد که شما چگونه عمل می‌کنید ﴿۱۲۹﴾ و همانا هرآینه آل فرعون را با خشکسالی و نقص از میوه‌ها (محصولات) فرو گرفتیم به این ترقب که آنها یاد کنند (پند گیرند) ﴿۱۳۰﴾ و وقتی که نیکی به ایشان می‌رسد می‌گویند: این برای (شایستگی خود) ما است و اگر به آنها بدی اصابت می‌کرد به موسی و کسانی که با او بودند تطییر (فال بد، شگون بد) می‌زدند، آگاه باشید که جز آن نیست که پرنده (فال نیک و بد) آنها نزد خداوند است و لکن اکثر آنان نمی‌دانند ﴿۱۳۱﴾ و گفتند: هر چه از آیه که برای ما یابوری تا ما را با آن سحر کنی پس ما به تو ایمان آورنده نیستیم ﴿۱۳۲﴾ پس طوفان و ملخ و شته و قورباغه‌ها و خون را بر آنها فرستادیم (در حالی که) آیاتی مفصل (واضح یا منفصل) (بودند) پس آنها تکبر ورزیدند و گروهی مجرم بودند ﴿۱۳۳﴾ و چون رجز (پلیدی، عذاب) بر آنها واقع شد گفتند: ای موسی از پروردگارت به آنچه که نزد تو عهد کرده است برای ما بخواه که اگر این عذاب را از ما برداری حتماً به تو ایمان می‌آوریم و حتماً بنی اسرائیل را با تو می‌فرستیم ﴿۱۳۴﴾ پس چون عذابی، که مدتی بود که آن به آنها رسیده بود را از آنها برداشتیم آنوقت آنها عهد (خود را) شکستند ﴿۱۳۵﴾ پس ما (نیز) از آنها انتقام گرفتیم و به خاطر اینکه آنها آیات ما را دروغ شمردند و از آنها غافل بودند آنها را در دریا غرق کردیم ﴿۱۳۶﴾ و (این) قوم که ضعیف نگهداشته شده بودند را وارث مشرق‌های آن سرزمین و مغرب‌های آن که در آنجا برکت داده بودیم کردیم و کلمه حسنی پروردگارت بر بنی اسرائیل به خاطر صبرهایی که کردند تمام شد و آنچه که فرعون و قوم او ساخته بودند و آنچه که برافراشته بودند را واژگون (نابود) کردیم ﴿۱۳۷﴾ و بنی اسرائیل را از دریا گذرانیدیم پس نزد قومی آمدند که بر بت‌هایی که داشتند اعتکاف می‌کردند، گفتند: ای موسی همانند خدایی که آنها دارند برای ما هم خدایی قرار بده، گفت: همانا شما قومی هستید که جهل می‌ورزید ﴿۱۳۸﴾ همانا اینان از آنچه که خود در آن هستند بریده‌اند و آنچه که عمل می‌کردند باطل است ﴿۱۳۹﴾ گفت: آیا معبودی غیر از خداوند به عنوان خداوند برای شما بجویم؟ و (حال آنکه) او شما را بر جهانیان برتری داد ﴿۱۴۰﴾ و آنوقتی که شما را از آل فرعون نجات دادیم (در حالی که) شما را با عذابی بد رنج می‌دادند پسرانتان را می‌کشتند و زنان (دختران)تان را زنده می‌گذارند و در آن برای شما بلاتی بزرگ از پروردگارتان بود ﴿۱۴۱﴾ و با موسی

مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۸﴾
 قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۹﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقَصْنَا مِنَ الشَّجَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۳۰﴾ فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِيبُنَا سَيِّئَةٌ يَطَّيِّرُوا بِمُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَلَّا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۳۱﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿۱۳۲﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالِدَّمَ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿۱۳۳﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۱۳۴﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بِالْعُودِ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿۱۳۵﴾ فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿۱۳۶﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَى عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿۱۳۸﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مَتَّبِعُوا مَا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۹﴾ قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۱۴۰﴾ وَإِذْ أُنجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿۱۴۱﴾ وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأْتَمَمْنَاهَا

سی شب را وعده گذاشتیم و آن را با ده (شب دیگر) تمام کردیم پس میقات (ملاقات، میعادگاه) پروردگارش در چهل شب تمام شد و موسی به برادرش هارون گفت: در میان قوم من جانشین من باش و اصلاح کن و از راه مفسدان پیروی نکن ﴿۱۱۳﴾ و چون موسی به میقات ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، گفت: (ای) پروردگار من! خود را به من بنما که به تو نظر کنم، گفت: هرگز مرا نخواهی دید و لکن به کوه نظر کن پس اگر بر مکان خود استقرار داشت پس تو مرا خواهی دید پس چون پروردگارش بر کوه تجلی کرد آن را متلاشی شده قرار داد و موسی (ع) بیهوش (بر خاک) افتاد، و چون به هوش آمد گفت: تو منزهی به تو توبه می کنم و من نخستین مؤمن هستم ﴿۱۱۴﴾ گفت: ای موسی من تو را با رسالت های خود و با کلام گفتن با خویش بر مردم برگزیدم پس آنچه را که به تو داده ام بگیر و از شاکران باش ﴿۱۱۵﴾ و برای او در الواح از هر چیزی اندرزی و تفصیلی برای هر چیزی نوشتیم پس آن را با قوت بگیر و به قومت امر کن که بهترین آنها را بگیرند، بزودی سرای فاسقان را به شما نشان خواهیم داد ﴿۱۱۶﴾ حتماً کسانی که در زمین به ناحق تکبر می کنند را از آیاتم روگردان خواهیم کرد و اگر هر آیتی را ببینند به آن ایمان نمی آورند و اگر راه رشد را ببینند آن را به عنوان راه اتخاذ نمی کنند و اگر راه گمراهی را ببینند آن را به عنوان راه اتخاذ می کنند آن به خاطر این است که آنها آیات ما را تکذیب نمودند و از آنها غافل بودند ﴿۱۱۷﴾ و کسانی که آیات ما و لقاء آخرت را تکذیب کردند اعمالشان به هدر رفته است آیا جز آنچه که عمل می کردند جزاء داده می شوند؟ ﴿۱۱۸﴾ و قوم موسی بعد از (رفتن) او از زیورالاتشان پیکره گوساله ای بر گرفتند که صدای گاو داشت آیا ندیدند که آن با آنان سخن نمی گوید و به راهی هدایتشان نمی کند آن را اتخاذ کردند و ستمکار بودند ﴿۱۱۹﴾ و چون در دستانشان مُرد (از کرده خویش پشیمان شدند) و دیدند که هر آینه آنها گمراه شده اند، گفتند: اگر پروردگار ما به ما رحم نکند و ما را نیامزد هر آینه قطعاً از زیانکاران خواهیم بود ﴿۱۲۰﴾ و چون موسی غضبناک و متأسف نزد قومش بازگشت گفت: بعد از (رفتن) من برای من چه بد جانشینی کردید، آیا از امر پروردگارتان پیشی گرفتید؟ و الواح را انداخت و سر برادرش را گرفت (در حالی که) او را به سوی خود می کشاند، (هارون) گفت: ای پسر مادرم همانا (این) قوم مرا ضعیف (خوار و زبون) کردند و نزدیک بود که مرا بکشند پس (این) دشمنان را از من شاد مکن و مرادر زمره (این) گروه ظالم قرار مده ﴿۱۲۱﴾ (موسی) گفت: پروردگارا! من و برادرم را بیامرز و ما را در رحمت خود داخل کن و تو مهربانترین مهربانان هستی ﴿۱۲۲﴾ همانا کسانی که گوساله را اتخاذ کردند بزودی غضبی از پروردگارشان و خواری در زندگانی دنیا به آنها خواهد رسید و این چنین به افتراء زندگان جزاء می دهیم ﴿۱۲۳﴾ و کسانی که اعمال بدی

بِعَشْرِ فَنَمَّ مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١١٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرَاكَ وَلَكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ قَالَ يَا مُوسَى إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَاتِي وَبِكَلامِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١١٥﴾ وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ فَخَذَهَا بِقُوَّةٍ وَأَمَرَ قَوْمَكُ بَأْخُذِهَا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١١٦﴾ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كَلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْعِغْيِ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١١٧﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجَلًا جَسَدًا لَهُ خَوَارٌ لَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١١٩﴾ وَلَمَّا سَقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَابَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُونِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٢١﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ

کردند سپس بعد از آن توبه کردند و ایمان آوردند همانا پروردگار تو بعد از آن البته بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۵۱﴾ و چون غضب از موسی ساکت شد (فرو نشست) الواح را برگرفت (برداشت) و در نوشته‌های آن هدایت و رحمت برای کسانی هست که آنها از پروردگارشان ترسان هستند ﴿۱۵۲﴾ و موسی گروهی از هفتاد مرد را (از میان) قوم خود برای میقات ما اختیار کرد پس چون لرزه آنها را در گرفت گفت: پروردگارا اگر می‌خواستی آنها و مرا قبل از این هلاک می‌کردی آیا به خاطر آنچه که ابلهان ما کرده‌اند، ما را هلاک می‌کنی؟ آن جز فتنه تو نیست با آن کسی را که بخواهی گمراه می‌کنی و کسی را که بخواهی هدایت می‌کنی، تو ولی ما هستی پس ما را بیمارز و به ما رحم کن و تو بهترین آمرزندگان ﴿۱۵۳﴾ و برای ما در این دنیا و در آخرت نیکی مقرر بدار همانا ما به تو بازگشته‌ایم گفت: عذابم را به کسی که بخواهم به او می‌رسانم و رحمت من هر چیزی را در بر گرفته است و آن را برای کسانی که تقوا پیشه می‌کنند و زکات می‌دهند و کسانی که به آیات ما ایمان می‌آورند خواهم نوشت ﴿۱۵۴﴾ کسانی که از رسول نبی درس نخوانده که او را نزد خود در تورات و انجیل مکتوب می‌یابند پیروی می‌کنند که آنها را به معروف امر می‌کند و آنها را از منکر نهی می‌نماید و پاکی‌ها را برای آنها حلال می‌کند و ناپاکی‌ها را بر آنها حرام می‌کند و سنگینی (قید و بندهای) آنها و غل و زنجیرهایی که بر آنان می‌باشد را از آنها بر می‌دارد پس کسانی که به او ایمان آورده‌اند و او را بزرگ داشته‌اند و او را یاری نموده‌اند و از نوری که با او نازل شده پیروی کرده‌اند آنان همان رستگارانند ﴿۱۵۵﴾ بگو: ای مردم همانا من فرستاده خداوند به سوی همه شما هستم که ملک (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین را دارد خدایی جز او نیست و اوست که زنده می‌کند و می‌میراند پس ایمان بیاورید به خداوند و رسول او همان نبی امی که ایمان دارد به خداوند و کلمات او و از او تبعیت کنید به ترقب اینکه شما هدایت شوید ﴿۱۵۶﴾ و از قوم موسی عده‌ای به حق هدایت می‌کنند و به آن عدل (داوری) می‌کنند ﴿۱۵۷﴾ و آنها را به دوازده قبیله به امت‌هایی تقسیم کردیم و آنوقت که قومش از آب خواستند به موسی وحی کردیم که با عصایت به سنگ بزن آنگاه دوازده چشمه از آن جوشید تا هر قبیله‌ای مشرب (آبشخوار) خویش را بداند و با ابر بر آنها سایه افکنیم و بر آنها من و سلوی نازل کردیم، از چیزهای پاکیزه‌ای که روزی شما کرده‌ایم بخورید، و به ما ظلم نکردند و لکن آنها به خودشان ظلم می‌کردند ﴿۱۵۸﴾ و (به یاد آور یا به آنها یادآوری کن) آنوقتی را که به آنها گفته شد که در این قریه (شهر) ساکن شوید و هر چه که خواستید از آن بخورید و خاضعانه سخن بگویید و سجده کنان از درب داخل شوید که خطاهایتان را بر شما بیمارزیم بزودی نیکوکاران را زیاد خواهیم کرد ﴿۱۵۹﴾ پس کسانی از آنها که ظلم کردند سخن را

تَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿۱۵۱﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۵۲﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبَ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ وَفِي نُسخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿۱۵۳﴾ وَاخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلِ وَإِيَّايَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿۱۵۴﴾ وَاكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا لِيَلِكِ قَالَ عَدَايُ أَصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۵﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۵۶﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۷﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿۱۵۸﴾ وَقَطَعْنَا لَهُمْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ اصْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرِبُهُمْ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمُ الْعَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۵۹﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ

به غیر آنچه که به آنان گفته شده بود تبدیل کردند و به آنچه که ظلم می کردند از آسمان عذابی بر آنها فرستادیم ﴿۱۶۳﴾ و از آنان درباره قریه‌ای که در کنار دریا بود سؤال کن آنوقتی که در شب‌ها تعدی می کردند آنوقت که روز شنبه خود را رعایت می کردند ماهی‌هایشان بطوری پدیدار نزد آنان می آمدند و روزی که شنبه را رعایت نمی کردند، (ماهی‌ها) نزد آنها نمی آمدند این چنین آنها را به (سب) آنچه که فسق می کردند آزمودیم ﴿۱۶۴﴾ و آنوقتی را که گفتند: گروهی از آنان (نهی کنندگان) چرا قومی را که خداوند آنها را هلاک کننده است یا با عذابی شدید عذاب کننده است و عظمی کنید؟ گفتند: به جهت عذرخواهی از پروردگار شما است و راقب به اینکه آنها تقوا پیشه کنند ﴿۱۶۵﴾ پس چون آنچه که به آن تذکر داده شده بودند را فراموش کردند کسانی که از بدی نهی می کردند را نجات دادیم و کسانی که ظلم می کردند را به (سب) آنچه که فسق می کردند به عذابی سخت گرفتیم ﴿۱۶۶﴾ و چون از آنچه که از آن نهی شده بودند عتو (تکبر کردند و از ادب تجاوز) کردند به آنها گفتیم: بوزینگانی رانده شده باشید ﴿۱۶۷﴾ و آنوقت را که پروردگار تو اعلام کرد که حتماً بر آنها (تعدی کنندگان) تا روز قیامت کسانی را خواهد گماشت که آنها را با عذاب بدی عذاب کنند، همانا پروردگار تو البته سریع عقوبت کننده و همانا او البته بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۶۸﴾ و آنها را به (صورت) امت‌هایی در زمین توزیع کردیم (عده‌ای) از آنها صالح هستند و (عده‌ای) از آنها (صالح) نیستند و آنها را با نیکی‌ها و بدی‌ها آزمایش کردیم راقب به اینکه آنها باز گردند ﴿۱۶۹﴾ پس جانشینانی (دارای شر) بعد از آنها جانشین (آنها) شدند کتاب آسمانی را به ارث بردند عرض (متاع) این (دنیا) پست‌تر را می گیرند و می گویند: ما آمرزیده خواهیم شد، و اگر عرضی مثل آن به آنها برسد آن را می گیرند، آیا از آنها میثاق کتاب اخذ نشد که بر خداوند جز حق نگویند و آنچه که در آن است را درس گرفته‌اند و (حال آنکه) خانه آخرت برای کسانی که تقوا پیشه می کنند بهتر است آیا پس تعقل نمی کنید ﴿۱۷۰﴾ و کسانی که به کتاب تمسک می جویند (متوسل می شوند) و نماز را برپا می دارند ما هرگز پاداش مصلحان را ضایع نمی کنیم ﴿۱۷۱﴾ و آنوقت را که آن کوه را مانند سایبانی در فوق آنها بر افراشتیم و گمان کردند که آن بر آنها فرو می افتد، آنچه که به شما داده‌ایم را با قوت بگیرید و یاد کنید آنچه را که در آن هست به این ترقب که شما (از مهلکه‌های نفس) بهراسید (تقوا پیشه کنید) ﴿۱۷۲﴾ و آنوقتی را که پروردگارت نسلشان را از پشت آنها از بنی آدم برگرفت و آنها را بر خودشان شاهد گرفت که آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند: بله شهادت می دهیم تا مبادا در روز قیامت بگویند که ما از این غافل بودیم ﴿۱۷۳﴾ یا (مبادا) بگویند جز این نیست که پدران ما قبل از ما شرک آباؤنا من قبل و ما فرزندان بعد از آنان هستیم، آیا پس ما را به آنچه

وَقُولُوا حِطَّةً وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَعْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ سَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۶۳﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿۱۶۴﴾ وَاسْأَلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۵﴾ وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَعَلَّاهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۶۶﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۷﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿۱۶۸﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لِيُعَذِّبَ الَّذِينَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَوْرٌ رَجِيمٌ ﴿۱۶۹﴾ وَقَطَعْنَا فِي الْأَرْضِ أُمَّمًا مِنْهُمْ الصَّالِحِينَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۱۷۰﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُعَذِّبُنَا لَنَا وَإِنْ يَأْتِيهِمْ عَرَضٌ مِثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَىٰ اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَاللَّارِ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۷۱﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿۱۷۲﴾ وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۳﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿۱۷۴﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ

که اهل باطل انجام می‌داده‌اند هلاک می‌کنی ﴿۷۶﴾ و این چنین آیات را تفصیل می‌دهیم و به این ترقب که آنها باز گردند ﴿۷۷﴾ و بر آنها بخوان خبر کسی را که آیات خود را به او داده بودیم سپس از آنها منسلخ (جدا) شد و شیطان او را تابع (خود) کرد و از گمراهان گشت ﴿۷۸﴾ و اگر می‌خواستیم حتماً او را به آن (آیات) بالا می‌بردیم و لکن او به زمین تمایل داشت و از هوايش پیروی کرد و مثل او مانند مثل (آن) سگی است که چه بر آن حمله‌ور شوی له‌له می‌زند یا آن را ترک کنی (باز) له‌له می‌زند آن مثل این مردمان است که آیات ما را تکذیب کرده‌اند پس این قصه‌ها را قصه کن راجی به اینکه آنها تفکر کنند ﴿۷۹﴾ مثل این مردمانی که آیات ما را دروغین شمردند و به خودشان ستم می‌کردند چه بد است ﴿۸۰﴾ کسی را که خداوند هدایت کند پس او هدایت شده است و کسی را که گمراه کند پس آنها همان زینکارانند ﴿۸۱﴾ و همانا بسیاری از جن و انس را برای جهنم ایجاد کرده‌ایم، قلب‌هایی دارند که با آنها تفقه (فهم کردن) نمی‌کنند و چشمانی دارند که با آنها نمی‌بینند و گوش‌هایی دارند که با آنها نمی‌شنوند آنان مانند چهارپایان هستند بلکه آنان گمراه‌ترند آنان همان غافلان هستند ﴿۸۲﴾ و خداوند اسم‌های نیکویی دارد پس او را به وسیله آنها بخوانید و کسانی را که حرمت اسماء او را نگه نمی‌دارند ترک کنید که بزودی به آنچه که عمل می‌کردند مجازات خواهند شد ﴿۸۳﴾ و از کسانی که خلق کرده‌ایم گروهی به حق هدایت می‌کنند و با آن عدالت می‌ورزند ﴿۸۴﴾ و کسانی که آیات ما را دروغین انگاشتند بزودی آنها را از حیثی که نمی‌دانند استدرج (تزل) خواهیم داد ﴿۸۵﴾ و به آنها مهلت می‌دهم، همانا کید من متین است ﴿۸۶﴾ آیا فکر نکرده‌اند که صاحب (همشین) آنها مجنون نیست که او جز بیم دهنده‌ای آشکار نیست ﴿۸۷﴾ آیا در ملکوت آسمان‌ها و زمین و آنچه که خداوند از هر چیزی خلق کرده است نظر نکرده‌اند و اینکه چه بسا که اجل آنها نزدیک شده باشد پس به کدام سخن بعد از آن ایمان می‌آورند؟ ﴿۸۸﴾ و کسی را که خداوند گمراه کند پس او هادبی ندارد و آنها را در طغیان خویش رها می‌کند که کوری ورزند (سرگردان شوند) ﴿۸۹﴾ از تو درباره ساعت سؤال می‌کنند که چه زمانی آن فرا می‌رسد بگو: جز این نیست که علم آن نزد پروردگار من است، جز او در وقت آن آن را آشکار نمی‌کند، آن در آسمان‌ها و زمین سنگین است نزد شما نمی‌آید مگر ناگهانی، (چنان) از تو سؤال می‌کنند که گویی تو از آن آگاهی، بگو: جز این نیست که علم آن تنها نزد خداوند است و لکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۹۰﴾ بگو: (من) مالک نفع و نه ضرری برای خودم نیستم مگر آنچه را که خداوند بخواهد و اگر غیب می‌دانستم حتماً طلب فراوانی خیر می‌کردم و به من بدی نمی‌رسید که من جز انداز کننده‌ای و بشارت دهنده‌ای برای گروهی که ایمان می‌آورند نیستم ﴿۹۱﴾ او کسی است که شما را از نفسی واحد خلق کرد و از آن زوجش را قرار داد تا به او

أَفْتَهَلُكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿۷۶﴾ وَكَذَلِكَ نَفْصَلُ
الْآيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۷۷﴾ وَائْتَلَّ عَلَيْهِمْ نَبَأُ الَّذِي
آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ
الْعَاوِينَ ﴿۷۸﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى
الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ
عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصِصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۷۹﴾
سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسُهُمْ
كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿۸۰﴾ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِي وَمَنْ
يَضِلَّ فَلَا إِلَهَ لَهُمُ الْخَالِسُونَ ﴿۸۱﴾ وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ
كَثِيرًا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا
وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ
بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ
الْغَافِلُونَ ﴿۸۲﴾ وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى فَادْعُوهُ بِهَا
وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿۸۳﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ
يَعْدِلُونَ ﴿۸۴﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ
حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۸۵﴾ وَأَمَلِي لَهُمْ إِنْ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿۸۶﴾
أُولَئِكَ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ
مُبِينٌ ﴿۸۷﴾ أُولَئِكَ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَى أَنْ
يَكُونَ قَدِ افْتَرَبَ أَجْلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ
يُؤْمِنُونَ ﴿۸۸﴾ مَنْ يَضِلَّ لِلَّهِ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَدْرُهُمْ
فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿۸۹﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ
مُرْسَاهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَفَيْتِهَا
إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمْ
إِلَّا بَعْتَةٌ بَيِّنَةٌ كَأَنَّكَ خَافِي عَنَّا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا
عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۹۰﴾ قُلْ لَا
أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ
كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا
مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

(مؤث) آرام بگیرد و چون با او در آمیخت حملی (بارداری) سبک را حمل کرد پس (مدتی را) با آن سپری کرد و چون سنگین شد (مؤث)، (آن دو) خداوند پروردگار خود را خواندند که اگر به ما (فرزند) صالحی بدهی البتّه هر آینه ما از شکر کنندگان خواهیم بود ﴿۱۲۲﴾ پس چون به آن دو (فرزند) صالحی داد در آنچه که به آن دو داده بود آن دو شرکائی برای او قرار دادند پس خداوند از آنچه که شریک می کنیدی عالی تر است ﴿۱۲۳﴾ آیا آن کسانی را که چیزی را خلق نمی کنند و خود خلق می شوند را شریک (خدا) می کنند ﴿۱۲۴﴾ و نه استطاعت دارند که به آنها یاری دهند و نه به خودشان یاری رسانند ﴿۱۲۵﴾ و اگر آنها را به هدایت دعوت کنید از شما پیروی نمی کنند برای شما یکسان است چه آنها را بخوانید یا ساکت بمانید ﴿۱۲۶﴾ همانا کسانی را که به جای خداوند می خوانید بندگان می شماردند شما هستند آنگاه که آنها را بخوانید پس باید شما را استعجاب کنند اگر راست می گوید ﴿۱۲۷﴾ آیا آنها پاهایی دارند که با آنها راه بروند یا دستانی دارند که با آنها بگیرند یا چشمانی دارند که با آنها بینند یا گوش هایی دارند که با آنها بشنوند بگو: شرکایتان را بخوانید سپس برای من کید کنید و منتظر من شوید ﴿۱۲۸﴾ همانا ولی من آن خدایی است که این کتاب را نازل کرد و او صالحین را ولایت (سرپرستی) می کند ﴿۱۲۹﴾ و کسانی که به جای او می خوانید نه استطاعت یاری کردن به شما را دارند و نه به خودشان یاری می رسانند ﴿۱۳۰﴾ و اگر آنها را به هدایت دعوت کنید نمی شنوند و آنها را (در حالتی) می بینی که به تو نظر می کنند و (حال آنکه) آنها (تو را) نمی بینند ﴿۱۳۱﴾ عفو را بگیر و به (کارهای) پسندیده امر کن و از جاهلان روی بگردان ﴿۱۳۲﴾ و اگر وسوسه ای از شیطان تو را وسوسه کرد پس به خداوند پناه ببر همانا او شنوا و بسیار دانا است ﴿۱۳۳﴾ همانا کسانی که تقوا پیشه کرده اند وقتی که طائفی (وسوسه ای) از شیطان آنها را لمس کند ذکر می کنند پس آنوقت آنها مراقب هستند ﴿۱۳۴﴾ و (حال اینکه) برادرانشان آنها را به گمراهی می کشاند در آن هنگام کوتاهی نمی کنند ﴿۱۳۵﴾ و وقتی که برای آنها آیه ای (از درخواست آنان را) نمی آوری می گویند چرا تو آن را برنگزیدی (اختیار نکردی)؟ بگو: جز این نیست که من از آنچه که از پروردگارم به من وحی می شود تبعیت می کنم این (قرآن یا این مذکور) بصیرت هایی از سوی پروردگار شما است و به عنوان هدایت و رحمت است برای مردمانی که ایمان می آورند ﴿۱۳۶﴾ و وقتی که قرآن قرائت می شود پس به آن گوش کنید و سکوت کنید راجی به اینکه شما (مورد) رحمت (واقع) شوید ﴿۱۳۷﴾ و یاد (ذکر) کن پروردگارت را در نفس خود با تضرع و از روی خوف و بدون بلند (اداء) کردن گفتار در صبحگاهان و شامگاهان و از غافلان نباش ﴿۱۳۸﴾ همانا کسانی که نزد پروردگار تو هستند از عبادت او استکبار نمی کنند و پیوسته او را تسبیح می نمایند و پیوسته برای او سجده می کنند.

﴿۱۲۸﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۱۲۲﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۱۲۳﴾ أَلَيْسَ لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿۱۲۴﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿۱۲۵﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سِوَاءَ عَلَيْكُمْ أَدْعَاؤُهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿۱۲۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۲۷﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبِطْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنظَرُونَ ﴿۱۲۸﴾ إِنَّ وَلِيَّيَ اللَّهُ الَّذِي نَزَلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿۱۲۹﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿۱۳۰﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۳۱﴾ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿۱۳۲﴾ وَإِنَّمَا يَنْزِعَنَّ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۳﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿۱۳۴﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُفْصِرُونَ ﴿۱۳۵﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَأْيَةٌ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۳۶﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿۱۳۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ

۸- سوره انفال

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ از تو درباره انفال سؤال می کنند بگو انفال برای خداوند و رسول است پس از خداوند بهر اسید و آنچه که در بین خودتان است را اصلاح کنید و از خداوند و رسول او اطاعت کنید اگر مؤمن می باشید ۲ جز این نیست که مؤمنین کسانی هستند که وقتی که خداوند ذکر شود قلبهای آنان ترسان می شود و وقتی که آیات او برای آنها تلاوت شود بر ایمان آنها می افزاید و بر پروردگارشان توکل می کنند ۳ کسانی که نماز را بپا می دارند و از آنچه که به آنها روزی داده ایم انفاق می کنند ۴ آنان همان مؤمنان به حق هستند، آنان نزد پروردگارشان درجات و آمرزش و روزی کریمانه ای دارند ۵ چنانکه پروردگارت به حق تو را از خانهات خارج کرد و (حال آنکه) همانا گروهی از مؤمنین البته ناخوشنود بودند ۶ بعد از آنکه (حق با اعلام رسول) آشکار شد (که غلبه در جنگ بدر با آنها است) درباره حق با تو مجادله می کنند مانند اینکه به سوی مرگ رانده می شوند و (در حالی که) آنها نگاه می کنند ۷ و (به یاد آورید) آنوقتی را که خداوند به شما وعده داد که قطعاً یکی از دو طایفه برای شما است و دوست داشتید که (آن کاروان) بدون شوکت (سلاح) برای شما باشد و خداوند می خواست که حق را با کلماتش محقق (ثابت) کند و ریشه کافران را قطع نماید ۸ تا حق را محقق کند و باطل را باطل نماید و اگرچه مجرمان کراهت داشته باشند ۹ (به یاد آورید) آنوقتی را که از پروردگارتان یاری طلبیدید و بر شما اجابت کرد که من با هزار ملائکه پی در پی در آمده به شما کمک می کنم ۱۰ و خداوند آن را قرار نداد مگر به عنوان بشارت و برای اینکه قلوب شما به آن اطمینان یابد و پیروزی جز از نزد خداوند نیست، همانا خداوند عزیز و حکیم است ۱۱ (به یاد آورید) آنوقتی را که خواب امنی از او شما را فرا گرفت و از آسمان آب را بر شما فرو فرستاد تا شما را با آن پاک کند و وسوسه شیطان را از شما ببرد و تا قلوب شما را مرتبط نماید و با آن قدمها را ثابت گرداند ۱۲ (به یاد آور) آنوقتی را که پروردگارت به ملائکه وحی کرد که من با شما هستم پس به کسانی که ایمان آورده اند ثبات (قدم) بدهید و بزودی در قلوب کسانی که کفر ورزیده اند رعب خواهی افکند پس بالای گردنهایشان را بزنید و همه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۲ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۳ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۴ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۵ كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَارِهُونَ ۶ يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَمَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ۷ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشُّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ۸ لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۹ إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُم بِآلِفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ ۱۰ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ۱۱ إِذْ يُغَثِّبُكُمُ النَّعَاسَ آمَنَةً مِنْهُ وَيُنزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لِيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رِجْسَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ۱۲ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا سَأَلْتِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ۱۳ ذَلِكِ

سرانگشتان آنها را بزیند ﴿۱۳﴾ آن به (سبب) این بود که آنها با خداوند و رسول او مخالفت کردند و کسی که با خداوند و رسولش مخالفت کند پس همانا خداوند سخت عقوبت دهنده است ﴿۱۴﴾ شما پس آن را بچشید و همانا عذاب آتش برای کافران است ﴿۱۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که با لشکر کسانی که کفر ورزیده‌اند روبرو می‌شوید پس پشت (خود را) به سوی آنها نگردانید ﴿۱۶﴾ و کسی که امروز پشت خود را به آنها بر گرداند مگر بطور جابجایی برای جنگ یا به جهت متمایل شدن به سوی گروهی پس با غضبی از خداوند برگشته و جایگاه وی جهنم است و چه بد سرانجامی است ﴿۱۷﴾ پس (شما) آنها را نکشتید و لکن خداوند آنها را کشت و تو (ریگ، تیر) نینداختی آنوقت که انداختی و لکن خداوند انداخت و تا مؤمنین را از آن بلاء به خوبی بیازماید همانا خداوند شنوا و دانا است ﴿۱۸﴾ آن (بلاء) برای شما بود و همانا خداوند سست کننده نیرنگ کافران است ﴿۱۹﴾ اگر (ای کافران) پیروزی می‌خواستید پس پیروزی به شما رسید و اگر خودداری کنید پس آن برای شما بهتر است و اگر برگردید باز می‌گردیم و جمعیت شما و اگرچه زیاد باشد هرگز شما را از چیزی بی‌نیاز نخواهد کرد و همانا خداوند با مؤمنین است ﴿۲۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خداوند و از رسول او اطاعت کنید و روی از او برنگردانید و (در حالی که) شما می‌شنوید ﴿۲۱﴾ و مانند آنهایی که می‌گویند شنیدیم نباشید و (حال آنکه) آنها نمی‌شنوند ﴿۲۲﴾ همانا بدترین جنبندگان نزد خداوند کر و لال‌هایی هستند که تعقل نمی‌کنند ﴿۲۳﴾ و اگر خداوند خیری در آنها می‌دانست البته به آنها می‌شنواند و اگر به آنها می‌شنواند البته روی بر می‌گردانند و (در حالی که) آنها اعراض کننده‌اند ﴿۲۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر خداوند و بر رسول وقتی که شما را دعوت می‌کند اجابت کنید بر آنچه که به شما حیات می‌دهد و بدانید که خداوند بین مرد و قلب او حائل می‌گردد و همانا به او حشر می‌شوید ﴿۲۵﴾ و بهر اسید از فتنه‌ای خاص که به کسانی از شما که ظلم کرده‌اند اصابت نمی‌کند و بدانید که خداوند شدید عقوبت دهنده است ﴿۲۶﴾ و به یاد آورید آنوقتی را که شما ضعیف شدگانی اندک در زمین ترسان (از قریش) که مردم شما را برابند بودید پس به شما ماواء داد و با یاری کردن خود شما را تأیید کرد و از پاکی‌ها به شما رزق داد به ترقب اینکه شما شکر کنید ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان

بأنهم شاقوا الله ورسوله وامن يشاقق الله ورسوله فإن الله شديد العقاب ﴿١٣﴾ ذلكم فذوقوه وأن للكافرين عذاب النار ﴿١٤﴾ يا أيها الذين آمنوا إذا لقيتم الذين كفروا زحفا فلا تؤلوهم الأذبار ﴿١٥﴾ ومن يؤلهم يومئذ ذبیره إلا متحرفا لقتال أو متحيزا إلى فئة فقد باء بغضب من الله وماواه جهنم وبئس المصير ﴿١٦﴾ فلم تقتلوهم ولكن الله قتلهم وما رميت إذ رميت ولكن الله رمى وليبلي المؤمنين منه بلاء حسنا إن الله سميع عليم ﴿١٧﴾ ذلكم وأن الله موهن كيد الكافرين ﴿١٨﴾ إن تستفتحو فقد جاءكم الفتح وإن تنتهوا فهو خير لكم وإن تعودوا نعد ولن نُغني عنكم فتكم شيئا ولو كثرت وأن الله مع المؤمنين ﴿١٩﴾ يا أيها الذين آمنوا أطيعوا الله ورسوله ولا تولوا عنه وأنتم تسمعون ﴿٢٠﴾ ولا تكونوا كالذين قالوا سمعنا وهم لا يسمعون ﴿٢١﴾ إن شر الدواب عند الله الصم البكم الذين لا يعقلون ﴿٢٢﴾ ولو علم الله فيهم خيرا لأسمعهم ولو أسمعهم لتولوا وهم معرضون ﴿٢٣﴾ يا أيها الذين آمنوا استجبوا لله وللرسول إذا دعاكم لما يحييكم واعلموا أن الله يحول بين المرء وقلبه وأنه إليه تحشرون ﴿٢٤﴾ واتقوا فتنه لا نصيب للذين ظلموا منكم خاصة واعلموا أن الله شديد العقاب ﴿٢٥﴾ واذكروا إذ أنتم قليل مستضعفون في الأرض تخافون أن يتخطفكم الناس فأواكم وأيدكم بنصره ووزقكم من الطيبات لعلكم تشكرون ﴿٢٦﴾ يا أيها الذين آمنوا لا تحونوا لله والرسول وتحونوا أماناتكم وأنتم

آورده‌اید به خداوند و رسول خیانت نکنید و در اماناتان خیانت نکنید و (حال آنکه) شما می‌دانید ﴿۲۸﴾ و بدانید جز این نیست که اموال شما و اولاد شما به عنوان آزمایش هستند و همانا خداوند است که پاداش بزرگ تنها نزد او هست ﴿۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر از خداوند پروا کنید برای شما فرقان (فرق دهنده) قرار می‌دهد و بدی‌های شما را از شما می‌پوشاند و بر شما می‌آمزد و خداوند دارای برتری بزرگ است ﴿۳۰﴾ و (به یاد آور) آنوقتی را که به تو مکر کردند کسانی که کفر ورزیده‌اند تا تو را ثابت نگهدارند یا تو را بکشند یا تو را اخراج کنند و مکر می‌کنند و خداوند مکر می‌کند و خداوند بهترین مکر کنندگان است ﴿۳۱﴾ و وقتی که آیات ما بر آنها خوانده می‌شود می‌گویند که شنیده‌ایم اگر بخواهیم البته مثل این را می‌گوییم که اینها جز اساطیر پیشینیان نیست ﴿۳۲﴾ و (به یاد آور) آنوقتی را که گفتند خدایا اگر این همان حق از نزد تو می‌باشد پس از آسمان بر ما سنگ ببار یا عذابی دردناک به ما بیاور ﴿۳۳﴾ و خداوند را نباشد تا آنها را عذاب کند و (در حالی که) تو در میان آنها هستی و معذب کردن آنها بر خداوند نباشد و (در حالی که) آنها استغفار می‌کنند ﴿۳۴﴾ و آنها چه دارند که خداوند آنها را عذاب نکند و (حال آنکه) آنها از مسجد الحرام منع می‌کنند و (در حالی که) متولیان آن نمی‌باشند که متولیان آن جز تقوا پیشگان نیستند و لکن اکثر آنان نمی‌دانند ﴿۳۵﴾ و نماز آنها نزد بیت جز سوت زدن و کف زدن نبود پس بچشید عذاب را به آنچه که کفر می‌ورزیدید ﴿۳۶﴾ همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند اموالشان را انفاق می‌کنند تا از راه خدا مانع شوند پس بزودی آن را انفاق خواهند کرد سپس حسرت بر آنها می‌باشد سپس مغلوب می‌شوند و کسانی که کفر ورزیده‌اند در جهنم حشر می‌شوند ﴿۳۷﴾ تا خداوند خبیث را از پاک متمایز کند و خبیث را بعضی از آن را بر بعضی قرار بدهد و آن را جمیعاً متراکم می‌کند و آن را در جهنم قرار می‌دهد آنان همان زیانکارانند ﴿۳۸﴾ به کسانی که کفر ورزیده‌اند بگو اگر باز ایستند آنچه که گذشته است برای شما آمرزیده می‌شود و اگر برگردند (به آنچه که از کفر در آن بودند) پس همانا سنت پیشینیان گذشته است ﴿۳۹﴾ و با آنان بجنگید تا آنکه فتنه‌ای نباشد و دین کلاً برای خداوند باشد پس اگر باز ایستند پس خداوند به آنچه که عمل می‌کنند بینا است ﴿۴۰﴾ و اگر روی گردانیدند پس بدانید که خداوند مولای شما است چه خوب مولان نیست و چه خوب یاری کننده‌ای است.

تَعْلَمُونَ ﴿۲۸﴾ وَعَلِمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۲۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿۳۰﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ الْمَاكِرِينَ ﴿۳۱﴾ وَإِذَا ثَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۳۲﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿۳۳﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبُهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿۳۴﴾ وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَائِهِ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۵﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿۳۷﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمُهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۳۸﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَصَّتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿۳۹﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۴۰﴾ وَإِن تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ النَّصِيرِ

جزء دهم

۳۱ و بدانید که از آنچه که از چیزی فایده بردید پس همانا خمس آن برای خداوند و برای رسول و برای خویشان و یتیمان و مساکین و در راه ماندگان است اگر به خداوند و به آنچه که بر بنده خود نازل کردیم ایمان آورده باشید روز فرقان روز روبرو شدن دو جمع با یکدیگر است و خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ۳۲ وقتی که شما در کناره نزدیکتر بودید و آنها در کناره دورتر بودند و کاروان پایین تر از شما بود و (حال آنکه) اگرچه (برای جنگیدن) با آنها وعده می گذاشتید البته در وعده گاه اختلاف می کردید و لکن البته خداوند است که امری انجام شده (محقق به انجام) را قضاء (حکم) می نماید تا هلاک نماید کسی را که هلاک کرد به (سبب) بیتهای (دلیلی روشن) و زنده می دارد کسی را که زنده است به (سبب) بیتهای (دلیلی روشن) و همانا خداوند البته (به استغاثه) (طلب یاری کردن) شما شنوا و دانا است ۳۳ آنوقتی را که خداوند در خوابت آنان را به تو اندک نشان داد و اگر آنها را (با تعداد) بسیار، نشانت می داد البته سست می شدید و البته در این امر با هم منازعه می کردید و لکن خداوند سالم (حفظ) کرد که او به ذات سینه ها دانا است ۳۴ و آنوقتی را که با یکدیگر روبرو شدید آنوقتی که آنها را در چشم شما به شما اندک نشان داد و شما را در چشم آنان اندک نمود تا خداوند امری که انجام شده (محقق به انجام) می باشد را قضاء نماید و امور به خداوند بر گردانده می شود ۳۵ ای کسانی که ایمان آورده اید وقتی که با سپاهی رویارو می شوید پس ثبات و ورزید و خدای را زیاد یاد کنید راقب به اینکه شما رستگار شوید ۳۶ و اطاعت کنید از خداوند و از رسول او و منازعه نکنید که سست شوید و بادتان (هیبتان در نظر دشمنان) برود و صبر کنید همانا خداوند با صابران است ۳۷ و مانند (قریش) کسانی مباشید که با سرمستی و نشان دادن (شجاعت خود) به مردم از دیارشان خارج شدند و راه خدا را صد (مانع شدن، اعراض کردن) می کنند و خداوند به آنچه که عمل می کنند محیط است ۳۸ و آنوقتی را که شیطان اعمال آنها را بر آنها زینت داد و گفت امروز از مردم غلبه کننده ای بر شما نیست و من به شما پناه دهنده هستم پس چون دو سپاه همدیگر را دیدند جازد (عقبگرد کرد) و گفت همانا من از شما بیزارم، همانا من آنچه که شما نمی بینید را می بینم همانا من از خداوند ترسان هستم و خداوند شدید (سخت) عقوبت دهنده است ۳۹ آنوقتی را که منافقین و کسانی که در قلوب آنها مرضی هست گفتند دینشان اینان را فریب داده و کسی که بر خداوند توکل کند پس همانا خداوند عزیز و

۳۱ وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ حُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ الْجُمُعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۳۲ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافْتُمْ فِي الْمِيْعَادِ وَلَكِن لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيْتِي وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَن بَيْتِي وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ۳۳ إِذْ يُرِيكُهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَاكُمْ كَثِيرًا لَفَسَلْتُمْ وَلَتَنَارَ عُنْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۳۴ وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّفَيُّتُمْ فِي أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ۳۵ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۳۶ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ۳۷ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطْرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ حَاطٍ ۳۸ وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَآتِ الْفِتْيَانِ نَكَصَ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۳۹ إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَوَاهُ دِينَهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ۴۰ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ

حکیم است ﴿۵۰﴾ و اگر بینی آنوقتی را که ملائکه کسانی که کفر ورزیده‌اند را می‌میراند (در حالی که) بر پیش آنها و پس آنها می‌زنند و (می‌گویند): عذاب سوزان را بچشید ﴿۵۱﴾ آن به (سبب) آنچه است که با دستان خود مقدم داشتید (از پیش فرستادید) و همانا خداوند به ظلم کردن بر بندگانش نیست ﴿۵۲﴾ همانند رویه‌ خاندان فرعون و کسانی که قبل از آنها بودند که به آیات خداوند کفر ورزیدند و خداوند آنان را به گناهانشان گرفت، که همانا خداوند نیرومند و شدید عقوبت دهنده است ﴿۵۳﴾ آن به (سبب) این است که خداوند تغییر دهنده نعمتی که آن را به قومی انعام کرده نمی‌باشد تا آنکه (خود) آنچه را که به خودشان است تغییر دهند و همانا خداوند شنوا و دانا است ﴿۵۴﴾ مانند رویه‌ خاندان فرعون و کسانی که قبل از آنها بودند، آیات پروردگارشان را دروغ شمردند پس آنها را به گناهانشان هلاک کردیم و آل فرعون را غرق کردیم، و همگی ستمکار بودند ﴿۵۵﴾ همانا بدترین عاقدمندان نزد خداوند کسانی هستند که کفر ورزیدند پس آنها ایمان نمی‌آورند ﴿۵۶﴾ کسانی که از ایشان پیمان گرفتی، سپس در هر بار عهد خود را می‌شکنند و (حال آنکه) آنها نمی‌ترسند ﴿۵۷﴾ پس اگر آنان را در جنگ گرفتی پس آنها را پراکنده ساز که کسانی که پشت آنها هستند راقب به اینکه آنها متذکر شوند ﴿۵۸﴾ و اگر از خیانت کردن گروهی می‌ترسی پس (عهد آنها را) به سوی آنها بینداز (مراعات نکن) بنابر یکسان بودن (بر حال آنان در نقض عهد) همانا خداوند خائنین را دوست ندارد ﴿۵۹﴾ و آنان که کفر ورزیده‌اند نباید بپندارند که سبقت گرفته‌اند زیرا آنها (از ما) پیشی نمی‌گیرند ﴿۶۰﴾ و آنچه از نیرو که توانایی دارید و از اسبان آماده برای (مقابله با) آنها مهیا کنید که با آن دشمن خداوند و دشمن خود و دیگران غیر از آنها را بترسانید، آنها (خائنان) را نمی‌شناسید (لکن) خداوند آنها را می‌شناسد، و آنچه از چیزی که در راه خدا انفاق (هزینه) می‌کنید تماماً به شما بازگردانده می‌شود و شما ستم نمی‌شوید ﴿۶۱﴾ و اگر به اسلام (تسلیم شدن) گرایش داشتند پس از آن استقبال کن و بر خداوند توکل کن همانا او شنوا و دانا است ﴿۶۲﴾ و اگر بخواهند که به تو خدعه (نیرنگ) کنند پس همانا خداوند همان کسی که تو را با نصرت خود و با مؤمنین تأیید کرد تو را بس است ﴿۶۳﴾ و قلوب آنها (مؤمنین) را به هم پیوند داد که اگر تو آنچه که در زمین هست را جمیعاً انفاق (هزینه) می‌کردی قلوب آنها را به هم پیوند نمی‌دادی و لکن خداوند آنها را به هم پیوند داد، همانا او غالب و حکیم است ﴿۶۴﴾ ای پیامبر، خداوند برای تو و کسانی از مؤمنان که از تو تبعیت می‌کنند بس است ﴿۶۵﴾ ای پیامبر مؤمنان را بر جنگ

يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۵۱﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿۵۲﴾ كَذَابِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۵۳﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۵۴﴾ كَذَابِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَعْرِفْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿۵۵﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۵۶﴾ الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿۵۷﴾ فَمَا تَتَّقَتَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرَّدْتَهُمْ مِنْ خَلْفِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۵۸﴾ وَإِنَّمَا تَخَافَنَ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةٌ فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿۵۹﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿۶۰﴾ وَأَعِدُوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تظَلَمُونَ ﴿۶۱﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۶۲﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿۶۳﴾ وَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۶۴﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۶۵﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ

کردن برانگیزان که اگر از شما بیست (تن) صابر باشند بر دویست (تن) غلبه می‌کنند و اگر از شما صد (تن) باشند بر هزار (تن) از کسانی که کفر ورزیده‌اند غلبه می‌کنند به (علت) اینکه آنها قومی هستند که نمی‌فهمند ﴿۳۱﴾ اکنون خداوند از (بار) شما کاست و دانست که در (قلوب) شما ضعف هست پس اگر صد (تن) از شما صابر باشند به اجازه خداوند بر دویست (تن) غلبه می‌کنند و اگر از شما هزار (تن) باشند بر دو هزار (تن) غلبه می‌کنند و خداوند با صبر کنندگان است ﴿۳۲﴾ بر پیامبر نباشد که تا در زمین خون ریخته می‌شود اسیر داشته باشد عرض دنیا را می‌خواهید و (حال آنکه) خداوند آخرت را می‌خواهد و خداوند غالب و حکیم است ﴿۳۳﴾ اگر پیشتر از خداوند مقرر نشده بود البته در آنچه (از فدیة) که گرفتید عذابی بزرگ را مس (به دست خود لمس) می‌کردید ﴿۳۴﴾ پس به عنوان حلال و پاک از آنچه که غنیمت گرفته‌اید بخورید و از خداوند بهر اسید همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۵﴾ ای پیامبر به کسانی از اسراء که در دستان شما هستند بگو اگر خداوند بداند که در قلوب شما خوبی (رغبت به ایمان) هست بهتر از آنچه که از شما گرفته شده را به شما می‌دهد و بر شما می‌آمزد و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۶﴾ و اگر بخواهند که به تو خیانت کنند (پس تعجبی نیست) و قبل از این (نیز) به خداوند خیانت کرده‌اند و در برابر آنها امکان (سلطه) می‌دهد و خداوند بسیار دانا و حکیم است ﴿۳۷﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و هجرت کردند و با اموالشان و جان‌هایشان در راه خدا جهاد کردند و کسانی که مأوا (جا و پناه) دادند و یاری کردند بعضی از آنان اولیاء (دوستان) بعضی دیگر هستند و کسانی که ایمان آورده‌اند و مهاجرت نکرده‌اند از ولایت (دوستی) آنها چیزی برای شما نیست تا آنکه هجرت کنند و اگر از شما در دین یاری خواستند پس یاری کردن (به آنان) بر (عهده) شما است مگر بر قومی که بین شما و ایشان پیمانی هست و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بینا است ﴿۳۸﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند بعضی از آنها اولیاء (دوستان) بعضی دیگر هستند اگر آن را انجام ندهید فتنه و فساد بزرگ در زمین می‌باشد ﴿۳۹﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و هجرت کردند و در راه خدا مجاهده کردند و کسانی که پناه دادند و یاری کردند آنها حقاً همان مؤمنان هستند برای آنها آمرزش و روزی کریمانه هست ﴿۴۰﴾ و کسانی که بعد از این ایمان آوردند و با شما هجرت کردند و جهاد کردند پس آنها از شما هستند و خویشاوندان، در کتاب خداوند بعضی از آنها به بعضی دیگر اولی هستند همانا خداوند به هر چیزی دانا است.

يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۳۱﴾ الْآنَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۳۲﴾ مَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أُسْرَىٰ حَتَّىٰ يُخْرَجَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۳﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۳۴﴾ مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۵﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنْ يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۶﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۳۷﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ التَّصَرُّاتُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿۳۹﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿۴۰﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۹- سوره توبه

۱) خداوند و رسولش با بیزاری از مشرکانی که با آنها پیمان بستید برائت جستند ۲) پس چهار ماه در زمین گردش کنید و بدانید که شما عاجز کننده خداوند نیستید و همانا خداوند خوار کننده کافران است ۳) و اعلامی از خداوند و رسولش به مردم در روز حج اکبر است که خداوند و رسولش از مشرکان بیزار هستند پس اگر توبه کنید پس آن برایتان بهتر است و اگر روی برگردانید پس بدانید که شما عاجز کننده خداوند نیستید و کسانی که کفر ورزیده‌اند را به عذابی دردناک بشارت بده ۴) مگر کسانی از مشرکان که با آنها پیمان بسته‌اید سپس چیزی از (عهد) با شما را نقض نکرده‌اند و از احدی علیکم (بر زیان شما) پشتیبانی نکرده‌اند پس عهدشان را تا (پایان) مدتشان تمام کنید همانا خداوند تقوا پیشگان را دوست می‌دارد ۵) پس وقتی که ماه‌های حرام سپری شد پس مشرکان را در هر جا که یافتید بکشید و آنها را بگیرید و آنها را حصر کنید و در هر کمینگاهی بر (کمین) آنها بنشینید پس اگر توبه کردند و نماز گزاردند و زکات دادند پس راه آنها را خالی کنید همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۶) و اگر یکی از مشرکین به تو پناه آورد پس به او پناه بده تا کلام خداوند را بشنود سپس او را به مکان امنش برسان آن به (سبب) این است که آنها قومی هستند که نمی‌دانند ۷) چگونه عهدی نزد خداوند و نزد رسول او برای مشرکین باشد؟! مگر کسانی که نزد مسجد الحرام با آنها عهد بسته‌اید پس تا بر (عهد با) شما استقامت (پابندی) کردند پس بر (عهد با) آنها استقامت کنید همانا خداوند پرهیز کندگان (از نقض عهد) را دوست می‌دارد ۸) چگونه (عهدی بسته‌اند) و (حال آنکه) بر (زیان) شما پشتیبانی می‌کنند نه خویشاوندی (و نه سوگندی) و نه عهدی را درباره شما رعایت نمی‌کنند با دهان‌هایشان شما را راضی می‌سازند و (حال آنکه) قلوبشان ابا می‌کند و اکثر آنها فاسقند ۹) آیات خداوند را به بهایی اندک فروختند و (مردم را یا خود را) از راه او صد نمودند همانا آنها چه بد است آنچه که عمل می‌کردند ۱۰) درباره مؤمنی نه خویشاوندی و نه تعهدی رعایت نمی‌کنند و آنان همان تجاوز کاران هستند ۱۱) پس اگر توبه کردند و نماز به پای داشتند و زکات دادند پس در دین، برادران شما هستند و آیات را برای گروهی که می‌دانند تفصیل می‌دهیم ۱۲) و اگر ایمان (عهد) سوگند)‌هایشان را بعد از عهد بستنشان شکستند و در دین شما طعنه زدند پس با پیشوایان کفر بجنگید همانا آنان عهدی ندارند به ترقب اینکه آنها باز ایستند ۱۳) آیا با قومی که عهد‌هایشان را شکستند و به اخراج رسول همت (عهد) کردند نمی‌جنگید؟ و (حال آنکه) آنها اول بار (جنگ) با شما را آغاز کردند آیا از آنها بیم دارید؟ و خداوند سزاوارتر است که از او بترسید اگر مؤمن می‌باشید ۱۴) با آنها بجنگید تا خداوند آنها را با دستان شما عذاب

۱) بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ۲) فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي الْكَافِرِينَ ۳) وَأَذَانٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابِ أَلِيمٍ ۴) إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوا شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ۵) فَإِذَا انْسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْضُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۶) وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ۷) كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ۸) كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ۹) اسْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ تَمَنَّا قَلِيلًا فَوَضَعُوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۱۰) لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ۱۱) فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُقِصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۱۲) وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ۱۳) أَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدْعُكُمْ أَوْلَٰ مَرَّةٍ أَخَشَوْنَهُمْ فَالَّذِ الْأَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ

کند و آنها را خوار کند و به شما علیهم (بر زیان آنها) یاری کند و سینه‌های گروه مؤمنان را شفاء دهد ۱۵ و غیظ (خشم شدید) را از قلب‌های شما ببرد و خداوند بر کسی که بخواهد توبه (التفات) می‌کند و خداوند بسیار دانا و حکیم است ۱۶ آیا پنداشتید که ترک می‌شوید و خداوند هنوز ندانسته که چه کسانی از شما جهاد کردند و (چه کسانی) غیر از خداوند و نه رسول او و نه مؤمنین همرازی نگرفته‌اند؟! و (حال آنکه) خداوند آگاه است به آنچه که عمل می‌کنید ۱۷ مشرکین را نباشد که مساجد خداوند را عمارت کنند (در حالی که) شاهد به کفر بر خودشان هستند آنان اعمالشان تبه شده است و همانا آنها در آتش ماندگارند ۱۸ و جز این نیست که مساجد خداوند را کسانی که به خداوند و روز آخر ایمان دارند و نماز برپا می‌دارند و زکات می‌دهند عمارت می‌نمایند و جز از خداوند نمی‌ترسند و چه بسا که آنان از هدایت شدگان باشند ۱۹ آیا آب دادن به حجاج و ساختن مسجد الحرام را مانند کسی قرار داده‌اید که به خداوند و روز آخر ایمان آورده و در راه خدا جهاد کرده است؟! (حال آنکه) نزد خداوند متساوی نمی‌شوند و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند ۲۰ کسانی که ایمان آورده‌اند و هجرت کردند و با اموالشان و انفسشان در راه خدا مجاهده کردند نزد خداوند درجه بزرگتری دارند و آنها همان رستگارانند ۲۱ پروردگارشان آنها را به رحمتی از خود و رضوان (خشنودی) مژده می‌دهد و جنت‌هایی برای آنان هست که در آنها متعمم و مقیم هستند ۲۲ در آنها تا ابد ماندگارند همانا خداوند است که پاداش بزرگ تنها نزد او است ۲۳ ای کسانی که ایمان آورده‌اید پدرانان و برادرانان را اگر کفر را بر ایمان ترجیح می‌دهند به عنوان دوست نگیرید و کسانی از شما که آنان را ولی خود می‌سازند پس آنان همان ظالمان هستند ۲۴ بگو اگر پدرانان و پسرانان و برادرانان و زنانان و خویشاوندانان و اموالی که آنها را کسب کرده‌اید و تجارتی که از کساد آن بیمناک هستید و مسکن‌هایی که به آن خوشنودید نزد شما از خداوند و رسولش و جهاد در راه او دوست داشتی تر هستند پس منتظر باشید تا خداوند امر خود را بیاورد و خداوند مردمان فاسق را هدایت نمی‌کند ۲۵ همانا خداوند در موطن‌های بسیاری به شما یاری کرده و در روز (جنگ) حنین آنوقت که زیادی شما، شما را شگفت‌زده کرد پس شما را از چیزی بی‌نیاز نکرد و زمین به آن گسترده‌گی بر شما تنگ شد سپس برگشتید (در حالی که) پشت‌کننده (بودید) ۲۶ سپس خداوند سکینه‌اش را بر رسولش و بر مؤمنین نازل کرد و لشکریانی را نازل کرد که آنها را نمی‌دیدید و کسانی که کفر ورزیدند را عذاب کرد و آن جزای کافران بود ۲۷ سپس خداوند بعد از آن بر کسی که می‌خواهد توبه (التفات) می‌کند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۲۸ ای کسانی که ایمان آورده‌اید جز این نیست که مشرکان نجس هستند پس آنها بعد از امسال نباید نزدیک مسجد الحرام شوند و اگر از تنگدستی بیم دارید پس خداوند اگر

إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۱۱ قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَبْغِزُهُمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ ۱۲ وَيُدْهَبُ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۱۳ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ۱۴ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ۱۵ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَجْأَسْ إِلَى اللَّهِ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ۱۶ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۱۷ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمَ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ۱۸ يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُقِيمٌ ۱۹ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ۲۰ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَىٰ الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ۲۱ قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ۲۲ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعَجَبْتُمْكُمْ كَثْرَتِكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَصَافَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ ۲۳ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ

الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾ ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عِزِّيُّهُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣١﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣٢﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٣﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٥﴾ يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُجْلُونَ عَامًا وَيُحْرَمُونَ عَامًا لِيُؤَاطُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَجْلُؤُوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنٌ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ

بخواهد شما را از فضل خود غنی خواهد کرد که خداوند دانا و حکیم است ﴿۲۷﴾ با کسانی که به خداوند و نه به روز آخر ایمان نمی آورند و آنچه که خداوند و رسولش حرام کرده اند را حرام نمی دارند و به دین حق نمی گروند از کسانی که کتاب داده شده اند بجنگید تا آنکه از دست (خوف شما) جزیه بدهند و (در حالی که) آنها خوار شده اند ﴿۲۸﴾ و یهود گفتند عزیر پسر خدا است و نصارا گفتند مسیح پسر خدا است آن قول آنها که بر زبانشان است با قول کسانی که قبلاً کفر ورزیده اند همانندی می کنند خداوند آنها را ستیز (لعن) کرده است که چرا روی گردان می شوند ﴿۲۹﴾ احبارشان و رهبانان را و مسیح پسر مریم را به عنوان پروردگاری غیر از خداوند گرفتند و (حال آنکه) جز این امر نشده اند که خدای واحد را بندگی کنند، خدایی جز او نیست او از هر شریکی که می آورند منزّه است ﴿۳۰﴾ می خواهند که نور خداوند را با دهانهایشان خاموش کنند و خداوند ابا می کند مگر آنکه نور خود را تمام نماید و اگرچه کافران کراهت دارند ﴿۳۱﴾ او کسی است که رسولش را به (آنچه که) هدایت (با آن است) و دین حق فرستاد تا آن را، همگی آن را، بر دین ظاهر سازد و اگرچه مشرکان از آن کراهت داشته باشند ﴿۳۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید همانا بسیاری از حبرها و راهبها البته اموال مردم را به باطل می خورند و از راه خدا باز می دارند و کسانی هستند که زر و سیم می اندوزند و آنها را در راه خدا انفاق نمی کنند پس به آنان به عذابی دردناک بشارت بده ﴿۳۳﴾ در روزی که در آتش جهنم بر آنها (طلا و نقره) آتش افروخته می شود و پیشانیهایشان و پهلوهایشان و پشت آنها با آنها داغ می شود، این به (سبب) آنچه است که برای خودتان اندوخته بودید پس بچشید آنچه را که ذخیره می کردید ﴿۳۴﴾ همانا تعداد ماهها نزد خداوند از روزی که آسمانها و زمین را خلق کرد در کتاب خدا دوازده ماه است چهار از آنها حرام هستند آن، دین استوار است پس در آنها به خودتان ظلم نکنید و با همگی مشرکین بجنگید همانطور که با همگی شما جنگ می کنند و بدانید که خداوند با پرهیزکاران است ﴿۳۵﴾ همانا نسیء (به تأخیر افکندن حرمت ماه حرام به ماه دیگر و تحلیل جنگ در آن) جز زیادت در کفر نیست که کسانی که کفر ورزیده اند با آن گمراه می شوند یک سال آن را حلال می کنند و یک سال آن را حرام می کنند تا (آن را) با تعداد آنچه که خداوند (از ماهها) حرام کرده است مطابق کنند و (بانسیء) حلال می کنند آنچه را که خداوند حرام کرده است، بدی اعمالشان برای آنان زینت داده شده، و خداوند مردمان کافر را هدایت نمی کند ﴿۳۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید شما را چه شده! وقتی که به شما گفته می شود که در راه خدا حرکت کنید به زمین سنگینی می کنید آیا به جای آخرت به زندگانی دنیا راضی شده اید پس متاع زندگانی دنیا در مقابل آخرت جز اندکی نیست ﴿۳۷﴾ اگر حرکت نکنید شما را به عذابی دردناک عذاب می کند و قومی غیر از شما را جایگزین می کند و چیزی به او ضرر

نمی‌رسانید و خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۴۰﴾ اگر او را یاری نکنید البتّه خداوند او (محمد (ص)) را یاری کرده است آنوقتی که کسانی که کفر ورزیدند او را اخراج کردند دومی (ابوبکر) از آن دو (دیگری با وی نبود) آنوقت که آن دو در غار بودند آنوقت (محمد (ص)) به همراهش گفت که محزون مباش که خداوند با ما است پس خداوند سکینه خود را بر وی نازل کرد و با سپاهسانی که آنها را نمی‌دیدید او را تأیید کرد و کلمه کسانی که کفر ورزیده‌اند را پایین قرار داد و کلمه خداوند آن بالا است و خداوند غالب و حکیم است ﴿۴۱﴾ چه سبک‌بار و چه سنگین‌بار حرکت کنید و با اموالتان و انفستان در راه خدا جهاد کنید که آن برای شما بهتر است اگر می‌دانستید ﴿۴۲﴾ اگر عرضی (غیمتی) نزدیک (قریب الوصول) بود و سفری کوتاه البتّه از تو پیروی می‌کردند و لکن این مسافت دور بر آنها دشوار آمده و به خداوند سوگند یاد خواهند کرد که اگر استطاعت می‌داشتیم حتماً با شما خارج می‌شدیم (با عذر کاذبشان) خودشان را هلاک می‌کنند و خداوند می‌داند که آنان البتّه دروغ می‌گویند ﴿۴۳﴾ خداوند از تو بگذرد چرا به آنها اجازه دادی؟! تا آنکه کسانی که راست می‌گفتند بر تو آشکار شوند و دروغ‌گویان را بشناسی ﴿۴۴﴾ کسانی که به خداوند و روز آخر ایمان دارند از تو اجازه نمی‌گیرند که با اموالشان و انفسشان جهاد کنند و خداوند به پرهیزکاران دانا است ﴿۴۵﴾ جز این نیست که کسانی که به خداوند و روز آخر ایمان نمی‌آورند و قلوب آنها در تردید است از تو اجازه می‌گیرند و آنها در تردیدشان تردّد می‌کنند ﴿۴۶﴾ اگر اراده خارج شدن می‌کردند حتماً توشه‌ای برای آن آماده می‌کردند و لکن خداوند از فرستادن (اعزام) آنان کراهت داشت پس آنها را بازداشت و گفته شد: با نشستگان بنشینید ﴿۴۷﴾ اگر در میان شما خارج می‌شدند جز تباهی به شما نمی‌افزودند و اگر میان شما جای می‌گرفتند برای شما فتنه می‌خواستند و در میان شما خبرچین دارند و خداوند به ستمکاران دانا است ﴿۴۸﴾ همانا از قبل فتنه جوئی کرده بودند و امور را برای تو وارونه جلوه می‌دادند تا آنکه حق آمد و فرمان خداوند آشکار شد و (حال آنکه) آنها کراهت‌دار هستند ﴿۴۹﴾ و از میان آنها کسی که می‌گوید به من اجازه بده و مرا در فتنه (واقع) نکن، آگاه باشید! که در فتنه سقوط کردند و همانا جهنّم البتّه به کافران محیط است ﴿۵۰﴾ اگر حسنه‌ای به تو برسد به آنها ناگوار می‌آید و اگر مصیبتی به تو برسد می‌گویند ما امر خود را از قبل اتخاذ کرده بودیم و (از تو و از مؤمنین) روی بر می‌گرداندند و (در حالی که) آنها شادمانند ﴿۵۱﴾ (به قومت) بگو هرگز جز آنچه که خداوند بر ما مقرر کرده است به ما اصابت نخواهد کرد او مولای ما است و مؤمنین تنها باید بر خداوند توکل کنند ﴿۵۲﴾ بگو آیا برای ما جز یکی از دو نیکی را انتظار می‌کشید؟ و ما هم برای شما انتظار می‌کشیم که خداوند عذابی را از نزد خود یا با دستان ما به شما اصابت دهد پس منتظر بمانید همانا ما هم با شما منتظر می‌مانیم ﴿۵۳﴾ بگو چه با میل یا به کراهت

إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ
أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿۳۹﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۰﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ
أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيًا إِثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ
يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ
سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ
كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿۴۱﴾ انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿۴۲﴾ لَوْ كَانُ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ
وَلَكِنْ بَعَدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ
اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۴۳﴾ عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى
يَبَيِّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿۴۴﴾ لَا
يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿۴۵﴾ إِنَّمَا
يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ
قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿۴۶﴾ وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ
لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاتَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ
وَقِيلَ افْعَلُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿۴۷﴾ لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا
زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعِفُوا خِلَالَكُمْ يَبْعُونَكُمْ
الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿۴۸﴾
لَقَدْ ابْتِغَوْا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلِ وَقَلْبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ
الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿۴۹﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ
أُذِنَ لِي وَلَا تَفْتِي أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ
لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ
تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلٍ وَتَوَلَّوْا
وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿۵۱﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ
مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۵۲﴾ قُلْ هَلْ

اتفاق کنید هرگز از شما قبول نخواهد شد که شما قومی فاسق می‌باشید ﴿۵۱﴾ و چه آنها را مانع شده که نفقات آنها از آنها قبول نشود جز آنکه آنها به خداوند و رسول او کفر ورزیدند و در نماز حاضر نمی‌شوند مگر و (در حالی که) آنها کسل هستند و اتفاق نمی‌کنند مگر و (در حالی که) آنها کراهت کننده‌اند ﴿۵۲﴾ پس اموال آنها و نه اولادشان تو را شکست زده نسازد جز این نیست که خداوند می‌خواهد تا آنها را در زندگانی دنیا با آن عذاب کند و جان آنها کنده شود و (در حالی که) آنها کافر هستند ﴿۵۳﴾ و به خداوند سوگند می‌خورند که آنها البته از شما هستند و (در حالی که) آنها از شما نیستند و لکن آنها گروهی هستند که می‌ترسند ﴿۵۴﴾ اگر پناهگاهی می‌یافتند یا غارهایی یا گریزگاه‌هایی حتماً به آن رو می‌آوردند و (در حالی که) آنها شتاب داشتند ﴿۵۵﴾ و از آنان کسی هست که از تو دربارهٔ صدقات عیجوبی می‌کند پس اگر از آن به آنها اعطاء شود راضی می‌شوند و اگر از آن به آنها اعطاء نشود آنوقت آنها خشمگین می‌شوند ﴿۵۶﴾ و اگر چه که آنها به آنچه که خداوند و رسول او به آنها داده است راضی شدند و گفتند: خداوند ما را کافی است که خداوند از فضل خویش و رسولش به ما خواهد داد همانا ما به خداوند راغب هستیم ﴿۵۷﴾ همانا صدقات به عنوان فریضه (واجب) از سوی خداوند جز برای فقراء و مساکین و عاملان (کارگزاران) بر آن و دلجویی قلوب آنها و در آزاد کردن بردگان و بدهکاران و در راه خدا و در راه ماندگان نیست و خداوند دانا و حکیم است ﴿۵۸﴾ و از آنها کسانی که پیامبر را اذیت می‌کنند و می‌گویند او گوش (دهان‌بین) است بگو گوش (دهان‌بین) برای شما بهتر است که به خداوند ایمان می‌آورد و مؤمنان را باور می‌دارد و به عنوان رحمت برای کسانی از شما است که ایمان آورده‌اند، و کسانی که رسول خدا را می‌آزارند عذابی دردناک دارند ﴿۵۹﴾ برای شما به خداوند سوگند می‌خورند تا شما را راضی کنند و خداوند و رسولش سزاوارترند که او را خشنود سازند اگر مؤمن می‌باشند ﴿۶۰﴾ آیا هنوز نمی‌دانند که کسی که با خداوند و رسولش تندی کند پس همانا آتش جهنمی برای او هست که در آن ماندگار است و آن خواری بزرگی است ﴿۶۱﴾ منافقان می‌ترسند که سوره‌ای علیه‌م (بر زبان آنها) نازل شود که آنچه که در قلوب آنها است را به آنها خبر دهد، بگو استهزاء کنید همانا خداوند آنچه را که حذر می‌کنید خارج کننده است ﴿۶۲﴾ و اگر از آنها سؤال کنی حتماً می‌گویند جز این نیست که ما قایم می‌شدیم و (قایم باشک) بازی می‌کردیم بگو آیا خداوند و آیاتش و رسولش را استهزاء می‌کردید ﴿۶۳﴾ عذر نیاورید که بعد از ایمانتان کفر ورزیده‌اید اگر گروهی از شما را عفو کنیم گروهی (دیگر) را به (سب) اینکه آنها مجرم بودند عذاب می‌کنیم ﴿۶۴﴾ منافقان (مذکر) و منافقات (مؤنث) بعضی آنها از (جنس) بعضی دیگر هستند که به منکر امر می‌کنند و از معروف نهی می‌کنند و دستانشان را قبض می‌کنند، خداوند را فراموش کرده‌اند پس

تَرَبَّصُوا بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ عَذَابٍ مِنْ عِنْدِهِ أَوْ بَأْيَدِنَا فَوَلَّصُوا إِيَّانَا مَعَكُمْ مُتَرَبَّصُونَ ﴿۵۱﴾ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ مِنْكُمْ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۵۲﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿۵۳﴾ فَلَا تَعْجَبْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۵۴﴾ وَيَجْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿۵۵﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَعَارَاتٍ أَوْ مُدْخَلًا لَوْلَا إِلَهِهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿۵۶﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْتَخْطُونَ ﴿۵۷﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿۵۸﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْعَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۵۹﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤَدُّونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ لَكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤَدُّونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۶۰﴾ يَجْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿۶۱﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿۶۲﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ اسْتَهِزُّوا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿۶۳﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿۶۴﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعُفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿۶۵﴾ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ

بِالْمُنْكَرِ وَيَهْوُونَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٨﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٩﴾ كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلَاقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلَاقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٧٠﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧١﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧٢﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٣﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٤﴾ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ بِمَا لَمْ يَنَالُوا وَمَا نَعَمُوا إِلَّا أَنْ أَنْعَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وِجْيٍ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهُ لَئِنْ آتَانَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا آتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ جَحَلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٧﴾ فَأَعَقَبَهُمُ نِقَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٧٩﴾ الَّذِينَ يَلْمُزُونَ

(خداوند) آنها را (از افاضه رحمتش) فراموش (ترک) کرد زیرا منافقین خود فاسق هستند ﴿٦٨﴾ خداوند به منافقان (مذکر) و منافقات (مؤنث) و به کفار آتش جهنم را وعده داده است که در آن مخلد هستند همان برای آنها کافی است و خداوند آنها را لعنت کرده است و برای آنها عذابی مقیم هست ﴿٦٩﴾ مانند کسانی که قبل از شما از لحاظ قوت شدیدتر و به لحاظ اموال و اولاد بیشتر از شما بودند و از نصیب خود بهره جستند پس (شما هم) از نصیب خود متمتع می شوید همانند کسانی که قبل از شما از نصیب خود بهره مند شدند و فرو رفتید همانند کسانی که فرو رفتند، آنها اعمالشان در دنیا و آخرت تباہ شده و آنان همان زینکارانند ﴿٧٠﴾ آیا خبر کسانی که قبل از آنها بودند به آنها نرسیده است؟ قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم، و اصحاب مدین و مؤتفکات (قوم لوط، زیرور شده‌ها) رسولان نشان با بیانات نزد آنها آمدند پس خداوند بر آن نبود که به آنها ظلم کند و لکن خودشان بودند که ستم کردند ﴿٧١﴾ و مؤمنین (مذکر) و مؤمنات (مؤنث) بعضی از آنها اولیای بعضی (دیگر) هستند که به معروف امر می کنند و از منکر نهی می نمایند و نماز پیا می دارند و زکات می دهند و از خداوند و رسولش اطاعت می کنند آنان هستند که خداوند بزودی به آنها رحمت خواهد کرد همانا خداوند غالب و حکیم است ﴿٧٢﴾ خداوند به مؤمنان (مذکر) و مؤمنات (مؤنث) به جنت‌هایی وعده داد که از زیر آنها نهرها جاری می شود که در آنها ماندگارند و مسکن‌های پاکی در جنت عدن و (برای آنها) رضوانی از خداوند اکبر هست که آن همان رستگاری بزرگ است ﴿٧٣﴾ ای پیامبر! با کفار و با (اوصیائت با) منافقان جهاد کن و بر آنان سخت بگیر و جایگاهشان جهنم و بد سرانجامی است ﴿٧٤﴾ به خداوند سوگند یاد می کنند که نکفتند و البته که کلمه کفر را گفته‌اند و بعد از اسلامشان کفر ورزیدند و به آنچه که نرسیده‌اند همت گماردند و (از آنان) انتقام نگرفتند جز برای اینکه خداوند آنها را و پیامبرش را از فضل خویش بی نیاز کرده، پس اگر توبه کنند برای آنها بهتر می باشد و اگر روی گردانند خداوند آنها را در دنیا و آخرت با عذابی دردناک عذاب می کند و در زمین ولی و نه نصیری ندارند ﴿٧٥﴾ و از آنها کسانی با خداوند عهد بستند که اگر از فضل خود به ما بدهد البته حتماً صدقه خواهیم داد و البته حتماً از صالحین خواهیم بود ﴿٧٦﴾ و چون از فضل خویش به آنها داد به آن بخل ورزیدند و روی گردانیدند و (در حالی که) آنها اعراض کننده بودند ﴿٧٧﴾ و (بخل و روی گردانیدن) به عنوان نفاق در قلبشان در پی آنها شد تا روزی که او را با آنچه که از خداوند در آنچه که با او وعده کرده بودند خلاف (سریچی) کردند و با آنچه که دروغ بستند ملاقات می کنند ﴿٧٨﴾ آیا ندانستند که خداوند سر آنها و نجوایشان را می داند و همانا خداوند به غیب‌ها (پنهانی‌ها) بسیار دانا است ﴿٧٩﴾ کسانی که از فرمانبرداران (به طوع، به میل) از مؤمنان در صدقات لمز (عیجویی همراه با استهزاء) می کنند و به کسانی که جز (با منتهای)

تلاششان بدست نمی آورند (و صدقه می دهند) و آنان را مسخره می کنند، و (حال آنکه) خداوند آنها را مسخره کرده است و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۸۴﴾ چه برای آنها استغفار کنی یا برای آنها استغفار نکنی، اگر برای آنها هفتاد مرتبه استغفار کنی پس هرگز خداوند آنها را نخواهد آمرزید آن به خاطر این است که آنها به خداوند و رسولش کفر ورزیده اند و خداوند مردمان فاسق را هدایت نمی کند ﴿۸۵﴾ تخلف کنندگان (باز ماندگان) در مقعدشان (محل نشستنشان، خانه شان) بنا بر مخالفت کردن با رسول خدا شادمان شدند و کراهت ورزیدند که با اموالشان و انفسشان در راه خدا جهاد کنند و گفتند در گرما راه نیفتید، بگو حرارت آتش جهنم شدیدتر است اگر می فهمیدند ﴿۸۶﴾ پس باید به عنوان جزاء به خاطر آنچه که کسب می کردند کم بخندند و زیاد گریه کنند ﴿۸۷﴾ پس اگر خداوند تو را نزد گروهی از آنها بازگرداند پس از تو درخواست اجازه برای خروج (اعزام) می کنند پس بگو هرگز با من خارج نخواهید شد و هرگز همراه من با دشمنی نخواهید جنگید که شما بار اول به نشستن (خودداری کردن) راضی شدید پس (همچنان) بنشینید (خودداری کنید) با خالفین (آنان که بعد از رفتن تو می مانند) ﴿۸۸﴾ و ابدأ بر مرده احدی از آنها نماز مگزار و بر قبر او نایست زیرا آنها به خداوند و رسولش کفر ورزیده اند و مُرده اند (در حالی که) آنها فاسق بودند ﴿۸۹﴾ اموال آنان و اولاد آنان تو را متعجب نکند جز این نیست که خداوند می خواهد با آنها، آنان را در دنیا عذاب دهد و جانشان را بکشد و (در حالی که) آنها کافر هستند ﴿۹۰﴾ و وقتی که سوره ای نازل می شود که به خداوند ایمان بیاورید و همراه با رسول او جهاد کنید توانگران آنها از تو اجازه می گیرند و می گویند ما را رها کن که با خانه نشینان باشیم ﴿۹۱﴾ راضی شده اند به اینکه با بر جای ماندگان باشند و بر قلب هایشان مهر زده شده و آنها نمی فهمند ﴿۹۲﴾ لکن رسول و کسانی که با او ایمان آورده اند با اموال خود و انفس خود جهاد می کنند و آنها هستند که برای آنها (همه جور) خیرات هست و آنان همان رستگارانند ﴿۹۳﴾ خداوند برای آنان جنّت هایی آماده کرده که از تحت آنها نهرها جاری می شود در آنها جاودانه اند و آن رستگاری بزرگ است ﴿۹۴﴾ و عذر آورندگان از اعراب (بادیه نشینان) آمدند تا به آنها اجازه داده شود و کسانی که به خداوند و پیامبرش دروغ گفته بودند (در خانه) نشستند بزودی به کسانی از آنها که کفر ورزیده اند عذابی دردناک اصابت خواهد کرد ﴿۹۵﴾ بر ضعفا حرجی نیست و نه بر بیماران و نه بر کسانی که چیزی نمی یابند که انفاق (هزینه) کنند آنوقت که بر خداوند و رسولش نصح (دوستی بی آرایش) می کنند بر نیکو کاران سیلی (وزری، ذمی) نیست و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۹۶﴾ و نه بر کسانی که وقتی که نزد تو می آیند تا آنها را سوار کنی گفتی آنچه که شما را بر آن سوار کنم نمی یابم برگشتند و از چشمان لبریز از اندوهشان اشک روان می شود که آنچه که (لازم دارند تا) انفاق (خرج) کنند را نمی یابند.

الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۸۴﴾ اسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۸۵﴾ فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿۸۶﴾ فَلْيُصْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۸۷﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْفُجُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ ﴿۸۸﴾ وَلَا تَصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿۸۹﴾ وَلَا تَعْجَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۹۰﴾ وَإِذَا أَنْزَلْتَ سُورَةَ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الصُّلُوبِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿۹۱﴾ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۹۲﴾ لَكِنَّ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۹۳﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۹۴﴾ وَجَاءَ الْمُعَذَّبُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۹۵﴾ لَيْسَ عَلَى الضَّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۹۶﴾ وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَرْنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ

جزء یازدهم

۱۳ جز این نیست که سیل (وزر و ذم) بر کسانی است که از تو اجازه می گیرند و (در حالی که) آنها ثروتمند هستند و راضی شده اند به اینکه با برجای ماندگان باشند و خداوند بر قلوب آنها مهر زده است و (حال آنکه) آنها نمی دانند ۱۴ وقتی که (از غزوه تبوک) نزد آنها باز می گردید نزد شما عذر می آورند بگو عذر نیاورید که هرگز از شما باور نخواهیم کرد هر آینه خداوند از اخبار شما به ما خبر داده و بزودی خداوند عمل شما و رسولش را خواهد دید سپس به عالم غیب و شهادت بازگردانده می شوید پس شما را به آنچه که عمل می کردید آگاه می سازد ۱۵ بزودی وقتی که نزد آنها بر می گردید برای شما به خداوند سوگند خواهند خورد تا (مبادا) از آنها اعراض کنید، پس (لکن) از ایشان اعراض کنید که آنها پلیدند و به عنوان جزای آنچه که کسب می کردند جایگاه آنان جهنم است ۱۶ برای شما قسم می خورند تا از آنها راضی شوید پس اگر از آنها راضی شوید پس همانا خداوند از (این) مردمان فاسق راضی نمی شود ۱۷ اعراب در کفر و نفاق شدیدتر هستند و سزاوارترند که حدود آنچه که خداوند بر رسولش نازل کرده را ندانند و خداوند دانا و حکیم است ۱۸ و از اعراب (بادیه نشینان) کسانی هستند که آنچه که (در جهاد) انفاق می کنند را به عنوان تاوان (خسران بدون عوض) می گیرند و در انتظار (وقوع) گرفتاری ها (حوادث) برای شما هستند (و حال آنکه) گرفتاری بد بر (خود) آنها است و خداوند شنوا و دانا است ۱۹ و از بادیه نشینان کسانی هستند که به خداوند و روز آخر ایمان آورده اند و آنچه که در راه خدا انفاق می کنند را به عنوان قربت (وسیله نزدیک شدن) به خداوند و دعاها را رسول می گیرند آگاه باشید که آنها (دعاهای رسول) وسیله نزدیک شدن برای آنان است بزودی خداوند آنان را در رحمت خود داخل خواهد کرد همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۲۰ و پیشقدمان نخستین از مهاجرین و انصار و کسانی که با نیکی کردن از آنان پیروی کرده اند خداوند از آنها راضی شد و آنها از خداوند راضی شدند و برای آنها جنت هایی آماده کرده که از زیر آنها نهرها جاری می شود همیشه در آن جاودانند، آن رستگاری بزرگ است ۲۱ و (بعضی) از کسانی از اعراب که حول شما هستند منافق هستند و از اهل مدینه که بر نفاق خو کرده اند آنها را نمی شناسی (اما) ما آنها را می شناسیم بزودی آنها را دو بار عذاب خواهیم کرد سپس آنها به عذابی بزرگ بازگردانده می شوند ۲۲ و دیگرانی که به گناه خود اعتراف کردند عملی صالح و بدی دیگر را در هم آمیختند چه بسا که خداوند بر آنها توبه (التفات) کند همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۲۳ از اموال آنها به عنوان صدقه بگیر که آنها را پاک کنی و آنها را به آن (وسیله) تزکیه کنی و بر آنها دعاء کن همانا دعای تو سبب آرامش آنها است و خداوند شنوا و دانا است ۲۴ آیا ندانسته اند که خداوند است که او توبه را از بندگانش قبول می کند و صدقات

۱۳ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ۱۴ يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۱۵ سَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجَسٌ وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۱۶ يَخْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ۱۷ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۱۸ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمْ الدَّوَائِرَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۱۹ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ۲۰ وَالسَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ۲۱ وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النَّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ۲۲ وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ۲۳ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۲۴ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

۱۱۰ ﴿قُلْ اَعْمَلُوا فَسِرِّيَ اللّٰهِ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
 وَالْمُؤْمِنُونَ وَسُرُّدُونَ اِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
 فَيَنْبِتُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۱۱﴾ وَاٰخِرُ مَرْجَوْنَ
 لِاَمْرِ اللّٰهِ اِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَاِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ
 حَكِيْمٌ ﴿۱۱۲﴾ وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مَسْجِدًا ضُرَارًا وَكُفْرًا
 وَتَفْرِيفًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَاِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللّٰهُ
 وَرَسُولُهُ مِنْ قَبْلُ وَلِيَحْلِفُوْا اِنْ اُرْدْنَا اِلَّا الْحُسْنٰى وَاللّٰهُ
 يَشْهَدُ اِنَّهُمْ لَكَٰذِبُوْنَ ﴿۱۱۳﴾ لَا تَقُمْ فِيْهِ اَبَدًا لِمَسْجِدٍ
 اُسِّسَ عَلٰى التَّقْوٰى مِنْ اَوَّلِ يَوْمٍ اَحَقُّ اَنْ تَقُوْمَ فِيْهِ فِيْهِ
 رِجَالٌ يُحِبُّوْنَ اَنْ يَتَطَهَّرُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِيْنَ ﴿۱۱۴﴾
 اَفَمَنْ اُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلٰى تَقْوٰى مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ
 اَمْ مَنْ اُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلٰى شِقَافِ جُرْفٍ هَارٍ فَاَنْهَارٍ فِيْهِ
 نَارٌ جَهَنَّمُ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۱۵﴾ لَا يَزَالُ
 بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلَّا اَنْ تَقَطَّعَ قُلُوْبُهُمْ
 وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿۱۱۶﴾ اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰى مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ
 اَنْفُسَهُمْ وَاَمْوَالَهُمْ بِاَنْ لَهُمْ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ
 فَيَقْتُلُوْنَ وَيُقْتَلُوْنَ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ
 وَالْاِنْجِيْلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ اَوْفٰى بِعَهْدِهِ مِنَ اللّٰهِ
 فَاسْتَبْشِرُوْا بِبَيْعِكُمْ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذٰلِكَ هُوَ الْقَوْلُ
 الْعَظِيْمُ ﴿۱۱۷﴾ التّٰبِيُوْنَ الْعٰبِدُوْنَ الْحٰمِدُوْنَ السّٰجِدُوْنَ
 الرَّاْكِعُوْنَ السّٰجِدُوْنَ الْاَمْرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَالنّٰهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحٰفِظُوْنَ لِحُدُوْدِ اللّٰهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ
 ﴿۱۱۸﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَنْ يَسْتَغْفِرُوْا لِلْمُشْرِكِيْنَ
 وَلَوْ كَانُوْا اَوْلِيَٰى قُرْبٰى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ اَنْهُمْ
 اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿۱۱۹﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفٰرُ اِبْرٰهِيْمَ لِاَبِيْهِ
 اِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا اِيّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ اَنْهُ عَدُوٌّ لِلّٰهِ
 تَبَرَّأَ مِنْهُ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَأَوّٰهٌ حَلِيْمٌ ﴿۱۲۰﴾ وَمَا كَانَ اللّٰهُ
 لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ اِذْ هَدٰاهُمْ حَتّٰى يَبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُوْنَ
 اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۱۲۱﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَهُ مُلْكُ
 السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيْتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُوْنِ
 اللّٰهِ مِنْ وٰلِيٍّ وَلَا نَصِيْرٍ ﴿۱۲۲﴾ لَقَدْ تَابَ اللّٰهُ عَلٰى النَّبِيِّ

را می گیرد و همانا خداوند است که او بسیار توبه (التفات) کننده (کثیر الرجوع به بندگان) و
 مهربان است ﴿۱۱۰﴾ و بگو عمل کنید پس خداوند و پیامبرش و مؤمنان (خالص بر ایمان متحقق
 به آن) عمل شما را خواهند دید و بزودی به عالم غیب و شهادت باز گردانده خواهید شد
 آنگاه به شما به آنچه که عمل می کردید خبر می دهد ﴿۱۱۱﴾ و دیگران تأخیر انداخته شدگان
 (در انتظار) امر خداوند هستند یا آنها را عذاب می کند و یا بر آنها توبه (التفات) می کند و
 خداوند دانا و حکیم است ﴿۱۱۲﴾ و کسانی که به جهت ضرر رساندن به یکدیگر و به عنوان
 (حصول) کفر و از جهت تفریق بین مؤمنین و به جهت ارضاد (در کمین نشستن، مراقب
 بودن) مسجدی اتخاذ کردند برای کسانی که قبلاً با خداوند و رسول او جنگیده‌اند و البته
 سوگند یاد می کنند که ما جز نیکی اراده نکرده‌ایم و خداوند شهادت می دهد که آنها البته
 دروغگویند ﴿۱۱۳﴾ هرگز در آنجا (برای اقامه نماز) نیست البته مسجدی که از روز اول بر پایه
 تقوا بنا شده سزاوارتر است که در آن (برای اقامه نماز) بایستی در آنجا مردانی هستند که
 دوست دارند که پاک شوند و خداوند پاکیزه کنندگان را دوست می دارد ﴿۱۱۴﴾ آیا پس
 کسی که بنیانش را بر پروا کردن از خداوند و رضوان اساس کرد بهتر است یا کسی که
 بنیانش را بر لبه مسیل شکافته شده اساس کرده است؟ که آن را در آتش جهنم فرو
 می ریزاند و خداوند مردمان ستمکار را هدایت نمی کند ﴿۱۱۵﴾ (آن) بنیانشان را که بنا کرده‌اند
 پیوسته به عنوان (سب) تردید در قلوبشان هست تا آنگاه که قلوبشان پاره پاره شود و
 خداوند دانا و حکیم است ﴿۱۱۶﴾ همانا خداوند از مؤمنین اموالشان و انفسشان را خرید به اینکه
 جنت برای آنها باشد وعده بر آن در تورات و انجیل و قرآن (وعده) حق ثابت است، در
 راه خدا می جنگند و می کشند و کشته می شوند و چه کسی به عهد خود وفا کننده‌تر از
 خداوند است پس به بیعتان که با او بیعت کردید شادمانی جوید و آن همان رستگاری
 بزرگ است ﴿۱۱۷﴾ (برای) توبه کنندگان عید شدگان ستایش کنندگان سیر کنندگان رکوع
 کنندگان سجده کنندگان امر کنندگان به معروف و نهی کنندگان از منکر و حفظ
 کنندگان حدود خداوند، و به مؤمنین بشارت بده ﴿۱۱۸﴾ برای پیامبر و کسانی که ایمان
 آورده‌اند (صحیح) نباشد که برای مشرکان ولو که خویشاوند باشند بعد از آنکه برای آنان
 روشن شد که آنها اصحاب دوزخند استغفار کنند ﴿۱۱۹﴾ و استغفار ابراهیم برای پدرش جز از
 بابت وعده‌ای که به او وعده داده بود نبود و چون برای او روشن شد که او دشمن خداوند
 است از او بیزارى جست همانا ابراهیم البته بسیار آوه (آه و زاری) کننده و بردبار بود ﴿۱۲۰﴾ و
 خداوند را نباشد تا قومی را بعد از آنوقت که آنها را هدایت کرد گمراه کند تا آنکه برای
 آنها روشن نماید که از چه پرهیز کنند همانا خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۱۲۱﴾ همانا مُلک
 (مملکت، پادشاهی) آسمانها و زمین برای خداوند است زنده می کند و می میراند و شما
 غیر از خداوند ولی و نه یاری کننده‌ای ندارید ﴿۱۲۲﴾ همانا خداوند بر پیامبر و مهاجرین و انصار

که در آن ساعت سخت (عزوه توبه) از او تبعیت کردند توبه (التفات) کرد، بعد از آنکه نزدیک بود که قلوب گروهی از آنها بلغزد سپس بر آنان توبه (التفات) کرد زیرا او نسبت به آنان رئوف و مهربان است ﴿۱۱۸﴾ و بر آن سه (نفر) که تخلف کردند تا آنوقت که زمین با گستردگی آن بر آنها تنگ شد و خودشان بر خود (نیز) تنگ گرفتند و ظن بردند که ملجایی از خداوند نیست مگر خود او سپس بر آنها توبه (التفات) کرد تا توبه کنند که خداوند همان بسیار توبه (التفات) کننده و مهربان است ﴿۱۱۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خداوند پروا کنید و همراه با صادقان (راست‌اند، راست‌گویان) باشید ﴿۱۲۰﴾ برای اهل مدینه و کسانی از اعراب (بادیه‌نشینان) از اطراف آنها (شایسته) نباشد که از رسول خدا تخلف (سرپیچی) کنند و نباید خودشان را به نفس او ترجیح دهند، آن به (سبب) این است که در راه خدا تشنگی و نه سختی و نه محمصه (گرسنگی) به آنها نمی‌رسد و به قدمگاهی قدم نگذارند که کفار را خشمناک کند و (آسیب) رساندن از دشمن به آنها نمی‌رسد (یا آسیبی به دشمن نمی‌رساند) مگر آنکه به (سبب) آن عمل صالحی برای آنها نوشته می‌شود همانا خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کند ﴿۱۲۱﴾ و به انفاقی (هزینه‌ای) کوچک و نه بزرگ انفاق نمی‌کنند و وادی را نمی‌پیمایند مگر آنکه برای آنها مقرر شده باشد تا خداوند به بهترین آنچه که عمل می‌کرده‌اند به آنها پاداش دهد ﴿۱۲۲﴾ و برای مؤمنین (شایسته) نباشد تا همگی دور شوند (عزیمت کنند) پس چرا از هر گروهی عده‌ای دور نشدند (عزیمت نکردند) (به جهاد یا به خدمت نبی) از جمله طایفه‌ای تا در دین تفقه (فهم) کنند و تا قومشان را وقتی که نزد آنها رجوع می‌کنند انذار کنند راجی به اینکه آنها حذر کنند ﴿۱۲۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید با کسانی از کفار که نزدیک شما می‌شوند بجنگید تا در شما خشونت بیابد و بدانید که خداوند با تقوا پیشگان است ﴿۱۲۴﴾ و وقتی که سوره‌ای نازل می‌شود آنگاه کسانی از آنان می‌گویند که این بر ایمان کدامیک از شما افزود و اما کسانی که ایمان آورده‌اند پس بر ایمان آنها افزوده است و (در حالی که) آنها (برای نزول آن بر خودشان) شادمانی می‌کنند ﴿۱۲۵﴾ و اما کسانی که در قلب‌هایشان مرض است پس پلیدی به پلیدیشان افزوده است و مردند و (در حالی که) آنها کافر بودند ﴿۱۲۶﴾ آیا نمی‌بینند؟ که آنها در هر سالی یک یا دو بار آزمایش می‌شوند سپس توبه نمی‌کنند (باز نمی‌گردند) و آنها متذکر نمی‌شوند ﴿۱۲۷﴾ و وقتی که سوره ای نازل می‌شود بعضی از آنها به بعضی دیگر نظر می‌کنند که آیا احدی شما را می‌بیند؟ سپس منصرف می‌شوند خداوند قلب‌های آنها را بر گردانده است به (سبب) اینکه آنها قومی هستند که تفقه (فهم) نمی‌کنند ﴿۱۲۸﴾ همانا رسولی از (جنس) خود شما نزد شما آمده (رنج بردن شما) بر او ناگوار است که شما رنج ببرید بر (حفظ کردن شما و ایمان) شما حریص و به مؤمنین رئوف و مهربان است ﴿۱۲۹﴾ پس اگر روی گردانیدند پس بگو خداوند مرا کافی است خدایی جز او نیست بر او توکل کرده‌ام و او پروردگار عرش عظیم است.

وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارَ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱۸﴾ وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا صَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَصَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۱۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۲۰﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يُرْعَبُوا بِأَنفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَّوِّئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نِيْلًا إِلَّا كَيْتَبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲۱﴾ وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كَيْتَبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۲﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿۱۲۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۴﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَرَأَدْتَهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿۱۲۵﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَرَأَدْتَهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۱۲۶﴾ أُولَٰئِكَ يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۲۷﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ نَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَاكُمْ مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ انصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۲۸﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۱۲۹﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

۱۰- سوره یونس

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الر، این آیات کتاب حکیم (محکم) است ۲ آیا برای مردم عجیب می باشد که به مردی (شخصی) از آنها وحی نموده ایم؟ که مردم را انداز کن و به کسانی که ایمان آورده اند بشارت بده که آنها قدم (سلوک) صدق نزد پروردگارشان دارند! کافران گفتند همانا این حتماً ساحری آشکار است ۳ همانا پروردگار شما خدایی است که آسمانها و زمین را در شش روز خلق کرد سپس بر عرش ایستاد، امر را تدبیر می کند، شفاعت کننده ای نیست جز بعد از اجازه او، که همان الله پروردگار شما است پس او را بندگی کنید آیا پس متذکر نمی شوید ۴ بازگشت شما همگی به او است خداوند به حق وعده داد که او خلق (آفرینش) را ابتداء می نماید سپس آن را عودت می دهد تا کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کردند را دادگرانه پاداش دهد و کسانی که کفر ورزیده اند آنها به (سب) آنچه که کفر می ورزیدند شرابی از آب گرم و غذایی دردناک دارند ۵ او کسی است که خورشید را تابان و ماه را درخشان قرار داد و منازلی برای آن مقدر کرد تا عدد و حساب سالها را بدانید، خداوند آن را جز به (سب) حق (یا با غایت حقه) نیافریده است آیات را برای قومی که می دانند شرح می دهد ۶ همانا در رفت و آمد شب و روز و آنچه که خداوند در آسمانها و زمین خلق کرده برای گروهی که پرهیز می کنند البته آیتی هست ۷ همانا کسانی که به دیدار ما امید ندارند و به زندگانی دنیا راضی شده اند و به آن آرام گرفتند و کسانی که از آیات ما غافلند ۸ آنان به (سب) آنچه که کسب می کردند جایگاهشان آتش است ۹ همانا کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کردند ریشان به (سب) ایمان آنها در جنت های نعیم هدایتشان می کند که از تحت آنها نهرهایی جاری می شود ۱۰ دعایشان در آن این است: خدایا! منزهی تو و درودشان در آنجا سلام است و آخر دعایشان این است که: ستایش برای خداوند پروردگار جهانیان است ۱۱ و اگر خداوند برای مردم در شر (همانند) استعجال (طلب شتاب کردن) آنها به خیر شتاب می نمود هرآینه آنها اجل (مدت) شان به پایان می رسید و کسانی که به ملاقات ما امید ندارند را در طغیانشان رها می کنیم که کوری (جهل) ورزندد ۱۲ و وقتی که زبانی به انسان می رسد (در حالی که) بر جنب (به پهلوی) خود (آرمیده) یا (در حال) نشسته یا ایستاده است ما را می خواند پس چون گرفتاریش را از او برطرف کردیم، می گذرد، گویی که بابت ضرری که به او رسیده بود ما را نخوانده است این چنین برای اسراف کنندگان آنچه که عمل می کردند زینت داده شده ۱۳ و هرآینه پیشینیان قبل از شما را هلاک کردیم چون ظلم کردند و پیامبران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الر تِلْكَ آيَاتِ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ۲ أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ مُبِينٌ ۳ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۴ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ۵ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۶ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَّقُونَ ۷ إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنَّنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَافِلُونَ ۸ أُولَئِكَ مَاوَاهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۹ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ۱۰ دَعَوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۱۱ وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجْلُهُمْ فَنَدَّرَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۱۲ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَا نَاجِيَةً أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ صُورَهُ مَرَّ كَأَنْ لَمْ يَدْعُنَا إِلَى ضُرِّهِمْ كَذَلِكَ زَيْنٌ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۱۳ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا

آنها بیتهایی نزد آنها آوردند و بر آن نبودند که ایمان آورند بدینسان به قوم مجرمان جزاء می دهیم (۱۲) سپس شما را بعد از آنها به عنوان جانشین در زمین قرار دادیم تا بنگریم که چگونه عمل می کنید (۱۳) و وقتی که آیات روشن ما بر آنان تلاوت شود کسانی که به لقای ما امید ندارند می گویند: قرآنی غیر از این بیاور یا آن را تبدیل کن، بگو: برای من (صحیح) نباشد که آن را از جانب خودم تبدیل کنم که جز از آنچه که به من وحی می شود پیروی نمی کنم همانا من از عذاب روزی عظیم می ترسم که پروردگارم را عصیان کنم (۱۴) بگو اگر خداوند می خواست آن را برای شما تلاوت نمی کردم و شما را به آن آگاه نمی کردم و عمری را قبل از آن در میان شما اقامت (درنگ کردن) کرده ام آیا پس تعقل نمی کنید؟ (۱۵) و چه کسی ظالم تر از کسی است که به دروغ بر خداوند افتراء می بندد یا آیات او را تکذیب می کند همانا مجرمان رستگار نمی شوند (۱۶) و غیر از خداوند آنچه که نه به آنها ضرر می رساند و نه به آنها نفع می رساند را عبادت می کنند و می گویند اینان شفیعان ما نزد خداوند هستند بگو آیا به خداوند به آنچه که در آسمانها و نه در زمین نمی داند را خبر می دهید؟ او منزّه و تعالی (بالا تر) است از آنچه که شریک می کنند (۱۷) و مردم جز امتی واحد نبودند آنگاه اختلاف کردند و اگر کلمه ای که از پروردگارت سابق شد نمی بود هرآینه بین آنها در آنچه که در آن اختلاف می کردند قضاء (حکم) می شد (۱۸) و می گویند چرا نشانه ای از پروردگارش بر او نازل نشد پس بگو جز این نیست که غیب برای خداوند است پس منتظر باشید که من هم با شما از منتظران هستم (۱۹) و وقتی که بعد از مس (لمس) کردن مردم ناگواری هایی را به آنها رحمتی بچشانیم آنوقت درباره آیات ما مکر می کنند، بگو خداوند در مکر کردن سریعتر است هرآینه رسولان ما آنچه را که مکر می کنید می نویسند (۲۰) او کسی است که در خشکی و دریا شما را سیر می دهد تا آنوقت که شما در کشتی می باشید و باد پاک (موافقی) آنها را جریان می دهد و به آن شادمان می شوند تندبادی طوفانی به آن بیاید و از هر مکان موج به سوی آنها بیاید و گمان کنند که آنها با آن (موج)ها احاطه شده اند (در حالی که) در دین مخلص برای او هستند خداوند را می خوانند که اگر ما را از این نجات دهی حتماً البته از شکرگزاران خواهیم شد (۲۱) و چون آنها را نجات دهد آنوقت آنها در زمین به ناحق سرکشی می کنند ای مردم جز این نیست که سرکشی شما بر (زیان) خودتان متاع زندگانی دنیا است، سپس مرجع (بازگشتگاه) شما نزد ما است پس به شما خبر می دهیم به آنچه که عمل می کردید (۲۲) جز این نیست که مثل زندگانی دنیا مانند (مثل) آبی است که آن را از آسمان نازل کردیم سپس گیاه زمین به آن مخلوط شد از آنچه که مردم و چهارپایان می خورند تا آنکه زمین زبایش را بر گرفت و آراسته شد و اهل آن گمان کردند که آنان بر آن توانا هستند (و حال آنکه) امر ما در

كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذْ تَتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا يَتَّبِعَاتٍ قَالِ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا انْتِ بِقُرْآنٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أبدَلَهُ مِنْ تِلْكَ نَفْسِي إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٥﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٦﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَدْعُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٧﴾ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِّي بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٨﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿١٩﴾ وَإِذْ أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُمْ إِذْ لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنْ رُسُلَنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢٠﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أُجِيبْتُمْ مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢١﴾ فَلَمَّا أَجَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْعُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَعَيْتُمْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَتُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازْبَيَّتَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَنْ

شب یا روز به آنها رسید پس آنها را درو شده قرار دادیم مانند اینکه در دیروز نرویده بودند این چنین آیات را برای گروهی که فکر می کنند شرح می دهیم ﴿۲۵﴾ و خداوند به دار السلام دعوت می کند و کسی که بخواهد را به راه راست هدایت می کند ﴿۲۶﴾ برای کسانی که نیکی می کنند (عاقبت) نیک و (چیزی) افزون هست و دوده‌ای (گرد و غبار تیره‌ای) و نه ذلتی صورتشان را فرو نمی پوشاند آنان یاران بهشت هستند که آنها در آن جاوداندند ﴿۲۷﴾ و کسانی که بدی‌ها را کسب کرده‌اند جزای بدی به مثل آن هست و ذلتی آنها را فرو می پوشاند آنها نگهدارنده‌ای از سوی خداوند ندارند مانند اینکه قطعه‌ای از شب تار صورت آنها را پوشانده آنان اصحاب آتشند در آن ماندگارند ﴿۲۸﴾ و روزی که همگی آنها را حشر می کنیم سپس به کسانی که شرک ورزیده‌اند می گوئیم: شما و شرکایتان بر مکان خود باشید پس بپوشانید جدایی می افکنیم و شرکایشان می گویند شما هر گرما را نمی پرستیدید ﴿۲۹﴾ و خداوند بین ما و شما به عنوان گواه کافی است که البته ما از عبادت شما غافل بودیم ﴿۳۰﴾ در آن جا (مقام یا زمان) هر نفسی آنچه که پیش از این کرده را می آزماید و به سوی خداوند مولای حق خود بازگردانده می شوند و آنچه که افتراء می بستند از آنها گم می شود ﴿۳۱﴾ بگو چه کسی از آسمان و (از) زمین به شما روزی می دهد یا چه کسی مالک گوش و چشمان است و چه کسی زنده را از مرده بیرون می آورد و مرده را از زنده بیرون می آورد و چه کسی امر را تدبیر می کند و بزودی خواهند گفت خداوند! پس بگو آیا پس پروا نمی کنید؟! ﴿۳۲﴾ پس آن الله پروردگار حق شما است پس بعد از حق جز گمراهی چه هست؟ پس چرا روی می گردانید؟ ﴿۳۳﴾ این چنین کلمه پروردگار تو بر (زیان) کسانی که فسق کردند محقق شد بر اینکه آنان ایمان نمی آورند ﴿۳۴﴾ بگو آیا از شرکاء شما کسی هست که خلق را ابتداء کند سپس آن را برگرداند بگو خداوند است که خلق را ابتداء می کند سپس آن را بر می گرداند پس چرا منحرف می شوید ﴿۳۵﴾ بگو: آیا از شرکاء شما کسی هست که به حق هدایت کند؟ بگو: تنها خداوند است که به حق هدایت می کند، آیا پس کسی که به سوی حق هدایت کند شایسته تر است که پیروی شود یا کسی که نه هدایت می کند نه هدایت می شود؟ پس شما را چه شده که اینگونه حکم می کنید؟! ﴿۳۶﴾ و اکثر آنها جز از گمان پیروی نمی کنند همانا گمان، به چیزی از حق بی نیاز نمی کند همانا خداوند به آنچه که انجام می دهند دانا است ﴿۳۷﴾ و (سزاوار) نباشد تا که به این قرآن افتراء به غیر از خداوند زده شود و لکن تصدیق کننده آنچه است که پیش از این بوده و تفصیل کتابی از پروردگار عالمیان است که تردیدی در آن نیست ﴿۳۸﴾ یا می گویند آن را افتراء (دروغ بافی) کرده، بگو: پس سوره‌ای مثل آن بیاورید و غیر از خداوند کسانی را که می توانید دعوت کنید اگر راستگو می باشید ﴿۳۹﴾ بلکه به آنچه که به علم آن احاطه نداشتند دروغ

لَمْ تَعْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۵﴾ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۲۶﴾ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۷﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ يَمْثِلُهَا وَيَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۸﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائِكُمْ فزِيلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِيَّانَا تُعْبُدُونَ ﴿۲۹﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴿۳۰﴾ هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقَّ وَصَلَ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتُرُونَ ﴿۳۱﴾ قُلْ مَنْ يُرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿۳۲﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿۳۳﴾ كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۴﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلْ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلْ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿۳۵﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلْ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمَّنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۳۶﴾ وَمَا يُتَّبَعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۷﴾ وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۳۸﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَعْظَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۹﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِطُوا بِعَلَمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ

بستند و (حال آنکه) هنوز تأویل آن نزد آنها نیامده است، کسانی که قبل از آنها بودند این چنین تکذیب کردند پس نظر کن که عاقبت ستمکاران چگونه بود ﴿۴۰﴾ و از آنها کسانی هستند که به او ایمان آورده‌اند و از آنها کسانی هستند که به او ایمان نمی‌آورند و پروردگار تو به مفسدان داناتر است ﴿۴۱﴾ و اگر تو را تکذیب کردند پس بگو عمل من برای من است و عمل شما برای شما است، شما از آنچه که عمل می‌کنم بیزارید و من از آنچه که عمل می‌کنید بیزارم ﴿۴۲﴾ و از آنها کسانی هستند که به تو گوش می‌سپارند و اگر چه تعقل نمی‌کردند، آیا پس تو (می‌توانی) به کر بشنوانی؟ ﴿۴۳﴾ و از آنها کسانی که به تو نگاه می‌کنند و اگر چه (با بصیرت عقلیه) نمی‌دیده‌اند آیا پس تو (می‌توانی) کور را هدایت کنی؟ ﴿۴۴﴾ همانا خداوند چیزی به مردم ظلم نمی‌کند و لکن (این) مردم هستند که به خودشان ستم می‌کنند ﴿۴۵﴾ و روزی که آنها را حشر (جمع) می‌کند مانند اینکه جز ساعتی از روز درنگ نکرده‌اند (در حالی که) یکدیگر را در بین خود می‌شناسند، همانا کسانی که ملاقات خداوند را تکذیب کردند و هدایت شده نبودند زیان کردند ﴿۴۶﴾ اگر بعضی از آنچه که به آنها وعده می‌دهیم را به تو نشان دهیم یا تو را (قبل از نشان دادن) وفات دهیم پس بازگشتگاه آنان به ما است در آن وقت خداوند بر آنچه که می‌کنند بسیار گواه است ﴿۴۷﴾ و هر امتی رسولی دارد پس وقتی که رسولشان بیاید بین آنان به دادگری قضاء (قضاوت، حکم) می‌شود و به آنها ستم نمی‌شود ﴿۴۸﴾ و می‌گویند این وعده کی است؟ اگر راستگو می‌باشید ﴿۴۹﴾ بگو من مالک ضرری و نه نفعی برای خودم نیستم مگر آنچه که خداوند خواسته است، هر امتی اجلی دارد وقتی که اجل آنها بیاید پس ساعتی تأخیر نمی‌کنند و نه پیش می‌افتند ﴿۵۰﴾ بگو آیا اعتقاد دارید اگر عذاب او به هنگام شب یا روز به شما فرا رسد، چه کسی از او طلب تعجیل (از عذاب) مجرمان را می‌کند ﴿۵۱﴾ آیا پس آن وقتی که واقع شود به آن ایمان می‌آورید؟ (بگو) آیا الان؟ و (حال آنکه) طلب تعجیل آن را می‌کردید ﴿۵۲﴾ سپس به کسانی که ظلم کرده‌اند گفته می‌شود عذاب ماندگار را بچشید آیا جز به (سبب) آنچه که کسب می‌کرده‌اید جزاء داده می‌شوید؟ ﴿۵۳﴾ و از تو جوایب خبر می‌شوند که آیا آن حقیقت دارد؟ بگو بلی سوگند به پروردگارم که آن قطعاً حق است و شما عاجزید ﴿۵۴﴾ و اگر هر نفسی که ظلم کند چون عذاب را ببیند آنچه که در زمین هست را داشته باشد البته آن را فدیة می‌دهد و ندامت را پنهان می‌دارند و بین آنها به دادگری قضاء (حکم) می‌شود و به آنها ظلم نمی‌شود ﴿۵۵﴾ آگاه باشید همانا آنچه که در آسمان‌ها و زمین است برای خداوند است، آگاه باشید همانا وعده خداوند حق است و لکن بیشتر آنان نمی‌دانند ﴿۵۶﴾ اوست که زنده می‌کند و می‌میراند و به او بازگردانده می‌شوید ﴿۵۷﴾ ای مردم هر آینه اندرزی از پروردگارتان نزد شما آمده و شفاء است برای آنچه که در سینه‌ها هست و برای مؤمنان

كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤١﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤٢﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصَّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٤﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٥﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَنْ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّمَا تَرِيَّتْكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّئُكَ فإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٧﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنَاكُمْ عَذَابُهُ بَيِّنَاتًا أَوْ نَهَارًا مَاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥١﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَعَعَ آمَنْتُمْ بِهِ إِلَّا الْآنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْرُونَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٣﴾ وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٤﴾ وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٨﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ

هدایت و رحمت است ﴿۵۸﴾ بگو به فضل خداوند و به رحمت او و به آن پس باید شادی کنند که آن بهتر است از آنچه که جمع می کنند ﴿۵۹﴾ بگو آیا رزق‌هایی را که خداوند بر شما نازل کرده را دیده‌اید؟ (دانسته‌اید؟) سپس، (بعضی) از آنها (را) حرام و (بعضی را) حلال قرار دادید، بگو آیا خداوند به شما اجازه داده؟ یا بر خداوند افتراء می بندید؟ ﴿۶۰﴾ و کسانی که بر خداوند دروغ می بندند درباره روز قیامت چه می پندارند؟ همانا خداوند البته دارنده فضل بر مردم است و لکن اکثر آنها شکر نمی کنند ﴿۶۱﴾ و در شأنی نمی باشی و از قرآن از آن تلاوت نمی کنی و به عملی عمل نمی کنی مگر آنکه ما شاهد بر شما می باشیم آنوقت که در آن وارد شدید (خوض کردید، فرو رفتید) و از پروردگارت به اندازه سنگینی ذره‌ای در زمین و نه در آسمان پنهان نمی شود و نه کوچکتر و نه بزرگتر از آن نیست مگر آنکه در کتاب مبین است ﴿۶۲﴾ آگاه باشید همانا اولیاء خداوند نه خوفی بر آنان است و نه آنان اندوهگین می شوند ﴿۶۳﴾ کسانی که ایمان آوردند و تقوا پیشه می کردند ﴿۶۴﴾ برای آنها در حیات دنیا و در آخرت بشارت هست، تبدیلی برای کلمات خداوند نیست، آن همان رستگاری بزرگ است ﴿۶۵﴾ و گفتار آنها نباید تو را اندوهناک سازد که عزت جمیعاً برای خداوند است او شنوا و دانا است ﴿۶۶﴾ آگاه باشید همانا کسانی که در آسمان‌ها و کسانی که در زمین هستند برای خداوند هستند و کسانی که غیر از خداوند شریکانی را می خوانند که تبعیت کنند، تبعیت نمی کنند مگر از ظن (گمان) و آنها فقط حدس می زنند ﴿۶۷﴾ او کسی است که برای شما شب را قرار داد تا در آن آرام بگیرید و روز را روشن کننده، همانا در این برای گروهی که می شنوند (گوش می دهند) البته آیاتی هست ﴿۶۸﴾ گفتند خداوند فرزندی بر گرفته است، او منزّه است، او غنی است، آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای او هستند که نزد شما به این (قول) سلطانی (حجتی) نیست آیا آنچه را که نمی دانید بر خداوند می گوئید (می بندید) ﴿۶۹﴾ بگو همانا کسانی که بر خداوند دروغی را افتراء می بندند رستگار نمی شوند ﴿۷۰﴾ متاعی (سبب بهره‌مندی) در دنیا هست سپس باز گشتگاه آنها به ما است سپس به (سبب) آنچه که کفر می ورزیدند غذایی شدید به آنها بچشائیم ﴿۷۱﴾ و برای آنها خبر نوح را تلاوت کن آنوقت که به قومش گفت ای قوم من، اگر مقام (اقامه) من و یادآوری کردن من به آیات خداوند بر شما گران می باشد پس بر خداوند توکل کرده‌ام پس امرتان را و شریکانتان را عزم کنید سپس امر شما بر شما نباید ملتبس (پوشیده) باشد سپس درباره من انجام دهید و به من مهلت ندهید ﴿۷۲﴾ و اگر روگردانید پس از شما مزدی درخواست نمی کنم که اجر من جز بر خداوند نیست و امر شده‌ام تا از مسلمین باشم ﴿۷۳﴾ پس او را تکذیب کردند پس او و کسان با او در کشتی را نجات دادیم و آنها را جانشین قرار دادیم و کسانی را که آیات ما را دروغ شمردند غرق کردیم پس نظر کن که عاقبت

فَجَعَلْنَاهُ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ اللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿۶۰﴾ وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَدُوٌّ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۶۱﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُو مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿۶۲﴾ أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۳﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿۶۴﴾ لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۶۵﴾ وَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۶۶﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿۶۷﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُسْمَعُونَ ﴿۶۸﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَ اللَّهِ هُوَ الْعَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۶۹﴾ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿۷۰﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۷۱﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذْكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿۷۲﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأَمْرٌ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۷۳﴾ فَكَذَّبُوهُ فَتَبَعْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُتَدَبِّرِينَ ﴿۷۴﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَبَجَاءُوهُمْ بِالْبَيْتَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ

انذار شدگان چگونه بود (۷۶) سپس بعد از او رسولانی را به سوی قوم آنها مبعوث کردیم و با بیناتی نزد آنها آمدند و به آنچه که آن را قبل از این تکذیب کرده بودند (ثابت) نبودند تا ایمان بیاورند این چنین بر قلب‌های تعدی کنندگان مهر می‌زنیم (۷۷) سپس بعد از آنها موسی و هارون را با آیات خود به سوی فرعون و سران او مبعوث کردیم پس استکبار ورزیدند و قومی مجرم بودند (۷۸) و چون حق از نزد ما نزد آنها آمد، گفتند همانا این البتّه سحری آشکار است (۷۹) موسی گفت: آیا شما به حق می‌گویید چون نزد شما آورده شده آیا این سحر است؟! و (حال آنکه) ساحران رستگار نمی‌شوند (۸۰) گفتند: آیا نزد ما آمده‌ای تا ما را التفات (انصراف) دهی از آنچه که پدرانمان را بر آن یافتیم و بزرگی در زمین برای شما دو تن باشد و ما به شما دو تن مؤمن نیستیم (۸۱) و فرعون گفت: هر ساحر استادی را نزد من بیاورید (۸۲) و چون ساحران آمدند موسی به آنها گفت بیفکنید آنچه را که شما افکنده‌اید (۸۳) پس چون افکندند موسی گفت: آنچه که آن را به عنوان سحر آورده‌اید همانا خداوند بزودی آن را باطل خواهد کرد همانا خداوند عمل مفسدان را اصلاح نمی‌کند (۸۴) و خداوند حق را با کلمات خود محقق می‌نماید و اگرچه مجرمان اکره‌دارند (۸۵) و بر ترس از فرعون و سران آنها که مبدا آنها را در فتنه (سختی، عذاب) اندازد جز فرزندان از قوم او به موسی ایمان نیاوردند و همانا فرعون در زمین البتّه چیره بود و همانا او البتّه از اسراف کنندگان بود (۸۶) و موسی گفت ای قوم من، اگر به خداوند ایمان آورده‌اید پس بر او توکل کنید اگر مسلمان می‌باشید (۸۷) پس گفتند بر خداوند توکل کردیم (ای) پروردگار ما، ما را (سبب) فتنه برای (این) قوم ستمکار قرار مده (۸۸) و به رحمت خود ما را از (این) قوم کافر نجات بده (۸۹) و به موسی و برادرش وحی کردیم که در مصر خانه‌هایی را برای قوم خود آماده کنید و خانه‌هایتان را به عنوان قبله قرار دهید و نماز پیا دارید و به مؤمنین بشارت بده (۹۰) و موسی گفت (ای) پروردگار ما، همانا تو به فرعون و سرانش در زندگانی دنیا زینت و اموال دادی، (ای) پروردگار ما، تا گمراه کنند از راه تو، (ای) پروردگار ما، اموالشان را نابود کن و بر قلوب آنها سخت بر بند که (اینان) ایمان نمی‌آورند تا آنکه آن عذاب دردناک را ببینند (۹۱) (خداوند) گفت: خواسته شما دو (نفر) اجابت شد پس (شما دو نفر) استقامت بورزید و (شما دو تن) از راه کسانی که نمی‌دانند تبعیت مکنید (۹۲) و بنی اسرائیل را از دریا گذرانیدیم پس فرعون و لشکریانش از روی بغی (سرکشی) و دشمنی آنان را دنبال کردند تا وقتی که (فرعون) به غرق شدن نزدیک شد گفت: ایمان آوردم که خدایی نیست جز کسی که بنی اسرائیل به او ایمان آوردند و من از تسلیم شدگانم (۹۳) آیا الان؟ و (حال آنکه) قبل از این عصیان می‌کردی و از مفسدان بودی (۹۴) پس امروز بدنت را نجات می‌دهیم تا به عنوان نشانه برای کسانی که پشت تو هستند باشی و همانا بسیاری از

قَبْلَ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٦﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَى وَهَارُونَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٨﴾ قَالَ مُوسَى أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتْنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨٠﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُؤْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٨١﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرُ قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا الْقُوا قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحْرَ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٤﴾ فَمَا آمَنَ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِنْ قَوْمِهِ عَلَى خَوْفٍ مِنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَنْ يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٥﴾ وَقَالَ مُوسَى يَا قَوْمِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴿٨٦﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٨﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّآ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَئَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَى أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٠﴾ قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانَّ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩١﴾ وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْعَرْقُ قَالَ أَمَنْتُ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٢﴾ الْآنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩٣﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٤﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي

مردم از آیات ما البتّه غافلند ﴿۹۳﴾ و همانا بنی اسرائیل را در جایگاه صدق سکنی دادیم و از پاک‌ها روزی آنان کردیم و اختلاف نکردند تا آنکه به آنها علم آمد، همانا پروردگار تو در روز قیامت درباره آنچه که در آن اختلاف می‌کردند بین آنها قضاوت (حکم) می‌کند ﴿۹۴﴾ پس اگر از آنچه که به تو نازل کرده‌ایم در شکّ بودی پس از کسانی که کتاب را قبل از تو می‌خوانده‌اند سؤال کن همانا حقّ از پروردگارت نزد تو آمده پس هرگز از تردید کنندگان مباش ﴿۹۵﴾ و هرگز از کسانی که آیات ما را دروغ شمردند مباش که در این صورت از زینکاران می‌باشی ﴿۹۶﴾ همانا کسانی که کلمه پروردگارت بر آنها تحقّق یافته است ایمان نمی‌آورند ﴿۹۷﴾ ولو هر آیه‌ای نزد آنها بیاید تا آنکه آن عذاب دردناک را ببینند ﴿۹۸﴾ پس چرا شهری نبود که (مردم آن) ایمان بیاورند تا ایمانشان به آنها نفع رساند مگر قوم یونس که چون ایمان آوردند عذاب بلیّه را در زندگانی دنیا از آنها برطرف کردیم و تا مدتی آنها را بهره‌مند کردیم ﴿۹۹﴾ و اگر پروردگارت می‌خواست البتّه همه کسانی که در زمین هستند جمیعاً ایمان می‌آوردند آیا پس تو مردم را ناگزیر (اجبار) می‌کنی تا از مؤمنین باشند؟ ﴿۱۰۰﴾ و بر نفسی نباشد که ایمان بیاورد مگر به اجازه خداوند و بر کسانی که تعقل نمی‌کنند پلیدی قرار می‌دهد ﴿۱۰۱﴾ بگو نظر کنید به آنچه که در آسمان‌ها و زمین هست، و آیات و انذار کنندگان، آن قومی را که ایمان نمی‌آورند بی‌نیاز نمی‌کند ﴿۱۰۲﴾ پس آیا جز مثل روزگار آنانی که قبل از آنها خالی کردند (درگذشتند) انتظار می‌کشند بگو پس انتظار بکشید همانا من (نیز) با شما از منتظران هستم ﴿۱۰۳﴾ سپس رسولان خود و کسانی که ایمان آورده‌اند را نجات می‌دهیم این چنین (حقّی) بر ما حقّ است که مؤمنین را نجات دهیم ﴿۱۰۴﴾ بگو ای مردم اگر از دین من در شکّ می‌باشید پس کسانی که شما غیر از خداوند عبادت می‌کنید را عبادت نمی‌کنم و لکن آن خدائی را عبادت می‌کنم که شما را می‌میراند و امر شده‌ام تا از مؤمنان باشم ﴿۱۰۵﴾ و اینکه وجه خود را با راستگرایی برای دین اقامه نما و هرگز از مشرکین مباش ﴿۱۰۶﴾ و از غیر خداوند آنچه که به تو نفع نمی‌رساند و به تو ضرر نمی‌رساند را مخوان پس اگر انجام دادی پس همانا آنوقت تو از ظالمین خواهی بود ﴿۱۰۷﴾ و اگر خداوند به تو زبانی برساند پس برطرف کننده‌ای برای آن نیست مگر او و اگر خیری برای تو بخواهد پس مانعی بر فضل او نیست، به کسی از بندگانش که بخواهد به او (خیر را) می‌رساند و او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۰۸﴾ بگو ای مردم (همانا این) حقّ از پروردگارتان نزد شما آمده است پس کسی که هدایت شود پس جز این نیست که برای خودش هدایت می‌شود و کسی که گمراه شود پس جز این نیست که علیها (بر زیان خود) گمراه می‌شود و من و کیل شما نیستم ﴿۱۰۹﴾ و از آنچه که به تو وحی می‌شود پیروی کن و صبر کن تا خداوند حکم کند و او بهترین حکم کنندگان است.

إِسْرَائِيلَ مُبَوِّأً صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۹۳﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شكٍّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَاسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَءُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۹۴﴾ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿۹۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۹۶﴾ وَلَوْ جَاءَهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿۹۷﴾ فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِينَةً لِنَفْسِهِمَا فَتَنْفَعَهُمَا إِيْمَانُهُمَا إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّا آمَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخُرْجِيِّ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَنَتَعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ ﴿۹۸﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْفِرُ النَّاسَ حَتَّى يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿۹۹﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۰۰﴾ قُلْ انظُرُوا مَاذَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تُعْطِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰۱﴾ فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿۱۰۲﴾ ثُمَّ نُتِجِي رَسُولَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۳﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي شكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُمْ وَأَمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۴﴾ وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۰۵﴾ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۰۶﴾ وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۱۰۷﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿۱۰۸﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

۱۱- سوره هود

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الر، کتابی است که آیات آن محکم شده سپس از نزد حکیم آگاه تفصیل داده شده
 ۲ تا که جز خداوند را بندگی نکنید همانا من انذار کننده و بشارت دهنده‌ای از سوی او
 برای شما هستم ۳ و اینکه از پروردگارتان طلب آموزش کنید سپس به او توبه کنید
 (بازگردید) که شما را (مادامی که در طریق هستید) به متاعی نیکو بهره‌مند سازد تا زمانی
 نامیده (تعیین) شده (برای خروجتان از دنیا با موت اختیاری یا اضطراری) و به هر دارنده
 فضلی فضلش را می‌دهد و اگر روی گردانید پس همانا من بر شما بیم عذاب در روز
 کبیر را دارم ۴ بازگشتگاه شما به خداوند است و او بر هر چیزی بسیار توانا است ۵ آگاه
 باشید همانا آنها سینه‌هایشان (خودشان) را تاه (دولا کردن) می‌کنند تا از او مخفی شوند
 آگاه باشید که حینی که آنها جامه‌های خود را بر سر می‌کشند می‌داند آنچه را که
 پنهان می‌دارند و آنچه را که علنی می‌کنند همانا او به ذات (درون) سینه‌ها دانا است.

جزء دوازدهم

۶ و جنبده‌ای در زمین نیست مگر آنکه روزی آن بر (عهده) خداوند است و
 قرارگاه (دائمی) آن و ودیعه‌گاه (قرارگاه موقتی) آن را می‌داند همه در کتابی مبین
 است ۷ و او کسی است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز خلق کرد و عرش او
 بر آب می‌باشد تا شما را بیازماید که کدامیک از شما در عمل کردن بهتر هستید و
 اگر بگوئی که شما بعد از مرگ قطعاً برانگیخته خواهید شد حتماً کسانی که کفر
 ورزیده‌اند می‌گویند این جز سحر (گفتار باطل) آشکاری نیست ۸ و البته اگر
 برای مدتی معدود (مشخص) عذاب را از آنها به تأخیر بیاوریم البته حتماً
 می‌گویند چه چیزی آن را حبس می‌کند (باز می‌دارد)؟ آگاه باشید آنروز که به
 آنها برسد برگرداندنی برای آنها نخواهد بود و آنچه که آن را استهزاء می‌کردند
 آنها را احاطه می‌کند ۹ و اگر از سوی خود رحمتی به انسان بچشانیم سپس آن را
 از او نزع (سلب) کنیم همانا البته او نومید می‌شود و بسیار ناسپاس است ۱۰ و اگر
 بعد از ضرری که به او رسیده است نعمتی به او بچشانیم البته حتماً می‌گویند که
 بدی‌ها از من رفته است که او البته شادمان و فخر فروش است ۱۱ مگر کسانی که
 صبر کردند و اعمال صالح کردند آنان آمرزشی و اجری کبیر دارند ۱۲ پس شاید
 تو بعضی از آنچه را که به تو وحی می‌شود ترک کنی و سینه‌ات به خاطر آن تنگ
 شود که می‌گویند چرا بر او گنجی نازل نشده یا ملکی با او نیامده جز این نیست که
 تو بیم دهنده‌ای هستی و خداوند بر هر چیزی وکیل است ۱۳ یا می‌گویند آن را

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الر كِتَابٍ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ
 لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۲ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي
 لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ۳ وَإِنْ اسْتَغْفَرُوا
 رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا
 إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ
 وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
 كَبِيرٍ ۴ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ۵ أَلَا إِنَّهُمْ يَنْتُونُ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا
 مِنْهُ أَلا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا
 يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

۶ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا
 وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ
 ۷ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ
 أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ
 عَمَلًا وَلَئِن قُلْتُمْ إِنَّكُمْ مَعْبُودُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ
 لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ۸
 وَلَئِن أَخَّرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ
 مَا يَجِيسُهُ إِلَّا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ
 وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۹ وَلَئِن أَدْفَنَّا
 الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكْفُرُ
 كُفُورًا ۱۰ وَلَئِن أَدْفَنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ صَرَاءَ مَسْنَاهُ
 لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحَ فَخُورًا ۱۱
 إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ
 مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ۱۲ فَالْعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَى
 إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ
 كِتَابٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ وَكِيلٌ ۱۳ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ

افتراء بسته است بگو پس ده سوره مثل آن مفتری (دروغ بافته شده) بیاورید و هر کس غیر از خداوند را که می‌توانید فراخوانید اگر راستگو می‌باشید ﴿۱۴﴾ پس اگر شما را اجابت نکردند پس بدانید جز این نیست که به علم خداوند نازل شده و اینکه خدایی جز او نیست پس آیا شما مسلمان (تسلیم شده) هستید ﴿۱۵﴾ کسی که زندگانی دنیا و زینت آن را بخواهد برای آنها اعمالشان را در آن وفا (به تمامی دادن) می‌کنیم و آنها در آن کم داده نمی‌شوند ﴿۱۶﴾ آنان کسانی هستند که در آخرت جز آتش ندارند و آنچه که در آنجا ساخته‌اند تباہ می‌شود و آنچه که عمل می‌کرده‌اند باطل است ﴿۱۷﴾ آیا پس مانند کسی است که بر بیته‌ای از پروردگارش می‌باشد و گواهی از او در پی او می‌آید و قبل از او کتاب موسی (او را) به عنوان امام و رحمت (معرفی کرده) است، آنها به او ایمان می‌آورند و کسی از این احزاب که به او کفر بورزد پس وعده گاه او آتش است پس از آن در شک مباح همانا آن، حق از پروردگارت است و لکن اکثر مردم ایمان نمی‌آورند ﴿۱۸﴾ و کیست ظالم‌تر از کسی که بر خداوند دروغی را افتراء می‌زند آنها بر پروردگارش عرضه می‌شوند و شاهدان می‌گویند اینان کسانی هستند که بر پروردگارش دروغ بسته‌اند هان لعنت خداوند بر ستمکاران ﴿۱۹﴾ کسانی که از راه خدا باز می‌دارند و می‌خواهند که آن کج باشد و آنها در آخرت همان کافرانند ﴿۲۰﴾ آنان در زمین عاجز کننده نبوده‌اند و آنها غیر از خداوند اولیائی نداشته‌اند برای آنها عذاب مضاعف می‌شود استطاعت شنیدن نداشتند و آنان نمی‌دیدند ﴿۲۱﴾ آنان کسانی هستند که به خودشان زیان رسانده‌اند و آنچه که افتراء می‌بستند از آنها گم شد ﴿۲۲﴾ ناگزیر آنها در آخرت زیانکارتر هستند ﴿۲۳﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند و با خشوع به ربشان اطمینان کردند آنان اصحاب جنّت هستند، آنها در آن جاودانه‌اند ﴿۲۴﴾ مثل فریقین (دو گروه) مانند کور و کر، و بینا و شنوا است، آیا در مثل مساوی می‌شوند؟ آیا پس توجه نمی‌کنید؟ ﴿۲۵﴾ و همانا نوح را به سوی قومش فرستادیم، که من برای شما انذار کننده آشکاری هستم ﴿۲۶﴾ که جز خداوند را بندگی نکنید که من از عذاب روز درد آور بر شما می‌ترسم ﴿۲۷﴾ پس رؤسایی از قوم او که کفر ورزیده بودند گفتند که ما تو را جز بشری مثل خود نمی‌بینیم و ما پیروان تو را جز کسانی که آنها اراذل ما هستند که دارای رأی (اعتقاد) بدوی هستند نمی‌بینیم و فضلی (برتری) برای شما نسبت به خود نمی‌بینیم بلکه شما را دروغگو می‌پنداریم ﴿۲۸﴾ گفت ای قوم من، آیا رأی (اعتقاد) دارید (به من خبر دهید) اگر بر بیته‌ای از پروردگارم باشم و به من رحمتی از نزد خودش داده که بر شما نادیدنی می‌باشد آیا شما را به آن الزام کنم و (حال آنکه) شما به آن اکراه

سُورٍ مِثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَاذْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۴﴾ فَأَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّ مَا نُزِّلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۵﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿۱۶﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبِاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۷﴾ أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيْتَةٍ مِنْ رَبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۸﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۱۹﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿۲۰﴾ أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَاعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿۲۱﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۲﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ﴿۲۳﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۴﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۲۵﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿۲۶﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿۲۷﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا تَرَاكَ آتِبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِادِّبِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ

دارید ﴿۲۹﴾ و ای قوم من، بابت آن از شما مالی درخواست نمی‌کنم که اجر من جز بر خداوند نیست و من طرد کننده کسانی که ایمان آورده‌اند نیستم زیرا آنها ملاقات کننده پروردگارشان هستند و لکن من شما را قومی می‌بینم که جهالت (نادانی) می‌ورزید ﴿۳۰﴾ و ای قوم من، چه کسی از خداوند به من نصرت (یاری) می‌دهد اگر آنها را طرد کنم آیا پس متذکر نمی‌شوید؟ ﴿۳۱﴾ و به شما نمی‌گویم که خزاین خداوند نزد من است و غیب را نمی‌دانم و نمی‌گویم که من ملک هستم و نمی‌گویم که کسانی که چشمان شما آنها را خوار می‌بینند خداوند هرگز به آنها خیری نخواهد داد خداوند به آنچه که در نفس‌های آنها است دانای است که آنوقت من البته از ظالمان خواهم بود ﴿۳۲﴾ گفتند ای نوح با ما جدال نموده‌ای و در جدال با ما زیاده‌روی کرده‌ای پس اگر از راستگویان می‌باشی آنچه را که به ما وعده می‌دهی نزد ما بیاور ﴿۳۳﴾ گفت جز این نیست که خداوند اگر بخواهد آن را نزد شما می‌آورد و شما عاجز کننده نیستید ﴿۳۴﴾ اگر بخواهم به شما اندرز دهم اگر خداوند خواسته باشد که اغویان کند اندرز من به شما نفع نمی‌رساند او پروردگار شما است و نزد او بازگردانده می‌شوید ﴿۳۵﴾ یا می‌گویند آن را افتراء بسته است بگو اگر آن را افتراء بسته باشم پس گناه من بر من است و من از آنچه که جرم می‌کنید مبری هستم ﴿۳۶﴾ و به نوح وحی شد که هرگز از قوم تو جز کسانی که (تا کنون) ایمان آورده‌اند ایمان نخواهند آورد پس به آنچه که انجام می‌دهند اندوهگین مباش ﴿۳۷﴾ و کشتی را در برابر دیدگان (در محضر) ما و وحی (تعلیم) ما بساز، و با من درباره کسانی که ستم کرده‌اند گفتگو مکن که آنان حتماً غرق شده هستند ﴿۳۸﴾ و کشتی را می‌ساخت و هر بار که رؤسای قوم او بر او می‌گذشتند او را در آن باره مسخره می‌کردند، گفت اگر شما ما را مسخره کنید پس ما هم شما را مسخره می‌کنیم همانطوری که مسخره می‌کنید ﴿۳۹﴾ و بزودی خواهید دانست که عذاب به چه کسی می‌آید که او را خوار می‌کند و عذاب مقیم بر او فرود می‌آید ﴿۴۰﴾ تا آنوقت که امر ما آمد و تنور جوشید گفتیم از هر جفت دو تا و اهلت را در آن سوار کن جز کسی که سخن بر (زیان) او سابق شد و کسی که ایمان آورد، و با او ایمان نیاورند مگر اندکی ﴿۴۱﴾ و گفت در آن سوار شوید، جاری شدن آن و کناره گرفتن آن به اسم الله است همانا پروردگار من البته بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۴۲﴾ و این آنها را در موجی مانند کوه می‌برد و نوح به پسرش و (در حالی که) در گوشه‌ای بود نداء داد: ای پسرکم با ما سوار شو و با کافران مباش ﴿۴۳﴾ گفت بزودی به کوهی که مرا از آب (در امان) نگهدارد جای خواهم گرفت، گفت امروز نگهدارنده‌ای در برابر امر خداوند نیست مگر کسی که (شان او رحمت می‌باشد)

تَطَّلِكُمْ كَازِيِبِينَ ﴿۲۸﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْتِهِ مِنْ رَبِّي وَأَتَانِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِهِ فَعَمَّيْتُ عَلَيْكُمْ أَنْلِزُكُمْ مِثْمُومَهَا وَأُنزِلُهَا كَارِهُونَ ﴿۲۹﴾ وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿۳۰﴾ وَيَا قَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳۱﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلِكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۲﴾ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۳۳﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۳۴﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۳۵﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَيْ إِجْرَائِي وَأَنَا بِرَبِّهِمْ مِمَّا تُجْرِمُونَ ﴿۳۶﴾ وَأَوْحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۳۷﴾ وَاصْصَبْ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿۳۸﴾ وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسَخَرُوا مِنِّي فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿۳۹﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿۴۰﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿۴۱﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ حِجْرَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۴۲﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿۴۳﴾ قَالَ

رحم کند و موج بین آن دو حائل شد و از غرق شدگان گشت ^{۴۴} و گفته شد ای زمین آب خود را فرو ببر و ای آسمان باز ایست و آب فرو شد و امر قضاء (انجام) شد و بر (کوه) جودی ایستاد و به گروه ظالم گفته شد که دور باشید ^{۴۵} و نوح به پروردگارش نداء داد پس گفت ای پروردگار من، همانا پسر من از خاندان من است و همانا وعده تو حق است و تو محکمترین حکم کنندگان هستی ^{۴۶} گفت: ای نوح همانا او از اهل تو نیست که او عملی غیر صالح است پس آنچه را که به آن علم نداری از من سؤال (درخواست) مکن، من به تو پند می‌دهم که از جاهلان نباشی ^{۴۷} گفت: پروردگارا همانا به تو پناه می‌برم از اینکه آنچه را که به آن علم ندارم از تو درخواست کنم و اگر مرا نیامرزی و به من رحم نکنی از زیانکاران باشم ^{۴۸} گفته شد ای نوح فرود آی با سلامی از ما و با برکاتی بر تو و بر امت‌هایی از کسانی که با تو هستند و امت‌هایی که بزودی آنها را متعم خواهیم ساخت که پس از این از ما عذابی دردناک آنها را لمس می‌کند ^{۴۹} این از اخبار غیبی است که آنها را به تو وحی می‌کنیم تو و نه قوم تو قبل از این آنها را نمی‌دانستید، پس صبر کن همانا عاقبت (حسن) برای پرهیزکاران است ^{۵۰} و ما به (قوم) عاد برادرشان هود را فرستادیم گفت ای قوم من، خدای را بندگی کنید غیر او شما خدائی ندارید که شما جز افتراء زننده نیستید ^{۵۱} ای قوم من، برای آن از شما مزدی درخواست نمی‌کنم که اجر من جز بر کسی که مرا آفریده نیست آیا پس تعقل نمی‌کنید؟ ^{۵۲} و ای قوم من، از پروردگارتان طلب آموزش کنید سپس به سوی او توبه کنید (برگردید) که آسمان را بر شما با بارش زیاد بفرستد و (پی در پی) قوتی را به قوت شما بیفزاید و (در حالی که) مجرم (هستید) روی گردان نشوید ^{۵۳} گفتند ای هود بی‌بینه‌ای نزد ما نیاورده‌ای و ما به خاطر قول تو خدایان خود را ترک کننده نیستیم و ما به تو ایمان آورنده نیستیم ^{۵۴} جز این نمی‌گوییم که بعضی از خدایان ما به تو آسیب رسانده‌اند گفت همانا من خداوند را شاهد می‌گیرم و شهادت دهید که من از آنچه که شرک می‌ورزید تبری می‌جویم ^{۵۵} غیر از او، پس جمیعاً به من کید کنید سپس به من مهلت ندهید ^{۵۶} همانا من بر الله پروردگارم و پروردگار شما توکل کردم، جنبنده‌ای نیست مگر که او وی را به ناصیه‌اش (موی پیشانی) گیرنده است همانا پروردگار من بر راه مستقیم است ^{۵۷} پس اگر روی بگردانید پس همانا آنچه که به آن نزد شما فرستاده شده‌ام را به شما رساندم و پروردگارم قومی دیگر را جانشین شما می‌کند و چیزی به او ضرر نمی‌رساند همانا پروردگار من بر هر چیزی نگهبان است ^{۵۸} و چون امر ما آمد هود و کسانی که با او ایمان آورده بودند را با رحمتی از خود نجات دادیم و آنها را از عذابی سخت

سَآوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُعْرَقِينَ ^{۴۴} وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءَ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ^{۴۵} وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ^{۴۶} قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ^{۴۷} قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ^{۴۸} قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ أُمَمٍ مِمَّنْ مَعَكَ وَأُمَّمٌ سَنُنَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ^{۴۹} تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ^{۵۰} وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ^{۵۱} يَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ^{۵۲} وَيَا قَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مَجْرِمِينَ ^{۵۳} قَالُوا يَا هُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ^{۵۴} إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ^{۵۵} مِنْ دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنظِرُونَ ^{۵۶} إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنْ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ^{۵۷} فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنْ

نجات دادیم ﴿۵۹﴾ و این (قوم) عاد آیات پروردگارش را انکار کردند و از رسولانش عصیان کردند و از امر هر زورگوی ستیزه‌جو پیروی کردند ﴿۶۰﴾ و در این دنیا و در روز قیامت لعنتی به دنبال آنان است آگاه باشید که عاد به پروردگارش کفر ورزیدند، هان دوری باد بر عاد، قوم هود! ﴿۶۱﴾ و برادرشان صالح را به سوی (قوم) ثمود (فرستادیم) گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید غیر از او خدایی ندارید او شما را از زمین پدید آورد و شما را در آن جای داد پس از او آمرزش بخواهید سپس به او توبه کنید (برگردید) همانا پروردگار من قریب (نزدیک) و اجابت کننده است ﴿۶۲﴾ گفتند ای صالح! تو قبل از این در بین ما (مایه) امیدواری بودی آیا ما را نهی می کنی از اینکه آنچه که پدران ما می پرستیدند را نپرستیم! و همانا ما البته از آنچه که ما را به آن دعوت می کنی در شکی مریب (تردید آور، سؤال برانگیز) هستیم ﴿۶۳﴾ گفت ای قوم من، آیا دیدید که من بر بینه‌ای از پروردگارم می‌باشم و از نزد خود رحمتی به من داده است پس اگر او را نافرمانی کنم چه کسی در برابر خداوند به من یاری می‌رساند پس غیر از خسارت به من چه می‌افزاید ﴿۶۴﴾ و ای قوم من، این ناقه (ماده شتر) خداوند است و برای شما به عنوان آیت (نشانه) است پس آن را رها کنید که در زمین خداوند بخورد و آن را به بدی مس (لمس) مکنید که عذابی نزدیک شما را فرا می‌گیرد ﴿۶۵﴾ پس آن را پی کردند، پس گفت: (به مدت) سه روز در منازلتان بهره‌مند شوید، آن وعده‌ای است که دروغین نیست ﴿۶۶﴾ پس چون امر ما آمد صالح و کسانی که با او ایمان آورده بودند را به رحمتی از خود و از خواری در آنروز نجات دادیم همانا پروردگار تو، او قوی و چیره است ﴿۶۷﴾ و کسانی که ستم کرده بودند را صیحه فرا گرفت پس در دیارشان (دمر) مرده صبح کردند ﴿۶۸﴾ که گوئی در آنجا سکونت نمی‌کرده‌اند آگاه باشید که (قوم) ثمود به پروردگارش کفر ورزیدند هان دوری (از خدا) بر ثمود باد! ﴿۶۹﴾ و همانا رسولان ما برای ابراهیم مژده آوردند، سلامی گفتند، گفت سلام و (چندی) درنگ نکرد که گوساله‌ای بریان (نزد ایشان) آورد ﴿۷۰﴾ پس چون دید که آنان دست به سوی آن نمی‌برند آنها را ناشناس یافت و با خوف کردن از آنها هراس کرد، گفتند: نترس که ما به سوی قوم لوط فرستاده شده‌ایم ﴿۷۱﴾ و زنش (ساره) ایستاده بود پس خندید (مؤنث) پس به او (مؤنث) به اسحاق و از پشت اسحاق به یعقوب بشارت دادیم ﴿۷۲﴾ گفت (مؤنث) ای وای بر من آیا می‌زایم و (حال آنکه) من پیرزن هستم و این شوهر من پیرمردی است که این البته چیزی عجیب است ﴿۷۳﴾ گفتند آیا از امر خداوند عجب دارید؟ رحمت خداوند و برکات او بر شما اهل بیت است همانا او بسیار ستوده و بزرگوار است ﴿۷۴﴾ و چون اضطراب

رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿۵۸﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ حَٰمِدُونَ ﴿۵۹﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَحْيَيْنَاهُمْ مِنَ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿۶۰﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ جَدِّدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصُوا رُسُلَهُ وَاتَّبِعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿۶۱﴾ وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿۶۲﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَعِفِّرُوهُ ثُمَّ تَوَبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿۶۳﴾ قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مَرْيَبٍ ﴿۶۴﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَأَتَانِي مِنْهُ رَحْمَةٌ فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿۶۵﴾ وَيَا قَوْمِ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿۶۶﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعَدُّ غَيْرُ مَكْدُوبٍ ﴿۶۷﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ حَٰمِدُونَ ﴿۶۸﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿۶۹﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿۷۰﴾ كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا أَلَا إِنَّ ثَمُودَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِثَمُودَ ﴿۷۱﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَىٰ قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ ﴿۷۲﴾ فَلَمَّا رَأَىٰ أَن يُدْيِيهِمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ﴿۷۳﴾ وَأَمْرَاتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿۷۴﴾ قَالَتْ يَا وَيْلَتَىٰ أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿۷۵﴾ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا
 ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا
 فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ ﴿٧٦﴾ يَا
 إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ
 وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٧﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ
 رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا
 يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٨﴾ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ
 قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَا قَوْمِ هَؤُلَاءِ
 بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي
 ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿٧٩﴾ قَالُوا لَقَدْ
 عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا
 تُرِيدُ ﴿٨٠﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوِي إِلَى رُكْنٍ
 شَدِيدٍ ﴿٨١﴾ قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلَوْا
 إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ
 مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتِكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ
 إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا
 جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا
 حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ مَنْضُودٍ ﴿٨٣﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ
 وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٤﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ
 شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ
 غَيْرُهُ وَلَا تَتَّبِعُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَاكُمْ
 بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُحِيطٍ ﴿٨٥﴾
 وَيَا قَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا
 تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٧﴾ قَالُوا يَا
 شُعَيْبُ أَصَلَاتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرَكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ
 أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ
 الرَّشِيدُ ﴿٨٨﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَى بَيْتَةٍ مِنْ
 رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ
 أُخَالِفَكُمْ إِلَى مَا أَنهَاطُكُمْ عَنْهُ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا

از ابراهیم رفت و به او بشارت آمد، درباره قوم لوط با ما مجادله می کند ﴿٧٥﴾ همانا
 ابراهیم البته بسیار بردبار و بسیار آواه (آه و زاری) کننده و بسیار انابه (برگشت)
 کننده (به سوی خداوند) بود ﴿٧٦﴾ ای ابراهیم از این (مجادله) اعراض کن که همانا
 امر پروردگارت آمده و همانا عذابی غیر (قابل) برگشت به آنها آورده (مقرر) شده
 است ﴿٧٧﴾ و چون رسولان ما نزد لوط آمدند از آنها ناراحت شد و از آنها به تنگ
 آمد و گفت این روز ناگواری است ﴿٧٨﴾ و قوم او نزد او آمدند (در حالی که) به او
 هجوم می آوردند و قبل از آن به سیئات عمل می کردند، گفت: ای قوم من اینان
 (همه دختران شهر) دختران من هستند آنها (مؤنث) برای شما پاکیزه تر هستند پس
 از خداوند پروا کنید و مرا در برابر میهمانانم خوار نکنید آیا مردی رشید در (میان)
 شما نیست ﴿٧٩﴾ گفتند: همانا تو می دانی که ما در دختران تو حقی (رغبتی) نداریم و
 همانا تو البته میدانی که چه می خواهیم ﴿٨٠﴾ گفت کاش در برابر شما قوتی می داشتم
 یا به رکنی شدید (قوی) پناه می بردم ﴿٨١﴾ گفتند ای لوط ما فرستادگان پروردگار تو
 هستیم هرگز (به آنچه که می خواهند) به تو نخواهند رسید پس اهلت را در پاسی
 گذشته از شب حرکت بده و از شما احدی التفات (به چپ و راست نگرستن، به
 پشت سر نگاه کردن) نکند جز زن تو که آنچه که به آنها برسد به وی (مؤنث)
 (نیز) می رسد همانا موعد (مقرر) آنها صبح است، آیا صبح نزدیک نیست ﴿٨٢﴾ و
 چون امر ما آمد بالایشان را پائینشان قرار دادیم (زیرورو کردیم) و بر آنها پی در پی
 سنگ‌هایی از گِل‌سنگ بارانیدیم ﴿٨٣﴾ نشاندار نزد پروردگارت و این از ستمکاران
 دور نیست ﴿٨٤﴾ و به مدین برادرشان شعیب (را فرستادیم)، گفت: ای قوم من،
 خداوند را بندگی کنید غیر از او خدایی ندارید و از پیمانانه و ترازو کم مگذارید که
 من به خیر شما می بینم و همانا من بر شما از عذاب روز محیط می ترسم ﴿٨٥﴾ و ای
 قوم من، پیمانانه و ترازو را با دادگری وفا کنید (کامل بدهید)، و از مردم از چیزهای
 آنها نگاهید و در زمین (در حالی که) مفسد (فساد کننده) هستید برنخیزید ﴿٨٦﴾ بقیه
 (باقیمانده از معامله داد گرانه) از خداوند برای شما بهتر است اگر مؤمن باشید و من
 علیکم (بر شما) پاسدارنده نیستم ﴿٨٧﴾ گفتند ای شعیب آیا نماز تو به تو امر می کند
 که آنچه که پدران ما عبادت می کرده‌اند را ترک کنیم؟ یا آنکه در اموالمان آنطور
 که می خواهیم تصرف نکنیم همانا تو البته بردبار و رشید هستی ﴿٨٨﴾ گفت: ای قوم
 من، آیا می اندیشید که من بر بیته‌ای از پروردگارم باشم و از خود به من رزقی نیکو
 روزی داده باشد و نمی‌خواهم که به آنچه که شما را از آن نهی می‌کنم با شما
 مخالفت کنم که جز اصلاح آنچه که استطاعت دارم را نمی‌خواهم و توفیق من جز
 به خداوند نیست بر او توکل می‌کنم و به او روی می‌آورم ﴿٨٩﴾ و ای قوم من،

دشمنی من شما را به جایی نکشاند که مثل آنچه که به قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح اصابت کرد به شما اصابت نماید و قوم لوط از شما دور نیست ﴿۸۰﴾ و از پروردگارتان آمرزش بخواهید سپس به سوی او توبه کنید (بازگردید) همانا پروردگار من مهربان و بسیار دوستدار (با محبت) است ﴿۹۱﴾ گفتند ای شعیب بسیاری از آنچه را که می‌گویی نمی‌فهمیم و همانا ما تو را البته در بین خود ضعیف می‌بینیم و اگر طایفه تو نبود حتماً تو را رجم می‌کردیم و تو بر ما چیره نیستی ﴿۹۲﴾ گفت ای قوم من، آیا طایفه من نزد شما از خداوند عزیزتر است و او را پس خود پشت سر انداخته‌اید همانا پروردگار من به آنچه که عمل می‌کنید محیط است ﴿۹۳﴾ و ای قوم من، بر منزلت (جایگاه) خود عمل کنید همانا من (نیز) عامل (عمل کننده) هستم، خواهید دانست که چه کسی است که آن عذابی را که خوار می‌سازد آن را می‌آورد و چه کسی است که او دروغگو است و مترقب (منتظر، در صدد) باشید همانا من هم با شما رقیب (منتظر، مراقب) هستم ﴿۹۴﴾ و چون امر ما آمد شعیب و کسانی که با او ایمان آورده بودند را به عنوان رحمت از سوی خود نجات دادیم و کسانی که ظلم کرده بودند را صیحه‌ای فرا گرفت پس در دیارشان به رو مرده افتادند ﴿۹۵﴾ که گوئی که در آن ساکن نبوده‌اند آگاه باشید دوری باد بر مدین چنانکه ثمود دور شدند ﴿۹۶﴾ و همانا موسی را با آیات خود و سلطانی (حجتی) آشکار ارسال کردیم ﴿۹۷﴾ به سوی فرعون و سران او، پس از امر فرعون تبعیت کردند و امر فرعون رشید (سبب برای رشد) نیست ﴿۹۸﴾ در روز قیامت پیشاپیش قومش می‌آید و آنها را در آتش می‌افکند و چه بد آمدگاهی (محل ورودی) برای وارد شوندگان است ﴿۹۹﴾ و لعنت را در این (دنیا و این خصلت) به دنبال خود می‌دارند، و چه بد عطائی در روز قیامت به آنان عطاء شده ﴿۱۰۰﴾ آن (که ذکر شد) از اخبار آن شهرها است آن را بر تو (قصه) می‌سراییم که بعضی از آنها ایستاده (پا بر جا) هستند و (بعضی) درو شده (نا پا بر جا) ﴿۱۰۱﴾ و ما به آنها ظلم نکردیم و لکن آنها (خود) به خودشان ظلم کردند و چون امر پروردگار تو آمد آن خدایانی که غیر از الله می‌خواندند چیزی را از آنان بی‌نیاز نکردند و به آنها غیر ورشکستگی نيفزودند ﴿۱۰۲﴾ و این چنین است وقتی که مواخذة پروردگارت قریه‌ها را می‌گیرد و (در حالی که) همان ستمگر بودن (وی) او را دردناک و شدید گرفته است ﴿۱۰۳﴾ همانا در آن البته نشانه‌ای هست برای کسی که از عذاب آخرت ترسان است آن روز که مردم در آن جمع شده هستند و آن روز مشهود است ﴿۱۰۴﴾ و آن را به تأخیر نمی‌اندازیم مگر تا وقتی معین ﴿۱۰۵﴾ آنروز که بیاید نفسی سخن نمی‌گوید مگر به اذن او پس از میان آنان (بعضی) شقی و

الإصلاح ما استطعت وما توفيقي إلا بالله عليه توكلت وإليه أنيب ﴿۸۰﴾ ويا قوم لا يجرمكم شقائي أن يصيبكم مثل ما أصاب قوم نوح أو قوم هود أو قوم صالح وما قوم لوط منكم بعيد ﴿۹۱﴾ واستغفروا ربكم ثم توبوا إليه إن ربي رحيم ودود ﴿۹۲﴾ قالوا يا شعیب ما نفعه كثيراً مما تقول وإننا لتركنا فينا ضعيفاً ولولا رهطك لرجمناك وما أنت علينا بعزير ﴿۹۳﴾ قال يا قوم أرهطي أعز عليكم من الله واتخذتموه وراءكم ظهرياً إن ربي بما تعملون محيط ﴿۹۴﴾ ويا قوم اعملوا على مكاتبتكم إني عامل سوف تعلمون من يأتيه عذاب يخزيه ومن هو كاذب وارقبوا إني معكم رقيب ﴿۹۵﴾ ولما جاء أمرنا نجينا شعيباً والذين آمنوا معه برحمة منا وأخذت الذين ظلموا الصيحة فأصبخوا في ديارهم جائمين ﴿۹۶﴾ كأن لم يعنوا فيها إلا بعداً لمدین كما بعدت ثمود ﴿۹۷﴾ ولقد أرسلنا موسى بآياتنا وسُلطانٍ مبين ﴿۹۸﴾ إلى فرعون وملئه فاتبعوا أمر فرعون وما أمر فرعون برشيد ﴿۹۹﴾ يقدم قومه يوم القيامة فأوردتهم النار ويئس الورد المورود ﴿۱۰۰﴾ وأتبعوا في هذه لعنة ويوم القيامة يئس الرغد المرفود ﴿۱۰۱﴾ ذلك من أنباء القرى نقصه عليك منها قائم وحصيد ﴿۱۰۲﴾ وما ظلمناهم ولكن ظلموا أنفسهم فما أعنت عنهم آلهتهم التي يدعون من دون الله من شيء لما جاء أمر ربك وما زادوهم غير تنبيي ﴿۱۰۳﴾ وكذلك أخذ ربك إذا أخذ القرى وهي ظالمة إن أخذها أليم شديد ﴿۱۰۴﴾ إن في ذلك لآية لمن خاف عذاب الآخرة ذلك يوم مجموع له الناس وذلك يوم مشهود ﴿۱۰۵﴾ وما نُوحِرُهُ إِلَّا لِأجلٍ معدود ﴿۱۰۶﴾ يوم يأت لا تكلم نفس إلا بإذنه فمنهم شقي وسعيد ﴿۱۰۷﴾ فأما الذين شقوا ففي النار لهم فيها زفير

(بعضی) سعید هستند ﴿۱۱۶﴾ و اما کسانی که شقاوت کردند پس در آتش هستند آنها در آن ناله و زوزه دارند ﴿۱۱۷﴾ مادام که آسمان‌ها و زمین هستند در آن ماندگارند مگر آنچه که پروردگار تو بخواهد همانا پروردگار تو بر آنچه که اراده کند قطعاً انجام دهنده است ﴿۱۱۸﴾ و اما کسانی که سعادت‌مند شدند پس مادام که آسمان‌ها و زمین هستند در جنت در آن ماندگارند مگر آنچه که پروردگارت به عنوان عطائی ناگسستی بخواهد ﴿۱۱۹﴾ پس از آنچه که اینان عبادت می‌کنند در تردید مباش، عبادت نمی‌کنند مگر همانطور که پدرانشان قبلاً عبادت می‌کردند و همانا ما البته نصیب آنها را بی کاستی وفا می‌کنیم ﴿۱۲۰﴾ و همانا هر آینه کتاب را به موسی دادیم پس در آن اختلاف کردند و اگر کلمه‌ای از پروردگارت سابق نمی‌شد حتماً بین آنها حکم می‌شد و همانا آنان البته در شک از آن شک کننده هستند ﴿۱۲۱﴾ و همانا اینان بر آنچه که هستند البته پروردگار تو اعمال آنها را وفا می‌کند که او به آنچه که عمل می‌کنند آگاه است ﴿۱۲۲﴾ پس استقامت کن چنانکه به تو و به کسانی که با تو توبه کرده‌اند امر شده و طغیان نکنید که او به آنچه که عمل می‌کنید بینا است ﴿۱۲۳﴾ و به کسانی که ظلم کرده‌اند متمایل نشوید که آتش شما را لمس می‌کند و غیر از خداوند اولیائی ندارید سپس یاری نمی‌شوید ﴿۱۲۴﴾ و نماز را بپا دارید در دو طرف روز و به نزدیکی از شب همانا نیکی‌ها بدی‌ها را می‌برند آن تذکری برای ذاکرین است ﴿۱۲۵﴾ و صبر کن که همانا خداوند اجر نیکوکاران را ضایع نمی‌کند ﴿۱۲۶﴾ پس چرا از قرون (پیشینان) قبل از شما دارنده ذخیره (فضل) نبودند که مردم را از فساد کردن در زمین نهی می‌کنند مگر قلیلی از کسانی از آنها را که نجات داده‌ایم و کسانی که ظلم کردند از آنچه که در آن خوشگذرانی کرده‌اند پیروی کرده‌اند و (حال آنکه) مجرم بودند ﴿۱۲۷﴾ و پروردگار تو (بر آن) نباشد که با ظلم کردن (اهل) قریه‌ها را و (در حالی که) اهل آنها اصلاحگر هستند هلاک کند ﴿۱۲۸﴾ و اگر پروردگار تو می‌خواست البته مردم را امتی واحد قرار می‌داد و (حال آنکه) آنها پیوسته اختلاف کننده‌اند ﴿۱۲۹﴾ مگر به کسی که پروردگارت رحم کرده و آنها را برای آن خلق کرده است و کلمه پروردگارت تمام شده که البته حتماً جهنم را از جن و مردم، همگی، پُر می‌کنم ﴿۱۳۰﴾ و هر کدام از خبرهای رسولان آنچه که با آنها قلب تو را ثابت کنیم بر تو قصه می‌کنیم و در این، حق به سوی تو آمده و پندی و یادآوری برای مؤمنین است ﴿۱۳۱﴾ و به کسانی که ایمان نمی‌آورند بگو بنابر منزلت خود عمل کنید همانا ما (نیز) عمل کننده‌ایم ﴿۱۳۲﴾ و منتظر باشید همانا ما (هم) منتظریم ﴿۱۳۳﴾ و غیب آسمان‌ها و زمین برای خداوند است و امر همه‌اش به او برگردانده می‌شود پس او را عبادت کن و بر او توکل نما و پروردگار تو از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست.

وَسَهِيْقٌ ﴿۱۱۷﴾ خَالِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ اِنَّ رَبَّكَ فَعَالٌ لِّمَا يُرِيْدُ ﴿۱۱۸﴾ وَاَمَّا الَّذِيْنَ سَعِدُوْا فِى الْحَيٰةِ خَالِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرٌ مَّحْذُوْرٍ ﴿۱۱۹﴾ فَلَا تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْْبُدُ هٰؤُلَاءِ مَا يَعْْبُدُوْنَ اِلَّا كَمَا يَعْْبُدُ اٰبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَاِنَّا لَمَوْفُوْهُمْ نَصِيْبُهُمْ غَيْرٌ مَّنْقُوصٍ ﴿۱۲۰﴾ وَاَلْقَدْ اَتَيْنَا مُوسٰى الْكِتٰبَ فَاخْتَلَفَ فِيْهِ وَاَوْلٰى كَلِمَةً سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لِقُضٰىيْ بَيْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ مِنْهُ مِرْيٰبٍ ﴿۱۲۱﴾ وَاِنَّ كَلٰلًا لِّمَآ لِيُوَفِّيْنَهُمْ رَبُّكَ اَعْمَالَهُمْ اِنَّهٗ بِمَا يَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿۱۲۲﴾ فَاسْتَقِمْ كَمَا اَمَرْتِ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطَّعُوْا اِنَّهٗ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿۱۲۳﴾ وَلَا تَرْكَبُوْا اِلَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ اَوْلِيَآءٍ ثُمَّ لَا تُنصَرُوْنَ ﴿۱۲۴﴾ وَاَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرَزَقًا مِنَ اللَّيْلِ اِنَّ الْحَسَنَاتِ يُدْهِنُ السَّيِّئَاتِ ذٰلِكَ ذِكْرٰى لِلذَّاكِرِيْنَ ﴿۱۲۵﴾ وَاَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۱۲۶﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْ قَبْلِكُمْ اَوْلُوْا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْاَرْضِ اِلَّا قَلِيْلًا مِمَّنْ اَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاَتَّبَعِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَا اُتْرِفُوْا فِيْهِ وَكَانُوْا مُجْرِمِيْنَ ﴿۱۲۷﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَاَهْلِهَا مُصْلِحُوْنَ ﴿۱۲۸﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَلَا يَزَالُوْنَ مُخْتَلِفِيْنَ ﴿۱۲۹﴾ اِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ وَلِذٰلِكَ خَلَقْنَاهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَآ مَلٰٓئِكَةَ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ ﴿۱۳۰﴾ وَكَلَّا نَقْصُ عَلَيْكَ مِنْ اَنْبِيَآءِ الرُّسُلِ مَا نُنَبِّتُ بِهٖ فَاُوَادَّكَ وَجَاءَكَ فِي هٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۳۱﴾ وَقُلْ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ اَعْمَلُوْا عَلٰى مَكَاتِبِكُمْ اِنَّا عَامِلُوْنَ ﴿۱۳۲﴾ وَاِنْتظِرُوْا اِنَّا مُنْتَظِرُوْنَ ﴿۱۳۳﴾ وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَيْهِ يُرْجَعُ اَمْرُ كُلِّهٖ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ

۱۲- سوره یوسف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الر، این آیات کتاب روشنگر است ۲ همانا ما آن را به صورت قرآنی به (زبان) عربی نازل کردیم به این ترقب که شما تعقل کنید ۳ ما با آنچه که این قرآن را به تو وحی کردیم بهترین قصه سرایی‌ها را بر تو قصه می‌کنیم و اگرچه قبل از آن البتّه از غافلان بودی ۴ آنوقت که یوسف به پدرش گفت ای پدر من! همانا من یازده ستاره و خورشید و ماه را دیدم آنها را (در حالی) دیدم که بر من سجده می‌کنند ۵ گفت: ای پسرکم رؤیایت را برای برادرانت حکایت مکن که کیدی برایت کید می‌کنند زیرا شیطان برای انسان دشمنی واضح است ۶ و این چنین پروردگارت تو را بر می‌گزیند و به تو از تأویل احادیث می‌آموزد و نعمتش را بر تو و بر خاندان یعقوب تمام می‌کند چنانکه آن را قبلاً بر پدران تو ابراهیم و اسحاق تمام کرد همانا پروردگار تو بسیار دانا و حکیم است ۷ همانا درباره یوسف و برادرانش نشانه‌هایی برای سؤال کنندگان (از قصه آنها) هست ۸ آنوقت که گفتند البتّه یوسف و برادرش نزد پدر ما از ما محبوب‌تر هستند و (در حالی که) ما جماعتی (پسران و خویشان نرینه از پدر) قوی هستیم همانا پدر ما البتّه در گمراهی آشکاری (بدیهی) است ۹ یوسف را بکشید یا او را در سرزمینی بیفکنید که توجه پدرتان را برای شما خالی (فارغ) کند و بعد از آن گروهی صالح باشید ۱۰ گوینده‌ای از آنها گفت یوسف را نکشید و او را در نهانگاه چاه بیندازید که کاروانی او را بردارد اگر انجام دهنده می‌باشید ۱۱ گفتند ای پدر ما! تو را چه شده که درباره یوسف به ما اعتماد نداری؟ و البتّه ما خیرخواه او هستیم ۱۲ فردا او را با ما بفرست که گردش کند و بازی کند و همانا ما البتّه بر او حافظ هستیم ۱۳ گفت که من البتّه قطعاً اندوهناک می‌شوم که او را ببرید و می‌ترسم که گرگ او را بخورد و (در حالی که) شما از او غافلید ۱۴ گفتند چطور گرگ او را بخورد و (حال آنکه) ما گروهی نیرومند هستیم آنوقت همانا ما البتّه حتماً زیانکار هستیم ۱۵ و چون او را بردند و اجماع کردند که او را در نهانگاه چاه قرار دهند و ما به او وحی کردیم که تو آنها را به این امرشان متنبّه می‌کنی و (حال آنکه) آنها نمی‌فهمند ۱۶ و شب نزد پدرشان آمدند (در حالی که) می‌گریستند ۱۷ گفتند ای پدر ما! همانا ما رفتیم که مسابقه دهیم و یوسف را نزد متاع خود ترک کردیم پس گرگ او را خورد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ۳ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ۴ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ۵ قَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَقْصُصْ رُؤْيَاكَ عَلَى إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ ۶ وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَى آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا عَلَى أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۷ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِّلْسَائِلِينَ ۸ إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا أَيْنَمَا مَتَّ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ آبَاءَنَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۹ اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ۱۰ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ۱۱ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ ۱۲ أَرْسَلَهُ مَعَنَا عَدَاوَةً وَبِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ۱۳ قَالَ إِنِّي لِيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّبُّ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ۱۴ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّبُّ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذَا لَلْخَاسِرُونَ ۱۵ فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۱۶ وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ۱۷

و تو نسبت به ما باورمند نیستی و اگرچه صادق باشیم ﴿۱۸﴾ و پیراهن او را با خونی دروغین (آغشته بر آن) آوردند، گفت: بلکه نفس شما برای شما امری (عظیم) را آراسته پس (بر من) صبری زیبا (بباید) و بر آنچه که وصف می‌کنید صبر کنم خداوند مُستعان (کسی که از او درخواست یاری کنند) است ﴿۱۹﴾ و قافله‌ای آمد پس آبدار (مأمور آب) خود را فرستادند پس سطلش را فرو انداخت گفت مژده باد این پسرکی است و او را به عنوان سرمایه پنهان کردند ﴿۲۰﴾ و خداوند به آنچه که عمل می‌کنند دانا است و او را به بهایی ناچیز از درهم‌هایی معدود خریدند و درباره‌ او بی‌اعتنایانی بودند ﴿۲۱﴾ و کسی که او را از مصر خرید به زنش گفت جایگاه او را گرامی بدار چه بسا که به ما نفع برساند یا او را به فرزندی بگیریم و این چنین در زمین به یوسف مکت (سلطه دادن) دادیم و تا به او از تأویل احادیث بیاموزیم و خداوند بر امرش غالب است و لکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۲۲﴾ و چون به اشد (رشدش) رسید به او حکمت و علم دادیم و این چنین به نیکوکاران پاداش می‌دهیم ﴿۲۳﴾ و از او که او در خانه وی (زلیخا) بود (زلیخا) از نفس او (یوسف) مراده (کاری یا چیزی از کسی خواستن) کرد و (زلیخا) درب‌ها را بست و گفت: (بیا) برای تو آماده کرده‌ام، (یوسف) گفت: به خداوند پناه می‌برم همانا او ربّ من است که جایگاه مرا نیکو کرد همانا ستمکاران رستگار نمی‌شوند ﴿۲۴﴾ و همانا (زلیخا) به او (یوسف) همّت گماشت و اگر برهان پروردگارش را ندیده بود (یوسف) به او (زلیخا) همّت می‌گماشت این چنین (کردیم) تا او را از بدی و فحشاء انصراف دهیم همانا او از بندگان مخلص ما است ﴿۲۵﴾ و (آن دو به سوی) درب (بر یکدیگر) سبقت جستند و (زلیخا) پیراهن او را از پشت پاره کرد و آن دو آقای او (زلیخا) را در آستانه درب یافتند، (زلیخا به عزیز) گفت: جزای کسی که به خانواده تو اراده بدی کند چیست؟ جز آنکه زندان یا شکنجه‌ای دردناک شود؟ ﴿۲۶﴾ (یوسف) گفت این (زلیخا) با من از نفس من مرادت کرد و شاهی از اهل او (زلیخا) شهادت داد ﴿۲۷﴾ که اگر پیراهن او (یوسف) از جلو پاره باشد پس او (زلیخا) راست گفته و او (یوسف) از دروغگویان است و اگر پیراهن او (یوسف) از پشت پاره باشد پس او (زلیخا) دروغ گفته و او (یوسف) از راستگویان است ﴿۲۸﴾ و چون دید که پیراهن او (یوسف) از پشت پاره شده گفت همانا آن از حيله شما زنان است همانا حيله شما زنان عظیم است ﴿۲۹﴾ (ای) یوسف از این اعراض کن و (ای زلیخا) برای

قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿۱۸﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْراً فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۹﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَا بُشْرَى هَذَا غُلَامٌ وَأَسْرُوهُ بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۲۰﴾ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخِيسٍ دَرَاهِمٍ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿۲۱﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لَا مِرَاتِيهِ أَكْرَمِي مِثْوَاهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۲﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۳﴾ وَرَأَوْنَهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿۲۴﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ لَتَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿۲۵﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَى الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۶﴾ قَالَ هِيَ رَأَوْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدٌّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۲۷﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدٌّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۲۸﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدٌّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿۲۹﴾ يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿۳۰﴾

گناهت طلب آمرزش کن همانا تو از خطا کاران بوده‌ای ﴿۳۰﴾ و زنانی در شهر گفتند زن عزیز غلام خود را از نفس او مراده کرده (در حالی که) حب، او (زلیخا) را دلباخته کرده بود همانا ما البتّه او (زلیخا) را در گمراهی آشکاری می‌بینیم ﴿۳۱﴾ پس چون (زلیخا) مکر آنها را شنید نزد آنها فرستاد و برای آنها پستی آماده کرد و به هر کدام از آنها چاقویی داد و (زلیخا به یوسف) گفت: بر آنها خارج شو و چون او (یوسف) را دیدند از او تجلیل نمودند و دستان خود را بریدند و گفتند (مؤنث): پناه بر خداوند این بشر نیست که این جز ملکی بزرگوار نیست ﴿۳۲﴾ (زلیخا) گفت: و این کسی است که شما (مؤنث) مرا درباره او ملامت می‌کردید و همانا من او (یوسف) را از نفس او مرادت کردم ولیکن خویشنداری کرد و اگر آنچه را که به او (یوسف) امر می‌کنم نکند حتماً زندانی می‌شود و حتماً از خوارشدگان می‌باشد ﴿۳۳﴾ (یوسف) گفت: پروردگارا زندان در نزد من محبوبتر از آنچه است که مرا به آن می‌خوانند و اگر کید آنها (زنان) را از من بر نگردانی به آنها میل می‌کنم و از نادانان می‌شوم ﴿۳۴﴾ پس پروردگارش بر او استجاب کرد و کید آنها (زنان) را از او برگرداند همانا او شنوا و دانا است ﴿۳۵﴾ سپس بعد از آنکه نشانه‌ها را دیدند برای آنان آشکار شد که حتماً تا مدتی او را زندان کنند ﴿۳۶﴾ و دو جوان (برده) با او در زندان داخل شدند یکی از آن دو گفت: که من خودم را دیدم که خمر می‌فشرم و دیگری گفت که من خودم را دیدم که بالای سرم نان حمل می‌کردم که پرندگان از آن می‌خوردند تاویل آن را به ما خبر بده همانا ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم ﴿۳۷﴾ (یوسف) گفت: طعامی که به آن روزی داده می‌شوید را نزد شما دو تا نمی‌آورند مگر آنکه قبل از آنکه (آن را) برای شما نزد شما (دو نفر) بیاورند تاویل آن را از آنچه که ربّ من به من آموخته به شما خبر دهم، همانا من آئین قومی که به خداوند ایمان ندارند و آنها به آخرت هم کافر هستند را ترک کرده‌ام ﴿۳۸﴾ و از ملت (آئین) پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب تبعیت کرده‌ام برای ما نباشد که چیزی را با خداوند شریک آوریم این از فضل خداوند بر ما و بر مردم است و لکن اکثر مردم شکر نمی‌کنند ﴿۳۹﴾ ای دو مصاحب زندانی من آیا پروردگاران پراکنده بهتر هستند یا الله واحد قهار (بسیار غالب)؟ ﴿۴۰﴾ غیر از او عبادت نمی‌کنید مگر اسم‌هایی را که آنها را شما و پدرانتان نامیده‌اید خداوند به آنها سلطانی (حجّتی) نازل

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكًا وَأَتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سَكِينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونًا مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأْ لَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أُحْمَلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَا صَاحِبِي السِّجْنُ أَرَبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيئُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا

نکرده، که حکمی نیست جز برای خداوند که امر کرده که عبادت نکند جز او را، آن دین راست است و لکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۴۱﴾ ای دو مصاحب زندانی من! اما یکی از شما دو تا، پس او به پروردگارش (ملک) شراب خواهد نوشاند و اما دیگری پس به دار آویخته می‌شود، و پرندگان از سر او می‌خورند امری که شما دو تن درباره آن از من سؤال می‌کنید حکم شد ﴿۴۲﴾ و (یوسف) گفت به کسی از آن دو که پنداشت که نجات می‌یابد: مرا نزد پروردگارت یاد کن پس شیطان به او فراموشی آورد از اینکه نزد پروردگارش (ملک) یادآوری کند پس چند سال در زندان ماند ﴿۴۳﴾ و ملک گفت که من هفت گاو فربه را می‌بینم که هفت گاو لاغر آنها را می‌خورند و هفت خوشه سبز و دیگرها را خشک (که به آنها می‌پیچند)، ای سران درباره رؤیایم به من فتوا دهید اگر تعبیر رؤیا می‌کرده‌اید ﴿۴۴﴾ گفتند خواب‌هایی پریشان است و ما به تأویل احلام (خواب‌های پریشان)، عالم نیستیم ﴿۴۵﴾ و آن کس از آن دو که نجات یافته بود و بعد از سالیانی به خاطر آورد گفت من شما را به تأویل آن خبر می‌دهم پس مرا بفرستید ﴿۴۶﴾ (ای) یوسف ای بسیار راستگو درباره هفت گاو فربه که هفت (گاو) لاغر آنها را می‌خورند و هفت سنبله سبز و دیگر خشک (که به آنها می‌پیچند) به ما فتوا بده تا یترقباً من به سوی مردم بازگردم تا شاید آنها بدانند ﴿۴۷﴾ گفت هفت سال پی در پی کشت می‌کنید پس آنچه را که درو کردید پس آن را در خوشه‌اش واگذارید جز اندکی از آنچه که می‌خورید ﴿۴۸﴾ سپس بعد از آن، هفت (سال) سخت فرا می‌رسد که می‌خورند آنچه را که برای آنها ذخیره کرده‌اید مگر اندکی از آنچه را که نگه می‌دارید ﴿۴۹﴾ سپس بعد از آن سالی می‌آید که به مردم باران داده می‌شود و در آن می‌فشارند ﴿۵۰﴾ و ملک گفت: او را نزد من بیاورید و چون آن فرستاده نزد او آمد گفت: برگرد به سوی ربّ (ملک) خود و از او درخواست کن (که جستجو کند) که اندیشه زنانی که دستانشان را بریدند چه بود؟ همانا پروردگار من به حیلۀ آنها دانا است ﴿۵۱﴾ گفت آیا خواسته شما (زنان) بود آنوقت که یوسف را از نفس او مرادت می‌کردید (زنان) گفتند پناه بر خداوند ما بدیی علیه (بر زیان او) نمی‌دانیم، زن عزیز گفت: الآن حق آشکار شد من او را از نفس او مرادت کردم و همانا او البتّه از راستگویان است ﴿۵۲﴾ آن برای این است که بداند من (یوسف) پنهانی به او (ملک) خیانت نکرده‌ام و همانا خداوند حیلۀ خائنان را رهنمون نمی‌نماید.

إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ يَا صَاحِبِي السَّجْنِ أَمَا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَا الْآخَرَ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِنْهُمَا ادْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَاهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السَّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُؤْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّؤْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٤﴾ قَالُوا أَضْعَافٌ أُحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَامِ بِعَالِمِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٦﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تُحْصِنُونَ ﴿٤٩﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعَصْرُونَ ﴿٥٠﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ اللَّاتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥٢﴾ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْخَائِنِينَ

جزء سیزدهم

۵۲ و نفس خویش را تبرئه نمی‌کنم همانا نفس البتّه بسیار امر کننده به بدی است مگر آنکه پروردگارم رحم کند همانا پروردگار من بسیار آمرزنده و مهربان است ۵۳ و ملک گفت او (یوسف) را نزد من آورید تا او را برای خودم برگزینم پس چون با او (یوسف) کلام کرد گفت: همانا از امروز تو نزد ما منزلت دار و امانت‌دار هستی ۵۴ (یوسف) گفت: مرا بر خزانه‌های (این) سرزمین بگمار همانا من پاسدارنده و دانا هستم ۵۵ و این چنین به یوسف در (آن) سرزمین مکانت (منزلت) دادیم که در آن هر جا که می‌خواست سکونت می‌گزید، کسی را که بخواهیم با رحمت خود نصیب می‌دهیم و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کنیم ۵۶ و البتّه اجر آخرت برای کسانی که ایمان آورده‌اند و تقوا پیشه کرده‌اند بهتر است ۵۷ و برادران یوسف آمدند و بر او داخل شدند پس (یوسف) آنها را شناخت و (حال آنکه) آنها او را نشناختند ۵۸ و چون آنها را به جهاز (رخت سفر، بار و بنه) شان مجهّز (آماده) کرد گفت: برادری که از پدرتان دارید را نزد من بیاورید آیا نمی‌بینید که من کیل (پیمانه) را وفا (تمام دادن) می‌کنم و من بهترین میزبانان هستم ۵۹ پس اگر او را نزد من نیاورید پس پیمانه‌ای نزد من ندارید و نزدیک من نشوید ۶۰ (برادران یوسف) گفتند: خواهیم کوشید تا او را از پدرش درخواست کنیم و همانا ما قطعاً انجام دهنده‌ایم ۶۱ و (یوسف) به غلامانش گفت: بضاعت آنها را در بارهایشان بگذارید تا وقتی که نزد اهل خود باز می‌گردند شاید آنها آن را بشناسند تا شاید که آنها بازگردند ۶۲ و چون (برادران یوسف) نزد پدرشان بازگشتند گفتند: ای پدر ما، پیمانه از ما منع شده پس برادر ما را با ما بفرست که پیمانه بگیریم و البتّه ما قطعاً او را محافظت کننده‌ایم ۶۳ (یعقوب) گفت: چطور شما را بر او ایمن بدانم همانطور که شما را بر برادرش قبلاً امین دانستم البتّه خداوند بهترین نگهدارنده است و او مهربان‌ترین مهربانان است ۶۴ و چون متاعشان را گشودند بضاعت خود را یافتند که به آنها بازگردانده شده بود، گفتند: ای پدر ما، ما چه می‌خواهیم؟ این بضاعت ما است که به ما بازگردانده شده، و برای خانواده خود آذوقه می‌آوریم و از برادرمان نگهداری می‌کنیم و یک شتر به پیمانه می‌افزایم آن پیمانه‌ای ناچیز است ۶۵ (یعقوب) گفت هرگز او را با شما نخواهم فرستاد تا آنکه موثقی (پیمان استواری) از خداوند به من بدهید که حتماً و حتماً او را نزد من می‌آورید مگر اینکه به شما احاطه شود پس چون موثق (پیمان استوار) خود را به او دادند

۵۲ وَمَا أْبْرَأُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ۵۳ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصُهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ۵۴ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ۵۵ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُنْصِبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ۵۶ وَلَا جُرْ الْأَخْرَةَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ۵۷ وَجَاءَ إِخْوَةَ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ۵۸ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ۵۹ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونَنِي ۶۰ وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ۶۱ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُعِ مِّنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانًا نَكْتَلُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۶۲ قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا آمَنْتُكُمْ عَلَى أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ۶۳ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانًا وَنَزِدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلُ يَسِيرٍ ۶۴ قَالَ لَنْ أَرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ۶۵ وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُعْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ

(یعقوب) گفت: خداوند بر آنچه که می‌گوییم وکیل است ﴿۷۷﴾ و (یعقوب) گفت ای پسران من از درب واحد داخل شوید و از دروازه‌های متفرق داخل شوید و شما را در برابر خداوند از چیزی بی‌نیاز نمی‌کنم که حکم جز برای خداوند نیست، بر او توکل می‌کنم و توکل کنندگان باید بر او توکل کنند ﴿۷۸﴾ و چون از حیثی که پدرشان به آنها امر کرد داخل شدند آنها را در برابر خداوند از چیزی بی‌نیاز نمی‌کرد جز حاجتی (خواسته‌ای) در نفس یعقوب که آن را بجا آورد و اینکه او البته دارای علم است برای آنچه که به او تعلیم دادیم و لکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۷۹﴾ و چون بر یوسف وارد شدند برادرش را نزد خود جای داد گفت: همانا من برادر تو هستم، پس به آنچه که عمل می‌کردند اندوه مدار ﴿۸۰﴾ پس چون جهازشان را برای آنها تجهیز کرد فنجانی (مشربه‌ای) را در بار بردارش قرار داد سپس اعلان کننده اعلان کرد که ای کاروان شما حتماً سارقید ﴿۸۱﴾ و (در حالی که) بر آنها رو کرده بودند (برادران) گفتند چه گم کرده‌اید؟ ﴿۸۲﴾ گفتند: جام پادشاه را گم کرده‌ایم و کسی که آن را بیاورد بار شتری (پاداش) دارد و من ضامن او هستم ﴿۸۳﴾ گفتند: سوگند خدای را که همانا دانسته‌اید که ما نیامده‌ایم تا در این سرزمین فساد کنیم و ما دزد نمی‌باشیم ﴿۸۴﴾ گفتند: پس جزای آن چیست اگر دروغگو بودید ﴿۸۵﴾ (برادران) گفتند جزای آن، خود کسی است که در بارش پیدا شود و او (خود) جزای آن است این چنین به ستمکاران جزاء می‌دهیم ﴿۸۶﴾ پس قبل از کوله‌بار بردارش، در کوله‌بارهای آنها شروع (به تجسس) کرد سپس آن را از کوله‌بار بردارش استخراج کرد، این چنین برای یوسف کید کردیم، در دین ملک نبود تا برادرش را بگیرد مگر آنکه خداوند می‌خواست، درجات کسی را که بخواهیم بالا می‌بریم و فوق هر دارنده علمی، بسیار دانائی هست ﴿۸۷﴾ (برادران) گفتند اگر دزدی می‌کند پس همانا برادری داشت که او (نیز) قبلاً دزدی کرده بود پس یوسف آن را در خودش پنهان داشت و آن را برای آنها آشکار نکرد، گفت: از جهت منزلت شما بدتر هستید و خداوند داناتر است به آنچه که توصیف می‌کنید ﴿۸۸﴾ (برادران) گفتند: ای عزیز همانا او پدری پیر و مسن دارد پس یکی از ما را به جای او بگیر که ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم ﴿۸۹﴾ (یوسف) گفت به خداوند پناه می‌برم که جز آن کسی که متاعمان را نزد او یافته‌ایم بگیریم که آنوقت البته ما ستمکاریم ﴿۹۰﴾ پس چون از او مایوس شدند خلاص (جدا) شدند بزرگشان نجوا کنان گفت: آیا نمی‌دانید که پدرتان از شما وثیقه‌ای از خداوند اخذ کرد و قبلاً درباره یوسف افراط

الْحُكْمِ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٧٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَدُوْ عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أُخِيهِ ثُمَّ أَدْنَى أُمَّةً مِّنْهُم مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا وَقَبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٨٢﴾ قَالُوا لَقَدْ فَتَنَّاكَ بِهَذَا صَوَاعِ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حُمْلٌ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٨٣﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٨٤﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٨٥﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أُخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أُخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّنْ تَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٨٧﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٨٨﴾ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٩﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُ إِنَّا إِذًا لَّظَالِمُونَ ﴿٩٠﴾ فَلَمَّا اسْتِئْذِنُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمَنْ قَبْلُ مَا قَرَّرْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٩١﴾ ارْجِعُوا إِلَىٰ آبِيكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا

نکردید؟ پس هرگز این سرزمین را ترک نخواهم کرد تا آنکه پدرم به من اجازه دهد یا خداوند بر من حکم کند و او بهترین حکم کنندگان است ﴿۸۱﴾ نزد پدرتان باز گردید و بگوید ای پدر ما همانا پسر تو سرقت کرد و شهادت ندادیم مگر به آنچه که دانستیم و ما بر غیب نگهبان نمی‌باشیم ﴿۸۲﴾ و از (مردم) قریه‌ای که ما در آن بودیم و از کاروانی که در میان آن آمدیم سؤال کن و همانا ما البته راستگوییم ﴿۸۳﴾ (یعقوب) گفت: بلکه انفس شما امر را برای شما آراسته است پس (بر من) صبری زیبا (بباید) چه بسا خداوند که آنها را جمیعاً نزد من بیاورد همانا او دانا و حکیم است ﴿۸۴﴾ و از آنان روی گرداند و گفت: ای افسوس بر یوسف، و دو چشم او از اندوه سفید شد پس (در حالی که) او بسیار فرو برنده (خشم) بود ﴿۸۵﴾ گفتند تو را به خداوند سوگند (دیگر) ادامه مده که یوسف را یاد کنی تا آنکه بیمار شوی یا از هلاک شوندگان شوی ﴿۸۶﴾ (یعقوب) گفت: جز این نیست که گرفتاری‌ام و اندوه خود را نزد خداوند شکایت می‌برم و از خداوند می‌دانم آنچه را که شما نمی‌دانید ﴿۸۷﴾ ای فرزندان من بروید و یوسف و برادرش را جستجو کنید و از روح خداوند ناامید مشوید که جز مردمان کافر از روح خداوند نومید نمی‌شوند ﴿۸۸﴾ پس چون بر او داخل شدند گفتند: ای عزیز به ما و خانواده ما زیان رسیده و سرمایه‌ای اندک آورده‌ایم پس پیمانمان را بر ما وفا کن (تمام ده) و به ما تصدق (احسان) نما همانا خداوند به صدقه دهندگان پاداش می‌دهد ﴿۸۹﴾ (یوسف) گفت: آیا دانستید با یوسف و برادرش چه کردید؟ آنوقت که شما نادان بودید ﴿۹۰﴾ (برادران) گفتند آیا تو واقعاً خود یوسف هستی؟ گفت: من یوسف هستم و این برادرم است، خداوند بر ما منت نهاده است زیرا کسی که پروا کند و صبر کند پس همانا خداوند اجر نیکوکاران را ضایع نمی‌سازد ﴿۹۱﴾ (برادران) گفتند: خدای را سوگند که همانا خداوند تو را بر ما برگزیده و اگرچه البته ما خطاء کار بودیم ﴿۹۲﴾ (یوسف) گفت: امروز توییخی بر شما نیست خداوند بر شما می‌آمزد و او رحم کننده‌ترین رحم کنندگان است ﴿۹۳﴾ این پیراهن مرا ببرید و آن را بر وجه (روی، صورت) پدرم بیفکنید که بینا شود و اهل (خانواده) تان را همگی نزد من بیاورید ﴿۹۴﴾ و چون کاروان فاصله گرفت پدرشان گفت اگر مرا خرفت ندانید همانا من البته بوی یوسف را درمی‌یابم ﴿۹۵﴾ گفتند: سوگند خدای را که البته در گمراهی قدیمت هستی ﴿۹۶﴾ پس چون بشیر آمد آن را بر روی (صورت) او افکند و بینایی برگشت گفت: آیا به شما نگفتم من از خداوند آنچه را که شما نمی‌دانید می‌دانم ﴿۹۷﴾ (برادران) گفتند:

شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿۸۲﴾
 وَأَسْأَلُ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿۸۳﴾
 قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبِرْ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۸۴﴾
 وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسْفَى عَلَى يُوسُفَ وَإِبيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿۸۵﴾
 قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَأُ تَذُكُرُ يُوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿۸۶﴾
 قَالَ إِنَّمَا أَشْكُو بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۸۷﴾
 يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيَاسُوا مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَبْيَأُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمَ الْكَافِرُونَ ﴿۸۸﴾
 فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسْنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُزْجَاةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿۸۹﴾
 قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿۹۰﴾
 قَالُوا أَلَيْسَ لَأَنْتَ يُوسُفَ قَالَ أَنَا يُوسُفَ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۹۱﴾
 قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ آثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَاطِئِينَ ﴿۹۲﴾
 قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿۹۳﴾
 اذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَالْفَوْهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۹۴﴾
 وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعَيْرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُونِ ﴿۹۵﴾
 قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ﴿۹۶﴾
 فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۹۷﴾
 قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿۹۸﴾
 قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۹۹﴾

ای پدرِ ما، برای ما، از گناهان ما استغفار (طلب آمرزش) کن که همانا ما خطاء کار بوده ایم ﴿۹۸﴾ (یعقوب) گفت: بزودی از پروردگام برای شما استغفار (طلب آمرزش) خواهم کرد همانا او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۹۹﴾ پس چون بر یوسف داخل شدند پدر و مادرش را نزد خود جای داد و گفت: داخل مصر شوید که ان شاء الله در امن هستید ﴿۱۰۰﴾ و پدر و مادرش را بر تخت بالا نشانند و بر او به سجده افتادند و گفت: ای پدر این تأویل رؤیای پیشین من است که پروردگام آن را محقق کرد و به من احسان کرد، آنوقت که مرا از زندان خارج نمود و شما را از صحرا آورد بعد از آنکه شیطان بین من و برادرانم تباهی انداخت همانا پروردگار من به آنچه که می خواهد لطیف (باریک بین) است همانا او دانا و حکیم است ﴿۱۰۱﴾ پروردگارا همانا از مُلک (پادشاهی، مملکت) به من داده ای و به من از تأویل احادیث (تعبیر رؤیا) آموخته ای، ای پدید آورنده آسمانها و زمین! تو ولی من در دنیا و آخرتی، مرا مسلمان بمیران و به صالحان ملحق نما ﴿۱۰۲﴾ آن از خبرهای غیبی است که آن را به تو وحی می کنیم و تو آنوقت که در امرشان اجماع کردند و آنها مکر می کردند نزد آنها نبودی ﴿۱۰۳﴾ و بیشتر مردم هر چند که حریص باشی مؤمن نیستند ﴿۱۰۴﴾ و (حال آنکه) بابت آن از آنها پاداشی را درخواست نمی کنی آن جز ذکری برای عالمیان نیست ﴿۱۰۵﴾ و چه بسیار نشانه هایی که در آسمانها و زمین هست که بر آنها می گذرند و (در حالی که) ایشان از آنها روگرداندند ﴿۱۰۶﴾ و بیشتر آنها به خداوند ایمان نمی آورند و مگر اینکه آنها مشرکند ﴿۱۰۷﴾ آیا پس ایمن هستند که به آنها عذابی پوشاننده از خداوند بیاید یا ناگهان ساعت به آنها فرا رسد و (در حالی که) آنان نمی فهمند ﴿۱۰۸﴾ بگو این راه من است که من و کسی که از من پیروی می کند بنابر بصیرت به خداوند دعوت می کنم و خداوند منزّه است و من از مشرکین نیستم ﴿۱۰۹﴾ و قبل از تو نفرستادیم مگر مردانی را از اهل شهرها که به آنها وحی می کنیم، آیا پس در زمین سیر نکرده اند تا بنگرند که عاقبت کسانی که قبل از آنها بوده اند چگونه بوده است و البته دار آخرت برای کسانی که تقوا پیشه کردند بهتر است آیا پس تعقل نمی کنید ﴿۱۱۰﴾ حتی آنوقتی که رسولان مایوس شدند و گمان کردند که به آنها دروغ گفته شده یاری ما به آنها رسید و کسانی را که خواستیم نجات داده شدند و سختگیری ما نسبت به مردمان مجرم بر نمی گردد ﴿۱۱۱﴾ همانا در قصه سرایی آنها برای خردمندان عبرت می باشد و حدیثی که افتراء زده می شود نمی باشد و لکن تصدیق آنچه است که بین دستان او است و تفصیل هر چیزی هست و برای گروهی که ایمان می آورند به عنوان هدایت و رحمت است.

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَبُوهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ ﴿۹۸﴾ وَرَفَعَ أَبُوهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبْتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَعَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۹۹﴾ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِمَّن تَأْوِيلَ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿۱۰۰﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿۱۰۱﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۲﴾ وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۱۰۳﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿۱۰۴﴾ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُم بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿۱۰۵﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۰۶﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۰۷﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۰۸﴾ حَتَّى إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَلُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كَذَّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَشَاءُ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿۱۰۹﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةً لِّأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَى وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

۱۳- سوره رعد

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ المر، این آیات کتاب است و آنچه که از پروردگارت به تو نازل شده حق است و لکن اکثر مردم ایمان نمی آورند ۲ خداوند کسی است که آسمانها را بدون ستونی که آن را ببینید بر افراشت سپس بر عرش ایستاد و خورشید و ماه را مسخر کرد که هر کدام برای مدت معینی جاری می شود، امر را تدبیر می کند، آیات را تفصیل می دهد راجحاً به اینکه شما به لقاء (ملاقات) پروردگارتان یقین کنید ۳ و او کسی است که زمین را گستراند و در آن کوهها و نهلهایی را قرار داد و از همه ثمره ها دو زوج (جنس، نوع) دوتایی در آن قرار داد، روز را با شب می پوشاند همانا در آن برای گروهی که تفکر می کنند البته نشانه هایی هست ۴ و در زمین قطعه هایی (تفکیک شده) مجاور هم و باغ هایی از درختان انگور و کشتزارها و نخل های یک پایه و غیر هم پایه هستند که با آب واحدی آب داده می شوند و بعضی از آنها را در خوردن بر بعضی دیگر برتری (تمایز) دادیم همانا در اینها برای گروهی که تعقل می کنند البته نشانه هایی هست ۵ و اگر تعجب کنی پس (تعجب آنان از اعادت و) قول آنان که آیا وقتی که خاک می باشیم آیا ما واقعاً در خلقت جدیدی هستیم؟ عجیب است، آنان کسانی هستند که به پروردگارشان کفر ورزیده اند و آنان زنجیرها در گردن هایشان است و آنان یاران آتشند آنها در آن ماندگارند ۶ و از تو قبل (به جای) نیکی تعجیل در بدی (عذاب و عقوبت) را طلب می کنند و (حال آنکه) عقوبت ها قبل از آنها (که در اشتها امثال گشته اند) گذشته است (و از آن عبرت نمی گیرند) و همانا پروردگارت برای مردم بر ظلمشان البته دارای آمرزش است (لذا استعجال آنها به عذاب را اجابت نمی کند) و همانا پروردگار تو البته در مجازات کردن شدید (سخت) است ۷ و کسانی که کفر ورزیده اند می گویند چرا نشانه ای از پروردگارش بر او نازل نشده؟ جز این نیست که تو انداز کننده (بیم دهنده) هستی و برای هر قومی هدایت کننده ای هست ۸ خداوند می داند آنچه را که هر مؤثقی حمل می کند و آنچه را که رحم ها کم می کنند و آنچه را که می افزایند و هر چیزی نزد او به مقدار است ۹ دانای غیب و شهادت، بزرگ و والا است ۱۰ یکسان است از شما کسی که گفتار را سر (راز پنهان) کند و کسی که آن را آشکار سازد و کسی که او مخفی کننده در شب است و رهرو در روز برای او

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ المر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ۲ اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ۳ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۴ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَاتٌ مِنْ أُعْتَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَىٰ بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِّصَلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۵ وَإِنْ تَعْجَبَ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا أِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَعْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ۶ وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلَاتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ۷ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ۸ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيصُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ۹ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ ۱۰ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ۱۱ لَهُ مَعْقَبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمَنْ

۱۱) از بین دستانش (جلو) و از خلف (پشت سر) او تعقیب کنند گانی هستند که به امر خداوند او را حفظ می کنند همانا خداوند آنچه را که در قومی هست تغییر نمی دهد تا آنچه که در خودشان هست را تغییر دهند و اگر خداوند برای قومی بدی بخواهد پس بازگرداندنی برای آن نیست و آنها غیر از او متوکی ندارند ۱۲) او کسی است که برق را به خوف و به طمع به شما نشان می دهد و ابرهای سنگین را ایجاد می کند ۱۳) و رعد به حمد (ستایش) او و ملائکه از ترس او تسبیح می کنند و صاعقه ها را می فرستد و آن را به کسی که بخواهد اصابت می دهد و (در حالی که) آنان درباره خداوند مجادله می کنند و (حال آنکه) او شدید مؤاخذه کننده است ۱۴) دعوت حق برای او است و کسانی که غیر از او را می خوانند (آنها) چیزی را برای آنان استجابت نمی کنند مگر مانند بازکننده دو کف (دست) خود به آب است تا (آب) به دهانش برسد و (حال آنکه) او رساننده آن نیست و دعای کافران جز در گمراهی نیست ۱۵) و کسانی که در آسمان ها و زمین هستند به میل و به اکراه و سایه هایشان در بامدادان و شامگاهان به خداوند سجده می کنند ۱۶) بگو: پروردگار آسمان ها و زمین کیست، بگو: الله، بگو: آیا پس اولیائی را غیر از او گرفته اید که نفعی و نه ضرری را بر خودشان مالک نمی شوند؟ بگو آیا نابینا و بصیر مساوی هستند؟ یا آیا ظلمات (تاریکی ها) و نور مساوی هستند؟ یا برای خداوند شریکانی قرار داده اند که مانند خلق کردن او خلق کرده اند؟ پس خلق (آفرینش) کردن بر آنها مشتبه شده، بگو الله خالق هر چیزی است و او واحد و قهار (بسیار چیره) است ۱۷) از آسمان آب را فرو فرستاد و در مجاری به اندازه آنها جاری شدند و سیل، کف بالا آمده را حمل کرد و از آنچه که به طلب زیور آن را در آتش می گدازند یا کالایی را، خداوند این چنین حق و باطل را با کفی مثل آن (مثل) می زند پس اما کف که کنار می رود و اما آنچه که به مردم نفع می رساند پس در زمین مکث می کند (می ماند) مثل ها را خداوند این چنین می زند ۱۸) برای کسانی که به نیکی بر پروردگارشان استجابت کرده اند و کسانی که بر او استجابت نکرده اند البته اگر آنچه که در زمین دارند را جمیعاً و مثل آن را با آن به او فدیة دهند آنان حساب بدی دارند و مأوای آنان جهنم است و چه بد جایگاهی است ۱۹) آیا پس کسی که می داند آنچه که از پروردگارت به تو نازل شده حق است مانند کسی است که او کور است؟ جز این نیست که خردمندان یادآوری می کنند ۲۰) کسانی که به عهد خداوند وفا

خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ ۚ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ السَّحَابَ الثَّقَالَ ۚ وَتَسْبِيحُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ۚ لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطٍ كَفَيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ۚ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْعُدْوِ وَالْأَصَالِ ۚ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ۚ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ جَلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهٗ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ۚ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَى وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلُهٗ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ۚ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَى إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو

می کنند و پیمان را نقض نمی کنند ﴿۱۱﴾ و کسانی که به آنچه که خداوند امر به پیوستن به آن کرده می پیوندند و از پروردگارشان خشیت دارند و از بدی حساب ترسانند ﴿۱۲﴾ و کسانی که به طلب وجه (روی) پروردگارشان صبر کردند و نماز را بپا داشتند و از آنچه که به آنان روزی کرده ایم بطور پنهانی و آشکارا انفاق کردند و سیئه را با حسنه دفع می کنند آنان عاقبت (خوش) خانه را دارند ﴿۱۳﴾ جنت های عدن (اقامت) هست که در آنها داخل می شوند و کسانی از پدرانشان و ازواجشان و فرزندانشان که صالح هستند و ملائکه از هر دری بر آنان وارد می شوند ﴿۱۴﴾ سلام بر شما به آنچه که صبر کردید و چه خوب خانه عاقبتی است ﴿۱۵﴾ و کسانی که عهد خداوند را بعد از پیمان بستن نقض می کنند و آنچه را که خداوند امر به پیوستن به آن کرده را قطع می کنند و در زمین فساد می کنند آنان لعن (دوری) خداوند را دارند و خانه بدی دارند ﴿۱۶﴾ خداوند برای کسی که می خواهد روزی را بسط می دهد و تنگ می کند و به حیات دنیا شادمان شدند و حیات دنیا در برابر آخرت جز تمتعی (بهره مندی اندکی) نیست ﴿۱۷﴾ و کسانی که کفر ورزیده اند می گویند: چرا نشانه ای از پروردگارش بر او نازل نشده بگو همانا خداوند کسی را که بخواهد گمراه می کند و کسی را که انابه کند به سوی او هدایت می کند ﴿۱۸﴾ کسانی که ایمان آورده اند و با ذکر خداوند قلوبشان اطمینان می یابد، آگاه باشید که فقط با ذکر خداوند قلوب آرام می گیرد ﴿۱۹﴾ کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کردند خوشا بر آنها و سرانجام نیکی که دارند ﴿۲۰﴾ این چنین تو را در امتی فرستادیم که قبل از آن امت هایی در گذشته اند تا آنچه که به تو وحی کرده ایم را بر آنها برخوانی و (حال آنکه) آنها به رحمان کفر می ورزند بگو او پروردگار من است، خدایی جز او نیست بر او توکل کرده ام و نظرم تنها به او است ﴿۲۱﴾ و اگرچه همانا قرآنی (قرائت کردنی) که کوهها با آن سیر داده شود یا با آن زمین تگه شود یا با آن با مردگان صحبت شود (همین قرآن می باشد)، بلکه امر جمیعاً برای خداوند است آیا پس کسانی که ایمان آورده اند (از ایمان آوردن مشرکان) مأیوس نشده اند که اگر خداوند بخواهد البته مردم را جمیعاً هدایت می کند و پیوسته به کسانی که کفر ورزیده اند به آنها آنچه را که (در کفرشان) صنع می کنند گرفتاری اصابت می دهد یا نزدیک خانه هایشان فرود می آید تا آنکه وعده خداوند برسد که خداوند خلاف وعده نمی کند ﴿۲۲﴾ و همانا رسولانی

الْأَلْبَابِ ﴿۲۰﴾ الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَقْفُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿۲۱﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿۲۲﴾ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرُءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۲۳﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿۲۴﴾ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۲۵﴾ وَالَّذِينَ يَقْفُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿۲۶﴾ اللَّهُ يَسْطُرُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ﴿۲۷﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يَضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ﴿۲۸﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿۲۹﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحَسُنَ مَا أَجْرُهُمْ كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لِيَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابٌ ﴿۳۰﴾ وَلَوْ أَنْ قُرْآنًا سُرِّتَ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُتِبَ بِهِ الْمَوْتُ بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَنبَأِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيثَاقَ ﴿۳۱﴾ وَلَقَدْ

قبل از تو استهزاء شده‌اند و به کسانی که کفر ورزیده بودند مهلت دادم سپس آنها را گرفتم پس عقوبت من چگونه بود؟ ﴿۳۳﴾ آیا پس کسی که او قائم بر هر نفسی است به آنچه که کسب می‌کند (مانند کسی است که این چنین نیست) و برای خداوند شرکائی قرار دادند بگو آنها را نام ببرید، آیا شما او را به آنچه که نمی‌داند در زمین هست آگاه می‌کنید؟! یا با ظاهر کردن گفتاری بلکه برای کسانی که کفر ورزیده‌اند مکر آنها زینت داده شده و از (این) راه باز داشته شده‌اند و کسی را که خداوند گمراه کند پس هادیی برای او نیست ﴿۳۴﴾ آنها در زندگانی دنیا عذابی دارند و البته عذاب آخرت شاق‌تر است و در برابر خداوند نگهدارنده‌ای ندارند ﴿۳۵﴾ مثل جنتی که به متقین وعده داده شده (اینگونه است) که از زیر آن نهرها جاری می‌شود خوردنی‌هایش و سایه آن دائمی است این عاقبت (نیک) کسانی است که تقوا پیشه کرده‌اند و عاقبت کافران آتش است ﴿۳۶﴾ و کسانی که به آنها کتاب داده‌ایم به آنچه که به تو نازل شده شادمانند و از احزاب کسانی هستند که بعضی از آن را انکار می‌کنند بگو جز این نیست که امر شده‌ام که خداوند را بندگی کنم و به او شرک نورزم به سوی او دعوت می‌کنم و محلّ بازگشتم به او است ﴿۳۷﴾ و این چنین آن را به عنوان حکمتی عربی نازل کرده‌ایم و البته اگر از هواءهای آنها تبعیت کنی بعد از آنکه (بهره‌ای) از علم به تو آمده در برابر خداوند ولیی برای تو و نه نگهدارنده‌ای نیست ﴿۳۸﴾ و همانا رسولانی قبل از تو فرستاده‌ایم و برای آنها ازواج و ذریه‌ای قرار دادیم و برای رسولی نبوده که آیتی جز به اذن خداوند بیاورد هر وقتی نوشته‌ای (مکتوبه‌ای) دارد ﴿۳۹﴾ خداوند آنچه را که بخواهد محو می‌کند و تثبیت می‌کند و أمّ الکتاب نزد او است ﴿۴۰﴾ و اگر بعضی از آنچه را که به آنها وعده می‌دهیم به تو نشان دهیم یا تو را بمیرانیم (بر تو دشواری نیست) و جز این نیست که تنها رساندن بر (عهده) تو است و حساب بر (عهده) ما است ﴿۴۱﴾ آیا ندیده‌اند که ما پیوسته بر آنیم که از زمین از اطراف آن، از آن بکاهیم و خداوند است که حکم می‌کند، حکم او ردّ کننده‌ای ندارد و او سریع حساب کننده است ﴿۴۲﴾ و قطعاً کسانی که قبل از آنها بوده‌اند مکر کردند و مکرها جمیعاً برای خداوند است آنچه که هر نفسی کسب می‌کند را می‌داند و بزودی کافران خواهند دانست که چه کسی خانه عاقبت (خوش) را دارد ﴿۴۳﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند می‌گویند رسول نیستی بگو بین من و شما شهادت خداوند و کسی که علم کتاب نزد او است کفایت می‌کند.

اسْتَهْزِئْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَأَمَلَيْتَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿۳۳﴾
 أَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَيَّظَاهِرٍ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۴﴾ لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿۳۵﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿۳۶﴾ وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرْ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُو وَإِلَيْهِ مَآبٍ ﴿۳۷﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَمَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿۳۸﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٍ ﴿۳۹﴾ يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿۴۰﴾ وَإِنْ مَا تُرِيدُكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعُكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿۴۱﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۴۲﴾ وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفَّارُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۴۳﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

۱۴- سورة ابراهيم

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الر، کتابی است که آن را به تو نازل کردیم تا به اذن پروردگارشان مردم را از تاریکی‌ها به سوی نور به راه عزیز ستوده خارج کنی ۲ الله کسی است که آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای او هستند و او بر کافران از عذابی شدید ۳ کسانی که زندگانی دنیا را بر آخرت ترجیح می‌دهند و از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج می‌خواهند، آنان در گمراهی دوری هستند ۴ و رسولی را نفرستادیم مگر به زبان قوم خود تا برای آنان بیان کند و خداوند کسی را که بخواهد گمراه می‌کند و کسی را که بخواهد هدایت می‌نماید و او چیره و حکیم است ۵ و همانا موسی را با آیات خود فرستادیم که قوم خود را از تاریکی‌ها به نور خارج (بیرون) کند و ایام خداوند را به آنها یادآوری کن همانا در آن البته نشانه‌هایی هست برای هر بسیار صبر کننده بسیار شکر گزار ۶ و (به آنها یادآوری کن) آنوقتی را که موسی به قومش گفت که نعمت‌های خداوند بر شما را به یاد آورید آنوقتی را که شما را از آل فرعون که رنج بدی به شما تحمیل می‌کردند نجات داد و پسران شما را ذبح می‌کردند و زنان شما را زنده می‌گذاشتند و در آن بلائی عظیم از پروردگارتان بود ۷ و آنوقتی را که اعلام کرد (دانست) پروردگارتان که هرآینه اگر شکر کنید حتماً به شما افزون می‌کنم و هرآینه اگر کفر بورزید البته که عذاب من قطعاً شدید است ۸ و موسی گفت: اگر شما و کسانی که در زمین هستند جمعاً کفر بورزید پس همانا خداوند البته بی‌نیاز و ستوده است ۹ آیا خبر کسانی که پیش از شما بوده‌اند به شما نرسیده؟ قوم نوح و عاد و ثمود و کسان بعد از آنها که آنها را (کسی) جز خداوند نمی‌داند، که رسولانشان بی‌نیه‌هایی را نزد آنها آوردند آنگاه دستانشان را (از شدت غیظ) بر دهان‌های خود نهادند و گفتند: همانا ما به آنچه که شما به آن فرستاده شده‌اید کفر ورزیدیم و ما البته از آنچه که ما را به آن دعوت می‌کنید در شک هستیم، تردید کننده‌ایم ۱۰ رسولانشان گفتند: آیا درباره خداوند که آفریننده آسمان‌ها و زمین است شکی هست؟ او شما را دعوت می‌کند تا شما را از ذنوبتان بیامرزد و شما را تا وقتی معین به تأخیر اندازد، گفتند: که شما جز بشری مثل ما نیستید می‌خواهید که ما را از آنچه که

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الر كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۲ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ۳ الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ۴ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا يَلْسَانُ قَوْمِهِ لِيبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۵ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ۶ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُدَّبُّونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحِبُّونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ۷ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ۸ وَقَالَ مُوسَى إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَعَنِيَّ حَمِيدٌ ۹ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَقْوَاهِمُمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ وَإِنَّا لَنَجِي شَكًّا مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ۱۰ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَلَمَّا فِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخَّرَكُمْ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى قَالُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا

پدران ما عبادت می کرده‌اند صدّ شوید، پس سلطان (دلیل) آشکاری برای ما بیاورید ﴿۱۱﴾ رسولان‌شان به آنها گفتند: که ما جز بشری مثل شما نیستیم و لکن خداوند بر کسی از بندگانش که بخواهد منت می‌گذارد و ما را نباشد که جز به اذن خداوند سلطانی (دلیلی) برای شما بیاوریم و مؤمنان تنها باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۲﴾ و چرا ما بر خداوند توکل نکنیم و (در حالی که) او ما را به راه‌هایمان هدایت کرده است؟ و بر آنچه که شما به ما اذیت می‌رسانید البته حتماً صبر می‌کنیم و توکل کنندگان تنها باید بر خداوند توکل نمایند ﴿۱۳﴾ و کسانی که به رسولان‌شان کفر ورزیدند گفتند: حتماً شما را از سرزمین خود اخراج می‌کنیم یا آنکه شما حتماً به ملت ما باز می‌گردید پس پروردگارشان به آنها وحی کرد که ستمکاران را حتماً هلاک می‌کنیم ﴿۱۴﴾ و هر آینه شما را بعد از آنان حتماً در آن سرزمین ساکن خواهیم کرد آن برای کسی است که از مقام من خوف دارد و از وعید من می‌ترسد ﴿۱۵﴾ و طلب فتح کردند و هر زورگوی سرکش (در آن استفتاح) نومید شد ﴿۱۶﴾ جهنم از ورای او است و از آب زرداب نوشانده می‌شود ﴿۱۷﴾ که آن را جرعه جرعه می‌نوشد و به آسانی آن را قورت نمی‌دهد (فرو نمی‌برد) و مرگ از هر مکان نزد او می‌آید و (در حالی که) او مرده نیست و از ورای آن عذابی غلیظ است ﴿۱۸﴾ مثل کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیده‌اند اعمالشان مانند خاکستری است که در روز تندبادی (طوفانی) باد به آن شدید شده است که بر چیزی از آنچه که کسب کرده‌اند توانائی ندارند آن همان گمراهی دور است ﴿۱۹﴾ آیا ندیدی که خداوند آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید اگر بخواهد شما را می‌برد و خلق جدیدی را می‌آورد ﴿۲۰﴾ و آن بر خداوند دشوار نیست ﴿۲۱﴾ و جمیعاً برای خداوند بارز (حاضر) شده‌اند و ضعیفاء به کسانی که استکبار کرده بودند گفتند همانا ما پیرو شما بودیم پس آیا شما از چیزی از عذاب خداوند از ما بی‌نیاز کننده هستید؟ گفتند اگر خداوند ما را هدایت می‌کرد البته شما را هدایت می‌کردیم، بر ما (و بر شما) یکسان است چه بی‌تابی کنیم یا صبر کنیم، برای ما مفری (در رویی) نیست ﴿۲۲﴾ و چون امر قضاء شد شیطان گفت همانا خداوند به شما با وعده حق وعده داد و من هم به شما وعده دادم و با شما خلاف (وعده) کردم و من بر شما سلطانی (اجباری) نداشتم جز اینکه شما را دعوت کردم و شما بر من اجابت کردید، پس مرا ملامت مکنید و خودتان را ملامت

تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿۱۱﴾ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۲﴾ وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَىٰ اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنْصِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿۱۳﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿۱۴﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿۱۵﴾ وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿۱۶﴾ مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَاءٍ صَدِيدٍ ﴿۱۷﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿۱۸﴾ مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْعَبيدُ ﴿۱۹﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَأْ يُدْهِبِكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿۲۰﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَىٰ اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿۲۱﴾ وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ ﴿۲۲﴾ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ

کنید، من فریادرس شما نیستم و شما فریادرس من نیستید همانا من به آنچه که مرا از قبل شریک کرده بودید کفر ورزیدم همانا ستمکاران عذابى دردناک دارند ﴿۲۳﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند در جنّت‌هایی داخل شوند که از زیر آنها نهرها جاری می‌شود در آنجا به اذن پروردگارشان مانند گارند تحیّیشان در آنجا سلام است ﴿۲۴﴾ آیا ندیدی چگونه خداوند مثلى زد کلمه طیبه (على ع) را مانند درختی پاک که اصل آن ثابت و شاخه آن در آسمان است ﴿۲۵﴾ که به اذن پروردگارش در هر زمان میوه‌اش را می‌دهد و خداوند برای مردم این مثل‌ها را می‌زند تا شاید که به یاد آورند ﴿۲۶﴾ و مثل کلمه خبیثه مانند درخت خبیثه‌ای است که از بالای زمین کنده شده قرارى ندارد ﴿۲۷﴾ خداوند کسانی را که ایمان آورده‌اند با این قول ثابت در حیات دنیا و در آخرت تثبیت می‌کند و خداوند ظالمین را گمراه می‌کند و خداوند آنچه را که می‌خواهد می‌کند ﴿۲۸﴾ آیا ندیدی کسانی را که نعمت خداوند را به کفر تبدیل کردند و قومشان را در دار نابودی جای دادند ﴿۲۹﴾ جهنم آنها را می‌سوزاند و چه بد قرارگاهی است ﴿۳۰﴾ و برای خداوند همتیانی قرار دادند تا از راه او گمراه کنند بگو بهره ببرید زیرا سرانجامتان به آتش است ﴿۳۱﴾ به بندگان من کسانی که ایمان آورده‌اند بگو: نماز را بپا دارند و از آنچه که به آنها روزی داده‌ایم بطور پنهانی و بطور علنی انفاق کنند قبل از آنکه روزی بیاید که نه معامله‌ای در آن هست و نه دوستی ﴿۳۲﴾ خداوند کسی است که آسمان‌ها و زمین را خلق کرد و از آسمان آب را فرو فرستاد و با آن از ثمرات رزقی برای شما خارج کرد و برای شما کشتی را مسخّر نمود تا در دریا به امر او جاری شود و برای شما نهرها را مسخّر کرد ﴿۳۳﴾ و برای شما خورشید و ماه که پیوسته حرکت کننده‌اند را مسخّر کرد و برای شما شب و روز را مسخّر کرد ﴿۳۴﴾ و از هر آنچه که از آن سؤال کرده بودید به شما داد و اگر بشمارید نعمت‌های خداوند را، آنها را احصاء نمی‌کنید همانا انسان البته بسیار ستمکار و بسیار ناسپاس است ﴿۳۵﴾ و (به یاد آور یا یادآوری کن) آنوقت که ابراهیم گفت پروردگارا این شهر را امن قرار بده و از من و فرزندانم دور بدار که اصنام را بپرستیم ﴿۳۶﴾ پروردگارا همانا اینان بسیاری از مردم را گمراه کردند پس کسی که از من تبعیت کند پس همانا او از من است و کسی که از من نافرمانی کند پس همانا تو بسیار آمرزنده و مهربان هستی ﴿۳۷﴾ (ای)

وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِحِيَّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ
 مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۳﴾
 وَأُدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ
 رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿۲۴﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ
 ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ
 أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿۲۵﴾ تُؤْتِي أُكْلَهَا
 كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ
 لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۲۶﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ
 كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا
 مِنْ قَرَارٍ ﴿۲۷﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ
 الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ
 الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿۲۸﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى
 الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ
 دَارَ الْبُورِ ﴿۲۹﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿۳۰﴾
 وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ
 تَمَتَّعُوا فَإِن مَصِيرُكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿۳۱﴾ قُلْ لِعِبَادِي
 الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا
 رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا
 بَيِّعُ فِيهِ وَلَا خِلَالٌ ﴿۳۲﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
 فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿۳۳﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ
 وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿۳۴﴾
 وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ
 اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿۳۵﴾
 وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا
 وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿۳۶﴾ رَبِّ إِنَّهُمْ
 أَضَلَّلَنِي كَثِيرًا مِنْ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي

پروردگار ما، همانا من (بعضی) از ذریه‌ام را در دره‌ای بدون کشت نزد بیت الحرام (خانه محترم) تو سکنی داده‌ام (ای) پروردگار ما، تا اقامه نماز کنند پس (بعضی) از دل‌های مردم را قرار ده که به سوی آنها تمایل کنند از ثمرات به آنان روزی بده به ترقب اینکه آنها شکر کنند ﴿۳۸﴾ (ای) پروردگار ما، همانا تو می‌دانی آنچه را که مخفی می‌کنیم و آنچه را که علنی می‌نمایم و چیزی در زمین و نه در آسمان بر خداوند مخفی نمی‌ماند ﴿۳۹﴾ ستایش برای خدایی است که بر کهنسالی اسماعیل و اسحاق را به من بخشید همانا پروردگار من البتّه شنوای دعاء است ﴿۴۰﴾ پروردگارا مرا اقامه کننده نماز قرار بده و از ذریه‌ام (ای) پروردگار ما، دعای مرا قبول کن ﴿۴۱﴾ (ای) پروردگار ما مرا و والدینم را بیمارز و بر مؤمنین در روزی که حساب برپا می‌شود ﴿۴۲﴾ و هرگز مپندار که خداوند از آنچه که ستمکاران عمل می‌کنند غافل است جز این نیست که از آنها به تأخیر می‌اندازد تا روزی که در آن چشم‌ها خیره می‌شود ﴿۴۳﴾ (در حالی که) شتابان هستند سرهایشان را بالا گرفته‌اند که پلک‌هایشان به (خود) آنها بر نمی‌گردد و دل‌هایشان خالی است ﴿۴۴﴾ و مردم را انذار کن از روزی که عذاب به آنها می‌رسد پس کسانی که ظلم کرده‌اند می‌گویند: (ای) پروردگار ما، برای ما تا اجلی نزدیک به تأخیر انداز (مهلت بده) که دعوت را اجابت کنیم و از رسولان تبعیت کنیم، آیا شما قبلاً سوگند نخورده بودید که زوالی ندارید ﴿۴۵﴾ و (حال آنکه) در مسکن کسانی که به خودشان ستم کرده بودند ساکن شده بودید و برای شما بیان (روشن) شد که با آنها چه کردیم و برای شما مثل‌ها زدیم ﴿۴۶﴾ و مکرشان را مکر کرده بودند و مکر آنها نزد خداوند است و اگرچه مکر آنها (چنان) بود تا کوه‌ها از آن زایل (متلاشی) شوند ﴿۴۷﴾ و هرگز مپندار که خداوند خلف کننده و عده خود به رسولانش است همانا خداوند غالب و دارنده انتقام است ﴿۴۸﴾ روزی که (این) زمین تبدیل می‌شود به زمینی دیگر و آسمان‌ها، و برای خدای واحد بسیار مسلط بارز شده‌اند ﴿۴۹﴾ و مجرمین را در آنروز در زنجیرها بند شد گانی می‌بینی ﴿۵۰﴾ پیراهن‌های آنها از قطران (شیره) و آتش صورت‌های آنها را می‌پوشاند ﴿۵۱﴾ البتّه خداوند هر نفسی را به آنچه که کسب کرده است جزاء می‌دهد همانا خداوند سریع حساب کننده است ﴿۵۲﴾ این (قدر از) رساندن (اعلان) برای مردم (کفایت می‌کند) و تا به آن انذار شوند و تا بدانند که جز این نیست که او خدای واحد است و تا خردمندان متذکر شوند.

وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۷﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْتِدَاءَ مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿۳۸﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿۳۹﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿۴۰﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿۴۱﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿۴۲﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿۴۳﴾ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْتِدَاءَ هَوَاءٍ ﴿۴۴﴾ وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرْنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ نَحِبْ دَعْوَتَكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَفْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمُ مِنْ زَوَالٍ ﴿۴۵﴾ وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ﴿۴۶﴾ وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿۴۷﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿۴۸﴾ يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿۴۹﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿۵۰﴾ سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَتَعْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارَ ﴿۵۱﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۵۲﴾ هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ

جزء چهاردهم

۱۵- سوره حجر

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الر، این آیات کتاب و قرآنی مبین (روشنگر) است ۲ چه بسا کسانی که کفر ورزیده‌اند دوست دارند که کاش مسلمان (تسلیم شده) بودند ۳ آنها را واگذار (رها کن) که بخورند و بهره‌مند شوند و آرزو آنها را سرگرم کند پس خواهند دانست ۴ و قریه‌ای را هلاک نکردیم مگر آنکه کتاب (مقرر) معلومی داشتند ۵ امتی از اجل خود سبقت نمی‌گیرد و به تأخیر نمی‌افتد ۶ و گفتند: ای کسی که ذکر بر او نازل شده همانا تو مجنونی ۷ اگر از راستگویان می‌باشی چرا ملائکه را نزد ما نمی‌آوری ۸ ملائکه را نازل نمی‌کنیم مگر به حق و آنوقت (دیگر) به آنها مهلت داده نمی‌شود ۹ همانا هر آینه ما ذکر را نازل کردیم و همانا خود البتّه حافظ آن هستیم ۱۰ و همانا ما قبل از تو (پیامبرانی) در پیروان اولین (پیشینیان) فرستادیم ۱۱ و رسولی نزد آنها نیامد مگر آنکه او را استهزاء می‌کردند ۱۲ این چنین آن را در قلوب مجرمان راه می‌دهیم (داخل می‌کنیم) ۱۳ که به او ایمان نمی‌آورند و سنت (خداوند درباره) پیشینیان (نیز) چنین بوده ۱۴ و اگر برای آنان دری از آسمان می‌گشودیم پس آنان از آن شروع به عروج می‌کردند ۱۵ البتّه (باز) می‌گفتند جز این نیست که چشمان ما مست (منگ) شده بلکه ما گروهی هستیم که سحر شده‌ایم ۱۶ و همانا ما در آسمان برج‌هایی قرار داده‌ایم و آنها را برای نظر کنندگان زینت دادیم ۱۷ و آنها را از هر شیطان رجیمی (رانده شده‌ای) حفظ کردیم ۱۸ مگر کسی که دزدانه بشنود که شهابی آشکار (واضح) او را دنبال می‌کند ۱۹ و زمین را گسترانیدیم و در آن کوه‌هایی افکندیم و از هر چیز موزونی (سنجیده و مناسبی) در آن رویانیدیم ۲۰ و در آن برای شما و کسانی که شما روزی دهنده آنها نیستید وسایل زندگی قرار دادیم ۲۱ و هیچ چیزی نیست مگر آنکه خزائن آن نزد ما است و آن را نازل نمی‌کنیم مگر به اندازه‌ای معلوم ۲۲ و بادها را به جهت تلقیح (بارور کردن) فرستادیم و از آسمان آب را نازل کردیم و شما را به وسیله آن سیراب کردیم و شما خازن (نگهبان) آن نیستید ۲۳ و همانا البتّه این ماییم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و ما وارث هستیم ۲۴ و همانا پیشینیان از شما را می‌شناسیم و همانا پسینیان (آیندگان) را می‌شناسیم ۲۵ و همانا پروردگار تو اوست که آنها را حشر می‌کند به درستی که او حکیم و دانا است ۲۶ و همانا ما انسان را از لجن ریخته شده گندیده‌ای خلق کردیم ۲۷ و جن را او را قبل از او از آتش بادی گرم خلق کردیم ۲۸ و (به یاد آور) آنوقتی را که پروردگارت به ملائکه گفت: همانا من خالق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُّبِينٍ ۲ رَبَّمَا يُودُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ۳ ذَرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ۴ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَعْلُومٌ ۵ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ۶ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ۷ لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَائِكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۸ مَا نُنزِّلُ الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ۹ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۱۰ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ۱۱ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۱۲ كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ۱۳ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ۱۴ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ۱۵ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ۱۶ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَرِيَاءَهَا لِلنَّازِطِينَ ۱۷ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ۱۸ إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ مُبِينٌ ۱۹ وَالْأَرْضُ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبِتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ۲۰ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ۲۱ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ۲۲ وَأَرْسَلْنَا الرِّيَّاحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ۲۳ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ۲۴ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ۲۵ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ۲۶ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ۲۷ وَالْجَنَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ

بشری از لجن گندیده ریخته شده هستم ﴿۲۱﴾ پس وقتی که او را مرتب (تمام، استوار) کردم ﴿۲۲﴾ و در او از روح خود دمیدم پس بر او سجده کننده واقع شوید ﴿۲۳﴾ آنگاه ملائکه همه آنها با هم سجده کردند مگر ابلیس که اباہ کرد که با سجده کنندگان باشد ﴿۲۴﴾ (خداوند) گفت: ای ابلیس تو را چه شده است که با سجده کنندگان (همراه) نمی‌باشی؟ ﴿۲۵﴾ (ابلیس) گفت: من بر آن نمی‌باشم که بر بشری که او را از لجن گندیده ریخته شده‌ای خلق کرده‌ای سجده کنم ﴿۲۶﴾ (خداوند) گفت: پس، از آن خارج شو زیرا تو رانده شده‌ای ﴿۲۷﴾ و همانا تا روز دین بر تو لعنت (دوری) هست ﴿۲۸﴾ (ابلیس) گفت: پروردگارا پس تا روزی که آنها برانگیخته می‌شوند به من مهلت بده (می‌دهی) ﴿۲۹﴾ (خداوند) گفت: همانا تو از مهلت داده شد گانی ﴿۳۰﴾ تا روز وقت معلوم ﴿۳۱﴾ (ابلیس) گفت: پروردگارا چرا مرا اغواء (گمراه) کردی البتہ حتماً در زمین برای آنان زینت می‌دهم و البتہ حتماً همگی آنها را اغواء می‌کنم ﴿۳۲﴾ جز بندگان مخلص (خلاص داده شده) تو را از میان آنها ﴿۳۳﴾ (خداوند) گفت: این راهی است که مستقیم به سوی من است ﴿۳۴﴾ همانا به بندگان من تسلطی بر آنها نداری مگر کسانی از اغواء شدگان که از تو تبعیت کنند ﴿۳۵﴾ و همانا جهنم البتہ وعده گاه همگی آنان است ﴿۳۶﴾ که هفت درب دارد که هر دربی، از آنها جزئی (گروهی) تقسیم شده دارد ﴿۳۷﴾ همانا متقین در جنت‌ها و چشمه‌ها هستند ﴿۳۸﴾ (به آنها گفته می‌شود) با سلامت و به امنیت داخل آنجا شوید ﴿۳۹﴾ و آنچه از کینه که در سینه‌های آنان است را برکنده‌ایم (در حالی که) برادرانی روبروی هم بر تخت‌ها هستند ﴿۴۰﴾ در آنجا به آنها رنجی نمی‌رسد و آنها از آنجا اخراج نمی‌شوند ﴿۴۱﴾ خبر بده به بندگان من که البتہ من بسیار آمرزنده و مهربان هستم ﴿۴۲﴾ و اینکه عذاب من همان عذاب دردناک است ﴿۴۳﴾ و به آنها از میهمانان ابراهیم خبر بده ﴿۴۴﴾ آنوقت که بر او داخل شدند و گفتند: سلام، (ابراهیم) گفت: همانا ما از شما ترسان هستیم ﴿۴۵﴾ (میهمانان) گفتند بیم نکن ما به تو به پسری دانا بشارت می‌دهیم ﴿۴۶﴾ (ابراهیم) گفت: آیا به من بشارت می‌دهید با اینکه پیری به من رسیده؟ پس به چه چیزی مرا بشارت می‌دهید؟ ﴿۴۷﴾ (میهمانان) گفتند: به تو به (امری) حق بشارت می‌دهیم پس از نو میدان باش ﴿۴۸﴾ (ابراهیم) گفت: و چه کسی از رحمت پروردگارش ناامید می‌شود جز گمراهان ﴿۴۹﴾ (ابراهیم) گفت: پس کار شما چیست؟ ای فرستاده شدگان ﴿۵۰﴾ (فرستاده شدگان) گفتند: همانا ما به سوی قوم مجرمی (قوم لوط) فرستاده شده‌ایم ﴿۵۱﴾ مگر اهل (خانواده، خاندان) لوط، همانا ما البتہ همگی آنها را نجات می‌دهیم ﴿۵۲﴾ مگر زن او را که مقدر کرده‌ایم که او (مؤنث) البتہ از جاماندگان است ﴿۵۳﴾ پس چون فرستاده شدگان نزد خانواده لوط آمدند ﴿۵۴﴾ (لوط) گفت همانا شما گروهی ناشناس هستید ﴿۵۵﴾ (فرستاده شدگان) گفتند: بلکه آنچه را که در آن تردید می‌کردند نزد تو

قَبْلُ مِنْ نَارِ السَّمُومِ ﴿۲۸﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿۲۹﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿۳۰﴾ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿۳۱﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿۳۲﴾ قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿۳۳﴾ قَالَ لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿۳۴﴾ قَالَ فَخُذْ مِنْهَا فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿۳۵﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿۳۶﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۳۷﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿۳۸﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿۳۹﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۴۰﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ ﴿۴۱﴾ قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿۴۲﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْعَاوِينَ ﴿۴۳﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۴۴﴾ لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَقْسُومٌ ﴿۴۵﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۴۶﴾ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِينَ ﴿۴۷﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿۴۸﴾ لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿۴۹﴾ نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۵۰﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿۵۱﴾ وَنَبَّيْنَاهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴿۵۲﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجَلُونَ ﴿۵۳﴾ قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿۵۴﴾ قَالَ أَبَشِّرْهُنِّي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ يُبَشِّرُونِ ﴿۵۵﴾ قَالُوا بِشْرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تُكُنْ مِنَ الْفَاطِنِينَ ﴿۵۶﴾ قَالَ وَمَنْ يَقْظُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّي إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿۵۷﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۵۸﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُجْرِمِينَ ﴿۵۹﴾ إِلَّا آلَ لُوطٍ إِنَّا لَمَنْجُوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۶۰﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿۶۱﴾ فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿۶۲﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿۶۳﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا

آوردیم ۶۴ و (امر) حق را نزد تو آورده‌ایم و همانا ما قطعاً راستگوییم ۶۵ پس به پاسی (گذشته) از شب اهلت را حرکت بده و پشت سر آنها برو و از شما احدی نباید التفات (توجه) کند (باز پس نگرد) و از جایی که به شما امر می‌شود بروید ۶۶ و آن امر را به او حکم کردیم که آنها (واپسماندگان) (در حالی) صبح کنند همانند که از ریشه کنده شده‌اند ۶۷ و اهل شهر آمدند (در حالی که) مژده می‌دادند ۶۸ (لوط) گفت: همانا اینان مهمانان من هستند و مرا رسوا نکنید ۶۹ و از خداوند بهراسید و مرا خوار نکنید ۷۰ (اهل شهر) گفتند: آیا ما تو را از عالمیان (هر مردمانی) نهی نکردیم؟ ۷۱ (لوط) گفت: اینان (همه دختران شهر) دختران من هستند اگر انجام دهنده می‌باشید ۷۲ قسم به جان تو که آنها البته در مستی خود سرگرداندند ۷۳ پس آن بانگ (بلند) آنها را به هنگام طلوع (آفتاب) در گرفت ۷۴ پس زبر آن را در زیر آن قرار دادیم و بر آنها سنگ‌هایی از سنگ گل بارانیدیم ۷۵ همانا در آن البته آیاتی برای فراستمدان هست ۷۶ و همانا آنها بر سر راهی هستند که برقرار است ۷۷ همانا در آن البته نشانه‌ای برای مؤمنین هست ۷۸ و همانا اهل ایکه البته ظالم بودند ۷۹ پس از آنها انتقام گرفتیم و همانا آن دو (ایکه و مدین) البته بر سر راهی آشکار بودند ۸۰ و همانا اهل حجر (قوم ثمود) فرستادگان (صالح) را تکذیب کردند ۸۱ و آیاتمان را به آنها دادیم پس از آنها اعراض کردند ۸۲ و از کوه‌ها خانه‌هایی می‌تراشیدند تا در امان باشند ۸۳ پس آنها را بامدادان بانگی فرو گرفت ۸۴ پس آنچه که کسب کرده بودند آنها را بی‌نیاز نکرد ۸۵ و آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را مگر به حق خلق نکردیم و همانا ساعت حتماً آن آمدنی است پس با صفحی زیبا صفح (پاک کردن دل) کن ۸۶ همانا پروردگار تو همان بسیار خلق کننده و دانا است ۸۷ و همانا به تو دو هفت تایی (چهارده) و قرآن عظیم را داده‌ایم ۸۸ دو چشمت را به آنچه که ما ازواجی (اصنافی، گروه‌هایی) از آنها را به آن بهره‌مند ساختیم مدوز و به خاطر آنها اندوه مخور و بال خود را بر مؤمنین بگستران (فروتن باش) ۸۹ و بگو: همانا من البته بیم دهنده آشکار هستم ۹۰ چنانکه بر تقسیم کنندگان نازل کردیم ۹۱ کسانی که قرآن را بخش بخش (افسانه) کردند ۹۲ پس قسم به پروردگارت که البته حتماً از همگی آنها سؤال (بازخواست) می‌کنیم ۹۳ درباره آنچه که عمل می‌کردند ۹۴ پس آنچه را که به آن امر شده‌ای اعلان (علنی) کن و از مشرکان روی بگردان ۹۵ به درستی که ما در برابر استهزاء کنندگان برای تو کافی هستیم ۹۶ کسانی که با خداوند خدایی دیگر را قرار می‌دهند، پس خواهند دانست ۹۷ و همانا ما می‌دانیم که تو از آنچه که آنها می‌گویند سینهات تنگ می‌شود ۹۸ پس به ستایش پروردگارت تسبیح کن و از سجده کنندگان باش ۹۹ و پروردگارت را بندگی کن تا به تو یقین (مرگ) فرارسد.

کائوا فيه يمترون ۶۴ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ۶۵ فَأَسِرْ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ۶۶ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَوْلَاءِ مَقْطُوعٌ مُصْبِحِينَ ۶۷ وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ۶۸ قَالَ إِنَّ هَوْلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ۶۹ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ ۷۰ قَالُوا أَوْلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ ۷۱ قَالَ هَوْلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ۷۲ لَعَمْرِكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ۷۳ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ مُشْرِقِينَ ۷۴ فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ ۷۵ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ۷۶ وَإِنَّهَا لِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ۷۷ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ۷۸ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لظَالِمِينَ ۷۹ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ۸۰ وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ۸۱ وَأَتَيْنَاهُمْ آيَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ۸۲ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا آمِنِينَ ۸۳ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ مُصْبِحِينَ ۸۴ فَمَا أُغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۸۵ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَبِيلَ ۸۶ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ۸۷ وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ۸۸ لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفَضْ جَنَاحَكَ لِّلْمُؤْمِنِينَ ۸۹ وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ۹۰ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ۹۱ الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ۹۲ فَوَرَبِّكَ لَنَسَأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ۹۳ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۹۴ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ۹۵ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ۹۶ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ۹۷ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ۹۸ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ۹۹ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

۱۶- سوره نحل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) اَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۲) يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ۳) خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۴) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ۵) وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ۶) وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرْجَوْنَ وَحِينَ تُسْرَحُونَ ۷) وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَدَلٍ لَّمْ تَكُونُوا بِالْغِيَةِ إِلَّا لِبَشَرٍ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَعُوفٌ رَحِيمٌ ۸) وَالْحَيْلِ وَالْبِغَالِ وَالْحَمِيرِ لَتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۹) وَعَلَىٰ اللَّهِ قُضْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ۱۰) هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ۱۱) يُنبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۱۲) وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّلَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَاللَّجُوجُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۱۳) وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ۱۴) وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَىٰ الْفُلْكَ مَوَازِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَعَلَّكُم تَشْكُرُونَ ۱۵) وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ۱۶) وَعَلَامَاتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ۱۷) أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۱۸) وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ۱۹)

به نام خداوند بخشنده مهربان
 ۱) امر خداوند در رسید پس تعجیل آن را طلب نکنید او منزّه و تعالی (بالا تر) است از آنچه که شریک (او) می نمایند ۲) او ملائکه را با روح از (عالم) امر خود بر کسی از بندگانش که بخواهد نازل می کند که انذار کنید که جز من خدایی نیست پس از من بهراسید ۳) آسمانها و زمین را به حقّ خلق کرد بالاتر است از آنچه که (با او) شریک می کنند ۴) انسان را از نطفه‌ای خلق کرد پس آنوقت او ستیزه کننده‌ای آشکار است ۵) و چهارپایان را، آنها را برای شما خلق کرد که در آنها گرمپوشی و منفعی هست و از آنها می خورید ۶) و در آنها برای شما (مظاهر) جمال (و تجمل) هست چینی که (از چرا) بر می گردانید و چینی که به چرا می برید ۷) و بارهای شما را به شهری حمل می کنند که (شما خودتان) جز با مشقت دادن خود به آنجا نمی رسیدید (چه رسد با بار) همانا پروردگارتان البتّه رئوف و مهربان است ۸) و اسبان و استران و خران را تا بر آنها سوار شوید و زینت هستند و خلق می کند آنچه را که نمی دانید ۹) و راه میانه (خارج از افراط و تفریط) بر خداوند است و (برخی) از آنها (راهها) منحرف هستند و اگر می خواست البتّه همگی شما را هدایت می کرد ۱۰) او کسی است که از آسمان برای شما آبی فرو فرستاد که شراب (نوشیدن) از آن و شجر (اعمّ از گیاه) از آن است در آن می چرانید ۱۱) با آن زرع و زیتون و نخیل (درختان خرما) و انگور (مو) و از هر میوه‌ای را برای شما می رویاند، همانا در آن البتّه نشانه‌ای هست برای گروهی که تفکر می کنند ۱۲) و شب و روز و خورشید و ماه و نجوم مسخّر به امر خود را برای شما مسخّر نمود همانا در آن البتّه نشانه‌هایی هست برای گروهی که تعقل می کنند ۱۳) و آنچه را که برای شما در زمین به رنگ‌های مختلف پدید آورد همانا در آنها برای گروهی که پند می گیرند البتّه نشانه‌ای هست ۱۴) و او کسی است که دریا را مسخّر کرد تا از آن گوشتی باطراوت بخورید و از آن زیور خارج کنید که آن را پوشید و کشتی‌ها را می بینی که در آن (آب را) می شکافند تا از فضل او طلب کنید و تا شما شکر کنید ۱۵) و در زمین کوه‌های استوار افکند تا مبادا شما را تکان دهد و نه‌هایی و راه‌هایی تا شما هدایت شوید ۱۶) و علامت‌هایی و به ستاره‌ها آنها هدایت می شوند (راه خود را می یابند) ۱۷) آیا پس کسی که خلق می کند مانند کسی است که خلق نمی کند آیا پس متذکّر نمی شوید (پند نمی گیرید)؟ ۱۸) و اگر نعمت‌های خداوند را بشمارید نمی توانید آنها را احصاء کنید همانا خداوند البتّه بسیار آمرزنده و مهربان است ۱۹)

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿۲۰﴾ وَالَّذِينَ
يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ
يُخْلَقُونَ ﴿۲۱﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرٌ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ
يُبْعَثُونَ ﴿۲۲﴾ إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكِرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿۲۳﴾ لَا
جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿۲۴﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أُنزِلَ
رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۲۵﴾ لِيَحْمِلُوا
أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ
يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿۲۶﴾ قَدْ
مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ
السَّمَاءِ فَفَخَّرَ عَلَيْهِمْ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۲۷﴾ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
يُجْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقِقُونَ
فِيهِمْ قَالِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ
وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۲۸﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ
الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا
نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿۲۹﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبَلِيسٌ
مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿۳۰﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أُنزِلَ
رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرٌ لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا
حَسَنَةً وَلِدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعَمَ دَارَ الْمُتَّقِينَ ﴿۳۱﴾
جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿۳۲﴾
الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ
عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۳۳﴾ هَلْ
يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ
رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ
اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۳۴﴾ فَاصَابَهُمْ
سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ
﴿۳۵﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ

خداوند می داند آنچه را که پنهان می دارید و آنچه را که علنی (اشکار) می کنید ﴿۲۰﴾ و کسانی را به جای خداوند می خوانند که چیزی را خلق نمی کنند و (حال آنکه) آنها (خود) خلق می شوند ﴿۲۱﴾ مردگانی، غیر زنده هستند و (حال آنکه) شعور نمی ورزند که خود کی برانگیخته می شوند ﴿۲۲﴾ خدای شما خدای یکتا است پس کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند قلوبشان منکر است و آنان (خود) مستکبر هستند ﴿۲۳﴾ حَقًّا (در حقیقت) همانا خداوند است که می داند آنچه را که پنهان می کنند و آنچه را که علنی می سازند، همانا او مستکبران (استکبار کنندگان) را دوست ندارد ﴿۲۴﴾ و وقتی که به آنها گفته شود که پروردگار شما چه نازل کرده؟ می گویند افسانه های پیشینیان را ﴿۲۵﴾ تا روز قیامت بار خویش و (بخشی) از بار کسانی را که بدون علم گمراهشان کردند (بر دوش) بکشند، بدانید آنچه که (به دوش) می کشند بد (باری) است ﴿۲۶﴾ کسانی که قبل از آنها بودند مکر کرده اند پس خداوند بنیان آنها را از قاعده (پایه) ویران کرد، و سقف بالای سر آنها را بر آنها فرو ریخت و عذاب از جایی که نمی فهمیدند به آنها آمد ﴿۲۷﴾ سپس در روز قیامت آنها را خوار می کند و (به آنان) می گوید کجا بندگان شرکای من کسانی که درباره آنها دشمنی می کردید کسانی که علم داده شده اند گفتند: همانا امروز خواری و بدی نصیب کافران است ﴿۲۸﴾ کسانی که ملائکه آنها را می میراند (در حالی که) آنها ستم کننده به خودشان هستند پس سر تسلیم فرو انداختند که ما به هیچ (کار) بدی عمل نمی کردیم بلی همانا خداوند به آنچه که عمل می کرده اید دانا است ﴿۲۹﴾ پس از درب های جهنم داخل شوید که در آن ماندگار هستید که البته جایگاه متکبرین بد است ﴿۳۰﴾ و به کسانی که تقوا پیشه کردند گفته شد پروردگارتان چه فرو فرستاده؟ گفتند خیر را (فرستاد)، کسانی که احسان کرده اند در این دنیا حسنه ای دارند و البته خانه آخرت بهتر است و سرای پرهیزگاران چه نیکو است ﴿۳۱﴾ جنت های عدنی است که داخل آنها می شوند از تحت آنها نهرها جاری می شود آنها در آنجا آنچه را که بخواهند دارند این چنین خداوند به تقواء پیشگان جزاء می دهد ﴿۳۲﴾ کسانی که ملائکه آنها را می میراند (در حالی که) پاک هستند می گویند سلام بر شما داخل جنت شوید به خاطر آنچه که عمل می کردید ﴿۳۳﴾ آیا جز این را منتظرند که ملائکه نزد آنها بروند یا امر پروردگارت بیاید، کسانی که قبل از آنها بودند این چنین کردند و خداوند به آنها ستم نکرد و لکن آنها به خودشان ظلم می کردند ﴿۳۴﴾ پس بدی های آنچه که عمل کردند به آنها اصابت کرد و آنچه که آن را استهزاء می کردند آنها را احاطه نمود ﴿۳۵﴾ و کسانی که شرک ورزیدند گفتند: اگر خداوند می خواست ما و نه پدران ما چیزی را به جای او عبادت نمی کردیم و به جای او چیزی را حرام

دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ
 دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ
 عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي
 كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ
 فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ
 الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
 عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ ﴿۳۴﴾ إِنْ تَحْرَضْ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ
 اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿۳۵﴾
 وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ
 يَمُوتُ بَلَى وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾ لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿۳۷﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا
 لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۳۸﴾
 وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ
 فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جَزَاءَ الْأَخْرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا
 يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۴۰﴾
 وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ
 فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۴۱﴾
 بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِيُبَيِّنَ لِلنَّاسِ
 مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۴۲﴾ أَفَأَمِنَ الَّذِينَ
 مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ
 يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۴۳﴾ أَوْ
 يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلِبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۴۴﴾ أَوْ
 يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۴۵﴾
 أَوْلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيِّئُ ظِلَالُهُ
 عَنِ اليمِينِ وَالشَّمَالِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿۴۶﴾
 وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ
 ذَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۴۷﴾ يَخَافُونَ
 رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿۴۸﴾ وَقَالَ
 اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ اثْنَيْنِ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ
 فَإِنِّي فَارْهَبُونَ ﴿۴۹﴾ وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

نمی کردیم، کسانی که قبل از آنها بودند این چنین کردند پس آیا جز رساندن
 آشکار بر (عهده) رسولان است؟ ﴿۳۳﴾ و هر آینه در هر امتی رسولی فرستادیم که
 خدای را بندگی کنید و از طاغوت اجتناب نمایید و از میان آنها کسانی بودند که
 خداوند (آنها را) هدایت کرد و از میان آنها کسانی بودند که گمراهی بر آنان
 محقق شد، پس در زمین سیر کنید و نظر کنید که عاقبت تکذیب کنندگان چگونه
 بود ﴿۳۴﴾ اگر چه بر هدایت آنان حرص می زنی اما خداوند کسی را که گمراه کرده
 هدایت نمی کند و آنان یاورانی ندارند ﴿۳۵﴾ و برای تأکید سوگندشان به خداوند قسم
 یاد کردند که خداوند کسی را که می میرد بر نمی انگیزاند، آری، بر آن یقیناً و
 حقیقتاً وعده داده و لکن بیشتر مردم نمی دانند ﴿۳۶﴾ تا برای آنها آشکار کند آنچه را
 که در آن با هم اختلاف می کردند و تا کسانی که کفر ورزیده اند بدانند که آنها
 خود دروغگو بوده اند ﴿۳۷﴾ جز این نیست که گفتار ما برای چیزی وقتی که آن را
 اراده کنیم این است که به آن می گوئیم: بیاش، پس می باشد ﴿۳۸﴾ و کسانی که بعد از
 آنکه به آنها ظلم شد در راه خدا هجرت کردند البته برای آنها در دنیا (خانه ای)
 نیکو بنا می کنیم و البته اجر آخرت بزرگتر است اگر (مردم) می دانستند ﴿۳۹﴾ کسانی
 که صبر کرده اند و بر پروردگارشان توکل می کنند ﴿۴۰﴾ و قبل از تو مگر مردانی را
 که به آنها وحی می کردیم نفرستادیم پس اگر نمی دانید از اهل ذکر سؤال کنید ﴿۴۱﴾
 بیانات (احکام نبوی) و زبر (احکام ولوی، خرد) و ذکر را به تو نازل کردیم تا برای
 مردم آنچه که به آنها نازل شده را بیان کنی و تا آنها فکر کنند ﴿۴۲﴾ آیا پس کسانی
 که به بدی ها مکر کردند از اینکه خداوند زمین را با آنها فرو ببرد ایمن هستند؟ یا از
 جایی که نمی فهمند به آنها عذاب برسد؟ ﴿۴۳﴾ یا آنها را در (حین) تقلب (رفت و آمد
 و داد و ستد) شان فرو بگیرد و آنها عاجز کننده نیستند ﴿۴۴﴾ یا آنان را (در حالی که)
 وحش زده اند (به تدریج) فرو بگیرد زیرا پروردگار شما البته رئوف و رحیم است ﴿۴۵﴾
 آیا ندیده اند آنچه که خداوند از هر چیزی که خلق کرده سایه های آنها از راست و
 چپ ها بر می گردند (در حالی که) به خداوند سجده می کنند و (در حالی که) آنها
 خضوع کننده اند ﴿۴۶﴾ و آنچه که در آسمان ها هست و آنچه که در زمین هست از
 جنبندگان و ملائکه فقط به خداوند سجده می کنند و آنها استکبار نمی ورزند ﴿۴۷﴾ و
 از فوق خود، از پروردگارشان می ترسند و آنچه را که امر می شوند انجام می دهند
 ﴿۴۸﴾ و خداوند گفت: دو خدا برای خود نگیرید جز این نیست که او خدای واحد
 است و تنها از من بترسید ﴿۴۹﴾ و آنچه که در آسمان ها و زمین هست برای او است و
 بطور دائم دین برای او است آیا پس (با این وجود باز) از غیر خداوند می ترسید ﴿۵۰﴾
 و از نعمت آنچه که به شما هست و (حال آنکه) از خداوند است سپس وقتی که

ضرری به شما می‌رسد پس نزد او تضرع می‌کنید ﴿۵۱﴾ سپس وقتی که آن زیان را از شما برطرف می‌کند آنوقت گروهی از شما به پروردگارشان شرک می‌ورزند ﴿۵۲﴾ به خاطر آنچه که به آنها داده‌ایم ناسپاسی می‌کنند پس بهره‌مند شوید پس خواهید دانست ﴿۵۳﴾ و برای آنچه که نمی‌شناسند نصیبی از آنچه که روزی شما کرده‌ایم قرار می‌دهند به خداوند سوگند که حتماً از آنچه که افتراء می‌بندید سؤال (بازخواست) می‌شوید ﴿۵۴﴾ و برای خداوند دخترانی قرار می‌دهند (حال آنکه) او منزّه (از توالد) است و برای خود آنچه را که میل دارند (قرار می‌دهند) ﴿۵۵﴾ و (حال آنکه) وقتی که به یکی از آنها به دختری بشارت داده می‌شود رویش سیاه می‌گردد و او (خشم خود را) پنهان می‌دارد ﴿۵۶﴾ خود را از بدی آنچه که به آن بشارت داده شده از قوم (خود) پنهان می‌کند (و نزد خود فکر می‌کند که) آیا او را با هون (خواری) نگه دارد یا او را در خاک دفن کند آگاه باشید که چه بد حکم می‌کنند ﴿۵۷﴾ کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند مثل (صفت و سیرت) بدی دارند و مثل اعلی برای خداوند است و او عزیز (غالب) و حکیم است ﴿۵۸﴾ و اگر خداوند مردم را به ظلم آنها مواخذه می‌کرد بر آن (زمین) جنبنده‌ای را باقی نمی‌گذاشت و لکن (مجازات) آنها را تا وقت معینی به تأخیر می‌اندازد و وقتی که اجل آنها فرا رسد نه ساعتی تأخیر می‌کنند و نه جلو می‌افتند ﴿۵۹﴾ و آنچه را که (خود از آن) کراهت می‌ورزند برای خداوند قرار می‌دهند و زبان‌هایشان (این) دروغ را توصیف می‌کنند که آنها (سرانجام) نیکی دارند (حال آنکه) قطعاً آتش برای آنها است و اینکه آنها افراط کننده‌اند ﴿۶۰﴾ خدای را سوگند که البتّه به امت‌های قبل از تو فرستادیم سپس شیطان اعمال آنان را برای آنها زینت داد و او امروز ولی آنها است و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۶۱﴾ و ما این کتاب را بر تو نازل نکردیم مگر برای اینکه چیزی که درباره آن با یکدیگر اختلاف کرده‌اند را برای آنها روشن کنی و (ولایت) به عنوان هدایت و رحمت است برای مردمانی که ایمان می‌آورند ﴿۶۲﴾ و خداوند از آسمان آب را نازل کرد و با آن زمین را بعد از مرگ آن زنده نمود همانا در آن البتّه نشانه‌ای هست برای مردمانی که می‌شنوند ﴿۶۳﴾ و همانا برای شما در چهارپایان البتّه عبرتی هست، از آنچه که در شکم‌هایشان هست از بین سرگین و خون، شیری خالص به شما می‌نوشانیم که برای نوشندگان گوارا است ﴿۶۴﴾ و از میوه‌های نخل‌ها و انگورها که از آن مست کننده‌ای و روزی نیکو می‌گیرید همانا در آن البتّه نشانه‌ای هست برای مردمانی که تعقل می‌کنند ﴿۶۵﴾ و پروردگار تو به زبور وحی کرد که از کوه‌ها خانه‌هایی را برای خود بگیر و از درختان و از آنچه که بالا می‌برند (از داربست‌ها برای درخت مو) ﴿۶۶﴾ سپس از همه میوه‌ها بخور آنگاه راه‌های پروردگارت را به

وَالَّذِينَ وَاصِبًا أَفَعَيَّرَ اللَّهُ تَتَفَوَّنَ ﴿۵۲﴾ وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجَاوَرُونَ ﴿۵۳﴾ ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿۵۴﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۵۵﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿۵۶﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿۵۷﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿۵۸﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۵۹﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوِّءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۶۰﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿۶۱﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذْبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿۶۲﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَرَيْنَ لَهُمْ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۶۳﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۶۴﴾ وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿۶۵﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ ﴿۶۶﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۶۷﴾ وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿۶۸﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ

مُحْتَلِفٍ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَقَّأَكُم مِّنكُمْ مَنْ يُرِدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمْرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِعِزَّةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧٢﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَالِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٤﴾ فَلَا تَضُرُّوهُمُ لِلَّهِ الْأَمْثَالُ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٦﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمٌ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجَّهُهُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٧﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٨﴾ وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٩﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْ السَّمَاءِ مَا يُسَبِّحُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَانًا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٨١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ

راهواری بیما، از شکم آنها شرابی (نوشیدنی) در رنگ‌های مختلف خارج می‌شود که در آن برای مردم شفاء هست همانا در آن البته نشانه‌ای هست برای مردمانی که تفکر می‌کنند ﴿٧٠﴾ و خداوند شما را خلق کرد سپس شما را می‌میراند و از میان شما کسانی هستند که به پست‌ترین (قسمت) عمر رد (رسانده) می‌شوند تا آنکه بعد از علم (دانایی) چیزی نداند همانا خداوند بسیار دانا و بسیار توانا است ﴿٧١﴾ و خداوند بعضی از شما را بر بعضی دیگر در رزق برتری داده و کسانی که برتری داده شده‌اند روزیشان را به آنچه که دستانشان مالک شده (بردگان) رد نمی‌کنند تا آنها در آن با یکدیگر مساوی شوند آیا پس نعمت خداوند را نفی (انکار) می‌کنند ﴿٧٢﴾ و خداوند برای شما از انفس شما جفت‌هایی قرار داد و برای شما از ازواجتان فرزندان و نوادگانی قرار داد و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد آیا پس (باز) به باطل ایمان می‌آورند؟! و آنها به نعمت خداوند کفران (ناسپاسی) می‌ورزند ﴿٧٣﴾ و به جای خداوند آنها را بندگی می‌کنند که چیزی از رزق از آسمان‌ها و زمین را مالک نمی‌شوند و استطاعت ندارند ﴿٧٤﴾ پس برای خداوند (این) مثل‌ها را نزنید همانا خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿٧٥﴾ خداوند مثلی زده: بنده‌ای مملوک که بر چیزی قدرت ندارد و کسی دیگر که به او رزقی نیکو از نزد خود روزی داده‌ایم و او از آنها بطور پنهان و آشکارا انفاق می‌کند آیا این دو با یکدیگر مساویند، ستایش برای خداوند است بلکه اکثر آنها نمی‌دانند ﴿٧٦﴾ و خداوند مثلی زده: دو مرد را که یکی از آن دو گنگ (کر و لال) است که بر چیزی قدرت ندارد و او سربار بر مولای خود است هر کجا که او را می‌فرستد خیری نمی‌آورد، آیا او و کسی که به عدالت امر می‌کند و (حال آنکه) او بر راه مستقیم است با یکدیگر مساویند؟! ﴿٧٧﴾ و غیب آسمان‌ها و زمین تنها برای خداوند است و امر ساعت جز مانند پلک بر هم زدن چشم یا نزدیک‌تر (کمتر) از آن نیست همانا خداوند بر هر چیزی بسیار قادر است ﴿٧٨﴾ و خداوند شما را از شکم‌های مادرانتان بیرون آورد (در حالی که) چیزی نمی‌دانستید و برایتان گوش و چشمان و قلب‌ها قرار داد به ترقب اینکه شما شکر کنید ﴿٧٩﴾ آیا به پرندگان که در جو آسمان مسخر (رام) هستند نگاه نکرده‌اند که جز خداوند آنها را نگه نمی‌دارد همانا در آن البته نشانه‌هایی هست برای مردمانی که ایمان می‌آورند ﴿٨٠﴾ و خداوند خانه‌هایتان را به جهت سکونت برای شما قرار داد و از پوست‌های چهارپایان خانه‌هایی (خیمه‌هایی) برای شما قرار داد که آنها را در روز کوچ کردنتان و در روز اقامتان خفیف (سبک) می‌باید و از پشم‌های آنها (گوسفندان) و کرک‌های آنها (شتران) و موهای آنها (بزها) اثاثی (برای خانه‌هایتان) و کالاهایی (قرار داد) تا زمانی (معین) (زمان اندر اس (کهنگی) آنها) ﴿٨١﴾ و خداوند برای شما از آنچه که

ظَلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ
لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ
بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُسَلِّمُونَ ﴿٨٧﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
﴿٨٨﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ
الْكَافِرُونَ ﴿٨٩﴾ وَيَوْمَ نَبْعُثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا
يُؤَدِّنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا
رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفْ عَنْهُمْ وَلَا
هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٩١﴾ وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ
قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُو مِنْ
دُونِكَ فَأَلْقَوْا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٢﴾
وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلْمَ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٩٣﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٩٤﴾
وَيَوْمَ نَبْعُثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ
وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ بَيِّنَاتٍ لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى
لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ
وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ
وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٦﴾ وَأَوْفُوا
بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ
تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ
يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩٧﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ
عَزْمَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ
دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ
إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلِيُبَيِّنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا
كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً
وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
وَلْتَسَأَلَنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ وَلَا تَتَّخِذُوا
أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَزَلَ قَدَمٌ بَعْدَ ذُبُوتِهَا
وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ

خلق کرده سایه‌هایی (سایه‌دارهایی) را قرار داد و برای شما از کوه‌ها غارهایی قرار
داد و برای شما پیراهن‌هایی قرار داد که شما را از گرما حفظ می‌کنند و جامه‌هایی
که شما را از آسیب‌های (وارد به) شما نگه می‌دارد این چنین نعمتش را بر شما تمام
می‌کند به ترقب اینکه شما تسلیم شوید (اسلام بیاورید) ﴿٨٧﴾ و اگر روی گردانیدند
پس جز این نیست که فقط ابلاغ کردنی واضح بر (عهده) تو است ﴿٨٨﴾ آنها نعمت
خداوند را می‌شناسند سپس آن را انکار می‌کنند و بیشتر آنها کافر هستند ﴿٨٩﴾ و
روزی که از هر امتی شاهدی را بر می‌انگیزانیم سپس به کسانی که کفر ورزیده‌اند
اجازه داده نمی‌شود و نه ایشان مورد رضایت واقع می‌شوند ﴿٩٠﴾ و وقتی که کسانی
که ظلم کرده‌اند عذاب را ببینند پس (عذاب) از آنها خفیف (کاسته) نمی‌شود و
آنها مهلت داده نمی‌شوند ﴿٩١﴾ و وقتی که کسانی که شرک می‌ورزند شرکائشان را
می‌بینند می‌گویند: (ای) پروردگار ما اینان شرکای ما هستند که (آنها را) به جای تو
می‌خواندیم و این گفتار را به سوی آنها می‌افکنند: همانا شما البته دروغ‌گویید ﴿٩٢﴾ و
در آرزوی تسلیم را به سوی خداوند می‌افکنند و آنچه که افتراء می‌بستند از آنان گم
می‌شود ﴿٩٣﴾ کسانی که کفر ورزیده‌اند و از راه خدا جلوگیری کردند به (سبب)
آنچه که فساد می‌کرده‌اند عذابی فوق عذاب به آنها افزون می‌کنیم ﴿٩٤﴾ و روزی که
در هر امتی از میان خود آنها گواهی بر آنان مبعوث می‌کنیم و تو را بر اینان گواه
می‌آوریم و کتاب را بر تو به عنوان بیانگر برای هر چیزی و به جهت هدایت و به
عنوان رحمت و بشارت برای مسلمین (تسلیم شدگان) نازل کردیم ﴿٩٥﴾ همانا خداوند
به عدالت و احسان و بخشش به خویشاوندان امر می‌کند و از فحشاء و منکر و ستم
(تجاوز) نهی می‌کند، به شما وعظ (نصیحت) می‌کند راقباً به اینکه شما متذکر
شوید (پند بگیرید) ﴿٩٦﴾ و وقتی که عهد می‌بندید به عهد خداوند وفا کنید و
سوگندها را بعد از استوار کردن آنها نقض نکنید و (در حالی که) خداوند را علیکم
(بر خود) کفیل قرار داده‌اید همانا خداوند می‌داند آنچه را که انجام می‌دهید ﴿٩٧﴾ و
مانند آن (زن) نباشید که (رشته) تائیده خود را بعد از قوت (استحکام بر ریسمان) با
شکافتن باز می‌کرد که سوگندهایتان را به عنوان دخل (آنچه که از تباهی پدیدار
شود) بین خود بگیرید که (مبادا) گروهی، آنها از گروهی دیگر برتر باشند جز این
نیست که خداوند شما را به وسیله آن می‌آزماید و البته برای شما در روز قیامت
حتماً آنچه که درباره آن با یکدیگر اختلاف می‌کردید را آشکار می‌کند ﴿٩٨﴾ و اگر
خداوند می‌خواست البته شما را امت واحدی قرار می‌داد و لکن کسی را که
بخواهد گمراه می‌نماید و کسی را که بخواهد هدایت می‌نماید و حتماً از آنچه که
عمل می‌کردید سؤال (بازخواست) می‌شوید ﴿٩٩﴾ و سوگندهایتان را (دستمایه) دخل

(آنچه که از تباهی پدیدار شود) بین خود مگیرید (به کار مبرید) که قدم بعد از ثبوت آن بلغزد و به (سبب) آنچه که از راه خدا باز داشتید بدی را بچشید و شما (در آخرت) عذابی بزرگ دارید ﴿۹۵﴾ و عهد خداوند را به بهایی اندک مفروشید همانا آنچه که نزد خداوند است آن برای شما بهتر است اگر می دانستید ﴿۹۶﴾ آنچه که نزد شما است نابود می شود و آنچه که نزد خداوند است باقی است و البته حتماً به کسانی که صبر کرده اند اجر آنها را به بهترین آنچه که عمل می کردند جزاء می دهیم ﴿۹۷﴾ کسی که عمل صالحی کند از مذکر یا مؤنث و (در حالی که) او مؤمن است پس البته حتماً او را با حیاتی پاک حیات می دهیم و البته حتماً اجر آنها را به بهترین آنچه که عمل می کرده اند جزاء می دهیم ﴿۹۸﴾ و وقتی که قرآن را قرائت می کنی پس به خداوند پناه ببر از شیطان رانده شده ﴿۹۹﴾ همانا او بر کسانی که ایمان آورده اند و بر پروردگارشان توکل می کنند تسلطی ندارد ﴿۱۰۰﴾ جز این نیست که تسلط او تنها بر کسانی است که او را به عنوان ولی برگزیده اند و کسانی که آنها به او مشرک هستند ﴿۱۰۱﴾ و وقتی که ما آیه ای را مکان (به جای) آیه ای دیگر می گذاریم و خداوند به آنچه که نازل می کند داناتر است آنها می گویند: جز این نیست که تو افتراء زنده ای بلکه اکثر آنان نمی دانند ﴿۱۰۲﴾ بگو: آن را روح القدس از سوی پروردگار تو به حق نازل کرده تا کسانی را که ایمان آورده اند تثبیت کند و به عنوان هدایت و بشارت برای مسلمین (تسلیم شدگان) است ﴿۱۰۳﴾ و همانا می دانیم که آنها می گویند: جز این نیست که بشری به او تعلیم می دهد (در حالی که) زبان کسی که (قرآن را) به او نسبت می دهند غیر عربی است، و (حال آنکه) این، زبان عربی مبین (واضح) است ﴿۱۰۴﴾ همانا کسانی که به آیات خداوند ایمان نمی آورند خداوند آنها را هدایت نمی کند و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۱۰۵﴾ جز این نیست که کسانی که دروغ افتراء می زنند به آیات خداوند ایمان نمی آورند و آنان خود دروغگو هستند ﴿۱۰۶﴾ کسی که بعد از ایمانش به خداوند کفر بورزد مگر کسی که مجبور شده و قلب او مطمئن به ایمان باشد، و لکن کسی که سینه را به کفر گشاید پس غضبی از خداوند بر آنها است و عذابی بزرگ دارند ﴿۱۰۷﴾ آن به خاطر این است که آنها حیات دنیا را بر آخرت نیکو شمردند (ترجیح دادند) و اینکه خداوند مردمان کافر را هدایت نمی کند ﴿۱۰۸﴾ آنان کسانی هستند که خداوند بر قلوبشان و گوششان و چشمانشان مهر زده و آنان همان غافلان هستند ﴿۱۰۹﴾ ناگزیر آنها در آخرت، خود زیانکارند ﴿۱۱۰﴾ سپس قطعاً پروردگار تو نسبت به کسانی که بعد از آنکه (مورد) فتنه (واقع) شدند هجرت کردند سپس جهاد کردند و صبر کردند همانا پروردگار تو بعد از آن البته بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۱۱﴾ روزی می آید که

عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۹۵﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۹۶﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۷﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيَاةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۸﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۹۹﴾ إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۱۰۰﴾ إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿۱۰۱﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُبَدَّلُ قَالَوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۲﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿۱۰۳﴾ وَلَقَدْ نَعَلِمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ ﴿۱۰۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۰۵﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكُذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿۱۰۶﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيْمَانِهِ إِلَّا مِنْ أَكْرَهٍ وَقَلْبُهُ مَظْمُونٌ بِالْإِيْمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰۷﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿۱۰۸﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَعَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۰۹﴾ لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۱۱۰﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱۱﴾ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ مُجَادِلٌ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۱۱۲﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا

هر نفسی از خودش جدال (دفاع) می‌کند و به هر نفسی آنچه را که عمل کرده ایفا می‌شود و به آنها ظلم نمی‌شود ﴿۱۱۲﴾ و خداوند مثلی زده (حالت) قریه‌ای (روستایی) را که امن و مطمئن (آرام) بود و رزقش به فراخی (فراوانی) از هر جایی به آنجا می‌رسید پس به نعمت‌های خداوند کفران (ناسپاسی) کردند پس خداوند به (سبب) آنچه که می‌کردند بر آنها لباس گرسنگی و ترس پوشاند ﴿۱۱۳﴾ و همانا رسولی از ایشان نزد آنها آمد پس او را تکذیب کردند پس عذاب آنها را فرو گرفت و (در حالی که) آنها ستمکار بودند ﴿۱۱۴﴾ پس از آنچه که خداوند حلال و پاک روزی شما کرده بخورید و نعمت خداوند را شکر کنید که تنها او را بندگی کرده باشید ﴿۱۱۵﴾ جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه که برای غیر خداوند برای آن صدا بلند شود را بر شما حرام کرد پس کسی که ناچار شود بدون زیاده خواهی و نه تجاوز (از اندازه لازم) پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۱۶﴾ و برای آنچه که زبان‌هایتان به دروغ توصیف می‌کنند نگویید که این حلال و این حرام است تا بر خداوند دروغ افتراء ببندید قطعاً کسانی که بر خداوند دروغ افتراء می‌بندند رستگار نمی‌شوند ﴿۱۱۷﴾ متاعی اندک است و آنها عذابی دردناک دارند ﴿۱۱۸﴾ و بر کسانی که یهودی شدند آنچه را که قبلاً بر تو قصه کردیم (ناخنداران را) حرام کرده‌ایم و ما (با آن تحریم) به آنها ظلم نکردیم و لکن (خود) آنها به خودش ظلم می‌کردند ﴿۱۱۹﴾ سپس همانا پروردگارت نسبت به کسانی که از روی نادانی بدی کردند سپس بعد از آن توبه نمودند و اصلاح کردند همانا پروردگارت توبه بعد از آن البته آمرزنده و مهربان است ﴿۱۲۰﴾ همانا ابراهیم (خود) امت و فروتن برای خداوند، حنیف (راستین) بود و از مشرکین نبود ﴿۱۲۱﴾ شاکر بر نعمت‌های او (بود)، او را برگزید و او را به راه مستقیم هدایت کرد ﴿۱۲۲﴾ و در دنیا به او نیکی دادیم و همانا او در آخرت البته از صالحان است ﴿۱۲۳﴾ سپس به تو وحی کردیم که از آیین ابراهیم حنیف (راستین) پیروی کن و (او) از مشرکان نبود ﴿۱۲۴﴾ جز این نیست که شبیه بر کسانی که درباره آن با یکدیگر اختلاف می‌کردند (محترم) قرار داده شد و همانا پروردگارت تو در روز قیامت البته بین آنها درباره آنچه که در آن با یکدیگر اختلاف می‌کردند حکم می‌کند ﴿۱۲۵﴾ به راه پروردگارت با حکمت و موعظه نیکو دعوت کن و با آنها به طرزی که آن نیکوتر است مجادله کن که پروردگارت تو به کسی که از راه او گمراه است داناتر است و او به هدایت شدگان داناتر است ﴿۱۲۶﴾ و اگر عقوبت گردید به مثل آنچه که به آن عقوبت شدید عقوبت کنید و اگر صبر کنید البته آن برای صبر کنندگان بهتر است ﴿۱۲۷﴾ و صبر کن و صبر کردن تو جز به (توفیق) خداوند نیست و بر آنها اندوه مخور و از آنچه که مکر می‌کنند دلتنگ مباش ﴿۱۲۸﴾ همانا خداوند با کسانی که تقوا پیشه کرده‌اند و کسانی که آنها نیکوکارند است.

قَرِيَّةً كَانَتْ آمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ لَهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَالْحَمَّ الْخِزِيرِ وَمَا أَهْلُ لَيْعِيرٍ لِلَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتَكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا مَّا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا لِأَنْعُمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾ وَأَتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

جزء پانزدهم

۱۷- سورة اسراء

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ منزّه است کسی که بنده‌اش را در شبی شبانه از مسجد الحرام به مسجد الاقصی که حول آن را مبارک گردانیده‌ایم سیر داد تا از آیات خود به او بنمایانیم همانا او همان شنوا و بینا است ﴿۲﴾ و کتاب را به موسی دادیم و آن را برای بنی اسرائیل (مایه) هدایت قرار دادیم که غیر از من و کیلی مگیرید ﴿۳﴾ (ای) ذریّه کسانی که (آنها را) با نوح حمل کردیم، همانا او بنده‌ای بسیار شکر گزار بود ﴿۴﴾ و در کتاب به بنی اسرائیل حکم کردیم که البته قطعاً در زمین دو بار فساد می‌کنید و البته حتماً با برتری‌جویی به بزرگی کردن سر بر می‌آورید ﴿۵﴾ پس وقتی که نخستین وعده از آن دو (وعده) فرا رسد بندگانی نیرومند از خود را بر شما می‌گماریم که آنان درون خانه‌ها را (برای قتل و اسارت و غارت شما) جستجو خواهند کرد و (این) وعده فعلیت یافته (حتمی) می‌باشد ﴿۶﴾ سپس شما را دوباره بر آنها غلبه می‌دهیم و شما را با اموال و فرزندان مدد می‌کنیم و شما را با نفراتی بیشتر قرار می‌دهیم ﴿۷﴾ اگر نیکی کنید به خودتان نیکی کرده‌اید و اگر بدی کنید پس آن به خودتان است، و وقتی که وعده دیگر فرا رسد (آنها دوباره می‌آیند) تا رخسارتان را تیره (غمگین) کنند و تا داخل مسجد شوند چنانکه بار اول داخل آن شدند و تا بر آنچه که غلبه یافتند با نابود کردنی نابود کنند ﴿۸﴾ چه بسا که پروردگارتان به شما رحم کند و اگر باز گردید (ما هم) باز می‌گردیم و جهنم را به عنوان حصر (زندان) برای کافران قرار دادیم ﴿۹﴾ همانا این قرآن به استوارترین (طریق) هدایت می‌کند و به مؤمنانی که عمل صالح می‌کنند بشارت می‌دهد که آنها پاداشی بزرگ دارند ﴿۱۰﴾ و (خبر می‌دهد) که کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند برای آنها عذابی دردناک مهیا کرده‌ایم ﴿۱۱﴾ و انسان به (گونه‌ای) شرّ را می‌خواهد که (گویی) خیر خود را می‌طلبد و انسان همواره عجول می‌باشد ﴿۱۲﴾ و شب و روز را دو آیت قرار دادیم پس آیت شب را محو کردیم و آیت روز را روشنایی بخش قرار دادیم تا فضلی را از پروردگارتان طلب کنید تا عدد سال‌ها و حساب را بدانید و هر چیزی را، آن را با تفصیل دادنی تفصیل دادیم ﴿۱۳﴾ و با هر انسانی پرنده‌اش (سرشش) را در گردنش ملازم با او کردیم و در روز قیامت برای او کتابی خارج می‌کنیم (بیرون می‌آوریم) که آن را گشوده می‌یابد ﴿۱۴﴾ بخوان کتابت را، که امروز به جهت حسابرسی بر تو خود تو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿۲﴾ وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَنِي إِسْرَائِيلَ آلَا تَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي وَكَيْلًا ﴿۳﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿۴﴾ وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا ﴿۵﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا ﴿۶﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿۷﴾ إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿۸﴾ عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُذْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿۹﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿۱۰﴾ وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۱۱﴾ وَيَدْعُ الْإِنْسَانَ بِالْشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿۱۲﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ فَمَحْوَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِيَتَبَيَّنُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَضَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿۱۳﴾ وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنْشُورًا ﴿۱۴﴾ اقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَى

بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿۱۵﴾ مَنِ اهْتَدَىٰ فَاتِّمَّا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَاتِّمَّا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿۱۶﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿۱۷﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿۱۸﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿۱۹﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿۲۰﴾ كَلَّا نُمِدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿۲۱﴾ انظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿۲۲﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقَعَّدَ مَذْمُومًا مَحْدُولًا ﴿۲۳﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفْ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿۲۴﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿۲۵﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿۲۶﴾ وَآتَٰ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبْدِرْ تَبْدِيرًا ﴿۲۷﴾ إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿۲۸﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَيْسُورًا ﴿۲۹﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا ﴿۳۰﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَنْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿۳۱﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ

کافی هستی ﴿۱۵﴾ کسی که هدایت شود پس جز این نیست که برای (به سود) خودش هدایت می‌شود و کسی که گمراه شود پس جز این نیست که علیها (به زیان خود) گمراه می‌شود و بار کشتی بار دیگری را نمی‌کشد و ما کسی را عذاب نمی‌کنیم مگر آنکه رسولی را (قبل از آن) مبعوث کرده باشیم ﴿۱۶﴾ و وقتی که اراده کنیم که قریه‌ای را هلاک کنیم به مترفین (متنعمان موصراً بر نافرمانی) آن امر می‌کنیم و آنها در آن فسق (خارج شدن از طریق حق و صلاح) می‌کنند پس گفتار (عذاب) بر آن تحقیق می‌یابد و آن را با درهم کوبیدنی درهم می‌کوبیم ﴿۱۷﴾ و چه بسیار جوامعی را که بعد از نوح هلاک کردیم و پروردگار تو کافی است که به گناهان بندگانش آگاه و بینا است ﴿۱۸﴾ کسی که این زودگذر (دنیا) را بخواهد آنچه را که بخواهیم برای کسی که اراده کنیم برای او در آن عجله می‌کنیم (زود می‌دهیم) سپس برای او جهنم را قرار می‌دهیم که نکوهیده رانده شده به آن می‌رسد ﴿۱۹﴾ و کسی که آخرت را بخواهد و برای آن بکوشد شایسته آن است و (در حالی که) او مؤمن است پس آنان تلاششان تمجید شده می‌باشد ﴿۲۰﴾ آنان و اینان هر دو را از عطای پروردگارت مدد (کمک، یاری) می‌کنیم و عطای پروردگارت ممنوع (منع شده) (از آن دو) نمی‌باشد ﴿۲۱﴾ نظر کن که چگونه بعضی از آنها را بر بعضی دیگر برتری داده‌ایم و البته آخرت درجه‌های بزرگتر و برتری‌های بزرگتری دارد ﴿۲۲﴾ با خداوند خدایی دیگر قرار مده تا نکوهش شده و خوار شده (بی بهره) و ابمانی ﴿۲۳﴾ و پروردگارت امر کرد که جز او را نپرستید و به پدر و مادر احسان کنید اگر یکی از آن دو یا هر دوی آنها نزد تو به پیری رسند پس به آن دو اف مگو و بر آن دو داد زن و به آن دو با گفتاری ارجمند (زیبنده سخن) بگو ﴿۲۴﴾ و برای آن دو از روی رحمت بال ذلت بگستران (فروتنی کن) و بگو: پروردگارا به آن دو رحم کن همانطور که آن دو مرا در خردسالی تربیت کردند ﴿۲۵﴾ پروردگارتان داناتر است به آنچه که در نفوس شما هست اگر صالح باشید پس همانا او البته نسبت به بازگردندگان بسیار آمرزنده است ﴿۲۶﴾ و حق دارنده قربت (خویشاوندان، نزدیکان) را به او بده و به مسکین و به در راه مانده و (هرگز) با اسرافکاری ریخت و پاش مکن ﴿۲۷﴾ همانا تبذیر کنندگان برادران شیاطین می‌باشند و شیطان نسبت به پروردگار خود بسیار ناسپاس می‌باشد ﴿۲۸﴾ و اگر از آنها روی می‌گردانی رحمتی که آن را از پروردگارت امید داری بخواه پس سخنی سهل به آنها بگو ﴿۲۹﴾ و دست را بسته شده به گردنت قرار مده و آن را به هر باز کردنی باز مکن که ملامت شده و حسرت خورده (از مال) بشینی ﴿۳۰﴾ همانا پروردگارت روزی را برای کسی که بخواهد گسترش می‌دهد و تنگ

می‌نماید همانا او به بندگانش آگاه و بینا است ﴿۳۱﴾ و فرزندانان را از ترس تنگدستی نکشید ما به آنها و به شما روزی می‌دهیم همانا کشتن آنها خطای بزرگی می‌باشد ﴿۳۲﴾ و به زنا نزدیک نشوید همانا آن فاحشه (کار بسیار زشتی) می‌باشد و بد راهی است ﴿۳۳﴾ و نفسی را که خداوند کشتن آن را حرام کرده جز به حق نکشید و کسی که مظلوماً کشته شود پس همانا برای ویش سلطانی (تسلطی) قرار داده‌ایم و نباید در قتل اسراف کند که او (ولی مقتول) یاری شده می‌باشد ﴿۳۴﴾ و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به طرزی که آن بهترین است تا آنکه به قوت خود برسد و به پیمان وفا کنید همانا از عهد سؤال می‌شود ﴿۳۵﴾ و پیمانه را به تمامی بدهید وقتی که پیمانه می‌کنید و وزن می‌کنید با ترازوی مستقیم (صحیح) (وزن کنید) آن بهتر است و (آن) نیک فرجام‌تر است ﴿۳۶﴾ و در پی آنچه که به آن علم نداری مرو همانا گوش و چشم و فواد همه آنان از آن سؤال می‌شوند ﴿۳۷﴾ و در زمین با تبختر (با ناز و تکبر خرامیدن) راه مرو همانا تو هرگز نخواهی توانست که زمین را بشکافی و در طول (بلندی) هرگز به کوه‌ها نخواهی رسید ﴿۳۸﴾ همه اینها سیئه (بدی) آن نزد پروردگار تو آن به عنوان مکروه می‌باشد ﴿۳۹﴾ آن (مذکورات) از آنچه است که پروردگارت از حکمت به تو وحی کرده است، و با خداوند خدایی دیگر قرار مده پس در جهنم سرزنش شده و (نزد مردم) رانده شده افکنده می‌شوی ﴿۴۰﴾ آیا پس پروردگارتان پسران را برای شما برگزید و (خود) اناث از ملائکه را اتخاذ کرد؟ همانا شما البته سخنی بزرگ (سنگین) می‌گوئید ﴿۴۱﴾ و همانا در این قرآن صرف (به اشکال مختلف بیان) کرده‌ایم تا به یاد آورند و (حال آنکه) جز نفرت به آنها نیفزاید ﴿۴۲﴾ چنانکه می‌گویند که اگر با او خدایان دیگری می‌بود آنوقت البته راهی به دارنده عرش طلب می‌کردند بگو: ﴿۴۳﴾ او منزّه و تعالی، از آنچه که می‌گویند عالی‌تر و برتر است ﴿۴۴﴾ آسمان‌های هفتگانه و زمین و کسانی که در آنها هستند برای او تسبیح می‌کنند و هیچ چیزی نیست مگر آنکه با ستایش او تسبیح می‌کند و لکن شما تسبیح آنان را در نمی‌یابید همانا او بسیار بردبار و بسیار آمرزنده می‌باشد ﴿۴۵﴾ و وقتی که قرآن را قرائت می‌کنی بین تو و کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند حجابی مستور (پنهان) قرار می‌دهیم ﴿۴۶﴾ و بر قلوب آنها پوشش‌هایی و در گوش‌های آنها سنگینی قرار می‌دهیم که مبادا آن را بفهمند و وقتی که در قرآن از پروردگارت به یگانگی او یاد کنی به نفرت پشتشان را بر می‌گردانند ﴿۴۷﴾ ما به آنچه که آن را می‌شنوند داناتریم وقتی که به تو گوش فرا می‌دهند و وقتی که نجوا (درگوشی صحبت کردن) می‌کنند آنوقت که ستمگران گویند که پیروی نمی‌کنید مگر از مردی که سحر شده است ﴿۴۸﴾ نظر

وَأَيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿۳۱﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانَا إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿۳۲﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿۳۳﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿۳۴﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزَنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿۳۵﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿۳۶﴾ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿۳۷﴾ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿۳۸﴾ ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَدْحُورًا ﴿۳۹﴾ أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿۴۰﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿۴۱﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَآتَبَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿۴۲﴾ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿۴۳﴾ تَسْبُحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿۴۴﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا ﴿۴۵﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوْ عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿۴۶﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿۴۸﴾ انظُرْ كَيْفَ

کن که چگونه (این) مثل‌ها را برای تو زده‌اند و گمراه شده‌اند و آنان استطاعت به راهی ندارند ﴿۱۹﴾ و گفتند: آیا وقتی که ما استخوان و متلاشی شده باشیم آیا ما حتماً با خلقتی جدید برانگیخته می‌شویم؟! ﴿۲۰﴾ بگو: سنگ باشید یا آهن ﴿۲۱﴾ یا خلقتی از آنچه که در سینه‌هایتان بزرگ می‌شمارید، و آنها خواهند گفت: چه کسی ما را باز می‌گرداند؟ بگو: کسی که اول بار شما را آفرید آنگاه سرهایشان را به سوی تو تکان خواهند داد و خواهند گفت: آن کی است؟! بگو: چه بسا که نزدیک باشد روزی ﴿۲۲﴾ که شما را فرا بخواند آنگاه با ستایش او استجابت می‌کنید و (حال آنکه) گمان می‌کنید که جز (به مدت) اندکی درنگ نکرده‌اید ﴿۲۳﴾ و به بندگان من بگو: که آنچه که آن بهتر است را بگویند، همانا شیطان بین آنان و سوسه می‌کند همانا شیطان دشمنی واضح برای انسان می‌باشد ﴿۲۴﴾ پروردگارتان به شما داناتر است اگر بخواهد به شما رحم می‌کند یا اگر بخواهد شما را عذاب می‌کند و ما تو را به عنوان وکیل بر آنها نفرستاده‌ایم ﴿۲۵﴾ و پروردگارت داناتر است به کسانی که در آسمان‌ها و زمین هستند و همانا ما بعضی از پیامبران را بر بعضی دیگر برتری داده‌ایم و به داود زبور را دادیم ﴿۲۶﴾ بگو: فرا بخوانید کسانی را که به جای او پنداشته‌اید و (حال آنکه) گشودن مشکلی را از شما و نه بازگرداندن (آن به غیر شما) را مالک نمی‌شوند ﴿۲۷﴾ آنانی را که می‌خوانند (عبادت می‌کنند) که وسیله‌ای به سوی پروردگارشان طلب کنند (تا ببینند) کدامشان (به او) نزدیکتر است و (حال آنکه خود آنها) به رحمت او امید دارند و از عذاب او ترسانند، همانا عذاب پروردگار تو حذر (دور نگه) داشته شده می‌باشد ﴿۲۸﴾ و قریه‌ای نیست مگر آنکه ما آنها را قبل از روز قیامت هلاک کننده‌ایم یا آنها را با عذاب شدید تعذیب کننده‌ایم، آن در کتاب، مسطور می‌باشد ﴿۲۹﴾ و (سببی) ما را منع نکرد که آیاتی نفرستیم جز اینکه پیشینیان آن (آیات) را تکذیب کردند، و به ثمود ماده شتری دادیم به عنوان (آیه‌ای) روشنگر پس به آن ظلم کردند و ما آیات را جز به جهت ترساندن نمی‌فرستیم ﴿۳۰﴾ و (به یاد آور) آنوقتی را که به تو گفتیم: همانا پروردگارت به مردم احاطه (آنها را هلاک) کرد و رؤیایی که به تو نشان دادیم و شجره ملعونه را در قرآن قرار ندادیم مگر به جهت آزمایش مردم، و آنها را (با انواع ترساندن‌ها) می‌ترسانیم و (حال آنکه) جز طغیانی بزرگ به آنها نمی‌افزاید ﴿۳۱﴾ و آنوقتی را که به ملائکه گفتیم به آدم سجده کنید، پس (همه) جز ابلیس سجده کردند، او گفت: آیا به کسی که (او را) از خاکی (گلی) خلق کرده‌ای سجده کنم؟ ﴿۳۲﴾ گفت آیا تو دیدی (تو چه می‌گویی) که این کسی را که بر من بزرگی داده‌ای اگر مرا تا روز قیامت مهلت بدهی حتماً ذریه او را ریشه کن خواهیم کرد،

صَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿۱۹﴾ وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿۲۰﴾ قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿۲۱﴾ أَوْ خَلْقًا مِمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿۲۲﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۲۳﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿۲۴﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنْ يَشَأْ يُرْحَمَكُم أَوْ إِنْ يَشَأْ يُعَذِّبَكُم وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿۲۵﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿۲۶﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ رَعَيْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿۲۷﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿۲۸﴾ وَإِنْ مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿۲۹﴾ وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ وَآتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَحْوِيلًا ﴿۳۰﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُحُوفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿۳۱﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتُ طِينًا ﴿۳۲﴾ قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ

مگر اندکی را ﴿۱۳﴾ فرمود: برو و کسی از آنها که از تو تبعیت کند پس همانا جهنم به عنوان مجازاتی کامل جزای شما است ﴿۱۴﴾ و از آنها کسانی را که توانایی داری با صداقت بلغزان (تحریک کن) و با سواره‌هایت و با پیاده‌هایت بر آنها بتاز و در اموال و اولاد آنها سهیم شو، به آنها وعده بده، و شیطان جز از روی غرور (فرب) به آنها وعده نمی‌دهد ﴿۱۵﴾ همانا بندگان من، تو بر آنها تسلطی نداری و پروردگارت به عنوان وکیل کافی است ﴿۱۶﴾ پروردگار شما کسی است که کشتی را برای شما در دریا می‌راند تا از فضل او طلب کنید همانا او به شما مهربان می‌باشد ﴿۱۷﴾ و وقتی که در دریا به شما ضرری (رنجی) برسد کسانی را که می‌خوانید گم می‌شوند (فرو می‌ریزند) مگر او پس چون شما را به سوی خشکی نجات دهد، روی می‌گردانید و انسان بسیار ناسپاس می‌باشد ﴿۱۸﴾ آیا پس از اینکه شما را در جانبی (گوشه‌ای) از خشکی فرو برد خود را ایمن می‌بینید؟ یا بر شما باد شنی بفرستد در آن هنگام (نیز) برای خود وکیلی نیاید (همانطور که در دریا نمی‌یافتید) ﴿۱۹﴾ آیا خود را ایمن می‌دانید از اینکه بار دیگر شما را در آن برگرداند؟ آنگاه در هم شکننده‌ای را از باد بر شما بفرستد و شما را به خاطر آنچه که کفران کردید غرق کند در آن هنگام در آن برای خود در برابر ما پیگیری کننده‌ای (از مدعوهایتان) نمی‌یابید ﴿۲۰﴾ و همانا فرزندان آدم را گرامی داشته‌ایم و آنها را در خشکی و دریا حمل کردیم و به آنها از پاکیزه‌ها روزی دادیم و آنها را بر بسیاری از کسانی که خلق کرده‌ایم برتری دادیم ﴿۲۱﴾ روزی که هر گروهی را با امامشان فرا می‌خوانیم پس کسی که کتاب او به دست راستش داده شود پس آنان کتابشان را می‌خوانند و به (اندازه) فتیلی (نخ باریک در شکاف هسته خرما) (مورد) ستم (واقع) نمی‌شوند ﴿۲۲﴾ و کسی که در اینجا کور باشد پس او در آخرت (نیز) کور است و (از کسی که راه را در دنیا گم کرده) گمراه‌تر است ﴿۲۳﴾ و همانا نزدیک بود تا از آنچه که به تو وحی کرده‌ایم به تو فتنه (فرب دادن) کنند تا غیر آن را بر ما افتراء ببندی و آنوقت البتّه تو را به دوستی بگیرند ﴿۲۴﴾ و اگر ما تو را ثابت (قدم) نکرده بودیم البتّه نزدیک بود که چیزی کم به آنان متمایل شوی ﴿۲۵﴾ آنوقت البتّه به تو دو برابر در حیات و دو برابر در مرگ می‌چشانندیم سپس در برابر ما برای خود یاری کننده‌ای نمی‌یافتی ﴿۲۶﴾ و اینکه نزدیک بود تا تو را از این سرزمین بیرون راندند تا تو را از آن اخراج کنند و آنوقت جز اندکی پس از تو درنگ نمی‌کردند ﴿۲۷﴾ (این درباره) کسانی که قبل از تو از رسولانمان که فرستاده‌ایم سنت (ما) است و برای سنت ما دگرگونی نمی‌یابی ﴿۲۸﴾ نماز را در وقت انحراف (و زوال) خورشید تا شدت (تاریکی) شب و قرآن فجر (نماز صبح) را پادار، همانا (وقت) قرآن فجر

دُرَيْتُهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۱۳﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿۱۴﴾ وَاسْتَفْزِرْ مَنْ اسْتَطَاعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجْلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿۱۵﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكَيْلًا ﴿۱۶﴾ رَبُّكُمُ الَّذِي يُزْجِي لَكُمُ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿۱۷﴾ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَاهَهُ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ ائْتَوْا بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلْ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكَيْلًا ﴿۱۸﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلْ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ فَيُغَرِّقَكُم بما كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿۱۹﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَوَضَعْنَاكُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿۲۰﴾ يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ فَمَنْ أُوِّيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿۲۱﴾ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿۲۲﴾ وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَجِدُوكَ حَلِيلًا ﴿۲۳﴾ وَلَوْ لَا أَنْ تَبْتَئَكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنْ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿۲۴﴾ إِذَا لَأَذْفَنَّاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿۲۵﴾ وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفْزِرُونَكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خِلافَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۲۶﴾ سُنَّةٌ مَن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿۲۷﴾ أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَىٰ عَسْقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ

(نماز صبح) مشهود می‌باشد ﴿۷۸﴾ و (پاسی) از شب را پس در آن بیدار باش به عنوان نافلة (اضافه) برای تو است، چه بسا که پروردگارت تو را به مقامی ستوده مبعوث کند ﴿۷۹﴾ و بگو: پروردگارا مرا داخل نما (از محل) دخول (وارد شدن) به صدق و خارج کن مرا از (محل) خروج (خارج شدن) به صدق و برای من از نزد خودت سلطانی یاری دهنده قرار بده ﴿۸۰﴾ و بگو: حق آمد و باطل نابود شد زیرا باطل نابود شدنی می‌باشد ﴿۸۱﴾ و از قرآن آنچه که آن به عنوان شفاء و به عنوان رحمت برای مؤمنین است را نازل می‌کنیم و به ظالمین جز خسارت نمی‌افزاید ﴿۸۲﴾ و وقتی که به انسان نعمت می‌دهیم روی می‌گرداند و به جانب خود کناره می‌گیرد و وقتی که شری (رنجی، آسیبی) او را مس می‌کند ناامید می‌شود ﴿۸۳﴾ بگو: همه بر شاکله خود عمل می‌کنند و پروردگار شما به کسی که او راه‌یافته‌تر است داناتر است ﴿۸۴﴾ و از تو درباره روح سؤال می‌کنند بگو: روح از امر پروردگار من است و به شما جز اندکی از علم داده نشده ﴿۸۵﴾ و البته اگر بخواهیم حتماً البته آنچه که به تو وحی کرده‌ایم را می‌برسیم سپس با آن وکیلی (مدافعی) را برای خود در برابر ما نمی‌یافتی ﴿۸۶﴾ لکن به عنوان رحمت از پروردگارت است همانا فضل او بر تو بزرگ می‌باشد ﴿۸۷﴾ بگو: قطعاً اگر انس و جن مجتمع شوند بر اینکه مثل این قرآن را بیاورند مثل آن را نمی‌آورند و اگر چه بعضی از آنها پشتیبان بعضی دیگر باشند ﴿۸۸﴾ و همانا برای مردم در این قرآن از هر مثلی صرف (به شکل‌های مختلف بیان) کرده‌ایم و (لیکن) بیشتر مردم (از عبرت گرفتن از آنها) جز ناسپاسی کردن (به خداوند) اباء کردند ﴿۸۹﴾ و گفتند: هرگز به تو ایمان نخواهیم آورد تا آنکه از زمین آنگاهی (چشمه‌ای) را برای ما روان کنی ﴿۹۰﴾ یا تو باغی از خرما و انگور داشته باشی که جویبارهایی را در خلال آن به فوران روان سازی ﴿۹۱﴾ یا آسمان را به صورت پاره پاره بر ما بیندازی آنطور که پنداشته‌ای یا خداوند و ملائکه را روبروی ما بیاوری ﴿۹۲﴾ یا خانه‌ای زرین داشته باشی یا در آسمان بالا روی و هرگز به بالا رفتن ایمان نخواهیم آورد تا آنکه کتابی بر ما نازل کنی که آن را بخوانیم بگو: پروردگار من منزّه است آیا من جز بشری می‌باشم که رسول است؟ ﴿۹۳﴾ و چه چیزی مردم را آنوقت که هدایت نزد آنان آمد منع کرد از اینکه ایمان آورند، جز اینکه گفتند: آیا خداوند بشری را به عنوان رسول فرستاده است؟ ﴿۹۴﴾ بگو: اگر می‌شد که ملائکه (در حالی که) مطمئن هستند در زمین راه بروند البته بر آنها ملکی را به عنوان رسول از آسمان نازل می‌کردیم ﴿۹۵﴾ بگو: خداوند بین من و شما به عنوان گواه کافی است همانا او به بندگانش آگاه و بینا است ﴿۹۶﴾ و کسی را که خداوند هدایت کند پس او هدایت شده است و کسی را که گمراه کند پس

مَشْهُودًا ﴿۷۸﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿۷۹﴾ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿۸۰﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿۸۱﴾ وَنُنزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿۸۲﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿۸۳﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلْ عَلَىٰ شَاكِلِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا ﴿۸۴﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۸۵﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿۸۶﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿۸۷﴾ قُلْ لَئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿۸۸﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿۸۹﴾ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿۹۰﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجَّرَ الْأَنْهَارُ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿۹۱﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِي بَالِدِهِ وَالْمَلَائِكَةَ قَبِيلًا ﴿۹۲﴾ أَوْ يَكُونُ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرِفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزَّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿۹۳﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿۹۴﴾ قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿۹۵﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا

بصیراً ﴿۹۷﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ وَنَحْنُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِيَٰ وَبُكْمًا وَصَمًا مَا وَأَهُمْ جَهَنَّمَ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿۹۸﴾ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا إِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا أَلْنَا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿۹۹﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَإِنِّي الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿۱۰۰﴾ قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا ﴿۱۰۱﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَاَسْأَلُ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَىٰ مَسْحُورًا ﴿۱۰۲﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتُمَا أَنزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿۱۰۳﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَنْتَفِرَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿۱۰۴﴾ وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿۱۰۵﴾ وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَّلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿۱۰۶﴾ وَفَرَأْنَا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَىٰ مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿۱۰۷﴾ قُلْ آمِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ يَجِرُونَ لِالَّذِقَانِ سَجْدًا ﴿۱۰۸﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿۱۰۹﴾ وَيَجِرُونَ لِالَّذِقَانِ يَبْكَونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿۱۱۰﴾ قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتُ بِهَا وَاتَّبِعْ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿۱۱۱﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الدُّلِّ وَكَبْرَهُ تَكْبِيرًا

هرگز برای آنها به جای او اولیائی (دوستانی) نخواهی یافت و در روز قیامت آنها را به صورت نابینا و لال و کر بر روی هایشان حشر می کنیم، جایگاهشان جهنم است که هرگاه (شعله آنها) فرو نشیند به آنها شعله ای افزون می نمایم ﴿۹۸﴾ آن جزای آنها است به خاطر اینکه آنان به آیات ما کفر ورزیدند و گفتند: آیا وقتی که ما استخوانی و پوسیده شده باشیم آیا همانا ما به صورت خلقی جدید مبعوث می شویم؟ ﴿۹۹﴾ آیا ندیدند (نمی اندیشند) که خداوند کسی است که آسمان ها و زمین را خلق کرده قادر است بر اینکه مثل آنها را خلق کند و برای آنها اجلی قرار داده که تردیدی در آن نیست و ستمکاران جز کفر را نخواستند ﴿۱۰۰﴾ بگو: اگر شما مالک خزینه های رحمت پروردگار من شوید آنوقت البتّه از ترس (نفاد) ته کشیدن) به سبب) انفاق امساک می کردید و انسان قتور (دست و دل تنگ) می باشد ﴿۱۰۱﴾ و همانا هر آینه به موسی نه آیه روشنگر دادیم پس از بنی اسرائیل سؤال کن آنوقتی که نزد آنها آمد آنگاه فرعون به او گفت: که ای موسی من البتّه گمان می کنم که تو جادو شده ای ﴿۱۰۲﴾ گفت: همانا حتماً دانسته ای که اینان را مگر پروردگار آسمان ها و زمین به عنوان بصیرت هایی نازل نکرده و همانا من البتّه گمان می دارم (می دانم) که تو ای فرعون هلاک شده هستی ﴿۱۰۳﴾ پس (فرعون) خواست که آنها را از آن سرزمین بیرون براند پس او (فرعون) و کسانی که با او بودند را جمعاً غرق کردیم ﴿۱۰۴﴾ و بعد از آن به بنی اسرائیل گفتیم: در (این) سرزمین ساکن شوید پس وقتی که وعده (دار) آخرت فرا رسد شما را با هم می آوریم ﴿۱۰۵﴾ و آن را به حق نازل کردیم و به حق نازل شد و تو را مگر به عنوان بشارت دهنده و انذار کننده نفرستادیم ﴿۱۰۶﴾ و قرآن را آن را فرق (بخش بخش) کردیم تا آن را با تائی بر مردم قرائت کنی و آن را بطور نازل کردنی تدریجی نازل کردیم ﴿۱۰۷﴾ بگو: چه به آن ایمان بیاورید یا ایمان نیاورید همانا کسانی که قبل از آن علم داده شده اند وقتی که برای آنها تلاوت می شود سجده کنان بر چانه ها (روی بر خاک) می افتند ﴿۱۰۸﴾ و می گویند: پروردگار ما منزّه است وعده پروردگار ما قطعاً انجام شدنی است ﴿۱۰۹﴾ و بر چانه ها می افتند (در حالی که) اشک می ریزند و (این سجده) خشوع آنها را (به جهت تأثر از آن) می افزاید ﴿۱۱۰﴾ بگو: الله را بخوانید یا رحمان را بخوانید هر کدام از آن دو را که بخوانید (شما را به او می رساند) پس اسماء حسنا برای او هستند و در نمازت صدا را بلند مکن و آن را آهسته هم مکن و بین آن راهی بطلب ﴿۱۱۱﴾ و بگو: ستایش برای خداوندی است که فرزندی نگرفته است و شریکی برای او در ملک (پادشاهی، مملکت) نمی باشد و از روی ذلت (زبونی) (احتیاج به) ولیی ندارد و او را به جهت بزرگی بزرگ بدار.

۱۸- سورة كهف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ستایش برای خداوندی است که کتاب را بر بنده‌اش نازل کرد و برای آن کجی قرار نداده ۲ (راست و) استوار است تا از سختی (عذاب) شدیدی از نزد او (بنده‌ای که کتاب بر او نازل شد یا خداوند) بترساند و مژده دهد به مؤمنانی که اعمال صالح می‌کنند که آنها اجری نیکو دارند ۳ در آن برای همیشه ماندگارند ۴ و انذار می‌نماید کسانی را که گفتند: خداوند فرزندی برگرفته است ۵ آنها و نه پدرانشان علمی به آن ندارند کلام بزرگی است که از دهان آنها خارج می‌شود همانا آنها جز دروغی نمی‌گویند (شوب صدقی در آن نیست) ۶ پس مگر تو می‌خواهی از بابت تأسف که به این سخن ایمان نمی‌آورند (با غم خوردن) خودت را بر پی آنها هلاک کنی ۷ همانا ما آنچه که بر زمین است را به عنوان زینت برای آنان قرار داده‌ایم تا آنها را بیازماییم که کدامشان در عمل کردن نیکوتر هستند ۸ و همانا ما البته آنچه را که بر آن است به عنوان خاکی (بیابانی) خشک قرار دهنده‌ایم ۹ آیا (تو) گمان می‌کنی که اصحاب کهف و رقیم از آیات (و علامات) ما عجیب (و شگفت‌آور) می‌باشند؟! ۱۰ (تو) آن زمان (را بیاد بیاور) که یاران غار عرض کردند: خدایا به ما از نزد خودت رحمت (و مهربانی) عنایت کن و ما را در کار خود راهنمایی فرما ۱۱ ما برگوش‌های آنها در آن غار سال‌ها پرده‌ای کشیدیم ۱۲ سپس آنان را برانگیختیم تا ظاهر شود که کدامیک از دو دسته می‌توانند مدت خواب آنها را بشمارند ۱۳ ما خبر و قصه آنها را به حق برای تو می‌گوییم. آنها جوانانی بودند که به خدای خودشان ایمان آورده و ما هدایت آنها را زیاد کردیم ۱۴ (ما) دل‌های آنها را به همدیگر ربط (و پیوند) دادیم که (در مقابل کفر) ایستادند و گفتند پروردگار ما خداوند آسمان‌ها و زمین است ما خدای دیگری را غیر از او نمی‌پرستیم که اگر غیر از او را پرستیم از راه منحرف شده‌ایم ۱۵ اینان ملت ما هستند که خدایان دیگری غیر از خدای یکتا گرفته‌اند چرا دلیل و برهان بر آن نمی‌آورند؟ در این صورت کیست که ظالم‌تر باشد از کسی که بر خداوند دروغ ببندد ۱۶ اکنون که از مشرکین و آنچه غیر از خداوند پرستش می‌کنند دوری کردید در غار جای گیرید که خداوند شما را مشمول رحمت خود قرار دهد و برای شما در کارتان آرامشی عنایت کند ۱۷ (غاری که جای گرفتند طوری بود که) خورشید هنگام طلوع در طرف راست آنان و در غروب در طرف چپ بود و (آن غار وسیع بود که) آنها از آفتاب صدمه نمی‌دیدند این (خود) از آیات خدایی است، هر کس خداوند او را هدایت کند راه یافته و هر که را گمراه کند برای او ولی (و صاحب اختیاری) که او را راهنمایی کند نخواهی دید ۱۸ آنها را بیدار گمان می‌کنی ولی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ۚ قَيِّمًا لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّنْ لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ۚ مَا كُنْتُمْ فِيهِ أَبَدًا ۚ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۚ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ۚ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ عَلَى آثَارِهِمْ إِن لَّمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ۚ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِيَبْهَتَهُمْ أَنِّيهِمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ۚ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ۚ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ۚ فَضَرَبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ۚ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَى لِمَا لَبِئْتُوا أَمَدًا ۚ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ۚ وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ۚ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۚ وَإِذِ اعْتَرَضْتُهُمْ وَمَا يَنْبُذُونَ إِلَّا اللَّهَ فَاوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرْفَقًا ۚ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشَّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ
وَلِيًّا مُرْشِدًا ﴿١٨﴾ وَتَحْسَبُهُمْ آيَاتًا وَهُمْ رُفُودٌ
وَتَقْلِبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشَّمَالِ وَكَلْبُهُمْ
بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ
لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمَلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٩﴾
وَكَذَلِكَ بَعَثْنَا لَهُمْ لَيَسَاءَ لَوْا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ
كَمْ لَبِئْتُمْ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا
رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ
بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى
طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا
يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا
عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ
تُقْلِحُوا إِذَا أَبَدًا ﴿٢١﴾ وَكَذَلِكَ أَعِزَّنَا عَلَيْهِمْ
لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ
فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ مِنْهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا
عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا رُبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا
عَلَى أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿٢٢﴾
سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ
سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ
وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ
إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا
تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٣﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ
إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ
رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنِّي رَبِّي
لَأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ﴿٢٥﴾ وَلَبِئْنَا فِي كَهْفِهِمْ
ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٦﴾ قُلِ اللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا لَبِئُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
أَبْصَرُ بِهِ وَأَسْمَعُ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا
يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٧﴾ وَأَتْلُ مَا أُوْحِيَ إِلَيْكَ
مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ
دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٨﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ

آنان خوابند (یا مرده‌اند) و آنها را به طرف راست و چپ می گردانیم و سگ آنها (هم
جلو درب غار مانند دربان) خسیده و دست‌های خود را پهن کرده (که) اگر تو بر آنها
مطلع شوی و بینی از آنها فرار می کنی و دلت پر از ترس و وحشت می شود ﴿۱۸﴾ همانطور
(که آنها را می رانیدیم) برانگیختیم که خودشان از همدگر سؤال کردند چقدر ما توقف
کردیم (و خوابیدیم)، (دیگران) گفتند یک روز یا قسمتی از روز را خوابیدیم (دیگری)
گفت خداوند بهتر می داند که چقدر در اینجا ماندیم؛ (خوب است) یک نفر از خودمان
را با پول به شهر بفرستیم تا جستجو کند و هر جا خوراک بهتری باشد بخرد، و خیلی با
مدارا و نرمی رفتار کند که ما را نشناسند (و مغبون هم نشود و هیچکدام خود را یا رفقا را
معرفی نکنند) ﴿۱۹﴾ که اگر بفهمند، شما را (می کشند یا) سنگسار می کنند یا مجبور می کنند
که به کیش آنها برگردید در این صورت رستگار نخواهید بود ﴿۲۰﴾ همچنین ما دیگران را
نیز بر حال آنها آگاه کردیم که بدانند وعده خداوند (درباره آنها) حق است و شکی
نیست که روز قیامت خواهد آمد، (این اطلاع دادن دیگران بر حال آنها هنگامی بود که
درباره آنها) گفتگو می کردند (و با همدگر گفتند) که (خوب است) در آنجا ساختمانی
بکنیم (چون) خدای آنها بر حالشان آگاه‌تر است (و ما در آن باره گفتگو نکنیم). کسانی
که در کار آنها بیشتر وارد (و در شهر متنفذ) بودند، گفتند در آنجا معبدی می سازیم (که
عبادت خداوند بشود) ﴿۲۱﴾ (بعضی از آنها) (درباره عدد اصحاب كهف) می گویند سه نفر
بودند و چهارمی سگ آنها بود. (بعضی هم) می گویند پنج نفر بودند و ششمی سگ آنها
بود و از روی بی اطلاعی چیزی می گویند و (جمعی هم) می گویند هفت نفر بودند و
هشتمی سگ آنها بود. بگو خدای من به شماره آنها آگاه‌تر است و نمی داند آن را مگر
عده کمی، پس در آن باره گفتگو مکن مگر ظاهری و به حدس و در آن باره از دیگری
هم سؤال مکن ﴿۲۲﴾ هیچگاه مگو که من فردا فلان کار را می کنم ﴿۲۳﴾ مگر آنکه به مشیت
(و خواست) خداوند موکول کنی و هر موقع فراموش کردی (و غفلت عارض شد)
(فوراً) یاد خداوند بکن (و ذکر او بنما) و بگو امید است که خداوند مرا به راه نزدیک‌تر
هدایت کند ﴿۲۴﴾ آنها در غارشان سیصد سال و نه سال خوابیدند ﴿۲۵﴾ بگو که خداوند دانای
است به مدت درنگ آنها در غار، غیب و پنهان آسمان و زمین در اختیار اوست چقدر
خداوند بینا و شنواست، برای آنها ولیی جز خداوند نیست و در حکم (و امر) خود
هیچکس را شریک قرار نمی دهد ﴿۲۶﴾ و آنچه که از کتاب پروردگارت به تو وحی شده
است را تلاوت کن، برای کلام او تبدیل کننده‌ای نیست و هرگز غیر از او پناهی نخواهی
یافت ﴿۲۷﴾ و خودت را همراه با آنانی که در صبح و شب پروردگارش را می خوانند (در
حالی که) وجه او را می خواهند به صبر وادار کن و چشمانت را از آنها برنگردان که
زینت حیات دنیا را بخواهی و اطاعت مکن از کسی که قلب او را از ذکر خود غافل

کرده‌ایم و از هوای خود تبعیت می‌کند و کارش افراط می‌باشد (۲۹) و بگو: حق (آنچه است که) از (جانب) پروردگار شما است و کسی که بخواید پس باید ایمان بیاورد و کسی که بخواید پس البته کفر می‌ورزد ما برای ستمکاران آتشی آماده کرده‌ایم که سردقش (دود و غبارش) آنها را احاطه کرده است و اگر استغاثه کنند با آبی مانند فلز گداخته فریادخواهی می‌شوند که صورت‌ها را بریان می‌کند چه بد نوشیدنی و چه بد آرامگاهی است (۳۰) همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند ما اجر کسی را که عمل نیک کرده ضایع نمی‌کنیم (۳۱) آنان جنّت‌های عدنی دارند که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود، در آن با دستبندهایی از طلا آراسته می‌شوند و لباس‌هایی سبز از ابریشم نازک و ابریشم ضخیم می‌پوشند (در حالی که) در آنجا بر تخت‌ها تکیه دهنده هستند چه خوب پاداشی و چه نیکو جایگاهی (برای نشستن) است (۳۲) و برای آنها مثل بز دو مرد را که برای هر یک از آن دو، دو باغ از انگورها قرار دادیم و اطراف آن دو را با نخل پوشاندیم و بین آن دو زراعتی را قرار دادیم (۳۳) هر یک از این دو باغ خوردنی‌های خود را می‌دادند و از او (صاحب خود) چیزی را ظلم (دریغ) نمی‌کردند و در میان آن دو نهری جاری کردیم (۳۴) و او (صاحب آن دو باغ) ثروت داشت پس به دوست (فقیر) خود گفت: و (در حالی که) او با وی سخن می‌کرد من از تو مالدارتر و به لحاظ نفر چیره‌تر هستم (۳۵) و او داخل باغش شد و (در حالی که) ظالم بر نفس خود بود گفت: گمان نمی‌کنم که این ابداً (هرگز) نابود شود (۳۶) و گمان نمی‌کنم که ساعت (قیامت) برپا شود و البته اگر به سوی پروردگارم بازگردانده شوم البته حتماً بهتر از این را خواهم یافت (۳۷) و (در حالی که) او با وی گفتگو می‌کرد دوستش به او گفت: آیا کفر می‌ورزی به کسی که تو را از خاک خلق کرده سپس از نطفه‌ای سپس تو را به صورت مردی راست (با خلقتی تمام) در آورد (۳۸) لکن من (می‌گویم): او الله، پروردگار من است، و احدی را شریک پروردگارم نمی‌کنم (۳۹) و چرا آنوقت که داخل باغ شدی نگفتی «ما شاء الله» (آنچه که خداوند بخواهد) قوتی جز به خداوند نیست اگر می‌بینی که من از لحاظ مال و فرزند از تو کمتر هستم (۴۰) پس چه بسا پروردگارم بهتر از باغ تو را به من بدهد و از آسمان بر آن صاعقه‌ای بفرستد پس به خاکی (خشک بدون گیاه) لغزنده (تبدیل) گردد (۴۱) یا آب آن فرو برود پس هرگز نخواهی توانست که آن را طلب کنی (۴۲) و به میوه‌هایش احاطه کرد و صبح کرد (در حالی که) دستانش را (بر رانش) می‌زد به خاطر آنچه که برای آن خرج کرده بود و (در حالی که) آن بر داربست‌های خود فرو ریخته بود و می‌گوید: ای کاش احدی را با پروردگارم شریک نمی‌کردم (۴۳) و او گروهی را نداشت که به جای خداوند او را یاری کنند و (خود نیز) غالب نبود (۴۴) آنجا (در آن حال) ظاهر می‌شود که (ولایت برای خداوند حق) بوده (است) او بهترین ثواب (پاداش) و

يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْعَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ
وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَلَا تُطْعَمَنَ مِنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ
وَكَانَ أَمْرُهُ فُرْطًا (۲۹) وَقِيلَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ
شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا
لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَعِيثُوا
يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ
وَسَاءَتْ مُرْتَقَقًا (۳۰) إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا
(۳۱) أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ
الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ
وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ
مُرْتَقَقًا (۳۲) وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا
لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا (۳۳) كَلَّمَا الْجَنَّتَيْنِ آتَتْ أُكُلَهَا
وَلَمْ تَظَلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهْرًا (۳۴)
وَكَانَ لَهُ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ
مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا (۳۵) وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ
لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَضُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا (۳۶) وَمَا
أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ
خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا (۳۷) قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ
أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ
ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا (۳۸) لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ
بِرَبِّي أَحَدًا (۳۹) وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا
شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنَّ تَرْنًا أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ
مَالًا وَوَلَدًا (۴۰) فَعَسَى رَبِّي أَنْ يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِنْ
جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِنَ السَّمَاءِ
فَتُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا (۴۱) أَوْ يُصْبِحَ مَاءً غَورًا
فَلَنْ نَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا (۴۲) وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأُصْبِحَ
يُقَلَّبُ كَفَيْهِ عَلَى مَا أُنْفِقُ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى

عُرُوشَهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿۳۳﴾
 وَأَمْ تَكُنْ لَهُ فِتْنَةً يَتَّبِعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا
 كَانَ مُنتَصِرًا ﴿۳۴﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ
 ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿۳۵﴾ وَاصْرَبْ لَهُمْ مَثَلِ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ
 الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَّاحُ وَكَانَ اللَّهُ
 عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقْتَدِرًا ﴿۳۶﴾ الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ
 الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ
 رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿۳۷﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ
 وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَسْرَتَانَهُمْ فَلَمْ يُعَادِرْ مِنْهُمْ
 أَحَدًا ﴿۳۸﴾ وَعَرَضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا
 كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ
 لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿۳۹﴾ وَوَضَعَ الْكِتَابَ فَتَرَى
 الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا
 مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا
 أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ
 رَبُّكَ أَحَدًا ﴿۴۰﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا
 لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ
 عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي
 وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿۴۱﴾ مَا
 أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ
 أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿۴۲﴾
 وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ
 فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿۴۳﴾ وَرَأَى
 الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا
 عِنْدَهَا مَصْرَفًا ﴿۴۴﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ
 لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ
 جَدَلًا ﴿۴۵﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ
 الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ
 الْأُولَىٰ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿۴۶﴾ وَمَا نُرْسِلُ
 الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ

بهترین عاقبت است ﴿۳۳﴾ و برای آنها مثل زندگانی دنیا را بزن که مانند آبی است که ما آن
 را از آسمان نازل کرده‌ایم و گیاه زمین با آن در آمیخت پس گیاه خشک گردید که بادها
 آن را پراکنده می‌کنند و خداوند بر هر چیزی توانمند است ﴿۳۴﴾ مال (ثروت) و پسران
 زینت‌های زندگانی دنیا هستند و باقی ماندنی‌های شایسته نزد پروردگارت به عنوان ثواب
 (پاداش) بهتر و به جهت امید بستن بهتر هستند ﴿۳۵﴾ و روزی که کوه‌ها را حرکت می‌دهیم
 و زمین را بارز (صاف و هموار) می‌بینی و آنها را حشر می‌کنیم پس احدی از آنها را رها
 نمی‌سازیم ﴿۳۶﴾ و بر پروردگارت به صف عرضه می‌شوند همانا نزد ما آمده‌اید همانطور که
 بار اول شما را خلق کردیم بلکه می‌پنداشتید که هرگز برای شما موعدی قرار نخواهیم داد
 ﴿۳۷﴾ و کتاب (بین دستان محاسب) گذارده می‌شود پس مجرمان را بی‌مناک می‌بینی از
 آنچه که در آن است و می‌گویند: ای وای بر ما این چه کتابی است؟ صغیره‌ای و نه
 کبیره‌ای را فرو نمی‌گذارد مگر آنکه آن را احصاء کرده (شمرده) است و (جزای) آنچه
 را که عمل کرده‌اند (در کتاب) حاضر می‌یابند و پروردگار تو به احدی ستم نمی‌کند ﴿۳۸﴾
 و آنوقت که به ملائکه گفتیم: به آدم سجده کنید، و سجده کردند جز ابلیس که از جن
 بود پس از امر پروردگارش فسق (نافرمانی، انحراف) کرد آیا پس شما او و ذریه او را به
 جای من ولی می‌گیرید؟ و (حال آنکه) آنها دشمن شما هستند (ابلیس و ذریه او) بد بدلی
 (از خداوند) برای ستمکاران هستند ﴿۳۹﴾ آنها را در خلق آسمان‌ها و زمین و نه در خلق
 خودشان گواه نگرفتم و من گمراه کنندگان را به عنوان بازودار (یار و کمککار)
 برنگرفتم ﴿۴۰﴾ و روزی که می‌گوید: نداء بدهید به شرکای من که گمان می‌کردید، پس
 آنها را می‌خوانند اما آنها جوابشان را نمی‌دهند و (در حالی که) بین آنها هلاکتگاهی قرار
 داده‌ایم ﴿۴۱﴾ و مجرمان آتش را می‌بینند آنگاه درمی‌یابند که آنها واقع شوندگان در آن
 خواهند بود و از آن گریزگاهی نخواهند یافت ﴿۴۲﴾ و همانا در این قرآن از هر مثلی برای
 مردم آورده‌ایم و انسان بیش از هر چیزی جلد می‌کند ﴿۴۳﴾ و چه (چیزی) مردم را منع کرد
 از اینکه ایمان آورند آنوقت که هدی (هدایت) نزد آنها آمد و از پروردگارش استغفار
 (طلب آموزش) کنند، جز (انتظار) آنکه سنت پیشینیان آنان را فرو بگیرد یا (استعداد)
 عذاب آنها را از روبرو فرو بگیرد ﴿۴۴﴾ و ما فرستادگان را نمی‌فرستیم مگر به عنوان بشارت
 دهنده و بیم دهنده و کسانی که کفر ورزیده‌اند به باطل مجادله می‌کنند تا با آن حق را
 باطل (بی اعتبار) کنند و آیات مرا و آنچه را که (به آن) انداز شده‌اند را به تمسخر گرفتند
 ﴿۴۵﴾ و چه کسی ستمکارتر از کسی است که به آیات پروردگارش تذکر داده شده و از
 آنها اعراض کرده و آنچه که دستانش پیشتر کرده بود را فراموش کرده است همانا ما بر
 دل‌های آنان حجاب‌هایی قرار داده‌ایم که مبادا آن را بفهمند و در گوش‌هایشان سنگینی
 (قرار داده‌ایم) و اگر آنها را به هدایت بخوانی پس آنوقت هرگز ابداً هدایت نخواهند شد

۵۸ و پروردگار تو بسیار آمرزنده و دارنده رحمت است اگر آنها را به خاطر آنچه که کسب کرده‌اند مؤاخذه می‌کرد البتّه عذاب را برای آنها تعجیل می‌کرد بلکه برای عذاب) آنها موعدی هست که هرگز در برابر آن پناهگاهی نخواهند یافت ۵۹ و (اهل) این شهرها را هلاکشان کردیم چون ظلم می‌کردند و برای هلاکت آنها (نیز) موعدی را قرار دادیم ۶۰ (به یاد بیاور) زمانی (را) که موسی به (یوشع) همراه (و شاگرد) خود گفت من دست از طلب بر ندارم تا آنکه به محلّ تلاقی دو دریا برسم یا سال‌های متمادی (هشتاد سال) بگذرد ۶۱ چون به محلّ تلاقی دو دریا رسیدند ماهی را (که برای خوراک تهیه دیده بودند) فراموش کردند، و در دریا به حرکت آمد و رفت ۶۲ چون (از محلّ تلاقی دو دریا) گذشتند (موسی به یوشع) گفت غذای ما را بیاور که در این سفر (خیلی) خسته شده‌ایم ۶۳ ناگاه (یوشع به خاطرش آمد و با تعجب) گفت موقعی که ما روی سنگ جا گرفتیم، من ماهی را فراموش کردم و این فراموشی هم از طرف شیطان بود، و (ماهی هم) ناگهان راه دریا را پیش گرفت و از دست من خارج شد ۶۴ (موسی) گفت (چرا نگفتی)، چون (همین موضوع بود که) من انتظار آن را داشتم، برگردیم؛ سپس همان راهی را که آمده بودند برگشتند (تا به مجمع البحرین رسیدند) ۶۵ ناگهان (در آن محل) بنده‌ای از بندگان ما را یافتند (که او را مشمول رحمت خود قرار داده) و از نزد خود به او علم آموخته بودیم ۶۶ موسی (به خضر) گفت آیا (اجازه می‌دهی که) من (همراهی و) پیروی تو بکنم که از آنچه خداوند به تو تعلیم داده به من هم تعلیم دهی و راهنمایی کنی؟ ۶۷ (خضر در جواب به موسی) گفت: که تو نمی‌توانی با من صبر کنی ۶۸ چگونه صبر خواهی کرد بر چیزهایی که از آن آگاهی نداری؟! ۶۹ (موسی) گفت: به خواست خداوند مرا صابر خواهی دید و در هیچ امری نافرمانی تو نخواهم کرد ۷۰ (خضر (ع) در جواب به موسی (ع)) گفت: پس اگر (بخواهی) پیروی من بکنی از من علت هیچ امری را سؤال نکن تا (خودم بعداً) برای تو شرح دهم ۷۱ سپس (از آنجا) حرکت کردند (و به راه افتادند) تا در کنار دریا کشتی را سوار شدند. (خضر بعداً) کشتی را سوراخ کرد، (موسی به عنوان اعتراض خود) گفت: آیا سوراخ می‌کنی که سرنشینان (کشتی) را غرق کنی؟ بسیار کار ناپسندی می‌کنی! ۷۲ (خضر) گفت: من به تو گفتم، که تو نمی‌توانی (کارهای من را تحمل نمائی و) با من صبر کنی ۷۳ (موسی) ناگهان به خود آمد و پیمانی را که با خضر بسته بود به یاد آورد و شرمسار شده و درخواست کرد که (من غفلت کرده و) فراموش نمودم، بر من مگیر و سختگیری به من ننما ۷۴ سپس (از کشتی بیرون آمده) حرکت کردند تا پسر بچه‌ای را دیدند (که با چند نفر همسال خود مشغول بازی است، خضر) او را کشت، (ناگاه موسی) زبان اعتراض گشود که چرا شخص بی‌گناهی را (که مرتکب قتلی نشده) کشتی؟! بسیار کار ناشایستی کردی!

كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا ۵۷ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ۵۸ وَرَبُّكَ الْعَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْئِلًا ۵۹ وَتِلْكَ الْقُرَى أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ۶۰ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّى أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ۶۱ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ۶۲ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ۶۳ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذُكَّرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ۶۴ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغُ فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصًا ۶۵ فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا ۶۶ قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَى أَنْ تُعَلِّمَ مِنَّمَا عَلَّمْتَ رُسُلًا ۶۷ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۶۸ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَى مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ۶۹ قَالَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۷۰ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّى أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ۷۱ فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتُ شَيْئًا إِمْرًا ۷۲ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۷۳ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ۷۴ فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَفَتَلَهُ قَالَ اقْتُلْ نَفْسًا رَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتُ شَيْئًا نُكْرًا

جزء شانزدهم

﴿۷۵﴾ (باز خضر) گفت: آیا به تو نگفتم که تو نمی توانی با من همراهی کنی (و تحمل همسفری مرا نداری)؟ ﴿۷۶﴾ (موسی با خجالت و سرافکنندگی با زبان عذرخواهی) گفت: اگر مجدّد (بر تو اعتراض کرده و) سؤال نمودم مرا از خود بران و عذر تو هم خواسته است ﴿۷۷﴾ سپس (از آنجا) حرکت کرده (به راه خود ادامه دادند) تا به قریه‌ای رسیدند، از مردم آنجا درخواست خوراک نمودند و آنها نپذیرفتند. (از آنجا عبور می کردند) دیواری دیدند که نزدیک بود فرو ریزد (و از بین برود) و (خضر) آن را راست کرد (و محکم نمود)؛ (موسی) گفت کاش برای این کار اجرتی می گرفتی ﴿۷۸﴾ (خضر) گفت: (حال که سخن گفتی) (گاه) جدا شدن من و تو است ولی اکنون سر آنچه را که تو توان تحمل آن را نداشتی به تو می گویم ﴿۷۹﴾ اما کشتی که (تو دیدی) سوراخ کردم) برای این بود که مالکین کشتی (چند نفر) بینوا (و ضعیف) بودند (که از راه کار کردن در دریا ارتزاق می نمودند) و در پی آنها پادشاهی بود که (هر کشتی که سالم بود را) غصب می کرد (و مصادره می نمود) و من (مخصوصاً) آن را معیوب نمودم (که از شرّ غصب شدن خلاص شود) ﴿۸۰﴾ اما (کشتن) کودک، برای این بود که پدر و مادر او هر دو مؤمن (و موحد) بودند ولی (این کودک) اگر بزرگ می شد (ایجاد زحمت نموده) آنها را وادار به طغیان و کفر می نمود ﴿۸۱﴾ از اینرو ما اراده کردیم که او را بکشیم و خداوند به جای او (فرزندی) بهتر از او که دارای صفای نفس و صلهٔ رحم باشد به آنها بدهد ﴿۸۲﴾ دیوار هم (که مستقیم نمودیم) از دو کودک یتیم در شهر بود که در زیر آن گنجی نهفته بود و پدرشان شخص نیکی بود خدای تو خواست که آنها به حدّ رشد برسند و دینیه را (که زیر آن دیوار بود) خارج کنند که رحمت (و رأفت) خدای تو بود و این کار را هم به ارادهٔ خود نکردم (بلکه به امر خداوند بود). این است سرّ آنچه تو نمی توانستی تحمل کنی ﴿۸۳﴾ از تو دربارهٔ ذوالقرنین می پرسند بگو هم اکنون برای شما خلاصهٔ قصهٔ او را می گویم ﴿۸۴﴾ ما او را در روی زمین قدرت و نفوذ دادیم و از هر چیزی وسیلهٔ (وصول بدان و تصرف در) آن را بدو دادیم ﴿۸۵﴾ پس دنبال کرد یکی از اسباب را ﴿۸۶﴾ (ذوالقرنین مشغول حرکت و سیر بود) تا به مغرب زمین که خورشید در آنجا غروب می کند رسید و دید خورشید در چشمه‌ای که گل آلود (و دارای گل سیاهی بود) فرو رفت. در آنجا گروهی را دید، ما به او گفتیم که (در اینجا) اگر بخواهی آنها را عذاب کنی یا آنکه با آنها احسان (و مهربانی) کنی مختاری ﴿۸۷﴾ او گفت کسانی را (که بر خود یا دیگران) ظلم کرده (و بر کفر اصرار داشته باشند) کیفر می دهیم و در آن عالم نیز که به سوی خداوند می رود به کیفر سخت گرفتار می شود ﴿۸۸﴾ ولی کسی که ایمان بیاورد و عمل صالح بکند به او پاداش نیکو می دهیم و در کارهای خودمان برای او (تسهیل می کنیم) و آسان می نمائیم ﴿۸۹﴾ سپس یکی از راه‌های دیگر را پیدا کرد و پیروی نمود ﴿۹۰﴾ تا به مشرق (زمین مسکونی) رسید، دید که (خورشید) در آنجا بر قومی طلوع می کند که تن پوشی (در مقابل آفتاب) ندارند (یا لباسی جز آفتاب ندارند) ﴿۹۱﴾ و همینطور ما بر او

﴿۷۵﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۶﴾ قَالَ إِنْ سَأَلْتِكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿۷۷﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلُهَا فَأَتَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقُصَ فَاذْكُمَا قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿۷۸﴾ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۷۹﴾ أَمَا السِّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿۸۰﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِمَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿۸۱﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاءً وَأَقْرَبَ رَحْمًا ﴿۸۲﴾ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۸۳﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنْ ذِي الْقُرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿۸۴﴾ إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿۸۵﴾ فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿۸۶﴾ حَتَّى إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقُرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿۸۷﴾ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿۸۸﴾ وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿۸۹﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۹۰﴾ حَتَّى إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطَّلِعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ يَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سَبْتًا ﴿۹۱﴾ كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿۹۲﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۹۳﴾

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا
لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٤١﴾ قَالُوا يَا ذَا
الْقُرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي
الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ
بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٤٢﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي
خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا
﴿٤٣﴾ آتُونِي زَبْرَ الْحَرِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَى بَيْنَ
الصَّدَقَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ
آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قَطْرًا ﴿٤٤﴾ فَمَا اسْطَاعُوا أَنْ
يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٤٥﴾ قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ
مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ
وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٤٦﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ
فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٤٧﴾
وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ
كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنْ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا
يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿٤٩﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا
جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿٥٠﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ
بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿٥١﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِنُونَ أَنْهَم يُحْسِنُونَ صُنْعًا
﴿٥٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ
فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا
﴿٥٣﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ هُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَآخَدُوا
آيَاتِي وَرُسُلِي هُرُوقًا ﴿٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿٥٥﴾
خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿٥٦﴾ قُلْ لَوْ
كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ
أَنْ تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿٥٧﴾
قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا
إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ
فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

احاطه داشته و آگاه بودیم (که در کجاست) ﴿٤٢﴾ بعداً (از آنجا) راه را دنبال کرد ﴿٤٣﴾ تا به بین دو
سَدِّ (و دو کوه که بین آنها بعداً سد بست) رسید. (در آنجا) گروهی را دید که (لغت و) زبان او
را (به خوبی) درک نمی کردند ﴿٤٤﴾ به ذی القرنین گفتند که (قبیله) یأجوج و مأجوج در روی
زمین فساد می کنند (و باعث زحمت ما هستند) آیا (اجازه می دهی که) ما خرج آن را پردازیم
که تو بین ما و آنها (سد و) حائلی ایجاد کنی؟ ﴿٤٥﴾ (او با مهربانی) گفت آنچه خداوند به من
عنایت کرده برای من بهتر است (و احتیاج به دادن خراج از طرف شما ندارم) فقط شما به من (از
حیث کارگر و وسائل و مصالح) کمک کنید تا من بین شما و آنها سد بسیار بزرگ (ردم)
ایجاد کنم ﴿٤٦﴾ به من قطعه‌های بزرگ آهن بدهید، و با آن آهن‌ها بین دو کوه را بالا آورد.
(سپس به کارگران) گفت (شما آتش برافروزد و در آن آهن‌ها) بدمید تا (آنها هم از شدت
حرارت مانند) آتش شدند (آنگاه) گفت شما کمک کنید که بر آنها مس گذاخته بریزیم ﴿٤٧﴾
سپس (آنها قبیله یأجوج و مأجوج) نتوانستند از آن (سد) بگذرند و نتوانستند (سوراخی هم ایجاد
و) نغب (تونل) بزنند (چون خیلی سخت بود) ﴿٤٨﴾ (ذوالقرنین) گفت این (قدرت،) رحمتی است
از طرف پروردگار من (که به من عنایت فرمود) و هنگامی که وعده او (به رسیدن قیامت ظاهر
شود این سد) منهدم می شود و در وعده خدای من تخلف نیست ﴿٤٩﴾ در آنروز آنها را آزاد
گذاشتیم که با هم در جنب و جوش بودند (ولی نمی توانستند خارج شوند) و (هرگاه) در صورت
دمیده شود همه آنها را با هم مجتمع می کنیم ﴿٥٠﴾ و در آنروز دوزخ را برای کفار آماده داریم ﴿٥١﴾
چون آنها در جلو چشمشان پرده (و حائلی) می باشد که یاد من نمی کنند و گوش شنوا هم
ندارند ﴿٥٢﴾ آیا پس گمان می کنند کسانی که کفر ورزیده‌اند که بندگان مرا غیر از خودم دوست
می گیرند ولی ما دوزخ را برای کفار منزل قرار دادیم ﴿٥٣﴾ بگو آیا (می خواهید که) شما را از آن
کسانی که از همه زیانکارترند آگاه کنیم؟ ﴿٥٤﴾ (آنها) کسانی هستند که کوشش آنها منحصر به
زندگانی دنیا است و گمراه شده‌اند ولی خودشان گمان کنند که کار خوبی می کنند ﴿٥٥﴾ آنها‌یند
که به آیات خدایی و به ملاقات (رحمت) او کفر ورزیده‌اند و اعمال آنها باطل شده و در روز
قیامت برای آنها ارزشی قائل نیستیم ﴿٥٦﴾ و کیفر آنها جهنم است، چون کفر ورزیده‌اند و آیات
پیغمبران مرا (به استهزاء و) مسخره گرفته‌اند ﴿٥٧﴾ ولی کسانی که ایمان آورده و عمل نیک انجام
داده‌اند، بهشت‌ها و فردوس (که بالاترین درجات آن می باشد) جایگاه (و محل پذیرائی) آنان
است ﴿٥٨﴾ و همیشه در آنجا هستند و به جای دیگری هم رغبت ندارند ﴿٥٩﴾ بگو اگر (تمام) دریاها
مداد و مرکب برای نوشتن کلمات خدای من باشد، آب دریا تمام می شود پیش از آنکه
کلمات خداوند پایان یابد هر چند به همان اندازه دیگر نیز (کمک و) مدد (برای آب دریا)
بفرستیم ﴿٥٧﴾ بگو جز این نیست که من بشری مثل شما هستم (فرقی که هست آن است) که به
من وحی می شود که خدای شما خدای یگانه است پس هر کس امیدوار به لقای پروردگار
خود باشد باید عملی صالح بجا آورد و در پرستش خداوند یکتا هیچکس را شریک قرار ندهد.

۱۹- سوره مریم

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ کهیص ۲ ذکر رحمت پروردگار تو به بندهاش زکریا است ۳ آنوقت که پروردگارش را با ندایی خفی نداء داد ۴ (زکریا) گفت: پروردگارا همانا استخوانم سست شده و موی سر سیدی پیری گرفته و به دعای (خواست) تو ای پروردگار من، شقی (سرکش) نبوده‌ام ۵ و همانا من از بستگانم برای پس از خود خوف دارم و زن من نازا می‌باشد پس از نزد خودت ولئی به من بیخش ۶ که از من ارث ببرد و از خاندان یعقوب ارث ببرد و پروردگارا او را مورد رضایت قرار بده ۷ ای زکریا همانا ما به تو بشارت می‌دهیم به پسری که نامش یحیی است قبلاً برای او همانمی قرار نداده‌ایم ۸ (زکریا) گفت پروردگارا چگونه پسری داشته باشم؟! و (حال آنکه) زخم نازا می‌باشد و (خودم نیز) از پیری به فوتی رسیده‌ام ۹ گفت این چنین فرمود پروردگار تو که آن بر من آسان است و (در حالی که) تو را قبل از این خلق کرده‌ام و (حال آنکه) چیزی نبود ۱۰ (زکریا) گفت: پروردگارا نشانه‌ای برایم قرار ده گفت: علامت تو این است که با مردم سه شب تکلم نمی‌کنی (حال آنکه) سالمی ۱۱ پس (زکریا) از محراب بر قوم خود خارج شد و به آنان الفاء کرد که صبح و شام تسبیح کنید ۱۲ (پس به او پسری دادیم و به او قوت و کتاب دادیم و گفتیم: ای یحیی کتاب را به قوت بگیر و در کودکی به او حکم (رسالت یا نبوت یا ولایت) دادیم ۱۳ و حنانی (حکم و رحمت و برکت و هیبت و وقار و مهربانی) و پاکی از نزد خود (به او دادیم) و پرهیزگار بود ۱۴ و به والدینش نیکوکار (بود) و زورگو (به خلق) و سرکش نبود ۱۵ و سلام بر او (یحیی) روزی که زاده شد، و روزی که می‌مرد و روزی که زنده برانگیخته می‌شود ۱۶ و در کتاب، مریم را یاد کن آنوقت که از اهل خود در مکان شرقی کناره‌گیری کرد ۱۷ و از دید آنان حجابی برگرفت (خلوتی برگزید) پس روح خود را نزد او (مریم) فرستادیم که برای او (مریم) به صورت بشری سالم (آراسته) متمثل شد ۱۸ (مریم) گفت من از تو به رحمان پناه می‌برم که تو پارسا (خائف از خداوند) باشی ۱۹ گفت: جز این نیست که من فرستاده پروردگار تو هستم تا پسری پاک به تو بیخشم ۲۰ (مریم) گفت چگونه پسری داشته باشم؟! و (حال آنکه) بشری مرا لمس نکرده و من بغی (نابکار) نبوده‌ام ۲۱ گفت: همینطور است، پروردگارت گفت که آن بر من آسان است و تا او را به عنوان نشانه برای مردم و به عنوان رحمت از خود قرار دهیم و (این) امری قضاء شده (حتمی) می‌باشد ۲۲ پس (مریم) از او آبتن شد و با (حمل) او (عیسی) در مکانی دور کناره گرفت ۲۳ و درد زایمان او (مریم) را در گرفت (و) به سوی تنه نخلی (آمد) (و بعد از متولد شدن عیسی) گفت: ای کاش قبل

۱ کهیص ۲ ذِکْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدُهُ زَكْرِيَّا ۳ اِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ۴ قَالَ رَبِّ اِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاسْتَعَلَ الرَّاسُ شَيْبًا وَّلَمْ اَكُنْ بِدَعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ۵ وَاِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَاَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۶ يَرْتِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۷ يَا زَكْرِيَّا اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيٰى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۸ قَالَ رَبِّ اَنى يَكُونُ لِىْ غُلَامٌ وَّكَانَتِ امْرَاَتِي عَاقِرًا وَّقدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ۹ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلٰى هَيِّئٍ وَّقدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَّلَمْ تَكُ شَيْئًا ۱۰ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لىْ آيَةً قَالَ اٰتَيْتُكَ اٰلًا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ۱۱ فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحٰى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ۱۲ يَا يَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ وَاٰتَيْنٰهُ الْحِكْمَ صَبِيًّا ۱۳ وَحَنٰنًا مِّنْ لَّدُنَّا وَرَکٰهًا وَّكَانَ تَقِيًّا ۱۴ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَّلَمْ يَكُنْ جَبٰرًا عَصِيًّا ۱۵ وَّسَلٰمٌ عَلَیْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَّيَوْمَ یَمُوْتُ وَّيَوْمَ یُبْعَثُ حَيًّا ۱۶ وَاذْکُرْ فِى الْكِتٰبِ مَرْیَمَ اِذْ اٰتَيْنٰتُ مِنْ اٰهْلِهَا مَکٰنًا شَرْقِيًّا ۱۷ فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَا اِلَيْهَا رُوْحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ۱۸ قَالَتْ اِنىْ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ کُنْتَ تَقِيًّا ۱۹ قَالِ اِنَّمَا اَنَا رَسُوْلٌ رَبِّكَ لِاَهْبَ لَكَ غُلٰمًا زَكِيًّا ۲۰ قَالَتْ اَنىْ يَكُونُ لِىْ غُلَامٌ وَّلَمْ يَمَسَّسْنِىْ بَشَرٌ وَّلَمْ اَكُ بَغِيًّا ۲۱ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلٰى هَيِّئٍ وَّلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّفْضِيًّا ۲۲ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَدَتْ بِهٖ مَکٰنًا قَصِيًّا ۲۳ فَاجَاءَهَا الْمَخٰضُ اِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَا لَیْتَنِىْ مِثُّ قَبْلِ هٰذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مِّنْسِيًّا ۲۴ فَنَادٰهَا مِنْ تَحْتِهَا اَلَّا تَحْزَنِىْ قَدْ جَعَلَ

رَبِّكَ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٥﴾ وَهَرِي إِلَيْكَ بِجِدْعِ النَّخْلَةِ
 تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٦﴾ فَكُلْ وَاشْرَبْ وَقَرَّ
 عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ
 لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٧﴾ فَأَتَتْ بِهِ
 قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٨﴾
 يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ
 أُمُّكَ بَعِيًّا ﴿٢٩﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ
 كَانَ فِي الْأُهْدِي صَبِيًّا ﴿٣٠﴾ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِي
 الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣١﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا
 كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣٢﴾
 وَبِرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٣﴾ وَالسَّلَامُ
 عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أُمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعِثُ حَيًّا ﴿٣٤﴾
 ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٥﴾
 مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَهُ إِذَا قَضَى
 أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي
 وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٧﴾
 فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
 مِنْ مَشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٨﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ
 يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٩﴾
 وَأَنْذَرْنَاهُمْ يَوْمَ الْحُسْرَى إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ
 وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٠﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ
 عَلَيْهَا وَإِنَّا يُرْجِعُونَ ﴿٤١﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ
 إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤٢﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ
 مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٣﴾ يَا
 أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي
 أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٤﴾ يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ
 الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٥﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ
 أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ
 وَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِن
 لَمْ تَنْتَهَ لِأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٧﴾ قَالَ سَلَامٌ
 عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٨﴾

از این مُرده بودم و به فراموشی سپرده شده (و) فراموش شده بودم ﴿٢٥﴾ آنگاه از زیر آن
 (نخل) به وی (مریم) نداء داده شد که اندوهگین مباش که پروردگار تو از زیر (پای) تو
 جویباری (شریف) قرار داده است ﴿٢٦﴾ و تنه نخل را به سوی خود تکان بده که بر تو
 رطب تازه فرو بریزد ﴿٢٧﴾ پس بخور و بیاشام و (به این فرزند) چشم روشن بدار و اگر
 احدی از بشر را دیدی (که از تو دربارهٔ فرزندت سؤال کرد) پس بگو که من برای
 رحمان روزه (سکوت) نذر کرده‌ام و امروز هرگز با انسانی سخن نخواهم گفت ﴿٢٨﴾ و
 (مریم) او را نزد قومش آورد و (در حالی که) او (عیسی) را (با خود) حمل می‌کرد،
 گفتند: ای مریم همانا چیز حیرت آوری آورده‌ای ﴿٢٩﴾ ای خواهر هارون پدر تو مرد بدی
 نبود و مادر تو نابکار نبود ﴿٣٠﴾ پس (مریم) به او (عیسی) اشاره نمود (که از او سؤال کنی)
 گفتند: چگونه با کسی سخن گوئیم که کودکی در گهواره می‌باشد؟ ﴿٣١﴾ (عیسی) گفت
 همانا من بندهٔ خداوند هستم که کتاب را به من داده و مرا نبی قرار داده ﴿٣٢﴾ و مرا مبارک
 قرار داده هر کجا که باشم و مادام که زنده‌ام مرا به نماز و زکات توصیه نموده ﴿٣٣﴾ و به
 بسیار نیکی کردن به مادرم و مرا ستمگر و شقی قرار نداده ﴿٣٤﴾ و سلام بر من روزی که
 متولد شدم و روزی که می‌میرم و روزی که زنده برانگیخته می‌شوم ﴿٣٥﴾ آن عیسی پسر
 مریم قول حق است که دربارهٔ او تردید می‌کنند ﴿٣٦﴾ برای خداوند نباشد که از (جنس)
 فرزندی برگیرد او منزّه است وقتی که امری قضاء (حکم) شود پس جز این نیست که به
 او می‌گوید: باش، پس می‌باشد ﴿٣٧﴾ و همانا الله پروردگار من و پروردگار شما است پس
 او را پرستید این راه راست است ﴿٣٨﴾ پس حزبهایی (گروه‌هایی) از بین آنها اختلاف
 کردند پس وای بر کسانی که کفر ورزیده‌اند از شهادتگاه روز سترگ ﴿٣٩﴾ آنها روزی که
 نزد ما می‌آیند چه شنوا و چقدر بینا هستند! لکن ستمکاران امروز در گمراهی واضحی
 (بدیهی) هستند ﴿٤٠﴾ و آنان را از آنروز حسرت انداز کن از آنوقتی که امر قضاء شده و
 (حال آنکه) آنها (اینک) در غفلت هستند و آنها ایمان نمی‌آورند ﴿٤١﴾ همانا ما زمین و
 کسانی که بر آن هستند را به ارث می‌بریم و نزد ما برگردانده می‌شوند ﴿٤٢﴾ و در کتاب،
 ابراهیم را ذکر کن که او نبی بسیار راستگو بود ﴿٤٣﴾ آنوقت که به پدرش گفت ای پدر
 من چرا آنچه که نمی‌شنود و نمی‌بیند و تو را از چیزی بی‌نیاز نمی‌کند را عبادت
 می‌کنی؟ ﴿٤٤﴾ ای پدر من همانا علمی نزد من آمده که به تو داده نشده پس از من تبعیت
 کن تا تو را به راه سواء (میان دو طرف چیزی، درست، راست) هدایت کنم ﴿٤٥﴾ ای پدر
 من! شیطان را بندگی مکن همانا شیطان (نسبت) به رحمان سرکش می‌باشد ﴿٤٦﴾ ای پدر
 من، همانا من می‌ترسم که عذابی از رحمان به تو برسد آنگاه ولی (همدمی) برای شیطان
 باشی ﴿٤٧﴾ (پدر ابراهیم) گفت: آیا تو از خدایان من روگردانی ای ابراهیم؟ اگر بس نکنی
 حتماً تو را سنگسار می‌کنم و مدتی (طویل) از من دور باش ﴿٤٨﴾ (ابراهیم) گفت: سلام بر

تو بزودی از پروردگارت برای تو طلب آموزش خواهیم کرد همانا او به من مهربان می‌باشد (۴۸) و از شما و از آنچه که غیر از خداوند می‌خوانید (عبادت می‌کنید) کناره می‌گیرم و پروردگارت را می‌خوانم (عبادت می‌کنم) چه بسا که از دعای پروردگارت نومید نباشم (۴۹) و چون از آنها و از آنچه که غیر از خداوند عبادت می‌کردند کناره جست اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و هر دو را تویی قرار دادیم (۵۰) و از رحمت خویش به آنها بخشیدیم و برای آنها زبان صدق (خوشنامی) علی (عالی) قرار دادیم (۵۱) و در کتاب، موسی را ذکر کن همانا او مخلص بود و رسول و نبی بود (۵۲) و از جانب راست کوه به او نداء دادیم و نجواکنان او را نزدیک خود کردیم (۵۳) و ما از رحمت خود برادرش هارون را به عنوان نبی به او موهبت کردیم (۵۴) و اسماعیل را در کتاب ذکر کن، همانا او در وعده صادق بود و او رسول و پیامبر بود (۵۵) و اهلش را به نماز و زکات امر می‌کرد و نزد پروردگارش مرضی بود (۵۶) و در کتاب ادريس را ذکر کن همانا او بسیار راستگو و پیامبر بود (۵۷) و او را به مکانی بلند بالا بردیم (۵۸) آنان کسانی هستند که خداوند به آنان نعمت داده پیامبرانی از نسل آدم و از کسانی که با نوح حمل کردیم و از ذریه ابراهیم و اسرائیل و از کسانی که هدایت کرده‌ایم و برگزیده‌ایم، وقتی که آیات رحمان برای آنها تلاوت شود سجده کنان و گریان (بر خاک) می‌افتند (۵۹) پس بعد از آنها ناخلف (آنها) جانشین (آنها) شد نماز را ضایع کردند و از شهوات پیروی کردند و (در آخرت) گمراهی را ملاقات خواهند کرد (۶۰) جز کسی که توبه کرد و ایمان آورد و عمل صالح کرد پس آنان داخل جنت می‌شوند و به چیزی ظلم نمی‌شوند (۶۱) جنت‌های عدن (اقامت) که رحمان در غیب به بندگانش وعده داده همانا او وعده‌اش قطعاً آمدنی می‌باشد (۶۲) در آن لغوی نمی‌شنوند مگر سلام و آنان در آن هر صبح و شام رزق خود را دارند (۶۳) این جنتی است که از بندگان خود به کسانی که متقی باشند به ارث می‌دهیم (۶۴) و ما جز به امر پروردگارت نازل نمی‌شویم، آنچه که در بین دستان (جلو) ما و آنچه که در پشت ما و آنچه که بین آن است برای او است و پروردگارت تو فراموشکار نمی‌باشد (۶۵) پروردگارت آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است پس او را بندگی کن و بر بندگی شکیبایی بورز آیا همنامی برای او می‌شناسی (۶۶) و انسان می‌گوید وقتی که مُرده‌ام آیا قطعاً زنده خارج خواهیم شد؟ (۶۷) و آیا انسان به یاد نمی‌آورد که ما قبلاً او را خلق کرده‌ایم و (حال آنکه) او چیزی نبود (۶۸) پس قسم به پروردگارت که البته حتماً آنان و شیاطین را حشر (جمع) می‌کنیم سپس البته حتماً آنها را زانوده در حول جهنم حاضر می‌کنیم (۶۹) سپس البته حتماً از هر شیعه (گروه، پیرو) هر کدام از آنها که به رحمان سرکش‌تر است را جدا می‌کنیم (۷۰) سپس البته ما به کسانی که آنها به سوختن در آن سزاوارتر هستند داناتریم (۷۱) و (کسی) از شما نیست مگر آنکه وارد آن می‌شود (این)

وَاَعْتَرَلَكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا اعْتَرَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾ وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَحَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيْسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٩﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ﴿٦٠﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ﴿٦١﴾ جَنَّاتِ عَدْنِ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ﴿٦٢﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٣﴾ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٤﴾ وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٦﴾ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ إِذَا مَا مِثَّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٧﴾ أَوْ لَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿٦٨﴾ قَوْمَكَ لَنَحْضُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٧٠﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ

بر پروردگارت حتمی قطعی می‌باشد ﴿۷۲﴾ سپس کسانی که تقوا پیشه کرده‌اند را نجات می‌دهیم و ستمکاران را در آن زانوده وا می‌گذاریم ﴿۷۳﴾ و وقتی که آیات ما به عنوان بینه‌هایی برای آنها تلاوت می‌شود کسانی که کفر ورزیده‌اند به کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند کدامیک از این فریقین (دو گروه) از لحاظ مقام (جایگاه) بهتر و به لحاظ مجمع نیکوتر هستند ﴿۷۴﴾ و چه بسیار مردمانی را قبل از آنها هلاک کردیم که آنها متمول‌تر (مالدارتر) و متجمل‌تر بودند ﴿۷۵﴾ بگو کسی که در گمراهی باشد پس باید رحمان تا مدتی به او تمديد (کش دادن، مهلت دادن، مساعدت کردن) نماید تا وقتی که آنچه را که وعده داده می‌شوند یا عذاب و یا ساعت را ببینند پس خواهند دانست که چه کسی مکانش بدتر است و از جهت سپاه ضعیف‌تر است ﴿۷۶﴾ و خداوند بر هدایت کسانی که هدایت شده‌اند می‌افزاید و باقیات (ماندنی‌ها) صالحات نزد پروردگارت از جهت ثواب (پاداش) بهتر است و (محل) بازگشتن بهتری است ﴿۷۷﴾ آیا پس دیدی کسی را که به آیات ما کفر ورزید و گفت: حتماً به من مال و فرزند داده می‌شود ﴿۷۸﴾ آیا از غیب اطلاع پیدا کرده یا نزد رحمان عهدی گرفته؟ ﴿۷۹﴾ چنین نیست، آنچه که می‌گوید را خواهیم نوشت و برای او به مدت زیادی عذاب را طولانی می‌کنیم ﴿۸۰﴾ و آنچه که می‌گوید را از او به ارث می‌بریم و تنها نزد ما می‌آید ﴿۸۱﴾ و غیر الله خدایانی اتخاذ کرده‌اند تا برای آنها به عنوان عزت باشند ﴿۸۲﴾ چنین نیست آنها عبادت اینان را انکار خواهند کرد و بر ضد (مخالف) آنها می‌شوند ﴿۸۳﴾ آیا ندیدی؟ که ما شیاطین را بر کافران فرستادیم که آنها را با تحریک کردن تحریک کنند ﴿۸۴﴾ پس (به عذاب) علیهم (بر زیان آنها) تعجیل نکن جز این نیست که ما قطعاً با شمردنی (به دقت) برای آنها می‌شماریم ﴿۸۵﴾ در آنروز که پرهیزگاران را به عنوان وارد شدگان به رحمان حشر می‌کنیم ﴿۸۶﴾ و معرمان را به سوی جهنم می‌رانیم (در حالی که) تشنه هستند ﴿۸۷﴾ شفاعتی را مالک نمی‌شوند مگر کسی که نزد رحمان عهدی گرفته است ﴿۸۸﴾ و گفتند رحمان فرزندی گرفته ﴿۸۹﴾ همانا چیز زشتی آورده‌اید ﴿۹۰﴾ نزدیک است که آسمان‌ها از آن تکه تکه شوند و زمین بشکافد و کوه‌ها به آوار فرو ریزند ﴿۹۱﴾ از اینکه برای رحمان فرزندی را ادعاء کردند ﴿۹۲﴾ و (حال آنکه) برای رحمان شایسته نیست که فرزند بگیرد ﴿۹۳﴾ همانا هر کس در آسمان‌ها و زمین جز آن نیست که به عنوان بنده نزد رحمان می‌آید ﴿۹۴﴾ همانا آنها را احصاء (حساب، شمارش) کرده و با شمارشی (به دقت) آنها را شمرده است ﴿۹۵﴾ و همه آنها در روز قیامت فرداً نزد او می‌آیند ﴿۹۶﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند پس رحمان برای آنها دوستی قرار خواهد داد ﴿۹۷﴾ پس جز این نیست که آن را بر زبان تو آسان کردیم تا با آن به متقین بشارت دهی و با آن، قوم ستیزه‌جو را انداز کنی ﴿۹۸﴾ و چه بسیار مردمانی را که قبل از آنان هلاک کردیم آیا از آنها احدی را حس می‌کنی (می‌یابی)؟ یا از آنها زمزمه‌ای می‌شنوی؟

أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿۷۱﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿۷۲﴾ ثُمَّ نُنجِي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿۷۳﴾ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿۷۴﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثَاً وَرِثِيًّا ﴿۷۵﴾ قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿۷۶﴾ وَزَيْدٌ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدَىٰ وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿۷۷﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا ﴿۷۸﴾ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمْ اِتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿۷۹﴾ سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿۸۰﴾ وَنَرِيَّهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿۸۱﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿۸۲﴾ كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿۸۳﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْوُهُمْ أَزْوَاجًا فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَذَابًا ﴿۸۴﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفَدًّا ﴿۸۵﴾ وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَرِدًّا ﴿۸۶﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿۸۷﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿۸۸﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا ﴿۸۹﴾ تَكَادَ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿۹۰﴾ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿۹۱﴾ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿۹۲﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿۹۳﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿۹۴﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿۹۵﴾ إِنْ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿۹۶﴾ فَلَنَمَّا يَسِرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿۹۷﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْرًا

۲۰- سُورَةُ طه

به نام خداوند بخشنده مهربان

طه ۱ قرآن را بر تو نازل نکردیم تا در مشقت بیفتی ۲ مگر آنکه یادآوری است برای کسی که خشیت می کند ۳ فرو فرستاده شده از سوی کسی است که زمین و آسمان‌های برافراشته را خلق کرد ۴ رحمان که بر عرش ایستاده ۵ آنچه که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین و آنچه که بین آن دو و آنچه که در زیر زمین است فقط برای او است ۶ و اگر سخن را بلند بگویی پس همانا او سر و اخفی (نهان‌تر) را می داند ۷ الله، هیچ خدایی جز او نیست نیکوترین اسم‌ها فقط برای او است ۸ و آیا داستان موسی به تو رسید؟ ۹ آنوقت که آتشی را دید و به اهل خود گفت: درنگ کنید که من آتشی دیدم تا شاید کفی (قطعه‌ای) از آن بیاورم یا بر آتش راهنمایی یابم ۱۰ پس چون به آن رسید نداء داده شد ای موسی ۱۱ همانا من، من پروردگار تو هستم پس کفش‌هایت را درآور که تو در وادی مقدس طوی هستی ۱۲ و من تو را اختیار کردم پس به آنچه که وحی می شود گوش بسپار ۱۳ همانا من، من الله هستم خدایی جز من نیست پس مرا بندگی کن و نماز را برای ذکر من بپادار ۱۴ همانا ساعت می آید می خواهم پنهانش بدارم تا هر نفسی به آنچه که سعی می کند (می کوشد) جزاء داده شود ۱۵ پس کسی که به آن ایمان نیاورده و از هوایش تبعیت می کند پس نباید تو را از آن باز دارد که هلاک خواهی شد ۱۶ و ای موسی این چیست که در دست تو است؟ ۱۷ (موسی) گفت: این عصایم است که بر آن تکیه می کنم و با آن (برگ درختان را) برای گوسفندانم می تکانم و در آن حاجات دیگری برایم هست ۱۸ (خدای تعالی) گفت ای موسی آن را بپندار ۱۹ پس (موسی) آن را افکند و آنوقت (ناگهان) آن ماری شد که می شنایید ۲۰ گفت: آن را بگیر و نترس که ما آن را به حالت اولش بر خواهیم گرداند ۲۱ و به عنوان نشانه دیگر دستت را به پهلویت بچسبان که بدون بدی (آسیبی) سپید خارج می شود ۲۲ تا از آیات کبری خود به تو بنمایانیم ۲۳ به سوی فرعون برو همانا او طغیان (از حد تجاوز) کرده است ۲۴ (موسی) گفت: پروردگارا سینه‌ام را برایم بگشای ۲۵ و کارم را برایم آسان نما ۲۶ و گره از زبانم بگشا ۲۷ که سخنم را بفهمند ۲۸ و از اهلم دستیاری برایم بگمار ۲۹ هارون برادرم را ۳۰ پشتم را با او سفت کن ۳۱ و او را در امرم شریک ساز ۳۲ تا تو را بسیار تسبیح کنیم ۳۳ و تو را بسیار ذکر کنیم ۳۴ همانا تو به ما بینایی ۳۵ گفت: ای موسی همانا درخواستت به تو داده شد ۳۶ و همانا البته بار دیگر بر تو منت گذاشته‌ایم ۳۷ آنوقت که به مادرت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طه ۱ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ۲ إِلَّا تَذَكِرَةً لِمَنْ يَخْشَى ۳ تَنْزِيلًا مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَاوَاتِ الْعُلَى ۴ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ۵ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ۶ وَإِنْ تَجْهَر بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ۷ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ۸ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ۹ إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدٍ عَلَى النَّارِ هُدًى ۱۰ فَلَمَّا أَنَاهَا نُودِيَ يَا مُوسَى ۱۱ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طَوًى ۱۲ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى ۱۳ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ۱۴ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ۱۵ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَى ۱۶ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَا مُوسَى ۱۷ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَى ۱۸ قَالَ أَلْقَاهَا يَا مُوسَى ۱۹ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى ۲۰ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَى ۲۱ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةٌ أُخْرَى ۲۲ لِئُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى ۲۳ اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ۲۴ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ۲۵ وَبَسِّرْ لِي أَمْرِي ۲۶ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ۲۷ يَفْقَهُوا قَوْلِي ۲۸ وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي ۲۹ هَارُونَ أَخِي ۳۰ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ۳۱ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ۳۲ كِي

نُسَبِحَكَ كَثِيرًا ﴿٣١﴾ وَتَذَكَّرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٢﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٣﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَى ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى ﴿٣٥﴾ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَى ﴿٣٦﴾ أَنْ اقْذِيبِي فِي التَّابُوتِ فَاقْذِيبِي فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ﴿٣٧﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْعَمِّ وَقَتَلْنَاكَ فُتُونًا فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَا مُوسَى ﴿٣٨﴾ وَأَصْطَفَعْنَاكَ لِنُفْسِي ﴿٣٩﴾ أَذْهَبَ أَنتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنبَأُ فِي ذِكْرِي ﴿٤٠﴾ أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤١﴾ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٢﴾ قَالَ رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴿٤٣﴾ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٤﴾ فَأَتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ ﴿٤٥﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٦﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَا مُوسَىٰ ﴿٤٧﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ عَلِمْنَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَىٰ ﴿٥٠﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَوَسَّلَكَ لَكُم فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٥١﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَامَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَىٰ ﴿٥٢﴾ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٥٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٤﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَىٰ

آنچه که (باید) وحی می‌شد را وحی کردیم ﴿٣١﴾ که او را در جعبه بیفکن و آن را در دریا انداز پس دریا باید او را به ساحل بیفکند که او را دشمن من و دشمن او بگیرد و از خودم محبتی بر تو انداختم و تا در برابر چشم من ساخته شوی ﴿٣٢﴾ آنوقت که خواهرت جلو رفت و گفت آیا شما را به کسی راهنمایی کنم که او را کفالت کند؟ پس تو را به مادرت باز گرداندیم تا چشم او (مؤنث) روشن شود و اندوه نخورد (یا نخوری) و نفسی را کشتی پس تو را از غم نجات دادیم و تو را با فتنه‌هایی آزمایش کردیم و سال‌ها در اهل مدین ماندی سپس بر قدر (کمال به سوی من) آمدی ای موسی ﴿٣٣﴾ و تو را برای خودم ساختم ﴿٣٤﴾ تو و برادرت با آیات من بروید و در ذکر من سستی نکنید ﴿٣٥﴾ به سوی فرعون بروید همانا او سرکشی کرده ﴿٣٦﴾ و با او به نرمی سخن بگویید تا که او به یاد آورد یا بترسد ﴿٣٧﴾ (موسی و هارون) گفتند پروردگار ما همانا ما می‌ترسیم که بر ما افراط (پیشدستی، زیاده روی) کند یا آنکه طغیان کند ﴿٣٨﴾ گفت: نترسید (شما دو نفر) که همانا هر آینه من با شما هستم می‌شنوم و می‌بینم ﴿٣٩﴾ پس (شما دو نفر) نزد او بروید و (شما دو نفر) بگویید که ما دو فرستادهٔ پروردگارت هستیم پس بنی اسرائیل را با ما بفرست و آنها را عذاب مده که با نشانه‌ای از پروردگارت نزد تو آمده‌ایم و سلام بر کسی که از هدایت پیروی کند ﴿٤٠﴾ که همانا به ما وحی شده که عذاب بر کسی است که تکذیب کند و روی بگرداند ﴿٤١﴾ (فرعون) گفت: ای موسی! پس پروردگار شما (دو نفر) کیست؟ ﴿٤٢﴾ (موسی) گفت: پروردگار ما کسی است که به هر چیزی خلقت (ویژه) اش را اعطاء نموده سپس هدایت نموده است ﴿٤٣﴾ (فرعون) گفت: پس حال (مردمان) قرون اوّلیه چگونه (بوده)؟ ﴿٤٤﴾ (موسی) گفت: علم آن در کتاب نزد پروردگار من است، پروردگارم اشتباه نمی‌کند و فراموش نمی‌کند ﴿٤٥﴾ کسی که زمین را برای شما به عنوان مهد (گهواره) قرار داد و برای شما راه‌هایی در درون آن پدید آورد و از آسمان آبی را نازل کرد پس با آن زوج‌هایی (گونه‌هایی) از گیاهانی پراکنده خارج کردیم ﴿٤٦﴾ بخورید و بچرانید چهارپایان را همانا در آن البته آیاتی هست برای دارندگان نهی کننده ﴿٤٧﴾ از آن شما را خلق کردیم و شما را در آن بر می‌گردانیم و شما را باری دیگر از آن خارج می‌کنیم ﴿٤٨﴾ و همانا آیاتمان را همه‌اش را (بواسطهٔ موسی) به او نشان دادیم پس تکذیب کرد و اباء نمود (سرافت) ﴿٤٩﴾ (فرعون) گفت: ای موسی آیا نزد ما آمده‌ای تا با سحر ما را از سرزمینمان خارج کنی؟ ﴿٥٠﴾ پس البته حتماً ما جادویی مثل آن را برای تو می‌آوریم پس بین ما و خود در مکانی مساوی (صاف، مسطح) موعدی قرار بده که ما و نه تو از آن خلاف نکنیم ﴿٥١﴾ گفت: وعده با شما در روز زینت (جشن) و

۵۸ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ۵۹
 قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْتَةِ وَأَنْ مُجَشَّرَ النَّاسُ
 ضُحًى ۶۰ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ۶۱
 قَالَ لَهُمْ مُوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ
 كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنْ افْتَرَى
 ۶۲ فَتَنَازَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ۶۳
 قَالُوا إِنْ هَذَا لَسَاحِرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم
 مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ
 الْمُثَلَّى ۶۴ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوا صَفًا وَقَدْ
 أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ اسْتَعْلَى ۶۵ قَالُوا يَا مُوسَى إِمَّا أَنْ
 تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَى ۶۶ قَالَ بَلْ
 أَلْقُوا فَإِذَا حِجَابُهُمْ وَعَصِيُّهُمْ يُخَيِّلُ إِلَيْهِ مِنْ
 سِحْرِهِمْ إِنَّهَا تَسْمَعُ ۶۷ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً
 مُوسَى ۶۸ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى ۶۹
 وَالْقَى مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا
 كَيْدٌ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ۷۰
 فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَجْدًا قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ
 وَمُوسَى ۷۱ قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ
 لَكَبِيرِكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَأَقْطَعَنَّ
 أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَا تُصَلِّبَنَّكُمْ
 فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا
 وَأَبْقَى ۷۲ قَالُوا لَنْ نُؤْتِيَكَ عَلَى مَا جَاءَنَا مِنَ
 الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا
 تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۷۳ إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا لِنَغْفِرَ
 لَنَا خَطَايَانَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ
 خَيْرٌ وَأَبْقَى ۷۴ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ
 جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ۷۵ وَمَنْ يَأْتِهِ
 مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَئِكَ لَهُمُ
 الدَّرَجَاتُ الْعُلَى ۷۶ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ مَنْ

اینکه مردم هنگام ظهر حشر (جمع) شوند ۶۰ پس فرعون برگشت و نیرنگش را جمع کرد سپس آمد ۶۱ موسی به آنها گفت: وای بر شما، به خداوند دروغ افتراء نزنید که ریشه شما را با عذابی بکند و البته کسی که افتراء ببندد خاب (بی بهره، بینوا، نومید، ناکام) است ۶۲ پس در کارشان بین خود با هم نزاع کردند و نجوا را پنهان داشتند ۶۳ گفتند که این دو البته جادوگرند که می خواهند شما را با جادوی خود از سرزمینتان بیرون کنند و طریقت برتر شما را (از بین) ببرند ۶۴ پس کیدتان (ترفند، حيله، چاره جویی تان) را جمع کنید سپس در یک صف درآیید و همانا کسی که امروز برتری یابد رستگار شده است ۶۵ (جادوگران) گفتند: ای موسی تو می اندازی و یا اینکه ما اولین کسی باشیم که می اندازد ۶۶ (موسی) گفت: بلکه شما بیندازید پس آنوقت به خیال او می آید که رسن هایشان و عصاهایشان از جادوی آنها است که آنها حرکت می کنند ۶۷ پس موسی در خودش ترسی احساس کرد ۶۸ گفتیم نترس همانا البته تو برتری ۶۹ و آنچه که در دست راست تو است (عصا) را بیفکن تا آنچه را که ساخته اند ببلعد همانا آنچه که ساخته اند کید (ترفند) ساحر است و (حال آنکه) جادوگر از هر جایی که درآید رستگار نمی شود ۷۰ آنگاه جادوگران به سجده افتادند، گفتند: ما به پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم ۷۱ (فرعون) گفت: آیا قبل از آنکه به شما اجازه دهم به او ایمان آورده اید؟ البته که او (موسی) بزرگ شما است که به شما جادو آموخته، پس حتماً دستان شما و پاهای شما را در جهت خلاف می برم و البته شما را حتماً در تنه های درخت خرما به دار می کشم و البته حتماً خواهید فهمید که کدامیک از ما به عذاب شدیدتر و باقی تر هستیم ۷۲ (جادوگران) گفتند: بنابر آنچه از بیانات که نزد ما آمده هرگز (ای فرعون) تو را بر نخواهیم گزید و (سوگند) بر کسی که ما را آفریده پس تو آنچه که می خواهی بکن، جز این نیست که تو در این زندگانی دنیا حکم می رانی ۷۳ همانا ما به پروردگارمان ایمان آوردیم تا آنکه خطاهای ما و آنچه از جادو که تو ما را بر آن وادار کردی را برای ما بیامرزد و خداوند بهتر و باقی تر است ۷۴ همانا کسی که نزد پروردگارش درآید (در حالی که) مجرم است پس همانا برای او جهنمی هست که در آن نه می میرد و نه زنده می ماند ۷۵ و کسی که نزد او درآید (در حالی که) مؤمنی است که اعمال صالح کرده پس آنان درجاتی عالی دارند ۷۶ جنت های عدنی که از زیر آنها نهرها جاری می شود در آن ماندگارند و آن جزای کسی است که تزکیه کرده است ۷۷ و همانا به موسی وحی کردیم که بندگان مرا شبانه ببر (حرکت بده) و برای آنها راهی خشک را در دریا طلب کن (در حالی که) نه از رسیدن (دشمن) بترسی و نه بهراسی ۷۸ پس فرعون با لشکریان خود آنها

را دنبال کرد و دریا آنها را بر گرفت آنطور که آنها را فرا گرفت ﴿۷۸﴾ و فرعون قوم خود را گمراه کرد و هدایت نکرد ﴿۷۹﴾ ای بنی اسرائیل شما را از دشمنان نجات دادیم و به شما در جانب ایمن (کوه) طور وعده دادیم و بر شما من و سلوی نازل کردیم ﴿۸۰﴾ آنچه که از پاکیزه‌ها روزی شما کرده‌ایم بخورید و در آن تجاوز (زیاده‌روی) نکنید که خشم من بر شما فرود می‌آید، و کسی که خشم من بر او فرود آید پس همانا سقوط کرده است ﴿۸۱﴾ و همانا من بر کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل صالح کند سپس هدایت شود البته بسیار آمرزنده‌ام ﴿۸۲﴾ و ای موسی چه تو را به عجله کردن از قوم خود وا داشت ﴿۸۳﴾ (موسی) گفت: آنان همان‌هایی هستند که بر دنبال من هستند پروردگارا به سوی تو عجله کردم تا راضی شوی ﴿۸۴﴾ (خدای تعالی) گفت: پس همانا ما بعد از (آمدن) تو قوم تو را آزمایش کردیم و سامری آنها را گمراه کرده است ﴿۸۵﴾ پس موسی غضبناک و متأسف به قوم خود بازگشت گفت: ای قوم من آیا پروردگارتان وعده‌ای نیکو به شما نداد؟ آیا پس وعده بر شما طولانی شد؟ یا خواستید که غضبی از سوی پروردگارتان بر شما فرود آید پس با وعده من مخالفت کردید ﴿۸۶﴾ (قوم) گفتند موعده تو را به ملک (اقتدار، اختیار) خود خلاف نکردیم و لکن ما بارهای سنگین از زیورآلات آن قوم را متحمل (وادر) شدیم که آنها را (در آتش) اندازیم و همچنین سامری (هم) انداخت ﴿۸۷﴾ پس برای آنها جسد گوساله‌ای را خارج کرد که صدایی داشت آنگاه گفتند این خدای شما و خدای موسی است که فراموش کرده است ﴿۸۸﴾ آیا پس نمی‌بینند (فکر نمی‌کنید) که (آن) سخنی را به آنها بر نمی‌گرداند و مالک ضرری و نه نفعی بر آنها نمی‌شود ﴿۸۹﴾ و همانا هارون قبلاً به آنها گفته بود ای قوم من، جز این نیست که به آن آزمایش شده‌اید و همانا پروردگار شما رحمان است پس از من تبعیت کنید و از امر من اطاعت کنید ﴿۹۰﴾ (قوم) گفتند: همچنان معتکف (مشغول) او خواهیم بود تا آنکه موسی نزد ما بازگردد ﴿۹۱﴾ (موسی) گفت: ای هارون آنوقت که آنان را دیدی که گمراه شده‌اند چه تو را منع کرد ﴿۹۲﴾ از اینکه از من تبعیت کنی؟ آیا پس از امر من عصیان (سرپیچی) کردی؟ ﴿۹۳﴾ (هارون) گفت ای پسر مادر نه ریشم را بگیر و نه (موی) سرم را، که من ترسیدم بگویی بین بنی اسرائیل تفرقه انداخته‌ای و از سخن من مراقبت نکرده‌ای ﴿۹۴﴾ (موسی) گفت: ای سامری پس تو چه غلطی کرده‌ای ﴿۹۵﴾ (سامری) گفت: آنچه (از اجزای ملکوت یا ملک محکوم به ملکوت) که (دیگران) آن را نمی‌دیدند را دیدم پس مستی از اثر آن رسول را بر گرفتم و آن را انداختم و این چنین نفسم برای من آراست ﴿۹۶﴾ گفت: پس برو زیرا در حیات (دنیا) بر تو است که بگویی (با من) تماس مدارید و همانا

تَرَكِّي ﴿۷۷﴾ وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ﴿۷۸﴾ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿۷۹﴾ وَأَصَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَى ﴿۸۰﴾ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ عَدُوِّكُمْ وَوَاعَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى ﴿۸۱﴾ كَلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَنْ يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَى ﴿۸۲﴾ وَإِنِّي لَعَفَّارٌ لِمَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى ﴿۸۳﴾ وَمَا أَغْوَيْنَا عَنْ قَوْمِكَ يَا مُوسَى ﴿۸۴﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَى ﴿۸۵﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿۸۶﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَا قَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ مَوْعِدِي ﴿۸۷﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمُلْنَا أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿۸۸﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِي ﴿۸۹﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿۹۰﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَا قَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿۹۱﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿۹۲﴾ قَالَ يَا هَارُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿۹۳﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿۹۴﴾ قَالَ يَا ابْنَ أُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿۹۵﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ ﴿۹۶﴾

قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً
 مِنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي
 نَفْسِي ﴿٧٧﴾ قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ
 تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ نُخْلِفَهُ
 وَانظُرْ إِلَى إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا
 لَنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٧٨﴾ إِنَّمَا
 إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ
 عِلْمًا ﴿٧٩﴾ كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ
 سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٨٠﴾ مَنْ أَعْرَضَ
 عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ﴿٨١﴾ خَالِدِينَ
 فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ﴿٨٢﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ
 فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿٨٣﴾
 يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿٨٤﴾ نَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ
 لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿٨٥﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ
 يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿٨٦﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿٨٧﴾
 لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿٨٨﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ
 الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ
 فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿٨٩﴾ يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ
 الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا
 ﴿٩٠﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا
 يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ﴿٩١﴾ وَعَدَّتِ الْجُوهُ لِلْحَيِّ
 الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿٩٢﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ
 مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا
 هَضْمًا ﴿٩٣﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا
 فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ
 ذِكْرًا ﴿٩٤﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ
 بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ
 رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ عَاهَدْنَا إِلَى آدَمَ مِنْ قَبْلِ
 فَنَسِيٍّ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿٩٦﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ
 اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿٩٧﴾ فَقُلْنَا

برای (عذاب) تو موعدی است که هرگز آن خلاف نمی‌شود و (اینک) به خدایت
 نظر کن که دائماً مشغول آن بوده‌ای البته حتماً آن را می‌سوزانیم سپس البته حتماً
 آن را در دریا پراکنده می‌کنیم پراکنده کردنی ﴿٧٨﴾ جز این نیست که خدای شما الله
 است که خدایی جز او نیست از نظر علم به هر چیزی وسعت دارد ﴿٧٩﴾ این چنین از
 اخبار آنچه که سابق شده را بر تو قصه می‌کنیم و از نزد خود به تو ذکر می‌دهیم
 کسی که از آن اعراض کند پس البته او در روز قیامت باری سنگین را حمل
 می‌کند ﴿٨٠﴾ در آن ماندگار هستند و در روز قیامت چه بد باری برای آنها است ﴿٨١﴾
 روزی که در صور دمیده شود و مجرمان را در آنروز با چشمانی کبود حشر
 می‌کنیم ﴿٨٢﴾ (در حالی که) بین خود با هم نجوا (در گوشی سخن گفتن) می‌کنند
 که شما جز ده (روز) درنگ نکرده‌اید ﴿٨٣﴾ ما داناتریم به آنچه که می‌گویند آنوقت
 که برتر آنها به لحاظ طریقت (سیرت) می‌گوید که جز یک روز درنگ نکرده‌اید
 و از تو درباره کوه‌ها می‌پرسند، پس بگو پروردگارت آنها را پراکنده می‌کند
 پراکنده کردنی ﴿٨٤﴾ پس آن را رها می‌کند (به صورت دشتی) هموار و صاف
 (مستوی) ﴿٨٥﴾ که در آن کجی و نه بلندی نمی‌بینی ﴿٨٦﴾ در آنروز از دعوت کننده
 تبعیت می‌کنند (در حالی که) کژی ندارد و صداها در برابر رحمان فروتانه
 می‌شوند پس جز صدای آهسته‌ای (پچ پچی) نمی‌شنوی ﴿٨٧﴾ در آنروز، شفاعت
 نفع نمی‌دهد مگر کسی که رحمان به او اذن داده است و به سخن او راضی شده
 است ﴿٨٨﴾ می‌داند آنچه که بین دستان (پیش روی) آنها است و آنچه که پشت (سر)
 آنان است و به او از لحاظ علم احاطه نمی‌کنند ﴿٨٩﴾ و روی‌ها برای (آن) زنده (به
 خود) پاینده فروتنی می‌کنند و قطعاً کسی که ظلم را حمل می‌کند نومید می‌شود
 و کسی که از صالحات عمل می‌کند و (در حالی که) او مؤمن است آنگاه از
 ظلمی و نه از پایمال کردنی نمی‌هراسد ﴿٩٠﴾ و این چنین آن را به صورت قرآنی
 عربی نازل کردیم و در آن وعیدهایی را صرف (تکرار) کرده‌ایم با ترقب به اینکه
 آنها تقوا پیشه کنند یا یادآوری را به آنها خبر دهد ﴿٩١﴾ پس خدایی که فرمانروای به
 حق است متعالی (والا) است و قبل از آنکه وحی آن به تو به انجام برسد به قرائت
 تعجیل نکن و بگو: پروردگارا علم مرا بیفزای ﴿٩٢﴾ و همانا قبلاً به آدم عهد کرده‌ایم
 پس فراموش کرد و برای او عزمی نیافتیم ﴿٩٣﴾ و (به یاد آور) آنوقت را که به
 ملائکه گفتیم بر آدم سجده کنید پس (همه) سجده کردند جز ابلیس که ابا کرد
 ﴿٩٤﴾ پس گفتیم: ای آدم همانا این دشمن تو و زوج تو است پس نباید شما دو (تا) را
 از جنت خارج کند که (در نتیجه) مشقت بری ﴿٩٥﴾ همانا (از مزایای آن) برای تو این
 است که در اینجا گرسنه نمی‌شوی و برهنه نمی‌شوی ﴿٩٦﴾ و اینکه تو در اینجا تشنه

يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَمَا
 مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ﴿١١٨﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا
 تَعْرَى ﴿١١٩﴾ وَأَنْتَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿١٢٠﴾
 فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى
 شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبُؤُا ﴿١٢١﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ
 لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ
 الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ
 فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى ﴿١٢٣﴾ قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا
 بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فِيمَا يَأْتِيكُمْ مِنِّي هُدًى
 فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ
 أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿١٢٥﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى
 وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٦﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا
 فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسى ﴿١٢٧﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي
 مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ
 أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿١٢٨﴾ أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
 مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسَاكِينِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ﴿١٢٩﴾ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن
 رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٣٠﴾ فَاصْبِرْ عَلَى مَا
 يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ
 وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ
 النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَى ﴿١٣١﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَى مَا
 مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ
 فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٣٢﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ
 بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ
 نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى ﴿١٣٣﴾ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ
 مِنْ رَبِّهِ أَوْلَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ الْأُولَى
 ﴿١٣٤﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِنْ قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا
 لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ نَذِلَّ وَنَخْزَى ﴿١٣٥﴾ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ فَتَرَبَّصُوا
 فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَى

نمی شوی و آفتاب زده نمی شوی ﴿۱۱۸﴾ پس شیطان او را اغواء کرد گفت: ای آدم، آیا تو را به درخت جاودانگی رهنمون کنم؟ و ملکی (مملکتی) که بلاء نگیرد؟ ﴿۱۱۹﴾ پس آن دو از آن خوردند آنگاه بدی (شرمگاه) های آن دو بر آن دو نمایان شد و آن دو مبادرت به خصف (بر هم نهادن و چسباندن) از برگ (درختان) جنت بر خود کردند و آدم به پروردگارش عصیان کرد آنگاه گم کرد ﴿۱۲۰﴾ سپس پروردگارش او را برگزید و بر او توبه (التفات) کرد و (او را) هدایت کرد ﴿۱۲۱﴾ گفت: هر دو جمیعاً از آن فرود آید که بعضی از شما با بعضی دشمن هستید پس اما هدایتی از من نزد شما می آید پس کسی که از هدای من تبعیت کند پس گمراه نمی شود و شقی نمی شود ﴿۱۲۲﴾ و کسی که از ذکر من اعراض کند پس همانا معیشت تنگی (دُشخوار) خواهد داشت و او را در روز قیامت نابینا محسور می کنیم ﴿۱۲۳﴾ می گوید: پروردگارا، چرا مرا نابینا محسور کرده ای و (حال آنکه) من (پیش از این) بینا بوده ام ﴿۱۲۴﴾ گفت: این چنین آیات ما نزد تو آمدند پس تو آنها را فراموش کردی و امروز این چنین فراموش می شوی ﴿۱۲۵﴾ و این چنین جزاء می دهیم کسی را که اسراف کرده است و به آیات پروردگارش ایمان نیاورده و البته عذاب آخرت شدیدتر و باقی تر است ﴿۱۲۶﴾ آیا پس آنها را هدایت نکرد؟! که چه بسیار از پیشینیان قبل از آنها را هلاک کرده ایم که (اینان) در مسکن های آنان راه می روند قطعاً در آن البته نشانه هایی برای دارندگان نهی کننده (خرد) هست ﴿۱۲۷﴾ و اگر «کلمه» سابق شده از پروردگارت (وعده بر تأخیر عذاب) نبود البته (عذاب آنها) به لزوم و اجل معین می بود ﴿۱۲۸﴾ پس بر آنچه که می گویند صبر کن و قبل از طلوع آفتاب و قبل از غروب آن و اوقاتی از شب به ستایش پروردگارت تسبیح کن و در اطراف (دو طرف) روز تسبیح کن باشد که تو راضی شوی ﴿۱۲۹﴾ و دو چشمانت را به زیبایی (شکوه) زندگانی دنیوی به آنچه که با آن اصنافی از آنها را بهره مند ساخته ایم تا آنان را در آن بیازمائیم خیره مکن و رزق پروردگارت بهتر و باقی تر است ﴿۱۳۰﴾ و اهلت را به نماز امر کن و بر آن شکیا باش، از تو رزقی را درخواست نمی کنیم ما به تو روزی می دهیم و عاقبت برای تقوا است ﴿۱۳۱﴾ و گفتند چرا نشانه ای از پروردگارش نزد ما نمی آورد و آیا بیئنه آنچه که در کتب پیشینیان است نزد آنان نیامد ﴿۱۳۲﴾ و اگر ما قبل از او (محمد) آنها را با عذابی هلاک کرده بودیم قطعاً می گفتند: (ای) پروردگار ما، چرا نزد ما رسولی نفرستادی تا از آیات تو تبعیت کنیم قبل از آنکه ذلیل شویم و خوار شویم ﴿۱۳۳﴾ بگو: هر کدام (از ما و شما) منتظریم پس منتظر بمانید که بزودی خواهید دانست که چه کسی (از ما و شما) اصحاب راه مستوی است و چه کسی هدایت شده است.

جزء هفدهم

۲۱- سورة أنبياء

به نام خداوند بخشنده مهربان

❶ برای مردم حساب آنها نزدیک شد و (در حالی که) آنان در غفلت هستند و اعراض کننده‌اند ❷ ذکر می‌پندی) تازه از پروردگارشان نزد آنان نیامد مگر آنکه آن را شنیدند و (حال آنکه) ❸ (با آن) بازی می‌کنند ❹ برای سرگرمی قلوب آنان، و کسانی که ظلم کرده‌اند پنهانی پیچ‌چ کردند که آیا پس این جز بشری مثل شما است؟ آیا به سوی سحر می‌روید؟ و (حال آنکه) شما می‌بینید ❺ گفت پروردگار من گفتار را در آسمان و زمین می‌داند و او شنوا و دانا است ❻ بلکه گفتند خواب‌هایی آشفته پراکنده است بلکه آنها را افتراء زده بلکه او شاعر (فریب دهنده) است پس باید نشانه‌ای نزد ما بیاورد همانطور که پیشینیان فرستاده شدند ❽ قبل از آنها (اهل) شهری را که آن را هلاک کردیم ایمان نیاوردند آیا پس آنها ایمان می‌آورند؟! ❿ و قبل از تو مگر مردانی که به آنها وحی می‌کردیم را نفرستادیم و اگر نمی‌دانید از اهل ذکر سؤال کنید ⓫ و آنها را پیکره‌هایی قرار ندادیم که طعام نخورند و جاودانه نبودند ⓬ سپس (آن) وعده را بر ایشان راست (عملی) کردیم پس آنان و کسانی که خواستیم را نجات دادیم و مسرفان را هلاک کردیم ⓭ همانا ما کتابی به سوی شما نازل کرده‌ایم که در آن ذکر شما هست آیا (اعراض می‌کنید) پس تعقل نمی‌کنید؟ ⓮ و (حال آنکه) چه بسیار (اهل) شهرهایی را که ستمگر بودند در هم شکستیم و بعد از آنها قومی دیگر را ایجاد کردیم ⓯ پس چون سخت گرفتن ما را احساس کردند آنوقت (ناگهان) آنها از آن می‌گریزند ⓰ نگریزید و برگردید به آنجایی که در آن رفاه زیادی به شما داده شد و به مسکن‌هایتان چه بسا که شما سؤال شوید ⓱ گفتند: ای وای بر ما! همانا ما ستمکار بوده‌ایم ⓲ و پیوسته این دعوی آنان بوده تا آنها را (مانند گیاه چیده شده) درو شده و خاموش قرار دادیم ⓳ و آسمان و زمین و آنچه که بین آن دو است را برای (اینکه) بازی (کنیم) خلق نکردیم ⓴ اگر می‌خواستیم که به عنوان لهو اتخاذ کنیم حتماً آن را از نزد خود اتخاذ می‌کردیم اگر انجام دهنده بودیم ⓵ بلکه حق را بر باطل می‌افکنیم که آن را در هم شکند پس آنوقت (ناگهان) او هلاک شده (مضمحل) است و وای بر شما از آنچه که وصف می‌کنید ⓶ و (حال آنکه) کسانی که در آسمان‌ها و زمین هستند برای او هستند و کسانی که نزد او هستند از عبادت او استکبار نمی‌ورزند و درمانده (خسته) نمی‌شوند ⓷ در شب و روز تسبیح می‌کنند (در حالی که) سست نمی‌شوند ⓸ آیا خدایانی از زمین اتخاذ کرده‌اند که آنها را زنده می‌کنند؟ ⓹ اگر خدایانی، جز الله در آن دو بود حتماً آن دو تباه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

❶ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ
❷ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ مُحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ
وَهُمْ يَلْعَبُونَ ❸ لَا هَيْبَةَ قُلُوبِهِمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى الَّذِينَ
ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَ
وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ❹ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ❺ بَلْ قَالُوا أَضْغَاثُ
أَحْلَامٍ بَلْ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ
الْأَوْلُونَ ❻ مَا آمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَّةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ
يُؤْمِنُونَ ❿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ
فَأَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ⓫ وَمَا
جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ
❽ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ
وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ⓬ لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ
ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ⓭ وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيَّةٍ
كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ⓮ فَلَمَّا
أَحْسُوا بِأَنْسَاءِ إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ⓯ لَا تَرْكُضُوا
وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِينَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُسْأَلُونَ ⓰ قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ⓱ فَمَا زَالَتْ
تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ⓲
وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ⓳ لَوْ
أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ آلَاءَ لَا تَخَذُوهُمْ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ
⓴ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ
زَاهِقٌ وَلكُمْ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ⓵ وَلَهُ مَنْ فِي
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ
عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ⓶ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
لَا يَفْتُرُونَ ⓷ أَمْ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ
يُنشِرُونَ ⓸ لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

می شدند پس خداوند پروردگار عرش از آنچه که وصف می کنند منزّه است ﴿۲۳﴾ از آنچه که انجام می دهد سؤال نمی شود و (حال آنکه) از آنها سؤال می شود ﴿۲۴﴾ آیا در کنار او خدایانی را اتخاذ کرده اند؟ بگو: برهان خود را بیاورید این ذکر (حکایت) کسانی است که با من هستند و ذکر (حکایت) کسانی که قبل از من بوده اند بلکه بیشتر آنان حق را نمی شناسند و آنان روگردان هستند ﴿۲۵﴾ و (حال آنکه) رسولی را قبل از تو نفرستادیم مگر آنکه به او وحی کردیم که خدایی جز من نیست پس مرا بندگی کنید ﴿۲۶﴾ و گفتند که رحمان فرزندی گرفته است او منزّه است بلکه (ملائکه و مسیح و عذیر) بندگانی گرامی هستند ﴿۲۷﴾ که از او در سخن پیشی نمی جویند و آنها به امر او عمل می کنند ﴿۲۸﴾ آنچه که بین دستانشان (پیش رویشان) و آنچه که پشت (سر) آنها است را می داند و جز برای کسی که (خداوند از طینت او) راضی باشد شفاعت نمی کند و آنان از خشیت او بیمناک هستند ﴿۲۹﴾ و کسی از آنها که بگوید که من هم در کنار او خدا (مرئی در طاعت) هستم پس به آن جهنم را به او جزاء می دهیم این چنین ظالمان (به آل محمد (ص)) را مجازات می کنیم ﴿۳۰﴾ آیا کسانی که کفر ورزیده اند ندیدند که آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند سپس آن دو را جدا کردیم و هر چیز زنده ای را از آب قرار دادیم آیا پس ایمان نمی آورند ﴿۳۱﴾ و کوهها را در زمین قرار دادیم که مبادا (زمین) آنها (مردم) را تکان بدهد و در آن دره های وسیع را به عنوان راه قرار دادیم تا آنها راهی بیابند ﴿۳۲﴾ و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم و (حال آنکه) آنها از آیات آن اعراض کننده اند ﴿۳۳﴾ و او کسی است که شب و روز را خلق کرد و آفتاب و ماه را که هر کدام در سپهری (مداری) شناوری می نمایند ﴿۳۴﴾ و برای بشری قبل از تو جاودانگی قرار ندادیم آیا پس اگر تو بمیری پس آنها جاودانه هستند؟ ﴿۳۵﴾ هر نفسی چشنده مرگ است و شما را با امتحان کردن به بد و خوب می آزمائیم و به ما بازگردانده می شوید ﴿۳۶﴾ و وقتی که کسانی که کفر ورزیده اند تو را می بینند تو را جز به سخره کردن نمی گیرند که آیا این همان کسی است که از خدایان شما (به بدی) یاد می کند؟ و (حال آنکه) آنان خود به ذکر رحمان کافر هستند ﴿۳۷﴾ (سرشت) انسان از عجله (شتاب) خلق شده، بزودی آیات خود را به شما نشان خواهم داد پس درخواست عجله نکنید ﴿۳۸﴾ و می گویند: اگر راستگو می باشید این وعده کی است؟! ﴿۳۹﴾ اگر کسانی که کفر ورزیده اند وقت (احاطه) آتش (به خود) را می دانستند که نمی توانند (آن را) از روی خود و از پشت خود باز دارند و یاری هم نخواهند شد ﴿۴۰﴾ بلکه ناگهانی به آنها می رسد و آنها را بهت زده می کند که نه توانایی رد (بازگرداندن) آن را دارند و نه به آنها مهلت داده می شود ﴿۴۱﴾ و همانا رسولانی قبل از تو نیز (مورد) استهزاء (واقع) شدند پس آنچه که آن را استهزاء می کردند کسانی از آنها را که مسخره می کردند فرا گرفت ﴿۴۲﴾ بگو چه کسی در شب و روز از شما در برابر رحمان

فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۲۳﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿۲۴﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۵﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿۲۶﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿۲۷﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿۲۸﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْعُرُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى وَهُمْ مِنْ حَشِيَّتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿۲۹﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِنْ دُونِهِ فَذَلِكْ نَجْرِي الظَّالِمِينَ ﴿۳۰﴾ أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۱﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِي أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿۳۲﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَفْفًا مَحْضُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿۳۳﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿۳۴﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿۳۵﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبَلُّوكُمُ بِالْأَنْفُسِ فَتَنَّا وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَا إِذَا رَأَى الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿۳۶﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَجٍ سَأَرِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونَ ﴿۳۷﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۸﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿۳۹﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿۴۰﴾ وَلَقَدْ اسْتَهْزَأُوا بِرَسُولٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخَرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۴۱﴾ قُلْ مَنْ يَكْلُؤُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿۴۲﴾ أَمْ

لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ
 أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِمَّنْ يُصْحَبُونَ ﴿۴۴﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ
 وَأَبَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي
 الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْعَالِيُونَ ﴿۴۵﴾ قُلْ
 إِنَّمَا أَنْذَرْتُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا
 يُنذَرُونَ ﴿۴۶﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ
 لَيَقُولُنَّ يَا وَيْلَتَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۴۷﴾ وَتَضَعُ الْمَوَازِينَ
 الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ
 مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ ﴿۴۸﴾
 وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا
 لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۴۹﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِنْ
 السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿۵۰﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ
 لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿۵۱﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِنْ قَبْلِ
 وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿۵۲﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ
 التَّمَائِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاقِبُونَ ﴿۵۳﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا
 لَهَا عَابِدِينَ ﴿۵۴﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي
 ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۵۵﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ
 اللَّاعِبِينَ ﴿۵۶﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَى ذَلِكُمْ مِنَ
 الشَّاهِدِينَ ﴿۵۷﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ
 تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿۵۸﴾ فَجَعَلَهُمْ جُدَادًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ
 لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿۵۹﴾ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ
 لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۶۰﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتَى يَدْعُهُمْ يُقَالُ لَهُ
 إِبْرَاهِيمُ ﴿۶۱﴾ قَالُوا فَاتُوا بِهِ عَلَى عَيْنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ
 يَشْهَدُونَ ﴿۶۲﴾ قَالُوا أَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ
 ﴿۶۳﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا
 يَنْظُرُونَ ﴿۶۴﴾ فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمْ
 الظَّالِمُونَ ﴿۶۵﴾ ثُمَّ نَكَسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ
 مَا هَؤُلَاءِ يَنْظُرُونَ ﴿۶۶﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا
 لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿۶۷﴾ أَفْ لَكُمْ وَلِمَا
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۶۸﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ

محافظة می کند بلکه آنها از ذکر پروردگارشان اعراض کننده‌اند ﴿۳۳﴾ آیا خدایانی از غیر
 ما دارند که آنها را مانع شود (حال آنکه) (آنها) به خودشان هم نمی‌توانند یاری برسانند و
 آنها از سوی ما هم محافظت نمی‌شوند ﴿۴۴﴾ بلکه ما اینان را و پدرانشان را بهره‌مند کردیم تا
 آنکه عمر آنان طولانی شد آیا پس نمی‌بیند که ما (به رسولان خود) به زمین می‌آئیم
 (در حالی که) از اطراف (سنگینی) آن می‌کاهیم آیا باز هم آنان غالب هستند ﴿۴۵﴾ بگو:
 جز این نیست که به (سب) وحی به شما هشدار می‌دهم و وقتی که هشدار داده می‌شوند
 کران دعاء (ندا) را نمی‌شنوند ﴿۴۶﴾ و البته اگر نفع‌های (قطعه‌ای، اندکی) از عذاب
 پروردگارت آنها را مس (لمس) کند البته می‌گویند: ای وای بر ما که ما به یقین ظالم
 بوده‌ایم ﴿۴۷﴾ و (برای مردم یا برای حساب) در روز قیامت ترازوهای دادگری را می‌نهم
 پس نفسی به چیزی ستم نمی‌شود و اگرچه (عمل) به سنگینی دانه خردلی باشد آن را
 می‌آوریم و ما برای حساب کردن کافی هستیم ﴿۴۸﴾ و همانا به موسی و هارون فرقان و
 روشنایی و ذکر را دادیم برای پرهیزکارانی ﴿۴۹﴾ که در غیب (پنهانی) از پروردگارشان
 خشیت دارند و (در حالی که) آنها از ساعت بیمناکند ﴿۵۰﴾ و این ذکری مبارک است که
 آن را نازل کردیم آیا پس شما آن را انکار کننده‌اید؟ ﴿۵۱﴾ و همانا ما از قبل رشد ابراهیم را
 به او داده‌ایم و به آن آگاه بودیم ﴿۵۲﴾ آنوقت که به پدرش و قومش گفت: این تمایل
 (تندیس‌ها) چیست؟ که شما به آنها معتکف (مشغول، سرگرم) هستید ﴿۵۳﴾ گفتند:
 پدرانمان را عبادت کننده آنها یافتیم ﴿۵۴﴾ (ابراهیم) گفت همانا شما و پدرانتان در گمراهی
 واضحی (بدیهی) بوده‌اید ﴿۵۵﴾ گفتند: آیا تو حق را نزد ما آورده‌ای یا تو از بازیگران هستی
 (بازی می‌کنی)؟! ﴿۵۶﴾ (ابراهیم) گفت: بلکه پروردگار شما پروردگار آسمان‌ها و زمین
 است که آنها (مؤث) را آفریده و من از مشاهده کنندگان بر آن هستم ﴿۵۷﴾ و به خداوند
 سوگند که بعد از آنکه پشت کردید و (در حالی که) رفته‌اید حتماً برای اصنام (بتان) شما
 چاره‌ای خواهم کرد ﴿۵۸﴾ پس آنها را شکسته شده (تکه تکه) قرار داد مگر بزرگ آنها را
 تا شاید آنها به سوی او باز گردند ﴿۵۹﴾ گفتند: کسی که این (کار) را با خدایان ما انجام داده
 قطعاً او از ستمکاران است ﴿۶۰﴾ گفتند: شنیدیم که جوانی درباره آنها سخن می‌راند
 (عیسوی می‌کرد)، به او ابراهیم گفته می‌شود ﴿۶۱﴾ گفتند: پس او را در برابر چشمان
 مردمان بیاورید باشد (امید است) که شهادت دهند ﴿۶۲﴾ گفتند: ای ابراهیم آیا تو این (کار)
 را با خدایان ما کرده‌ای؟ ﴿۶۳﴾ (ابراهیم) گفت: بلکه این (بت) که بزرگ آنها است آن
 (کار) را کرده است پس از آنها بپرسید اگر سخن می‌گویند ﴿۶۴﴾ آنگاه به خودشان رجوع
 کردند و گفتند: همانا که شما قطعاً ستمکار هستید ﴿۶۵﴾ سپس سرهایشان را به زیر انداختند
 (گفتند): تو قطعاً می‌دانی که اینها سخن نمی‌گویند ﴿۶۶﴾ (ابراهیم) گفت: آیا پس به جای
 خداوند چیزی را می‌پرستید که به شما نفع نمی‌رساند و به شما ضرر نمی‌رساند ﴿۶۷﴾ أف بر

وَأَنْصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٦﴾ قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٧﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٦٨﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٦٩﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ ﴿٧١﴾ وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقُرْبَىٰ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسْقِيَنَ ﴿٧٢﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٣﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ وَنَصْرَانًا مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٥﴾ وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٦﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا آتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٧﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٧٨﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَالِمِينَ ﴿٧٩﴾ وَمِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٠﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨١﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذَكَرَىٰ لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ وَذَا التَّوْنِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَقَالَ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٦﴾ وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ

شما و بر آنچه که به جای خداوند می‌پرستید، آیا پس تعقل نمی‌کنید؟! ﴿٦٨﴾ گفتند: او را بسوزانید و خدایان خود را یاری کنید اگر کننده می‌باشید ﴿٦٦﴾ گفتیم: ای آتش بر ابراهیم سرد و سلامت (بی‌گزند) باش ﴿٧٠﴾ و خواستند که به او حيله کنند پس آنان را زیانکارترین (افراد) قرار دادیم ﴿٦٩﴾ و او و لوط را (با رساندن به شام) به سرزمینی که در آن به عالمیان برکت داده‌ایم رهنانیدیم ﴿٧٢﴾ و اسحاق را به او بخشیدیم و یعقوب را به عنوان عطیه‌ای (هدیه‌ای) و همگی را صالح قرار دادیم ﴿٧٣﴾ و آنان را پیشوایانی قرار دادیم که به امر ما هدایت می‌کردند و به آنان به انجام (کارهای) نیک و برپا داشتن نماز و دادن زکات وحی کردیم و آنان بنده ما بودند ﴿٧١﴾ و لوط را که به او از حکمت و علم دادیم و او را از قریه‌ای که اعمال خبیث می‌کردند نجات دادیم زیرا آنان قومی بدکار و فاسق بودند ﴿٧٥﴾ و او را در رحمت خود داخل کردیم که او از صالحین بود ﴿٧٦﴾ و نوح را که قبلاً آنوقت که نداء کرد پس بر او اجابت کردیم پس او و اهلس را از (آن) بلائی (انده) عظیم نجات دادیم ﴿٧٧﴾ و او را از (آن) قومی که آیات ما را دروغ می‌شمردند یاری کردیم که آنها قوم بدی بودند و آنان را جمیعاً غرق کردیم ﴿٧٨﴾ و داوود و سلیمان را آنوقت که آن دو درباره کشت (زراعت) داوری می‌کردند آنوقت که شبانه و بدون چوپان گوسفندان قوم در آن چریده بودند و (در حالی که) ما شاهد داوری آنان بودیم ﴿٧٦﴾ پس آن (حکم) را به سلیمان فهماندیم و به هر یک حکمی (قضاوت، حکمت) و علمی دادیم و با داوود کوه‌ها را و پرندگان را مسخر کردیم که تسبیح می‌کردند و ما انجام دهنده بودیم ﴿٨٠﴾ و برای شما صنعت لباس (زره‌سازی) را به او تعلیم دادیم تا شما را از سختی‌هایتان حفظ کند پس آیا شما شکرگزار هستید؟ ﴿٨١﴾ و برای سلیمان تند باد را که به امر او به سوی سرزمینی که در آن برکت داده بودیم جریان می‌یافت و ما به هر چیزی عالم می‌باشیم ﴿٨٢﴾ و از شیاطین کسانی برایش غواصی می‌کردند و اعمال دیگری غیر از آن را عمل می‌کردند و ما حافظ (مراقب) آنان بودیم ﴿٨٣﴾ و ایوب را آنوقت که به پروردگارش نداء داد که به من رنج رسیده و تو مهربان‌ترین مهربانان هستی ﴿٨٤﴾ پس بر او استجابت کردیم و آنچه از رنج که به او بود را برطرف کردیم و خانواده‌اش را و مثل آنها را با آنها به عنوان رحمت از نزد خود و یادآوری برای عبادت کنندگان به او (باز) دادیم ﴿٨٥﴾ و اسماعیل و ادريس و ذوالکفل همه از صبر کنندگان بودند ﴿٨٦﴾ و آنان را در رحمت خویش داخل کردیم همانا آنان از صالحین بودند ﴿٨٧﴾ و ذوالنون آنوقت که غضبناک رفت پس گمان کرد که ما هرگز بر او سخت نخواهیم گرفت پس در تاریکی‌ها نداء داد که خدای جز تو نیست تو منزهی همانا من از ستمکاران بودم ﴿٨٨﴾ پس بر او استجابت کردیم و او را از غم نجات دادیم و این چنین مؤمنین را نجات می‌دهیم ﴿٨٩﴾ و زکریا آنوقت که به پروردگارش نداء داد که پروردگارا مرا تنها مگذار و تو بهترین وارث‌ها هستی ﴿٩٠﴾ پس بر او استجابت کردیم و

لَا تَدْرِي فَرَدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٩٠﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ
 وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا
 يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا
 لَنَا خَاشِعِينَ ﴿٩١﴾ وَالَّتِي أَحْصَتْ فَرَجَهَا فَفَتَحْنَا فِيهَا
 مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٢﴾ إِنَّ هَذِهِ
 أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٣﴾
 وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٤﴾ فَمَنْ
 يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ
 وَإِنَّا لَهُ كَافِيُونَ ﴿٩٥﴾ وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا
 يَرْجِعُونَ ﴿٩٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ
 مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٧﴾ وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا
 هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَارِ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا
 فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٨﴾ إِنَّكُمْ وَمَا
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ
 ﴿٩٩﴾ لَوْ كَانَ هُوَ لِآلِهَةٍ مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ
 ﴿١٠٠﴾ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠١﴾ إِنَّ الَّذِينَ
 سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا
 يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ
 خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ لَا يَحْزَنُهُمُ الْقَرْعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ
 الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٤﴾
 يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجْلِ لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا
 أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْهَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٥﴾ وَلَقَدْ
 كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا
 عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ
 عَابِدِينَ ﴿١٠٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾ قُلْ
 إِنَّمَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١٠٩﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنْ
 أَدْرِي أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدٌ مَا تُوعَدُونَ ﴿١١٠﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ
 مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١١﴾ وَإِنْ أَدْرِي لَعَلَّهُ
 فِتْنَةٌ لَكُمْ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١٢﴾ قَالَ رَبِّ احْكُمْ
 بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ

یحیی را به او بخشیدیم و زوجه‌اش را برای او اصلاح کردیم همانا آنها در (کارهای) خیر می‌شتافتند و ما را از روی رغبت و از روی بیم می‌خواندند و برای ما خاشع بودند ﴿۹۱﴾ و (مریم) کسی که فرج خویش را حفظ کرد پس در او از روح خود دمیدیم و او (مریم) و پسرش (عیسی) را به عنوان نشانه برای عالمیان قرار دادیم ﴿۹۲﴾ همانا این امت شما امتی واحد است و من پروردگار شما هستم پس مرا بندگی کنید ﴿۹۳﴾ و امرشان را بین خود تکه تکه کردند، (حال آنکه) همگی به ما برگشت کننده‌اند ﴿۹۴﴾ پس هر کس که از صالح‌ها عمل کند و (در حالی که) او مؤمن است پس کوشش او نادیده گرفته نمی‌شود و همانا ما برای او می‌نویسیم ﴿۹۵﴾ و حرام است بر (اهل) دیاری که آن را هلاک گردانده‌ایم آنها هرگز بر نمی‌گردند ﴿۹۶﴾ تا آنوقتی که (سد) یا جوج و مأجوج گشوده شود و آنان از هر بلندایی (با شتاب) سرازیر شوند ﴿۹۷﴾ و وعده حق نزدیک شود پس آنوقت (ناگهان) همان چشمان کسانی که کفر ورزیده‌اند خیره می‌شود (در حالی که می‌گویند) ای وای بر ما که از این در غفلت بوده‌ایم بلکه ما ظالم بوده‌ایم ﴿۹۸﴾ همانا شما و آنچه که بجای خداوند عبادت می‌کنید هیزم جهنم هستید که شما در آن وارد شونده‌اید ﴿۹۹﴾ اگر اینان خدا بودند به آن وارد نمی‌شدند و هر کدام (از عابدان و معبودان) در آن جاویدان هستند ﴿۱۰۰﴾ در آن نفس‌های تند خسته‌ای دارند و آنها در آنجا نمی‌شنوند ﴿۱۰۱﴾ همانا کسانی که برای آنها از ما (سرنوشت) نیکی سابق شد آنان از آن دور نگهداشته شده هستند ﴿۱۰۲﴾ صدای (ضعیفی از) آن را (هم) نمی‌شنوند و آنها در آنچه که خودشان اشتها دارند جاودانه‌اند ﴿۱۰۳﴾ آنها را (آن) بی‌قراری اکبر محزون نمی‌کند و ملائکه با آنان ملاقات می‌کنند (در حالی که می‌گویند) امروز، روز (پاداش) شما است که به شما وعده داده می‌شد ﴿۱۰۴﴾ روزی که آسمان را مانند در هم پیچیدن طوماری برای نوشتن در هم می‌پیچیم آن را همانطور که در اول خلقت آغاز کرده بودیم باز می‌گردانیم این وعده‌ای (حتمی) بر ما است همانا ما انجام دهنده خواهیم بود ﴿۱۰۵﴾ و همانا بعد از ذکر کردن در زبور نوشتیم که زمین را بندگان صالح من آن را به ارث می‌برند ﴿۱۰۶﴾ همانا البته برای گروه عبادت کنندگان در این (وعده) بلاغ (کفایت به مقصود) هست ﴿۱۰۷﴾ و ما تو را مگر به جهت رحمت برای عالمیان نفرستادیم ﴿۱۰۸﴾ بگو: جز این نیست که به من وحی می‌شود، جز این نیست که خدای شما خدایی یکتا است پس آیا شما مسلم (تسلیم شده) هستید ﴿۱۰۹﴾ پس اگر روی گردانیدند پس بگو: من به شما بطور یکسان اعلام کردم و (خود) در نمی‌یابم که آیا آنچه که به شما وعده داده می‌شود نزدیک است یا بعید (دور) ﴿۱۱۰﴾ همانا او می‌داند گفتار آشکارا را و می‌داند آنچه را که کتمان می‌کنید ﴿۱۱۱﴾ و در نمی‌یابم شاید آن آزمونی برای شما و بهره‌مندی تا مدتی (محدود) است ﴿۱۱۲﴾ گفت: پروردگارا (خودت) به حق حکم کن و پروردگار ما رحمانی (بخشایشگری) کمک کننده است بر آنچه که شما توصیف می‌کنید.

۲۲- سوره الحج

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ ای مردم از پروردگارتان بهراسید همانا زلزله ساعت چیز بزرگی است ۲ روزی که آن را ببینید هر شیر دهنده‌ای (مؤنث) فراموش می‌کند از آنکه شیر بدهد و هر بارداری بار خود را می‌نهد و مردم را مست می‌بینی و (حال آنکه) آنان مست نیستند و لکن عذاب خداوند شدید است ۳ و از مردم کسی هست که درباره‌ی خداوند بدون علمی مجادله می‌کند و از هر شیطان متمردی (نافرمانی) تبعیت می‌کند ۴ بر او مقرر شده که کسی که او را دوست بگیرد پس همانا وی را گمراه کند و او را به سوی عذاب (آتش) شعله‌ور رهنمون سازد ۵ ای مردم اگر درباره‌ی برانگیخته شدن در ریب (تردید) می‌باشید پس (بدانید که) همانا ما شما را از خاک آفریده‌ایم سپس از نطفه‌ای، سپس از علقه‌ای (خون بسته شده‌ای) سپس از مضغه‌ای (گوشت نرمی) شکل گرفته و شکل ناگرفته تا برای شما بیان کنیم و (آب را) در رحم‌ها می‌ریزیم آنچه را که می‌خواهیم تا مدتی معین سپس شما را به صورت طفلی خارج می‌کنیم سپس تا به رشد خود برسید و از شما کسانی فوت می‌شوند و از شما کسی به عمر پست‌تر رد می‌شود تا اینکه چیزی بعد از علم (پیدا کردن) نداند و زمین را خشک (مرده) می‌بینی و وقتی که آب را بر آن نازل می‌کنیم می‌جنبد و می‌روید و از هر زوجی (صنفي، گونه‌ای) تر و تازه‌ای می‌رویاند ۶ آن به این (سبب) است که الله، او حق است و همانا اوست که مردگان را زنده می‌کند و همانا او بر هر چیزی بسیار توانا است ۷ و همانا آن ساعت آمدنی است، شکی در آن نیست و همانا الله کسانی که در قبرها هستند را زنده می‌کند ۸ و از مردم کسی که درباره‌ی خداوند بدون علمی و نه هدایتی و نه کتابی روشنگر جدل می‌کند ۹ (از روی تکبر) تهاش را بر می‌گرداند تا که از راه خدا گمراه کند، در دنیا برای او خواری (رسوایی) هست و در روز قیامت عذاب آتش را به او بچشانیم ۱۰ آن به (سبب) آنچه است که دستانت مقدم کرده و همانا خداوند ستم کننده بر بندگان نیست ۱۱ و کسی از مردم که خداوند را بر حرف (تردید، لفظ، حاشیه، کنار) عبادت می‌کند پس اگر خیری به او برسد به او اطمینان می‌یابد و اگر فتنه‌ای به او برسد بر وجه خود بر می‌گردد، در دنیا و آخرت زیان کرده (مغبون شده) است آن همان زیان آشکار است ۱۲ که غیر از خداوند، آنچه که به او ضرر نمی‌رساند و آنچه که به او نفع نمی‌رساند را می‌خواند، آن همان گمراهی دور است ۱۳ کسی را می‌خواند که البته ضررش از نفعش نزدیکتر است البته بد مولایی و بد همدمی است ۱۴ همانا خداوند کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند را در جنت‌هایی داخل می‌کند که نهرها از تحت آنها جاری می‌شود همانا خداوند آنچه را که اراده کند انجام می‌دهد ۱۵ کسی که گمان می‌کرد که هرگز خداوند در دنیا و آخرت او را یاری نخواهد

۱ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ۲ يَوْمَ تَرَوُنَّهَا تُذْهِلُ كُلَّ مَرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَارَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ۳ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ۴ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ۵ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عِلْقَةٍ ثُمَّ مِّن مُضْغَةٍ مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقِرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ آجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَن يُتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ مَن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَّتْ وَأَنْبَتَتْ مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۶ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۷ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَن فِي الْقُبُورِ ۸ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّبِينٍ ۹ تَالِي فِي عِظْفِهِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ۱۰ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ۱۱ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِن أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِن أَصَابَتْهُ فَتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ۱۲ يَدْعُو مَن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا لَا نُنْفَعُهُ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْعَبِيدُ ۱۳ يَدْعُو لَمَن ضَرُّهُ أَقْرَبُ مَن نَّفَعَهُ لَيْسَ الْمَوْلَىٰ وَلَيْسَ الْعَشِيرُ ۱۴ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَصَلَّوْا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ

کرد پس باید سببی (رسمانی) به آسمان (جای بلند) بپردازد (آویزان کند) سپس باید (با خفه کردن نفس خود را) قطع کند، پس باید نظر کند که آیا (این) کید او (در اختناق خودش) آنچه که (او را) به خشم می آورد را می برد؟ (۱۱) و این چنین آن را با آیاتی روشن نازل کردیم و همانا خداوند کسی را که بخواهد هدایت می کند (۱۲) همانا کسانی که ایمان آورده اند و کسانی که یهودی شدند و ستاره پرستان و مسیحیان و زرتشتیان و آنان که شریک کردند همانا خداوند در روز قیامت بین آنان جدا می کند (تمیز می دهد) همانا خداوند بر هر چیزی همواره شاهد است (۱۳) آیا ندیده ای؟ که خداوند (چنین است که) کسانی که در آسمان ها هستند و کسانی که در زمین هستند و خورشید و ماه و ستارگان و کوه ها و رویدنی ها و جنندگان و بسیاری از مردم بر او سجده می کنند و بسیاری هستند که عذاب بر آنها حق (واجب) شده، و کسی را که خداوند خوار نماید پس گرامی دارنده ای ندارد همانا خداوند آنچه که بخواهد می کند (۱۴) این دو، دو دشمن هم هستند که درباره پروردگارشان با هم دشمنی دارند پس کسانی که کفر ورزیده اند برای آنها جامه هایی از آتش بریده شده که از بالای سرشان آب جوشان ریخته می شود (۱۵) که با آن آنچه که در شکم هایشان است و پوست ها گداخته می شوند (۱۶) و برای (مخصوص) آنها عمودهایی (گرزهایی) آهنین هست (۱۷) هر گاه که بخواهند از آن خارج شوند از روی غم (اندوه) در آن باز گردانده می شوند و (به آنان گفته می شود که) عذاب آتش (سوزان) را بچشید (۱۸) همانا خداوند کسانی را که ایمان آورده اند و اعمال صالح کرده اند در جَنَّتِی داخل می کند که از تحت آنها نهرها جاری می شود و در آنجا با دستبندهایی از طلا و مروارید آراسته می شوند و لباسشان در آنجا حریر است (۱۹) و با سخنان پاکیزه هدایت شوند (شده اند) و آنان به راه (خداوند) ستوده هدایت شوند (شده اند) (۲۰) همانا کسانی که کفر ورزیده اند و (مردم را) از راه خدا و از مسجد الحرام که آن را برای مردم، چه مقیم در آنجا و چه مسافر (غیر مقیم)، یکسان قرار داده ایم باز می دارند و کسی که در آنجا الحاد (بازگشت) به ظلم را بخواهد از عذابی دردناک به او بچشانیم (۲۱) و (به یاد آور یا یادآوری کن) آنوقتی را که برای ابراهیم مکان خانه را جای دادیم (تعیین کردیم) که چیزی را با من شریک قرار نده و خانه مرا برای طواف کنندگان و قیام کنندگان و رکوع کنندگان و سجده کنندگان پاک کن (۲۲) و در میان مردم برای حج اعلام کن که (با پای) پیاده و بر هر مرکب نحیفی از هر راه وسیع دوری که می آیند نزد تو بیایند (۲۳) تا برای منافی که دارند شاهد (حاضر) شوند و در روزهای معلومی اسم خداوند را بر آنچه که از چهارپایان ناگویا روزی شما کرده ذکر کنند پس از آن بخورید و به درمانده فقیر بخوراید (۲۴) سپس باید تولیدگی خود را بزدایند و باید نذرهایشان را وفا (اداء) کنند و باید بیت قدیم را طواف کنند (۲۵) این، چنین است و کسی که حرمت (مورد احترام) های خداوند را بزرگ بدارد پس آن نزد پروردگارش برای او بهتر (خوب) است و چهارپایان (نر و ماده) از گوسفند

اللَّهِ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ (۱۵) مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَنْ لَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لِيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدَهُ مَا يَغِيظُ (۱۶) وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُرِيدُ (۱۷) إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالصَّارِيَّ وَالْمُجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ (۱۸) أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ (۱۹) هَذَانِ خَصْمَانِ اخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمَا فَالَّذِينَ كَفَرُوا قَطَعْنَا لَهُمْ نِيَابَ مِنْ نَارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ (۲۰) يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ (۲۱) وَلَهُمْ مَقَامِعٌ مِنْ حَدِيدٍ (۲۲) كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ (۲۳) إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُجْلُونَ فِيهَا مِنْ أَسْوَرَ مِنْ ذَهَبٍ وَوَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ (۲۴) وَهَدُّوا إِلَى الصَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهَدُّوا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ (۲۵) إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَاكِفِ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُدْفِعْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (۲۶) وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْمَبِيتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ (۲۷) وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ (۲۸) لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَيْمَاتٍ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ اللَّهِ وَالرَّسُولِ (۲۹) ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ (۳۰) ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأَجَلْتُ لَكُمْ

و بز و شتر و گاو) برای شما حلال شد مگر آنچه (از حیوان مردار و خفه شده و آنچه برای غیر خدا صدا به آن بلند شده) که بر شما خوانده می شود پس از پلیدی از بت‌ها اجتناب کنید و از گفتار زور (باطل) اجتناب کنید ﴿۳۱﴾ (در حالی که) برای خداوند راستین (حَقَّاراً، پاکدین) هستید نه مشرک به او، و کسی که به خداوند شرک بورزد پس مانند این است که از آسمان فرو افتاده و پرندگان (اهویه) او را می ربایند یا باد (شهووت و غضب و جهل) او را به مکانی دور می برد ﴿۳۲﴾ این چنین است و کسی که شعائر خدا را بزرگ بدارد پس آن قطعاً از تقوای قلوب است ﴿۳۳﴾ در آنها برای شما منافی هست تا وقتی معین سپس محل آنها (قربانی‌ها و مناسک حج) تائیت عتیق است ﴿۳۴﴾ و برای هر امتی آئینی قرار دادیم تا اسم خداوند را بر آنچه که از دام‌های چهارپا روزی آنها کرده ذکر کنند پس خدای شما خدای واحد است پس بر او اسلام آورید (تسلیم شوید) و به فروتنان بشارت ده ﴿۳۵﴾ (همان) کسانی که وقتی که ذکر خداوند می شود دل‌هایشان می ترسد و بر آنچه که به آنها اصابت می کند صبر کنند و (کسانی که) نماز بیا می دارند و از آنچه که روزی آنها کرده‌ایم انفاق می کنند ﴿۳۶﴾ و شتران فربه‌ای که آنها را برای شما از شعائر خدا قرار داده‌ایم در آنها برای شما خیری هست پس اسم خداوند را بر آنها (شتران) ببرید (در حالی که) ایستاده (برای قربانی) هستند پس وقتی که بر پهلوهایشان افتادند پس از آنها بخورید و به قانع (قناعت کننده) و به تنگدست اطعام کنید، این چنین آنها را برای شما مسخر کردیم به ترقب به اینکه شما شکر کنید ﴿۳۷﴾ هر گز گوشت‌های آنها و نه خون‌های آنها به خداوند نخواهد رسید و لکن تقوای شما به او می رسد این چنین آنها را برای شما مسخر کردیم تا خدای را بر آنچه که قربانی کرده‌اید بزرگ بدارید و به نیکوکاران بشارت ده ﴿۳۸﴾ همانا خداوند از کسانی که ایمان آورده‌اند دفاع می کند همانا خداوند هر خیانتکار ناسپاسی را دوست نمی دارد ﴿۳۹﴾ به کسانی که جنگ می کنند اجازه داده شد به اینکه آنها ستم کنند و همانا خداوند بر یاری آنان البته بسیار قادر است ﴿۴۰﴾ (همان) کسانی که از دیارشان به ناحق اخراج شده‌اند جز این است که می گفتند الله پروردگار ما است و اگر خداوند مردم را بعضی از آنها را با بعضی دیگر دفع نمی کرد حتماً صومعه‌ها و کلیساها و کیسه‌ها و مساجدی که در آنها اسم خداوند بسیار ذکر می شود منهدم می شدند و البته خداوند قطعاً به کسی که او را یاری کند یاری می کند همانا خداوند البته قوی و چیره است ﴿۴۱﴾ (همان) کسانی که اگر آنها را در زمین متمکن کنیم نماز بیا می دارند و زکات می دهند و به معروف امر می کنند و از منکر نهی می نمایند و عاقبت امور برای خداوند است ﴿۴۲﴾ و اگر تو را دروغگو می شمارند و همانا قبل از آنان، قوم نوح و عاد و ثمود تکذیب کردند ﴿۴۳﴾ و قوم ابراهیم و قوم لوط ﴿۴۴﴾ و اصحاب مدین (پیامبران خود را)، و موسی تکذیب شد و برای کافران به تأخیر انداختم سپس آنها را گرفتم پس (بنگر) نکیر (تغییر، امر سخت و دشوار) من چگونه می باشد ﴿۴۵﴾ و چه بسیار شهرهایی که (اهل) آنها را هلاک کردیم و (آنها) ستمکار بودند و (در حال حاضر) آنها خالی (از سکنه)

الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُنْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَبُوا الرَّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿۳۱﴾ حَقَّاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿۳۲﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿۳۳﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَىٰ التَّيْتِ الْعَتِيقِ ﴿۳۴﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿۳۵﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّت قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۳۶﴾ وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۳۷﴾ لَنْ نَبَالَ اللَّهُ لَحُومَهَا وَلَا دِمَائُهَا وَلَكِنْ يَبَالُغُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۸﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿۳۹﴾ اذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّا نَالِي اللَّهِ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿۴۰﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿۴۱﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿۴۲﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿۴۳﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿۴۴﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْنَاهُمْ فَكَيفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿۴۵﴾ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَبُرُّ مُعْظَلَةً

هستند بر سقف‌های خود (ویران شده‌اند) و چاه‌های آب تعطیل (بلا استفاده) شده و کاخ‌های برافراشته (بی صاحب مانده) ﴿۴۶﴾ آیا پس در زمین سیر نکرده‌اند؟ تا آنها قلب‌هایی داشته باشند که با آنها تعقل کنند یا گوش‌هایی که با آنها بشنوند پس همانا چشم‌ها نیست که نابینا می‌شود و لکن قلب‌هایی که در سینه‌ها است کور می‌شود ﴿۴۷﴾ و از تو طلب تعجیل (آن) عذاب را می‌کنند و (حال آنکه) خداوند هرگز وعده‌اش را خلاف نمی‌کند و همانا یک روز نزد پروردگارت مانند هزار سال از آنچه که شما می‌شمارید است ﴿۴۸﴾ و چه بسیار شهرهایی که به (اهل) آنها مهلت دادم و (حال آنکه) آنها (مثل قوم تو) ستمکار بودند سپس آنها را گرفتم و محل بازگشت (سرانجام) به من است ﴿۴۹﴾ بگو ای مردم جز این نیست که من برای شما بیم دهنده آشکاری هستم ﴿۵۰﴾ پس کسانی که ایمان آورده‌اند و به صالحات عمل کردند ایشان آمرزش و روزی کریمانه‌ای دارند ﴿۵۱﴾ و کسانی که درباره آیات ما سعی کردند عاجز شده هستند آنان اصحاب جحیم هستند ﴿۵۲﴾ و قبل از تو رسولی و نه نبیی نفرستادیم مگر وقتی که آرزو کند شیطان در آرزوی او القاء می‌کند پس خداوند آنچه که شیطان القاء می‌کند را می‌زاید سپس خداوند آیات خود را محکم می‌کند و خداوند بسیار دانا و حکیم است ﴿۵۳﴾ تا آنچه که شیطان القاء می‌کند را به عنوان آزمایش برای کسانی که در قلوب آنها مرض هست و قلبشان سخت است قرار بدهد و همانا ستمکاران البته در ستیزه دوری هستند ﴿۵۴﴾ و تا کسانی که علم داده شده‌اند بدانند که آن حق از پروردگار تو است و به او ایمان آورند پس قلوب آنها برای او فروتن شوند، و همانا خداوند البته کسانی که ایمان آورده‌اند را به راه مستقیم هدایت کننده است ﴿۵۵﴾ و همواره کسانی که کفر ورزیده‌اند در شک از آن هستند تا آنکه آن ساعت ناگهانی به آنها برسد یا عذاب روزی (که اعمال آنان در آن روز) بی ثمر (است) به آنها برسد ﴿۵۶﴾ مَلِك (مملکت، پادشاهی) در آنروز برای خداوند است که بین آنان حکم می‌کند پس کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند در جنات نعیم هستند ﴿۵۷﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند و آیات ما را دروغین شمردند پس آنان عذابی خفت‌بار دارند ﴿۵۸﴾ و کسانی که در راه خدا هجرت کرده‌اند سپس کشته شدند یا مُردند خداوند البته به آنان روزی نیکویی روزی می‌دهد و همانا خداوند البته او بهترین روزی دهندگان است ﴿۵۹﴾ البته آنها را با داخل کردنی که از آن خشنود می‌شوند داخل می‌کند و همانا خداوند البته دانا و بردبار است ﴿۶۰﴾ این چنین است و کسی که (ظالم را) عقوبت (مجازات) کند به مثل آنچه که به او عقاب (ظلم) شده سپس به او (عقوبت کننده یا مظلوم اول) ستم شود البته خداوند قطعاً او را یاری خواهد کرد همانا خداوند البته بسیار بخشنایند و بسیار آمرزنده است ﴿۶۱﴾ آن به (سبب) این است که خداوند شب را در روز داخل می‌کند و روز را در شب داخل می‌کند و همانا خداوند شنوا و بصیر است ﴿۶۲﴾ آن به (سبب) این است که خداوند همان حق است و همانا آنچه که غیر از او می‌خوانند آن باطل است و همانا خداوند همان العلی (برتر مطلق) و الکبیر (بزرگ مطلق) است ﴿۶۳﴾ آیا ندیدی که

وَقَصِرَ مَشِيدٌ ﴿۴۶﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونُ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿۴۷﴾ وَاسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿۴۸﴾ وَكَأَيُّنَ مِنْ قَرْيَةٍ أَمَلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿۴۹﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿۵۰﴾ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿۵۱﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۵۲﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْفَى الشَّيْطَانَ فِي أُمَّنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۵۳﴾ لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةَ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿۵۴﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۵۵﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ عَقِيمٍ ﴿۵۶﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ لِيَجْزِيَ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿۵۷﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۵۸﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۵۹﴾ لِيُدْخِلَنَّهُمْ مُدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿۶۰﴾ ذَلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لِيُصْرَثَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوفٌ عَفُورٌ ﴿۶۱﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿۶۲﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿۶۳﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿۶۴﴾ لَهُ مَا فِي

خداوند از آسمان آب را فرو فرستاد پس زمین را سرسبز می کند همانا خداوند البتّه لطیف و آگاه است ﴿۶۱﴾ آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست برای او هستند و همانا خداوند البتّه همان بی نیاز و ستوده است ﴿۶۲﴾ آیا ندیده‌ای که خداوند آنچه که در زمین هست را برای شما مسخر کرده؟ و کشتی در دریا به امر او روان است و آسمان را نگه می دارد از اینکه بر زمین فرو افتد مگر به اذن او، همانا خداوند به مردم البتّه رثوف (خیر خواه) و مهربان است ﴿۶۳﴾ و او کسی است که شما را احیاء (زنده) کرد سپس شما را می میراند سپس شما را زنده می کند همانا انسان البتّه بسیار ناسپاس است ﴿۶۴﴾ برای هر امتی منسکی (روشی) قرار داده‌ایم که آنها آن را انجام دهند و نباید در این امر با تو منازعه کنند و به سوی پروردگارت دعوت کن همانا تو البتّه بر راه راست هستی ﴿۶۵﴾ و اگر با تو مجادله کردند پس بگو که خداوند به آنچه که عمل می کنید داناتر است ﴿۶۶﴾ خداوند در روز قیامت در آنچه که درباره آن با یکدیگر اختلاف می کردید بین شما حکم خواهد کرد ﴿۶۷﴾ آیا ندانسته‌ای که خداوند آنچه که در آسمان و زمین است (و اختلاف شما) را می داند (و بین شما حکم خواهد کرد) که آن در کتاب است همانا آن بر خداوند آسان است ﴿۶۸﴾ و به جای خداوند آنچه که سلطانی (دلیلی) برای آن نازل نشده را عبادت می کنند و آنها به آن علمی ندارند و ظلم کنندگان یآوری ندارند ﴿۶۹﴾ و وقتی که آیات واضح ما برای آنان تلاوت می شود منکر را در صورت کسانی که کفر ورزیده‌اند می شناسی که نزدیک است که به کسانی که آیات ما را برای آنها تلاوت می کنند حمله کنند بگو: آیا پس به شما به بدتر از آن خبر بدهم که آن (خبر) آتشی است که خداوند به کسانی که کفر ورزیده‌اند وعده داده و بد جایگاهی (سرانجامی) است ﴿۷۰﴾ ای مردم مثلی زده شد پس آن را بشنوید: همانا کسانی که به جای خداوند می خوانید هر گز (حتی) مگسی را (هم) خلق نخواهند کرد و اگر چه بر (انجام) آن اجتماع نمایند و اگر مگس از آنها چیزی سلب کند نمی توانند آن را از او باز پس گیرند (آن) ضعف طالب (برای خواندن این مدعو) و مطلوب (بر خلق کوچکترین چیز و دفع آن) است ﴿۷۱﴾ قدر خدای را به حق قدر او ندانستند همانا خداوند البتّه قوی و غالب است ﴿۷۲﴾ خداوند است که از ملائکه و از مردم رسولانی را بر می گزیند همانا خداوند شنوا و بینا است ﴿۷۳﴾ آنچه که بین دستانشان (زد آنان) است و آنچه که پشت (سر) آنان است را می داند و امور به سوی خداوند باز می گردند ﴿۷۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید رکوع کنید و سجده کنید و پروردگارتان را بندگی کنید و خیر (خوب) را انجام دهید راجیاً به اینکه شما رستگار شوید ﴿۷۵﴾ و در راه خدا به حق جهاد او جهاد کنید، او شما را برگزید و بر شما در دین، ملت (آئین) پدر شما ابراهیم تنگنایی قرار نداده، او از قبل شما را مسلم نامید و تا در این (زمان) رسول گواه بر شما باشد و شما گواه بر مردم باشید پس نماز را بپا دارید و زکات بدهید و به خداوند متمسک شوید (پناه آورید) او مولای شما و چه خوب مولایی و چه خوب نصیری (یاری کننده‌ای) است.

السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُ الْعَنِي الْحَمِيدُ ﴿۶۰﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالتَّائِبِينَ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۶۱﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿۶۲﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُبَارِعُكَ فِي الْأَمْرِ وَاذْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُسْتَقِيمٌ ﴿۶۳﴾ وَإِنْ جَادَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۶۴﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿۶۵﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿۶۶﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿۶۷﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا نَبَيَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتَّبِعُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِنْ ذَلِكَ النَّارِ وَعَذَابُ اللَّهِ الَّذِي كَفَرُوا وَيَنْسُ الْمَصِيرُ ﴿۶۸﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿۶۹﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿۷۰﴾ اللَّهُ يَضْطَظِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمَنْ التَّائِبِينَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿۷۱﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۷۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۷۳﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَبِعِمْ مَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ

جزء هجدهم

۲۳- سوره مؤمنون

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ همانا مؤمنان رستگار شده‌اند ۲ کسانی که در نمازشان خاشع هستند ۳ و کسانی که از لغو روی گردان هستند ۴ و کسانی که زکات (دادن) را انجام دهنده‌اند ۵ و کسانی که آنها فروجشان را حفظ کننده‌اند ۶ مگر بر ازواجشان یا آنچه که دستانشان مالک شده (کنیزان) پس همانا آنها سرزنش نمی‌شوند ۷ پس کسی که ورای آن را طلب کند پس آنان همان تجاوزگران هستند ۸ و آنها کسانی هستند که اماناتشان و عهدشان را رعایت کننده‌اند ۹ و کسانی که آنها نمازهایشان را محافظت کننده هستند ۱۰ آنان همان وارثان هستند ۱۱ کسانی هستند که فردوس را به ارث می‌برند آنان در آن جاودانه‌اند ۱۲ و همانا انسان را از چکیده‌ای از گل خلق کرده‌ایم ۱۳ سپس آن را نطفه‌ای در جایگاهی با منزلت (استوار) قرار دادیم ۱۴ سپس نطفه را به صورت علقه (خون لخته شده) گردانیدیم پس لخته خون را پاره گوشتی گردانیدیم سپس گوشت را به صورت استخوان گردانیدیم پس بر استخوان‌ها گوشت پوشانیدیم سپس آن را (به صورت) خلقی دیگر ایجاد کردیم و خجسته است خدایی که بهترین خلق کنندگان است ۱۵ سپس همانا شما بعد از آن البته مردگانی خواهید بود ۱۶ سپس شما قطعاً در روز قیامت برانگیخته می‌شوید ۱۷ و همانا فوق (سر) شما هفت طریقه (آسمان) خلق کرده‌ایم و ما از خلق غافل نمی‌باشیم ۱۸ و از آسمان آب را به اندازه (معینی) نازل کردیم سپس آن را در زمین ساکن کردیم (جای دادیم) و ما البته بر از بین بردن آن توانائیم ۱۹ پس با آن باغ‌هایی از خرما و انگور برای شما ایجاد کردیم که در آنها میوه‌های بسیاری برای شما هست و از آنها می‌خورید ۲۰ و درختی که از کوه سیناء می‌روید دانه روغنی می‌رویانند و نانخوری برای خوردن است ۲۱ و همانا در چهارپایان (اهلی) البته برای شما از آنچه که در شکم‌های آنان به شما می‌نوشانیم عبرتی هست و برای شما در آنها منافع زیادی هست و از آنها می‌خورید ۲۲ و بر آنها و بر کشتی‌ها حمل می‌شوید ۲۳ و همانا نوح را به سوی قومش فرستادیم پس گفت: ای قوم من، خدای را بندگی کنید خدایی غیر او ندارید آیا پس نمی‌ترسید ۲۴ پس سرانی از قوم او که کفر می‌ورزیدند گفتند: این جز بشری مثل شما نیست که می‌خواهد بر شما برتری یابد و اگر خداوند می‌خواست البته ملائکه را نازل می‌کرد ما

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ۲ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ۳ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ۴ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ۵ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ۶ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ۷ فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ۸ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ۹ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۱۰ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ۱۱ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ۱۲ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سَلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ۱۳ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نَظْفَةً فِي فَرَاجٍ مَكِينٍ ۱۴ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ۱۵ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ۱۶ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ۱۷ وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ۱۸ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَاهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ۱۹ فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِنْ نَجِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ۲۰ وَسَجْرَةً يُخْرَجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبِغٍ لِلْأَكْلِينَ ۲۱ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ۲۲ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ۲۳ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا

تَتَّقُونَ ﴿۲۱﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿۲۲﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فترَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿۲۳﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَدَّبُونِ ﴿۲۴﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعْ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَّوَحَيْنَا إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۵﴾ فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۶﴾ وَقُلْ رَبِّ أُنزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنزِلِينَ ﴿۲۷﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ وَإِن كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿۲۸﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَوْمًا آخَرِينَ ﴿۲۹﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿۳۰﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِإِلقاءِ الْآخِرَةِ وَآتَرْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿۳۱﴾ وَلَئِن أَطَعْتُمْ بَشْرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا لِحَاسِرُونَ ﴿۳۲﴾ أَيْعِدْكُمْ أَنْتُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنْتُمْ مُحْرَجُونَ ﴿۳۳﴾ هِيَ هَاتِ هِيَ هَاتِ لِمَا تُوْعَدُونَ ﴿۳۴﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿۳۵﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿۳۶﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَدَّبُونِ ﴿۳۷﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لِيُصْبِحَ نَادِمِينَ ﴿۳۸﴾ فَأَخَذْتُهُم الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غَنَاءً فَبِعَدَا لِقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۳۹﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَوْمًا آخَرِينَ ﴿۴۰﴾ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿۴۱﴾ ثُمَّ

چنین (چیزی) در (سخنان) پدران پیشین (نیاکان) خود نشنیده‌ایم ﴿۲۱﴾ او جز مردی دیوانه نیست پس تا مدتی برای او منتظر شوید ﴿۲۲﴾ گفت: پروردگارا مرا به خاطر آنچه که مرا تکذیب کردند یاری نما ﴿۲۳﴾ پس به او وحی کردیم که کشتی‌ای را در (برابر) چشمان ما و (بر اساس) وحی ما بساز پس وقتی که امر ما آمد و تنور جوشید پس از هر (حیوان) دو جفت (نوع) دو تا (نر و ماده) و خانواده‌ات را در آن داخل کن مگر کسانی از آنها که قول بر آنها سابق شده و با من دربارهٔ کسانی که ظلم کرده‌اند سخن مگویی زیرا آنها غرق شونده هستند ﴿۲۴﴾ پس وقتی که تو و کسانی که با تو هستند بر کشتی مستقر شدید آنگاه بگو: ستایش برای خداوندی است که ما را از این قوم ستمکار نجات داد ﴿۲۵﴾ و بگو پروردگارا مرا در منزلگاهی مبارک (پُر برکت) فرود آور و تو بهترین منزل دهندگان (فرود آورندگان) هستی ﴿۲۶﴾ همانا در آن البته نشانه‌هایی هست و همانا البته ما ابتلاء (آزمایش) کننده بوده‌ایم ﴿۲۷﴾ سپس بعد از آنها مردمان دیگری را ایجاد کردیم ﴿۲۸﴾ پس رسولی از (خود) آنها را در میان آنها فرستادیم که خداوند را بندگی کنید شما خدایی غیر از او ندارید آیا پس نمی‌ترسید ﴿۲۹﴾ و سران قوم او (همان) کسانی که کفر ورزیده بودند و ملاقات آخرت را دروغ انگاشته بودند و در زندگانی دنیا به آنها رفاه داده بودیم گفتند: این جز بشری مثل شما نیست که از آنچه که شما از آن می‌خورید می‌خورد و از آنچه که شما می‌نوشید می‌نوشد ﴿۳۰﴾ و اگر شما از بشری مثل خود اطاعت کنید آنوقت شما البته زیانکار خواهید بود ﴿۳۱﴾ آیا به شما وعده می‌دهد که وقتی که شما می‌میرید و خاک و استخوان می‌شوید آنگاه شما (از قبرها) خارج شونده‌اید؟! ﴿۳۲﴾ دریغ، دریغ، دریغ برای آنچه که به شما وعده داده می‌شود ﴿۳۳﴾ که (حیاتی) جز این حیات دنیایی ما نیست (وجود ندارد) چه بمیریم و چه زنده بمانیم هیچوقت (از قبرها) برانگیخته نخواهیم شد ﴿۳۴﴾ همانا او جز مردی که بر خداوند به دروغ افتراء می‌زند نیست و ما به او مؤمن نیستیم ﴿۳۵﴾ گفت: پروردگارا به خاطر آنکه مرا تکذیب می‌کنند به من یاری ده ﴿۳۶﴾ گفت: اندکی از آن (طولی) نمی‌کشد تا پشیمان شوند ﴿۳۷﴾ پس آنها را غرشی (صدای وحشتناکی) به حق فرا گرفت و آنها را خاشاکی قرار دادیم پس برای گروه ستمگران دوری (هلاکت ثابتی) هست ﴿۳۸﴾ سپس بعد از آنان مردمان دیگری را ایجاد کردیم ﴿۳۹﴾ هیچ امتی از اجلاس پیشی نمی‌گیرد و نه تأخیر می‌کند ﴿۴۰﴾ سپس رسولانمان را پی در پی فرستادیم هرگاه رسولشان نزد امتی آمد او را تکذیب کردند پس بعضی از آنها را در پی (هلاکت) بعضی دیگر (هلاکت) کردیم و (سرگذشت) آنها را

داستان‌هایی قرار دادیم پس برای قومی که ایمان نمی‌آورند دوری (هلاکت ثابتی) هست (۴۵) سپس موسی و برادرش هارون را با آیات خود و سلطانی (دلیلی) واضح فرستادیم (۴۶) به سوی فرعون و سران او پس استکبار ورزیدند و (آنها) قومی برتری طلب بودند (۴۷) پس گفتند: آیا ما به دو بشری مثل خود ایمان بیاوریم و (حال آنکه) قوم آن دو بردگان ما هستند (۴۸) پس آن دو را تکذیب کردند و از هلاک شدگان بودند (۴۹) و همانا هرآینه به موسی کتاب دادیم با ترقب به اینکه هدایت شوند (۵۰) و پسر مریم و مادرش را به عنوان آیت (نشانه) قرار دادیم و آن دو را در جای بلندی دارای (جای) قرار و آب روان پناه دادیم (۵۱) ای رسولان از پاکیزه‌ها بخورید و به صالح (بزرگ) عمل کنید همانا من به آنچه که عمل می‌کنید دانا هستم (۵۲) و همانا این امت شما امتی واحد است و من پروردگار شما هستم پس از من بترسید (۵۳) پس امرشان را بین خود به فرقه‌هایی قطعه قطعه کردند که هر حزبی (گروهی) به آنچه که نزد آنها است شادمانند (۵۴) پس آنها را تا چندی (مدتی) در غفلت خویش رها کن (۵۵) آیا می‌پندارند که چون آنان را با مال و فرزندان مدد می‌کنیم (۵۶) در (دادن) خیرات به آنها شتاب می‌کنیم؟ بلکه شعور نمی‌ورزند (۵۷) همانا کسانی که آنها از ترس پروردگارشان بیمناک هستند (۵۸) و آنها کسانی هستند که به آیات پروردگارشان ایمان می‌آورند (۵۹) و آنان کسانی هستند که به پروردگار خود شریک نمی‌آورند (۶۰) و کسانی هستند که آنچه که داده شده‌اند را می‌دهند و (در حالی که) قلبشان ترسان است از اینکه آنها به سوی پروردگارشان بازگشت کننده‌اند (۶۱) آنان در خیرها شتاب می‌کنند و آنان به خاطر آنها از یکدیگر سبقت گیرنده‌اند (۶۲) و نفسی را تکلیف نمی‌کنیم مگر به وسع آن و نزد ما کتابی است که به حق نطق می‌کند و به آنان ستم نمی‌شود (۶۳) بلکه قلوب آنان (در غفلت) از این فرو رفته (غرق شده) و آنان اعمالی (دیگر) غیر آن دارند که آنها به آن (اعمال) عمل کننده‌اند (۶۴) تا آنکه وقتی که مترفین (متنعمان مصر بر نافرمانی) آنها را به عذاب بگیریم آنوقت آنها (به استغاثه و التماس) فریاد می‌کنند (۶۵) امروز فریاد نکنید که شما از سوی ما یاری نمی‌شوید (۶۶) همانا آیات من بر شما خوانده می‌شد آنگاه شما رو به سوی پیشینیانان می‌گردانید (در حالی که) در شب نشینی (با یکدیگر) که یاوه‌گویی می‌کردید به آن استکبارورز بودید (۶۸) آیا پس در این گفتار تدبیر نکرده‌اند یا آنچه که برای نیاکانشان نیامده برای آنها آمده؟ (۶۹) یا رسولشان را نشناختند که آنها او را انکار کننده‌اند (۷۰) یا به او می‌گویند که مجنون است بلکه (او) حق را برای آنان آورد

أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَىٰ كُلًّا مَّا جَاءَ أُمَّةً رُّسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٧﴾ فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ ﴿٤٨﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٥٠﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥١﴾ يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُّوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥٢﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٣﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٤﴾ فَذَرَهُمْ فِي عَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٥﴾ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُضِيذُهُمْ بِهِ مِنْ مَالٍ وَبَيْنَ ﴿٥٦﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٦٠﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦١﴾ أُولَٰئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦٢﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٣﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي عَمْرَةٍ مِنْ هَذَا وَلَهُمْ أَعْمَالٌ مِنْ دُونِ ذَلِكَ هُمْ لَهَا عَامِلُونَ ﴿٦٤﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيَهُمْ بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْأَرُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَجْأَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا تُنْصَرُونَ ﴿٦٦﴾ قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُثَلِّي عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تُنْكَصُونَ ﴿٦٧﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَامِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٨﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٩﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ

و بیشتر آنان از حق ناخوشنود (بیزار) هستند (۷۱) و اگر حق از هواءهای آنها پیروی می کرد حتماً آسمانها و زمین و کسانی که در آنها هستند فاسد می شدند بلکه ذکر آنها را برای آنها آوردیم پس آنان از ذکرشان اعراض کننده اند (۷۲) یا از آنها خرجی را سؤال (درخواست) کن و مزد پروردگارت بهتر است و او بهترین روزی دهندگان است (۷۳) و همانا تو البتّه آنها را به راه مستقیم (راست) دعوت می کنی (۷۴) و همانا کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند البتّه از راه منحرف شونده اند (۷۵) و اگر بر آنان رحم می کردیم و آنچه که (موجب) ضرری به آنان است را برطرف می نمودیم قطعاً در طغیانشان لجاجت می کردند (حال آنکه) سرگردان هستند (۷۶) و همانا آنان را به عذاب گرفتیم اما بر پروردگارشان استکانت (افتادگی) نکردند و تضرّع (زاری و التماس) نمی کنند (۷۷) حتی وقتی که دری از عذاب شدید را علیهم (بر آنها) باز می کنیم آنوقت (ناگهان) آنان در آن (حال) ناامید هستند (۷۸) و او کسی است که برای شما گوش و چشمها و قلبها را انشاء (ایجاد) کرد چه کم شکرگزاری می کنید (۷۹) و او کسی است که شما را در زمین آفرید و به او حشر می شوید (۸۰) و او کسی است که زنده می کند و می میراند و رفت و آمد شب و روز برای او است آیا پس تعقل نمی کنید؟ (۸۱) بلکه مثل آنچه که پیشینیان گفتند را گفتند (۸۲) گفتند: آیا وقتی که ما می میریم و خاک و استخوان می شویم آیا حتماً ما برانگیخته می شویم (۸۳) همانا این قبلاً به ما و به پدران ما وعده داده شده بود همانا این (چیزی) جز افسانه پیشینیان نیست (۸۴) بگو اگر که شما می دانید، زمین و کسانی که در آن هستند برای کیست؟ (۸۵) خواهند گفت برای خداوند است، بگو: آیا پس متذکر نمی شوید (۸۶) بگو: پروردگار آسمانهای هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ کیست؟ (۸۷) خواهند گفت: خداوند، بگو آیا پس نمی ترسید؟ (۸۸) بگو: ملکوت هر چیزی به دست کیست؟ و (حال آنکه) او کسی است که پناه می دهد و علیه (بر او) پناه داده نمی شود اگر می دانستید (۸۹) خواهند گفت: خداوند، بگو: پس چگونه فریفته می شوید (۹۰) بلکه حق را برای آنان آوردیم (حال آنکه) آنان البتّه دروغگویند (۹۱) خداوند فرزندی نگرفته و اگر با او خدائی می بود البتّه آنوقت هر خدایی آنچه را که خلق کرده، می بُرد و البتّه بعضی از آنها بر بعضی علوّ (برتری) می جُستند (حال آنکه) خداوند منزّه است از آنچه که وصف می کنند (۹۲) دانای غیب و شهود است و از آنچه که شریک می آورند فراتر است (۹۳) بگو: پروردگارا امید است که آنچه که به آنان وعده داده می شود را به من نشان دهی (بنمایانی) (۹۴) پروردگارا پس مرا در این قوم

مُنْكَرُونَ ﴿٧٠﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ حِجَّةٌ بَلْ جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ وَآكْرَهُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧١﴾ وَلَوْ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَاهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٢﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَّاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٤﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَّا كَائِبُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلَجُّوا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٦﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاَهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٧﴾ حَتَّى إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٨٠﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨١﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨٢﴾ قَالُوا إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٣﴾ لَقَدْ وَعِدْنَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا هَذَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٤﴾ قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٥﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٦﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٧﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٨﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُشْحَرُونَ ﴿٩٠﴾ بَلْ أَتَيْنَاهُمْ بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩١﴾ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩٢﴾ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٣﴾ قُلْ

ستمکار قرار مده ﴿۱۵﴾ و همانا ما بر اینکه آنچه که به آنها وعده می‌دهیم را به تو نشان دهیم (بنمایانیم) البتّه قادر هستیم ﴿۱۶﴾ بدی را (با خصلتی) دفع کن که آن بهتر است ما به آنچه که توصیف می‌کنند داناتریم ﴿۱۷﴾ و بگو: پروردگارا از فشارهای (وسوسه‌های) شیاطین به تو پناه می‌آورم ﴿۱۸﴾ و پروردگارا به تو پناه می‌آورم از آنکه نزد من حاضر شوند ﴿۱۹﴾ تا آنکه وقت مرگ یکی از آنان فرا می‌رسد می‌گوید: پروردگارا! مرا بازگردانید ﴿۲۰﴾ راقباً به اینکه در آنچه که ترک کرده‌ام عمل صالحی کنم، (حال آنکه) چنین نیست، قطعاً آن کلمه‌ای است که او گوینده آن است و از ورای آنها برزخی هست تا روزی که برانگیخته می‌شوند ﴿۲۱﴾ پس وقتی که در صور (شاخ) دمیده می‌شود دیگر در آنروز نسبی (خویشاوندی) بین آنها نخواهد بود و از یکدیگر سؤال نمی‌کنند ﴿۲۲﴾ پس کسانی که موازیشان سنگینی کند پس آنان همان رستگارانند ﴿۲۳﴾ و کسانی که ترازوهایشان سبکی کند پس آنها کسانی هستند که به نفس خویش زیان زده‌اند و در جهنم ماندگار هستند ﴿۲۴﴾ چهره‌هایشان را آتش می‌سوزاند و آنها در آن ترشروی هستند ﴿۲۵﴾ آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد پس شما آنها را تکذیب می‌کردید ﴿۲۶﴾ می‌گویند: (ای) پروردگارا! شقاوت ما بر ما غلبه کرد و ما گروهی گمراه بودیم ﴿۲۷﴾ (ای) پروردگارا ما، ما را از آن خارج کن پس اگر (به آنچه که در آن بودیم) بازگشتیم پس همانا ما ظالم هستیم ﴿۲۸﴾ گفت در آن گم شوید و با من سخن نگویند ﴿۲۹﴾ همانا گروهی از بندگان من می‌گفتند: ای پروردگارا ما، ما ایمان آورده‌ایم پس ما را بیامرز و به ما رحم کن و تو بهترین رحم‌کنندگان هستی ﴿۳۰﴾ پس شما آنها را به ریشخند می‌گرفتید حتی ذکر مرا از یاد شما بردند و شما همواره به آنان می‌خندیدید ﴿۳۱﴾ همانا من امروز به آنچه که صبر کردند به آنها پاداش داده‌ام که آنان همان رستگاران هستند ﴿۳۲﴾ گفت: چقدر (چه مدت) به عدد سال (چند سال) در زمین درنگ کردید؟ ﴿۳۳﴾ گفتند (به مدت) یک روز، یا بعضی (قسمتی) از یک روز را درنگ کردیم پس، از شمارندگان بپرس ﴿۳۴﴾ گفت: شما جز اندکی درنگ نکرده‌اید کاش که شما می‌دانستید ﴿۳۵﴾ آیا پس پنداشته‌اید که جز این نیست که ما شما را به جهت بازی (بیهوده) خلق کرده‌ایم؟! و اینکه شما به سوی ما بازگردانده نمی‌شوید؟! ﴿۳۶﴾ پس متعالی است الله ملک (پادشاه) حق، خدایی جز او پروردگار عرش کریم نیست ﴿۳۷﴾ و کسی که با الله خدای دیگری را بخواند که برهانی برای او ندارد پس جز این نیست که حساب او نزد پروردگارش است همانا کافران رستگار نمی‌شوند ﴿۳۸﴾ و بگو: پروردگارا بیامرز و رحم کن و تو بهترین رحم‌کنندگان هستی.

رَبِّ إِمَّا تُرِيْبِي مَا يُوعَدُونَ ﴿۱۴﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۱۵﴾ وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ نُرِيْكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَادِرُونَ ﴿۱۶﴾ اذْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿۱۷﴾ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿۱۸﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿۱۹﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿۲۰﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۲۱﴾ فإِذَا نْفَخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿۲۲﴾ فَمَنْ ثَقَلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۳﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿۲۴﴾ تَلْفَحُ وُجُوهُهُمُ النَّارَ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿۲۵﴾ أَلَمْ تَكُنْ آتِي تَثَلَّىٰ عَلَيْكُمْ فُكِّنْتُمْ بِهَا تُكْذِبُونَ ﴿۲۶﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿۲۷﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿۲۸﴾ قَالَ اخْسَرُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿۲۹﴾ إِنَّهُ كَانَ قَرِيبٌ مِنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿۳۰﴾ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخِرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوَكُمُ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضَحِكُونَ ﴿۳۱﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿۳۲﴾ قَالَ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿۳۳﴾ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَاسْأَلِ الْعَادِينَ ﴿۳۴﴾ قَالَ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَوْ أَنْتُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۳۵﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿۳۶﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿۳۷﴾ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿۳۸﴾ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ

۲۴- سُورَةُ النُّورِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ این سوره‌ای است که آن را نازل کرده‌ایم و آن را واجب کرده‌ایم و آیاتی روشن را در آن نازل کردیم با ترقب به اینکه متذکر شوید ۱ (زن) زنا دهنده و (مرد) زنا کننده پس به هر یک از آن دو یکصد تازیانه، تازیانه بزنید و بر آن دو در (اجرای حکم) دین خداوند رأفت نگیرید (به خرج ندهید) اگر به خداوند و روز آخر ایمان دارید و باید گروهی از مؤمنان عذاب آن دو را مشاهده کنند ۲ زانی نکاح نکند مگر با زانیه یا مشرکه و زانیه با او نکاح نکند مگر زانی یا مشرک و آن بر مؤمنان حرام شده ۳ و کسانی که به زنان مُحصنه (محفوظه) اتهام می‌زنند سپس چهار شاهد نیاورند پس هشتاد تازیانه به آنها تازیانه بزنید و ابداً (تا ابد) شهادت آنها را قبول نکنید و آنان خود فاسق هستند ۴ مگر کسانی که بعد از آن توبه کرده‌اند و اصلاح نموده‌اند پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۵ و کسانی که به ازواجشان اتهام می‌زنند و (حال آنکه) شاهدانی جز خودشان ندارند پس هر یک از آنها چهار بار (به جای چهار شاهد) به خداوند شهادت دهد (سوگند یاد کند) که او حتماً از راستگویان است ۶ و پنجمین (بار) این است که لعنت خداوند بر او (باد) اگر از دروغگویان باشد ۷ و عذاب از او (زن) برداشته می‌شود اگر (زن) با چهار (بار) شهادت دادن نزد خداوند شهادت دهد که او (شوهرش) حتماً از دروغگویان است ۸ و پنجمی اینکه غضب خداوند بر او اگر (شوهرش) از راستگویان باشد ۹ و اگر فضل خداوند و رحمت او بر شما نبود و همانا خداوند بسیار توبه (التفات) کننده و حکیم است ۱۰ همانا کسانی که آن بهتان را زده‌اند جماعتی از شما هستند، آن را به عنوان شرّ برای خود نپندارید بلکه آن برای شما خیر است هر مردی از آنان (که بهتان زد) چیزی از اثم (بدی) کسب کرده و کسی از آنها که به بزرگتر از آن (اثم) دامن می‌زند برای او عذابی عظیم هست ۱۱ چرا وقتی که آن را مؤمنان و مؤمنات شنیدند به خودشان گمان خوب نبردند و نگفتند که این تهمتی واضح است ۱۲ چرا چهار گواه بر آن نیاوردند و وقتی که گواهانی نیاورده‌اند پس آنان نزد خداوند، خود دروغگو هستند ۱۳ و اگر فضل خداوند و رحمت او در دنیا و آخرت بر شما نبود در آنچه که در آن افشاء (به گونه‌ای روشن بیان کردن) کردید عذابی بزرگ به شما می‌رسد ۱۴ آنوقت که آن را با زبان‌هایتان انداختید و آنچه که به آن علم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ سُوْرَةُ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۲ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهَدَ عَدَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۳ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرَّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ۴ وَالَّذِينَ يَزْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ۵ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۶ وَالَّذِينَ يَزْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ۷ وَالْحَامِسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ۸ وَيَدْرَأُ عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ۹ وَالْحَامِسَةَ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۱۰ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ۱۱ إِنْ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَكُمْ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۱۲ لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُبِينٌ ۱۳ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ ۱۴ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ

ندارید را با زبان هایتان می گوئید و آن را سهل می انگارید و (حال آنکه) آن نزد خداوند بزرگ است ﴿۱۶﴾ و چرا وقتی که آن را شنیدید نگفتید که برای ما (صحیح) نمی باشد که این را بگوئیم که تو منزهی و این بهتان بزرگی است ﴿۱۷﴾ خداوند به شما وعظ (نصیحت) می کند که ابداً بر مثل آن باز نگردید اگر مؤمن می باشید ﴿۱۸﴾ و خداوند آیات را برای شما روشن می سازد و خداوند بسیار دانا و حکیم است ﴿۱۹﴾ همانا کسانی که دوست دارند که فاحشه (زنا، خیلی قبیح، هر آنچه که خداوند از آن نهی کرده) در میان کسانی که ایمان آورده اند شایع شود برای آنها عذابی دردناک در دنیا و آخرت هست و خداوند می داند و شما نمی دانید ﴿۲۰﴾ و اگر فضل خداوند و رحمت او بر شما نبود و همانا خداوند رثوف و مهربان است ﴿۲۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از گام های شیطان تبعیت نکنید و کسی که از گام های شیطان پیروی کند (گمراه و شقی می شود) زیرا او به فحشاء و منکر (زشتی) امر می کند و اگر فضل خداوند و رحمت او بر شما نبود احدی از شما ابداً پاک نمی شد و لکن خداوند کسی که بخواهد را پاک می کند و خداوند شنوا و دانا است ﴿۲۲﴾ و دارندگان فضل و سعه از شما نباید سوگند بخورند (یا اهمال کنند) که به خویشاوندان و مسکینان و مهاجران در راه خدا ندهند و باید که عفو کنند و باید در گذرند آیا دوست ندارید که خداوند شما را بیمارزد و (حال آنکه) خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۲۳﴾ همانا کسانی که به زنان محصنه (محفوظه، شوهردار) غافل (بی خبر) مؤمنه بهتان می زنند در دنیا و آخرت لعنت شده اند و عذابی بزرگ دارند ﴿۲۴﴾ روزی که زبان هایشان و دستانشان و پاهایشان علیهم (بر آنان) به آنچه که عمل می کرده اند گواهی دهند ﴿۲۵﴾ در آنروز خداوند دین (جزای) آنان را الحق وفا می کند (به تمامی می دهد) و (در حالی که) می دانند که خداوند همان حق آشکار است ﴿۲۶﴾ (زنان) ناپاک برای (مردان) ناپاک و (مردان) ناپاک برای (زنان) ناپاک و (زنان) پاک برای (مردان) پاک و (مردان) پاک برای (زنان) پاک، آنان که از آنچه که (درباره آنان) می گویند مبرا هستند، آمرزش و رزق کریمانه ای برای آنها هست ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید به خانه هایی (مسکونی) غیر از خانه های خود داخل نشوید مگر آنکه درخواست اجازه کنید و بر اهل آن سلام کنید که آن برای شما بهتر است، باشد که (مصلح آن را) به یاد داشته باشید ﴿۲۸﴾ پس اگر احدی را در آنجا نیافتید پس در آنجا داخل نشوید تا آنکه به شما اجازه داده شود و اگر به شما گفته شد برگردید، پس برگردید که آن برای شما پاک تر (نافع تر) است و خداوند به آنچه که عمل می کنید دانا

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَسَسْتُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۶﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِاللِّسَانِ كَمَا تَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّئًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿۱۷﴾ وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ ﴿۱۸﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۹﴾ وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۲۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُجِبُونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۲۱﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۲۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُواتِ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُواتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۳﴾ وَلَا يَأْتِلُ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَى وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِيَعْفُوا وَلِيَصْفَحُوا أَلَا نُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْعَافِيَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۲۵﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۲۶﴾ يَوْمَئِذٍ يُؤْفِكُهُمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿۲۷﴾ الْحَبِيبَاتُ لِلْحَبِيبِينَ وَالْحَبِيبُونَ لِلْحَبِيبَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿۲۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتَسَلَّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿۲۹﴾

است ﴿۲۱﴾ بر شما گناهی نیست که داخل خانه‌هایی غیر مسکونی شوید که در آنجا متاعی دارید و خداوند می‌داند آنچه را که آشکار می‌کنید و آنچه را که مخفی می‌کنید ﴿۲۲﴾ به مؤمنان بگو چشمانشان (نگاه‌شان) را فرو اندازند و فروج (شرمگاه‌ها) خود را حفظ کنند آن برای آنها پاک‌تر (پاکیزه‌تر، اصلح) است همانا خداوند به آنچه که صنع می‌کند آگاه است ﴿۲۳﴾ و به مؤمنات بگو: چشمانشان را فرو اندازند و فروجشان را حفظ کنند و زینتشان را مگر آنچه که از آن ظاهر است آشکار نکنند و (مؤمنات) باید روسری‌های خود را بر سینه‌های خود بیندازند و نباید زینت‌های خود را آشکار نمایند مگر برای شوهرانشان یا پدرانشان یا پدران شوهرانشان یا پسرانشان یا پسران شوهرانشان یا برادرانشان یا پسران برادرانشان یا پسران خواهرانشان یا زنان (مؤمنه) آنها یا آنکه را که دستان آنها (زنان) مالک شده یا تابعان (خدمتگزاران) غیر حاجتدار (به زنان) از مردان یا کودکانی که بر عورات آنها (زنان) آگاهی ندارند و (زنان) به پاهای خود حرکتی ندهند تا آنچه که از زینت خود مخفی کرده‌اند معلوم شود و ای مؤمنان همگی به سوی خداوند بازگردید باشد که رستگار شوید ﴿۲۴﴾ و مجردها از میان خود و صالحان از بردگان خود و کنیزان خود را نکاح دهید، اگر فقیر (تنگدست) باشند خداوند آنها را از فضل خود غنی (بی‌نیاز) می‌کند و خداوند دارای وسعت و دانا است ﴿۲۵﴾ و کسانی که نکاح کردن را نمی‌یابند باید عفت نمایند تا آنکه خداوند آنان را از فضل خویش بی‌نیاز سازد و کسانی که تقاضای مکاتبه (قرارداد آزادی بین سید و غلام یا کنیز) می‌کنند از آنکه دستان شما مالک شده پس اگر خیری را دربارهٔ آنان دانستید با آنان مکاتبه (قرارداد) نمایید و از مالی که خداوند به شما داده به آنها بدهید و کنیزکان خود را که ارادهٔ تحصن (پاکدامنی) دارند بر روسپیگری و ادار نکنید تا عرض زندگانی دنیا را کسب کنید و کسی که آنها را وادار کند پس همانا خداوند بعد از وادار کردن آنها (بر آنان موالی) پس از توبه کردن یا بر آنها (کنیزکان) بعد از اکراه از رغبت در فعل به سبب مقتضای طبیعتشان) بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۲۶﴾ و همانا آیاتی روشن کننده و به عنوان مثل از کسانی که قبل از شما بوده‌اند و برای پرهیزکاران به عنوان پند بر شما نازل کرده‌ایم ﴿۲۷﴾ خداوند نور (و روشنائی) آسمان‌ها و زمین است، مثال نور او مانند پنجره‌ای است که در آن چراغی باشد و چراغ در شیشه‌ای جای گرفته که گویا آن شیشه ستارهٔ درخشانی است که بر افروخته می‌شود از درخت با برکت زیتونی که نه شرقی است و نه غربی که روغن آن (بقدری صفاء دارد که) نزدیک است روشن

فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۲۱﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿۲۲﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿۲۳﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۲۴﴾ وَأَنْكِحُوا الْأَيَّامِ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۵﴾ وَلْيَسْتَغْفِرِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّى يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَالَّذِينَ يَبْتُغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَآتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا تُكْرَهُوا فَتْيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِيَبْتِغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲۶﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿۲۷﴾ اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا

شود، هر چند آتشی بدان نرسد، نوری است بالای نور، خداوند به نور خود هدایت می‌کند هر که را بخواهد و مثل برای مردم می‌زند و خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۳۱﴾ (این چراغ) در خانه‌هایی (برافروخته شده) که خداوند اذن داده که بالا برود (و مرتبه رفیع پیدا کند) و نام او برده شود، تسبیح می‌کند در آن (خانه‌ها) در صبح و شام ﴿۳۲﴾ مردانی که هیچ تجارت و خرید و فروشی آنها را از یاد خدا و نماز و زکات باز نمی‌دارد و می‌ترسند از روزی که دل‌ها و دیده‌ها زیرو رو می‌شوند ﴿۳۳﴾ برای اینکه خداوند آنها را جزاء دهد به بهترین عملی که کرده‌اند و از فضل خود برای آنها زیاد کند و خدا روزی می‌دهد به هر که بخواهد بدون حساب ﴿۳۴﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند اعمال آنان همانند سرابی در بیابان‌های هموار است که تشنه آن را آب می‌پندارد تا وقتی که به آن می‌رسد آن را چیزی نمی‌یابد و تنها خداوند را نزد آن می‌یابد پس حساب او را وفا (به تمامی دادن) می‌کند و خداوند سریع حساب کننده است ﴿۳۵﴾ یا مانند تاریکی‌هایی در دریای پهناوری که موجی از بالای آن موجی از بالای آن ابری او را می‌پوشاند تاریکی‌هایی که بعضی از آنها فوق بعضی دیگر هستند (و) وقتی که (عامل) دستش را خارج کند آن را (دست خود را) نمی‌تواند ببیند و کسی که خداوند برای او نوری قرار نداده پس نوری ندارد ﴿۳۶﴾ آیا ندیده‌ای که خداوند است که کسانی که در آسمان‌ها و زمین هستند و پرندگان (در حالی که) بال گشوده‌اند بر او تسبیح می‌کنند هر کدام نماز خود و تسبیح خود را می‌دانند و خداوند به آنچه که انجام می‌دهند دانا است ﴿۳۷﴾ و ملک آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است و محل بازگشت (سرانجام) به خداوند است ﴿۳۸﴾ آیا ندیده‌ای که خداوند ابرها را می‌راند سپس بین (قطعات متفرق) آنها را پیوند می‌دهد سپس آنها را فشرده قرار می‌دهد پس قطرات (باران) را می‌بینی که از خلال آن خارج می‌شود و از آسمان از کوه‌هایی در آن (بعضاً) تگرگی فرو فرستاده می‌شود و آن را به کسی که بخواهد اصابت می‌دهد و از کسی که بخواهد آن را باز می‌گرداند نزدیک است که درخشش برق آن، دیده‌ها را ببرد ﴿۳۹﴾ خداوند شب و روز را می‌گرداند همانا در آن البتّه عبرتی برای دارندگان بصیرت هست ﴿۴۰﴾ و خداوند هر جنبه‌ای را از آبی خلق کرد پس کسانی (گروهی) از آنها بر شکم راه می‌روند و کسانی (گروهی) از آنها بر دو پا راه می‌روند و کسانی (گروهی) از آنها بر چهار (پا) راه می‌روند خداوند آنچه را که بخواهد خلق می‌کند همانا خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۴۱﴾ همانا آیات را روشن (واضح یا موضح) نازل کرده‌ایم و خداوند کسی را که بخواهد

مُصْبِحًا الْمُصْبِحُ فِي رُجَاةِ الرُّجَاةِ كَأَنَّهَا
 كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا
 شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ
 تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ
 يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳۱﴾ فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تُرْفَعَ
 وَيُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ
 ﴿۳۲﴾ رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ
 وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ
 فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿۳۳﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ
 مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ
 يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۳۴﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ
 كَسَرَابٍ بِقِيَعَةٍ يُحْسِبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّى إِذَا
 جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَفَّاهُ
 حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۳۵﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي
 بَحْرِ لُجِّيٍّ يَعْشَاهُ موجٌ مِنْ فَوْقِهِ موجٌ مِنْ فَوْقِهِ
 سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ
 يَدَهُ لَمْ يَكِدْ يَرَاهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا
 لَهُ مِنْ نُورٍ ﴿۳۶﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرِ صَافَاتٍ كُلُّ قَدْ عَلِمَ
 صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۷﴾
 وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ
 ﴿۳۸﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُرْسِلُ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ
 يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ
 وَيُنزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا مِنْ بَرَدٍ
 فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَنِ مَنْ يَشَاءُ
 يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿۳۹﴾ يُقَلِّبُ اللَّهُ
 اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لَأُولِي الْأَبْصَارِ
 ﴿۴۰﴾ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِنْ مَاءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ
 يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ
 وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

به راه راست هدایت می‌نماید ﴿۴۷﴾ و می‌گویند: به خداوند و به رسول ایمان آورده‌ایم و اطاعت کردیم سپس بعد از آن گروهی از آنان روی می‌گرداندند و (حال آنکه) آنان مؤمن نیستند ﴿۴۸﴾ و وقتی که به سوی خداوند و رسولش دعوت می‌شوند تا بین آنها حکم (داوری) کند آنوقت گروهی از آنان اعراض کننده‌اند ﴿۴۹﴾ و اگر حق بر آنها باشد (در حالی که) اذعان کننده‌اند به سوی او می‌آیند ﴿۵۰﴾ آیا در دل‌های آنان مرض هست یا تردید کرده‌اند آیا می‌ترسند که خداوند و رسولش بر آنها ستم روا بدارند بلکه آنان خود ستمگرند ﴿۵۱﴾ جز این نباشد که سخن مؤمنان وقتی که به سوی خداوند و رسولش دعوت می‌شوند تا بین آنها حکم (داوری) کند این است که می‌گویند: شنیدیم و اطاعت کردیم و آنان همان رستگاران هستند ﴿۵۲﴾ و کسی که از خداوند و رسولش اطاعت کند و از خداوند بترسد و از او پروا کند پس آنان همان فائزان (پیروز شدگان، رستگاران) هستند ﴿۵۳﴾ و با سوگندهای سخت خود به خداوند سوگند یاد کرده‌اند که اگر به آنان امر کنی البته حتماً خارج می‌شوند، بگو: سوگند مخورید (زیرا طاعت تو) طاعت معروف (پسندیده) است (که احتیاج به سوگند خوردن ندارد) همانا خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۵۴﴾ بگو: از خداوند اطاعت کنید و از رسول اطاعت کنید و اگر سرپیچی کنید پس همانا آنچه که بر (عهده) او است آنچه است که (به او) حمل (مقرر، وادار) شده و بر (عهده) شما است آنچه که بر شما مقرر شده و اگر از او اطاعت کنید هدایت می‌شوید و بر (عهده) رسول جز ابلاغ کردن (رساندن) آشکارا نیست ﴿۵۵﴾ خداوند به کسانی که شما که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند وعده کرده که آنها را قطعاً در زمین جانشین می‌نماید همانطور که کسانی که قبل از آنها بودند را (در عالم صغیر یا عالم کبیر) جانشین نمود و البته حتماً آنها را بر دینشان که مورد پسند آنها است متمکن می‌نماید و آنها را بعد از خوفشان به ایمن تبدیل می‌کند که مرا عبادت کنند و چیزی را به من شرک نوزند و کسانی که بعد از آن کفر بورزند پس آنها خود فاسق هستند ﴿۵۶﴾ و نماز را بپا دارید و زکات بدهید و از رسول اطاعت کنید باشد که به شما رحم شود ﴿۵۷﴾ هرگز مپندار کسانی که کفر ورزیده‌اند در زمین عاجز کننده‌اند و (حال آنکه) مأوا (جایگاه) آنها آتش است و البته بد جایگاهی است ﴿۵۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید کسانی که دستان شما مالک (آنها) شده‌اند و کسانی از شما که به احتلام نرسیده‌اند باید (در هر شبانه روز) قبل از نماز صبح و در نیمروز هنگامی که لباس هایتان را در می‌آورید و بعد از نماز عشاء که سه (وقت آشکار شدن) عورت شما است سه مرتبه از شما اجازه بگیرند بعد از آن

إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٦﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٩﴾ وَإِنْ يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُدْعَيْنٍ ﴿٥٠﴾ أَفِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَمْ ارْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَنْ يَحْيِفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥١﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشِ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٥٣﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن أَمَرْتُهُمْ لَيَخْرُجْنَ قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةَ مَعْرُوفَةٍ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمَلْتُمْ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٥﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيَسَكُنَنَّ لَهُمْ دِينُهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمَنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٦﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا أَوْهَمُ النَّارُ وَلَيْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَيَسْتَأْذِنَنَّكُمُ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِّن قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهْرِ وَهِيَ مِّن بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ لَيْسَ

(ساعات) بر شما و بر آنان باکی نیست که (اگر خواستند) بر (گرد) شما بسیار بچرخند (بیایند و بروند) (زیرا) شما ابعاض (اجزاء) یکدیگر هستید این چنین خداوند آیات (دیگر) را برای شما بیان می نماید و خداوند دانا و حکیم است ﴿۵۹﴾ و وقتی که اطفال شما به (سن) حلم (بلوغ) می رسند پس باید اجازه بگیرند همانطور که کسانی که قبل از آنها بودند اجازه می گرفتند این چنین خداوند آیاتش را برای شما بیان می کند و خداوند دانا و حکیم است ﴿۶۰﴾ و زنان از کار افتاده از زنانی که امید نکاح ندارند پس بر آنها باکی نیست که جامه های رویی خود را درآورند (در حالی که) جلوه دهنده زینت نیستند و اگر (با پوشاندن زینت و ترک درآوردن روپوش) عفت بورزند برای آنها بهتر است و خداوند شنوا و دانا است ﴿۶۱﴾ بر نابینا حرجی (پرهیزی، گناهی) نیست و بر ناتوان حرکتی حرجی نیست و بر مریض حرجی نیست و نه بر خودتان که از خانه های خویش بخورید یا خانه های پدرانتان یا خانه های مادرانتان یا خانه های برادرانتان یا خانه های خواهرانتان یا خانه های عموهایتان یا خانه های عمه هایتان یا خانه های دایی هایتان یا خانه های خاله هایتان یا آنچه (خانه هایی) که کلیدهای آن را مالک هستید یا (خانه) دوستان بر شما گناهی نیست که جمیعاً (با یکدیگر) یا جدا جدا بخورید و وقتی که داخل خانه ای می شوید پس به عنوان درودی از نزد خداوند بر خودتان سلام کنید که مبارک و پاک است خداوند این چنین آیات را برای شما بیان می کند با ترقب به اینکه شما تعقل کنید ﴿۶۲﴾ جز این نیست که مؤمنان کسانی هستند که به خداوند و رسول او ایمان آورده اند و وقتی که با او بر امری جمع شده می باشند نمی روند تا آنکه از او اجازه بگیرند همانا کسانی که از تو اجازه می گیرند آنان کسانی هستند که به خداوند و رسولش ایمان دارند پس وقتی که از تو به خاطر بعضی از شئون (کارهای) خود اجازه می خواهند، پس به کسانی از آنها که خواستی اجازه بده و برای آنها از خداوند طلب آموزش کن که خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۶۳﴾ فرا خواندن رسول را بین خود مانند فراخواندن بعضی از شما بعضی دیگر را قرار مدهید محققاً خداوند می داند کسانی از شما را که (یواشکی) در پشت دیگری در می روند (می گریزند) پس باید کسانی که با امر او مخالفت می کنند حذر کنند که مبادا فتنه ای به آنها اصابت نماید یا عذاب دردناکی به آنها اصابت کند ﴿۶۴﴾ آگاه باشید همانا آنچه که در آسمان ها و زمین است برای خداوند است محققاً می داند آنچه را که شما بر آن هستید و روزی را که به او بازگردانده می شوید پس آنها را به آنچه که عمل می کرده اند آگاه می کند و خداوند به هر چیزی دانا است.

عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ طَوَّافُونَ
عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۵۹﴾ وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۶۰﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَغْفِرْنَ خَيْرٌ لهنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۶۱﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَارَكَةٌ طَيِّبَةٌ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۶۲﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَى أَمْرٍ جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتَّى يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأَذَنْ لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۶۳﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمُ لُوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۶۴﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

۲۵- سوره فرقان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ۲ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ۳ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ۴ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ۵ وَقَالُوا أَطِيرٌ الْأَوْلِيَاءُ أَكْتَبَتْهَا فَهِيَ تُثَمِّلُ عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ۶ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ۷ وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ۸ أَوْ يُلْقَى إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكْوِينٌ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ۹ أَنْظِرْ كَيْفَ صَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ۱۰ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ قُصُورًا ۱۱ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ۱۲ إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيظًا وَزَفِيرًا ۱۳ وَإِذَا أَلْفَا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُقَرَّبِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ۱۴ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ۱۵ قُلْ أَدْرَاكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا ۱۶ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ۱۷ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بزرگ است کسی که فرقان را بر بنده‌اش نازل کرد تا انداز کند (بیم دهنده‌ای) برای عالمیان باشد ۲ کسی که مُلک آسمان‌ها و زمین برای او است و او فرزندی بر نگرفته و او شریکی در ملک نداشته و هر چیزی را خلق کرده و آن را با اندازه‌ای (دقیق) اندازه نموده ۳ و (حال آنکه) به جای او خدایانی را بر گرفته‌اند که چیزی را خلق نمی‌کنند و (حال آنکه) خود خلق می‌شوند و نفع و نه ضرری را برای خودشان مالک نمی‌شوند و مالک مرگ و نه حیات و نه رستاخیز نمی‌شوند ۴ و کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند که این جز دروغی (بیش) نیست که آن را افتراء کرده و گروهی دیگر او را بر آن کمک کرده‌اند و قطعاً مرتکب ظلم و زور (ناراستی و نادرستی) شده‌اند ۵ و گفتند: (این قرآن یا اخبار محمد (ص)) افسانه‌های پیشینیان است که آنها را نوشته و آن صبحگاهان و شامگاهان بر او املاء می‌شود ۶ بگو: آن را کسی نازل کرده که سر آسمان‌ها و زمین را می‌داند که او بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ۷ و گفتند: این چه رسولی است که طعام می‌خورد و در بازارها راه می‌رود چرا فرشته‌ای به او نازل نشد تا به عنوان انداز کننده‌ای با او باشد؟! ۸ یا چرا گنجی به او القاء (اعطاء) نمی‌شود؟! یا چرا باغی ندارد که از آن بخورد؟ و ستمکاران گفتند: که جز از مردی جادو شده پیروی نمی‌کنید! ۹ نظر کن که چگونه برای تو این مثل‌ها را زده‌اند پس گمراه شدند پس راهی (به آخرت یا به حق واقع) توانایی نمی‌یابند ۱۰ بزرگ است کسی که اگر بخواهد برای تو بهتر از آن را قرار می‌دهد بوستان‌هایی که از زیر آنها جویبارها جاری می‌شود و برای تو قصرهایی قرار می‌دهد ۱۱ بلکه (آنها) ساعت (قیامت) را دروغ شمرده‌اند و برای کسی که ساعت (قیامت) را تکذیب کند آتشی افروخته مهیا کرده‌ایم ۱۲ وقتی که آنها را از مکان دور ببیند خروش گرما و ناله (صدای وحشتناک) را از آن می‌شنوند ۱۳ و وقتی که به مکانی تنگ از آن درافکنده شوند (در حالی که) به هم بسته شده هستند، آنجا درخواست مرگ خواهند کرد ۱۴ درخواست نکنید که امروز مرگ را یکبار، و (بلکه) مرگ را بسیار درخواست می‌کنید ۱۵ بگو: آیا این بهتر است یا جنت جاودانی که به پرهیزگاران وعده داده شد که به عنوان پاداش و بازگشتگاه (سرانجام) برای آنان می‌باشد ۱۶ در آنجا آنچه را که بخواهند بطور جاودانه دارند این وعده‌ای می‌باشد که از پروردگارت سؤال (درخواست) شده ۱۷ و روزی که آنها و آنچه (از افراد بشر و از سایر موالید و از کواکب و اصنام) که به جای الله عبادت می‌کنند را حشر (جمع) می‌کند پس می‌گوید: آیا شما این بندگان مرا گمراه کردید

یا آنها (خودشان) راه را گم کردند؟ ﴿۱۸﴾ گویند: تو منزهی! سزاوار نباشد بر ما که به جای تو اولیائی بگیریم و لکن آنان و پدرانشان را بهره‌مند ساختی تا آنکه ذکر (یاد کردن) را فراموش کردند و قومی تباه (هلاک) شده بودند ﴿۱۹﴾ و شما را به خاطر آنچه که می‌گفتید تکذیب کردند و شما (ای مشرکان) در برگرداندن (عذاب از خودتان) و نه یاری کردن (به خودتان) توانایی ندارید و کسی از شما که ظلم کند عذابی بزرگ را به او بچشانیم ﴿۲۰﴾ و پیش از تو فرستادگانی را نفرستادیم مگر اینکه آنها البته طعام می‌خوردند و در بازارها راه می‌رفتند و بعضی از شما را برای بعضی دیگر فتنه قرار دادیم که آیا صبر می‌کنید و پروردگار تو بینا می‌باشد.

جزء نوزدهم

﴿۱۱﴾ و کسانی که به لقای ما امید ندارند گفتند چرا ملائکه بر ما نازل نشده‌اند یا چرا ما پروردگارمان را نمی‌بینیم همانا نزد خودشان استکبار کرده‌اند و با عتو (تکبر نمودن و از حد خود از ادب تجاوز کردن) بزرگی عتو کردند ﴿۱۲﴾ روزی که ملائکه را ببینند در آنروز بشارتی برای مجرمان نیست و می‌گویند: (دیدن ملائکه برای آلودگان به آلودگی ماده) ممنوعیتی محروم (تحریم شده) است ﴿۱۳﴾ و به سراغ آنچه از عملی که عمل کرده‌اند رفتیم و آن را غباری پراکنده قرار دادیم ﴿۱۴﴾ در آنروز اصحاب جنت دارای جایگاهی بهتر و استراحتگاهی نیکوتر هستند ﴿۱۵﴾ و روزی که آسمان با ابر شکافته می‌شود و ملائکه با تنزیل (نازل شدن تدریجی) نازل می‌شوند ﴿۱۶﴾ فرمانروایی در آنروز به حق برای رحمان است و (آن روز) روزی سخت (خشن) بر کافران می‌باشد ﴿۱۷﴾ و روزی است که ظالم دستان خود را می‌گزد می‌گوید: ای کاش با (این) رسول راهی (به نجات) اتخاذ می‌کردم ﴿۱۸﴾ ای وای بر من ای کاش فلانی را به عنوان دوست نگرفته بودم ﴿۱۹﴾ که همانا بعد از آنکه (این ذکر) نزد من آمد مرا از ذکر (شریعت یا ولایت یا قرآن یا نبی یا ولی یا علی ع) یا عقل یا فطرت) گمراه کرد و شیطان برای انسان مایه خذول (تهیدست رها شدن، واماندن از اعانت دیگران) می‌باشد ﴿۲۰﴾ و رسول گفت: ای پروردگار من، همانا قوم من، این قرآن را مهجور (دور شده، متروک) گرفتند ﴿۲۱﴾ و این چنین برای هر پیامبری از مجرمان دشمنی قرار دادیم و پروردگارت به عنوان هادی و یاور کافی است ﴿۲۲﴾ کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند: چرا همه قرآن یکباره بر او نازل نشد این چنین (آن را نازل کردیم) تا قلبت را با آن ثبات دهیم و آن را با ترتیل (متانت و شکوه، به آرامی، بطور تدریجی) تلاوت کردیم ﴿۲۳﴾ و برای تو مثلی نمی‌آوردند مگر آنکه (آن را) به حق و با تفسیری نیکوتر نزد تو آوردیم ﴿۲۴﴾ (آنان) کسانی (هستند) که بر صورت‌هایشان به سوی جهنم حشر می‌شوند آنان مکانی بدتر دارند و از راه گمراه‌تر هستند ﴿۲۵﴾ و (به یاد آور) همانا هر آینه کتاب را به موسی دادیم و برادرش هارون را به

صَلُّوا السَّبِيلَ ﴿۱۸﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَأَبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿۱۹﴾ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمِ مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿۲۰﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لِيَأْكُلُوا الطَّعَامَ وَيَمْشُوا فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا

﴿۱۱﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْمَلَائِكَةُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿۱۲﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿۱۳﴾ وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَثُورًا ﴿۱۴﴾ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿۱۵﴾ وَيَوْمَ تَشْفَقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا ﴿۱۶﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿۱۷﴾ وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿۱۸﴾ يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿۱۹﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿۲۰﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿۲۱﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿۲۲﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿۲۳﴾ وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنُ تَفْسِيرًا ﴿۲۴﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَى وُجُوهِهِمْ إِلَى جَهَنَّمَ أُولَئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿۲۵﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿۲۶﴾ فَقُلْنَا

اذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاَهُمْ
 تَدْمِيرًا ﴿۳۷﴾ وَقَوْمٌ نُوحٍ لَمَّا كَذَبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاَهُمْ
 وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا
 أَلِيمًا ﴿۳۸﴾ وَعَادًا وَثَمُودَ وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا
 بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿۳۹﴾ وَكُلًّا صَبَّأْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ وَكُلًّا
 تَبَرَّأْنَا تَتَابِيرًا ﴿۴۰﴾ وَلَقَدْ أَنزَلْنَا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْنَا
 مَطَرَ السَّوْءِ أَلْفُمْ يَكُونُوا يَرُونَهَا بَلِّ كَانُوا لَا
 يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿۴۱﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِذْ يَتَخَدُّونَكَ إِلَّا
 هُزُوعًا أَلَيْسَ الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿۴۲﴾ إِنَّ كَادَ
 لَيُضِلَّنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
 يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿۴۳﴾
 أَرَأَيْتَ مِنَ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ
 وَكِيلًا ﴿۴۴﴾ أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ
 يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلِّ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا
 ﴿۴۵﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظَّلَّ وَلَوْ شَاءَ
 لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿۴۶﴾
 ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿۴۷﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ
 لَكُمْ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ
 نُشُورًا ﴿۴۸﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ
 رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿۴۹﴾ لِنُحْيِيَ
 بِهِ بَلَدَةً مَيِّتًا وَنُنْقِصِيهِ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ
 كَثِيرًا ﴿۵۰﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيهِمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ
 النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿۵۱﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ
 نَذِيرًا ﴿۵۲﴾ فَلَا تَطِيعُ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا
 كَبِيرًا ﴿۵۳﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ
 فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا
 وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿۵۴﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ
 بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿۵۵﴾
 وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ
 وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَى رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿۵۶﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا
 مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿۵۷﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ

عنوان وزیر با او قرار دادیم ﴿۳۷﴾ و گفتیم: (شما دو تن) به سوی (این) قومی بروید که آنان آیات ما را دروغ شمردند پس آنان را با تدمیر (نابود کردن، متلاشی کردن) تلف کردیم ﴿۳۷﴾ و (به یاد آور) قوم نوح چون رسولان را تکذیب کردند آنان را غرق کردیم و آنان را برای مردم به عنوان نشانه قرار دادیم و برای ستمکاران عذابی دردناک آماده کرده‌ایم ﴿۳۸﴾ و عاد و ثمود و اصحاب رس را و پیشینیان (هلاک شده) بسیاری را بین آنان ﴿۳۹﴾ و برای هر کدام مثل‌ها (حکایاتی) زدیم و هر کدام را با هلاکتی (سخت) هلاک کردیم ﴿۴۰﴾ و همانا هر آینه بر قریه‌ای که بد بارانی (بر آن) باریده شده بود گذر کردند آیا پس آنها را نمی‌دیدند بلکه (آنها را می‌دیدند لیکن) امید به نشور (زنده شدن) نداشتند ﴿۴۱﴾ و وقتی که تو را بینند تو را جز به استهزاء نمی‌گیرند (که) آیا این کسی است که خداوند به عنوان رسول مبعوث کرده است؟! ﴿۴۲﴾ همانا اگر بر آن صبر (پایداری) نمی‌کردیم نزدیک بود که البته ما را از خدایانمان گمراه کند و (حال آنکه) هنگامی که عذاب را می‌بینند خواهند دانست که چه کسی (از تو و از آنها) به راه گمراه‌تر است ﴿۴۳﴾ آیا دیدی؟ کسی را که هوای خود را به عنوان خدای خود گرفته آیا پس تو بر او وکیل (مراقب) می‌باشی؟ ﴿۴۴﴾ یا گمان می‌کنی که بیشترشان می‌شنوند یا تعقل می‌کنند! آنان جز مانند چهارپایان نیستند بلکه آنان نسبت به راه گمراه‌ترند ﴿۴۵﴾ آیا ندیدی؟ که پروردگار تو چگونه سایه را می‌گستراند و اگر می‌خواست البته آن را ساکن قرار می‌داد سپس آفتاب را بر آن دلیل قرار دادیم ﴿۴۶﴾ سپس آن را با جمع کردنی تدریجی به سوی خود قبض (جمع) می‌کنیم ﴿۴۷﴾ و او کسی است که شب را برای شما به عنوان جامه (پوشش) و خواب را (مایه) آرامش قرار داد و روز را سبب جنیدن قرار داد ﴿۴۸﴾ و او کسی است که بادها را بین دستان (پیشاپیش) رحمت (باران) خویش به عنوان بشارت فرستاد و از آسمان آب (پاک و) پاک کننده‌ای نازل کردیم ﴿۴۹﴾ تا با آن، سرزمین مرده را زنده کنیم و آن را به (بعضی) از آنچه که خلق کرده‌ایم به چهارپایان و انسان‌های بسیاری بنوشانیم ﴿۵۰﴾ و همانا آن را در بین آنها (با اشکال مختلف) بیان کردیم تا متذکر شوند ولی بیشتر مردم اباء (خودداری) کردند (و) جز ناسپاسی (نکردند) ﴿۵۱﴾ و اگر می‌خواستیم البته در هر قریه‌ای بیم دهنده‌ای مبعوث می‌کردیم ﴿۵۲﴾ پس از کافران اطاعت مکن و به خاطر آن با جهادی بزرگ با آنها جهاد کن ﴿۵۳﴾ و او کسی است که دو دریا، این گوارا و خوشگوار و این نمکی و شور را، در هم آمیخت و بین آن دو برزخی (حایلی) و مانعی ممنوع قرار داد ﴿۵۴﴾ و او کسی است که از آب بشر را خلق کرد پس برای او نسب و دامادی (قربان) سببی قرار داد و پروردگار تو توانا می‌باشد ﴿۵۵﴾ و (حال آنکه) به جای خداوند آنچه را بندگی می‌کنند که به آنها نفع نمی‌رساند و نه به آنها زیان می‌رساند، و (بلکه) کافر پشت کننده بر پروردگار خود باشند ﴿۵۶﴾ و تو را مگر به عنوان بشارت دهنده و بیم دهنده

إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٨﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَاسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦١﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦٢﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٣﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٥﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٦﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٧﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٩﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٠﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْ لَنَا لِمَتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٥﴾ أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا نَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٦﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٧﴾ قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا

نفرستادیم ﴿۵۷﴾ بگو: به خاطر آن از شما درخواست اجرتی نمی‌کنم جز آنکه (همین بس است که) کسی که بخواهد که به سوی پروردگار خویش راهی بگیرد ﴿۵۸﴾ و بر زنده‌ای توکل کن که نمی‌میرد و با ستایش او تسبیح کن و آگاهی او به گناهان بندگانش کافی است ﴿۵۹﴾ کسی که آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را در شش روز خلق کرد سپس رحمان بر عرش ایستاد پس از او پرس که او آگاه است ﴿۶۰﴾ و وقتی که به آنها گفته شود بر رحمان سجده کنید گویند: و رحمان چیست؟ آیا ما (باید) بر آنچه که تو به ما امر می‌کنی سجده کنیم؟ و بر آنها نفرت افزود ﴿۶۱﴾ مبارک است کسی که در آسمان برج‌هایی قرار داد و در آنها چراغی و ماهی تابان قرار داد ﴿۶۲﴾ و او کسی است که شب را و روز را پشت سر (یکدیگر) قرار داد برای کسی است که بخواهد متذکر شود یا بخواهد شکرگزاری کند ﴿۶۳﴾ و بندگان رحمان کسانی هستند که به فروتنی بر زمین راه می‌روند و وقتی که جاهلان آنها را خطاب می‌کنند می‌گویند سلام ﴿۶۴﴾ و کسانی هستند که با سجده و قیام کردن برای پروردگار خود بیتوته می‌کنند ﴿۶۵﴾ و کسانی هستند که می‌گویند: (ای) پروردگار ما عذاب جهنم را از ما برگردان همانا عذاب آن هلاک (آزمندی) می‌باشد ﴿۶۶﴾ همانا آن بد قرارگاه و جایگاهی است ﴿۶۷﴾ و کسانی هستند که وقتی که انفاق می‌کنند اسراف نمی‌کنند و اقتار (تنگ گرفتن) نمی‌کنند و بین آن دو میانه‌رو می‌باشد ﴿۶۸﴾ و کسانی هستند که با الله خدای دیگری را نمی‌خوانند و نفسی که خداوند (کشش) را حرام کرده را نمی‌کشند مگر به (امر) حق و زنا نمی‌کنند و کسی که آن را انجام دهد با جزای گناه مواجه می‌شود ﴿۶۹﴾ عذاب برای او در روز قیامت مضاعف می‌شود و با خواری در آن ماندگار می‌شود ﴿۷۰﴾ مگر کسی که توبه کند و ایمان آورد و به عمل صالح عمل کند پس آنان را خداوند بدی‌هایشان را به نیکی‌ها تبدیل می‌کند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۷۱﴾ و کسی که توبه کرد و عمل صالح کرد پس همانا او (در حال) متاب (بازگشتن) به سوی خداوند توبه می‌کند ﴿۷۲﴾ و کسانی هستند که شهادت دروغ نمی‌دهند و وقتی که به لغو بر می‌خورند به کرامت (بزرگواری) گذر می‌کنند ﴿۷۳﴾ و کسانی هستند که وقتی که به آیات پروردگارشان تذکر داده می‌شوند کر و کور بر آن فرو نمی‌افتند ﴿۷۴﴾ و کسانی هستند که می‌گویند: (ای) پروردگار ما از ازواج ما و ذریه‌های ما برای ما روشنی چشم ببخش و ما را به عنوان پیشوا برای پرهیزکاران قرار بده (یا از متقین برای ما امامی قرار بده) ﴿۷۵﴾ آنان هستند که به خاطر آنچه که صبر کردند با غرفه (جایگاه بلند) جزاء داده می‌شوند و در آنجا با تحیت (درود) و سلام ملاقات (رو در رو) می‌شوند ﴿۷۶﴾ در آن ماندگار هستند چه جایگاه و قرارگاه خوبی است ﴿۷۷﴾ بگو: اگر دعای شما نباشد پروردگارم به شما اعتنایی نمی‌کند و همانا شما تکذیب کرده‌اید پس بزودی (تکذیب شما) ملازم (بر شما) خواهد بود.

۲۶- سُورَةُ الشُّعْرَاءِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ طسم ۲ این آیات کتاب المبین ۳ لَعَلَّكَ
 ۴ باخُ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۵ إِنْ ذُنُوبُهُمْ
 ۶ نَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
 ۷ خَاضِعِينَ ۸ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ
 ۹ مُحَدِّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۱۰ فَقَدْ كَذَّبُوا
 ۱۱ فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۱۲ أَوَلَمْ يَرَوْا
 ۱۳ إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ۱۴
 ۱۵ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ۱۶ وَإِنَّ
 ۱۷ رَبَّكَ لَهُو الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۱۸ وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَى
 ۱۹ أَنْ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۲۰ قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ
 ۲۱ ۲۲ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ۲۳ وَيَضِيقُ
 ۲۴ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُنِي لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَى هَارُونَ ۲۵
 ۲۶ وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ۲۷ قَالَ كَلَّا
 ۲۸ فَادْهَبْ بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ۲۹ فَأَتَيْنَا
 ۳۰ فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۳۱ أَنْ أَرْسِلْ
 ۳۲ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ۳۳ قَالَ أَلَمْ تُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا
 ۳۴ وَلَبِئْتَ فِينَا مِنْ عُمَرِكَ سِنِينَ ۳۵ وَفَعَلْتَ فَعَلَتَكَ
 ۳۶ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ۳۷ قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا
 ۳۸ وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ۳۹ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ
 ۴۰ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۴۱
 ۴۲ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ۴۳
 ۴۴ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ۴۵ قَالَ رَبُّ
 ۴۶ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ
 ۴۷ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ۴۸ قَالَ رَبُّكُمْ
 ۴۹ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ۵۰ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي
 ۵۱ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ۵۲ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ
 ۵۳ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ۵۴ قَالَ لَئِنْ
 ۵۵ اتَّخَذتْ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ۵۶

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ طسم ۲ این آیات کتاب المبین ۳ لَعَلَّكَ
 ۴ باخُ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۵ إِنْ ذُنُوبُهُمْ
 ۶ نَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
 ۷ خَاضِعِينَ ۸ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ
 ۹ مُحَدِّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۱۰ فَقَدْ كَذَّبُوا
 ۱۱ فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۱۲ أَوَلَمْ يَرَوْا
 ۱۳ إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ۱۴
 ۱۵ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ۱۶ وَإِنَّ
 ۱۷ رَبَّكَ لَهُو الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۱۸ وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَى
 ۱۹ أَنْ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۲۰ قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ
 ۲۱ ۲۲ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ۲۳ وَيَضِيقُ
 ۲۴ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُنِي لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَى هَارُونَ ۲۵
 ۲۶ وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ۲۷ قَالَ كَلَّا
 ۲۸ فَادْهَبْ بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ۲۹ فَأَتَيْنَا
 ۳۰ فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۳۱ أَنْ أَرْسِلْ
 ۳۲ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ۳۳ قَالَ أَلَمْ تُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا
 ۳۴ وَلَبِئْتَ فِينَا مِنْ عُمَرِكَ سِنِينَ ۳۵ وَفَعَلْتَ فَعَلَتَكَ
 ۳۶ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ۳۷ قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا
 ۳۸ وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ۳۹ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ
 ۴۰ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۴۱
 ۴۲ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ۴۳
 ۴۴ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ۴۵ قَالَ رَبُّ
 ۴۶ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ
 ۴۷ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ۴۸ قَالَ رَبُّكُمْ
 ۴۹ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ۵۰ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي
 ۵۱ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ۵۲ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ
 ۵۳ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ۵۴ قَالَ لَئِنْ
 ۵۵ اتَّخَذتْ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ۵۶

اگر چیزی واضح (دال بر صدق ادعایم) نزد تو بیاورم؟ ﴿۳۱﴾ (فرعون) گفت: پس اگر از راستگویان هستی آن را بیاور ﴿۳۲﴾ پس (موسی) عصایش را انداخت و آنوقت (ناگهان) آن از دلهای آشکار (شد) ﴿۳۳﴾ و دستش را در آورد و آنوقت (ناگهان) آن برای ناظران سپید (شد) ﴿۳۴﴾ (فرعون) به سران (صاحب منصبان) پیرامون خود گفت: که این البته جادوگر و دانا است ﴿۳۵﴾ که می‌خواهد با جادویش شما را از سرزمینتان اخراج کند پس چه امر می‌کنید ﴿۳۶﴾ (سران) گفتند: او و برادرش را منتظر بدار (مهلت بده) و گرد آورند گانی را به شهرها بفرست ﴿۳۷﴾ که هر جادوگر دانایی را نزد تو آورند ﴿۳۸﴾ پس جادوگران در روز معلوم بر میقات گرد آورده شدند ﴿۳۹﴾ و به مردم گفته شد: آیا شما هم مجتمع می‌شوید؟ ﴿۴۰﴾ تا اگر جادوگران، آنها غالب شدند شاید ما از آنان پیروی کنیم ﴿۴۱﴾ و چون جادوگران آمدند به فرعون گفتند: آیا اگر ما غالب شویم پاداشی (در خور) خواهیم داشت؟ ﴿۴۲﴾ (فرعون) گفت: آری و همانا شما آنوقت البته از نزدیکان خواهید بود ﴿۴۳﴾ موسی به آنان گفت: آنچه که شما اندازنده آن هستید را بیندازید ﴿۴۴﴾ پس (جادوگران) ریسمان‌هایشان و چوبدستی‌هایشان را انداختند و گفتند: به عزت فرعون همانا ما حتماً غالب هستیم ﴿۴۵﴾ پس موسی عصایش را انداخت و آنوقت (ناگهان) آن آنچه که دروغ می‌بستند را بلعید ﴿۴۶﴾ پس جادوگران سجده‌کنان (بر زمین) افتادند ﴿۴۷﴾ (در حالی که) می‌گفتند: ایمان آوردیم به پروردگار جهانیان ﴿۴۸﴾ پروردگار موسی و هارون ﴿۴۹﴾ (فرعون) گفت: آیا قبل از آنکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ همانا او حتماً بزرگ شما است که جادوگری را به شما تعلیم داده، پس البته خواهید دانست، دستانتان و پاهایتان را از (جهت) خلاف می‌برم و حتماً جمع شما را به دار خواهم زد ﴿۵۰﴾ (جادوگران) گفتند: ضرری نیست زیرا که ما به پروردگارمان برگشت کننده‌ایم ﴿۵۱﴾ همانا ما طمع داریم که پروردگار ما خطاهای ما را بر ما بیاورد، که ما نخستین ایمان آورندگان باشیم ﴿۵۲﴾ و به موسی وحی کردیم که بندگان مرا شبانه حرکت بده (ببر) زیرا که شما تعقیب شونده‌اید ﴿۵۳﴾ پس فرعون گرد آورندگان را به شهرها فرستاد ﴿۵۴﴾ همانا اینان (موسی و پیروانش) البته گروهی اندک هستند ﴿۵۵﴾ و همانا ایشان البته ما (فرعون) را خشمگین کرده‌اند ﴿۵۶﴾ و همانا ما (فرعون) بر جمیع (امور) محتاط (مراقب) هستیم ﴿۵۷﴾ پس آنان را اخراج کردیم از باغ‌ها (ی خوشایند) و چشمه‌ها (ی پُر آب) ﴿۵۸﴾ و گنج‌ها (ی بزرگ) و جایگاهی ارجمند ﴿۵۹﴾ و این چنین بنی اسرائیل را وارث آنها کردیم ﴿۶۰﴾ پس (فرعون) آنها را به هنگام طلوع آفتاب دنبال کردند ﴿۶۱﴾ پس چون دو جمع همدیگر را دیدند یاران موسی گفتند: همانا حتماً به ما دست خواهند یافت ﴿۶۲﴾ (موسی) گفت: چنین نیست

قَالَ أَوْلَوْ جِئْتِكَ بِبَنِيٍّ مُّبِينٍ ﴿۳۱﴾ قَالَ قَاتِ بِهِ إِنَّ كُنْتُ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۳۲﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿۳۳﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ ﴿۳۴﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿۳۵﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿۳۶﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۳۷﴾ يَا تُوتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ ﴿۳۸﴾ فَجَمَعَ السَّحَرَةَ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿۳۹﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿۴۰﴾ لَعَلَّنا تَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْعَالِيْنَ ﴿۴۱﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّا لَمَّا لِأَجْرٍ إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْعَالِيْنَ ﴿۴۲﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿۴۳﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿۴۴﴾ فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْعَالِيُونَ ﴿۴۵﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿۴۶﴾ فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿۴۷﴾ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالِيْنَ ﴿۴۸﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿۴۹﴾ قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأَصْلَبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۵۰﴾ قَالُوا لَا صَبِيرًا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿۵۱﴾ إِنَّا نَنظُمُ أَنْ يَعْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۵۲﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿۵۳﴾ فَأَرْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۵۴﴾ إِنْ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿۵۵﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لِعَائِلُونَ ﴿۵۶﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿۵۷﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۵۸﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿۵۹﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۶۰﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿۶۱﴾ فَلَمَّا تَرَاءَى الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿۶۲﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿۶۳﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ

زیرا پروردگارم با من است بزودی مرا (به طریق خلاصی یافتن از آنها) راهنمایی خواهد کرد ﴿۱۳﴾ پس به موسی وحی کردیم که با عصایت به دریا (رود نیل) بزنی آنگاه شکافته شد و هر پاره‌ای همچون کوهی بزرگ بود ﴿۱۴﴾ و دیگران (فرعون و قومش) را به آنجا نزدیک کردیم ﴿۱۵﴾ و موسی و همراهان او همگی را نجات دادیم ﴿۱۶﴾ سپس دیگران را غرق کردیم ﴿۱۷﴾ همانا در آن البته نشانه‌ای هست و (لکن) بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۸﴾ و همانا پروردگارت البته غالب و مهربان است ﴿۱۹﴾ و خبر ابراهیم را بر آنان بخوان ﴿۲۰﴾ آنگاه که به پدرش و قومش گفت: شما چی می‌پرستید؟ ﴿۲۱﴾ گفتند: اصنامی را می‌پرستیم و در سایه (بندگی) آنها مشغول هستیم ﴿۲۲﴾ (ابراهیم) گفت: آیا وقتی که آنها را می‌خوانید (یا چیزی از آنها می‌خواهید) (گفتار) شما را می‌شنوند ﴿۲۳﴾ یا سودی به شما می‌رسانند؟ یا زیان می‌رسانند ﴿۲۴﴾ گفتند: بلکه پدرانمان را یافتیم که اینگونه انجام می‌دادند ﴿۲۵﴾ (ابراهیم) گفت: آیا پس به آنچه که می‌پرستیده‌اید تأمل کرده‌اید؟! ﴿۲۶﴾ شما و پدران نیاکان شما ﴿۲۷﴾ زیرا آنها دشمن من هستند مگر پروردگار جهانیان ﴿۲۸﴾ (همان) کسی که مرا آفرید پس او مرا هدایت می‌کند ﴿۲۹﴾ و همان کسی که به من طعام می‌دهد و مرا سیراب می‌سازد ﴿۳۰﴾ و وقتی که بیمار می‌شوم آنگاه او مرا شفاء می‌دهد ﴿۳۱﴾ و کسی است که مرا می‌میراند سپس زنده‌ام می‌سازد ﴿۳۲﴾ و کسی است که طمع دارم که در روز دین (جزاء) خطای مرا بر من بیامزد ﴿۳۳﴾ پروردگارا به من حکم (قضاء) رأی نافذ، حکومت، حکمت) عطاء کن و مرا به صالحان ملحق کن ﴿۳۴﴾ و در میان آیندگان نسبت به من زبان راستی (نیکنامی) قرار بده ﴿۳۵﴾ و مرا از میراث برندگان (وارثان) جنت نعیم قرار بده ﴿۳۶﴾ و بر پدرم بیامرز همانا او از گمراهان می‌باشد ﴿۳۷﴾ و در روزی که (همه) برانگیخته می‌شوند مرا خوار مکن ﴿۳۸﴾ در روزی که مال و نه فرزندان نفع نمی‌رسانند ﴿۳۹﴾ مگر کسی که قلبی سلیم نزد خداوند آورد ﴿۴۰﴾ و جنت برای پرهیزگاران نزدیک گردانیده شده ﴿۴۱﴾ و جهنم برای گمراهان هویدا شده ﴿۴۲﴾ و به آنها گفته می‌شود کجا هستند آنهایی را که بندگی می‌کردید؟ ﴿۴۳﴾ به جای خداوند آیا شما را یاری می‌دهند یا (می‌توانند) به خود یاری کنند؟ ﴿۴۴﴾ پس ایشان (آن معبودان) و گمراهان در آن سرنگون (افکنده) می‌شوند ﴿۴۵﴾ و با لشکریان ابلیس اجماعاً ﴿۴۶﴾ می‌گویند: و (در حالی که) در آنجا با هم ستیزه می‌کنند ﴿۴۷﴾ به خداوند سوگند که (همانا) ما البته در گمراهی واضحی (بدیهی) بودیم ﴿۴۸﴾ آنوقت که شما را با پروردگار جهانیان برابر می‌شمردیم ﴿۴۹﴾ و جز مجرمان، (کسی) ما را گمراه نکرد ﴿۵۰﴾ پس شفاعت کنندگانی نداریم ﴿۵۱﴾ و نه دوستی حامی ﴿۵۲﴾ پس ای کاش برای ما بازگشتی می‌بود پس البته از مؤمنان می‌شدیم ﴿۵۳﴾ همانا در آن (داستان) البته

فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿١٣﴾ وَاذْلَقْنَا ثُمَّ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٨﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَّلُهَا عَاكِفِينَ ﴿٢١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٢٢﴾ أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يُضُرُّونَ ﴿٢٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٢٥﴾ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٢٦﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِي ﴿٢٨﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِي ﴿٢٩﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِي ﴿٣٠﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٣١﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِفْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٣٢﴾ وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٣٣﴾ وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ وَاعْفِرْ لِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٥﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٣٧﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٣٨﴾ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٩﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٤٠﴾ وَقِيلَ لَهُمْ آيِنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٤١﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَكَبَّكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿٤٣﴾ وَجَنُودُ إبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٤٤﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ تَاللَّهِ إِنَّ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٦﴾ إِذْ نُسَوِّبُكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَمَا أَصَلْنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿٤٩﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿٥٠﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةٌ فَنَكُورُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿٥٥﴾

نشانه‌ای هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۳۱﴾ و همانا پروردگارت البتّه او پیروزمند و مهربان است ﴿۱۳۰﴾ قوم نوح فرستادگان را تکذیب کردند ﴿۱۲۹﴾ آنوقت که برادرشان نوح به آنها گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۱۲۷﴾ همانا من (از سوی خداوند) برای شما رسولی امین هستم ﴿۱۲۸﴾ پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت کنید ﴿۱۲۹﴾ و برای آن از شما درخواست مزدی نمی‌کنم که مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۳۰﴾ پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت نمائید ﴿۱۳۱﴾ گفتند: آیا به تو ایمان بیاوریم و (حال آنکه) فرومایگان از تو پیروی می‌کنند ﴿۱۲۶﴾ (نوح) گفت: و از آنچه که عمل می‌کرده‌اند اطلاعی ندارم ﴿۱۲۳﴾ که حسابشان جز بر پروردگارم نیست اگر (آن را) می‌فهمید ﴿۱۲۴﴾ و من طرد کننده مؤمنان نیستم ﴿۱۲۵﴾ که من جز بیم دهنده‌ای روشنگر نیستم ﴿۱۲۶﴾ گفتند: ای نوح اگر دست برنداری البتّه قطعاً از سنگسار شدگان خواهی بود ﴿۱۲۷﴾ (نوح) گفت: پروردگارا همانا قوم من مرا تکذیب کرده‌اند ﴿۱۲۸﴾ پس بین من و آنها با حکمی (قضاوتی) حکم کن و من و کسانی از مؤمنین که با من هستند را نجات بده ﴿۱۲۹﴾ پس او و همراهان او را در کشتی پُر شده نجات دادیم ﴿۱۳۰﴾ سپس بعد از آن، باقی ماندگان را غرق کردیم ﴿۱۳۱﴾ همانا در آن البتّه نشانه‌ای هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۳۲﴾ و همانا پروردگارت البتّه او پیروزمند و مهربان است ﴿۱۳۳﴾ (قوم) عاد به فرستادگان دروغ بستند ﴿۱۳۴﴾ آنوقت که برادرشان هود به آنان گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۱۳۵﴾ که من برای شما فرستاده‌ای امین هستم ﴿۱۳۶﴾ پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت نمائید ﴿۱۳۷﴾ و از شما برای آن مزدی درخواست نمی‌کنم که مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۳۸﴾ آیا بر هر (زمین) بلندی نشانه‌ای (قصرهایی) بناء می‌کنید که بیهودگی کنید ﴿۱۳۹﴾ و کوشک‌هایی (عمارت‌های عالی در خارج شهر) اتخاذ می‌کنید تا شاید که شما ماندگار شوید ﴿۱۴۰﴾ و وقتی که دست می‌یازید (همچون) زورگویان دست درازی می‌کنید ﴿۱۴۱﴾ پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت کنید ﴿۱۴۲﴾ و به آنچه که می‌دانید از کسی که شما را یاری کرد بترسید ﴿۱۴۳﴾ شما را به چهارپایان و پسران یاری داد ﴿۱۴۴﴾ و به باغ‌ها و چشمه‌هایی ﴿۱۴۵﴾ همانا من از عذاب روز بزرگ بر شما خوف دارم ﴿۱۴۶﴾ گفتند: برای ما یکسان است، چه موعظه کنی یا از واعظین نباشی ﴿۱۴۷﴾ که این جز اخلاق (شیوه، سجدیه) پیشینیان نیست ﴿۱۴۸﴾ و ما از عذاب شوندگان نیستیم ﴿۱۴۹﴾ و او را تکذیب کردند پس آنان را هلاک کردیم همانا در آن البتّه علامتی هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۵۰﴾ و همانا پروردگار تو البتّه او پیروزمند و مهربان است ﴿۱۵۱﴾ (قوم) ثمود فرستادگان را تکذیب کردند ﴿۱۵۲﴾ آنوقت که برادرشان صالح به آنان گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۱۵۳﴾ همانا من برای شما رسولی امین هستم ﴿۱۵۴﴾ پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت نمائید ﴿۱۵۵﴾ و اجرتی

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۳۸﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۳۹﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۴۰﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۴۱﴾ قَالُوا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿۱۴۲﴾ قَالَ وَمَا عَلَّمِي مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۳﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿۱۴۴﴾ وَمَا أَنَا بِظَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۵﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۴۶﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿۱۴۷﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿۱۴۸﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۹﴾ فَانجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿۱۵۰﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿۱۵۱﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۵۲﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۵۳﴾ كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۵۴﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۵۵﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۵۶﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۵۷﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۵۸﴾ أَتَنْبُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةٍ تَعْبَثُونَ ﴿۱۵۹﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿۱۶۰﴾ وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿۱۶۱﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۶۲﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۶۳﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿۱۶۴﴾ وَجَنَاتٍ وَعَيْونٍ ﴿۱۶۵﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۶۶﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿۱۶۷﴾ إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۶۸﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿۱۶۹﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۰﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۷۱﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۷۲﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۷۳﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۷۴﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۷۵﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۷۶﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴿۱۷۷﴾ فِي جَنَاتٍ وَعَيْونٍ ﴿۱۷۸﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿۱۷۹﴾

وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ ﴿۱۵۰﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ
 وَأَطِيعُوا ﴿۱۵۱﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿۱۵۲﴾ الَّذِينَ
 يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿۱۵۳﴾ قَالُوا إِنَّمَا
 أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿۱۵۴﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ
 بآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۵۵﴾ قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا
 شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿۱۵۶﴾ وَلَا تَمْسُوهَا
 بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۵۷﴾ فَعَقَرُوهَا
 فَأَصْبَحُوا نَادِمِينَ ﴿۱۵۸﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۵۹﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۰﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۶۱﴾ إِذْ
 قَالَ لَهُمُ أَحُوهُمْ لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۶۲﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
 أَمِينٌ ﴿۱۶۳﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۶۴﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ
 عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶۵﴾
 أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶۶﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ
 لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ
 ﴿۱۶۷﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ
 ﴿۱۶۸﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿۱۶۹﴾ رَبِّ نَجِّنِي
 وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿۱۷۰﴾ فَجَنَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿۱۷۱﴾
 إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿۱۷۲﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿۱۷۳﴾
 وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنذَرِينَ ﴿۱۷۴﴾ إِنَّ
 فِي ذَلِكَ لآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۵﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۷۶﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
 الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۷۷﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۷۸﴾ إِنِّي
 لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۷۹﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۱۸۰﴾ وَمَا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿۱۸۱﴾ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
 الْمُخْسِرِينَ ﴿۱۸۲﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿۱۸۳﴾ وَلَا
 تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿۱۸۴﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ
 الْأُولِينَ ﴿۱۸۵﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿۱۸۶﴾ وَمَا
 أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نُنْظَنُكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۱۸۷﴾

برای آن از شما درخواست نمی‌کنم که مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست ﴿۱۵۱﴾
 آیا (گمان کرده‌اید که) در آنچه که در اینجا ایمن هستید ترک (رها) می‌شوید؟! ﴿۱۵۲﴾
 در باغ‌ها و چشمه‌سارها ﴿۱۵۳﴾ و کشتزارها و خرما بُنایی که شکوفه آنها لطیف
 است ﴿۱۵۴﴾ و از کوه‌ها، ماهرانه خانه‌هایی می‌تراشید ﴿۱۵۵﴾ پس از خداوند پروا کنید و از
 من اطاعت کنید ﴿۱۵۶﴾ و از امر اسراف‌کنندگان اطاعت نکنید ﴿۱۵۷﴾ کسانی که در زمین
 فساد می‌کنند و اصلاح نمی‌نمایند ﴿۱۵۸﴾ گفتند: جز این نیست که تو از جادو شدگانی
 ﴿۱۵۹﴾ تو جز بشری مثل ما نیستی، پس اگر از راستگویان می‌باشی نشانه‌ای بیاور ﴿۱۶۰﴾
 گفت: این ماده شتری است که آبشخوری دارد و شما روزی معین آبشخور دارید
 ﴿۱۶۱﴾ پس به بدی آن را مسّ (لمس) کنید که عذاب روزی عظیم شما را فرا
 می‌گیرد ﴿۱۶۲﴾ پس آن را پی کردند آنگاه پشیمان صبح نمودند ﴿۱۶۳﴾ و عذاب آنان را
 در گرفت، همانا در آن البته نشانه‌ای هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۶۴﴾ و همانا
 پروردگارت البته او پیروزمند و مهربان است ﴿۱۶۵﴾ قوم لوط فرستادگان را تکذیب
 کردند ﴿۱۶۶﴾ آنوقت که برادرشان لوط به آنها گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۱۶۷﴾ همانا من
 برای شما رسولی امین هستم ﴿۱۶۸﴾ پس، از خداوند پروا کنید و از من اطاعت کنید ﴿۱۶۹﴾
 و برای آن از شما اجرتی درخواست نمی‌کنم که مزد من جز بر پروردگار جهانیان
 نیست ﴿۱۷۰﴾ آیا از میان جهانیان مذکران را می‌آورید؟ ﴿۱۷۱﴾ و آنچه از ازواجتان که
 پروردگارتان برای شما خلق کرده را رها می‌کنید بلکه شما قومی تجاوزکار هستید
 ﴿۱۷۲﴾ گفتند: ای لوط اگر دست برداری حتماً از اخراج شدگان (از روستای ما)
 خواهی بود ﴿۱۷۳﴾ (لوط) گفت: همانا من برای این عمل شما خشمگین هستم ﴿۱۷۴﴾
 پروردگارا من و خانواده‌ام را از شرّ آنچه که عمل می‌کنند رهایی بده ﴿۱۷۵﴾ پس او و
 اهلس همگی را نجات دادیم ﴿۱۷۶﴾ مگر پیرزنی را که در واپسماندگان بود ﴿۱۷۷﴾ سپس
 دیگران را زیرورو کردیم ﴿۱۷۸﴾ و بر آنان بارشی بارانیدیم و باران انداز شدگان چه بد
 بود ﴿۱۷۹﴾ همانا در آن البته آیتی هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۸۰﴾ و همانا
 پروردگارت البته او غالب و رحیم است ﴿۱۸۱﴾ اهل ایکه فرستادگان را تکذیب کردند
 ﴿۱۸۲﴾ آنوقت که شعیب به آنان گفت: آیا پروا نمی‌کنید؟ ﴿۱۸۳﴾ همانا من برای شما
 رسولی امین هستم ﴿۱۸۴﴾ پس، از خداوند پروا کنید و از من اطاعت نمایید ﴿۱۸۵﴾ و برای
 آن از شما مزدی درخواست نمی‌کنم؛ که مزد من جز بر پروردگار جهانیان نیست
 ﴿۱۸۶﴾ پیمان‌ها را تمام بدهید و از کم‌فروشان مباشید ﴿۱۸۷﴾ و با سنگ (ترازوی) راست
 (درست) وزن کنید (بسنجید) ﴿۱۸۸﴾ و به مردم چیزهای آنها را کم ندهید و در زمین به
 فساد انگیزی برنخیزید ﴿۱۸۹﴾ و از کسی که شما و امت (اصل و ریشه) پیشینیان را خلق
 کرده است پروا کنید ﴿۱۹۰﴾ گفتند: جز این نیست که تو از جادو شدگانی ﴿۱۹۱﴾ و تو جز

بشری مثل ما نیستی که ما می‌پنداریم که تو البته از دروغگویانی ﴿۱۷۷﴾ پس پاره‌ای از آسمان را بر ما بپنداز اگر از راستگویان هستی ﴿۱۷۸﴾ گفت: پروردگار من به آنچه که عمل می‌کنید داناتر است ﴿۱۷۹﴾ و او را تکذیب کردند پس عذاب روز سایه (ابری) آنان را فرا گرفت همانا آن عذاب روزی عظیم بود ﴿۱۸۰﴾ همانا در آن البته نشانه‌ای هست و بیشتر آنان مؤمن نبودند ﴿۱۸۱﴾ و همانا پروردگارت البته او غالب و رحیم است ﴿۱۸۲﴾ و همانا آن البته فرو فرستاده پروردگار جهانیان است ﴿۱۸۳﴾ که روح الامین آن را نازل کرد ﴿۱۸۴﴾ بر قلب تو تا از بیم دهندگان باشی ﴿۱۸۵﴾ به زبان عربی واضح ﴿۱۸۶﴾ و همانا آن البته در کتب پیشینیان هست ﴿۱۸۷﴾ آیا برای آنها نشانه‌ای نبود که علمای بنی اسرائیل آن را می‌دانند ﴿۱۸۸﴾ و اگر آن را بر بعضی از عجم‌ها (غیر عرب‌ها) نازل می‌کردیم ﴿۱۸۹﴾ پس آن را بر آنها قرائت می‌کرد به آن ایمان نمی‌آوردند ﴿۱۹۰﴾ این چنین آن را در قلب‌های مجرمان وارد کردیم ﴿۱۹۱﴾ به آن ایمان نمی‌آوردند تا آن عذاب دردناک را ببینند ﴿۱۹۲﴾ پس ناگهان نزد آنها می‌آید و (در حالی که) آنان نمی‌فهمند ﴿۱۹۳﴾ و می‌گویند: آیا به ما مهلت داده می‌شود؟ ﴿۱۹۴﴾ آیا پس تعجیل عذاب ما را می‌خواهند؟ ﴿۱۹۵﴾ آیا پس دیدی؟ اگر به سال‌هایی (عدیده) برخوردارشان کنیم ﴿۱۹۶﴾ سپس آنچه که به آن وعده داده می‌شدند به آنان برسد ﴿۱۹۷﴾ آنان را از آنچه که از آن کامیاب می‌شدند بی‌نیاز نمی‌کند ﴿۱۹۸﴾ و (اهل) قریه‌ای را هلاک نکردیم مگر آنکه بیم دهندگانی داشتند ﴿۱۹۹﴾ (برای) تذکر دادن و ما هرگز ستمگر نبوده‌ایم ﴿۲۰۰﴾ و شیاطین آن را نازل نکردند ﴿۲۰۱﴾ و شایسته آنان نیست و توانایی (آن را) ندارند ﴿۲۰۲﴾ همانا آنها البته از شنیدن دور (برکنار) شده‌اند ﴿۲۰۳﴾ پس با خداوند خدایی دیگر را نخواه که از عذاب شوندگان خواهی بود ﴿۲۰۴﴾ و به نزدیکان قبیلۀ خود بیم بده ﴿۲۰۵﴾ (پر و) بالت را برای کسانی از مؤمنان که از تو پیروی می‌کنند بگستران (فروتی کن) ﴿۲۰۶﴾ و اگر تو را نافرمانی کردند پس بگو: همانا من از آنچه که عمل می‌کنید بیزار هستم ﴿۲۰۷﴾ و توکل کن بر (این) غالب مهربان ﴿۲۰۸﴾ که تو را حینی که بر می‌خیزی می‌بیند ﴿۲۰۹﴾ و جابجا شدن تو را در میان سجده کنندگان ﴿۲۱۰﴾ همانا او شنوا و دانا است ﴿۲۱۱﴾ آیا شما را آگاه کنم که شیاطین بر چه کسی نازل می‌شود؟ ﴿۲۱۲﴾ بر هر بسیار دروغبند گناهکاری نازل می‌شود ﴿۲۱۳﴾ گوش فرا می‌دهند و (لکن) بیشتر آنان دروغگو هستند ﴿۲۱۴﴾ و از شاعران، گمراهان از آنها پیروی می‌کنند ﴿۲۱۵﴾ آیا نمی‌بینی که آنان در هر وادی (بیابان نفس و خیال) سرگشته‌اند؟ ﴿۲۱۶﴾ و اینکه آنان آنچه که (خود) انجام نمی‌دهند را می‌گویند ﴿۲۱۷﴾ مگر کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند و خداوند را بسیار یاد کرده‌اند و بعد از آنکه ستم دیدند یاری جستند و کسانی که ستم کرده‌اند بزودی خواهند دانست که به چه بازگشتگاهی باز می‌گردند.

فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۷۸﴾ قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۷۹﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُم عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۸۰﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۸۱﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۸۲﴾ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۸۳﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿۱۸۴﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿۱۸۵﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿۱۸۶﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأُولَىٰ ﴿۱۸۷﴾ أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۱۸۸﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿۱۸۹﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۹۰﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿۱۹۱﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿۱۹۲﴾ فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۹۳﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿۱۹۴﴾ أَفِعْدَابِنَا يُسْتَعْجَلُونَ ﴿۱۹۵﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿۱۹۶﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۱۹۷﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَمُونَ ﴿۱۹۸﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنذِرُونَ ﴿۱۹۹﴾ ذُكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۲۰۰﴾ وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿۲۰۱﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿۲۰۲﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿۲۰۳﴾ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿۲۰۴﴾ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿۲۰۵﴾ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۲۰۶﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي بِرَبِّي مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۲۰۷﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿۲۰۸﴾ الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ ﴿۲۰۹﴾ وَتَقَلُّبِكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿۲۱۰﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۲۱۱﴾ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿۲۱۲﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿۲۱۳﴾ يُثْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿۲۱۴﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿۲۱۵﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿۲۱۶﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿۲۱۷﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ

۲۷- سوره نمل

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ طس، این آیات قرآن و کتابی آشکار کننده است ۲ که به عنوان هدایت و بشارت برای مؤمنینی است ۳ که نماز را پیا می دارند و زکات می دهند و آنها به آخرت یقین دارند ۴ همانا کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند اعمال آنان را برایشان زینت دادیم پس آنان کوری (سرگشتگی) می کنند ۵ آنان کسانی هستند که بد عذابی دارند و آنها در آخرت زیانکارترند ۶ و همانا البته قرآن از نزد حکیم دانا به تو القاء (تفهیم شدن، دریافتن) می شود ۷ آنوقت که موسی به اهل (خانواده) خود گفت که من آتشی می بینم بزودی از آن برای شما خبری خواهم آورد یا شعله اخگری برای شما می آورم ۸ تا شاید گرم شوید پس چون نزد آن آمد نداء داده شد که مبارک باد کسی که در آتش و کسی که حول آن است و منزّه است الله پروردگار جهانیان ۹ ای موسی همانا این من هستم: الله غالب و حکیم ۱۰ و عصایت را بینداز و چون آن را دید که تکان می خورد مانند اینکه آن جان (مار) است به پشت، پشت کرد و به عقب (خود) برگشت (نگاه نکرد)، (گفتم): ای موسی نترس همانا رسولان نزد من نمی ترسند ۱۱ لکن کسی که ستم کرده سپس بدی را تبدیل به خوبی کرده است پس همانا من بسیار آمرزنده و مهربان هستم ۱۲ و در (زمره) آیات نه گانه (یا زائد بر نه) دست را در گریبان (پیراهنت) داخل کن که بدون مرضی (علت بیماری) سپید خارج شود به سوی فرعون و قومش (برو) که آنها قومی فاسق می باشند ۱۳ پس چون آیات روشنی بخش ما نزد آنها آمد گفتند: این سحری (جادویی) واضح است ۱۴ و از روی ظلم و برتری جویی و (حال آنکه) انفسشان آنها را به یقین طلب کرده بود آن را انکار کردند پس نظر کن که عاقبت فساد کنندگان چگونه بود ۱۵ و همانا به داوود و سلیمان علمی دادیم و آن دو گفتند: ستایش برای خدایی است که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمنش برتری داد ۱۶ و سلیمان از داوود به ارث برد و گفت: ای مردم سخن پرندگان به ما تعلیم داده شده و از هر چیزی به ما داده شده همانا این البته همان فضل آشکار است ۱۷ و نزد سلیمان لشکریانش از جن و انس و پرنده جمع شدند و آنها به صف کشیده شوند (تا اول آنها به آخر آنها ملحق شوند) ۱۸ تا آنوقت که به وادی (دره) مورچگان رسیدند مورچه ای (مؤنث، رئیس آنها) گفت: ای مورچه ها به مسکن هایتان داخل شوید که سلیمان و لشکریانش شما را خرد (لگد مال) نکنند و (در حالی که) آنها شعور نمی ورزند ۱۹ پس (سلیمان) از قول آن (مورچه) خنده کنان تبسم نمود و گفت: پروردگارا مرا برانگیزان (به من الهام کن) که شکر کنم نعمت را که به من نعمت کردی و به پدر و مادر من و

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ طس تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ۲ هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ۳ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۴ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زِينَةً لَهُمْ أَعْمَالُهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ۵ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْآخَسِرُونَ ۶ وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ۷ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ آتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ۸ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۹ يَا مُوسَى إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۱۰ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ ۱۱ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ۱۲ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ۱۳ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ۱۴ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ۱۵ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ۱۶ وَوَرِّثْ سُلَيْمَانَ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ۱۷ وَحَشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُورَعُونَ ۱۸ حَتَّى إِذَا أَتَوْا عَلَى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمَلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ

اینکه عمل صالح کنم که تو از آن راضی شوی و مرا با رحمت خود در بندگان صالحت داخل نما ^{۲۰} و (سلیمان) پرندگان را جویا شد (جستجو کرد) آنگاه گفت: ههد را چه شده که او را نمی بینم یا از غایبان می باشد ^{۲۱} البته حتماً او را با عذابی شدید عذاب می کنم یا حتماً آن را ذبح می کنم یا البته که حتماً برای من سلطانی (حجتی) روشن می آورد ^{۲۲} پس (زمانی) نه (خیلی) دور درنگ کرد آنگاه (هدهد) گفت: احاطه (علم) پیدا کرده ام به آنچه که تو به آن احاطه (علم) نداری و از سبأ (شهری در سرزمین یمن) خبری یقینی برای تو آورده ام ^{۲۳} همانا من زنی را یافته ام که بر آنها حکومت می کند و از هر چیزی به او (بلقیس) داده شده و او تختی بزرگ دارد ^{۲۴} دریافته ام که او (بلقیس) و قوم او به جای خداوند برای خورشید سجده می کنند و شیطان اعمالشان را بر آنها زینت داده و آنها را از راه باز داشته و آنها هدایت نمی شوند ^{۲۵} (و باعث شده) که برای خدایی که در آسمانها و زمین پنهان را خارج می کند و آنچه که مخفی کنید و آنچه که علنی کنید را می داند سجده نکنند ^{۲۶} الله (که) خدایی جز او نیست که او پروردگار عرش عظیم است ^{۲۷} (سلیمان) گفت: بزودی نظر خواهیم کرد که آیا راست گفته ای یا از دروغگویان می باشی ^{۲۸} این نوشته مرا ببر و آن را به سوی آنها بیفکن سپس از آنها برگرد و نظر کن که چه بر می گرداند (چه گفتگویی می کنند) ^{۲۹} (بلقیس) گفت: ای سران همانا نامه کریمی (محترمی) به سوی من انداخته شده ^{۳۰} که آن از سلیمان است و آن با نام خدای بخشنده مهربان است ^{۳۱} که بر من برتری مجوید و مسلمان (منقاد، فرمانبردار) نزد من آید ^{۳۲} (بلقیس) گفت: ای سران درباره کارم به من فتوا دهید که در امری قاطع (قطع کننده) نبوده ام تا اینکه شما مرا تصدیق نموده اید ^{۳۳} (سران) گفتند: ما قدرتمند هستیم و شدیداً سرسخت هستیم و (لکن) امر با تو است ^{۳۴} پس بنگر که چه دستور می دهی گفت: همانا پادشاهان وقتی که در شهری داخل می شوند آن را تباه می کنند و عزیزترین اهل آن را ذلیل قرار می دهند و این چنین انجام می دهند ^{۳۵} و همانا من هدیه ای به آنان می فرستم پس می نگرم که فرستادگان با چه باز می گردند ^{۳۶} پس چون نزد سلیمان آمد گفت: آیا مرا با مال مدد می کنید؟! پس آنچه که خداوند به من داده بهتر است از آنچه که به شما داده است بلکه (این) شما (هستید که) به هدیه خود شاد می شوید ^{۳۷} به سوی آنها برگرد پس البته حتماً لشکریانی به سوی آنان گسیل می داریم که (توان) مقابله با آن را ندارند و البته حتماً آنها را با ذلت از آنجا خارج (بیرون) می کنیم و (در حالی که) آنان حقیر شده اند ^{۳۸} (سلیمان) گفت: ای سران کدامیک از شما تخت او را نزد من می آورد؟ قبل از اینکه مسلم (تسلیم شده) نزد من بیایند ^{۳۹} عفریتی از جن گفت من آن را نزد تو می آورم قبل از آنکه از جایگاهت برخیزی و همانا من بر آن البته نیرومند و امین هستم

وَجُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ^{۱۹} فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ^{۲۰} وَتَقَدَّرَ الظِّبَرِ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدُودَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ^{۲۱} لِأَعْدَبْتَهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ^{۲۲} فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطَّتْ بِمَا لَمْ يُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبِيٍّ يَقِينٍ ^{۲۳} إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ^{۲۴} وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ^{۲۵} أَلَا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ^{۲۶} اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ^{۲۷} قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ^{۲۸} أَذْهَبَ بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْفَهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ^{۲۹} قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ ^{۳۰} إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ^{۳۱} أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَيَّ وَأَتُونِي مُسْلِمِينَ ^{۳۲} قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ ^{۳۳} قَالُوا نَحْنُ أَوْلُو قُوَّةٍ وَأُولُو بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ^{۳۴} قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرَءَ أَهْلِهَا آذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ^{۳۵} وَإِنِّي مُرْسَلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاطِرَةٌ بِمِ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ^{۳۶} فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَ بِمَالٍ فَمَا آتَانِي اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ^{۳۷} ارْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ^{۳۸} قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي

کسی که نزد او علم از کتاب بود گفت: من آن را نزد تو می آورم قبل از آنکه نگاهت به خودت برگردد (پلک‌هایت را بر هم بزنی)، آنگاه چون (سلیمان) آن را دید که نزد خود مستقر است گفت: این (آوردن تخت توسط وزیر من) از فضل پروردگارم است تا مرا بیازماید که آیا شکر می‌کنم یا ناسپاسی می‌کنم و کسی که سپاسگزاری می‌کند جز این نیست که برای خودش شکر می‌کند و کسی که ناسپاسی می‌کند پس همانا پروردگار من غنی (بی‌نیاز) و کریم است (۴۱) (سلیمان) گفت: تخت او (بلقیس) را برایش ناشناس گردانید که بنگریم که آیا (بلقیس به آن) پی می‌برد (آن را باز می‌شناسد) یا از کسانی است که باز نمی‌شناسد (۴۲) پس چون (بلقیس) آمد گفته شد آیا تخت تو این چنین است؟ او (بلقیس) گفت: گویی که این همان است و قبل از این (درباره رسالت سلیمان) به ما علم داده شده بود (۴۳) و ما مسلمان می‌باشیم، و آنچه را که (بلقیس) غیر از خداوند می‌پرستید او را مانع شده بود زیرا او (بلقیس) از گروه کافران بود (۴۴) به او (بلقیس) گفته شد: داخل کاخ شو و چون آن را دید پنداشت که آن دریایی است و از دو ساقش برهنه نمود، (سلیمان) گفت: که آن کاخی صاف از شیشه است (بلقیس) گفت: پروردگارا همانا من به خودم ستم کرده‌ام و (اینک) با سلیمان به الله پروردگار جهانیان اسلام آوردم (۴۵) و همانا نزد (قوم) ثمود برادرشان صالح را فرستادیم که خداوند را عبادت کنید پس آنوقت آنها دو گروه شدند که با هم ستیزه می‌کردند (۴۶) (صالح) گفت: ای قوم من، قبل از خوبی چرا به بدی (به عذاب) عجله می‌کنید چرا از خداوند استغفار (طلب آمرزش) نمی‌کنید تا شاید به شما رحم شود (۴۷) گفتند: ما به تو و به کسی که با تو است تطیر (فال بد زدن) زده‌ایم (صالح) گفت: پرنده (فال) شما نزد خداوند است بلکه شما قومی هستید که آزمایش می‌شوید (۴۸) و در شهر (صالح) نه گروه بودند که در زمین فساد می‌کردند و اصلاح نمی‌کردند (۴۹) (به هم) گفتند: به خداوند هم قسم شوید تا به او و خانواده‌اش شیخون بزیم سپس البتّه به ولی (دم) او می‌گوییم که ما در زمان (مکان) هلاکت خانواده‌اش شاهد نشده‌ایم (حاضر نبوده‌ایم) و همانا ما البتّه راستگوییم (۵۰) و خدع‌های مکر کردند و خدع‌های مکر کردیم و (حال آنکه) آنان شعور نمی‌ورزند (نمی‌فهمند) (۵۱) پس بنگر عاقبت مکرشان چگونه بود، همانا ما آنها و قومشان را همگی منهدم کردیم (۵۲) پس این خانه‌هایشان است که به (سبب) آنچه که ظلم کردند خالی مانده همانا در آن برای گروهی که می‌دانند البتّه نشانه‌ای هست (۵۳) و آنانی را که ایمان آورده بودند و تقوا پیشه می‌کردند نجات دادیم (۵۴) و به لوط آنوقت که به قومش گفت: آیا فاحشه (کار بسیار زشت) (بجا) می‌آوردید و (حال آنکه) شما (به زشتی آن) بینا هستید (۵۵) آیا شما واقعاً از روی شهوت به مردان در می‌آید نه به زنان بلکه شما گروهی هستید که جهل می‌ورزید.

بِعَرَشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ (۳۸) قَالَ عَفْرَيْتَ مِنَ الْجِنَّ أَنَا آتَيْكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٍّ أَمِينٌ (۳۹) قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتَيْكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رآهُ مُسْتَقَرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ (۴۰) قَالَ نَكُرُوا لَهَا عَرَشَهَا نَنْظُرُ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ (۴۱) فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ (۴۲) وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ (۴۳) قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۴۴) وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ (۴۵) قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ (۴۶) قَالُوا أَظِيرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ (۴۷) وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ (۴۸) قَالُوا تَفَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ (۴۹) وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ (۵۰) فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ (۵۱) فَبَلَكَ يُبُوئُهُمْ حَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (۵۲) وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ (۵۳) وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ (۵۴) أَتَيْتُكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُجَاهِلُونَ

جزء بیستم

﴿۶۱﴾ پس قومش را جوابی نبود مگر آنکه گفتند: آل لوط را از قریه خود اخراج کنید که آنها مردمانی هستند که (نظاھر می کنند که) پاکی می جویند ﴿۶۲﴾ پس او و اهلش را نجات دادیم مگر زنش را که مقدر کردیم که او از واپس ماندگان باشد ﴿۶۳﴾ و بر آنان بارانی باراندم پس بد است باران انداز شدگان ﴿۶۴﴾ بگو: ستایش برای خداوند است و سلام بر بندگان او که (آنها را) برگزید، آیا خداوند بهتر است یا آنچه که شرک می ورزند ﴿۶۵﴾ یا کیست که آسمانها و زمین را خلق کرد و از آسمان برای شما آب فرو فرستاد پس با آن باغهایی دارای زیبایی رویاندم که شما نمی توانید درختان آنها را برویاند آیا با الله خدایی هست بلکه آنها قومی هستند که (از الله به غیر او) عدول می کنند ﴿۶۶﴾ یا کیست که زمین را جایگاه قرار (سکونت) قرار داد و در خلال آن نهرهایی قرار داده و کوههایی را بر آن قرار داده و بین دو دریا حاجزی (حائلی، میانگیری) قرار داده آیا با الله خدایی هست بلکه اکثر آنان نمی دانند ﴿۶۷﴾ یا کیست که مضطر را وقتی که او را می خواند اجابت می نماید و بدی را برطرف می کند و شما را خلفای زمین قرار می دهد آیا با الله خدای دیگری هست؟ چه کم یاد می کنید (متذکر می شوید، پند می گیرید) ﴿۶۸﴾ یا کیست که شما را در تاریکی های خشکی و دریا هدایت می کند و کیست که بادها را به عنوان بشارت دهنده ای بین دستان (پیشاپیش) رحمتش می فرستد، آیا با الله خدایی هست، خداوند برتر است از آنچه که شریک می کنند ﴿۶۹﴾ یا کیست که خلقت را آغاز می نماید سپس آن را باز می گرداند و کیست که از آسمان و از زمین به شما روزی می دهد آیا با الله خدایی هست، بگو اگر راستگو می باشید برهاتان را بیاورید ﴿۷۰﴾ بگو (ای محمد (ص)): کسی در آسمانها و زمین غیب را نمی داند مگر الله و نمی دانند که کی برانگیخته می شوند ﴿۷۱﴾ بلکه علم آنان در آخرت می رسد بلکه آنان در شک از آن هستند بلکه آنها از آن کور هستند ﴿۷۲﴾ و کسانی که (به آخرت و بعث) کفر ورزیده اند گفتند: آیا وقتی که ما و پدران ما خاک شده باشیم آیا ما حتماً خارج می شویم ﴿۷۳﴾ همانا ما و پدران ما قبلاً به این وعده داده شده بودیم همانا این جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿۷۴﴾ (به آنها) بگو: در زمین سیر کنید و نظر کنید که سرانجام مجرمان چگونه بوده است ﴿۷۵﴾ و بر آنها اندوه مخور و از آنچه که مکر می کنند در تنگی (دلتنگ) مباش ﴿۷۶﴾ و می گویند: اگر راستگو می باشید این وعده کی است؟ ﴿۷۷﴾ بگو چه بسا که بعضی از آنچه که طلب تعجیل می کنید در پی (دنبال) شما باشد ﴿۷۸﴾ و همانا پروردگار تو البته بر مردم فضل (و بخشش) دارد و لکن بیشترشان شکر نمی کنند ﴿۷۹﴾ و همانا پروردگار تو البته آنچه که در سینه هایشان پنهان می کنند و آنچه که علنی (آشکار) می کنند را

﴿۶۱﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَبْتَظِرُونَ ﴿۶۲﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿۶۳﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿۶۴﴾ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا يَشْرِكُونَ ﴿۶۵﴾ أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بَلٌ هُمْ قَوْمٌ يَعِدُلُونَ ﴿۶۶﴾ أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِي وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بَلٌ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۶۷﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَا تَدَّكُرُونَ ﴿۶۸﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلِ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۹﴾ أَمَّنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرِزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قُلٌ هَآئِلًا بِرَهَاتِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۷۰﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿۷۱﴾ بَلِ آدَارُكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلٌ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلٌ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿۷۲﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِذَا كُنَّا تُرَابًا وَآبَاؤُنَا أَتْنَا لَمَحْرُجُونَ ﴿۷۳﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۷۴﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿۷۵﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿۷۶﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۷۷﴾ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ رَدْفٌ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿۷۸﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَدُوٌّ فَضَّلِ

می‌داند ﴿۷۵﴾ و در آسمان و زمین نهانی نیست مگر آنکه در کتاب مبین (روشنگر) (بنفسه ظاهر) است ﴿۷۶﴾ همانا این قرآن بر بنی اسرائیل بیشتر آنچه که آنها در آن با یکدیگر اختلاف می‌کنند را حکایت می‌کند ﴿۷۷﴾ و همانا آن البته هدایت و به عنوان رحمت برای مؤمنان است ﴿۷۸﴾ همانا پروردگارت با حکم خود بین آنها قضاوت می‌کند و او غالب و دانا است ﴿۷۹﴾ پس بر خداوند توکل کن همانا تو بر حق آشکار هستی ﴿۸۰﴾ همانا تو به مردگان نشنوانی و به کر (این) دعوت را نشنوانی آنوقتی که (در حالی که) پشت کنده‌اند روی بر می‌گردانند ﴿۸۱﴾ و تو هدایت کننده کوران از گمراهی آنان نیستی که تو نمی‌شنوانی مگر به کسانی که به آیات ما ایمان آورده‌اند و آنها مسلمان هستند ﴿۸۲﴾ و وقتی که قول بر آنها واقع شود جنبنده‌ای را از زمین برای آنان خارج کنیم که با آنان سخن بگویند همانا این مردم به آیات ما یقین نمی‌کنند ﴿۸۳﴾ و روزی که از هر امتی گروهی از کسانی که آیات ما را دروغ شمردند را گرد می‌آوریم پس آنان نگهداشته می‌شوند (تا به هم ملحق شوند) ﴿۸۴﴾ تا آنوقت که بیایند، (خداوند) می‌گوید: آیا آیات مرا دروغ انگاشتید و (در حالی که) از جهت علم به آنها احاطه نداشتید، یا به چه عمل می‌کردید ﴿۸۵﴾ و قول بر آنها به آنچه که ظلم کردند واقع می‌شود پس آنان سخن نمی‌گویند ﴿۸۶﴾ آیا ندیدند که ما شب را قرار دادیم تا در آن آرام بگیرند و روز را روشنگر (مایه بینایی) همانا در آن برای گروهی که ایمان می‌آورند البته آیاتی هست ﴿۸۷﴾ و روزی که در صور دمیده می‌شود پس کسانی که در آسمان‌ها و کسانی که در زمین هستند وحشت می‌کنند مگر کسانی که خداوند بخواهد و همه به خواری نزد او می‌آیند ﴿۸۸﴾ و کوه‌ها را می‌بینی آنها را جامد (ساکن) می‌پنداری و (حال آنکه) آنها مانند حرکت کردن ابر حرکت می‌کنند (این) آفرینش خداوند است که هر چیزی را محکم کرده همانا او به آنچه که انجام می‌دهید آگاه است ﴿۸۹﴾ کسی که حسنه‌ای بیاورد پس بهتر از آن برای او هست و آنان در آنروز از وحشت ایمن هستند ﴿۹۰﴾ و کسی که بدی بیاورد، پس با روی‌هایشان در آتش (به رو) افکنده می‌شوند آیا جز آنچه که عمل می‌کرده‌اید جزاء داده می‌شوید ﴿۹۱﴾ جز این نیست که امر شده‌ام که پروردگار این شهر (همان) کسی که آن را احترام کرده را بندگی کنم و هر چیزی برای او است و امر شده‌ام که از مسلمین (منقادین) باشم ﴿۹۲﴾ و اینکه قرآن را (برای شما) تلاوت کنم پس کسی که هدایت شود پس جز این نیست که برای خودش هدایت می‌شود (نه برای من) و کسی که گمراه شود پس بگو: جز این نیست که من از انداز کنندگان هستم ﴿۹۳﴾ و بگو: ستایش برای خداوند است بزودی آیات خود را به شما نشان خواهد داد پس آنها را (از) حیث آیت بودن آنها) می‌شناسید و پروردگار تو از آنچه که عمل می‌کنید غافل نیست.

عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۷۵﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿۷۶﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿۷۷﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۷۸﴾ وَإِنَّهُ لَهْدَى وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿۷۹﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿۸۰﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿۸۱﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلُوا مَدِيرِينَ ﴿۸۲﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمِّيِّ عَن صَلَاتِهِمْ إِنَّ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۸۳﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿۸۴﴾ وَيَوْمَ نَخْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿۸۵﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ آذًا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۸۶﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْظِفُونَ ﴿۸۷﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنَّا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۸۸﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿۸۹﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرٌّ مَّرَّ السَّحَابِ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي الَّذِي أَتَقَنَّ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿۹۰﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿۹۱﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۹۲﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۹۳﴾ وَأَنْ أَتْلُو الْقُرْآنَ فَمَنْ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿۹۴﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

۲۸- سوره قصص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ طسم ۲ تِلْكَ آيَاتِ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۳ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَبَأِ مُوسَى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۴ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضَعِفُ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يُدْبِحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ۵ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ۶ وَنَمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ ۷ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۸ فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِبِينَ ۹ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۱۰ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِعًا إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۱۱ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۱۲ وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ۱۳ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ۱۴ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۱۵ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَعَاثَ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ طسم ۲ این آیات کتاب روشنگر است ۳ که از خبر موسی و فرعون بر تو به حق تلاوت می کنیم برای (انتفاع) گروهی که ایمان می آورند ۴ همانا فرعون در سرزمین (مصر) برتری جست و اهل آنجا را فرقه فرقه قرار داد که طایفه ای از آنها را ضعیف می کرد که پسران آنها را کشتار می کرد و زنانشان را زنده می خواست همانا او از فساد کنندگان بود ۵ و می خواهیم که بر کسانی که در زمین به ضعف کشانده شده اند منت گذاریم و آنان را امامانی (پیشوایانی) قرار دهیم و آنان را وارثان قرار دهیم ۶ و آنان را در زمین متمکن سازیم و به فرعون و هامان و لشکریان آن دو از آنان نشان دهیم آنچه را که (از آن) حذر می کردند ۷ و به مادر موسی وحی کردیم که به او شیر بده و وقتی که بر او بیمناک شدی پس او را در دریا بیفکن و نترس و اندوهناک مشو همانا ما او را به تو بر می گردانیم و او را از فرستادگان قرار می دهیم ۸ پس آل فرعون او را برگرفتند تا (عاقبت) به عنوان دشمن و اندوه برای آنها بشود همانا فرعون و هامان و لشکریان آن دو خطاء کار بودند ۹ و زن فرعون گفت: (این فرزند) روشنی چشم من و تو است او را نکشید چه بسا که او به ما (دو) نفع برساند یا او را به فرزندی بگیریم و (حال آنکه) آنان نمی فهمیدند ۱۰ و دل مادر موسی خالی گشت، اگر ما قلب او را استوار نمی کردیم تا از مؤمنان باشد نزدیک بود تا آن را آشکار سازد ۱۱ و به خواهر او گفت: که او (موسی) را پی بگیر و از دور چشم به او داشت و (حال آنکه) آنان شعور نمی ورزیدند (نمی فهمیدند) ۱۲ و از قبل شیر دهندگان را بر او ممنوع کرده بودیم پس گفت: آیا شما را به اهل خانه ای که او را برای شما سرپرستی کنند راهنمایی کنم؟ و (در حالی که) آنها خیرخواه او هستند ۱۳ پس او را نزد مادرش برگرداندیم تا چشمش روشن شود و اندوه مخورد و تا بداند که وعده خداوند حق است و لکن بیشتر آنان نمی دانند ۱۴ و چون او بالغ اشد و استوار شد به او حکمت و علم (ی عظیم) دادیم و این چنین به نیکوکاران جزاء می دهیم ۱۵ و در حین غفلت از اهل آنجا به شهر داخل شد و دو مرد، یکی از پیروانش و یکی از دشمنانش را در آنجا یافت که با هم زد و خورد می کنند پس کسی که از پیروان او بود از او علی (بر زیان) کسی که از دشمنان او بود یاری خواست پس موسی به او مشت زد و او را از پای درآورد، (موسی) گفت: این از عمل شیطان است همانا او دشمن گمراه کننده واضحی است ۱۶ (موسی) گفت: پروردگارا همانا من به خودم ستم کرده ام پس بر من بیامرز پس بر او آمرزید همانا

او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۷﴾ (موسی) گفت: پروردگارا به آنچه که به من انعام کردی پس هرگز پشتیبان مجرمان نخواهم بود ﴿۱۸﴾ و در شهر صبح کرد (در حالی که) بیمناک انتظار می کشید پس ناگاه کسی که دیروز از او (موسی) یاری خواسته بود از او (مجدداً) فریادرسی کرد، موسی به او گفت: همانا تو البته بر خطای آشکاری هستی ﴿۱۹﴾ پس چون (موسی) خواست به کسی که او دشمن آن دو بود حمله ور شود، گفت: ای موسی آیا می خواهی مرا بکشی همانطور که دیروز نفسی را کشتی! نمی خواهی مگر اینکه در زمین زورگو باشی، و نمی خواهی که از صلحجویان باشی ﴿۲۰﴾ و مردی از دورترین (جای) شهر آمد (در حالی) که شتاب می ورزید گفت ای موسی همانا رؤساء با هم درباره تو دسیسه می چینند تا تو را بکشند پس خارج شو همانا من از دوستان تو هستم ﴿۲۱﴾ پس (موسی) از آنجا ترسان و مراقب خارج شد، گفت: پروردگارا مرا از قوم ستمکار نجات بده ﴿۲۲﴾ و چون رو به سمت مدین نهاد گفت: چه بسا پروردگرم مرا به راه سواء (میان دو طرف چیزی، درست، مستوی) هدایت کند ﴿۲۳﴾ و چون به آب مدین رسید گروهی از مردم را بر آن یافت که (از چاه به مواشی خود) آب می دادند و غیر از آنها دو زن را یافت که آن دو (گوسفندان خود را) دور می کنند، (موسی) گفت: کار شما دو تا چیست آن دو (دختر) گفتند: آب نمی دهیم تا آنکه چوپانها (گله های خود را) بر گردانند و پدر ما پیرمرد و مسن (کهنسال) است ﴿۲۴﴾ پس (موسی) گوسفندان آن دو (را) برای آن دو آب داد سپس به سایه برگشت و گفت: پروردگارا همانا من بر آنچه از خیر که به من نازل کردی درویشم (نیازمندم) ﴿۲۵﴾ پس یکی از آن دو (دختر) نزد او (موسی) آمد (در حالی که) با حفظ حیاء راه می رفت گفت: همانا پدرم (شعیب) تو را دعوت می کند تا مزد آنچه که برای ما آب کشیدی را به تو جزاء دهد پس چون (موسی) نزد او (شعیب) آمد و قصه ها را بر او قصه کرد (شعیب) گفت: نترس که از قوم ستمگران نجات یافته ای ﴿۲۶﴾ یکی از آن دو (دختر) گفت: ای پدر من، او را اجیر کن همانا بهترین کسی است که اجیر کنی (که او) قوی و امین است ﴿۲۷﴾ (شعیب) گفت: همانا من می خواهم که یکی از این دو دختران خود را به نکاح تو در آورم بنابراینکه (به مدت) هشت سال اجیر من شوی (برای من کار کنی)، پس اگر ده (سال) را تمام کنی، پس نزد (به اختیار) تو است، و نمی خواهم بر تو سخت بگیرم، که اگر خداوند بخواهد مرا از صالحان خواهی یافت ﴿۲۸﴾ (شعیب) گفت: آن بین من و تو است، هر یک از آن دو (مدت) را که به سرانجام برسانی، آنگاه به من تعدی نشده و خداوند به آنچه که می گویم وکیل است ﴿۲۹﴾ و چون موسی آن مدت را سپری کرد و خانواده اش را حرکت داد از جانب طور آتشی را مشاهده

مُبین ﴿۱۶﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۱۷﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿۱۸﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَعَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿۱۹﴾ فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَا مُوسَى أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿۲۰﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَا مُوسَى إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿۲۱﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۲﴾ وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۲۳﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّى يُصْدِرَ الرِّعَاءَ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿۲۴﴾ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿۲۵﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۶﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿۲۷﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَانِي حِجَّةٍ فَإِنْ أَنْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُنشِقَ عَلَيْكَ سِتْرًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۸﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجْلَيْنِ فَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿۲۹﴾ فَلَمَّا قَضَى مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ

کرد، به اهل (خانواده) خود گفت: درنگ کنید که من آتشی دیده‌ام تا شاید از آنجا خبری یا قطعه‌ای از آن آتش را برای شما بیاورم تا شاید شما گرم شوید ﴿۳۰﴾ پس چون نزد آن آمد از جانب وادی ایمن (راست) در آن جایگاه مبارک (پُر خیر) از درخت نداء داده شد که ای موسی همانا من الله پروردگار جهانیان هستم ﴿۳۱﴾ و اینکه عصایت را بیفکن پس چون آن را دید که مانند جن (مار) می‌جنبد پشت کرده دوری جُست و به عقب برنگشت، ای موسی رو کن و نترس که تو از ایمن شدگان هستی ﴿۳۲﴾ دستت را در گریبان بر که بدون عیبی درخشان بیرون آید و بالت (دست) را از ترسیدن به سوی خود جمع کن پس این دو دو برهان از پروردگار تو (منتهی) به فرعون و رؤسای او است، همانا آنان قومی فاسق می‌باشند ﴿۳۳﴾ (موسی) گفت: پروردگارا همانا من نفسی از آنان را کشته‌ام پس ترسانم که مرا بکشند ﴿۳۴﴾ و برادرم هارون او زبانش از من فصیح‌تر است، پس او را به عنوان دستیار با من بفرست که مرا تصدیق کند همانا من ترسانم که مرا تکذیب کنند ﴿۳۵﴾ گفت: بزودی بازوی تو را به برادرت محکم خواهیم کرد و برای شما دو تا سلطانی قرار می‌دهیم و به شما دو تا به (سبب) آیات ما (ضرری) نمی‌رسانند شما دو تا و کسانی که از شما دو تا تبعیت کنند غالب هستید ﴿۳۶﴾ پس چون موسی آیات روشن ما را نزد آنها آورد گفتند: این جز سحر (که بر خداوند) افتراء زده شده نیست و ما این را در نیاکان خود نشنیده‌ایم ﴿۳۷﴾ و موسی گفت: پروردگارم داناتر است به کسی که هدایت را از نزد او آورده و به کسی که عاقبت (نیک) سرای را دارد همانا ستمکاران رستگار نمی‌شوند ﴿۳۸﴾ و فرعون گفت: ای رؤساء غیر از خود خدایی برای شما نمی‌شناسم پس ای هامان (برای ساخت آجر) برایم بر گل (آتشی) بیفروز و برای من برجی (بلند) قرار بده (ساز) تا شاید به خدای موسی مطلع شوم و همانا من البتّه او را از دروغگویان گمان می‌دارم ﴿۳۹﴾ و او و لشکریانش به ناحق در آن سرزمین استکبار نمودند و گمان کردند که آنها به ما باز گردانده نمی‌شوند ﴿۴۰﴾ پس او و سپاهیان را گرفتیم و آنان را به دریا پرت کردیم پس بنگر که عاقبت ستمگران چگونه بود ﴿۴۱﴾ و آنها را (برای جمع کثیری) امام قرار دادیم که به آتش دعوت می‌کنند و در روز قیامت یاری نمی‌شوند ﴿۴۲﴾ و در این دنیا لعنت را در پیشان کرده‌ایم و در روز قیامت آنها از زشت شدگانند ﴿۴۳﴾ و همانا بعد از آنکه پیشینان را هلاک کردیم به عنوان بصیرت‌هایی (حجّت‌هایی) و به عنوان هدایت و به عنوان رحمت برای مردم کتاب را به موسی دادیم با ترقّب به اینکه آنها متذکّر شوند ﴿۴۴﴾ و تو در جانب غربی نبودی وقتی که امر را به موسی قضاء (حکم) کردیم و تو از شاهدان نبودی ﴿۴۵﴾ و لکن ما اممی (امت‌های پشت سر هم بسیاری) را ایجاد کردیم پس روزگار بر آنان طولانی

امْكُتُوا إِنِّي أَنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿۳۰﴾ فَلَمَّا أَنَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۳۱﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تُهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِينَ ﴿۳۲﴾ اسْأَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَاضْمُمْ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۳۳﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿۳۴﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿۳۵﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمْ وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْعَالِيُونَ ﴿۳۶﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأُولَى ﴿۳۷﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَى مِنْ عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿۳۸﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَا هَامَانَ عَلَى الطِّينِ فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۳۹﴾ وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿۴۰﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاظْطَرُّ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿۴۱﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿۴۲﴾ وَأَتْبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمُتَّبِعِينَ ﴿۴۳﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَى بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۴۴﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْعَرَبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا

شد و تو در میان اهل مدین مقیم نبودی که آیات ما را بر آنان بخوانی و لکن قطعاً (این) ما هستیم که فرستنده‌ایم ﴿۴۶﴾ و تو در جانب طور نبودی وقتی که ما نداء کردیم و لکن به عنوان رحمت از پروردگار تو است تا (با آن خبر) قومی را انداز کنی که قبل از تو ندیری (بیم دهنده‌ای) نزد آنها نیامده با ترقب به اینکه آنان متذکر شوند ﴿۴۷﴾ و اگر (کراحت) این نبود که به خاطر آنچه که دستانشان پیش آورده (بود) مصیبتی به آنان اصابت می‌کرد پس (بعد از آن) می‌گفتند (ای) پروردگار ما چرا رسولی به سوی ما نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم و از مؤمنین باشیم ﴿۴۸﴾ پس چون حق از نزد ما برای آنها آمد گفتند: چرا مثل آنچه که به موسی داده شد (به ما) داده نشد آیا (از موسی قبول کردند؟) و قبل از این به آنچه که به موسی داده شد کفر نورزیدند؟ گفتند: (موسی و هارون) دو ساحر هستند که آن دو پشت هم را می‌گیرند و گفتند: همانا ما به هر کدام (از آن دو) کافر هستیم ﴿۴۹﴾ بگو: پس کتابی از نزد خداوند بیاورید که آن از این دو (کتاب من و کتاب موسی) هدایت کننده‌تر است تا از آن پیروی کنم اگر راستگو می‌باشید ﴿۵۰﴾ پس اگر تو را اجابت نکردند پس بدان که جز این نیست که آنها از هواهایشان تبعیت می‌کنند و چه کسی گمراه‌تر از آن کسی است که بدون هدایتی از سوی خداوند از هوای خود پیروی می‌کند؟! همانا خداوند قوم ستمکار را هدایت نمی‌کند ﴿۵۱﴾ و همانا ما گفتار را به آنها رسانده‌ایم با ترقب به اینکه متذکر شوند ﴿۵۲﴾ کسانی که قبل از این به آنها کتاب داده‌ایم آنها به آن ایمان می‌آورند ﴿۵۳﴾ و وقتی که بر آنان خوانده می‌شود می‌گویند: به آن ایمان آوردیم که آن حقیقتی از پروردگار ما است همانا ما قبل از آن مسلمان (تسلیم شده) بوده‌ایم ﴿۵۴﴾ آنان به (سبب) آنچه که صبر کردند و بدی را با نیکی درء (دور) می‌کنند و از آنچه که به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند اجرشان دو بار داده می‌شود ﴿۵۵﴾ و وقتی که (سخن) لغوی (بیهوده‌ای) می‌شنوند از آن اعراض (روی گردانیدن) می‌کنند و می‌گویند: ما اعمال خود را داریم و شما اعمال خود را دارید، سلام (وداع) بر شما، ما (صحبت) جاهلان را نمی‌طلییم ﴿۵۶﴾ همانا تو کسی را که دوست داری هدایت نمی‌کنی و لکن خداوند کسی را که بخواهد هدایت می‌کند و او به هدایت شدگان داناتر است ﴿۵۷﴾ و گفتند: اگر با تو از این هدایت پیروی کنیم حتماً از سرزمین خود ربه‌ده می‌شویم آیا در حریمی امن به آنان تمکن ندادیم؟ که در آنجا ثمره‌های (محصولات) هر چیزی به عنوان رزق از نزد ما گرد آورده می‌شود و لکن بیشتر آنان نمی‌دانند ﴿۵۸﴾ و چه بسیار شهرهایی را هلاک کردیم که (اهل آنها) در زندگیشان سرمستی (ناسپاسی) کردند پس این مسکن‌های آنان است که بعد از آنان جز (عده) قلیلی (در آن) سکونت نکردند و تنها ما وارث بودیم ﴿۵۹﴾ و پروردگار تو

إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۴۶﴾
 وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَابِتًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿۴۷﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مِمَّا أَتَاهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۴۸﴾ وَلَوْلَا أَنْ تُصِيبَهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۴۹﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلِ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ ﴿۵۰﴾ قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۵۱﴾ فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۵۲﴾ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۵۳﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿۵۴﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا آمَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿۵۵﴾ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿۵۶﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿۵۷﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿۵۸﴾ وَقَالُوا إِنْ تَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَضَّفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۵۹﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَمِنْكَ مَسَاكِينُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿۶۰﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ

هلاک کننده (اهل) شهرها نباشد تا آنکه در مادر (مرکز، شهر اصلی) آنها رسولی را مبعوث کند که آیات ما را بر آنها بخواند و ما قریه‌ای را هلاک کننده نبوده‌ایم مگر آنکه اهل آن ستمگر بوده‌اند ﴿۲۶﴾ و هر آنچه که به شما از چیزی داده شده آن متاع زندگانی دنیا و زینت آن است و آنچه که نزد خداوند است بهتر و باقی‌تر است آیا پس تعقل نمی‌کنید؟ ﴿۲۷﴾ آیا پس کسی که ما به او وعده‌ای نیک داده‌ایم و او آن را خواهد دید (به آن خواهد رسید) مانند کسی است که از متاع زندگانی دنیا برخوردارش کرده‌ایم سپس او در روز قیامت از احضار شدگان است ﴿۲۸﴾ و روزی که آنها را فرا می‌خواند پس می‌گوید: کسانی را که شرکای من می‌پنداشتید کجا هستید ﴿۲۹﴾ کسانی که سخن بر آنها محقق شد گفتند: (ای) پروردگار ما، اینان (مشرکین) را که ما فریب (گمراه کردن) دادیم آنها را همانطور که خود را فریب دادیم فریب دادیم (از آنها) به تو تبری (بیزاری) می‌جویم (زیرا) آنان ما را عبادت نمی‌کردند ﴿۳۰﴾ و گفته شد: بخوانید شرکای خود را پس آنها را می‌خوانند و (حال آنکه) آنان را استجابت نمی‌کنند و عذاب را می‌بینند (آرزو می‌کنند که) ای کاش آنها هدایت می‌شدند ﴿۳۱﴾ و روزی که آنها فرا خوانده می‌شوند آنگاه می‌گوید: به فرستادگان چه جواب دادید؟ ﴿۳۲﴾ پس اخبار بر آنها کور (مخفی) می‌شود پس آنان در آنروز از یکدیگر سؤال نمی‌کنند ﴿۳۳﴾ و اما کسی که توبه کند و ایمان بیاورد و عمل صالح کند پس باشد که از رستگاران شود ﴿۳۴﴾ و پروردگارت آنچه را که بخواهد خلق می‌کند و اختیار می‌کند، آنها اختیاری ندارند خداوند منزّه و والاتر است از آنچه که (با او) شریک می‌کنند ﴿۳۵﴾ و پروردگارت آنچه که سینه‌هایشان (از اراده و عزم و خیال) پنهان می‌کند و آنچه که علنی می‌کنند را می‌داند ﴿۳۶﴾ و او الله است جز او خدایی نیست، ستایش در اولی (دنیا) و آخرت تنها مر او راست و حکم از آن او است و به او بازگردانده می‌شوید ﴿۳۷﴾ بگو: آیا دیدید (چه می‌گویند)؟ اگر خداوند شب را تا روز قیامت بر شما همیشگی قرار دهد، چه خدایی جز الله روشنی را برای شما می‌آورد آیا پس نمی‌شنوید؟ ﴿۳۸﴾ بگو: آیا دیدید (چه می‌گویند) اگر خداوند روز را تا روز قیامت همیشگی قرار می‌داد؟ چه خدایی جز الله شب را برای شما می‌آورد که در آن بیارامید آیا پس نگاه نمی‌کنید ﴿۳۹﴾ و از رحمت خود برای شما شب و روز را قرار داد تا در آن آرام بگیرید و از فضل او طلب کنید و با ترقب به اینکه شما شکر کنید ﴿۴۰﴾ و روزی که آنها را فرا می‌خواند و می‌گوید: شرکایی که می‌پنداشتید کجا هستند؟ ﴿۴۱﴾ و از هر امتی گواهی را بر می‌کنیم و می‌گوییم: برهانتان را بیاورید و می‌فهمند که حق برای خداوند است و آنچه که افتراء می‌بستند از آنها گم می‌شود ﴿۴۲﴾ همانا قارون از قوم موسی بود و به آنها ستم کرد و به او

حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَّهَاتِنَا رُسُلًا يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿۲۶﴾ وَمَا أوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۲۷﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعَدًّا حَسَنًا فَهُوَ لَا يَأْتِيهِ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿۲۸﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿۲۹﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿۳۰﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُم فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿۳۱﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳۲﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿۳۳﴾ فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿۳۴﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۳۵﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿۳۶﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْخُضُوعُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۳۷﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿۳۸﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُونُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۳۹﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۴۰﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿۴۱﴾ وَتَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۴۲﴾ إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ

(آنقدر) از گنجینه‌ها دادیم که (حمل) کلیدهای آن همانا جماعت زورداران را به مشقت می‌انداخت آنوقت که قومش به او گفتند: شادی (سرمستی) مکن همانا خداوند شادی زدگان (سرستان) را دوست ندارد ﴿۷۷﴾ و در آنچه که خداوند به تو داده سرای آخرت را طلب کن و بهره (اخری) خودت را از دنیا فراموش مکن و نیکی کن همانگونه که خداوند به تو احسان کرد و در زمین فتنه و فساد را طلب مکن همانا خداوند فساد کنندگان را دوست ندارد ﴿۷۸﴾ (قارون) گفت جز این نیست که این (ثروت) بنابر علمی که نزد من است به من داده شده آیا ندانست که همانا خداوند قبل از او از پیشینیان کسانی را هلاک کرد که به قوت قویتر و به جمع کردن (مال و اولاد و قوا و خدام و حشم) بیشتر (مال اندوزتر) از او بودند و از مجرمان درباره گناهانشان سؤال نمی‌شود ﴿۷۹﴾ پس (قارون) در زینت خود بر قومش خارج شد، آنان که حیات دنیا را می‌خواستند گفتند: ای کاش مثل آنچه که به قارون داده شده را می‌داشتیم همانا او حتماً دارای حظی (بهره‌ای) بزرگ است ﴿۸۰﴾ و کسانی که علم داده شده‌اند گفتند: وای بر شما، ثواب خداوند برای کسی که ایمان آورده و عمل صالح کرده بهتر است و آن را جز صبر کنندگان در نمی‌یابند ﴿۸۱﴾ پس او (قارون) و خانه‌اش را در زمین فرو بردیم پس او غیر از خداوند گروهی نداشت که او را یاری کنند و از یاری شدگان نبود ﴿۸۲﴾ و کسانی که تا دیروز مکان (جایگاه) او را آرزو می‌کردند بامدادان می‌گفتند: ای وای که این خداوند است که روزی را بر کسی از بندگانش که بخواهد بسط می‌دهد و تنگ می‌کند اگر خداوند بر ما منت نهاده بود حتماً ما را فرو می‌برد، ای وای که کافران رستگار نمی‌شوند ﴿۸۳﴾ این خانه آخرت است که آن را برای کسانی که در زمین نه برتری می‌جویند و نه فساد (می‌کنند) قرار می‌دهیم و عاقبت (نیک) برای پرهیز کنندگان (از آن) است ﴿۸۴﴾ کسی که نیکی آورد پس بهتر از آن برای او هست و کسی که بدی آورد پس کسانی که عمل بد کرده‌اند پس جز به آنچه که عمل می‌کرده‌اند مجازات نمی‌شوند ﴿۸۵﴾ همانا کسی که قرآن را بر تو فرض (واجب) کرده هرآینه بازگرداننده تو به محلّ بازگشت است بگو: پروردگرم دانایم است به کسی که هدایت را آورده و کسی که او در گمراهی واضح است ﴿۸۶﴾ و امیدوار نبودی که این کتاب به تو القاء شود (لکن آن) به عنوان رحمت از پروردگارت است، پس تو هرگز پشتیبان کافران مباش ﴿۸۷﴾ و نباید بعد از آنکه به تو نازل شده تو را از آیات خداوند باز دارند و به پروردگارت دعوت کن و هرگز از مشرکین مباش ﴿۸۸﴾ با الله به اله دیگری مخوان (دعوت مکن)، خدایی جز او نیست، هر چیزی هلاک شدنی است مگر وجه او، حکم برای او است و به او بازگردانده می‌شوید.

وَأَتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿۷۷﴾ وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿۷۸﴾ قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرَ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿۷۹﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿۸۰﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿۸۱﴾ فَخَسَفْنَا بِهِ وَبَدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُوهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿۸۲﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَتَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَآنَ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْ لَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيَكَآنَ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿۸۳﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۸۴﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۸۵﴾ إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۸۶﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ ﴿۸۷﴾ وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أَنْزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۸۸﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۲۹- سوره عنکبوت

به نام خداوند بخشنده مهربان

الم (۱) آیا مردم پنداشته‌اند که به همین که بگویند ایمان آورده‌ایم رها می‌شوند و آنها امتحان نمی‌شوند (۲) و البته همانا کسانی را که قبل از آنان بودند امتحان کردیم چه اینکه خداوند البته کسانی را که راست گفتند حتماً آنها را می‌شناسد و البته دروغگویان را می‌شناسد (۳) یا کسانی که اعمال بدی می‌کنند پنداشته‌اند که از ما پیشی می‌گیرند؟! چه بد حکم (فضاوت) می‌کنند (۴) کسی که به لقای خداوند رجا می‌دارد (رغبت می‌کند و طلب می‌کند یا می‌ترسد و می‌گریزد) پس (باید بداند که) قطعاً اجل خداوند البته آمدنی است و او شنوا و دانا است (۵) و کسی که کوشش کند جز این نیست که برای خودش کوشش می‌کند همانا خداوند البته از عالمیان بی‌نیاز است (۶) و کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند البته حتماً بدی‌هایشان را از آنها می‌زدایم و البته حتماً به بهتری که عمل می‌کردند به آنها جزاء می‌دهیم (۷) و به انسان نیکی به والدینش را وصیت (توصیه) کردیم و اگر آن دو (نسبت به تو) کوشیدند تا تو به آنچه که به آن علم نداری به من شرک آوری پس از آن دو اطاعت مکن، بازگشتگاه شما نزد من است آنگاه به شما خبر می‌دهم به آنچه که عمل می‌کرده‌اید (۸) و کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند حتماً آنها را در صالحان داخل می‌کنیم (۹) و از میان مردم کسانی هستند که می‌گویند به خداوند ایمان آورده‌ایم پس وقتی که در (راه) خداوند اذیت می‌شوند فتنه مردم را مانند عذاب خداوند قرار می‌دهند و اگر از پروردگارت یاری آید البته حتماً می‌گویند همانا ما با شما بوده‌ایم آیا خداوند به آنچه که در سینه‌های عالمیان است دانتر نیست؟ (۱۰) و البته حتماً خداوند کسانی که ایمان آورده‌اند را می‌شناسد و البته حتماً منافقان را می‌شناسد (۱۱) و کسانی که کفر ورزیده‌اند به کسانی که ایمان آورده‌اند گفتند: از راه ما پیروی کنید و البته (در این صورت) خطاهای شما را باید متحمل (به دوش کشیدن) شویم و (حال آنکه) آنها چیزی از خطاهای آنان را حامل نیستند همانا آنها البته دروغگویند (۱۲) و البته حتماً بارهای سنگین (سنگینی گناه) خود را و (بارهای) سنگین (دیگری) را با (بارهای) سنگین خود حمل می‌کنند و البته حتماً در روز قیامت از آنچه که افتراء می‌بستند سؤال (مؤاخذه) می‌شوند (۱۳) و همانا نوح را نزد قومش فرستادیم پس در میان آنان هزار سال جز (منهای) پنجاه (سال) (نهد و پنجاه سال) درنگ کرد (۱۴) پس طوفان آنان را در گرفت و آنان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الم (۱) أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (۲) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ (۳) أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (۴) مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَاتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (۵) وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ (۶) وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ (۷) وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (۸) وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ (۹) وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْلَىٰ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ (۱۰) وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ (۱۱) وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (۱۲) وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ (۱۳) وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ (۱۴) فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ (۱۵) وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ

ستمکار بودند، پس او و کشتی نشینان را نجات دادیم و آن را به عنوان نشانه برای عالمیان قرار دادیم ﴿۱۶﴾ و (یادآور یا به آنها یادآوری کن) ابراهیم را آنوقت که به قومش گفت: خداوند را بندگی کنید و از او پروا کنید که آن برای شما بهتر است اگر می‌دانستید ﴿۱۷﴾ جز این نیست که به جای خداوند بت‌هایی را بندگی می‌کنید و با تهمت (دروغین از نزد خود معبود یا شفیع) خلق می‌کنید همانا کسانی را که به جای خداوند عبادت می‌کنید رزقی را برای شما مالک نمی‌شوند پس روزی را نزد خداوند طلب کنید و او را بندگی کنید و از او تشکر کنید که به او بر می‌گردید ﴿۱۸﴾ و اگر تکذیب کنید (پس در آن شگفتی نیست زیرا) که امت‌های قبل از شما هم تکذیب کرده‌اند و جز رساندن واضح (رسالت خود) بر (عهده) رسول نیست ﴿۱۹﴾ آیا ندیده‌اند که چگونه خداوند خلق (آفرینش) را آغاز می‌کند سپس آن را باز می‌گرداند همانا این بر خداوند آسان است ﴿۲۰﴾ بگو: در زمین سیر کنید پس نظر کنید که چگونه خلق کردن را آغاز کرد سپس خداوند نشأت (جهان، پدیده) آخرت را انشاء (ایجاد) می‌کند همانا خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۲۱﴾ عذاب می‌کند کسی را که بخواهد و رحم می‌کند به کسی که بخواهد، و به او بازگردانده می‌شوید ﴿۲۲﴾ و شما در زمین و نه در آسمان عاجز کننده (باز دارنده) نیستید و غیر از خداوند ولی و نه یاری کننده‌ای ندارید ﴿۲۳﴾ و کسانی که به آیات خداوند و لقای او کفر ورزیده‌اند آنان از رحمت من مأیوس شده‌اند و آنان عذابی دردناک دارند ﴿۲۴﴾ پس جواب قوم او (ابراهیم) جز آنکه گفتند که: او را بکشید یا او را بسوزانید نبود، پس خداوند او (ابراهیم) را از آن آتش نجات داد همانا در آن برای قومی که ایمان می‌آورند البته نشانه‌هایی هست ﴿۲۵﴾ و (ابراهیم) گفت: جز این نیست که بت‌هایی را که به جای خداوند اتخاذ کرده‌اید (بر اساس) دوستی بین شما در حیات دنیا است سپس در روز قیامت بعضی از شما بعضی دیگر را تکفیر می‌کنید و بعضی از شما بعضی دیگر را لعن می‌کنید و جایگاه شما آتش است و یاوری ندارید ﴿۲۶﴾ پس لوط به او ایمان آورد و گفت: همانا من مهاجر به سوی پروردگارم هستم همانا او پیروزمند و حکیم است ﴿۲۷﴾ و اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و در ذریه او نبوت و کتاب را قرار دادیم و پاداش او را در دنیا دادیم و همانا او در آخرت البته از صالحان است ﴿۲۸﴾ و لوط را (فرستادیم) آنوقت که به قوم خود گفت: همانا شما البته ننگی (کار زشتی) آورده‌اید که احدی از عالمیان به آن از شما سبقت نگرفته ﴿۲۹﴾ آیا همانا به مردان در می‌آیید و راه را قطع می‌کنید و در محافظتان زشتکاری می‌آورید؟ پس جواب قوم او نبود جز آنکه گفتند: اگر از راستگویان می‌باشی عذاب خداوند را

إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۷﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْتَانًا وَمَتَلَفُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۸﴾ وَإِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿۱۹﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿۲۰﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۱﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿۲۲﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۲۳﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَئِكَ يَكْفُرُوا مِنْ رَحْمَتِي وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۴﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۵﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْتَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿۲۶﴾ فَأَمَنْ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۷﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَأَتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۸﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۲۹﴾ أَتَيْتُمْ لَتَأْتُونَ الرَّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۳۰﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿۳۱﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ

به ما بیاور ﴿۳۰﴾ (لوط) گفت: پروردگارا مرا بر (این) قوم تبهکار یاری ده ﴿۳۱﴾ و چون فرستادگان ما به بشارت نزد ابراهیم آمدند گفتند: همانا ما هلاک کننده اهل این قریه هستیم همانا اهل آن ستمکار می‌باشند ﴿۳۲﴾ (ابراهیم) گفت: همانا لوط در آنجا است، گفتند: ما به کسانی که در آنجا هستند داناتریم، البته او و خانواده‌اش را نجات می‌دهیم جز زنش که از واپس ماندگان می‌باشد ﴿۳۳﴾ و چون که رسولان ما نزد لوط آمدند، به خاطر (آمدن) آنها ناراحت شد و دربارهٔ آنها درمانده (خلقش تنگ) شد و (چون ناراحتی او را دیدند) گفتند: نترس و اندوه مدار همانا ما تو و خانواده‌ات را نجات می‌دهیم به جز زنت که از واپس ماندگان می‌باشد ﴿۳۴﴾ همانا ما به (سبب) آنچه که فسق می‌کرده‌اند عذابی را از آسمان بر اهل این قریه نازل کرده‌ایم ﴿۳۵﴾ و از آنجا برای قومی که تعقل می‌کنند نشانه‌ای واضح را ترک کردیم (بر جای گذاشتیم) ﴿۳۶﴾ و به مدین برادرشان شعیب را (فرستادیم)، پس گفت: ای قوم من، خداوند را بندگی کنید و به روز آخر امید بدارید و مفسدانه در زمین طغیان نکنید ﴿۳۷﴾ پس او را تکذیب کردند، پس زلزله‌ای آنان را در گرفت پس صبحگاهان در خانهٔ خود مرده به رو افتاده بودند ﴿۳۸﴾ و عاد و ثمود را (ذکر کن) و (سرگذشت) خانه‌های آنان برای شما آشکار شده و شیطان اعمال آنان را برای آنها زینت داد پس آنان را از راه بازداشت و (حال آنکه) آنان مستبصر (دارای بصیرت) بودند ﴿۳۹﴾ و قارون و فرعون و هامان را (یاد آوری کن) و همانا موسی با بیته‌هایی نزد آنان آمد پس در زمین استکبار کردند و (حال آنکه) سبقت گیرنده (عاجز کننده) ما) نبودند ﴿۴۰﴾ پس هر کدام را به گناهِش فرو گرفتیم، و به کسانی از آنها بوران (تندباد) شن بر آنها فرستادیم و از میان آنها کسانی را صیحه (غرش مهیب) در گرفت و از میان آنها کسی را او را در زمین فرو بردیم و از میان آنها کسانی را غرق کردیم و خدای را نباشد که به آنان ظلم کند و لکن آنها به خودشان ستم می‌کردند ﴿۴۱﴾ مثل کسانی که به جای خداوند اولیائی را گرفتند مانند مثل عنکبوت است که خانه‌ای اتخاذ کرد همانا سست‌ترین خانه‌ها البته خانهٔ عنکبوت است، اگر می‌دانستند ﴿۴۲﴾ همانا خداوند می‌داند که (در حقیقت امر) به غیر او چیزی را نمی‌خوانند و او پیروزمند و حکیم است ﴿۴۳﴾ و این مثل‌ها آنها را برای مردم می‌زینم و جز دانایان به آنها تعقل نمی‌کنند ﴿۴۴﴾ خداوند آسمان‌ها و زمین را به حق خلق کرد همانا در آن البته نشانه‌ای برای مؤمنین هست ﴿۴۵﴾ آنچه از کتاب که به تو وحی شده را تلاوت کن و نماز را بپا دار همانا نماز از کار زشت و زشتکاری نهی می‌کند و البته ذکر خداوند بزرگتر است و (حال آنکه) خداوند آنچه که (صنوع) می‌کنید را می‌داند.

رُسُلْنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبَشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُو أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿۳۰﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنَنْجِيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْعَابِرِينَ ﴿۳۱﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُونَكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْعَابِرِينَ ﴿۳۲﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۳۳﴾ وَاقْتَدَى تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۳۴﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿۳۵﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذْتَهُمُ الرِّجْفَ فَأَضْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَائِمِينَ ﴿۳۶﴾ وَعَادًا وَثَمُودَ وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسَاكِينِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿۳۷﴾ وَقَارُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ ﴿۳۸﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ فَمِنْهُمْ مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنْ أَعْرَفْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۳۹﴾ مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعُنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعُنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۴۰﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۴۱﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿۴۲﴾ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمُؤْمِنِينَ ﴿۴۳﴾ اِنَّ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

جزء بیست و یکم

۱۶ و با اهل کتاب مگر با کسانی از آنها که ستم کرده‌اند مجادله نکنید مگر (با مجادله‌ای که) آن بهتر (از دیگر مجادلات است) و بگویند: به آنچه که به ما و به شما نازل شده ایمان داریم و خدای ما و خدای شما یکی است و ما بر او تسلیم شده هستیم ۱۷ و این چنین به تو کتاب را نازل کردیم و کسانی که به آنان کتاب (قرآن را) داده‌ایم به آن ایمان می‌آورند و از اینان (نیز) کسانی هستند که به آن ایمان می‌آورند و آیات ما را جز کافران انکار نمی‌کنند ۱۸ و قبل از این تو هیچ کتابی را نمی‌خواندی و آن را با دستان خود نمی‌نوشتی، که آنوقت البته باطل گرایان تردید نمودند ۱۹ بلکه آن آیاتی روشن (و روشنگر) در سینه کسانی است که علم داده شده‌اند و آیات ما را جز ستمکاران انکار نمی‌کنند ۲۰ و گفتند: چرا آیاتی از پروردگارش بر او نازل نشده؟ بگو: جز این نیست که آیات نزد خداوند است و جز این نیست که من بیم دهنده آشکاری هستم ۲۱ آیا برای آنها کافی نمی‌شود که ما کتاب را بر تو (که بی سواد بودی) نازل کرده‌ایم که بر آنان تلاوت می‌شود همانا در آن برای قومی که ایمان می‌آورند البته رحمت و یادآوری هست ۲۲ بگو: خداوند به عنوان شاهد بین من و شما کافی است آنچه که در آسمان‌ها و زمین است را می‌داند و کسانی که به باطل ایمان آورده‌اند و به خداوند کفر ورزیده‌اند آنان همان زینکاران هستند ۲۳ و از تو خواهان عجله در عذاب می‌شوند و اگر زمانی معین نشده بود البته عذاب بر آنها می‌آمد و البته ناگهانی و (در حالی که) آنان شعور نمی‌ورزند بر آنها خواهد آمد ۲۴ از تو خواهان عجله در عذاب می‌شوند و (حال آنکه) همانا جهنم البته محیط بر کافران است ۲۵ (تذکره) آنروز را که عذاب آنها را از بالای آنها و از زیر پاهایشان فرا می‌گیرد و می‌گوید: بچشید (طعم) آنچه را که عمل می‌کردید ۲۶ ای بندگان من که ایمان آورده‌اید همانا زمین من گسترده است و تنها مرا بندگی کنید ۲۷ هر نفسی چشنده مرگ است سپس به ما بازگردانده می‌شوید ۲۸ و کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند البته حتماً آنها را در غرفه‌هایی از جنت جای می‌دهیم که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود، در آن مانند گارند، چه خوب است پاداش عاملین ۲۹ که صبر کردند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند ۳۰ و چه بسیار جنبندگان که روزی خود را حمل نمی‌کنند، خداوند است که به آنها و به شما روزی می‌دهد و او شنوا و دانا است ۳۱ و البته اگر از آنها سؤال کنی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را خلق کرده و خورشید و ماه را مسخر نموده؟ البته حتماً می‌گویند: الله، پس چرا افتراء می‌بندند (بیراهه می‌روند) ۳۲ خداوند روزی را برای کسی از بندگانش که بخواهد می‌گسترده و (یا) برای او تنگ می‌کند همانا خداوند به هر چیزی بسیار دانا است ۳۳ و

۱۶ وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْنَا وَاللَّهُ وَآلِهِمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ۱۷ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ۱۸ وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخْطُ بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ۱۹ بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ۲۰ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ۲۱ أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُثْلَى عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَى لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۲۲ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ بَيِّنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ۲۳ وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُسَمًّى لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۲۴ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ۲۵ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۲۶ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ۲۷ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ۲۸ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ۲۹ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۳۰ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۳۱ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَلَّىٰ يُؤْفَكُونَ ۳۲ اللَّهُ يَسْطُرُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ

اگر از آنها سؤال کنی چه کسی از آسمان آب را فرو فرستاد و زمین را بعد از مرگ آن با آن زنده کرد البته می گویند الله، بگو: ستایش مخصوص خداوند است بلکه بیشتر آنان تعقل نمی کنند ﴿۱۶﴾ و این زندگانی دنیا جز لهو (سرگرمی) و لعب (بازیچه) نیست و همانا سرای آخرت البته آن حیات است اگر می دانستند ﴿۱۷﴾ پس وقتی که در کشتی سوار می شوند خداوند را می خوانند (در حالی که) دین را برای او خالص کرده اند پس چون آنان را به خشکی نجات می دهد آنوقت آنها شرک می ورزند ﴿۱۸﴾ تا به آنچه که به آنان داده ایم ناسپاسی کنند و تا متمتع (برخوردار) شوند پس خواهند دانست ﴿۱۹﴾ و آیا ندیده اند که ما حرم را امن قرار داده ایم؟ و (حال آنکه) مردم از حول (اطراف) ایشان ربه شده می شوند، آیا پس به باطل ایمان می آورند، و به نعمت خداوند کفر می ورزند ﴿۲۰﴾ و چه کسی ظالمتر از کسی است که به دروغ بر خداوند افتراء بست یا چون حق را که نزد او می آید تکذیب کرد آیا در جهنم جایگاهی برای کافران نیست ﴿۲۱﴾ و کسانی که در (راه) ما کوشش می کنند ما البته حتماً آنها را به راه های خود هدایت می کنیم و همانا خداوند البته با نیکو کاران است.

بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۶﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۷﴾ وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَآهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۱۸﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَاؤُا اللَّهِ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿۱۹﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَسْتَمْتَعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿۲۰﴾ أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا مِمَّا وَتَيَحَّطَفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿۲۱﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿۲۲﴾ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

۳۰- سوره روم

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ الم ﴿۲﴾ روم مغلوب شد ﴿۳﴾ در نزدیکترین سرزمین و آنان بعد از غلبه آنها بزودی غلبه خواهند کرد ﴿۴﴾ در اندی سال، قبل از این و بعد از این امر برای خداوند است و در آنروز مؤمنان شادمانی می کنند ﴿۵﴾ از یاری خداوند که به کسی که می خواهد یاری می کند و او عزیز (غالب) و مهربان است ﴿۶﴾ خداوند وعده کرده است، خداوند خلف وعده خود نمی کند و لکن اکثر مردم نمی دانند ﴿۷﴾ ظاهری از زندگانی دنیا را می دانند و آنان از آخرت همچنان غافل هستند ﴿۸﴾ و آیا درباره انفس خود فکر نکرده اند؟ خداوند آسمانها و زمین و مابین آن دو را مگر به حق و با وقت معین خلق نکرد و همانا بسیاری از مردم به ملاقات پروردگارشان البته کافر هستند ﴿۹﴾ و آیا در زمین سیر نکرده اند تا نظر کنند که عاقبت کسانی که قبل از آنها بوده اند چگونه بوده است؟ از لحاظ قوت از آنها قویتر بودند و زمین را شخم زدند (زیرورو کردند) و آن را بیش از آنچه که (اینان) آن را آباد نمودند آباد کردند و رسولانشان با بیته ها نزد آنها آمدند و خداوند (بر آن) نبود تا به آنها ظلم کند و لکن آنها (خود) به خودشان ظلم می کردند ﴿۱۰﴾ سپس عاقبت کسانی که بدی می کردند به اینکه آیات خداوند را دروغ شمردند و آنها را استهزاء می کردند بدتر بود ﴿۱۱﴾ خداوند خلق را آغاز

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ الم ﴿۲﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿۳﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَعْلَبُونَ ﴿۴﴾ فِي بَضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۵﴾ بَنَصِرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۶﴾ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۷﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿۸﴾ أَوْلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿۹﴾ أَوْلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۰﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ أُسَاءُوا

می کند سپس آن را باز می گرداند سپس به او باز گردانده می شوید ﴿۱۲﴾ و روزی که ساعت قائم (برپا) شود مجرمین ناامید می شوند ﴿۱۳﴾ و از میان شرکایشان شیعی نخواهند داشت و به شرکایشان کافر می شوند ﴿۱۴﴾ و روزی که ساعت برپا شود، در آنروز متفرق (پراکنده) می شوند ﴿۱۵﴾ و اما کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کرده اند پس آنها در باغی شادمانی می کنند ﴿۱۶﴾ و اما کسانی که کفر ورزیده اند و آیات ما و ملاقات آخرت را تکذیب کرده اند پس آنان احضار شدگان در عذاب هستند ﴿۱۷﴾ پس خداوند را تسبیح کنید حینی که شام می کنید و حینی که صبح می کنید ﴿۱۸﴾ و (به هنگام) عصر و حینی که ظهر می کنید و ستایش در آسمانها و زمین فقط (شایسته) برای او است ﴿۱۹﴾ زنده را از مرده خارج می کند و مرده را از زنده خارج می کند و زمین را بعد از مرگش زنده می کند و این چنین شما خارج می شوید ﴿۲۰﴾ و از آیات او (یکی این است) که شما را از خاکی خلق کرد سپس آنوقت شما بشری شدید که به تکاپو می افتید ﴿۲۱﴾ و از آیات او این است که از خود شما برای شما زوج هایی را خلق کرد تا به آنها (مؤنث) آرام بگیرید و بین شما دوستی و رحمت قرار داد همانا در آن برای گروهی که تفکر می کنند البتّه نشانه هایی هست ﴿۲۲﴾ و از آیات او خلق آسمانها و زمین است و اختلاف زبان های شما و رنگ هایتان همانا در آن برای عالمان البتّه آیاتی هست ﴿۲۳﴾ و از آیات او خوابتان در شب و روز و طلب کردن شما از فضل او است همانا در آن البتّه برای گروهی که می شنوند آیاتی هست ﴿۲۴﴾ و از آیات او این است برق را به شما ترسناک و امیدوار کننده نشان می دهد و آبی را از آسمان فرو می فرستد که بعد از مرگ زمین با آن (آب) آن را احیاء می کند همانا در آن البتّه برای گروهی که تعقل می کنند نشانه هایی هست ﴿۲۵﴾ و از آیات او این است که آسمان و زمین را به امر خود می ایستاند سپس وقتی که شما را با دعوتی از زمین فرا می خواند آنوقت (به ناگاه) شما خارج می شوید ﴿۲۶﴾ و کسانی که در آسمانها و زمین هستند برای اویند همه برای او فرمانبردار (خاضع منقاد) هستند ﴿۲۷﴾ و او است که خلقت را آغاز می کند سپس آن را باز می گرداند و آن برای او آسانتر است و مثل اعلی (صفات علیا) در آسمانها و زمین برای او است و او پیروزمند و حکیم است ﴿۲۸﴾ (خداوند) برای شما از خودتان مثلی زد، آیا آنچه که دستان شما مالک شده در آنچه که روزی شما کرده ایم شرکائی برای شما هستند؟ و (آیا) شما در آن (با آنها) مساوی می باشید؟ (حال آنکه) از آنها می ترسید همانطور که شما خودتان از یکدیگر می ترسید؟ این چنین آیات را برای گروهی که تعقل می کنند تفصیل می دهیم ﴿۲۹﴾ بلکه کسانی که از هوی هایشان بدون علمی پیروی کردند (به

السَّوَأَىٰ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۱۱﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۲﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿۱۳﴾ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءَ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿۱۴﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُنْفَخُونَ ﴿۱۵﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿۱۶﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿۱۷﴾ فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿۱۸﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿۱۹﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿۲۰﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿۲۱﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۲﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافَ اللَّسَانِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۲۳﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿۲۴﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۵﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرَجُونَ ﴿۲۶﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ ﴿۲۷﴾ وَهُوَ الَّذِي بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۸﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ

كَخَيْفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٣﴾ مُبِينٍ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٢٤﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٢٥﴾ وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا أَذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِحُوا مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٢٦﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٢٨﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِن تُصِبْهُمْ سَيْئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيَهُمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأَوْلِيكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا آتَيْتُم مِّن رَّبًّا لَّيْرَبُو فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُو عِنْدَ اللَّهِ وَمَا آتَيْتُم مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٢﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن يَفْعَلُ مِثْلَ ذَلِكَ مِثْلَ شَيْءٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٣٤﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يُصَدِّعُونَ ﴿٣٦﴾ مَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ

خودشان) ظلم کرده‌اند، پس کیست که هدایت کند کسی را که خداوند گمراه کرده است و یاری کننده‌ای ندارند ﴿۳۰﴾ پس بطور حقگرایانه (راستین) به دین (طریق الی الله)، (یعنی) فطرتی که خداوند مردم را بر آن آفریده است روی بیاور، آن دین استوار است تبدیلی برای خلقت خداوند نیست و لکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۳۱﴾ انابه (بازگشت) کنندگان به سوی آن (دین باشید) و از او بهراسید و نماز را بپادارید و از مشرکان مباحثید ﴿۳۲﴾ از کسانی که دیشان را فرقه فرقه کردند و دسته‌هایی شدند که هر حزبی (گروهی) به آنچه که نزد آنها بود شادمان (سرمت) بودند ﴿۳۳﴾ و وقتی که مردم ضرری را لمس کنند (در حالی که) بازگشت کننده به او هستند پروردگارش را می‌خوانند سپس وقتی که رحمتی از خود به آنها بچشاند آنوقت گروهی از آنان به پروردگارش شرک می‌ورزند ﴿۳۴﴾ تا به آنچه که به آنها داده‌ایم کفران (ناسپاسی) نمایند پس بهره‌مند شوید پس (بعداً) خواهید دانست ﴿۳۵﴾ یا (مگر) بر آنها سلطانی (حجتی) نازل کرده‌ایم که او درباره آنچه که به آن شرک می‌ورزیدند سخن گفته باشد؟ ﴿۳۶﴾ و وقتی که به مردم رحمتی چشاییم به آن شادمان (سرمت) می‌شوند و اگر به آنها به آنچه که دستانشان پیش آورده‌اند بدی برسد آنوقت آنها نومید می‌شوند ﴿۳۷﴾ آیا ندیده‌اند که خداوند برای کسی که بخواهد روزی را بسط می‌دهد و تنگ می‌کند همانا در آن البته برای قومی که ایمان می‌آورند نشانه‌هایی هست ﴿۳۸﴾ و به خویشاوند و به مسکین و به در راه مانده حقیقتش را بده، آن برای کسانی که وجه الله را می‌خواهند بهتر است و آنان همان رستگارانند ﴿۳۹﴾ و آنچه از ربا که داده‌اید تا (مال شما) از اموال مردم زیاد شود پس نزد خداوند زیاد نمی‌شود و آنچه از زکات که داده‌اید (در حالی که) وجه الله را می‌خواهید پس ایشان هستند که آنها فرونی یافتگانند ﴿۴۰﴾ خداوند کسی است که شما را خلق کرد سپس به شما روزی داد سپس شما را می‌میراند سپس شما را زنده می‌کند، آیا از شرکای شما کسی هست که چیزی از اینها را انجام دهد او منزّه و برتر است از آنچه که شریک می‌کنند ﴿۴۱﴾ فساد در خشکی و دریا به خاطر آنچه که دستان مردم کسب کرده‌اند (مرتکب شده‌اند) ظاهر شده تا به آنها (کیفر) بعضی از آنچه را که عمل کردند بچشاند تا بلکه بازگردند ﴿۴۲﴾ بگو: در زمین سیر کنید و نظر کنید که عاقبت کسانی که قبل از شما بودند چگونه بوده است بیشتر آنان مشرک بودند ﴿۴۳﴾ پس به دین استوار روی بیاور قبل از آنکه از سوی خداوند روزی بیاید که ردّ (بازگشت)ی ندارد (اجتناب ناپذیر است) در آنروز که پراکنده (گروه گروه) می‌شوند ﴿۴۴﴾ هر کسی که کفر بورزد پس کفر او علیه (بر زیان او) است و کسانی که عمل صالح کنند پس برای

صَالِحًا فَلَا نُفْسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿۴۵﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿۴۶﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيَّاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۴۷﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَاذْتَمَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۴۸﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كَيْسًا فَتَمْرِي الْوُدْقُ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿۴۹﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُزَلَّ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿۵۰﴾ فَانظُرْ إِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۵۱﴾ وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿۵۲﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿۵۳﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِ الْعُمِّيِّ عَنْ صَلَاتِهِمْ إِنَّ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۵۴﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿۵۵﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿۵۶﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۵۷﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مُعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿۵۸﴾ وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿۵۹﴾ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۶۰﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

خودشان (جنت را) آماده می کنند ﴿۴۵﴾ تا از فضل خود به کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کرده اند پاداش دهد که او کافران را دوست ندارد ﴿۴۶﴾ و از آیات او این است که بادها را به عنوان بشارت دهنده می فرستد و تا از رحمت خویش به شما بچشاند و تا کشتی ها به امر او جاری شوند و تا از فضل او طلب کنید و با ترقب به اینکه شما شکر کنید ﴿۴۷﴾ و همانا قبل از تو رسولانی را نزد قومشان فرستادیم و بیناتی (دلایل روشن و روشنگری) نزد آنها آوردند پس از کسانی که جرم کردند انتقام گرفتیم و یاری کردن مؤمنین به عنوان حق (وظیفه) بر (عهده) ما می باشد ﴿۴۸﴾ خداوند کسی است که بادها را می فرستد پس ابر را جابجا می کند سپس آن را در آسمان آنطوری که بخواهد می گستراند و آنها را به صورت پاره هایی (متراکم) قرار می دهد آنگاه بارش (باران) را می بینی که از خلال آن خارج می شود پس آنوقت آن را به کسانی از بندگانش که می خواهد اصابت می دهد آنوقت آنها شادمان می شوند ﴿۴۹﴾ و اگرچه قبل از آنکه (باران) بر آنها فرو ریخته شود قبل از آن البته ناامید بودند ﴿۵۰﴾ پس نظر کن به آثار رحمت خداوند که چگونه زمین را بعد از مرگ آن احیاء می کند همانا آن البته زنده کننده مردگان است و او بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۵۱﴾ و اگر بادی را (بر زراعات) بفرستیم پس آن را زرد شده ببیند حتماً بعد از آن از سر می گیرند که کفر بورزند ﴿۵۲﴾ پس همانا تو به مردگان نشوانی و به هر وقتی که پشت کنان روی می گردانند دعاء (دعوت) را نشوانی ﴿۵۳﴾ و تو هادی (هدایت کننده) کوران از گمراهیشان نیستی همانا تو نمی شنوانی مگر به کسی که به آیات ما ایمان می آورد و آنها تسلیم هستند ﴿۵۴﴾ خداوند کسی است که شما را از (ماده) ضعیفی خلق کرد سپس بعد از ضعف قوت قرار داد سپس بعد از قوت ضعف و پیری قرار داد آنچه را که می خواهد خلق می کند و او دانا و توانا است ﴿۵۵﴾ و روزی که ساعت برپا می شود مجرمان قسم یاد می کنند که غیر ساعتی درنگ نکرده اند، این چنین بودند که (از حق) منحرف (به دروغ کشانده شدن) می شدند ﴿۵۶﴾ و کسانی که به آنها علم و ایمان (اذعان و انقیاد) داده شده می گویند: همانا (شما) در کتاب خداوند تا روز برانگیخته شدن درنگ کرده اید پس این روز بعث (برانگیخته شدن) است و لکن شما نمی دانستید ﴿۵۷﴾ پس در آنروز معذرت خواستن کسانی که ستم کرده اند به آنها نفع نمی رساند و از آنها دلجویی (طلب رضایت) نمی شود ﴿۵۸﴾ و همانا در این قرآن برای مردم از هر مثلی زده ایم و اگر آیه ای را برای آنها بیاوری البته کسانی که کفر ورزیده اند می گویند: که شما جز باطل گرایان نیستید ﴿۵۹﴾ این چنین خداوند بر قلوب کسانی که نمی دانند مهر می زند ﴿۶۰﴾ پس صبر کن همانا وعده خداوند حق است و مبادا کسانی که یقین ندارند تو را خفیف (سبکسر) کنند.

۳۱- سُورَةُ لُقْمَانَ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الم ﴿۱﴾ این آیات کتاب حکیم ﴿۲﴾ به عنوان هدایت و رحمت برای نیکوکاران است ﴿۳﴾ کسانی که نماز پیا می‌دارند و زکات می‌دهند و آنها به آخرت یقین دارند ﴿۴﴾ آنان بر هدایت از پروردگارشان هستند و آنان همان رستگارانند ﴿۵﴾ و از مردم کسانی هستند که سخن لهو (بیهوده) را می‌فروشند (یا می‌خرند) تا بدون علم از راه خدا گمراه کند (یا گمراه شود) و آن را (راه خدا را) به استهزاء بگیرد آنها عذاب خوارکننده‌ای دارند ﴿۶﴾ و وقتی که آیات ما بر او تلاوت شود به استکبار روی بر می‌تابد که گوئی که آن را نشنیده، مانند اینکه در گوش‌هایش سنگینی است، پس او را به عذابی دردناک بشارت بده ﴿۷﴾ همانا کسانی که ایمان آورده‌اند و به صالحات عمل کرده‌اند جنت‌هایی پر نعمت برای آنان هست ﴿۸﴾ که در آن ماندگارند، وعده خداوند حق است و او عزیز و حکیم است ﴿۹﴾ آسمان‌ها را بدون ستونی که آن را ببینید خلق کرده و در زمین کوه‌ها را افکنده که شما را محکم (نگه) بدارد و در آن از هر جنبنده‌ای پراکند و از آسمان آب را نازل کردیم و در آن از هر زوج (گونه) کرامت‌داری (نیکویی) رویاندم ﴿۱۰﴾ این (مذکورات) خلق (مخلوق) خداوند هستند پس به من نشان دهید که کسانی که غیر از او هستند چه آفریده‌اند بلکه ستمکاران در گمراهی واضحی (بدیهی) هستند ﴿۱۱﴾ و همانا به لقمان حکمت دادیم که خداوند را شکر کن و کسی که شکر می‌کند پس جز این نیست که برای خودش شکر می‌کند و کسی که کفران (ناسپاسی) کند پس همانا خداوند بی‌نیاز و ستوده است ﴿۱۲﴾ و (به یاد آور) آنوقتی را که لقمان و (در حالی که) او به پسرش پند می‌داد به وی گفت: ای پسر کم به خداوند شرک نورز همانا شرک البتّه ظلمی بزرگ است ﴿۱۳﴾ و به انسان درباره (احسان کردن به) پدر و مادرش توصیه (سفارش) کردیم مادرش او را بر سستی (ناتوانی) با ضعف حمل کرد و (از شیر) بازگرفتن او در دو سال است که بر من شکر گزار و بر پدر و مادرت که بازگشت (سرانجام) تنها به من است ﴿۱۴﴾ و اگر آن دو کوشیدند که تو بنابر آنچه که به آن علم نداری به من شرک آوری پس از آن دو اطاعت مکن و در دنیا با آن دو به نیکویی مصاحبت کن و از راه کسی که رو به سوی من دارد پیروی کن ﴿۱۵﴾ سپس بازگشتگاه شما به من است پس به شما خبر می‌دهم به آنچه که عمل می‌کرده‌اید، ای پسر کم، مسلماً (اینگونه است که) اگر آن (چیزی هم) وزن دانه‌ای از خردل باشد که در (جوف) صخره‌ای یا در آسمان‌ها یا در زمین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الم ﴿۱﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿۳﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿۴﴾ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۵﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۶﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَن فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَسَّرَهُ بَعْدَآبِ أَلِيمٍ ﴿۷﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ﴿۸﴾ خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۹﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَاللَّيْلِ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِي أَنْ تُمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ رَوْحٍ كَرِيمٍ ﴿۱۰﴾ هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۱۱﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿۱۲﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿۱۳﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَى وَهْنٍ وَفَصَّالَهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿۱۴﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۵﴾ يَا بُنَيَّ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ

فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَاوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿۱۷﴾ يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۱۸﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرْحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿۱۹﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿۲۰﴾ أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿۲۱﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلَوْ كَانِ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿۲۲﴾ وَمَن يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿۲۳﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزِنكَ كُفْرُهُ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۲۴﴾ نُنْتَعِمُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَنْصُرُهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿۲۵﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۶﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۲۷﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۸﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفَنِينَ وَاحِدَةً إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿۲۹﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلًّا يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۳۰﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ

باشد خداوند آن را می آورد همانا خداوند بسیار ریزین و آگاه است ﴿۱۷﴾ ای پسر کم نماز را برپا بدار و به نیکی امر کن و از بدی نهی نما و بر آنچه که به تو می رسد صبر کن همانا آن از (لوازم) عزم (پایداری در انجام) امور است ﴿۱۸﴾ و (به تکبر) گونه (رُخ) خود را از مردم برنگردان و بر روی زمین خرامنده (سرمست) راه مرو همانا خداوند هیچ خود بزرگ بین فخر فروشی را دوست نمی دارد ﴿۱۹﴾ و در راه رفتن میانه روی کن و از صدایت بگما همانا زشت ترین صداها البته صدای الاغ است ﴿۲۰﴾ آیا ندیده اید؟ که خداوند آنچه که در آسمانها و آنچه که در زمین هست را برای شما مسخر نمود و نعمت های ظاهری و باطنی خود را بر شما فراوان کرد (ارزانی داشت) و از مردم کسانی هستند که بدون علمی و نه هدایتی و نه کتاب نور دهنده ای (روشنی بخشی) درباره خداوند مجادله می کنند ﴿۲۱﴾ و وقتی که به آنها گفته شود: که از آنچه که خداوند نازل کرده است پیروی کنید می گویند: بلکه ما از آنچه که پدرانمان را بر آن یافته ایم پیروی می کنیم آیا حتی اگر شیطان آنها را به سوی عذاب شعله ور می خوانده است؟ ﴿۲۲﴾ و هر کس که وجه خود را به سوی خداوند تسلیم کند و (در حالی که) او نیکوکار است پس به آن ریسمان محکم تمسک جسته و عاقبت امور (منتهی) به خداوند است ﴿۲۳﴾ و کسی که کفر بورزد پس کفر او نباید تو را اندوهناک سازد که مرجع (بازگشتگاه) آنان به ما است پس به آنچه که عمل می کرده اند به آنها خبر می دهیم همانا خداوند به ذات (درون) سینه ها دانا است ﴿۲۴﴾ آنها را اندکی برخوردار می سازیم سپس آنان را به عذابی شدید ناگزیر می کنیم ﴿۲۵﴾ و اگر از آنها سؤال کنی چه کسی آسمانها و زمین را خلق کرده است البته حتماً می گویند: خداوند، بگو: ستایش مر خدای راست، بلکه بیشتر آنان نمی دانند ﴿۲۶﴾ آنچه که در آسمانها و زمین است برای خداوند است همانا خداوند، بی نیاز و ستوده است ﴿۲۷﴾ و اگر آنچه از درخت که در زمین هست، قلم باشند که در مرکب این دریا و بعد از آن در (مرکب) هفت دریا زده شوند کلمات خداوند تمام نمی شوند همانا خداوند چیره و حکیم است ﴿۲۸﴾ خلق کردن شما و نه مبعوث کردن شما جز مانند (خلق کردن و برانگیختن) نفس واحد نیست که خداوند شنوا و بینا است ﴿۲۹﴾ آیا ندیده ای؟ که خداوند شب را در روز فرو می برد و روز را در شب فرو می برد و خورشید و ماه را مسخر کرده است که هر کدام تا زمانی معین روان هستند و اینکه خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است ﴿۳۰﴾ آن به خاطر این است که او حق است و اینکه آنچه که غیر از او می خوانند باطل است و همانا خداوند همو علی (بلند مرتبه) و کبیر (بزرگ) است ﴿۳۱﴾ آیا ندیده ای که کشتی در دریا به نعمت

خداوند روان می‌شود تا از آیاتش به شما نشان دهد همانا در آن برای هر بسیار صبر کننده بسیار شکر کننده البته نشانه‌هایی هست (۳۲) و وقتی که موجی مانند سایه‌بان‌هایی (مرتفع بالای سر آنها) آنها را در بر می‌گیرد خداوند را می‌خوانند (در حالی که) مخلص بر طریق هستند پس چون آنها را (با رساندن) به خشکی نجات دهیم آنگاه تنها عده‌ای از آنها میانه‌رو هستند و جز هر خائن بسیار کفران کننده (پوشاننده، ناسپاس) آیات ما را انکار نمی‌کند (۳۳) ای مردم از پروردگارتان بهراسید و بترسید از روزی که پدر فرزندش را کفایت (بی نیاز) نمی‌کند (نجات نمی‌دهد) و نه فرزند که او کفایت (بی نیاز) کننده پدرش از چیزی می‌باشد، همانا وعده خداوند حق است پس حیات دنیا (هیچگاه) نباید شما را مغرور سازد (غافل کند) و غرور (فریب شیطان) نباید شما را مغرور (غافل) به خداوند سازد (۳۴) همانا (تنها) خداوند است که علم ساعت نزد او است و باران را نازل می‌کند و می‌داند آنچه را که در رحم‌ها است و نفسی نمی‌داند که فردا چه کسب می‌کند و نفسی نمی‌داند در کدام سرزمین می‌میرد، همانا خداوند دانا و آگاه است.

الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ
مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ
﴿٣٣﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظَّلِيلِ دَعَوْا اللَّهَ
مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ
مُقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ
﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَآخِشُوا يَوْمًا لَا
يُجْزِي وَالِدٌ عَنِّ وَوَلَدٌ لَهُ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٍ عَن
وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٣٥﴾ إِنَّ
اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي
الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا
تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

۳۲- سُورَةُ السَّجْدَةِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ الم ﴿۱﴾ تنزیل (نزول تدریجی) کتاب، بدون تردیدی در آن، از پروردگار عالمیان است ﴿۲﴾ آیا آنها می‌گویند که او آن را افتراء بسته بلکه آن حق از پروردگار تو است تا قومی که برای آنها قبل از تو بیم دهنده‌ای نیامده را انذار کنی با ترقب به اینکه هدایت شوند ﴿۳﴾ خداوند کسی است که آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را در شش روز خلق کرد سپس بر عرش ایستاد غیر از او ولی و نه شفیع ندارید آیا پس متذکر نمی‌شوید؟ ﴿۴﴾ او امر را از آسمان به زمین تدبیر می‌کند سپس در روزی که مقدارش از آنچه که می‌شمارید هزار سال است به سوی او عروج می‌کند ﴿۵﴾ آن (عظیم) دانای نهن و آشکار و چیره و مهربان است ﴿۶﴾ که هر چیزی را که آن را خلق کرده نیکو نموده و خلقت انسان را از گلی آغاز کرد ﴿۷﴾ سپس نسل او را از سلاله‌ای (شیره‌ای، چکیده‌ای) همان آب زبون (پست) قرار داد ﴿۸﴾ سپس او را آراست و از روح خود در او دمید و برای شما گوش و چشمان و قلوب قرار داد، چه اندک شکر می‌کنید ﴿۹﴾ و گفتند آیا وقتی که در زمین ناپدید شویم آیا ما در آفرینشی جدید خواهیم بود؟ بلکه آنها به ملاقات پروردگارش کافرند ﴿۱۰﴾ بگو: ملک الموت که موکل بر شما است شما را فوت می‌دهد (می‌میراند) سپس به پروردگارتان بازگردانده می‌شوید ﴿۱۱﴾ و اگر می‌دیدید آنوقت را که مجرمین سرهایشان را نزد پروردگار (مضاف) خود به زیر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ الم ﴿٢﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ
لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَاهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿٤﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ
مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥﴾ يُدَبِّرُ
الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ
كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٦﴾ ذَلِكَ عَالِمُ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٧﴾ الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ
شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ
جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ﴿٩﴾ ثُمَّ سَوَّاهُ
وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ
وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾ وَقَالُوا إِذَا ضَلَلْنَا فِي
الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ
كَافِرُونَ ﴿١١﴾ قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ

بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿۱۳﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُو رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿۱۴﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۵﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۶﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا حُزُوا سَجْدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۱۷﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۱۸﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿۲۰﴾ أَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَأْثُورِ ﴿۲۱﴾ إِنَّمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۲۲﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿۲۳﴾ وَلَنذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلْوَنِ الَّذِي أَمَّا الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۲۴﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿۲۵﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرَّةٍ مِنْ لِقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۲۶﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿۲۷﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۲۸﴾ أَوْلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسَاكِينِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿۲۹﴾ أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿۳۰﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْفَتْحُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۱﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿۳۲﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ

انداخته‌اند (در حالی که می‌گویند) پروردگارا، ما دیدیم و شنیدیم پس ما را بازگردان تا عمل صالح کنیم همانا ما یقین آورده‌ایم ﴿۱۳﴾ و اگر می‌خواستیم البته به هر نفسی هدایتش را (بدون ملاحظه استعداد و استحقاق آن) می‌دادیم و لکن قول من حق است که حتماً جهنم را از جن و مردم همگی مملو می‌کنم ﴿۱۴﴾ پس به خاطر آنکه ملاقات امروزتان را فراموش کردید بچشید همانا ما شما را فراموش کرده‌ایم و عذاب ماندگار را به خاطر آنچه که عمل می‌کردید بچشید ﴿۱۵﴾ جز این نیست که کسانی که وقتی که به آن متذکر می‌شوند به سجده فرو می‌افتند به آیات ما ایمان می‌آورند، و با حمد پروردگارشان تسبیح می‌کنند و آنان استکبار (سرکشی) نمی‌ورزند ﴿۱۶﴾ **سجده واجب** ﴿۱۷﴾ پهلوهایشان از بسترها جدا می‌شود پروردگارشان را به خوف (بیم) و به طمع (امید) می‌خوانند و از آنچه که روزی آنها کرده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۱۸﴾ پس نفسی نمی‌داند که برای آنها به آنچه که عمل می‌کرده‌اند چه پنهان شده‌ای از روشنائی چشم به عنوان پادشاه است ﴿۱۹﴾ آیا پس کسی که مؤمن می‌باشد مانند کسی است که فاسق باشد (البته که) متساوی نمی‌شوند ﴿۲۰﴾ اما کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند پس به (سبب) آنچه که عمل می‌کرده‌اند جنت‌هایی دارند که جایگاهی پذیرا برای آنان است ﴿۲۱﴾ و اما کسانی که فسق کرده‌اند پس جایگاه آنان آتش است هرگاه بخواهند که از آن خارج شوند به آن بازگردانده می‌شوند و به آنها گفته می‌شود: عذاب آتشی که آن را تکذیب می‌کردید بچشید ﴿۲۲﴾ و البته حتماً غیر از عذابی بزرگتر (عذاب احتضار یا قبر یا قیامت) از عذابی پست‌تر (عذاب دنیا) به ایشان بچشانیم راجحاً به اینکه آنها باز گردند ﴿۲۳﴾ و کیست ظالم‌تر از کسی که آیات پروردگارش را یادآوری می‌شود سپس از آنها اعراض می‌کند همانا ما از مجرمین انتقام گیرنده‌ایم ﴿۲۴﴾ و همانا کتاب را به موسی دادیم پس در شک از نزول آن مباش و آن را به عنوان هدایت برای بنی اسرائیل قرار دادیم ﴿۲۵﴾ و چون صبر پیشه کردند و (در حالی که) به آیات ما یقین داشتند از آنان امامانی قرار دادیم که به امر ما هدایت می‌کردند ﴿۲۶﴾ همانا پروردگار تو، در روز قیامت درباره آنچه که در آن با یکدیگر اختلاف می‌کرده‌اند بین آنها فصل (داوری) می‌کند ﴿۲۷﴾ آیا به آنها نشان نداد (آیا نیندیشیده‌اند) که چه بسیار از پیشینیان قبل از آنها را هلاک کردیم (اینک) در مساکن آنان راه می‌روند همانا در آن البته نشانه‌هایی هست آیا پس نمی‌شوند ﴿۲۸﴾ آیا ندیده‌اند که ما آب را به سوی زمین بایر سوق می‌دهیم پس با آن زرعی خارج می‌کنیم که چهارپایانشان و خودشان از آن می‌خورند آیا پس نمی‌بینند؟ ﴿۲۹﴾ و می‌گویند اگر (در این خبر دادن) راستگو می‌باشید این فتح کی است ﴿۳۰﴾ بگو: کسانی که کفر ورزیده‌اند ایمان آوردنشان در روز فتح نفع نمی‌دهد ﴿۳۱﴾ و به آنها نظر (مهلت داده) نمی‌شود پس از آنها اعراض کن و منتظر باش همانا آنان (هم برای آن روز) منتظرند.

۳۳- سوره احزاب

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای پیامبر از خداوند پروا کن و از کافران و منافقان اطاعت مکن همانا خداوند دانا و حکیم می باشد ۲ و از آنچه که از پروردگارت به تو وحی می شود پیروی کن همانا خداوند به آنچه که عمل می کنی آگاه است ۳ و بر خداوند توکل کن و خداوند به عنوان وکیل کافی است ۴ خداوند برای شخصی در جوف (درون سینه) او دو قلب قرار نداده، و ازواج شما که آنها را ظاهر می کنی را مادران شما قرار نداده و پسر خوانده هایتان را پسران شما قرار نداده، آن گفتار شما با دهان های شما است و خداوند حق را می گوید و او به راه (راست) هدایت می نماید ۵ آنها را بر (نام) پدرانشان بخوانید که آن نزد خداوند دادگرانه تر است پس اگر پدران آنان را نمی شناسید پس (آنان) برادران شما در دین و دوستان شما هستند و در آنچه که آن را خطا کرده اید بر شما گناهی نیست و لکن در آنچه که قلب های شما تعمّد (قصد) کرده (گناه هست) و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می باشد ۶ پیامبر به مؤمنین سزاوارتر از خود آنها است و ازواج او مادران آنها هستند و در کتاب خداوند دارندگان ارحام (خویشاوندان) همان مؤمنین و مهاجرین بعضی از آنها از بعضی دیگر سزاوارترند مگر اینکه (بخواید) به اولیاء (دوستان) خود نیکی کنید آن در کتاب مسطور (نوشته شده) می باشد ۷ و آنوقت که از پیامبران پیمانشان را گرفتیم و از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم و از آنها پیمانی محکم گرفتیم ۸ تا از صادقان از صدق آنها سؤال کند و برای کافران عذابی دردناک آماده کرده است ۹ ای کسانی که ایمان آورده اید نعمت خداوند بر شما را در آنوقت که لشکریان به شما هجوم آوردند به یاد آورید که بر آنها بادی (گرد و خاکی شدید) و لشکریانی که آنها را نمی دیدید فرستادیم و خداوند به آنچه که عمل می کردید بینا بود ۱۰ آنوقت که از بالای شما و از پایین شما نزد شما آمدند و آنوقت که چشم ها زاغ (کبود) شده بود و قلب ها به حنجره ها رسیده بود و با گمان هایی (متخالف) به خداوند گمان می بردید ۱۱ در آنجا مؤمنین ابتلاء (امتحان) شدند و با تزلزلی شدید متزلزل شدند ۱۲ و آنوقت که منافقین و کسانی که در قلوب آنها مرض بود گفتند خداوند و رسول او به ما وعده ای مگر به جهت فریب دادن ندادند ۱۳ و آنوقت که گروهی از آنان گفتند: ای اهل یثرب (مدینه) (اینجا) مکان (اقامت کردن) برای شما نیست پس برگردید و گروهی از آنها از نبی اجازه می خواهند (در حالی که) می گفتند همانا خانه های ما بی حفاظ است و (حال آنکه) آن شکاف (بی حفاظ) نبود که (آن را) جز به عنوان فرار اراده نمی کردند ۱۴ و اگر (دشمنان) از اطراف آن (خانه ها) بر آنها داخل می شدند سپس از آنها درخواست فتنه می کردند حتماً آن را می پذیرفتند و در آن مگر اندکی درنگ نمی کردند ۱۵ و (حال آنکه) همانا قبلاً با خداوند عهد کرده بودند که پشت نکنند و

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۲ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۳ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ۴ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمُ اللَّائِي تُظَاهَرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ذَلِكَ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ۵ ادْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَاخْوَانَكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ وَلَكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۶ النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ۷ وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِيثَاقًا غَلِيظًا ۸ لَيْسَ لِلصَّادِقِينَ عَن صَدِيقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ۹ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ۱۰ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظَّنُونَا ۱۱ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ۱۲ وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ۱۳ وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ۱۴ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَأَلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوهُا وَمَا تَلَاكُوهَا إِلَّا يَسِيرًا ۱۵ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُولُونَ الْأَذْيَارَ

وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿٦٦﴾ قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذًا لَا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٧﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٨﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ النَّبَأَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٩﴾ أَشْحَاةٌ عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْحَوْفَ رَأَيْتَهُمْ يُنْظَرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْحَوْفَ سَلَفُوكُمْ بِالنَّسَةِ حِدَادٍ أَشْحَاةٌ عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٧٠﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابَ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَاءِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٧٢﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٧٣﴾ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٧٤﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٥﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَيْتِهِمْ لَمْ يَأْتُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿٧٦﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٧٧﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَّوُّهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٧٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتَّعَنَّ وَأَسْرَحَنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٧٩﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالذَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٨٠﴾ يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبِينَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

عهد خداوند مسئول (مورد سؤال) می باشد ﴿٦٦﴾ بگو اگر از مرگ یا قتل (کشته شدن) فرار کنید هرگز فرار به شما نفع نخواهد رساند و وقتی که (فرار می کنید) جز اندکی متمتع (بهره مند) نمی شوید ﴿٦٧﴾ بگو: کیست آنکه شما را در برابر خداوند اگر بدی برای شما اراده کند حفظ می کند یا برای شما اراده رحمت می کند و (حال آنکه) غیر از خداوند ولی و نه نصیری برای خود نمی یابد ﴿٦٨﴾ به تحقیق خداوند به تعویق اندازندگان (سست شدگان از جنگ کردن) از شما و گویندگان به برادرانشان که به سوی ما بیاید را می شناسد و به جنگ نمی آیند مگر اندکی ﴿٦٩﴾ (در خیر شما) به شما بخیل هستند پس وقتی که ترس فرا برسد آنها را می بینی که به تو می نگرند (در حالی که) چشم هایشان (در حلقه ها) دور می زند مانند کسی که از (نزول) مرگ بیهوشی او را می برد و وقتی که ترس برود با زبان تیز به شما زخم زبان می زند (در حالی که) بر خیر بخیل هستند آنان ایمان نیآورده اند پس خداوند اعمال آنان را بیهوده (باطل، تباه) کرد و این بر خداوند آسان می باشد ﴿٧٠﴾ می پنداشتند که احزاب (گروه ها) هنوز نرفته اند و اگر احزاب باز آیند دوست می دارند (آرزو می کنند) که ای کاش در اعراب بادیه نشین می بودند، از اخبار شما می پرسند و اگر در میان شما بودند جز اندکی نمی جنگیدند ﴿٧١﴾ همانا برای شما برای کسی که به خداوند و به روز آخر امید می دارد و خداوند را بسیار ذکر می کند در رسول خدا الگوی (خصلت) نیکی می باشد ﴿٧٢﴾ و چون مؤمنین (خالص) احزاب را دیدند گفتند: این آنچه است که خداوند و رسولش به ما وعده داده اند و خداوند و رسولش راست گفته اند و به آنها جز ایمان و تسلیم نیفزود ﴿٧٣﴾ مردانی از مؤمنین هستند که به آنچه که بر آن با خداوند عهد بسته بودند راستی کردند و از میان آنها کسانی تعهدشان را اداء کردند (جان بر سر پیمان نهادند) و از آنها کسانی هستند که منتظرند و (پیمان خود را) با تبدیلی تبدیل نکردند ﴿٧٤﴾ تا خداوند به (سبب) صدق آنها به صادقین جزاء دهد و منافقین را اگر بخواهد عذاب می کند یا بر آنها توبه (التفات) می کند همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿٧٥﴾ و خداوند کسانی که کفر ورزیده اند را با غیظ (خشم و کینه) آنها رد کرد (در حالی که) به خیری (مال، غنیمت، پیروزی) نرسیدند و خداوند جنگ را از مؤمنان کفایت کرد (رد کرد) و خداوند قوی و چیره می باشد ﴿٧٦﴾ و کسانی از اهل کتاب که از آنها (احزاب) پشتیبانی کرده بودند را از سنگرهایشان فرود (پائین) آورد و در قلوب آنها ترس افکند که گروهی را می گشتید و گروهی را اسیر می کردید ﴿٧٧﴾ و زمین آنها و دیارشان و اموالشان و سرزمینی که در آن قدم نگذاشته بودید را به شما میراث داد و خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿٧٨﴾ ای پیامبر به ازواجت بگو: اگر زندگانی دنیا و زینت آن را می خواهید پس بیاید بهره مندتان سازم و شما (زنان) را با رها کردن زیبا (به پسندیدگی) رها کنم ﴿٧٩﴾ و اگر خداوند و پیامبر او و سرای آخرت را می خواهید پس همانا خداوند برای نیکو کاران از شما (زنان) پاداشی عظیم آماده کرده است ﴿٨٠﴾ ای زنان پیامبر کسی از شما که فاحشه ای (که فُح آن) واضح شده (است) بیاورد عذاب او به دو برابر مضاعف می شود و آن بر خداوند آسان می باشد.

جزء بیست و دوم

۳۱) و هر کس از شما (زنان) که از خداوند و رسولش فرمانبرداری (فروتی) کند و به صالحی عمل کند پاداش او را به او دو برابر می‌دهیم و برایش روزی کریمانه‌ای آماده کرده‌ایم ۳۲) ای زنان پیامبر شما مانند احدی از زنان نیستید اگر تقوا پیشه کنید، و در سخن گفتن خضوع (نرمی و نازکی) نکنید که کسی که در دلش مرضی است طمع کند، و سخن نیک بگوید ۳۳) و در خانه‌هایتان قرار (آرام) بگیرید (بمانید) و با زینت نمایی مانند (دوران) جاهلیت پیشین زینت خود را به نمایش مگذارید و نماز را بپا دارید و زکات بدهید، و از خداوند و رسولش اطاعت کنید جز این نیست که خداوند می‌خواهد تا پلیدی را از شما اهل بیت ببرد و شما را با تطهیر کردن پاک نماید ۳۴) و یاد کنید آنچه را که در خانه‌هایتان از آیات خداوند و حکمت تلاوت می‌شود همانا خداوند لطیف و آگاه می‌باشد ۳۵) همانا مردان مسلمان و زنان مسلمان و مردان مؤمن و زنان مؤمنه و مردان فروتن و زنان فروتن و مردان راستگو و زنان راستگو و مردان صابر و زنان صابر و مردان خاشع و زنان خاشع و مردان صدقه‌دهنده و زنان صدقه‌دهنده و مردان روزه‌دار و زنان روزه‌دار و مردان حافظ فروج (شکاف‌ها، عورات) خود و زنان حافظ فروج خود و مردان بسیار ذکر خدا کننده و زنان بسیار ذکر خدا کننده برای آنها آموزش و اجری عظیم مهیا کرده است ۳۶) و برای مؤمن و نه مؤمنه نباشد که وقتی خداوند و رسولش به امری حکم می‌کنند آنها از امر (کار) خود اختیاری داشته باشند و هر کس که خداوند و رسولش را عصیان کند پس به تحقیق با گمراهی آشکاری گمراه شده است ۳۷) و آنوقت که گفتی به کسی که خداوند به او انعام کرده و تو (نیز) به او نعمت داده‌ای که زوجهات را برای خود نگهدار و از خداوند بترس و (حلال آنکه) آنچه را که خداوند آن را آشکار می‌کند در نفس خویش مخفی می‌کردی و از مردم می‌ترسیدی و (حلال آنکه) خداوند سزاوارتر است که از او بترسی پس چون حاجت زید از او (مؤنث) قضاء شد او را تزویج تو کردیم تا اینکه بر مؤمنان در (ازدواج با) ازواج داعیه‌دارانشان (بسرخواننده‌هایشان) وقتی که حاجت از آنها (مؤنث) قضاء می‌شود حرجی نباشد و امر خداوند انجام شده باشد (عملی می‌شود) ۳۸) بر پیامبر در آنچه که خداوند برای او فرض کرده حرجی از سنت خداوند در کسانی (از انبیاء) که قبلاً در گذشته‌اند نباشد و امر خداوند تقدیری مقدر شده می‌باشد ۳۹) کسانی که رسالات (پیام‌ها، مأموریت‌ها) خداوند را می‌رسانند و از او می‌ترسند و از احدی جز خداوند نمی‌ترسند و خداوند به عنوان حسابگر کافی است ۴۰) محمد پدر هیچیک از رجال (مردان، اشخاص، فرزندان ذکور) شما نمی‌باشد و لکن رسول خدا و خاتم النبیین (زینت) پیامبران است و خداوند به هر چیزی دانا است ۴۱) ای کسانی که ایمان آورده‌اید خداوند را با ذکر کثیر (بسیار) ذکر کنید ۴۲) و او را در صبح و شام تسبیح کنید ۴۳) او کسی است که بر شما درود می‌گوید (رحم می‌کند) و ملائکه او تا شما را از (حجاب) تاریکی‌ها به سوی نور خارج کند و به مؤمنان مهربان

۳۱) وَمَنْ يَفْتَنُ مِنْكُمْ لَللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِيهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ۳۲) يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ اِنْ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۳۳) وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْاُولٰٓئِ وَاقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَاطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ اِنَّمَا يُرِيدُ اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ۳۴) وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰٓى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيْفًا خَبِيرًا ۳۵) اِنَّ الْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِيْنَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالصّٰدِقَاتِ وَالصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰبِرَاتِ وَالْخٰشِعِيْنَ وَالْخٰشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِيْنَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصّٰئِمِيْنَ وَالصّٰئِمَاتِ وَالْحٰفِظِيْنَ فُرُوْجَهُمْ وَالْحٰفِظَاتِ وَالذّٰكِرِيْنَ اللّٰهَ كَثِيْرًا وَالذّٰكِرَاتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا ۳۶) وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَّلَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضٰى اللّٰهُ وَرَسُولُهُ اَمْرًا اَنْ يَكُوْنَ لَهُمُ الْخِيْرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا مُّبِيْنًا ۳۷) وَاذْ تَقُوْلُ لِلَّذِيْ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَخُفْيِ فِيْ نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيْهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشَاهُ فَاَمَّا قَضٰى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَا كَهَا لِيْكَى لَا يَكُوْنَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ حَرَجٌ فِىْ اَزْوَاجِ اَدْعِيَائِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَّكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا ۳۸) مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهٗ سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَّكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَّقْدُوْرًا ۳۹) الَّذِيْنَ يُبَلِّغُوْنَ رِسَالَاتِ اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَّلَا يَخْتَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ وَكَفَى بِاللّٰهِ حَسِيْبًا ۴۰) مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبًا اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَّلٰكِنْ رَّسُوْلَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّيْنَ وَّكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ۴۱) يَا اَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا كَثِيْرًا ۴۲) وَسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ۴۳) هُوَ الَّذِيْ يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهٗ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ

إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿۴۴﴾ تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ
 سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿۴۵﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ
 شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿۴۶﴾ وَدَاعِيَا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا
 مُبِينًا ﴿۴۷﴾ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا
 ﴿۴۸﴾ وَلَا تَطْعَمِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذَاهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى
 اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۴۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا
 نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ
 فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا فَمَتَّعُوهُنَّ
 وَسَرَخُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿۵۰﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ
 أَزْوَاجَكَ اللَّاتِي آتَيْتَ أَجْرَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا
 آفَاءَ اللَّهِ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمَّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ
 خَالَكَ وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ اللَّاتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً
 مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ
 يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا
 فَرَضْنَا عَلَيْكُمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا
 يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۵۱﴾ تُرْجِي
 مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوِي إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ وَمَنْ ابْتَغَيْتِ
 مِنْ عَزَلَتِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَى أَنْ تَقَرَّ
 أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَجْزَلَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿۵۲﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ
 النِّسَاءُ مِنْ بَعْدِ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِيَهُنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ
 أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى
 كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿۵۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ
 النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ غَيْرِ نَاطِرِينَ إِنَّهُ
 وَلَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا
 مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ
 فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا
 سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ
 أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ
 اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ
 كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿۵۴﴾ إِنْ تُبَدُّوا شَيْئًا أَوْ خُفِّفُوا فَإِنَّ اللَّهَ

می‌باشد ﴿۴۴﴾ درود آنها در روزی که او را ملاقات می‌کنند سلام است و برای آنها پاداشی
 کریمانه آماده کرده است ﴿۴۵﴾ ای پیامبر همانا ما تو را به عنوان شاهد و به عنوان بشارت دهنده و
 به عنوان بیم دهنده فرستادیم ﴿۴۶﴾ و به عنوان دعوت کننده به سوی خداوند به اذن خود و
 چراغی فروزان ﴿۴۷﴾ و به مؤمنین بشارت بده به اینکه از خداوند فضلی بزرگ برای آنها هست
 ﴿۴۸﴾ و از کافران و منافقان اطاعت مکن و از اذیتشان در گذر و بر خداوند توکل کن و خداوند
 به عنوان وکیل کافی است ﴿۴۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که مؤمنات را به نکاح در
 می‌آوردید سپس (اگر) قبل از آنکه با آنها همبستر شوید آنها را طلاق دادید پس از سوی شما
 عدله‌ای بر عهده آنها نیست که آن را بشمارید پس آنها (زنان) را بهره‌مند سازید و آنها (زنان) را
 با تسریحی (رها کردنی) زیبا (به پسندیدگی) رها کنید ﴿۵۰﴾ ای پیامبر، ما برای تو حلال کردیم
 (آن) ازواج تو را که اجر (مهر) آنها (مؤنث) را داده‌ای و آنچه که دستانت مالک شده
 (کنیزان) از آنچه که خداوند بر تو غنیمت داد و دختران عمویت و دختران عمه‌هایت و
 دختران داییت و دختران خاله‌هایت که با تو هجرت کرده‌اند و زن مؤمنه‌ای که خودش را به
 پیامبر بخشیده اگر پیامبر بخواهد که او (مؤنث) را نکاح کند این خالص (فقط مخصوص)
 برای تو است نه مؤمنین، همانا ما می‌دانیم که درباره‌ی ازواجشان و آنچه (از کنیزان) که دستشان
 مالک شده بر آنان چه فرض (واجب) کرده‌ایم، تا اینکه بر تو حرجی نباشد و خداوند بسیار
 آمرزنده و مهربان می‌باشد ﴿۵۱﴾ (مضاجعت با) کسی از آنها (زنان) را که می‌خواهی به تعویق
 (تأخیر) انداز و کسی را که می‌خواهی نزد خود منزل بده و از کسانی که (از آنها) (زنان) کناره
 گرفته‌ای کسی را طلب کنی پس گناهی (باکی) بر تو نیست آن نزدیک‌تر است به اینکه
 چشمان آنها (ازواجت) روشن شود و محزون نشوند و همگی به آنچه که به آنها داده‌ای
 راضی شوند، و خداوند آنچه که در قلوب شما است را می‌داند و خداوند دانا و بردبار می‌باشد
 ﴿۵۲﴾ بعد از آن زنان (مذکور در آیه سابق) (دیگر) برای تو حلال نمی‌شود و نه اینکه ازواجی
 (دیگر غیر مذکورات در آیه سابق) را جایگزین آنها (مؤنث) کنی و اگرچه حُسن (زیبایی)
 آنها تو را به شگفت آورد مگر آنچه که دست تو مالک شده (کنیزات) و خداوند بر هر
 چیزی بسیار مراقب است ﴿۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید به خانه‌های پیامبر داخل مشوید
 مگر آنکه به شما اجازه داده شود برای (صرف) خوراکی نه (در حالی که) منتظر پختن آن
 (شوید) و لکن وقتی که دعوت می‌شوید پس داخل شوید و وقتی که اطعام شدید پس متشر
 شوید و سرگرم به سخن مشوید که آن کار شما نبی را اذیت می‌کند و از شما حیاء می‌کند و
 خداوند از (بیان) حق حیاء نمی‌کند و وقتی که از آنها (زنان) متاعی را درخواست می‌کنید
 پس از آنسوی پرده از آنها درخواست کنید آن برای قلوب شما و قلوب آنها (زنان) پاک‌تر
 است و بر شما نباشد که رسول خدا را اذیت کنید و اینکه بعد از او ازواج او را ابدانکاح نکنید
 ﴿۵۴﴾ که آن کار شما نزد خداوند بسیار بزرگ می‌باشد اگر چیزی را آشکار کنید یا آن را

کَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿۵۵﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿۵۶﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۵۷﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿۵۸﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بغيرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿۵۹﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَلزَّوْجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذِينَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۶۰﴾ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لِنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿۶۱﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ظَفَفُوا أُخِدُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا ﴿۶۲﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿۶۳﴾ يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿۶۴﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿۶۵﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ فِيهَا وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۶۶﴾ يَوْمَ تَقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ ﴿۶۷﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا ﴿۶۸﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمُ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿۶۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿۷۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿۷۱﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿۷۲﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿۷۳﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

مخفی کنید پس همانا خداوند به هر چیزی دانا می‌باشد ﴿۵۵﴾ (در رعایت حجاب) باکی بر آنها (زنان) نیست درباره پدرانشان و نه پسرانشان و نه برادرانشان و نه پسران برادرانشان و نه پسران خواهرانشان و نه زنانشان و نه آنچه که دستانشان مالک شده (بردگانشان) و (ای زنان) از خداوند پروا کنید که خداوند بر هر چیزی بسیار شاهد (مشاهده کننده) است ﴿۵۶﴾ همانا خداوند و ملائکه او بر نبی درود می‌گویند ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر او درود گزارید و با تسلیم شدن تسلیم شوید ﴿۵۷﴾ همانا کسانی که خداوند و رسولش را اذیت می‌کنند خداوند آنها را در دنیا و آخرت لعن (دور کردن) می‌کند و برای آنها عذابی خوار کننده آماده کرده است ﴿۵۸﴾ و کسانی که مؤمنین و مؤمنات را بدون آنکه (معصیتی) کسب کرده باشند اذیت می‌کنند پس تهمتی را متحمل شده‌اند و (آن) گناهی آشکار است ﴿۵۹﴾ ای پیامبر به ازواجت و دخترانت و زنان مؤمنین بگو که روپوششان را بر خود فرو اندازند که آن نزدیکترین است (به تمیز آنها) به اینکه آنها شناخته شوند و (مورد) اذیت (واقع) نشوند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۶۰﴾ البته اگر منافقین و کسانی که در قلوبشان مرض هست و شایعه پراکنان در مدینه باز نایستند البته حتماً تو را بر آنان بر می‌گماریم سپس در آنجا جز اندکی در مجاور تو نمی‌مانند ﴿۶۱﴾ لعن (طرد) شدگان هر جا که یافت شدند گرفته شوند و به کشته شدنی سخت کشته شوند ﴿۶۲﴾ این سنت خداوند است که در میان کسانی که قبلاً در گذشته‌اند بوده و برای سنت خداوند هرگز تبدیلی نمی‌یابی ﴿۶۳﴾ مردم از تو درباره ساعت می‌پرسند بگو: جز این نیست که علم آن نزد خداوند است و تو چه می‌دانی شاید ساعت نزدیک باشد ﴿۶۴﴾ همانا خداوند کافران را لعن (طرد) کرده و برای آنان آتشی سوزان آماده کرده است ﴿۶۵﴾ همیشگی در آن ماندگارند، ولی و نه یآوری نمی‌یابند ﴿۶۶﴾ روزی که روی‌هایشان در آتش زیرورو (دگرگون) می‌شود می‌گویند: ای کاش ما از خداوند اطاعت کرده بودیم و از رسول اطاعت کرده بودیم ﴿۶۷﴾ و گویند: پروردگارا همانا ما از رؤسای (پیشوایان) خود و بزرگانمان که ما را از راه گمراه کردند اطاعت کردیم ﴿۶۸﴾ (ای) پروردگار ما عذابی دو چندان به آنها بده و آنها را با لعنتی بزرگ لعن (طرد) کن ﴿۶۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید مانند کسانی نباشید که موسی را اذیت کردند پس خداوند او را از آنچه که می‌گفتند مبرأ نمود و او نزد خداوند وجیه (آبرومند) بود ﴿۷۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خداوند پروا کنید و با گفتار استوار (سخن) بگوئید ﴿۷۱﴾ تا اعمالتان را برای شما اصلاح کند و ذنوب (گناهان) شما را برای شما بیاورد و کسی که از خداوند و رسولش اطاعت کند پس همانا به رستگاری عظیمی کامیاب شده است ﴿۷۲﴾ همانا ما امانت را بر آسمان‌ها و زمین و کوه‌ها عرضه کردیم پس ابا کردند که آنها را حمل کنند و از آن هراس داشتند و (لکن) انسان آن را حمل کرد که او بسیار ظالم و بسیار نادان بود ﴿۷۳﴾ تا خداوند منافقان و منافقات و مشرکان و مشرکات را عذاب کند و خداوند بر مؤمنین و مؤمنات توبه (التفات) می‌کند و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان می‌باشد.

۳۴- سُبْحَانَ رَبِّيَ السَّبْأِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ستایش برای خداوندی است که آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست برای او هستند و در آخرت ستایش تنها برای او است و او حکیم و آگاه است ۲ آنچه که در زمین فرو می‌رود و آنچه که از آن خارج می‌شود و آنچه که از آسمان نازل می‌شود و آنچه که در آن عروج می‌کند را می‌داند و او مهربان و بسیار آمرزنده است ۳ و کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند: (آن) ساعت نزد ما نمی‌آید بگو: قسم به پروردگارم که دانای غیب است، بلی، حتماً و حتماً نزد شما خواهد آمد، ذره مثقالی در آسمانها و نه در زمین از او پنهان نمی‌شود و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر (از آن نیست) مگر آنکه در کتاب مبین (روشنگر) هست ۴ تا به کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند پاداش دهد آنان آمرزش و روزی کریمانه‌ای دارند ۵ و کسانی که در (جهت رد) آیات ما کوشش کردند که عاجز کننده (بازدارنده از ایمان آوردن مردم) باشند آنها عذابی دردناک از رجز (پلیدی) دارند ۶ و کسانی که علم داده شده‌اند می‌بینند که آنچه که از پروردگارت به تو نازل شده همان حق است و به راه (خداوند) پیروزمند ستوده هدایت می‌کند ۷ و کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند: آیا شما را به مردی راهنمایی کنیم که (به امر عجیبی) به شما خبر می‌دهد که وقتی که متلاشی، کلاً پوسیده بشوید، آنگاه شما در خلقت جدیدی خواهید بود ۸ آیا دروغی را بر خداوند افتراء زده؟ یا او دچار جنون است؟ بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند (خود) در عذاب و گمراهی دور هستند ۹ آیا پس آنچه از آسمان و زمین که بین دستانشان (نزدشان) است و آنچه که پشت (سر) آنهاست را ندیده‌اند (نظر نکرده‌اند یا کور شده‌اند که ندیده‌اند) که اگر بخواهیم زمین را به آنها خسف (پوشانیدن، فرو بردن، ماه گرفتگی) می‌کنیم یا بر آنها کسفی (بدحالی، آفتاب گرفتگی) از آسمان فرو می‌افکنیم همانا در آن برای هر بنده بازگشت کننده‌ای البته نشانه‌ای هست ۱۰ و همانا از خود فضلی به داوود دادیم (گفتیم) ای کوهها و ای (پرندگان) با او هم‌آواز شوید و آهن را برای او نرم کردیم ۱۱ که زره‌های گشاد بساز و در (ساخت) حلقه‌ها اندازه‌گیری کن و عمل صالح کنید همانا من به آنچه که عمل می‌کنید بصیر هستم ۱۲ و برای سلیمان باد را (رام کردیم) که (سیر) صبحگاهی آن یک ماه (راه بود) و (سیر) عصرگاهی آن یک ماه (راه بود) و چشمه مس گداخته را برای او روان کردیم و از جنّ کسانی بودند که با اجازه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْحَكِيمُ ۲ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْعَفُورُ ۳ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَالِمِ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ۴ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۵ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزِ أَلِيمٍ ۶ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۷ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُبَيِّنُكُمْ إِذَا مُرِّقْتُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَنفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۸ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ۹ أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ نَشْأًا نَحْسِفُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطُ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ۱۰ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ مِنَّا قُضْلًا يَا جِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ وَآتَيْنَاهُ الْحَدِيدَ ۱۱ أَنْ أَعْمَلَ سَابِغَاتٍ وَقَدَّرَ فِي السَّرْدِ وَعَامَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۱۲ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ غُدُوها شَهْرٌ وَرَوَّاحُها شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَظْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ إِذِ ابْنُ رَبِّهِ وَمَنْ يَنْزِعُ

پرودگارش در بین دستان (نزد) او عمل (کار) می کردند و هر کس از آنان که از امر ما سرپیچی کند از عذاب شعله آتش به او می چشانیم ﴿۱۳﴾ آنچه را که می خواست از برج هایی بلند و تمثال ها (تندیس ها) و قدح ها مانند حوض ها (استخرها) و دیگ هایی پابرجا برای او می ساختند ای آل داوود به جهت شکرگزاری عمل کنید و اندکی از بندگان من بسیار شاکر هستند ﴿۱۴﴾ پس چون مرگ را بر او قضاء (حکم) کردیم (کسی) جز جنبنده زمین (موریانه) که عصایش را می خورد آنها را به مرگ او راهنمایی نکرد پس چون (بر زمین) افتاد جنّ پی بردند که اگر غیب می دانستند در آن عذاب خوار کننده نمی ماندند ﴿۱۵﴾ همانا برای (قوم) سبا در مسکنشان دو باغستان از (سمت) راست و (سمت) چپ به عنوان نشانه بود، از روزی پرودگارتان بخورید و بر او شکر کنید، (این) شهری پاک است و پروردگار بسیار آمرزنده است ﴿۱۶﴾ پس اعراض کردند آنگاه بر آنها سیلی ویرانگر فرستادیم و دو باغستان آنها را به دو باغستان دارای خوردنی هایی (میوه هایی) تلخ و درختان شوره زار (گز) و چیزی کم از سدر بدل کردیم ﴿۱۷﴾ با آن به (سبب) آنچه که کفر (ناسپاسی) ورزیدند به آنان جزاء دادیم و آیا جز بسیار کفران کننده (ناسپاس) را مجازات می کنیم؟ ﴿۱۸﴾ و بین آنها و قریه هایی که در آنها برکت دادیم قریه های (آبادی های) آشکاری را (متصل به هم) قرار دادیم و سیر کردن در میان آنها را مقدر (میسر) کرده بودیم شب ها و روزها در امتیّت در آنها سیر کنید ﴿۱۹﴾ پس گفتند: (ای) پرودگار ما بین سفرهای ما دوری (مسافت) انداز و به خودشان ظلم کردند پس آنها را حکایت هایی قرار دادیم و آنها را همگی پراکنده شده (تار و مار) پراکنده کردیم همانا در آن برای هر بسیار صبر کننده بسیار شاکر البتّه نشانه هایی هست ﴿۲۰﴾ و همانا ابلیس گمان خود را بر آنها راست نشان داد پس جز گروهی از مؤمنین (همه) از او پیروی کردند ﴿۲۱﴾ و (حال آنکه) او بر آنها سلطه ای نداشت مگر تا کسی که به آخرت ایمان می آورد را از کسی که او از آن در شکّ است معلوم کنیم و پرودگار تو بر هر چیزی پاسدارنده است ﴿۲۲﴾ بگو: کسانی را که (بدون اذن) غیر از الله می پنداشتید بخوانید آنها در آسمان ها و نه در زمین مالک مثقال ذره ای نمی شوند و در آن دو شراکتی ندارند و از آنها پشتیبانی ندارند ﴿۲۳﴾ و شفاعت نزد او جز برای کسی که به او اجازه داده شده نفع نمی رساند تا آنوقتی که اضطراب از قلوب آنها رفع شود (به آنها) می گویند: پروردگار شما چه گفت؟ آنها می گویند: حق را و او علیّ (والا) و کبیر (بزرگ) است ﴿۲۴﴾ بگو: چه کسی از آسمان ها و زمین به شما روزی می دهد؟ بگو: الله، و همانا ما یا شما البتّه بر هدایت یا در گمراهی واضحی (بدیهی) هستیم ﴿۲۵﴾ بگو: از

مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقُهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۳﴾
يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحَارِبٍ وَتَمَائِيلٍ
وَجَفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍ اعْمَلُوا آلَ
دَاوُودَ شُكْرًا وَقَلِيلٍ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورِ ﴿۱۴﴾
فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَى مَوْتِهِ إِلَّا
دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ
الْحِجْنُ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْعَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي
الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿۱۵﴾ لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ
آيَةٌ جَنَّاتٍ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ
رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلَدَهُ طَيِّبَةً وَرَبِّ عَفُورٍ ﴿۱۶﴾
فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ
وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْنِ ذَوَاتِي أُكُلٍ حَمْطٍ
وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِنْ سَدْرِ قَلِيلٍ ﴿۱۷﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ
بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكُفُورَ ﴿۱۸﴾
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا
فُرُى ظَاهِرَةً وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا
لَيَالِيً وَيَوْمًا آمِنِينَ ﴿۱۹﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ
أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَا لَهُمْ
أَحَادِيثَ وَمَزَقْنَا لَهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ
صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿۲۰﴾ وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ
ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا قَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۲۱﴾ وَمَا
كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا لِيَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ
بِالْآخِرَةِ مَنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿۲۲﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ
دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ
وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍَ وَمَا لَهُ
مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ ﴿۲۳﴾ وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ
إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا
مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ
﴿۲۴﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
قُلِ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَى هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ

آنچه که ما جرم کرده‌ایم شما سؤال (بازخواست) نمی‌شوید و از آنچه که شما عمل می‌کنید ما سؤال (بازخواست) نمی‌شویم ﴿۲۱﴾ بگو: پروردگار ما بین ما (و شما) را جمع می‌کند سپس بین ما (و شما) به حق فتح (حکم) می‌کند و او فتاح (گره‌گشا، داور) و دانا است ﴿۲۲﴾ بگو: کسانی را که به عنوان شریک به او ملحق کرده‌اید به من نشان دهید، اینطور نیستند، بلکه او خدای چیره و حکیم است ﴿۲۳﴾ و ما تو را مگر به عنوان بشارت دهنده و بیم دهنده برای همه مردم نفرستادیم و لکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۲۴﴾ و می‌گویند اگر راستگو می‌باشید این وعده کی است؟ ﴿۲۵﴾ بگو روزی که میعاد شما است ساعتی از آن تأخیر نمی‌شود و تقدیم نمی‌شود ﴿۲۶﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند هرگز به این قرآن و نه به کسی که آن بین دستانش است ایمان نخواهیم آورد و اگرچه آنوقت را می‌بینی که ستمکاران نزد پروردگارشان متوقف شده‌اند که بعضی از آنها این گفتار را به بعضی (دیگر) رجوع می‌دهند، کسانی که مستضعف شده‌اند به کسانی که استکبار ورزیده‌اند می‌گویند اگر شما نبودید حتماً ما ایمان می‌آوردیم ﴿۲۷﴾ کسانی که استکبار ورزیدند به کسانی که مستضعف شدند می‌گویند: آیا ما با شما در برابر هدایت شدن بعد از آنوقت که نزد شما آمد مقابله کردیم بلکه شما (خود) مجرم بودید ﴿۲۸﴾ و کسانی که مستضعف شدند به کسانی که استکبار ورزیدند می‌گویند بلکه فریب شب و روز است آنوقت که به ما امر کردید که به خداوند کفر بورزیم و برای او همتیانی قرار دهیم و چون عذاب را دیدند پشیمانی را پنهان داشتند و غل‌ها را در گردن‌های کسانی که کفر ورزیدند قرار دادیم آیا جز آنچه که عمل می‌کردند جزاء داده می‌شوند ﴿۲۹﴾ و در قریه‌ای بیم دهنده‌ای را نفرستادیم مگر که مترفین (متنعمان مصر بر نافرمانی) آن گفتند: همانا ما به آنچه که شما به آن فرستاده شده‌اید کافریم ﴿۳۰﴾ و گفتند ما به اموال و اولاد زیادتریم و ما معذب نیستیم ﴿۳۱﴾ بگو همانا پروردگار من روزی را برای کسی که بخواهد گسترش می‌دهد و تنگ می‌کند و لکن بیشتر مردم (آن را) نمی‌دانند ﴿۳۲﴾ و اموال شما و نه اولاد شما نیست که شما را به ما نزدیک کند مگر کسی که ایمان آورد و عمل صالح کند پس آنها به (سبب) آنچه که عمل کردند پاداش مضاعف دارند و آنها در غرفه‌ها (جایگاه‌های بالا) آسوده هستند ﴿۳۳﴾ و کسانی که در (جهت رد) آیات ما می‌کوشند که عاجز کنند (مانع شوند) آنها احضار شدگان در عذاب هستند ﴿۳۴﴾ بگو همانا پروردگار من روزی را برای کسی از بندگانش که بخواهد بسط می‌دهد و برای او تنگ می‌کند و آنچه از هر چیزی که انفاق می‌کنید پس او آن را جایگزین می‌نماید و او بهترین روزی

مبین ﴿۳۵﴾ قُلْ لَا تُسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا تُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۳۶﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿۳۷﴾ قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَحَقُّتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۳۸﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۴۰﴾ قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿۴۱﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَا نَرَىٰ فِيهِ إِلَّا ظَالِمُونَ مَوْفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِّلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿۴۲﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِّلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿۴۳﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِّلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۴۴﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿۴۵﴾ وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿۴۶﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۴۷﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِآلَتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرَفَاتِ آمِنُونَ ﴿۴۸﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿۴۹﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ

يَسَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۴۱﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهُولَاءُ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿۴۲﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَإِنَّا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿۴۳﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكْذِبُونَ ﴿۴۴﴾ وَإِذَا تَنَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانُوا يَعْبُدُ آبَاءَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوِ لِحَقٌّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿۴۵﴾ وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿۴۶﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿۴۷﴾ قُلْ إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مثنًى وَفَرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿۴۸﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۴۹﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَفْزِفُ بِالْحَقِّ عَلَٰمُ الْغُيُوبِ ﴿۵۰﴾ قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿۵۱﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿۵۲﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَزَعُوا فَلَا قَوَّةَ وَأُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ ﴿۵۳﴾ وَقَالُوا آمَنَّا بِهِ وَأَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَاطُشُ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۴﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۵۵﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُرِيبٍ

دهندگان است ﴿۴۰﴾ و روزی که آنها همگی را حشر می کند سپس به ملائکه می گوید آیا اینان تنها شما را می پرستیدند؟ ﴿۴۱﴾ می گویند تو منزهی، تو ولی ما هستی، نه آنها، بلکه (آنها) جن را بندگی می کردند بیشتر آنان به آنها مؤمن هستند ﴿۴۲﴾ پس امروز بعضی از شما بر بعضی دیگر نفعی و نه ضرری را مالک نمی شود و به کسانی که ظلم کردند می گوییم: عذاب آتشی را که آن را تکذیب می کردید بچشید ﴿۴۳﴾ و وقتی که آیات واضح ما بر آنها تلاوت می شد می گفتند: این جز مردی نیست که می خواهد شما را از آنچه که پدرانان عبادت می کردند باز دارد و می گفتند: این جز تهمت افتراء زده شده ای (بر خداوند) نیست و چون نزد آنها آمد کسانی که نسبت به حق کفر ورزیدند گفتند: که این جز سحری آشکار نیست ﴿۴۴﴾ و به آنان کتبی را ندادیم که آن را درس کنند و قبل از تو انداز دهنده ای به سوی آنها نفرستادیم ﴿۴۵﴾ و کسانی که قبل از آنها (بودند) تکذیب کردند و (اینها) به معشار (یکدهم) آنچه که به آنها داده بودیم نرسیدند پس رسولان مرا تکذیب کردند پس (بنگر که) امر بسیار سخت (من) چگونه بود ﴿۴۶﴾ بگو جز این نیست که شما را به (کلمه) واحده ای وعظ می کنم (پند می دهم) که برای خداوند قیام نمایید (راست شوید، پاخیزید) (در حالی که) (رسالت و ولایت) دو تا و (در حالی که) (ولایت) یکی است سپس (شایسته است) که بیندیشید که جنونی در صاحب شما نیست که او جز به عنوان بیم دهنده ای به شما از عذاب شدیدی که بین دستان (پیش روی) شما است نیست ﴿۴۷﴾ بگو اگر اجری از شما درخواست کرد پس آن برای شما (باشد)، که اجر من جز بر خداوند نیست و او بر هر چیزی بسیار شاهد است ﴿۴۸﴾ بگو همانا پروردگار من حق را (بر باطل) می افکند (زیرا که او) بسیار دانای پنهانی ها است ﴿۴۹﴾ بگو حق آمد و باطل ابتداء نمی کند (بیرون می رود) و بر نمی گرداند ﴿۵۰﴾ بگو اگر گمراه شده باشم (پس از گمراهی من ضرری بر شما نیست) پس جز این نیست که بر (زیان) خودم گمراه شده ام و اگر هدایت یافته باشم پس به (سبب) آنچه است که پروردگارم به من وحی می کند همانا او شنوا و نزدیک است ﴿۵۱﴾ و اگر بینی آنوقت (از هول یا صیحه) بی تاب می کنی و (از سخت گیری ما) گریزی نیست و از مکانی نزدیک (زیر پاهایشان) گرفته شده اند ﴿۵۲﴾ و گویند: به او ایمان آوردیم و چگونه است تناوش (فرا گرفتن چیزی را و باز گردیدن) برای ایشان از مکانی دور ﴿۵۳﴾ و قبلاً به او کفر ورزیده اند و از مکان دور در غیب (پنهان) هتاک می کردند ﴿۵۴﴾ و بین آنها و آنچه که اشتها می نموده اند جدایی هست چنانکه نسبت به همانندهای آنان قبلاً انجام شد همانا آنها در شکی تردید افکن بودند.

۳۵- سوره فاطر

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ستایش برای خداوند خالق (آفریننده) آسمانها و زمین، جاعل (قرار دهنده) ملائکه فرستاده شده بالدار (بحسب عوالمی که در آنها سیر می کنند) دو و سه و چهار (بحسب عوالم ملک و ملکوت و جبروت) است و آنچه که می خواهد در این آفرینش می افزاید همانا خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ۲ آنچه را که خداوند برای مردم از رحمت بگشاید پس بازدارندهای بر آن نیست و آنچه که باز داشته شود پس بعد از او هیچ فرستندهای برای آن نیست و او چیره و حکیم است ۳ ای مردم نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید آیا خالق غیر از خداوند هست که از آسمان و زمین به شما روزی دهد خدایی جز او نیست پس به کجا منحرف می شوید ۴ و اگر تو را تکذیب می کنند (محزون مشو) پس رسولانی قبل از تو (نیز) تکذیب شده اند و امور فقط به خداوند باز می گردد ۵ ای مردم همانا وعده خداوند حق است پس زندگانی دنیا نباید شما را مغرور سازد و غرور (شیطان) نباید شما را به (مغفرت) خداوند مغرور کند (که بعداً توبه می کنیم) ۶ همانا شیطان برای شما دشمن است پس شما او را دشمن بگیرید جز این نیست که حزبش را دعوت می کند تا از یاران شعله‌ها (آتش) باشند ۷ کسانی که کفر ورزیده اند غذایی سخت دارند و کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح کردند آنها آمرزش و پاداشی بزرگ دارند ۸ آیا پس کسی که بدی عملش برای او زینت داده شده پس آن را حُسن می بیند (مانند کسی است که از ولی امرش تبعیت نموده) زیرا خداوند کسی که بخواهد را گمراه می کند و کسی که بخواهد را هدایت می کند پس نفست را با حسرت (خوردن) بر آنان مبر (هلاک نکن) همانا خداوند به آنچه که می کند دانا است ۹ و خداوند کسی است که با دها را می فرستد و ابر را حرکت می دهد پس آن را به شهر مردهای راندم پس زمین را بعد از مرگ آن با آن زنده کردیم زنده شدن (از قبور) (نیز) چنین است ۱۰ کسی که عزت خواسته باشد پس (بلاند که) عزت جمیعاً برای خداوند است سخن پاک به سوی او بالا می رود و عمل صالح او را بالا می برد (پس عزیز می کنند) و کسانی که بدی‌ها را نیرنگ می کنند غذایی شدید دارند و مکر آنان همان است که (آنها را) نابود (هلاک) می کند ۱۱ و خداوند شما را از خاک سپس از نطفه‌ای خلق کرد سپس شما را ازواجی (گونه‌هایی) قرار داد و مؤنثی باردار نمی شود و وضع (حمل) نمی کند مگر به علم او و سالخورده‌ای عمر طولانی نمی کند و از عمر او کاسته نمی شود مگر آنکه در کتاب هست همانا آن بر خداوند آسان است ۱۲ و دو دریا متساوی نمی شوند، این شیرین و مطبوع و نوشیدنش گوارا، و این شور و تلخ است و از هر کدام گوشت تازه می خورید و زینتی استخراج می کنید که آن را می پوشید و کشتی‌ها را در آن شکافته می‌بینی تا از فضل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنِحَةٍ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۲ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۳ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ۴ وَإِنْ يَكْذِبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ۵ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْعُرُورُ ۶ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ۷ الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ۸ أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَاتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ۹ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَّاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَلَدٍ مَيِّتٍ فَأَحْيَيْنَاهُ بِالْأَرْضِ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ ۱۰ مَنْ كَانَ يُرِيدِ الْغَزَا فَلَيْلَهُ الْغَزَا جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يَبُورُ ۱۱ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقِصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ۱۲ وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٍ سَائِعٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلِّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حَلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاحِرَ يُلَبِّغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ

او بر گیرید و با ترقب به اینکه شکر کنید (۱۳) شب را در روز داخل می کند و روز را در شب داخل می کند و خورشید و ماه را مسخر نمود که همگی بر موقع معین جریان می یابند آن (موصوف به این اوصاف) الله پروردگار شما است، ملک تنها از آن اوست و کسانی را که به جای (بدون اذن) او می خوانید پوست هسته خرمایی را مالک نمی شوند (۱۴) اگر آنها را بخوانید دعای شما را نمی شنوند و اگر بشنوند بر شما استجاب نمی کنند و در روز قیامت به شرک ورزیدن شما (به خودشان) کفر می ورزند و مثل (آن خدای) آگاه (علی الاطلاق هیچکس) به تو خبر نمی دهد (۱۵) ای مردم شما نسبت به خداوند درویش هستید و خداوند اوست که غنی و ستوده است (۱۶) اگر بخواهد شما را می برد و خلق جدیدی می آورد (۱۷) و آن بر خداوند سخت (دشوار) نیست (۱۸) و بارکشی بار دیگری را بار نمی کشد و اگر گرانباری به حمل (آنچه که حمل می شود) آن فرا بخواند چیزی را از آن حمل نمی کند و اگرچه خویشاوند باشد جز این نیست که تو انذار می کنی کسانی را که در نهان از پروردگارشان می ترسند و اقامه نماز (فطری) می کنند، و کسی که زکات می دهد (تزکیه می کند) جز این نیست که به سود خودش پاک می شود و بازگشت (سرانجام) به سوی خداوند است (۱۹) و کور و بینا متساوی نمی شوند (۲۰) و نه تاریکی و نه نور (۲۱) و نه سایه و نه گرما (۲۲) و زندگان و نه مردگان متساوی نمی شوند، همانا خداوند به کسی که بخواهد می شنوید و تو به کسانی که در قبرها هستند شنوانده نیستی (۲۳) همانا تو جز انذار کننده نیستی (۲۴) همانا ما تو را به حق به عنوان بشارت دهنده و انذار کننده فرستادیم و هیچ امتی نیست مگر آنکه در آن بیم دهنده ای خالی کرده (قبلاً بوده یا خلوت کرده) است (۲۵) و اگر تو را تکذیب کنند (محزون نشو) که کسانی که قبل از اینها (بودند) رسولان آنها یتیمات (احکام نبوی) و زبیر (احکام ولوی) و کتاب روشنی بخش را نزد آنها آوردند (ایشان) را تکذیب کردند (۲۶) سپس آنان که کفر ورزیدند گرفته شدند پس (بنگر به عقوبت) انکار کننده که چگونه بود (۲۷) آیا ندیدی که خداوند از آسمان آبی نازل کرد و با آن میوه ها را به رنگ های مختلف آنها خارج کردیم و از کوه ها راه های سفید و سرخ با رنگ های مختلف آنها و سیاه های سیاه (۲۸) و از مردم و جنبدگان و چهارپایان به این چنین به رنگ های مختلف آنها، جز این نیست که دانایان از بندگان او از خداوند خشیت دارند همانا خداوند چیره و بسیار آمرزنده است (۲۹) همانا کسانی که (خشیت دارند) کتاب خداوند را تلاوت می کنند و نماز پیاپی دارند و از آنچه که به آنها روزی داده ایم در پنهان و آشکار انفاق می کنند به تجارتي امید دارند که هرگز تباہ نمی شود (۳۰) تا به اجرهای آنها وفا شود و از فضل خویش به آنها زیاد می کند همانا او بسیار آمرزنده و بسیار سپاسگزار است (۳۱) و آنچه از کتاب که به تو وحی کرده ایم همان حق است تصدیق کننده است بر آنچه که بین دستان (نزد) او است همانا خداوند به بندگانش البته آگاه و بینا است (۳۲) سپس کتاب را به کسانی از بندگانمان که

تَشْكُرُونَ (۱۳) يُؤَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ (۱۴) إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ (۱۵) يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۱۶) إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (۱۷) وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ (۱۸) وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يُحْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (۱۹) وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ (۲۰) وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ (۲۱) وَلَا الظُّلُّ وَلَا الْحُرُورُ (۲۲) وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَنْ يَشَاءُ وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ (۲۳) إِنْ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ (۲۴) إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ (۲۵) وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ (۲۶) ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ (۲۷) أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَعَرَايِبُ سُودٌ (۲۸) وَمِنَ النَّاسِ وَالنَّوَابِ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ (۲۹) إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرِجُونَ تِجَارَةً لَنْ تَبُورَ (۳۰) لِيُؤْتِيَهُمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ (۳۱) وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ (۳۲) ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذْنُ اللَّهِ ذَلِكَ

هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿۳۲﴾ جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿۳۳﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۳۴﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نُصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿۳۵﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ ﴿۳۶﴾ وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿۳۷﴾ إِنَّ اللَّهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۳۸﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿۳۹﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَاوَاتِ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِنْهُ بَلْ إِنَّهُمْ يَعْبُدُونَ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿۴۰﴾ إِنَّ اللَّهَ يُسِيكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْ تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أَمْسَكْتُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿۴۱﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿۴۲﴾ اسْتَكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿۴۳﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكُنُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿۴۴﴾ وَلَوْ يَوَاقِدُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظُهُرِهِمْ مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا

بر گردیدیم میراث دادیم و از آنها (افرادى) ستمکار بر خودشان و از آنها (افرادى) مقتصد (معتدل) هستند و از آنها سبقت گیرنده به خیرات (جمیعاً) به اجازه خداوند هست آن همان فضل بزرگ است ﴿۳۲﴾ جنت‌های عدنی که در آنها داخل می‌شوند در آنجا با دستبندهایی از طلا و مروارید آراسته می‌شوند و لباسشان در آنجا پرنیان است ﴿۳۳﴾ و می‌گویند: ستایش بر خدایی که حزن را از ما برد همانا پروردگار ما البته بسیار آمرزنده و بسیار سپاسگزار است ﴿۳۴﴾ که از فضل خویش (نه به سبب استحقاق ما) ما را در سرای اقامت جای داد که در آن رنجی به ما نمی‌رسد و در آن به ما خستگی نمی‌رسد ﴿۳۵﴾ و کسانی که کفر ورزیدند آتش جهنم دارند که بر آنها قضا نمی‌شود (نمی‌گذرد، حکم نمی‌شود) که بمیرند و عذاب آن از آنها خفیف نمی‌شود، این چنین به هر بسیار ناسپاس جزاء می‌دهیم ﴿۳۶﴾ و آنها در آن فریاد می‌کنند (ای) پروردگار ما، ما را خارج کن تا عمل صالح کنیم غیر آنچه که عمل می‌کردیم، آیا به شما عمر طولانی ندادیم تا آنکه کسی که متذکر می‌شود در آن متذکر شود و (حال آنکه) بیم دهنده نزد شما آمد پس بچشید که برای ستمکاران هیچ یآوری نیست ﴿۳۷﴾ همانا خداوند عالم غیب آسمان‌ها و زمین است همانا او به درون سینه‌ها دانا است ﴿۳۸﴾ او کسی است که شما را در زمین، به عنوان جانشین (بر گذشتگان) قرار داد پس کسی که کفر بورزد پس کفر او بر (زیان) خود او است و به کافران کفرشان نزد پروردگارشان جز دشمنی نیفزاید و به کافران کفرشان جز خسارت نیفزاید ﴿۳۹﴾ بگو: که به من شرکایتان را که غیر خداوند می‌خوانید نشان دهید، به من نشان دهید که چه چیزی را از زمین خلق کرده‌اند آیا شرکتی در آسمان‌ها دارند یا به آنها کتابی داده‌ایم که آنها بنابر بینه‌ای از آن هستند بلکه اگر ستمکاران بعضی از آنان (از رؤسایشان یا) بعضاً (از مرئوسین) (به یکدیگر) وعده دهند جز غرور (وعده فریب) نیست ﴿۴۰﴾ همانا خداوند آسمان‌ها و زمین را که زایل شونده‌اند نگه می‌دارد و اگر آن دو زائل شوند آیا بعد از او احدی آن دو را نگه می‌دارد همانا او بردبار و بسیار آمرزنده می‌باشد ﴿۴۱﴾ و آنان با سوگندی سخت به خداوند قسم یاد کردند که اگر انداز کننده‌ای نزد آنان بیاید حتماً هدایت یافته‌تر از یکی از این دو امت می‌باشند پس چون انداز کننده‌ای نزد آنها آمد جز دور شدن به آنان نیفزود ﴿۴۲﴾ طلب بزرگی کردن در زمین و حيله بد و مکر بد جز صاحبش را هلاک نمی‌کند پس آیا جز سنت گذشتگان را منتظرند؟ پس هرگز بر سنت خداوند تبدیلی نخواهی یافت و هرگز بر سنت خداوند تحویلی (از مستحق به غیر مستحق) نخواهی یافت ﴿۴۳﴾ آیا در زمین سیر نکرده‌اند تا نظر کنند که عاقبت کسانی که قبل از آنها بوده‌اند چگونه بوده است و (حال آنکه) از اینان قوی‌تر بودند و چیزی در آسمان‌ها و نه در زمین برای خداوند نباشد تا او را عاجز نماید، همانا او دانا و توانا می‌باشد ﴿۴۴﴾ و اگر خداوند مردم را به آنچه که کسب کرده‌اند مؤاخذه می‌کرد بر پشت آن (زمین) جنبنده‌ای نمی‌ماند و لکن آنان را به زمانی معین به تأخیر می‌اندازد و وقتی که اجل آنها فرارسد پس همانا خداوند به بندگانش بینا می‌باشد.

۳۶- سُورَةُ الْيَسِينِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ یس ۲ قسم به قرآن حکیم ۳ همانا تو البتّه از فرستادگان ۴ بر راه راست هستی ۵ تنزیل (نازل کردن تدریجی) عزیز (غالب) مهربان است ۶ تا قومی را به آنچه که پدرانشان انذار شده بودند انذار نمایی و (حال آنکه) آنها غافل هستند ۷ همانا گفتار بر اکثر آنان محقق شده و آنان ایمان نمی آورند ۸ همانا ما در گردن‌های آنها غل‌هایی قرار دادیم و آن تا چانه‌ها است که سرهای آنها را بالا نگه داشته ۹ و از بین دستانشان (پیش رویشان از جهت دنیا یا از جهت آخرت) سدّی و از پشت سر آنان سدّی قرار دادیم و به آنها پرده افکندیم و آنها نمی بینند ۱۰ و آنها را انذار کنی یا آنها را انذار نکنی بر آنها مساوی است ایمان نمی آورند ۱۱ جز این نیست که کسی را انذار می کنی که از ذکر تبعیت کند پس در غیب (پنهان) از رحمان خشیت بدارد و به او به آموزش (ی بزرگ) و پاداشی کریم بشارت بده ۱۲ همانا ما مردگان را زنده می کنیم و آنچه که پیش فرستاده‌اند و آثار آنها را می نویسیم و هر چیزی که آن را برشمرده‌ایم در امامی (لوح محفوظ یا قلم اعلی) آشکار هست ۱۳ و برای آنان مثل اصحاب قریه را بزَن (ذکر کن) آنوقت که فرستادگان به آنجا آمدند ۱۴ آنوقت که به سوی آنها دو نفر (یحیی و یونس) را فرستادیم پس آن دو را تکذیب کردند پس (آن دو را) با سوّمی (شمعون) معززشان کردیم پس گفتند همانا ما فرستاده شده به سوی شما هستیم ۱۵ گفتند شما جز بشری مثل ما نیستید و (خدای) رحمان چیزی نازل نکرده است همانا شما جز دروغ نمی گوید ۱۶ گفتند پروردگار ما می داند همانا ما البتّه فرستاده شده به سوی شما هستیم ۱۷ و بر (عهده) ما جز رساندن آشکار نیست ۱۸ گفتند: همانا ما شما را به فال بد گرفته‌ایم اگر پایان ندهید حتماً شما را سنگسار می کنیم و حتماً عذابی دردناکی از سوی ما به شما خواهد رسید ۱۹ گفتند: تطییر کردن (فال بد زدن) شما با (خود) شما است آیا چون اندرز داده شدید (تطییر می‌زنید) بلکه شما (در جمیع امور) قومی اسرافکار هستید ۲۰ و مردی (حبیب نجار مؤمن آل یس) از اقصاء (دورترین نقاط) شهر سعی کنان (دوان دوان) آمد گفت: ای قوم من، از فرستادگان تبعیت کنید ۲۱ از کسانی تبعیت کنید که از شما درخواست اجر نمی کنند و آنها هدایت شده هستند ۲۲ و مرا چه شده که کسی که مرا آفریده است را عبادت نکنم؟ و به او بازگردانده می شوید ۲۳ آیا غیر او خدایی بگیریم که اگر رحمان به ضرری (ضرر رساندنی) اراده کند شفاعت آنها چیزی از من بی‌نیاز نماید و (حال آنکه) (آنها از آن) نجات نمی دهند ۲۴ همانا من آنوقت البتّه در گمراهی واضحی (بدیهی) می‌باشم ۲۵ همانا من به پروردگار شما ایمان آوردم پس از من بشنوید ۲۶ گفته شد داخل جنت شو، گفت: ای کاش قوم من می دانستند ۲۷ آنچه را که پروردگارم بر من آمرزیده است و مرا از اکرام شدگان قرار داده.

۱ یس ۲ وَالْقُرْآنِ الْحَکِیمِ ۳ إِنَّکَ لَمِنَ الْمُرْسَلِینَ ۴ عَلَی صِرَاطٍ مُسْتَقِیمٍ ۵ تَنْزِیلَ الْعَزِیزِ الرَّحِیمِ ۶ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۷ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَی أَکْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا یُؤْمِنُونَ ۸ إِنَّا جَعَلْنَا فِی أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهَیْیَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُمْمَسُونَ ۹ وَجَعَلْنَا مِنْ بَیْنِ أَیْدِهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَعْشَنَّا لَهُمْ فَهُمْ لَا یَبْصُرُونَ ۱۰ وَسَوَاءٌ عَلَیْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا یُؤْمِنُونَ ۱۱ إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّکْرَ وَخَشِیَ الرَّحْمَنَ بِالْغَیْبِ فَبَثَّرَهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ کَرِیمٍ ۱۲ إِنَّا نَحْنُ نُحْیِ الْمَوْتِیَّ وَکَتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَرَهُمْ وَکُلُّ شَیْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِی إِمَامٍ مُبِینٍ ۱۳ وَاصْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا لِأَصْحَابِ الْقَرْیَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ۱۴ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَیْهِمُ اثْنِینَ فَکَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَیْکُمْ مُرْسَلُونَ ۱۵ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَیْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ۱۶ قَالُوا رَبَّنَا یَعْلَمُ إِنَّا إِلَیْکُمْ لَمُرْسَلُونَ ۱۷ وَمَا عَلَیْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِینُ ۱۸ قَالُوا إِنَّا تَطْیِرُکُمْ بِکُمْ لَئِن لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّکُمْ وَلیَسَسَّکُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِیمٌ ۱۹ قَالُوا طَائِرُکُمْ مَعْکُمْ أَتَیْنُ دُکْرُتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ۲۰ وَجَاءَ مِنَ أَقْصَى الْمَدِینَةِ رَجُلٌ یَسْعَى قَالَ یَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِینَ ۲۱ اتَّبِعُوا مَنْ لَا یَسْأَلْکُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ۲۲ وَمَا لِی لَا أَعْبُدُ الَّذِی فَطَرَنِی وَإِلَیْهِ تُرْجَعُونَ ۲۳ أَلَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ یُرِدِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَّا تُغْنِ عَنِّی شَفَاعَتُهُمْ شَیْئًا وَلَا یُنْفَعُونَ ۲۴ إِنِّی إِذَا لَیْیَ ضَلَّالٍ مُبِینٍ ۲۵ إِنِّی آمَنْتُ بِرَبِّکُمْ فَاسْمَعُونَ ۲۶ قِیلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ یَا لَیْتَ قَوْمِی یَعْلَمُونَ ۲۷ بِمَا عَفَّرَ لِی رَبِّی وَجَعَلَ لِی مِنَ الْمُکْرَمِینَ

جزء بیست و سوم

۳۸ و بعد از آن بر قوم او لشکری از آسمان فرو فرستادیم و نازل کننده بودیم ۳۹ که (مؤاخذه ما) جز با صیحه‌ای واحد نبود پس آنوقت آنها خاموش شدند ۴۰ ای دریغ بر بندگان، رسولی نزد آنان نیامد مگر آنکه او را استهزاء می کردند ۴۱ آیا ندیده‌اند که چقدر از گذشتگان قبل از آنها را هلاک کردیم که آنها به سویشان بر نمی گردند ۴۲ و اینکه همه تا کنون جمیعاً نزد ما حاضر شده هستند ۴۳ و زمین مرده نشانه‌ای برای آنها است که آن رازنده کردیم و از آن دانه‌ای خارج کردیم که از آن می خورند ۴۴ و در آن باغ‌هایی از نخل‌ها و انگورها قرار دادیم و در آن از چشمه‌ها روان ساختیم ۴۵ تا از میوه آن بخورند و آنچه که دستان آنان آن را به عمل آورده آیا پس شکر نمی کنند ۴۶ منزّه است کسی که همگی ازواج (گونه‌ها) را آفرید از آنچه که زمین (از انواع گیاهان) می رویند و از انفس آنها و از آنچه که نمی دانند ۴۷ و شب برای آنها به عنوان نشانه است که روز را از آن در می آوریم آنگاه آنوقت آنان به تاریکی در آیند ۴۸ و خورشید که بر قرارگاهی بر آن جریان می یابد آن تقدیر عزیزی دانا است ۴۹ و ماه را، که برای آن منزل‌هایی مقرر کردیم تا آنکه مانند شاخه خشکیده (خرمای) قدیمی (به منزل اول خود) برگردد ۵۰ نه خورشید را بر آن سزد که ماه را در یابد و نه شب سبقت گیرنده از روز است و همه در فلکی شناوری می کنند ۵۱ و به عنوان نشانه برای آنها این است که ما ذریه آنها را در کشتی پُر حمل کردیم ۵۲ و برای آنها از آنچه که سوار شوند مثل آن را خلق کردیم ۵۳ و اگر بخواهیم آنها را غرق می کنیم پس فریادرسی ندارند و آنان (بعد از غرق شدن) نجات داده نمی شوند ۵۴ مگر از جهت رحمت از ما و به جهت بهره‌مندی تا مدتی معین ۵۵ و وقتی که به آنها گفته شد که از آنچه که بین دستانتان (نزدتان) است و آنچه که پشت سر شما است پروا کنید تا باشد که شما رحم شوید (اعراض کردند) ۵۶ و آیه‌ای از آیات پروردگارشان نزد آنها نمی آید مگر آنکه از آن اعراض کننده می باشند ۵۷ و وقتی که به آنان گفته شود که از آنچه که خداوند روزی شما کرده انفاق کنید کسانی که کفر ورزیده‌اند به کسانی که ایمان آورده‌اند می گویند آیا کسی را اطعام کنیم که اگر خداوند می خواست او را اطعام می کرد که شما جز در گمراهی واضحی (بدیهی) نیستید ۵۸ و می گویند: اگر راستگو می باشید این وعده کی است ۵۹ منتظر نمی شوند مگر به (اندازه) صیحه‌ای واحد که آنان را بر می گیرد و (در حالی که) آنها (با هم) می ستیزند ۶۰ و استطاعت وصیت کردن و نه اینکه به خانواده خود رجوع کنند ندارند ۶۱ و در صور دمیده می شود آنوقت آنها از قبرها به سوی پروردگارشان با شتاب راه می افتند ۶۲ می گویند ای وای بر ما چه کسی ما را از مرقدمان برانگیزاند این آنچه است که رحمان وعده داده و مرسلین راست گفتند ۶۳ که (نفخه یا بعث) جز صیحه‌ای واحد نمی باشد پس آنوقت آنها جمیعاً نزد ما حاضر شده هستند ۶۴ پس امروز به

۳۸ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ۳۹ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ۴۰ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۴۱ أَلَمْ يَرَوْا كَمَا أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ۴۲ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۴۳ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ۴۴ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ۴۵ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ۴۶ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ۴۷ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ۴۸ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ۴۹ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَا مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ۵۰ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ۵۱ وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ۵۲ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ۵۳ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَدُونَ ۵۴ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ۵۵ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۵۶ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ۵۷ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا رَزَقَكُمْ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَنْطَعِمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۵۸ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۵۹ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ۶۰ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ۶۱ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ۶۲ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ۶۳ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۶۴ فَالْيَوْمَ

نفسی چیزی ستم نمی‌شود و جز به آنچه که عمل می‌کردند جزاء داده نمی‌شوند ﴿۵۵﴾ همانا اصحاب جنت امروز در مشغول بودن مسرورند ﴿۵۶﴾ آنها و ازواجشان در سایه‌ها بر اریکه‌ها (تخت‌های مزین شده) تکیه دهنده‌اند ﴿۵۷﴾ در آنجا برای آنان میوه‌هایی (بزرگ و لذیذ) هست و آنچه که می‌خواهند را دارند ﴿۵۸﴾ سلام (بر آنها) به عنوان گفتاری از پروردگار رحیم ﴿۵۹﴾ و ای مجرم‌ان امروز جدا شوید ﴿۶۰﴾ ای بنی آدم آیا با شما عهد نکردم همانا شیطان را بندگی نکنید که او برای شما دشمنی واضح است ﴿۶۱﴾ و اینکه مرا بندگی کنید که این راه مستقیم است ﴿۶۲﴾ و همانا خلق بسیاری از شما را گمراه کرده آیا پس تعقل نمی‌کرده‌اید ﴿۶۳﴾ این جهنمی است که وعده داده می‌شدید ﴿۶۴﴾ امروز به (سب) آنچه که کفر می‌ورزیدید به آن وارد شوید ﴿۶۵﴾ امروز بر دهان‌هایشان مهر می‌زنیم و (حال آنکه) دستانشان با ما سخن می‌گویند و پاهایشان شهادت می‌دهد به آنچه که کسب می‌کردند ﴿۶۶﴾ و اگر می‌خواستیم البته چشمان آنها را محو (مسخ) می‌کردیم پس چگونه (راه و آنچه که در آن هست را) می‌دیدند که در این راه سبقت بگیرند ﴿۶۷﴾ و اگر بخواهیم البته آنها را بر جایگاهشان مسخ می‌کنیم آنگاه استطاعت گذشته ندارند و بر نمی‌گردند ﴿۶۸﴾ و کسی که در خلقت عمر (دراز) به او بدهیم را بر می‌گردانیم آیا پس عقل (تعقل) نمی‌کنند ﴿۶۹﴾ و به او شعر نیاموختیم و شایسته او نیست، همانا آن جز ذکر و قرآنی آشکار نیست ﴿۷۰﴾ تا انداز کند کسی را که زنده باشد و گفتار را بر کافران محقق کند ﴿۷۱﴾ آیا ندیده‌اند همانا ما از آنچه که دستان ما عمل کرده برای آنها چهارپایانی را خلق کرده‌ایم و آنها بر آن مالک هستند ﴿۷۲﴾ و آنها را برای آنان رام کردیم و (بعضی) از آنها را سوار می‌شوند و از آنها می‌خورند ﴿۷۳﴾ و برای آنها در آن منافع (دیگر) و نوشیدنی‌هایی هست آیا پس شکر نمی‌کنند ﴿۷۴﴾ و غیر الله خدایانی را گرفتند تا شاید که آنها (به آلهه) یاری شوند ﴿۷۵﴾ (حال آنکه آلهه) توانایی به یاری کردن آنان ندارند و (حال آنکه) آنان برای آنها (خدایان) به عنوان لشکر حاضر هستند ﴿۷۶﴾ پس گفتار آنان نباید تو را اندوهناک سازد همانا ما آنچه که پنهان می‌کنند و آنچه که آشکار می‌نمایند را می‌دانیم ﴿۷۷﴾ آیا انسان ندیده است که ما او را از نطفه‌ای خلق کردیم آنوقت او ستیزه کننده‌ای آشکار است ﴿۷۸﴾ و برای ما مثلی زده و خلقت خود را فراموش کرده گفت: چه کسی استخوان‌ها را زنده می‌کند و (حال آنکه) آنها پوسیده هستند؟! ﴿۷۹﴾ بگو: کسی که نخستین بار آن را ایجاد کرد آن را زنده می‌کند و او به هر آفرینشی دانا است ﴿۸۰﴾ کسی که از درخت سبز برای شما آتش قرار داد و آنوقت شما از آن (آتش) می‌افروزید ﴿۸۱﴾ آیا کسی که آسمان‌ها و زمین را خلق کرده قادر بر این نیست که مثل آنان را خلق کند؟! بله! و او خلاق و دانا است ﴿۸۲﴾ جز این نیست که امر (شان) او وقتی که چیزی را اراده کند همانا به او می‌گوید: باش، پس می‌باشد ﴿۸۳﴾ و منزّه است کسی که ملکوت هر چیزی در دست او است و به او باز گردانده می‌شوید.

لَا تُظَلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۵۵﴾
 إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ﴿۵۶﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكِينُونَ ﴿۵۷﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿۵۸﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿۵۹﴾
 وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿۶۰﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿۶۱﴾
 وَإِنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿۶۲﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿۶۳﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۶۴﴾ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۶۵﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۶۶﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَلَى يَصِيرُونَ ﴿۶۷﴾
 وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿۶۸﴾ وَمَنْ نَعْمَرَهُ نَكَسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿۶۹﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشُّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ﴿۷۰﴾ لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۷۱﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿۷۲﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿۷۳﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿۷۴﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿۷۵﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿۷۶﴾ فَلَا يَجْزِيكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿۷۷﴾ أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿۷۸﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿۷۹﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿۸۰﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿۸۱﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿۸۲﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۸۳﴾ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

۳۷- سوره صافات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قسم به صف زدگان به صف ۲ و باز دارندگان با راندن ۳ و تلاوت کنندگان ذکر ۴ همانا خدای شما قطعاً واحد است ۵ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه که بین آن دو است و پروردگار مشرقها ۶ همانا ما آسمان دنیا را با زینت کواکب زینت دادیم ۷ و از هر شیطان سرکش حفظ کردیم ۸ که نمی شنوند (گوش نمی دهند) به ملاء اعلیٰ (بزرگان متعالی) و از هر جانب پرتاب می شوند ۹ به جهت دور کردن و آنها عذاب دائم دارند ۱۰ جز کسی که (مسموع) ربوده شده‌ای را قاییده، پس شهاب شکافنده آن را دنبال کند ۱۱ حال از آنها پیرس آیا آنها از لحاظ خلقت سخت ترند یا کسانی که خلق کردیم، همانا ما آنها را از گل چسبناک خلق کردیم ۱۲ بلکه تعجب کردی و مسخره می کنی ۱۳ و آنوقت که تذکر داده شوند متذکر نمی شوند ۱۴ و وقتی که آیه‌ای را ببینند به تمسخر می گیرند ۱۵ و می گویند که این جز سحری واضح نیست ۱۶ آیا وقتی که مرده‌ایم و خاک و استخوان می باشیم ۱۷ آیا ما یا پدران پیشین ما حتماً برانگیخته می شویم؟! ۱۸ بگو: بلی و (در آن حال) شما خوار (خاضع) هستید ۱۹ و جز این نیست که آن فریادی واحد است پس آنوقت آنان نظر می کنند (می بینند) ۲۰ و می گویند: ای وای بر ما این روز دین (جزاء) است ۲۱ این روز فصل است که آن را تکذیب می کردید ۲۲ کسانی که ظلم کردند و ازواجشان و آنچه که عبادت می کردند را گرد آورید ۲۳ غیر خداوند، پس آنها را به راه جحیم هدایت کنید ۲۴ متوقفشان کنید همانا آنان مسؤل هستند ۲۵ شما را چه شده که همدیگر را یاری نمی کنید ۲۶ بلکه آنها امروز تسلیم شده هستند ۲۷ و بعضی از آنها (تابعین) بر بعضی دیگر (متبوعین) روی می آورند (در حالی) که از یکدیگر سؤال می کنند ۲۸ (اتباع) می گویند همانا شما از یمن (در صور اعمال دین و اوامر و نواهی خداوند) به ما در می آمدید ۲۹ می گویند: بلکه شما مؤمن نبوده‌اید ۳۰ و ما بر شما سلطانی (سلطنتی) نداشتیم بلکه شما گروهی طاعی (طغیان کننده از امام و ایمان) بودید ۳۱ پس قول پروردگار ما (به عذاب) بر ما محقق شد همانا ما البته (عذاب را) چشیده‌ایم ۳۲ سبب اغواء کردن ما شما را برای این است که ما خود گمراه بودیم ۳۳ زیرا آنها در آنروز در عذاب مشترک هستند ۳۴ همانا ما با مجرمین این چنین رفتار می کنیم ۳۵ که وقتی به آنها گفته می شد خدایی جز الله نیست آنها استکبار می ورزیدند ۳۶ و می گفتند: آیا ما خدایان خود را برای شاعری مجنون ترک کنیم ۳۷ (شاعر نیست) بلکه حق را آورده و فرستادگان (که به آنها اعتقاد دارید) را تصدیق کرده است ۳۸ همانا شما البته عذاب

۱ وَالصَّافَاتِ صَفًا ۲ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ۳ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ۴ إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ ۵ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ۶ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بَرِيَّةٍ الْكَوَاكِبِ ۷ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ۸ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ وَيُقْدِفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ۹ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ۱۰ إِلَّا مَنْ خَطَفَ الْحُطَمَةَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ۱۱ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ۱۲ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ۱۳ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ۱۴ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ ۱۵ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۱۶ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۱۷ أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ۱۸ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ۱۹ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ۲۰ وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ ۲۱ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ۲۲ احشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ۲۳ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ۲۴ وَقَفُوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ۲۵ مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ۲۶ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ۲۷ وَأَقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ۲۸ قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ۲۹ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۳۰ وَمَا كَانْ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَآغِينَ ۳۱ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَاتِقُونَ ۳۲ فَاعْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا عَاوِينَ ۳۳ فَإِنَّهُمْ يُؤَمِّدُونَ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ۳۴ إِنَّا كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ۳۵ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ۳۶ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُو آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ ۳۷ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ ۳۸ إِنَّكُمْ لَذَاتِقُونَ

دردناک را می چشید ^{۳۸} و جز به (سبب) آنچه که (به نفس خود) عمل می کردید جزاء داده نمی شوید ^{۳۹} مگر بندگان مخلص خداوند ^{۴۰} آنان روزی معلومی دارند ^{۴۱} میوه‌هایی و (در حالی که) آنها اکرام شده هستند ^{۴۲} در جنت‌های پر نعمت ^{۴۳} بر روی تخت‌هایی (در حالی که) روبروی یکدیگر هستند ^{۴۴} که با جام (خمر) بر آنها می چرخند از (شراب) صاف ^{۴۵} سفید لذتبخش بر نوشندگان ^{۴۶} که در آن سردردی نیست و با (نوشیدن) آن عقل آنها نمی‌رود ^{۴۷} و کوتاه کنندگان نگاه چشم درشت (مؤنث) نزد آنان هستند ^{۴۸} مانند اینکه آنها (مؤنث) بیضه (تخم پرنده) پوشیده (از غبار) هستند ^{۴۹} پس بعضی از آنها بر بعضی دیگر اقبال کرده از همدیگر سؤال می‌کنند ^{۵۰} گوینده‌ای از آنها می‌گوید همانا من همنشینی داشتم ^{۵۱} می‌گفت آیا تو به راستی از تصدیق کنندگانی ^{۵۲} آیا وقتی که مرده‌ایم و خاک و استخوان می‌باشیم آیا ما قطعاً جزاء داده می‌شویم؟ ^{۵۳} (گوینده به همشین خود) گفت: آیا شما (از حال او) مطلع هستید ^{۵۴} (گوینده) مطلع می‌شود و او را در میان جحیم می‌بیند ^{۵۵} گفت به خداوند سوگند که نزدیک بود که (او) مرا گمراه نماید ^{۵۶} و اگر نعمت (ولایت) پروردگارم نبود البته (آنگاه) از حاضر شدگان (در عذاب) می‌بودم ^{۵۷} آیا پس ما مرده نیستیم ^{۵۸} جز مرگ اول ما (از زندگانی دنیا) و ما معذب شده نیستیم ^{۵۹} همانا این البته همان پیروزی بزرگ است ^{۶۰} پس عمل کنندگان باید برای مثل این عمل کنند ^{۶۱} آیا آن پذیرائی بهتر است یا درخت زقوم ^{۶۲} همانا ما آن را به عنوان فتنه برای ستمکاران قرار دادیم ^{۶۳} همانا آن درختی است که در اصل (خاستگاه، سرچشمه) جحیم خارج می‌شود ^{۶۴} شکوفه آن (در منتهای زشتی) گوئی سرهای شیاطین است ^{۶۵} و همانا آنها البته از آن می‌خورند و شکم‌هایشان را از آن پر کنند ^{۶۶} سپس همانا بر آن حتماً (مایعی) داغ را آمیخته می‌دارند ^{۶۷} سپس همانا محلّ بازگشت آنها حتماً به جحیم است ^{۶۸} (برای این) که آنها به پدرانشان (و در حالی که) آنها گمراه بودند الفت (انس و عادت و معاشرت) داشتند ^{۶۹} و بر آثار آنها با دلهره می‌روند ^{۷۰} و همانا اکثر پیشینیان قبل از آنها گمراه شدند ^{۷۱} و البته انذار کنندگانی را در (میان) آنها فرستاده‌ایم ^{۷۲} پس نظر کن که عاقبت انذار شدگان چگونه بود ^{۷۳} مگر بندگان مخلص خداوند ^{۷۴} و همانا نوح به ما نداء داد و البته چه نیکو اجابت کننده‌ای هستیم ^{۷۵} و او و اهله را از محنت بزرگ نجات دادیم ^{۷۶} و ذریه‌اش را آنها را باقی قرار دادیم ^{۷۷} و بر او در (زبان) آیندگان گذاشتیم ^{۷۸} سلام بر نوح در جهانیان ^{۷۹} همانا ما این چنین به نیکوکاران جزاء می‌دهیم ^{۸۰} که او از بندگان مؤمن ما بود ^{۸۱} سپس دیگران را غرق کردیم ^{۸۲} و همانا البته ابراهیم از شیعیان (پیروان) او است ^{۸۳} آنوقت که با قلبی سلیم نزد پروردگارش آمد ^{۸۴} آنوقت که به پدرش و به قوم خود گفت چه چیزی را می‌پرسید؟ ^{۸۵} آیا خدایی

العذاب الیم ^{۳۸} وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ^{۳۹} إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ^{۴۰} أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَعْلُومٌ ^{۴۱} فَوَاكِهُ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ^{۴۲} فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ^{۴۳} عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ^{۴۴} يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ^{۴۵} بِيضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ ^{۴۶} لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ^{۴۷} وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عَيْنٍ ^{۴۸} كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُوءٌ ^{۴۹} فَاقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ^{۵۰} قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ^{۵۱} يَقُولُ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ^{۵۲} إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَدِينُونَ ^{۵۳} قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطْلَعُونَ ^{۵۴} فَاطَّلَعَ فَرَآهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ^{۵۵} قَالَ تَاللَّهِ إِنْ كِدْتُ لِتُرْدِينَ ^{۵۶} وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ^{۵۷} أَفَمَا نَحْنُ بِمَبْتَلِينَ ^{۵۸} إِلَّا مَوْتَتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَدَّبِينَ ^{۵۹} إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ^{۶۰} لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ^{۶۱} أُولَئِكَ خَيْرٌ نُزُلًا أَمْ شَجَرَةَ الزَّقُومِ ^{۶۲} إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ^{۶۳} إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ^{۶۴} طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رِئُوسُ الشَّيَاطِينِ ^{۶۵} فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ^{۶۶} ثُمَّ إِنْ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشُوبًا مِنْ حَمِيمٍ ^{۶۷} ثُمَّ إِنْ مَرَجَعُهُمْ إِلَىٰ الْجَحِيمِ ^{۶۸} إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ^{۶۹} فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ ^{۷۰} وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأُولَىٰ ^{۷۱} وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنذِرِينَ ^{۷۲} فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذِرِينَ ^{۷۳} إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ^{۷۴} وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ^{۷۵} وَنَحْيَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ^{۷۶} وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ^{۷۷} وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ^{۷۸} سَلَامٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ^{۷۹} إِنَّا كَذَلِكَ نُجْزِي الْمُحْسِنِينَ ^{۸۰} إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ^{۸۱} ثُمَّ أَعْرَفْنَا الْآخِرِينَ ^{۸۲} وَإِنْ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ^{۸۳} إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ^{۸۴} إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ^{۸۵} أَتُنْفَكُوا إِلَهَةً دُونَ اللَّهِ تَرِيدُونَ ^{۸۶} فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ

دروغین غیر الله را می‌خواهید (۸۷) پس گمان شما به پروردگار عالمیان چیست (۸۸) پس به نظری در ستارگان نظر کرد (۸۹) پس گفت همانا من بیمارم (۹۰) پس از او روی گردانیدند (در حالی که) (به سوی انجام مراسم عید خود) پشت کننده (به او) بودند (۹۱) آنگاه (ابراهیم) به سوی خدایانشان میل کرد (روی آورد) و گفت آیا نمی‌خورید (۹۲) شما را چه شده که حرف نمی‌زنید (۹۳) پس با ضربه زدنی با قدرت بر آنها رو آورد (۹۴) پس به سوی او (ابراهیم) روی آوردند (در حالی که) می‌شناختند (۹۵) (ابراهیم) گفت آیا آنچه که (خودتان) می‌تراشید را بندگی می‌کنید (۹۶) و (حال آنکه) شما و آنچه که عمل می‌کنید (می‌سازید) را خداوند خلق کرده است (۹۷) گفتند برای او ساختمانی بناء کنید و او را در جحیم بیندازید (۹۸) آنگاه حیل‌های برای او اراده کردند پس آنها را پست‌ترین‌ها قرار دادیم (۹۹) و گفت که من رهسپار به سوی پروردگارم هستم (او) بزودی مرا هدایت خواهد کرد (۱۰۰) پروردگارا (بعضاً) از صالحان (فرزند) به من عطاء کن (۱۰۱) پس به او به پستی بردبار بشارت دادیم (۱۰۲) و چون با او به سعی (نوجوانی) رسید گفت ای پسرکم همانا من در خواب می‌بینم که تو را ذبح می‌کنم، پس نظر کن که چه می‌بینی (فکر می‌کنی) گفت ای پدرم آنچه را که امر شده‌ای انجام بده که ان شاء الله (اگر خداوند بخواهد) مرا از شکیبایان خواهی یافت (۱۰۳) و چون آن دو (بر امر خداوند) تسلیم شدند (گردن نهادند) و او را بر (روی) پیشانی (به زمین) افکند (۱۰۴) و به او نداء دادیم که ای ابراهیم (۱۰۵) همانا رؤیا را تصدیق کرده‌ای همانا ما اینگونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم (۱۰۶) همانا این البتّه همان امتحانی واضح بود (۱۰۷) و او را با ذبح بزرگی فدیة دادیم (۱۰۸) و در آیندگان بر او گذاشتیم (۱۰۹) سلام بر ابراهیم (۱۱۰) این چنین به نیکوکاران جزاء می‌دهیم (۱۱۱) همانا او از بندگان مؤمن ما است (۱۱۲) و اسحاق را به عنوان پیامبری از صالحین به او بشارت دادیم (۱۱۳) و به او و به اسحاق برکت دادیم و از ذریّه آن دو (اشخاصی) نیکوکار و (اشخاصی) ظالم آشکاری لفسه (بر خویش) هستند (۱۱۴) و همانا بر موسی و هارون منت گذاردیم (۱۱۵) و آن دو را و قوم آن دو را از اندوه بزرگ نجات دادیم (۱۱۶) و به آنها یاری کردیم (۱۱۷) پس آنها هم چیره شدند و به آن دو کتاب روشنگر دادیم (۱۱۸) و آن دو را به راه راست هدایت نمودیم (۱۱۹) و بر آن دو در آیندگان گذاردیم (۱۲۰) سلام بر موسی و هارون (۱۲۱) همانا ما این چنین به نیکوکاران جزاء می‌دهیم (۱۲۲) همانا آن دو از بندگان مؤمن ما بودند (۱۲۳) و همانا یاس البتّه از فرستادگان بود وقتی که به قومش گفت آیا از خداوند نمی‌هراسید (۱۲۴) آیا بعل (اسم ربّ و بتی از طلا است) را فرا می‌خوانید و بهترین آفرینندگان را و می‌گذارید؟! (۱۲۵) الله پروردگارتان را و پروردگار پدران پیشیتان را (۱۲۶) پس او را تکذیب کردند، پس همانا آنان البتّه (برای حساب یا در آتش) احضار شدگان هستند (۱۲۷) مگر بندگان مخلص خداوند (۱۲۸) و برای

العالمین (۸۸) فَتَطَّرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ (۸۹) فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ (۹۰) فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ (۹۱) فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ (۹۲) مَا لَكُمْ لَا تَنْطُقُونَ (۹۳) فَرَاغَ عَلَيْهِمْ صَرْبًا بِالْيَمِينِ (۹۴) فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ زَيْفُونَ (۹۵) قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ (۹۶) وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ (۹۷) قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْفُوهُ فِي الْجَحِيمِ (۹۸) فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ (۹۹) وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيِّدِينَ (۱۰۰) رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ (۱۰۱) فَبَشِّرْنَاهُ بِعَلَامٍ حَلِيمٍ (۱۰۲) فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ (۱۰۳) فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ (۱۰۴) وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ (۱۰۵) قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (۱۰۶) إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ (۱۰۷) وَقَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ (۱۰۸) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ (۱۰۹) سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ (۱۱۰) كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (۱۱۱) إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ (۱۱۲) وَبَشِّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ (۱۱۳) وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِمَّنْ ذُرِّيَّتِهِ مُوسَىٰ وَهَارُونَ وَطَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ (۱۱۴) وَلَقَدْ مَنَّآ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ (۱۱۵) وَخَيَّبْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ (۱۱۶) وَصَرَّفْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْعَالِينَ (۱۱۷) وَآتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ (۱۱۸) وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (۱۱۹) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ (۱۲۰) سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ (۱۲۱) إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (۱۲۲) إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ (۱۲۳) وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ (۱۲۴) إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ (۱۲۵) أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ (۱۲۶) اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ (۱۲۷) فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ (۱۲۸) إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ (۱۲۹) وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ (۱۳۰) سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ (۱۳۱) إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (۱۳۲) إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ (۱۳۳)

وَأَنَّ لَوْطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۳۲﴾ إِذْ جَعَلْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿۱۳۳﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿۱۳۴﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿۱۳۵﴾ وَانكُم لَتَمُرُونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿۱۳۶﴾ وَبِاللَّيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۳۸﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿۱۳۹﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿۱۴۰﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿۱۴۱﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿۱۴۲﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۱۴۳﴾ فَبَدَّدْنَا بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿۱۴۴﴾ وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ ﴿۱۴۵﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿۱۴۶﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ ﴿۱۴۷﴾ فَاسْتَفْتِهِم أَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبُيُوتُ ﴿۱۴۸﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿۱۴۹﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿۱۵۰﴾ وَكَلَّمَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۵۱﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿۱۵۲﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۱۵۳﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۱۵۴﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُبِينٌ ﴿۱۵۵﴾ فَأْتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۵۶﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْحَيَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْحَيَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿۱۵۷﴾ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿۱۵۸﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۵۹﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿۱۶۰﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ ﴿۱۶۱﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿۱۶۲﴾ وَمَا مِثْلًا لَهَا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿۱۶۳﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ ﴿۱۶۴﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿۱۶۵﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿۱۶۶﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۶۷﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۶۸﴾ فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿۱۶۹﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۷۰﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿۱۷۱﴾ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْعَالِيُونَ ﴿۱۷۲﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ ﴿۱۷۳﴾ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿۱۷۴﴾ أَفَعِدَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿۱۷۵﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنذَرِينَ ﴿۱۷۶﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ ﴿۱۷۷﴾ وَأَبْصَرَ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿۱۷۸﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۱۷۹﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۸۰﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۸۱﴾

و در آیندگان گذاردیم ﴿۱۳۲﴾ سلام بر آل یاسین ﴿۱۳۳﴾ همانا ما این چنین به نیکو کاران جزاء می دهیم ﴿۱۳۴﴾ همانا او از بندگان مؤمن ما بود ﴿۱۳۵﴾ و همانا لوط البته از فرستادگان بود ﴿۱۳۶﴾ آنوقت که او و اهلس همگی را نجات دادیم ﴿۱۳۷﴾ جز پیرزنی در بازماندگان ﴿۱۳۸﴾ سپس دیگران را در هم کوبیدیم ﴿۱۳۹﴾ و همانا شما قطعاً بر آنها می گذرید (در حالی که) صبح کننده‌اید ﴿۱۴۰﴾ و در شب آیا پس عقل (تعقل) نمی کنید ﴿۱۴۱﴾ و همانا یونس البته از فرستادگان بود ﴿۱۴۲﴾ وقتی که با کشتی پُر فرار کرد ﴿۱۴۳﴾ آنگاه قرعه انداختند پس از افتادگان (قرعه به نام او) بود ﴿۱۴۴﴾ و ماهی او را بلعید و او (چیزی که) ملامت (شود) آورده بود ﴿۱۴۵﴾ و اگر او از تسبیح کنندگان نمی بود ﴿۱۴۶﴾ البته در شکم آن تا روزی که مبعوث می شوند می ماند ﴿۱۴۷﴾ پس او را به خشکی انداختیم و (در حالی که) او بیمار بود ﴿۱۴۸﴾ و بر او درختی از یقطین (کدو) رویاندیم ﴿۱۴۹﴾ و او را به سوی یکصد هزار (نفر) فرستادیم یا بیشتر می شوند ﴿۱۵۰﴾ پس ایمان آوردند و آنها را بهره‌مند ساختیم تا وقتی معین ﴿۱۵۱﴾ پس از آنها بیرس آیا دختران برای پروردگارت هستند و پسران برای آنها؟ ﴿۱۵۲﴾ یا ملانکه را مؤنث خلق کردیم و (آنگاه) آنها شاهد بودند؟! ﴿۱۵۳﴾ آگاه باشید که آنها از تهمت‌هایشان البته (سخنی بزرگ) می گویند ﴿۱۵۴﴾ خداوند فرزند آورده! و همانا آنها البته دروغگو هستند ﴿۱۵۵﴾ آیا دختران را بر پسران برگزید ﴿۱۵۶﴾ شما را چه شده چگونه حکم می کنید ﴿۱۵۷﴾ و آیا پس متذکر نمی شوید ﴿۱۵۸﴾ یا سلطانی (حجتی) واضح دارید ﴿۱۵۹﴾ پس اگر راستگو می باشید کتابتان را بیاورید ﴿۱۶۰﴾ و بین او و جن نسبت قرار دادند همانا جن دانسته است که آنها البته (در حساب یا در آتش) احضار شوندگان هستند ﴿۱۶۱﴾ خداوند از آنچه (از فرزند یا مصاهرت) که (در حق او) توصیف می کنند منزّه است ﴿۱۶۲﴾ مگر بندگان مخلص خداوند ﴿۱۶۳﴾ پس همانا شما و آنچه که می پرستید ﴿۱۶۴﴾ آنچه که شما بر آن هستید فتنه کننده‌اید ﴿۱۶۵﴾ مگر کسی که او به جحیم رسیده است ﴿۱۶۶﴾ و (حال آنکه احدی) از ما نیست مگر (در عبودیت) مقامی معلوم دارد ﴿۱۶۷﴾ و همانا ما البته خود (در عبادت و خدمت) صف بسته‌ایم ﴿۱۶۸﴾ و همانا ما البته خود (بر خداوند) تسبیح کننده‌ایم ﴿۱۶۹﴾ و اگر چه (مشرکین) می گفتند ﴿۱۷۰﴾ اگر ذکری از پیشینیان نزد ما می بود ﴿۱۷۱﴾ البته ما هم بندگان مخلص خداوند می شدیم ﴿۱۷۲﴾ سپس به او کفر ورزیدند پس خواهند دانست ﴿۱۷۳﴾ و همانا کلمه ما (به وعده و یاری) برای بندگان مرسل ما سابق گشته است ﴿۱۷۴﴾ همانا آنها بر آنها نصرت یافته هستند ﴿۱۷۵﴾ و همانا لشکر ما بر آنها چیره هستند ﴿۱۷۶﴾ پس از آنها روی بگردان تا وقت معین ﴿۱۷۷﴾ و آنها را بینا کن پس خواهند دید ﴿۱۷۸﴾ آیا پس تعجیل عذاب ما را می خواهند ﴿۱۷۹﴾ و وقتی که به ساحت (گستره) آنان نازل شود پس (آنگاه) صبح انداز شدگان چه بد است ﴿۱۸۰﴾ و از آنان روی بگردان تا وقت معین ﴿۱۸۱﴾ و بین که خواهند دید ﴿۱۸۲﴾ پروردگار تو، پروردگار عزت، منزّه است از آنچه که وصف می کنند ﴿۱۸۳﴾ و سلام بر فرستادگان باد ﴿۱۸۴﴾ و ستایش برای الله پروردگار جهانیان است.

۳۸- سوره ص

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ص، قسم به قرآن دارای ذکر ۲ بلکه کسانی که کفر ورزیدند در عزت و اختلاف پراکنی هستند ۳ چه بسیار از پیشینیان را قبل از آنها هلاک کردیم پس نداء دادند، و (حال آنکه) (دیگر) هنگام گریختن نبود ۴ و تعجب کردند که انداز کننده‌ای از آنها نزد آنان آمده و کافران گفتند: این جادوگر و بسیار دورگو است ۵ آیا خدایان را خدایی واحد قرار داده، همانا این البتّه چیز بسیار عجیبی است ۶ و سران آنها زبان گشودند که بروید و بر خدایان خود صبر کنید همانا این البتّه چیزی که (از ما) خواسته می‌شود ۷ آن را در ملت دیگری ننشیده‌ایم که این جز دروغ بافی نیست ۸ آیا از بین ما، ذکر بر او نازل شده بلکه آنها در شک از ذکر من هستند بلکه هنوز عذاب مرا نچشیده‌اند ۹ یا خزائن رحمت پروردگار چیره بسیار بخشنده‌ات نزد آنها است ۱۰ یا ملک آسمان‌ها و زمین و مابین آن دو را دارند (اگر چنین است) پس باید در (این) اسباب (صعود به عرش) بالا روند (و ذکر را برای کسی که می‌خواهند پایین بیاورند) ۱۱ هر لشکری از احزاب (گروه‌ها) در آنجا شکست خورده هستند ۱۲ قبل از آنها قوم نوح و عاد و فرعون صاحب میخ‌ها (به این نام نامیده شده چون فرد را برای عذاب با میخ به زمین می‌خکوب می‌کرد) (پیامبران را) تکذیب کردند ۱۳ و (قوم) ثمود و قوم لوط و اصحاب ایکه (قوم شعیب) آنان احزاب (گروه‌های شکست خورده) هستند ۱۴ که هیچکدام نبودند مگر اینکه رسولان (خود) را تکذیب کردند آنگاه عقوبت من محقق شد ۱۵ و اینان جز صیحه واحده‌ای که فوقی (مهلت اندکی) ندارد انتظار نمی‌کشند ۱۶ و گفتند (ای) پروردگار ما، قبل از روز حساب سهم ما (از عذاب موعود) را شتاب بده (تعمیل کن) ۱۷ بر آنچه که می‌گویند صبر کن و بنده ما داوود قدرتمند را به یاد آور همانا او بسیار رجوع کننده (به پروردگارش) بود ۱۸ همانا ما کوه‌ها را مسخر کردیم که با او در شب و در طلوع تسیح می‌کردند ۱۹ و پرندگان جمع شده (نزد او) همه بسیار رجوع کننده به او هستند ۲۰ و ملک او را استحکام دادیم و به او حکمت و فصل الخطاب (منصب داوری) دادیم ۲۱ و آیا خبر منازعان به تو رسیده است آنوقت که از (جانب دیوار) به محراب (مجلس اشرف) در آمدند ۲۲ آنوقت بر داوود داخل شدند پس از آنها ترسید، گفتند ترس (ما) دو منازع (شاکی) هستیم بعضی از ما بر بعضی تجاوز کرده‌اند و بین ما به حق حکم کن و ستم نکن و ما را به راه سواء (میان دو طرف چیزی، راست، درست) هدایت نما ۲۳ همانا این برادر من نود و نه می‌شود و من یک می‌شوم دارم و (او) گفته است که آن را به من واگذار و در خطاب به من چیره شده ۲۴ گفت مسلماً با درخواست (الحاق) می‌شود تو به گوسفندانش به تو ظلم کرده و همانا بسیاری از شرکاء البتّه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ۲ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزِّهِمْ وَشِقَاقِي ۳ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوا وَلَا تَحِثُّ مَنَاصِي ۴ وَتَعَجُّوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ۵ أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ ۶ وَإِنَّا لَمُلَأْنَا مِنْهُمْ أَنَّ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَى آلِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ۷ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا اخْتِلَافٌ ۸ أَنْزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرَ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوقُوا عَذَابَ ۹ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّيَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۱۰ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيُبْرِئُوا فِي الْأَسْبَابِ ۱۱ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۱۲ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ۱۳ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ۱۴ إِنْ كُلُّ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابٌ ۱۵ وَمَا يَنْظُرُ هُوَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَأْتِيهَا مِنْ فَوْقٍ ۱۶ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْ لَنَا قِتْلًا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۱۷ اصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ۱۸ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ۱۹ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ۲۰ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ۲۱ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضَمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ۲۲ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ۲۳ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعَجَةً وَيَئِي نَعَجَةً وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفُلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخُطَابِ ۲۴ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ

بعضی از آنها بر بعضی دیگر تجاوز می کنند مگر کسانی که ایمان آورده اند و عمل صالح کرده اند و آنها کم هستند و داوود گمان بُرد که جز این نیست که ما او را آزموده ایم آنگاه از پروردگارش طلب آموزش کرد و به رکوع افتاد و بازگشت ﴿۱۶﴾ پس این را بر او آموزدیم و همانا او نزد ما البتّه منزلی و سرانجام نیکی داشت ﴿۱۷﴾ (گفتیم: ای داوود: همانا ما تو را در زمین خلیفه قرار دادیم پس بین مردم به حقّ حکم کن و از هوی پیروی مکن که تو را از راه خدا گمراه می کند همانا کسانی که از راه خدا گمراه شوند به (سبب) آنکه روز حساب را فراموش کرده اند عذابی شدید دارند ﴿۱۷﴾ و آسمان و زمین و بین آن دورا به باطل خلق نکرده ایم، آن گمان کسانی است که کفر ورزیدند پس وای از آتش برای کسانی که کفر ورزیدند ﴿۱۸﴾ آیا کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح کردند را مانند مفسدین در زمین قرار می دهیم یا پرهیزگاران را مانند فجّار قرار می دهیم ﴿۱۹﴾ (این) کتاب راه آن را بر تو مبارک نازل کردیم تا در آیات آن تدبّر کنند و تا به خردمندان تذکر دهد ﴿۲۰﴾ و سلیمان را به داوود بخشیدیم چه نیک بنده ای، همانا او بسیار رجوع کننده بود ﴿۲۱﴾ آنوقت که در شب اسب های چابک خوب بر او عرضه شد (به نمایش گذاشته شد) ﴿۲۲﴾ پس گفت: همانا من به (سبب) دوستی اسبان از ذکر پروردگارم بازماندم تا آنکه (آفتاب) در حجاب پنهان شد ﴿۲۳﴾ (سلیمان به ملائکه گفت به امر خداوند) آن (آفتاب) را بر من بازگردانید پس (به عنوان وضو) دست کشیدن به ساق ها و گردن ها را آغاز کردند (و به نماز پرداختند) ﴿۲۴﴾ و همانا سلیمان را آزمودیم و بر تخت او جسدی افکنیم سپس انابه کرد (بازگشت) ﴿۲۵﴾ گفت: پروردگارا بر من بیامرز، مُلکی به من بده که برای احدی بعد از من نشاید همانا تو بسیار بخشنده ای ﴿۲۶﴾ پس باد را برای او مسخّر کردیم که به امر او به جایی که (اصابت آن را اراده می کرد که) برخورد کند به آرامی (نرمی) جاری شود ﴿۲۷﴾ و شیاطین را (از) هر بنائی و غواصی (برای او مسخّر کردیم) ﴿۲۸﴾ و دیگران از به هم بسته شدگان در زنجیرها را ﴿۲۹﴾ این (عطاء)، عطای ما است پس بده یا امساک کن بدون حساب ﴿۳۰﴾ و همانا نزد ما حتماً منزلت و سرانجام نیکی دارد ﴿۳۱﴾ و یادآور بنده ما ایوب را آنوقت که به پروردگارش نداء داد که شیطان به من رنج و عذاب رسانید ﴿۳۲﴾ با پایت (به زمین) بکوب (آنگاه چشمه ای جوشید)، این آبی است که با آن شستشو کنند سرد و نوشیدنی است ﴿۳۳﴾ و اهل او را و مثل آنها را با آنها به عنوان رحمت از خود به او بخشیدیم و یادآوری برای خردمندان است ﴿۳۴﴾ و گیاه های پیچیده به هم (دسته ای چوب) را به دست بگیر و با آن بز و سوزگندت را نشکن همانا ما او را شکستیم چه خوب بنده ای! همانا او اواب (بسیار بازگردنده) بود ﴿۳۵﴾ و بندگان ما ابراهیم و اسحاق و یعقوب دولتمند و بینا را به یاد آور (یادآوری کن) ﴿۳۶﴾ همانا ما آنها را با (عبادت) خالص کردن (بر خود) خالص کردیم برای یادآوری سرای (آخرت) ﴿۳۷﴾ و همانا آنها نزد ما البتّه از برگزیدگان نیکان هستند ﴿۳۸﴾ و یاد کن اسماعیل (بن ابراهیم) و یسع و ذوالکفل را و

فَاسْتَعَفَّرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿۳۵﴾ فَعَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿۳۶﴾ يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿۳۷﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿۳۸﴾ أَمْ تَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿۳۹﴾ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۴۰﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُودَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿۴۱﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ الصَّافِنَاتِ الْجِبَاثِ ﴿۴۲﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿۴۳﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿۴۴﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿۴۵﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿۴۶﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿۴۷﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاصٍ ﴿۴۸﴾ وَأَخْرَجْنَا مُضْرِبِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿۴۹﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۵۰﴾ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿۵۱﴾ وَادْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَيُّ مَسِّي الشَّيْطَانُ يَنْصُبُ وَعَدَابٍ ﴿۵۲﴾ ارْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿۵۳﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذَكَرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۵۴﴾ وَخَذْ بِيَدِكَ ضِعْفًا فَاصْرَبْ بِهِ وَلَا تَحْتِثْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿۵۵﴾ وَادْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿۵۶﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذَكَرَى الدَّارِ ﴿۵۷﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنِ الْأَخْيَارِ ﴿۵۸﴾ وَادْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنَ الْأَخْيَارِ ﴿۵۹﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لِحُسْنَ مَآبٍ ﴿۶۰﴾ جَنَاتٍ عِدْنٍ مُّفْتَحَةً لَهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿۶۱﴾

همه از نیکان را (۴۹) این به عنوان ذکر (یادآوری) است و همانا البتّه حُسن عاقبت برای پرهیزگاران است (۵۰) جنّت‌های عدن (در حالی که) درب‌ها بر آنها گشوده شده (۵۱) در آنجا تکیه کنده‌اند که در آنجا به میوه‌های زیاد و شراب دعوت می‌کنند (۵۲) و نزد آنها چشم‌پاکان (مؤنث) همسن (۵۳) این است آنچه که برای روز حساب وعده داده می‌شدید (۵۴) همانا این البتّه روزی ما است که فنائی ندارد (۵۵) این و همانا برای طغیانگران البتّه بدترین عاقبت (۵۶) جهنّم است که به آن می‌رسند و چه بد جایگاهی است (۵۷) این نوشیدنی داغ و خونا به است که باید آن را بچشند (۵۸) و (چیزهای) دیگری همشکل اصناف آن (۵۹) این گروهی که با شما وارد شونده‌اند در سختی هستند خوشامدی به آنها نیست همانا آنها سوختگان آتشند (۶۰) (اتباع به متبوعین) می‌گویند خوش آمدی به شما نیست بلکه شما آن را برای ما پیش آوردید و چه بد منزلگاهی است (۶۱) می‌گویند (ای) پروردگار ما کسی که این عذاب را برای ما پیش آورده، پس عذابش را در آتش مضاعف کن (۶۲) و می‌گویند ما را چه شده که مردانی که آنها را از اشار بشمار می‌آوردیم را نمی‌بینیم (۶۳) آیا ما آنها را به مسخره گرفتیم یا چشمان (ما) از آنها زاغ (منحرف) شده (۶۴) همانا آن البتّه حقّ است که اهل آتش تخصّم (به هم دشمنی) کنند (۶۵) بگو جز این نیست که من اندازکننده‌ام و جز خدای واحد چیره‌خدایی نیست (۶۶) پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است پیروزمند بسیار آمرزنده است (۶۷) بگو او بئاً (خبر) بزرگ است (۶۸) که شما از او روگردان هستید (۶۹) آنوقت که خصومت ورزیدند (بگو) من علم به ملاء‌اعلی ندارم (۷۰) به من وحی نمی‌شود مگر جز این نیست که من فقط یک بیم‌دهنده آشکار هستم (۷۱) آنوقت که پروردگارت به ملائکه گفت همانا من خالق بشری از گل هستم (۷۲) پس وقتی که او را استوار می‌کنم و در آن از روح خود می‌دمم پس بر او سجده کننده واقع شوید (۷۳) پس ملائکه همگی آنها اجماعاً سجده کردند (۷۴) مگر ابلیس که استکبار ورزید و از کافران بود (۷۵) گفت ای ابلیس چه تو را منع کرد که بر آنچه که با دست خویش خلق کردم سجده نکنی استکبار ورزیدی یا از بلندمرتبانان بودی؟ (۷۶) گفت من بهتر از او هستم؛ مرا از آتش خلق کردی و او را از گل آفریدی (۷۷) گفت پس از آن خارج شو پس همانا تو طرد شده هستی (۷۸) و همانا لعنت (دوری) من تا روز دین (جزاء) بر تو است (۷۹) گفت: پروردگارا پس تا روزی که برانگیخته شوند به من مهلت بده (می‌دهی) (۸۰) گفت پس همانا تو از مهلت داده شدگان هستی (۸۱) تا روز وقت معلوم (ابلیس) گفت: پس به عزّت تو البتّه همگی آنان را گمراه می‌کنم (۸۲) مگر بندگان مخلص تو از آنها را (۸۳) گفت پس حقّ است و فقط حقّ را می‌گویم (۸۴) حتماً جهنّم را از تو و از همگی آنانی که از تو پیروی کردند پُر می‌سازم (۸۵) بگو برای آن از شما پاداشی درخواست نمی‌کنم و من از به تکلف افتادگان نیستم (۸۶) که آن جز به عنوان یادآوری برای جهانیان نیست (۸۷) و البتّه حتماً خبر او را بعد از مدتی خواهی دانست.

مُتَّكِبِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ (۵۲)
 وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَثْرَابٍ (۵۳) هَذَا مَا نُوْعِدُونَ
 لِيَوْمِ الْحِسَابِ (۵۴) إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ (۵۵)
 هَذَا وَإِنَّ لِلطَّاغِيْنَ لَشَرَّ مَا بٍ (۵۶) جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا
 فَيَنسُ الْمِهَادِ (۵۷) هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٍ وَعَسَاقٍ (۵۸)
 وَآخِرُ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ (۵۹) هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَعَكُمْ
 لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ (۶۰) قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا
 مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا فَيَنسُ الْقَرَارِ (۶۱) قَالُوا
 رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ (۶۲)
 وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ (۶۳)
 أَتَخَذْنَاهُمْ سُخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ (۶۴) إِنَّ
 ذَلِكَ لِحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ (۶۵) قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا
 مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (۶۶) رَبُّ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ (۶۷) قُلْ هُوَ نَبَأٌ
 عَظِيمٌ (۶۸) أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ (۶۹) مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ
 بِالْمَلَأِ الْأَعْلَى إِذْ يَخْتَصِمُونَ (۷۰) إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا
 أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ (۷۱) إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ
 بَشَرًا مِنْ طِينٍ (۷۲) فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي
 فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ (۷۳) فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ
 أَجْمَعُونَ (۷۴) إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ (۷۵)
 قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ
 اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ (۷۶) قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ
 خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ (۷۷) قَالَ فَأَخْرِجْ
 مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ (۷۸) وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ
 (۷۹) قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ (۸۰) قَالَ فَإِنَّكَ
 مِنَ الْمُنظَرِينَ (۸۱) إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ (۸۲) قَالَ
 فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ (۸۳) إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ
 الْمُخْلَصِينَ (۸۴) قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ (۸۵) لَأَمْلَأَنَّ
 جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ (۸۶) قُلْ مَا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ (۸۷)
 إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ (۸۸) وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ

۳۹- سُورَةُ الزُّمُرِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) تنزیل (نازل کردن تدریجی) این کتاب از خداوند عزیز حکیم است ۲) ما کتاب را به حق به تو نازل کردیم پس خدای را به عنوان مخلص بندگی کن که دین برای او است ۳) آگاه باشید که دین خالص برای خداوند است و کسانی که غیر از او اولیائی گرفته‌اند آنها را بندگی نمی‌کنیم مگر تا ما را با نزدیک کردن به خداوند نزدیک کنند همانا خداوند بین آنها حکم می‌کند در آنچه که آنها در آن اختلاف می‌کنند همانا خداوند کسی که او دروغگو و بسیار کفران‌کننده است را هدایت نمی‌کند ۴) اگر خداوند می‌خواست که فرزندی بگیرد البته از آنچه که خلق می‌کند آنکه را که می‌خواست بر می‌گزید (حال آنکه) او منزّه است او خدای واحد و چیره است ۵) آسمان‌ها و زمین را به حق خلق کرد شب را بر روز می‌پیچد و روز را بر شب می‌پیچد و خورشید و ماه را مسخر کرده است که هر کدام تا وقتی معین جاری می‌شود، آگاه باشید که او غالب و بسیار آمرزنده است ۶) شما را از نفسی واحد خلق کرد سپس زوج آن را از آن قرار داد و برای شما از چهارپایان هشت زوج نازل (خلق) کرد شما را در شکم‌های مادرانتان به عنوان خلقتی بعد از خلقتی (دیگر) در تاریکی‌های سه گانه (شکم و رحم و غشاء جنین) خلق می‌کند آن‌الله (که این مذکورات اوصاف و افعال او هستند) پروردگار شما است که مُلک (مملکت، پادشاهی) فقط از آن اوست ۷) جز او خدایی نیست پس چگونه رویگردان می‌شوید اگر کفر بورزید پس همانا خداوند از شما بی‌نیاز است و برای بندگانش راضی به کفر نمی‌شود و اگر شکر کنید آن را برای شما می‌پسندد و بارکشی بار دیگری را نمی‌کشد سپس محل بازگشت شما فقط به پروردگارتان است پس به آنچه که عمل می‌کردید به شما خبر می‌دهد همانا او به ذات سینه‌ها دانا است ۸) و وقتی که به انسان زبانی برسد (در حالی که) برگشت‌کننده به سوی او است پروردگارش را می‌خواند سپس وقتی که از جانب خود نعمتی به او بدهد (تفضلاً اعطاء کند) فراموش می‌کند که قبلاً آن را از او خواسته بود، و (در عوض) برای خداوند همانندهایی قرار می‌دهد تا (مردم را) از راه او گمراه کند بگو اندکی به کفرت بهره‌مند باش همانا تو از یاران آتشی ۹) آیا کسی که او فروتن است که اوقات شب را ساجد و ایستاده (شب‌خیز) است و از آخرت حذر می‌کند و به رحمت پروردگارش امید دارد (مانند کسی است که این چنین نیست) بگو آیا کسانی که می‌دانند و کسانی که نمی‌دانند متساویند جز این نیست که خردمندان پند می‌گیرند ۱۰) بگو ای بندگان من که ایمان آورده‌اید از (سخط) پروردگارتان بهراسید، برای کسانی که در این دنیا احسان کرده‌اند حسنه هست، و زمین خداوند وسیع است جز این نیست که به صبر کنندگان اجر آنها بدون حساب وفا (به تمامی داده) می‌شود ۱۱) بگو همانا من امر شدم که خداوند را (در حالی که) دین را برای او خالص می‌کنم عبادت کنم ۱۲) و امر شده‌ام تا که اول

۱) تَنْزِيلِ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۲) اِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۳) أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۴) لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ۵) خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ۶) خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَىٰ تُصْرَفُونَ ۷) إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۸) وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِنْهُ نِسِيًّا مَا كَانُ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۹) أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ۱۰) قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۱۱) قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۱۲) وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ۱۳) قُلْ إِنِّي

مسلمین باشم ﴿۳۳﴾ بگو همانا من از عذاب روزی بزرگ ترسانم که پروردگرم را عصیان ورزم ﴿۳۴﴾ بگو فقط خدای را بندگی می‌کنم (در حالی که) دینم را برای او خالص می‌کنم ﴿۳۵﴾ پس هر آنچه را که خواستید غیر او بندگی کنید بگو همانا زیانکاران کسانی هستند که به خودشان و به اهالی (داخلی و خارجی) خود زیان زدند آگاه باشید که آن در روز قیامت همان زیانکاری آشکار است ﴿۳۶﴾ آنها از فوق خود سایه‌بانی و از تحت خود سایه‌بانی از آتش دارند آن (مذکور) است که خداوند بندگانش را به آن خوف می‌دهد، ای بندگان من پس از من بهراسید ﴿۳۷﴾ و کسانی که از طاغوت اجتناب کردند که از آن بندگی کنند و به سوی خداوند برگشتند بشارت برای آنان هست پس به بندگان من بشارت بده ﴿۳۸﴾ که سخن را می‌شنوند و از احسن آن تبعیت می‌کنند آنان کسانی هستند که خداوند آنها را هدایت کرده و آنان همان خردمندان هستند ﴿۳۹﴾ آیا پس کسی که بر او کلمه عذاب حق (لازم، سزاوار) شده آیا پس تو کسی که در آتش است را نجات می‌دهی؟ ﴿۴۰﴾ لکن خداوند به کسانی که از پروردگارش هراس دارند وعده داده که (در جنت) برای آنها کاخ‌هایی هست که از فوق آنها کاخ‌هایی بنا شده که از زیر آنها نهرها جاری می‌شود، خداوند خلاف می‌عاد نمی‌کند ﴿۴۱﴾ آیا ندیدی که خداوند از آسمان آبی را فرستاد پس آن را در زمین در چشمه‌ها داخل کرد سپس با آن کشت‌هایی را با اختلاف رنگ‌های آن خارج می‌سازد سپس خشک می‌شود که آن را زرد شده می‌بینی سپس آن را چوب خرد شده قرار می‌دهد همانا در آن البته برای خردمندان یاد آوری هست ﴿۴۲﴾ آیا پس کسی که خداوند سینه او را برای اسلام گشوده و او بر نوری از پروردگارش است (بهرتر است از کسی که خداوند سینه‌اش را بر کفر گشوده است) پس وای بر قلوب قساوت‌دار آنان از ذکر خداوند، آنان در گمراهی واضحی (بدیهی) هستند ﴿۴۳﴾ خداوند بهترین سخن را به عنوان کتابی متشابه مثانی (دوتایی) نازل کرد که پوست‌های کسانی که از پروردگارش خاشعند از آن می‌لرزند سپس با ذکر خدا پوست‌هایشان و قلوبشان نرم می‌شود، آن هدایت خداوند است کسی را که بخواهد به آن هدایت می‌کند و کسی را که خداوند گمراه کند پس هیچ هادیی ندارد ﴿۴۴﴾ آیا پس کسی که در روز قیامت صورتش را از بدی عذاب پرهیز می‌دهد (بهرتر است یا کسی که او ایمان آورده) و به ظالمین گفته می‌شود بچشید آنچه را که کسب می‌کردید ﴿۴۵﴾ کسانی که قبل از آنها تکذیب کردند پس از حیثی که نمی‌فهمیدند عذاب به آنها آمد ﴿۴۶﴾ پس خداوند خواری را در زندگانی دنیا به آنها چشاند و البته عذاب آخرت بزرگتر است اگر می‌دانستند ﴿۴۷﴾ و همانا برای مردم در این قرآن از هر مثلی زده‌ایم با ترقب به اینکه آنها متذکر شوند ﴿۴۸﴾ قرآنی عربی بدون داشتن کجی، با ترقب به اینکه آنها تقوا پیشه کنند ﴿۴۹﴾ خداوند مثل زد شخصی را که درباره او شرکائی با یکدیگر مخالفت (بد خوئی) می‌ورزند و شخصی که تسلیم شخص (دیگری) است آیا آن دو از لحاظ مثل متساوی هستند؟ ستایش برای خداوند است، بلکه بیشتر آنها علم ندارند ﴿۵۰﴾ همانا تو می‌میری و همانا آنها می‌میرند ﴿۵۱﴾ سپس همانا شما در روز قیامت نزد پروردگارتان مجادله می‌کنید.

أَخَافُ إِنَّ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۴۱﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿۴۲﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلِ إِنَّ الْخَالِصِينَ الَّذِينَ خَيْرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَّا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿۴۳﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ يَا عِبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿۴۴﴾ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَى فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿۴۵﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۴۶﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿۴۷﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَةٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿۴۸﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنَابِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَنَارًا مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۴۹﴾ أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۵۰﴾ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِي تَقْشَعْرُ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۵۱﴾ أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَاحِشَهُ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۵۲﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَآتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۵۳﴾ فَأَذَاهُمُ اللَّهُ الْحِزْبِي فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۵۴﴾ وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۵۵﴾ قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۵۶﴾ صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۵۷﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ﴿۵۸﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ

جزء بیست و چهارم

۳۲ پس چه کسی ظالم تر از کسی است که بر خداوند دروغ ببندد و آنوقت که صدق (راستی، که همان ولایت تکوینی او است) نزد او آمد را تکذیب کرد آیا برای کافران جایگاهی در جهنم نیست ۳۳ و کسی که صدق آورد (ولایت تکلیفی را قبول کرد) و آن را تصدیق نمود آنان همان پرهیز کنندگان (از ظلم) هستند ۳۴ آنچه که می‌خواهند برای آنها نزد پروردگارشان هست آن پاداش نیکوکاران است ۳۵ تا خداوند بدترین‌هایی که عمل کردند را از آنها بپوشاند و اجر آنها را به بهترینی که عمل می‌کردند به آنها جزاء بدهد ۳۶ آیا خداوند برای بنده‌اش کافی نیست و تو را با کسانی غیر از او می‌ترسانند و (حال آنکه) کسی را که خداوند گمراه کند پس هیچ هادیی برای او نیست ۳۷ و کسی را که خداوند هدایت کند پس گمراه کننده‌ای ندارد آیا خداوند چیره و دارنده انتقام نیست ۳۸ و البته اگر از آنها سؤال کنی چه کسی آسمان‌ها و زمین را خلق کرده است البته می‌گویند خداوند، بگو آیا پس دیدید (چه فکر می‌کنید) که آنچه که غیر از خداوند می‌خوانید اگر خداوند برای من ضرری اراده کند آیا آنها برطرف کننده ضرر او هستند یا اگر برای من رحمتی را اراده کند آیا آنان از رحمت او باز دارنده‌اند؟ بگو خداوند مرا بس است (شایسته است) که توکل کنندگان فقط بر او توکل نمایند ۳۹ بگو ای قوم من، بر جایگاه (منزلت) خود عمل کنید همانا من (هم) عامل (عمل کننده) هستم پس خواهید دانست ۴۰ که چه کسی (خواهد بود) که عذاب خوار کننده به او می‌آید و عذاب دائمی بر او فرود می‌آید ۴۱ همانا ما کتاب را به حق بر تو برای مردم نازل کردیم پس هر کس که هدایت شد پس برای خودش است و هر کس که گمراه شد پس جز این نیست که برای خودش گمراه می‌شود و تو وکیل آنها نیستی ۴۲ خداوند است که انفس را فوت می‌دهد (می‌میراند) هنگام موت آنها و آنکه هنوز نمرده است را در خواب آنها (را می‌میراند) و آنکه مرگ بر آن قضاء شده را نگه می‌دارد و دیگری را تا وقت معین می‌فرستد همانا در آن برای گروهی که تفکر می‌کنند البته نشانه‌هایی (عدیده) هست ۴۳ آیا غیر از خداوند شفیعی را اتخاذ کرده‌اند، (به آنان) بگو آیا اگر چه چیزی را مالک نمی‌باشند؟ و (بلکه) عقل (تعقل) نمی‌کنند ۴۴ بگو: شفاعت جمیعاً برای خداوند است، ملک آسمان‌ها و زمین برای او است سپس به او بازگردانده می‌شوید ۴۵ و وقتی که خداوند به وحدتش ذکر می‌شود قلوب کسانی که به آخرت ایمان نیاورده‌اند مشمئز

۳۲ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ۳۳ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ۳۴ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ۳۵ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ۳۶ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ۳۷ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ۳۸ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ۳۹ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ۴۰ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُجْزِيهِ وَيَجِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ۴۱ إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۴۲ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فِيمِيسِكِ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۴۳ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أَوْلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ ۴۴ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۴۵ وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ۴۶ قُلْ

(بیزار) می‌شود و وقتی که کسی غیر از او ذکر می‌شود آنوقت آنها خوشحال می‌شوند ﴿۶۱﴾ بگو ای پروردگار آفریننده آسمان‌ها و زمین (ای) عالم پنهان و آشکار، تو بین بندگانت در آنچه که در آن اختلاف می‌کردند حکم می‌کنی ﴿۶۲﴾ و اگر کسانی که ظلم کرده‌اند، آنچه که در زمین هست را جمعاً و مثل آن را با آن (داشته باشند) قطعاً فدیة خواهند داد (تا) از بدی عذاب در روز قیامت (برهند) و از سوی خداوند بر آنها آشکار می‌شود آنچه را که نمی‌پنداشتند ﴿۶۳﴾ و بدی‌های آنچه که کسب می‌کردند بر آنها آشکار می‌شود و آنچه که آن را استهزاء می‌کردند به سر آنها می‌آید ﴿۶۴﴾ و وقتی که به انسان ضرری برسد، ما را می‌خواند سپس وقتی که از سوی خود نعمتی به او می‌دهیم می‌گوید جز این نیست که آن بنابر علم من به من داده شده بلکه آن به عنوان فتنه (امتحان، فساد) (برای او) است و لکن بیشتر آنها نمی‌دانند ﴿۶۵﴾ کسان قبل از آنها (نیز مانند قارون) آن را گفته‌اند و (حال آنکه) آنچه که کسب می‌کردند از آنها (از عذاب خداوند) بی‌نیاز نکرد ﴿۶۶﴾ پس بدی‌های آنچه که (به انفس خود) کسب کرده‌اند به آنها اصابت کرد و کسانی از اینان که ظلم کردند بدی‌های آنچه که کسب کرده‌اند بزودی به آنها اصابت خواهد کرد و (حال آنکه) آنها عاجز کننده (ما) نیستند ﴿۶۷﴾ آیا ندانسته‌اند که خداوند است که روزی را برای کسی که بخواهد گشایش می‌دهد و تنگ می‌کند، همانا در آن برای گروهی که ایمان می‌آورند البته نشانه‌هایی هست ﴿۶۸﴾ بگو ای بندگان من که بر نفس خویش اسراف کرده‌اید از رحمت خداوند ناامید نشوید همانا خداوند جمیع گناهان را می‌آمرزد همانا او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۶۹﴾ و به سوی پروردگار (مضاف) خود (که او علی بن ابی طالب (ع) است) برگردید و تسلیم او شوید قبل از آنکه عذاب به شما بیاید آنگاه (در غیر آن صورت) یاری نمی‌شوید ﴿۷۰﴾ و از بهترین آنچه که از پروردگار شما به شما نازل شده پیروی کنید قبل از آنکه عذاب (حال احتضار یا قیامت) ناگهانی و (در حالی که) شما نمی‌فهمید نزد شما بیاید ﴿۷۱﴾ که نفسی بگوید و حسرتا بر چیزی که در جنب خداوند افراط کردم و (حال آنکه) البته از مسخره کنندگان بودم ﴿۷۲﴾ یا بگوید که اگر خداوند مرا هدایت می‌کرد حتماً از متقین می‌شدم ﴿۷۳﴾ یا حین دیدن عذاب بگوید که اگر برایم بازگشتی بود آنگاه از احسان کنندگان می‌بودم ﴿۷۴﴾ بلی همانا آیات من نزد تو آمد و (لکن) تو آنها را تکذیب کردی و استکبار ورزیدی و از کافران بودی ﴿۷۵﴾ و در روز قیامت کسانی که بر خداوند دروغ بسته‌اند را می‌بینی روی‌هایشان سیاه است،

اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۶۷﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿۶۸﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۶۹﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلَاهُ نِعْمَةً مِنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَكِنَّا أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۷۰﴾ قَدْ قَالُوا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا أَعْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۷۱﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۷۲﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۷۳﴾ قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۷۴﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿۷۵﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿۷۶﴾ أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ لَمِنَ السَّآخِرِينَ ﴿۷۷﴾ أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿۷۸﴾ أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۷۹﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۸۰﴾ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِمُتَكَبِّرِينَ ﴿۸۱﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا

آیا برای متکبرین در جهنم جایگاهی نیست؟ ﴿۶۱﴾ و خداوند کسانی که تقوا پیشه کرده‌اند را با رستگاری آنها نجات می‌دهد که بدی به آنها نمی‌رسد و اندوهناک نمی‌شوند ﴿۶۲﴾ خداوند آفریننده همه چیز است و او بر هر چیزی وکیل است ﴿۶۳﴾ کلیدهای آسمان‌ها و زمین فقط برای او است و کسانی که به آیات خداوند کفر ورزیدند آنان همان زیانکارانند ﴿۶۴﴾ بگو ای جاهلان آیا پس به من امر می‌کنید که غیر خداوند را بندگی کنم ﴿۶۵﴾ و همانا به تو و به کسان قبل از تو وحی شده است که اگر شرک بورزی البته عمل تو نابود خواهد شد و حتماً از زیانکاران خواهی بود ﴿۶۶﴾ بلکه پس فقط خداوند را عبادت کن و از شکرگزاران باش ﴿۶۷﴾ و خداوند را حق قدر او را قدر ندانستند و زمین جمعاً در روز قیامت قبضه او و آسمان‌ها مُجاله (مغلوب) در (دست) راست (تحت سلطه) او هستند او منزّه است و بالاتر است از آنچه که شریک می‌کنند ﴿۶۸﴾ و در صور دمیده شد پس کسانی که در آسمان‌ها هستند و کسانی که در زمین هستند بیهوش شدند مگر کسانی که خداوند بخواهد سپس بار دیگر در آن دمیده شد پس آنوقت آنها ایستاده منتظر (نظاره گر) می‌باشند ﴿۶۹﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن شد و نوشته‌ها نهاده شدند و پیامبران و گواهان را آورد و بین آنها به حق قضاوت شد و به آنها ظلم نمی‌شود ﴿۷۰﴾ و هر نفسی به آنچه که عمل کرده وفا شد و (حال آنکه) او به آنچه که می‌کنید داناتر است ﴿۷۱﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند به صورت گروهی به سوی جهنم سوق داده شوند تا آنوقت که به آن می‌رسند درب‌هایش باز می‌شود و نگهبان‌های آن به آنها می‌گویند آیا رسولانی از شما نزد شما نیامد که آیات پروردگارتان را بر شما بخواند و شما را از ملاقات امروزتان انداز نماید؟ می‌گویند بلی و لکن کلمه عذاب بر کافران حق (لازم، واجب شده) است ﴿۷۲﴾ گفته می‌شود از درب‌های جهنم داخل شوید در آن ماندگار هستید پس جایگاه متکبرین بد (جایگاهی) است ﴿۷۳﴾ و کسانی که از پروردگارشان هراس کرده‌اند بطور گروهی به سوی جنت سوق داده شوند تا آنوقت که به آنجا می‌آیند و درب‌هایش باز شود و نگهبانان آن به آنها می‌گویند سلام بر شما خوش آمدید پس ماندگار در آن داخل شوید ﴿۷۴﴾ و می‌گویند: ستایش برای خدایی است که وعده خود به ما را راست گفته است و ما را وارث زمین کرد در جایی از جنت که می‌خواهیم منزل می‌کنیم پس چه خوب است پاداش عمل کنندگان ﴿۷۵﴾ و ملائکه را می‌بینی که گرداگرد از حول عرش می‌آیند (در حالی که) به ستایش پروردگارش تسبیح می‌کنند و بین آنها به حق قضاوت می‌شود و گفته می‌شود ستایش برای الله پروردگار عالمیان است.

بِمَقَارَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۱﴾
 اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿۶۲﴾
 لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۶۳﴾
 قُلْ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿۶۴﴾
 وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿۶۵﴾
 بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۶۶﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٍ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۷﴾
 وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿۶۸﴾
 وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۶۹﴾
 وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۷۰﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۷۱﴾ قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿۷۲﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿۷۳﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿۷۴﴾ وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

۴۰- سوره مؤمن (غافر)

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ حم ۲ تنزیل (نازل شدن تدریجی) کتاب از خداوند غالب دانا است ۳ آمرزنده گناه و قبول کننده توبه شدید عقوبت کننده دارنده طول (توانگری، فضیلت، بخشنده‌گی)، خدایی جز او نیست، محلّ بازگشت (سرانجام) به او است ۴ جز کسانی که کفر ورزیده‌اند در آیات خداوند مجادله نمی‌کنند و گردش (رفت و آمد) آنها در شهرها تو را مغرور (فریفته) نکند ۵ قبل از آنها قوم نوح و بعد از آنها احزاب (فرقه‌های مختلف) (رسولانشان را) تکذیب کردند و هر امتی به رسولانشان همت گماشتند تا او را بگیرند و به باطل مجادله کردند تا با آن حق را پایمال کنند پس آنها را گرفتم پس (آیا می‌نگری که) مجازات من چگونه بود ۶ و این چنین کلمه پروردگار تو بر کسانی که کفر ورزیدند محقق شد همانا آنان همدمان آتش هستند ۷ کسانی که عرش را حمل می‌کنند و کسانی که دوروبر (پیرامون) آن هستند به حمد پروردگارشان تسبیح می‌کنند و به او ایمان دارند و برای کسانی که ایمان آوردند استغفار می‌کنند که ای پروردگار ما هر چیزی را با رحمت و علم فرا گرفته‌ای پس کسانی که توبه کرده‌اند و از راه تو پیروی نموده‌اند را بیامرز و ایشان را از عذاب جحیم حفظ نما ۸ (ای) پروردگار ما آنها را در جنت‌های عدنی که به آنها وعده کرده‌ای داخل کن و کسانی که صالح هستند از پدرانشان و ازواجشان و ذریه‌های آنها را، همانا تو غالب و حکیم هستی ۹ و آنها را از بدی‌ها نگهدار و کسی را که از بدی‌ها نگهداری پس به او در آنروز رحم کرده‌ای و آن همان کامیابی بزرگ است ۱۰ همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند نداء داده می‌شوند البته خشم‌گیری خداوند از خشم گرفتن شما به نفس شما بزرگتر است آنوقتی که به ایمان دعوت می‌شدید پس کفر می‌ورزیدید ۱۱ گفتند: (ای) پروردگار ما، ما را دو بار میراندی و ما را دو بار زنده کردی و به گناهان خود اعتراف کردیم پس آیا راهی برای خروج (خارج شدن) هست؟ ۱۲ آن به این (سبب) است که وقتی به خداوند به توحید او دعوت می‌شدید کفر می‌ورزیدید و اگر برای او شریک آورده می‌شد ایمان می‌آوردید پس (بپشید که) حکم برای خداوند والای بزرگ است ۱۳ او کسی است که آیاتش را به شما نشان می‌دهد و از آسمان برای شما روزی نازل می‌کند و جز کسی که (با توبه بر دست ولیّ امر به خداوند) توبه کند متذکر نمی‌شود ۱۴ پس خداوند را بخوانید (در حالی که) برای او در دین مخلص هستید و اگرچه کافران کراهت داشته باشند ۱۵ بالا برنده درجات و صاحب عرش است که روح را از امر خود بر کسی از بندگانش که می‌خواهد القاء می‌کند تا (مردم را) از روز ملاقات کردن انذار نماید ۱۶ روزی که آنها

۱ حم ۲ تنزیل الکتاب من الله العزیز العلیم ۳ غافر الذنب وقابل التوب شدید العقاب ذی الطول لا إله إلا هو إلیه المصیر ۴ ما یجادل فی آیات الله إلا الذین کفروا فلا یغزک تقدبهم فی البلاد ۵ کذبت قبلهم قوم نوح والأحزاب من بعدهم وهمت کل أمة برسولهم لیاخذوه وجادلوا بالباطل لیدحضوا به الحق فأخذتهم فکیف کان عقاب ۶ وكذلك حقت کلمت ربک علی الذین کفروا أنهم أصحاب النار ۷ الذین یحملون العرش ومن حوله یسبحون بحمد ربهم ویؤمنون به ویستغفرون للذین آمنوا ربنا وسعت کل شیء رحمة وعلما فاعفیر للذین تابوا واتبعوا سبیلک وقهم عذاب الجحیم ۸ ربنا وأدخلهم جنات عدن الّتی وعدتهم ومن صلح من آبائهم وأزواجهم وذریاتهم إنک أنت العزیز الحکیم ۹ وقهم السیئات ومن تقی السیئات یومئذ فقد رحمته وذلك هو الفوز العظيم ۱۰ إن الذین کفروا ینادون لمقت الله اکبر من مقبکم أنفسکم إذ تدعون إلى الإیمان فتکفرون ۱۱ قالوا ربنا أمنا ائتین وأحییتنا ائنتین فاعترفنا بذنوبنا فهل إلى خروج من سبیل ۱۲ ذلکم بأنه إذا دعی الله وحده کفرتم وإن یشرک به تؤمنوا فالحکم لله العلیّ الکبیر ۱۳ هو الذی یریکم آیاته وینزّل لکم من السماء رزقا وما یتذکر إلا من ینیب ۱۴ فادعوا الله مخلصین له الدین ولو کره الکافرون ۱۵ رفیع الدرجات ذو العرش یلقی الروح من أمره علی من یشاء من عباده لینیذریوم التلاق ۱۶ یوم هم بارزون لا یخفی علی الله منهم شیء لئن الملک الیوم لله الواحد القهار ۱۷ الیوم تجزی کل نفس بما کسبت

آشکار شده هستند از آنها چیزی بر خداوند مخفی نمی‌شود، امروز مُلک (پادشاهی، مملکت) برای کیست؟ برای خداوند واحد چیره است ﴿۱۷﴾ امروز به هر نفسی به آنچه که کسب کرده جزاء داده می‌شود، امروز هیچ ظلمی نیست همانا خداوند سریع حساب کننده است ﴿۱۸﴾ و آنها را از آنروز آرزف (نزدیک شوند، روز قیامت) انداز کن آنوقت که قلوب نزدیک حنجره‌ها هستند (در حالی که) آنها فرو برنده خشم هستند ستمکاران، یارانی (نزدیک) و نه شفاعت کننده‌ای که (از او) اطاعت شود ندارند ﴿۱۹﴾ چشم‌های خائن و آنچه که در سینه‌ها پنهان می‌کنند را می‌شناسد ﴿۲۰﴾ و خداوند به حق قضاوت (حکم) می‌کند و کسانی را که فرا می‌خوانند به جای او به چیزی قضاوت (حکم) نمی‌کنند همانا خداوند همان شنوا و بینا است ﴿۲۱﴾ آیا در زمین سیر نکرده‌اند تا نظر کنند که عاقبت کسانی که قبل از آنها بوده‌اند چگونه بوده است آنها از لحاظ قوت و از لحاظ آثار در زمین شدیدتر از اینها بودند پس خداوند آنها را به گناهانشان گرفت و در برابر خداوند نگهدارنده‌ای نداشتند ﴿۲۲﴾ آن به این (سبب) است که رسولانشان برای آنها بینات (دلایل واضح) می‌آوردند آنگاه کفر می‌ورزیدند پس خداوند آنها را گرفت همانا او قوی و سخت عقوبت دهنده است ﴿۲۳﴾ و همانا ما موسی را با آیات خود و با حجتی آشکار فرستادیم ﴿۲۴﴾ نزد فرعون و هامان و قارون پس گفتند که جادوگر بسیار دروغگویی است ﴿۲۵﴾ و چون حق را از نزد ما برای آنها آورد گفتند: پسران کسانی را که با او ایمان آورده‌اند بکشید و زناشان را زنده گذارید و مکر (نیرنگ) کافران جز در گمراهی نیست ﴿۲۶﴾ و فرعون گفت: بگذارید موسی را بکشیم و تا او پروردگارش را بخواند زیرا که من می‌ترسم که دین شما را تبدیل کند یا اینکه در زمین فساد ظاهر نماید ﴿۲۷﴾ و موسی گفت: همانا من از هر متکبری که به روز حساب ایمان نمی‌آورد به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم ﴿۲۸﴾ و مرد مؤمنی از آل فرعون که ایمانش را کتمان می‌کرد گفت: آیا مردی را که می‌گوید: پروردگار من الله است و دلیل‌های روشنی از پروردگار شما نزد شما آورده است را می‌کشید و (حال آنکه) اگر او دروغگو باشد پس دروغش بر (زیان) خودش است و اگر راستگو باشد بعضی از آنچه که به شما وعده می‌دهد به شما اصابت خواهد کرد همانا خداوند کسی که او اسراف کننده و بسیار دروغگو است را هدایت نمی‌کند ﴿۲۹﴾ ای قوم من، امروز حکومت دارید در این سرزمین پیروزمندید پس چه کسی ما را در برابر سختگیری خداوند اگر به ما بیاید یاری می‌کند فرعون گفت: به شما جز آنچه را که می‌بینم (و اعتقاد دارم) نشان نمی‌دهم و شما را جز به راه رشاد هدایت نمی‌کنم ﴿۳۰﴾ و کسی که ایمان آورده بود گفت: ای قوم من، همانا من بر شما از (روزی) مثل روز احزاب خوف دارم ﴿۳۱﴾ مثل سرشت (خوی، سرنوشت) قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که بعد از آنها بودند و خداوند بر بندگان

لَا ظَلَمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۱۸﴾ وَأَنْذَرْنَاهُمْ يَوْمَ الْآزِفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَاطْمِينٍ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴿۱۹﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿۲۰﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿۲۱﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارًا فِي الْأَرْضِ فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿۲۲﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَآخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲۳﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿۲۴﴾ إِلَى فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿۲۵﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿۲۶﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفُسَادَ ﴿۲۷﴾ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿۲۸﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدْكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿۲۹﴾ يَا قَوْمِ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿۳۰﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿۳۱﴾ مِثْلَ دَابِّ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظَلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿۳۲﴾ وَيَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿۳۳﴾ يَوْمَ تُنْزَلُونَ مُدْبِرِينَ مَا

ظلمی نمی خواهد ﴿۳۲﴾ و ای قوم من، همانا من از روزی که همدیگر را (به طلب دریافت کمک) صدا می‌زنید بر شما خوف دارم ﴿۳۳﴾ روزی که پشت کنان روی بر می‌گردانید که از (قبل) خداوند نگهدارنده‌ای ندارید و کسی را که خداوند گمراه کند آنگاه هیچ هادیی ندارد ﴿۳۴﴾ و همانا یوسف قبلاً بیّناتی را نزد شما آورد، پس پیوسته از آنچه که آن را نزد شما آورده بود در شک بودید تا آنوقت که هلاک شد گفتید: خداوند بعد از او هرگز رسولی را مبعوث نخواهد کرد این چنین خداوند گمراه می‌کند کسی را که او مُسرف متجاوز و شک‌کننده است ﴿۳۵﴾ آنان که درباره آیات خداوند بدون دلیلی که برای آنها آمده باشد مجادله می‌کنند (این عملشان) نزد خداوند و نزد کسانی که ایمان آورده‌اند دشمنی بزرگی است بدینسان خداوند بر هر قلب متکبر زور گو مهر می‌نهد ﴿۳۶﴾ و فرعون گفت: ای هامان برای من کاخی بلند بساز تا شاید راهی بیابم ﴿۳۷﴾ به راه‌های آسمان‌ها که از خدای موسی مطلع شوم و همانا من البته او را به عنوان دروغگو می‌پندارم و این چنین برای فرعون بدی عملش زینت داده شد و از راه (راست) مانع (بازداشته) شد و (نتیجه) مکر فرعون جز در زیان بردن نیست ﴿۳۸﴾ و آن کسی که ایمان آورده بود گفت: ای قوم من، از من پیروی کنید که شما را به راه رشاد هدایت کنم ﴿۳۹﴾ ای قوم من جز این نیست که این زندگانی دنیا تمتعی (بهره‌مندی) (اندک) است و همانا آخرت، همان دار قرار است ﴿۴۰﴾ کسی که عمل بدی بکند پس جز به مثل آن جزاء داده نمی‌شود و کسی که عمل صالحی بکند چه مرد یا زن و (در حالی که) او مؤمن است پس آنان داخل در جنت می‌شوند که در آن بدون حساب روزی داده می‌شوند ﴿۴۱﴾ و ای قوم من، مرا چه شده که شما را به سوی نجات دعوت می‌کنم و شما مرا به آتش دعوت می‌کنید ﴿۴۲﴾ مرا دعوت می‌کنید تا به خداوند کفر بورزم و به او به آنچه که به آن علمی ندارم شرک بورزم و (حال آنکه) من شما را دعوت می‌کنم به سوی آن عزیز بسیار آمرزنده ﴿۴۳﴾ قطعاً جز این نیست که آنچه که مرا به آن دعوت می‌کنید او در دنیا و نه در آخرت صاحب دعوت (حقه) نیست و همانا بازگشت ما به خداوند است و همانا اسراف کنندگان آنها اصحاب آتش هستند ﴿۴۴﴾ و بزودی به آنچه که به شما می‌گویم متذکر خواهید شد و امر خویش را به خداوند می‌سپارم همانا خداوند به بندگانش بینا است ﴿۴۵﴾ پس خداوند او را از بدی‌های آنچه که مکر می‌کردند نگهداشت و بد عذابی آل فرعون را فرا گرفت ﴿۴۶﴾ آتش است که هنگام صبح و هنگام شب بر آن عرضه می‌شوند و روزی که ساعت (قیامت) برپا می‌شود (گفته می‌شود): آل فرعون را به اشدّ عذاب داخل کنید ﴿۴۷﴾ و آنوقت در آتش با هم محاجه کنند پس ضعفا (اتباع) به کسانی که طلب بزرگی می‌کردند (متبوعین) می‌گویند: همانا ما پیرو شما بودیم پس آیا شما سهمی از آتش را از ما کفایت (برطرف) می‌کنید؟ ﴿۴۸﴾ کسانی که طلب بزرگی می‌کردند

لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۱﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلِ الْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ نَبْعَثَ اللَّهَ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿۳۲﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ كَبِيرٌ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿۳۳﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانَ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿۳۴﴾ أَسْبَابَ السَّمَاوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا وَكَذَلِكَ زَيَّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿۳۵﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿۳۶﴾ يَا قَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿۳۷﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۳۸﴾ وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى التَّجَاةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿۳۹﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْعَقَّارِ ﴿۴۰﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدْنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿۴۱﴾ فَسَتَذَكَّرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفْوُضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿۴۲﴾ فَوْقَاهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكْرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿۴۳﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿۴۴﴾ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿۴۵﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿۴۶﴾ وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُحْفَفْ عَنَّا يَوْمًا

می گویند: ما همگی در آن هستیم همانا خداوند بین بندگانش حکم کرده است ^(۵۹) و کسانی که در آتش هستند به نگهبانان جهنم می گویند از پروردگارتان بخواهید که یک روز از عذاب را از ما بکاهد ^(۶۰) می گویند: آیا رسولانتان با بیانات (حجت های آشکار) نزد شما نیامدند؟ (آنها) می گویند: بلی، (اینان هم) می گویند: پس دعاء کنید و دعای کافران جز در گمراهی (در ضیاع، ضایع شدن) نیست ^(۶۱) همانا ما حتماً رسولان خود و کسانی که ایمان آورده اند را در زندگانی دنیا و در روزی که گواهان پیاپی می خیزند یاری می کنیم ^(۶۲) روزی که معذرت خواهی ستمکاران به آنها نفع نمی رساند و لعنت (دوری) برای آنان است و بد خانهای دارند ^(۶۳) و همانا به موسی هدایت دادیم و بنی اسرائیل را وارث آن کتاب کردیم ^(۶۴) که دارای هدایت و به عنوان تذکر برای خردمندان است ^(۶۵) پس صبر کن همانا وعده خداوند حق است و بر گناهت استغفار کن و به حمد (ستایش) پروردگارت در شبانگاه و در بیداری بامداد تسبیح کن ^(۶۶) همانا کسانی که درباره آیات خداوند بدون دلیلی که برای آنها آمده باشد مجادله می کنند همانا در سینه های آنها جز کبر نیست، آنها رسنده به آن (کبر) نیستند پس به خداوند پناه ببر همانا او همان شنوا و بینا است ^(۶۷) البته خلق کردن آسمان ها و زمین بزرگ تر از خلق کردن مردم است و لکن اکثر مردم نمی دانند ^(۶۸) و کور و بینا و کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کردند و نه بد کننده یکسان نیستند چه کم متذکر می شوید ^(۶۹) همانا آن ساعت قطعاً می آید که تردیدی در آن نیست و لکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند ^(۷۰) و پروردگار شما گفت: مرا بخوانید (نه اینکه از من بخواهید) تا شما را استجاب کنم همانا کسانی که از عبادت من استکبار می ورزند با خواری داخل جهنم خواهند شد ^(۷۱) خداوند است که برای شما شب را قرار داد که در آن آرام بگیرید و روز را روشنی بخش همانا خداوند البته دارنده فضل بر مردم است و لکن بیشتر مردم شکر نمی کنند ^(۷۲) آن (موصوف به این انعام) الله پروردگار شما است خالق همه چیز است، خدایی جز او نیست پس چگونه (با وضوح بطلان آن) روی می گردانید ^(۷۳) کسانی که آیات خداوند را نفی می کنند این چنین منحرف می شوند ^(۷۴) خداوند است که زمین را به عنوان قرار و آسمان را به عنوان بناء برای شما قرار داد و به شما صورت داد و صورت های شما را نیکو کرد و به شما از پاکیزه ها روزی داد آن الله پروردگار شما است پس پُر برکت است الله پروردگار جهانیان ^(۷۵) او زنده است خدایی جز او نیست پس او را بخوانید (در حالی که) دین را برای او خالص کرده اید ستایش برای الله پروردگار جهانیان است ^(۷۶) بگو: همانا من نهی شده ام که کسانی را که شما غیر از خداوند می خوانید بندگی کنم چون از پروردگارم بیاناتی (دلیل های واضح) نزد من آمده و امر شده ام که تسلیم بر پروردگار جهانیان باشم ^(۷۷) او کسی است که شما را از خاکی خلق کرد سپس از

مِنَ الْعَذَابِ ^(۵۹) قَالُوا أَوْلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَى قَالُوا فَادْعُوا وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ^(۶۰) إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ ^(۶۱) يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ^(۶۲) وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَى وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ ^(۶۳) هُدًى وَذِكْرَى لِأُولِي الْأَلْبَابِ ^(۶۴) فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ^(۶۵) إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ إِنَّ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ^(۶۶) لَخَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ^(۶۷) وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ ^(۶۸) إِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ^(۶۹) وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ ذَاخِرِينَ ^(۷۰) اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ لِيَتَسَكَّنُوا فِيهِ وَالتَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ^(۷۱) ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَى تَوْفُكُونَ ^(۷۲) كَذَلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ^(۷۳) اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ^(۷۴) هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ^(۷۵) قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسَلِّمَ لِلرَّبِّ الْعَالَمِينَ ^(۷۶) هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا

نطفه‌ای سپس از خون بسته شده‌ای سپس شما را به صورت طفلی خارج می‌کند سپس تا به رشد خود برسید سپس تا پیر شوید و (برخی) از شما قبل از آن (پیری) میرانده می‌شوند و تا برسید به وقتی معین و با ترقب به اینکه شما تعقل کنید ﴿۱۸﴾ او کسی است که زنده می‌کند و می‌میراند پس وقتی که به امری حکم کند پس جز این نیست که به آن می‌گوید: بیاش، پس می‌باشد ﴿۱۹﴾ آیا ندیدی کسانی را که در آیات خداوند مجادله می‌کنند چگونه (از خداوند) روگردان می‌شوند؟! ﴿۲۰﴾ کسانی که کتاب و آنچه که رسولانمان را با آن فرستادیم تکذیب کردند پس خواهند دانست ﴿۲۱﴾ آنوقت که غل‌ها و زنجیرها در گردن‌هایشان است (در حالی که) کشیده می‌شوند ﴿۲۲﴾ در گرما سپس در آتش داغ (افروخته، گرما سوخته) می‌شوند ﴿۲۳﴾ و سپس به آنها گفته می‌شود: کجا هستید آنچه را که شریک می‌آوردید ﴿۲۴﴾ غیر از خداوند؟ می‌گویند: از نزد ما گم شدند (رفتند) بلکه قبلاً چیزی را نمی‌خواندیم خداوند این چنین کافران را گمراه می‌کند ﴿۲۵﴾ آن به (سبب) آنچه است که در زمین به غیر حق خوشحالی می‌کردید و به (خاطر) آنچه که می‌نازیدید (سرمستی می‌کردید) است ﴿۲۶﴾ از درب‌های جهنم داخل شوید در آن مانند گارید پس چه بد است جایگاه متکبران ﴿۲۷﴾ پس صبر کن همانا وعده خداوند حق است پس یا البتّه به تو نشان می‌دهیم بعضی از آنچه را که به آنها وعده می‌دهیم یا البتّه تو را می‌میرانیم پس به ما بازگردانده می‌شوند ﴿۲۸﴾ و همانا قبل از تو رسولانی را فرستاده‌ایم که (برخی) از آنها کسانی هستند که (آنها را) برای تو قصه کرده‌ایم و (برخی) از آنها کسانی هستند که (آنها را) بر تو قصه نکرده‌ایم و بر رسولی نباشد که آیه‌ای جز به اذن خداوند بیاورد پس وقتی که امر خداوند برسد به حق قضاوت می‌شود و باطل پردازان در آن (زمان و مکان) زیان می‌کنند ﴿۲۹﴾ خداوند است که برای شما چهارپایان را قرار داد تا از آنها سواری بگیرید و از آنها بخورید ﴿۳۰﴾ و در آنها برای شما منافعی هست و تا بر آنها به حاجتی که در سینه‌هایتان هست برسید و بر آنها (در خشکی) و بر کشتی حمل می‌شوید ﴿۳۱﴾ و آیات خود را به شما نشان می‌دهد پس کدامیک از آیات خداوند را انکار می‌کنید ﴿۳۲﴾ آیا پس در زمین سیر نکردند تا نظر کنند که عاقبت کسانی که قبل از آنها بوده‌اند چگونه بوده است؟ (آنها) از اینان بیشتر و قوی‌تر و پُر آثارتر در زمین بودند پس آنچه که کسب می‌کردند آنها را بی‌نیاز نکرد ﴿۳۳﴾ و چون رسولان آنها بیاناتی را نزد آنها آوردند به آنچه از علم که نزد آنها بود خوشحالی کردند و آنچه را که استهزاء می‌کردند آنها را احاطه نمود ﴿۳۴﴾ پس چون سخت‌گیری (عذاب) ما را (هنگام مرگ) دیدند گفتند تنها به خداوند ایمان آوردیم و به آنچه که به او مشرک بودیم کفر ورزیدیم ﴿۳۵﴾ پس چون سخت‌گیری (عذاب) ما را بیند دیگر ایمان آوردنشان به آنان نفعی نمی‌رساند، سنت خداوند است که همانا در میان بندگانش سپری (جاری) شده و کافران در آن (مقام یا زمان) زیان کرده‌اند.

أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لَتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلٍ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٨﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١٩﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٢٠﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَمِمَّا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ إِذِ الْأَعْلَالُ فِي أَعْتَابِهِمُ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٢٢﴾ فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٢٣﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَنِينَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٢٤﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُو مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥﴾ ذَلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَمِمَّا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٢٦﴾ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبئسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٧﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فَضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٩﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٣١﴾ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَآيَىٰ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٣٢﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَأَثَرًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَعْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٣٣﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدَّةً وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٣٥﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ

۴۱- سوره حم سجده (فصلت)

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ حم ۲ تنزیل من الرّحمن الرّحیم ۳ کتاب
 به عنوان قرآنی به (زبان) عربی تفصیل داده شده برای گروهی که می‌دانند ۴
 بشارت دهنده و بیم دهنده است پس بیشتر آنان (از این کتاب) اعراض نمودند پس
 آنها نمی‌شنوند (قبول نمی‌کنند) ۵ و می‌گویند: که قلوب ما از آنچه که ما را به
 آن دعوت می‌کنی در پرده است و در گوش‌های ما سنگینی هست و بین ما و تو
 حجاب هست پس عمل کن همانا ما (به دین قدیم خود) عامل هستیم ۶ بگو: جز
 این نیست که من بشری مثل شما هستم که به من وحی می‌شود، جز این نیست که
 خدای شما خدای یکتاست، پس به سوی او مستقیم باشید و از او آموزش بطلبید و
 وای بر مشرکان ۷ که زکات نمی‌دهند و آنها به آخرت کافر هستند ۸ همانا
 کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند، آنان پاداشی بدون منت دارند ۹
 بگو: آیا همانا شما به راستی به کسی که زمین را در دو روز خلق کرده کفر
 می‌ورزید؟ و (معدلک) برای او همانندهایی قرار می‌دهید آن (موصوف)
 پروردگار جهانیان است ۱۰ و در آن بر فراز آن کوه‌هایی قرار داد و در آنها برکت
 (قرار) داد و خوراکی‌های آن را در (مدت) چهار روز در آن به صورت یکسان
 برای درخواست کنندگان اندازه کرد ۱۱ سپس به آسمان ایستاد و (در حالی که)
 آن دودی (بخاری) بود پس به آن و به زمین گفت: با رضایت یا با کراهت بیاید،
 آن دو گفتند: فرمانبردار آمدیم ۱۲ پس آنها را در دو روز به صورت هفت آسمان
 به سرانجام رسانید و در هر آسمانی امر آن را وحی کرد و آسمان دنیا را با
 چراغ‌هایی زینت دادیم و (از شیاطین استراق‌کننده‌ی سمع) حفظ کردیم، آن تقدیر
 غالب و دانا است ۱۳ پس اگر اعراض کردند پس بگو: شما را از صاعقه‌ای مثل
 صاعقه‌ی عاد و ثمود بیم می‌دهم ۱۴ آنوقت که رسولانی از بین دستانشان (در زمان
 آنها) و از پشت سرشان (زمان‌های قبل از آنها) نزد ایشان آمدند که جز خدای را
 بندگی نکنید، گفتند: اگر پروردگار ما می‌خواست حتماً ملائکه‌ای را نازل می‌کرد
 پس همانا ما به آنچه که به آن فرستاده شده‌اید کافریم ۱۵ و اما (قوم) عاد پس به
 غیر حق در زمین طلب بزرگی کردند و گفتند: از ما قوی‌تر کیست؟ آیا ندیدند
 (فکر نکرده‌اند) که خداوندی که آنها را خلق کرده او از آنها قویتر است؟ و آیات
 ما را نفی می‌کردند ۱۶ پس در روزهایی نحس بادی سرد توفنده بر آنها فرستادیم
 تا عذاب خواری را در زندگانی دنیا به آنها بچشانیم و البته عذاب آخرت خواری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ حم ۲ تنزیل من الرّحمن الرّحیم ۳ کتاب
 فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۴
 بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ۵
 وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكْتَةٍ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي
 آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ
 إِنَّا عَامِلُونَ ۶ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَى
 إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ
 وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِكِينَ ۷ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ
 الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ۸ إِنَّ الَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۹
 قُلْ أَتَيْتُكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ
 فِي يَوْمَيْنِ وَتَتَجَلَّوْنَ لَهُ أَنْدَادًا ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۱۰
 وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيًا مِنْ فَوْقِهَا وَبَارَكَ فِيهَا
 وَقَدَرْنَا فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ ۱۱
 ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا
 وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ۱۲
 فَفَضَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَى
 فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا
 بِبَصَائِبٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ۱۳
 فَإِنِ اعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ
 صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ۱۴ إِذْ جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ
 بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ
 قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلْنَا مَلَائِكَةً فَإِنَّا بِمَا
 أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ۱۵ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّْا قُوَّةً أَوَلَمْ
 يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً
 وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ۱۶ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا
 صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَدِيقَهُمْ عَذَابَ الْحَزْنِ

کننده تر است و (حال آنکه) آنها یاری نمی‌شوند ﴿۱۷﴾ و اما (قوم) ثمود پس آنها را هدایت کردیم پس کوری را بر هدایت ترجیح دادند پس به خاطر آنچه که کسب می‌کردند صاعقه عذاب هون (ننگ و رسوائی) آنان را در گرفت ﴿۱۸﴾ و کسانی که ایمان آوردند و پرهیز می‌کردند را نجات دادیم ﴿۱۹﴾ و روزی که دشمنان خداوند به سوی آتش حشر (گرد آورده) می‌شوند آنگاه آنها حبس می‌شوند ﴿۲۰﴾ تا آنوقتی که به آنجا بیایند گوش‌هایشان و چشمانشان و پوست‌هایشان علیهم (بر زیان آنها) به آنچه که عمل می‌کرده‌اند شهادت می‌دهند ﴿۲۱﴾ و به پوست‌هایشان می‌گویند: چرا علینا (بر زیان ما) شهادت می‌دهید؟ می‌گویند: خداوندی که به هر چیزی نطق داد به ما (هم) نطق داد و اول بار او شما را خلق کرد و به او باز گردانده می‌شوید ﴿۲۲﴾ و شما (از این) که گوشتان و نه چشمانتان و نه پوست‌هایتان علیکم (بر شما، بر زیان شما) شهادت دهند پنهان نمی‌کردید و لکن گمان می‌کردید که خداوند بسیاری از آنچه که عمل می‌کنید را نمی‌داند ﴿۲۳﴾ و این همان گمان شما بود که دربارهٔ پروردگارتان گمان می‌کردید (آن ظن شما) شما را هلاک کرد و از زیانکاران شدید ﴿۲۴﴾ و اگر (هم) صبر کنید (باز) جایگاه آنان آتش است و اگر استعجاب (طلب رضا، عذر خواهی) کنند پس آنها از رضایت عطاء شدگان نخواهند بود ﴿۲۵﴾ و برای آنها قرین‌هایی (همنشینانی) را مقرر کردیم پس آنچه که بین دستانشان (نزد آنها و در آینده) (دنیا و آخرت) هست و آنچه که پشت سر آنهاست را برای آنها زینت دادند و گفتار علیهم (بر زیان آنها) در امت‌هایی (فاجر) از جن و انس که قبل از آنها گذشته‌اند محقق شد همانا آنها زیانکار بودند ﴿۲۶﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند گفتند: به این قرآن گوش ندهید و لغو (خطا) در آن اندازید (مغلوط قرائت کنید) تا شاید که شما غلبه کنید ﴿۲۷﴾ پس البته حتماً به کسانی که کفر ورزیده‌اند عذاب شدیدی بچشانیم و البته حتماً به آنها با بدترینی که عمل می‌کرده‌اند جزاء می‌دهیم ﴿۲۸﴾ آن آتش جزای دشمنان خداوند است برای آنها در آن (آتش) سرایی جاویدان است به (سب) آنکه آیات ما را نفی می‌کردند ﴿۲۹﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند می‌گویند (ای) پروردگار ما آن دو کس از جن و انسان که ما را گمراه کردند را به ما نشان بده تا آن دو را زیر قدم‌هایمان قرار دهیم تا آن دو از پایین‌ترین‌ها باشند ﴿۳۰﴾ همانا کسانی که گفتند پروردگار ما الله است سپس استقامت ورزیدند ملائکه بر آنها نازل می‌شوند که نرسید و اندوهگین نشوید و بشارت باد بر شما به جنتی که وعده داده می‌شود ﴿۳۱﴾ ما در زندگانی دنیا و در آخرت اولیاء شما هستیم و در آنجا آنچه که انفس شما اشتها می‌کنند را دارید و در آنجا آنچه که دعاء (درخواست، طلب) می‌کنید را دارید ﴿۳۲﴾ به عنوان پذیرائی از سوی بسیار آمرزندهٔ مهربان ﴿۳۳﴾ و چه کسی نیکو

في الحياة الدنيا ولعذاب الآخرة أحرزى وهم لا يُصرون ﴿۱۷﴾ وأما ثمود فهديناهم فاستحبوا العمى على الهدى فأخذتهم صاعقة العذاب الهون بما كانوا يكسبون ﴿۱۸﴾ ونجيناً الذين آمنوا وكانوا يتقون ﴿۱۹﴾ ويوم يحشر أعداء الله إلى النار فهم يوزعون ﴿۲۰﴾ حتى إذا ما جاءوها شهد عليهم سمعهم وأبصارهم وجلودهم بما كانوا يعملون ﴿۲۱﴾ وقالوا لجلودهم لم شهدتم علينا قالوا أنطقنا الله الذي أنطق كل شيء وهو خلقكم أول مرة وإليه ترجعون ﴿۲۲﴾ وما كنتم تستترون أن يشهد عليكم سمعكم ولا أبصاركم ولا جلودكم ولكن ظننتم أن الله لا يعلم كثيراً مما تعملون ﴿۲۳﴾ وذلكم ظنكم الذي ظننتم بربكم أرداكم فأصبحتم من الخاسرين ﴿۲۴﴾ فإن يصبروا فالنار مثوى لهم وإن يستعتبوا فما هم من المعتبين ﴿۲۵﴾ وقيضنا لهم قرناً فزيئوا لهم ما بين أيديهم وما خلفهم وحق عليهم القول في أمم قد خلت من قبلهم من الجن والإنس إنهم كانوا خاسرين ﴿۲۶﴾ وقال الذين كفروا لا تسمعوا لهذا القرآن والغوا فيه لعلكم تغلبون ﴿۲۷﴾ فلنديقن الذين كفروا عذاباً شديداً ولنجزينهم أسوأ الذي كانوا يعملون ﴿۲۸﴾ ذلك جزاء أعداء الله النار لهم فيها دار الخلد جزاء بما كانوا بإياتنا يجحدون ﴿۲۹﴾ وقال الذين كفروا ربنا أرنأ للذين أضلانا من الجن والإنس نجعلهما تحت أقدامنا ليكونا من الأسفلين ﴿۳۰﴾ إن الذين قالوا ربنا الله ثم استقاموا تتنزل عليهم الملائكة ألا تخافوا ولا تحزنوا وأبشروا بالجنة التي كنتم توعدون ﴿۳۱﴾ نحن أولياؤكم في الحياة الدنيا وفي الآخرة ولكم فيها ما تشتهي أنفسكم ولكم فيها

مَا تَدْعُونَ ﴿۳۲﴾ نُزُلًا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ ﴿۳۳﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۴﴾ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿۳۵﴾ وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿۳۶﴾ وَإِنَّمَا يَنزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۳۷﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۳۸﴾ فَإِنِ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿۳۹﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَن تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتِ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفُونَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۴۱﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿۴۲﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿۴۳﴾ مَا يَقُولُكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرَّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿۴۴﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَبِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُضِّلَتْ آيَاتُهُ أَأَعْجَبِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءً وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿۴۵﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿۴۶﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ

گفتارتر از کسی است که به خداوند دعوت کند و به صالح عمل کند و گوید همانا من از مسلمین (تسلیم شدگان) هستم ﴿۳۱﴾ و نیکی و نه بدی متساوی نمی شود دفع کن با (فعلی) که آن بهتر است پس آنوقت کسی که بین تو و او دشمنی هست گویی که او دوستی گرم (صمیمی) می باشد ﴿۳۲﴾ و آن (خصلت نیک) را دریافت نمی کنند مگر کسانی که صبر پیشه کرده اند و آن را دریافت نمی کنند مگر دارندگان حظّ بزرگ ﴿۳۳﴾ و اگر وسوسه ای از شیطان تو را وسوسه کند پس به خداوند پناه ببر همانا او شنوا و دانا است ﴿۳۴﴾ و از آیات او شب و روز و آفتاب و ماه هستند بر خورشید و نه بر ماه سجده نکنید و بر خداوندی سجده کنید که آنها را خلق کرده است که تنها او را عبادت کرده باشید ﴿۳۵﴾ **سجده واجب** ﴿۳۶﴾ پس اگر استکبار کردند پس کسانی که نزد پروردگارت هستند در شب و روز او را تسبیح می کنند و آنها خسته نمی شوند ﴿۳۷﴾ و از آیات او این است که تو زمین را خاشع شده (فرو افتاده، خشک، ساکن) می بینی پس وقتی که آب را بر آن نازل می کنیم می جنبد و (گیاه را) بر می آورد همان کسی که آن را احیاء کرد البتّه مردگان را زنده می نماید همانا او بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۳۸﴾ همانا کسانی که (از استقامت) در آیات ما منحرف می شوند بر ما مخفی نمی شوند، آیا پس کسی که در آتش افکنده می شود بهتر است یا کسی که در روز قیامت در ایمنی می آید؟ به آنچه که خواستید عمل کنید همانا او به آنچه که عمل می کنید بینا است ﴿۳۹﴾ همانا کسانی که به ذکر چون نزد آنها آمد کفر ورزیدند و (حال آنکه) همانا آن البتّه کتاب و عزیز (مکرم) است ﴿۴۰﴾ که از بین دو دستش (نزدش، پیشاپیش) و نه از پشت سر آن (بعداً) باطلی به سوی آن نمی آید (برای اینکه آن) تنزیل (به تدریج نازل) شده ای از حکیمی ستوده است ﴿۴۱﴾ به تو گفته نمی شود جز آنچه که به رسولان قبل از تو گفته شده، همانا پروردگار تو البتّه دارنده آمرزش و دارنده عقوبتی دردناک است ﴿۴۲﴾ و اگر آن را قرآنی اعجمی (غیر عربی، غیر فصیح) قرار می دادیم البتّه می گفتند: چرا آیات آن تفصیل داده نشده؟ آیا غیر عربی است؟ و (حال آنکه) عربی است بگو: آن برای کسانی که ایمان آورده اند هدایت و شفاء است و کسانی که ایمان نمی آورند در گوش هایشان سنگینی هست و آن برای آنها کوری (نامفهوم) است (که گویی) آنان از مکانی دور نداء داده می شوند ﴿۴۳﴾ و همانا کتاب را به موسی دادیم پس در آن اختلاف کردند و اگر کلمه ای (فرمانی) از پروردگار تو سابق نمی شد البتّه در بین آنها قضاوت می شد و همانا آنها البتّه درباره آن در شکی تردید افکن بودند ﴿۴۴﴾ کسی که عمل صالحی کند پس برای (به سود) خودش است و کسی که (عمل) بدی کند پس علیه (بر زیان) خودش است و پروردگار تو ظالم بر بندگان نیست.

جزء بیست و پنجم

۱۷) علم به آن ساعت فقط به او ارجاع می‌شود و میوه‌ها از غلافشان خارج نمی‌شوند و ماده‌ای حامل (باردار) نمی‌شود و وضع (حمل) نمی‌کند مگر با علم او و (یاد آور یا یاد آوری کن) روزی را که به آنها نداء می‌دهد که کجایند شریکان من، می‌گویند: به تو اعلام می‌کنیم از ما شهادت دهنده‌ای (بر چنین چیزی) نیست ۱۸) و آنچه را که قبلاً می‌خواندند از آنها گم شده و باور (یقین) می‌کنند که هیچ مفری (گریزگاهی) ندارند ۱۹) انسان از خواستن خیر خسته نمی‌شود و اگر بدی به او برسد آنگاه مأیوس و ناامید می‌شود ۲۰) و اگر بعد از ضرری (رنجی) که به او رسیده رحمتی از خود به او بچشانیم البتّه حتماً می‌گوید این به خاطر خود من است و باور ندارم که ساعت برپا شود و اگر به سوی پروردگرم بازگردانده شوم همانا البتّه نزد او برای من جایگاه بهتری هست، پس البتّه حتماً به کسانی که کفر ورزیده‌اند به آنچه که عمل می‌کرده‌اند خبر می‌دهیم ۲۱) و البتّه به آنها از عذابی غلیظ (شدید) بچشانیم و وقتی که به انسان نعمت دهیم اعراض می‌کند از ما دور می‌شود و به جانب خویش کناره می‌گیرد و وقتی که به او شرّی رسد آنگاه دعایی عریض دارد ۲۲) بگو: آیا دیدید که اگر (این انعام) از نزد خداوند باشد سپس به آن کفر ورزیده باشید، چه کسی گمراه‌تر از آن کسی است که او در ستیزه‌ای دور (عمیق) است ۲۳) بزودی آیات خود را در آفاق و در انفس آنها به آنها نشان می‌دهیم تا برای آنها روشن شود که او حقّ است آیا به پروردگارت کفایت نمی‌کند که او بر هر چیزی بسیار شاهد (حاضر) است ۲۴) آگاه باشید که آنها از ملاقات پروردگارش در شکّ هستند، آگاه باشید که او به هر چیزی محیط است.

۱۷) إِلَيْهِ يَرُدُّ عِلْمَ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا أَدْنَاكَ مَا مِثْنَا مِنْ شَهِيدٍ ۱۸) وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوا مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ ۱۹) لَا يَسْأَلُ الْإِنْسَانُ مِنْ دَعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَسْأَلُ قَنُوطًا ۲۰) وَلَئِنْ أَدْفَقْنَا رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْبَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ۲۱) وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ۲۲) قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانُ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ۲۳) سَرَّيْهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَّبِعِنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ۲۴) أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ

۴۲- سوره شوری

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) حم ۲) عسق ۳) این چنین خداوند چیره و حکیم به تو و به کسانی که قبل از تو بودند وحی می‌کند ۴) آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست برای او هستند و او علی و عظیم است ۵) نزدیک است که آسمان‌ها از فوق آنها شکافته (متلاشی) شوند و ملائکه با ستایش پروردگارش تسبیح می‌کنند و برای کسانی که در زمین هستند طلب آموزش می‌کنند آگاه باشید همانا خداوند همان بسیار آمرزنده و مهربان است ۶) و کسانی را به جای او به عنوان ولی گرفتند خداوند پاسدارنده آنها است و (لیکن) تو (با رسالت) بر آنها وکیل نیستی ۷) و این چنین (از قبل) به عنوان قرآنی (به زبان) عربی به تو وحی کردیم تا (اهالی) ام‌القری (مکه، مادر شهرها، پایتخت) و کسانی که حول آن هستند را انداز کنی و از «روز جمع» (شدن) که تردیدی در آن نیست بیم دهی که گروهی از مجتبعین در جنت و گروهی (از آنان) در آتش افروخته هستند ۸) و اگر خداوند می‌خواست البتّه آنها

۱) حَمِّ ۲) عَسَقُ ۳) كَذَلِكَ يُوحِي إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۴) لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۵) تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ۶) وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۷) وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْحِجَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ۸) وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً

را امتی (آینی) واحد قرار می‌داد و لکن کسی را که بخواهد (بحسب استعداد او) در رحمت خویش داخل می‌کند و ستمکاران ولی و نه یاری کننده‌ای ندارند ۱۱ بلکه غیر او را به عنوان ولی گرفتند (حال آنکه) خداوند، او ولی است و اوست که مردگان را زنده می‌کند و اوست که بر هر چیزی بسیار توانا است ۱۲ و در آنچه از چیزی که در آن با یکدیگر اختلاف (پیدا) کرده‌اید پس حکم آن (راجع) به خداوند است، (به آنها بگو): آن (موصوف) الله پروردگار من است بر او توکل کرده‌ام و به سوی او انا به می‌کنم (باز می‌گردم) ۱۳ آفریننده آسمان‌ها و زمین است برای شما از خود شما ازواجی و از چهارپایان زوج‌هایی قرار داد که شما را در آن (بستر نر و مادگی) زیاد می‌کند هیچ چیزی مثل او نیست و او شنوا و بینا است ۱۴ خزانه‌های آسمان‌ها و زمین برای او هستند، روزی را برای کسی که بخواهد (بنابر قدر استعداد او) گشایش می‌دهد و تنگ می‌کند همانا او به هر چیزی دانا است ۱۵ برای شما از دین آنچه را که با آن به نوح وصیت کرد و آنچه را که به توحی کرده‌ایم و آنچه که ابراهیم و موسی و عیسی را به آن وصیت کردیم را تشریح (راه گذاشتن) کرد که: دین را بر پا بدارید و از یکدیگر در آن تفرق (فرقه فرقه شدن، پراکندگی) نجوید، آنچه که آنها را به آن دعوت می‌کنی بر مشرکین گران است خداوند کسی را که بخواهد بر می‌گزیند و کسی که به سوی او انا به کند (باز گردد) را به سوی خود هدایت می‌کند ۱۶ و از روی بغی (حسادت و دشمنی، سرکشی) در بین خود از یکدیگر متفرق نشدند مگر بعد از آنکه علم (به صحت دین پیامبرشان) نزد آنها آمد و اگر کلمه‌ای از پروردگارت (درباره مهلت دادن به آنها) تا مدتی معین سابق نمی‌شد حتماً بین آنها قضاء (حکم) شده بود و همانا کسانی که بعد از آنها کتاب را به ارث بردند البته درباره آن در شکی تردید افکن هستند ۱۷ پس (تو نیز) به آن دعوت کن و همانطور که امر شده‌ای استقامت بورز و از اهوای آنها تبعیت مکن و بگو: به آنچه که خداوند از کتاب نازل کرده ایمان آورده‌ام و امر شده‌ام تا بین شما عدالت کنم الله پروردگار ما و پروردگار شما است، اعمال ما برای ما و اعمال شما برای شما است، حجّتی (خصوصتی) بین ما و شما نیست خداوند بین ما را جمع می‌کند و بازگشت (سرانجام) به او است ۱۸ و کسانی که بعد از آنکه (استفتاح آنها) مورد اجابت واقع شده درباره خداوند محاجّه (مجادله، اعتراض) می‌کنند حجّت آنها نزد پروردگارش باطل است و بر آنها غضب هست و آنها عذاب شدیدی دارند ۱۹ خداوند کسی است که کتاب را و میزان را به حق نازل کرده و تو درک نمی‌کنی شاید که ساعت نزدیک باشد ۲۰ کسانی که به آن ایمان نمی‌آورند تعجیل آن را می‌طلبند و کسانی که ایمان آورده‌اند ترسان از آن هستند و می‌دانند که آن حق است، آگاه باشید همانا کسانی که درباره ساعت تردید می‌کنند البته در گمراهی دوری هستند ۲۱ خداوند به بند گانش لطیف (مهربان) است، به کسی که بخواهد روزی می‌دهد و او قوی و

وَاحِدَةً وَلَكِنْ يَدْخُلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وِليٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۱۱ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَإِنَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۱۲ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكَُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۱۳ فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۱۴ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۱۵ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ۱۶ وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى لَفُضِّي بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ۱۷ فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ رَبُّنَا رَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ۱۸ وَالَّذِينَ يُحَاجُونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۱۹ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ۲۰ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلا إِنَّ الَّذِينَ يُبَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ۲۱ اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ۲۲ مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ

غالب است ﴿۲۰﴾ کسی که زراعت (کشت) آخرت را خواسته باشد برای او در کشت او می‌افزایم و کسی که کشت دنیا را خواسته باشد از آن به او می‌دهیم و او در آخرت نصیبی (سهمی) ندارد ﴿۲۱﴾ آیا آنها شریکانی دارند که برای آنها دینی که خداوند اجازه آن را نداده تشریح کرده‌اند؟ و اگر کلمه فصل (لطیفه انسانیّه) نبود البتّه بین آنها قضاوت می‌شد و همانا ستمکاران غذایی دردناک دارند ﴿۲۲﴾ ستمگران را از آنچه که کسب کرده‌اند ترسان می‌بینی و آن واقع به آنها است و کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند در باغ‌های جنّات هستند، آنچه را که بخواهند نزد پروردگارشان دارند، آن همان فضل کبیر است ﴿۲۳﴾ آن چیزی است که خداوند به آن دسته از بندگانش که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کرده‌اند بشارت می‌دهد، بگو: به خاطر آن از شما درخواست اجری (مزدی) نمی‌کنم مگر دوستی کردن (دوست داشتن) درباره نزدیکان و کسی که نیکی انجام دهد برای او در آن نیکی می‌افزایم همانا خداوند بسیار آمرزنده و بسیار سپاسگزار است ﴿۲۴﴾ آیا آنها می‌گویند: بر خداوند دروغی را افتراء بسته است؟ و (حال آنکه) اگر خداوند بخواهد بر قلب تو مهر می‌زند و خداوند باطل را محو می‌سازد و حق را با کلمات خود محقق می‌کند همانا او به ذات سینه‌ها دانا است ﴿۲۵﴾ و او کسی است که توبه را از بندگانش قبول می‌کند و بدی‌ها را عفو می‌نماید و آنچه را که انجام می‌دهید می‌داند ﴿۲۶﴾ و (درخواست) کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند را اجابت می‌کند و از فضل خویش (زیاده بر درخواست آنها) به آنها افزون می‌کند و کافران عذاب سختی دارند ﴿۲۷﴾ و اگر خداوند روزی را برای بندگانش گسترش می‌داد البتّه در زمین سرکشی می‌کردند و لکن آنچه که بخواهد به اندازه نازل می‌کند زیرا او به بندگانش آگاه و بینا است ﴿۲۸﴾ و او کسی است که بعد از آنکه (مردمان) ناامید شده‌اند باران را فرو می‌ریزد و رحمتش را منتشر می‌کند و او ولیّ و ستوده است ﴿۲۹﴾ و از آیات او هستند خلق آسمان‌ها و زمین و آنچه از جنندگان که در آن دو پراکنده است و او وقتی که بخواهد بر جمع کردن آنها توانا است ﴿۳۰﴾ و آنچه از مصیبتی که به شما اصابت کند پس (آن) به (سبب) آنچه است که دستان شما کسب کرده و او از بسیاری عفو می‌کند ﴿۳۱﴾ و شما در زمین عاجز کننده (خداوند) نیستید و غیر از خداوند ولیّی و نه یاری کننده‌ای ندارید ﴿۳۲﴾ و شناورها (کشتی‌ها) در دریا از آیات او هستند که مانند کوه‌ها هستند ﴿۳۳﴾ اگر بخواهد باد را ساکن می‌کند پس (کشتی‌ها) بر پشت آن راکد (بی‌حرکت) می‌مانند همانا در آن البتّه آیاتی هست برای هر بسیار صبر کننده بسیار سپاسگزار ﴿۳۴﴾ یا آنها را به (سزای) آنچه که کسب کرده‌اند نابود می‌کند و از بسیاری عفو می‌کند ﴿۳۵﴾ و کسانی که در آیات ما مجادله می‌کنند بدانند که گریزگاهی ندارند ﴿۳۶﴾ پس آنچه که از چیزی به شما داده شد پس متاع زندگانی دنیا است و آنچه که نزد خداوند است برای کسانی که ایمان آورده‌اند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند بهتر و باقی‌تر است

﴿۳۱﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ وَوَلَا كَلِمَةَ الْفَصْلِ لِقُضْيِي بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۳۲﴾ تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿۳۳﴾ ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۳۴﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِن يَشَاءِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۳۵﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَن عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿۳۶﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿۳۷﴾ وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَكِن يُنَزِّل بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿۳۸﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۳۹﴾ وَمِن آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿۴۰﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ ﴿۴۱﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۴۲﴾ وَمِن آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿۴۳﴾ إِنَّ يَسَاءُ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿۴۴﴾ أَوْ يُوقِنَهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿۴۵﴾ وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَّحِيصٍ ﴿۴۶﴾ فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَقْبَلُ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۴۷﴾ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشِ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿۴۸﴾ وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا

۳۷ و کسانی که از کبائر گناهها و فاحشها (کارهای بسیار قبیح، زنا) اجتناب می کنند و وقتی که خشمگین می شوند، آنها می آمرزند ۳۸ و کسانی که پروردگارشان را استعجابت کردند و نماز را برپا داشتند و امر آنها مشورت بین خود است و از آنچه که به آنها روزی داده ایم انفاق می کنند ۳۹ و کسانی که وقتی که به آنها ستم می رسد آنها داد یکدیگر را می ستانند ۴۰ و کفیر بدی بدی مثل همان است پس کسی که عفو نماید و اصلاح کند پس اجر او بر خداوند است همانا او ظالمین را دوست ندارد ۴۱ و البته کسی که بعد از ظلم شدن نسبت به خود انتصار (داد بستن) کند پس علیهم (بر ضد آنها) به آنان ایرادی نیست ۴۲ جز این نیست که ایراد علی (بر زیان) کسانی است که به مردم ظلم می کنند و در زمین به ناحق سرکشی می نمایند آنان عذابی دردناک دارند ۴۳ و البته کسی که صبر پیشه کند و در گذرد همانا این البته از عزم امور است ۴۴ و کسی را که خداوند گمراه کند پس او بعد از آن ولئی ندارد و ستمکاران را می بینی که چون عذاب را ببینند می گویند: آیا راه گریزی هست؟ ۴۵ و آنها را می بینی که بر آن عرضه می شوند (در حالی که) از روی ذلت خاشع هستند زیر چشمی نگاه می کنند و کسانی که ایمان آورده اند گفتند (می گویند): همانا زیانکاران کسانی هستند که به خودشان و اهلسان در روز قیامت زیان رسانند، آگاه باشید همانا ستمکاران در عذابی مقیم (ماندگار) هستند ۴۶ و ولئی ندارند که به جای خداوند آنها را یاری کند و کسی را که خداوند گمراه کند پس هیچ راهی ندارد ۴۷ (دعوت) پروردگارتان را استعجابت کنید قبل از آنکه روزی بیاید که مردی (گریزگاهی) از خداوند ندارد در آنروز هیچ پناهی ندارید و هیچ (راه) انکاری برای شما (مقدور) نمی باشد ۴۸ پس اگر اعراض کنند پس ما تو را بر آنها به عنوان نگهدارنده نفرستادیم، همانا جز رساندن بر عهده تو نیست و همانا ما وقتی که به انسان رحمتی از خود بچشانیم به آن شادمان می شود و اگر بدی به آنها برسد به (سبب) آنچه است که دستانشان پیشتر کرده اند زیرا انسان بسیار ناسپاس است ۴۹ مُلْک (مملکت، پادشاهی) آسمانها و زمین برای خداوند است آنچه را که بخواهد خلق می کند، به کسی که بخواهد دختر می دهد و به کسی که بخواهد پسر می دهد ۵۰ یا آنها را پسرانی و دخترانی جفت (توأمان) می کند و کسی را که بخواهد عقیم قرار می دهد همانا او دانا و توانا است ۵۱ و برای بشر نباشد که خداوند با او سخن بگوید مگر (از راه) وحی یا از وراى حجاب یا اینکه رسولى را بفرستد پس به اذن خود آنچه را که بخواهد به او وحی می کند همانا او علی و حکیم است ۵۲ و این چنین روحی (ناشی) از امر خود را به تو وحی کردیم (حال آنکه) تو نمی فهمیدی که کتاب و نه ایمان چیست و لکن آن را به عنوان نور قرار دادیم کسی از بندگان خود را که بخواهیم به آن هدایت می کنیم و همانا تو البته به راه راست هدایت می کنی ۵۳ به راه خداوندی که آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست برای او است آگاه باشید که امور فقط به سوى خداوند بر می گردد.

لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ۳۸ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ۳۹ وَجَزَاءَ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ۴۰ وَلَمَنِ انْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ ۴۱ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۴۲ وَلَمَنْ صَبَرَ وَعَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ۴۳ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَبِئٍ مِنْ بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَى مَرَدٍّ مِنْ سَبِيلٍ ۴۴ وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَاشِعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ ظَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَالِسِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُقِيمٍ ۴۵ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ أَوْلِيَاءٍ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ۴۶ اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ۴۷ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِنَّ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَحَرَحَ بِهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ۴۸ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنَاءًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ۴۹ أَوْ يُرْجِعُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَاءًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ۵۰ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بآذَنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ مُتَّبِعٍ ۵۱ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۵۲ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ

۴۳- سورة زخرف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ حم ۲ قسم به کتاب روشنگر ۳ همانا ما آن را به عنوان قرآنی (به زبان) عربی قرار داده‌ایم با ترقب به اینکه تعقل کنید ۴ و همانا آن در أم الكتاب نزد ما علی و حکیم است ۵ آیا پس به خاطر آنکه شما قومی اسرافکار می‌باشید این ذکر را از شما باز پس بگیریم؟ ۶ و چه بسیار پیامبرانی را در پیشینان فرستادیم ۷ و پیامبری نزد آنها نیامد مگر آنکه او را استهزاء می‌کردند ۸ پس نیرومندتر از آنها را به شدت هلاک کردیم و مثل پیشینان گذشت (تکرار شد) ۹ و البته اگر از آنها بررسی: که چه کسی آسمان‌ها و زمین را خلق کرده؟ حتماً می‌گویند (آن) غالب دانا آنها را خلق کرده است ۱۰ کسی که زمین را برای شما گهواره قرار داد و برای شما در آن راه‌هایی قرار داد تا شما راه یابید ۱۱ و کسی که از آسمان آب را به اندازه نازل کرد پس با آن سرزمینی مرده (از گیاه) را زنده کردیم این چنین خارج می‌شوید ۱۲ و کسی که همهٔ ازواج (گونه‌ها) را خلق کرد و برای شما کشتی و چهارپایانی قرار داد که سوار شوید ۱۳ تا بر پشت آنها قرار بگیرید سپس نعمت پروردگارتان را به یاد آورید آنوقتی که بر آن سوار می‌شوید و بگوئید: منزّه است کسی که این را برای ما مسخر نمود و (حال آنکه) ما طاقت (توان) (رام کردن) آنها را نداشتیم ۱۴ و همانا ما به سوی پروردگار خود البته برگشت کننده‌ایم ۱۵ و (برخی) از بندگانش را به عنوان فرزند برای او قرار دادند همانا انسان البته بسیار ناسپاسی آشکار است ۱۶ آیا او از آنچه که خلق می‌کند دخترانی را برگرفته و پسران را به شما اختصاص داد؟ ۱۷ و وقتی که به هر کدام از آنها از آنچه که برای رحمان مثل می‌زده بشارت داده شود صورتش سیاه می‌شود و (در حالی که) او خشم (خود) را فرو می‌خورد ۱۸ آیا کسی را که در زیور نشو کرده (پرورش یافته) (فرزند قرار می‌دهند) و (بیان) او در مجادله (بر مدعای خویش) روشن نیست ۱۹ و ملائکه که آنها بندگان رحمان هستند را مؤنث قرار دادند آیا خلقت آنان را مشاهده کرده‌اند؟! (آری) شهادت آنها نوشته خواهد شد و سؤال (بازخواست) خواهند شد ۲۰ و می‌گویند: که اگر رحمان می‌خواست ما آنها را نمی‌پرستیدیم، (حال آنکه) آنان علمی به آن ندارند آنها جز گمانه نمی‌زنند ۲۱ آیا قبل از این کتابی به آنها داده‌ایم که آنها به آن متمسک (دست آویز) هستند؟ ۲۲ بلکه گفتند: همانا ما پدرانمان را بر امتی (آئینی) یافته‌ایم و همانا ما (با تکیه) بر آثار آنان راهنمایی شده‌ایم ۲۳ و بدینسان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ حم ۲ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۳ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ۴ وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدِينًا لَعَلِّي حَكِيمٌ ۵ أَفَتَضْرِبُ عَنْكُمْ الذِّكْرَ صَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُسْرِفِينَ ۶ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ۷ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۸ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَى مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ۹ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ۱۰ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ۱۱ وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ۱۲ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ۱۳ لِيَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ۱۴ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ۱۵ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُبِينٌ ۱۶ أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُم بِالْبَنِينَ ۱۷ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ۱۸ أَوْ مَنْ يَنْشَأُ فِي الْحُلِيِّةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ۱۹ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ إِنَّا أَنَا أَشْهَدُوا خَلَقَهُمْ سَكَّتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ۲۰ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ۲۱ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَسْكُونَ ۲۲ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَى أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَى آثَارِهِمْ

مُهْتَدُونَ ﴿۲۲﴾ وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴿۲۱﴾ قَالَ أُولُو حِجَّتِكُمْ بَاهِدِي مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿۲۰﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿۱۹﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿۱۸﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقْبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۱۷﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَأَبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُبِينٌ ﴿۱۶﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿۱۵﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿۱۴﴾ أَهَمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿۱۳﴾ وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿۱۲﴾ وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرَرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿۱۱﴾ وَزُخْرَفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۰﴾ وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿۹﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿۸﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ ﴿۷﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿۶﴾ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْيَ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۵﴾ فَلَمَّا نَذَرْنَا مِنْهُمُ مُنْتَقِمِينَ ﴿۴﴾ أَوْ نُزِيرَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُقْتَدِرُونَ ﴿۳﴾

قبل از تو نذیری را به قریه‌ای نفرستادیم مگر اینکه مُتْرَفان (نازپروردگان، مرفهین) آنجا گفتند: همانا ما پدرانمان را بر امتی (آیینی) یافته‌ایم و همانا ما (با تکیه) بر آثار آنها اقتداء کننده‌ایم ﴿۲۱﴾ گفت: آیا حتی اگر هدایت کننده‌تر از آنچه که پدرانتان را بر آن یافته‌اید را نزد شما آورده باشم؟ گفتند: همانا ما به آنچه که شما به آن فرستاده شده‌اید کافریم ﴿۲۰﴾ پس، از آنها انتقام گرفتیم پس نظر کن که عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود ﴿۱۹﴾ و (یادآور) آنوقت که ابراهیم به پدرش و قومش گفت براستی که من از آنچه که شما بندگی می‌کنید بیزارم ﴿۱۷﴾ مگر کسی که مرا آفریده که قطعاً او مرا هدایت خواهد کرد ﴿۱۸﴾ و آن را به عنوان کلمه باقیه در عقب (نسل) خود قرار داد با ترقب به اینکه آنها بازگردند ﴿۱۶﴾ بلکه اینان (قریش) و پدرانشان را بهره‌مند ساختم تا آنکه حق (یعنی ولایت) و رسولی روشنگر نزد آنها آمد ﴿۱۵﴾ و چون حق (منذر) نزد آنها آمد گفتند: این جادویی است و همانا ما به او کافر هستیم ﴿۱۴﴾ و گفتند: چرا این قرآن بر مردی از این دو قریه بزرگ نازل نشد؟ ﴿۱۳﴾ آیا آنها هستند که رحمت پروردگارت را تقسیم می‌کنند؟ ما معیشت آنها را در حیات دنیایی بین آنها تقسیم کرده‌ایم و بعضی از آنها را از لحاظ درجات بر بعضی دیگر برتری دادیم تا بعضی از آنها بعضی دیگر را به خدمت گیرند و رحمت پروردگار تو بهتر است از آنچه که آنها جمع می‌کنند ﴿۱۳﴾ و اگر (کراهت آن) نمی‌بود که مردم امت واحدی شوند البته برای کسانی که به رحمان کفر می‌ورزند برای خانه‌هایشان سقف‌هایی از (جنس) نقره و نردبان‌هایی (از نقره) قرار می‌دادیم که بر آنها بالا روند ﴿۱۲﴾ و برای خانه‌هایشان درب‌هایی و تخت‌هایی (از نقره) که بر آنها تکیه زنند ﴿۱۱﴾ و زیورهای (دیگر)، و همه آن جز متاع زندگانی دنیا نیست و آخرت نزد پروردگارت برای پرهیزگاران است ﴿۱۰﴾ و کسی که از ذکر رحمان اعراض (کناره‌گیری) کند برای او شیطانی را مقدر (سبب‌سازی) می‌کنیم تا (همواره) قرین (همراه) او باشد ﴿۹﴾ و همانا آنها البته آنان را از این راه باز می‌دارند و می‌پندارند که آنها هدایت شده هستند ﴿۸﴾ تا آنوقت که او (یا او و شیطان) نزد ما می‌آید می‌گوید ای کاش بین من و تو دوری دو مشرق می‌بود پس تو چه بد قرینی (همراهی) هستی ﴿۷﴾ و (چون) آنوقت ظلم کردید امروز هرگز به شما نفعی نخواهد رسید زیرا شما در عذاب مشترکید ﴿۶﴾ آیا پس تو (می‌توانی) که به کر بشنوانی یا کور و کسی که در گمراهی واضحی (بدیهی) باشد را هدایت کنی؟ ﴿۵﴾ پس اگر ما تو را ببریم پس همانا ما از آنها انتقام گیرنده‌ایم ﴿۴﴾ یا حتماً آنچه را که به آنها وعده داده‌ایم به تو نشان می‌دهیم زیرا ما

فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۴۳﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿۴۴﴾ وَأَسْأَلُ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿۴۵﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۶﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿۴۷﴾ وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَا مِنْهُمُ الْعَذَابَ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۴۸﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهُ السَّاحِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿۴۹﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿۵۰﴾ وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۵۱﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكْفُرُ يَبِينُ ﴿۵۲﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿۵۳﴾ فَاسْتَحَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۵۴﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۵۵﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿۵۶﴾ وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُونَ ﴿۵۷﴾ وَقَالُوا آلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿۵۸﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۵۹﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿۶۰﴾ وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُون هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿۶۱﴾ وَلَا يَصُدُّكُمْ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۶۲﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿۶۳﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ

بر آنها مقتدریم ﴿۴۳﴾ پس به آنچه که به تو وحی شده تمسک بجوی همانا تو بر راه راست هستی ﴿۴۴﴾ و همانا این البتّه به عنوان یادآوری برای تو و برای قوم تو است، و از شما سؤال خواهد شد ﴿۴۵﴾ و از کسانی که قبل از تو فرستاده‌ایم درباره‌ی رسولان ما سؤال کن، آیا غیر رحمان خدایانی را قرار داده بودیم که عبادت شوند؟ ﴿۴۶﴾ و همانا موسی را با آیات خود به سوی فرعون و سران (حکومت) او فرستادیم پس گفت: همانا من رسول پروردگار جهانیان هستم ﴿۴۷﴾ پس چون آیات ما را نزد آنان آورد آنوقت آنها به آن (آیات) می‌خندیدند ﴿۴۸﴾ و ما آیه‌ای را به آنها نشان ندادیم مگر آنکه آن از خواهر (نمونه‌ی دیگر) آن بزرگتر بود و آنها را با عذاب فرو گرفتیم با ترقّب به اینکه آنها باز گردند ﴿۴۹﴾ و (محترمانه) گفتند: ای ساحر (معظم) پروردگارت را به آنچه که با تو عهد کرده برای ما بخوان همانا ما البتّه هدایت شونده‌ایم ﴿۵۰﴾ پس چون عذاب را از آنها برطرف کردیم آنوقت آنها (عهد) می‌شکنند ﴿۵۱﴾ و فرعون به قوم خود نداء داد گفت: ای قوم من آیا مملکت مصر برای من نیست و این نه‌ها (رودها) از زیر (قصر یا به فرمان) من جریان می‌یابند آیا پس نمی‌بینید؟ ﴿۵۲﴾ یا من از این کسی که او خوار (حقیر) است و نمی‌تواند (کلام را) بیان کند بهتر نیستم؟ ﴿۵۳﴾ پس چرا دستبندهای طلائی بر او آویخته نشده؟ یا (چرا) ملائکه به صف همراه با او نیامده‌اند؟ ﴿۵۴﴾ پس از قومش خفت (خواری، سبک مغزی، احمقی) طلب کرد و آنها از او اطاعت کردند زیرا آنها قومی فاسق بودند ﴿۵۵﴾ پس آنگاه چون (اولیاء) ما را متأسّف (محزون، خشمگین) کردند از آنها انتقام گرفتیم و آنها را جمیعاً غرق کردیم ﴿۵۶﴾ پس آنها را پیشگام (متقدّم) و مثل (آینه‌ی عبرتی) برای آخرها (آیندگان بر عقب آنها) قرار دادیم ﴿۵۷﴾ و چون پسر مریم به عنوان مثل زده شد آنوقت که قوم تو از او (از این تشبیه) صدّ کردند ﴿۵۸﴾ و گفتند: آیا خدایان ما بهتر هستند یا او؟ آن (مثل) را جز به عنوان جدل برای تو نزدند بلکه آنان گروهی ستیزه جو هستند ﴿۵۹﴾ او جز بنده‌ای که به او نعمت دادیم و او را به عنوان مثل (الگو) برای بنی اسرائیل قرار دادیم نیست ﴿۶۰﴾ و اگر می‌خواستیم البتّه ملائکه را در زمین به جای شما قرار می‌دادیم که خلافت کنند ﴿۶۱﴾ و همانا او البتّه علم (آماره علم) است برای ساعت (قیامت)، پس هرگز به آن تردید نکنید و از من پیروی کنید که این راه راست است ﴿۶۲﴾ و هرگز نباید شیطان شما را باز بدارد همانا او دشمنی واضح برای شما است ﴿۶۳﴾ و چون عیسی بیّنات (دلایل روشن) را آورد گفت: همانا برای شما حکمت آورده‌ام، و تا برای شما بعضی از آنچه را که در آن با یکدیگر اختلاف می‌کنید روشن کنم پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت کنید ﴿۶۴﴾ همانا الله همان پروردگار من و پروردگار شما است پس او را بندگی کنید که این صراط مستقیم است ﴿۶۵﴾ پس گروه‌هایی از

مُسْتَقِيمٌ ﴿۵۵﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ
 لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ إِلِيمٍ ﴿۵۶﴾ هَلْ
 يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا
 يَشْعُرُونَ ﴿۵۷﴾ الْأَخْلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
 عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿۵۸﴾ يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ
 الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿۵۹﴾ الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا
 وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿۶۰﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ
 وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿۶۱﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ
 بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ
 الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۶۲﴾
 وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
 ﴿۶۳﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۶۴﴾ إِنَّ
 الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿۶۵﴾ لَا
 يُفْقَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿۶۶﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ
 وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿۶۷﴾ وَنَادُوا يَا مَلِكُ
 لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَا كُنْتُمْ ﴿۶۸﴾ لَقَدْ
 جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ
 ﴿۶۹﴾ أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرَمُونَ ﴿۷۰﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَا
 لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلْ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ
 يَكْتُمُونَ ﴿۷۱﴾ قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ
 الْعَابِدِينَ ﴿۷۲﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۷۳﴾ فَذَرَهُمْ يَحْضُوا
 وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿۷۴﴾ وَهُوَ
 الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهُ وَهُوَ الْحَكِيمُ
 الْعَلِيمُ ﴿۷۵﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿۷۶﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ
 الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۷۷﴾
 وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَلَّى
 يُؤْفَكُونَ ﴿۷۸﴾ وَقِيلَ يَا رَبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ
 ﴿۷۹﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

بین آنها با یکدیگر اختلاف کردند پس وای از عذاب روزی دردناک برای کسانی
 که ظلم کردند ﴿۵۶﴾ آیا بجز ساعت را منتظرند که ناگهان به آنها برسد و (در حالی
 که) آنان (به آمدن آن) شعور نمی‌ورزند ﴿۵۷﴾ دوستان در آنروز بعضی از آنها دشمن
 بعضی دیگر هستند مگر پرهیزگاران ﴿۵۸﴾ ای بندگان من امروز بر شما ترسی نیست و
 شما اندوهناک نمی‌شوید ﴿۵۹﴾ کسانی که به آیات ما ایمان آورده‌اند و مسلمان
 (تسلیم) شده‌اند ﴿۶۰﴾ شما و ازواجتان در جنت داخل شوید (در حالی که) شاد
 می‌شوید ﴿۶۱﴾ با سینی‌هایی و تنگ‌هایی از طلا بر آنها گردانده می‌شود و آنچه را که
 انفس به آن اشتها می‌دارند و چشم‌ها (از آنها) لذت می‌برند در آنجا هست و شما
 در آن جاودانه هستید ﴿۶۲﴾ و این جنتی است که آن را به خاطر آنچه که عمل
 می‌کردید به ارث برده‌اید ﴿۶۳﴾ در آنجا میوه‌های بسیاری دارید که از آنها می‌خورید
 ﴿۶۴﴾ همانا مجرمان در عذاب جهنم ماندگارند ﴿۶۵﴾ (عذاب) از آنها کاسته نمی‌شود و
 آنها در آنجا میلس (متحیر ساکت) هستند ﴿۶۶﴾ و ما به آنها ظلم نکردیم و لکن آنها
 خود ستمکار بودند ﴿۶۷﴾ و نداء می‌دهند: ای مالک (از) پروردگارت (بخواه) که بر ما
 تمام کند او می‌گوید: همانا شما (در عذاب) ماندنی هستید ﴿۶۸﴾ همانا ما حق را برای
 شما آوردیم و لکن اکثر شما نسبت به حق اکراه دارنده بودید ﴿۶۹﴾ بلکه بر امری
 اصرار ورزیده‌اند پس همانا ما مبرم (حکم قطعی دهنده، اصرار ورزنده، تصمیم
 گیرنده) هستیم ﴿۷۰﴾ آیا می‌پندارند که ما سر آنان و نجوای آنان را نمی‌شنویم! آری
 (آن را می‌شنویم) و رسولانمان نزد آنان (هستند و) می‌نویسند ﴿۷۱﴾ بگو اگر خداوند
 فرزندی می‌داشت پس من اولین عابد (آن) می‌بودم ﴿۷۲﴾ منزّه است پروردگار
 آسمان‌ها و زمین پروردگار عرش از آنچه که وصف می‌کنند ﴿۷۳﴾ پس آنها را فرو
 بگذار که (در باطل خویش) خوض کنند (فرو بروند) و بازی کنند تا آنکه
 روزشان را که وعده داده می‌شوند ملاقات کنند ﴿۷۴﴾ و او کسی است که در آسمان
 خداوند و در زمین خداوند است و او حکیم و دانا است ﴿۷۵﴾ و پر برکت است
 کسی که ملک (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است
 فقط برای اوست و علم ساعت نزد او است و نزد او بازگردانده می‌شوید ﴿۷۶﴾ و
 کسانی را که به جای او می‌خوانند شفاعت را مالک نمی‌شوند مگر کسانی که
 حق را شهود کرده‌اند و آنان هستند که می‌دانند ﴿۷۷﴾ و اگر از آنان سؤال کنی چه
 کسی آنها را خلق کرده البته حتماً می‌گویند: الله پس چگونه (با این اقرار کردن)
 دروغ می‌بندند (تهمت می‌زنند، سست عقل می‌شوند) ﴿۷۸﴾ و سخن او (این بود) ای
 پروردگار من، همانا اینان قومی هستند که ایمان نمی‌آورند ﴿۷۹﴾ پس از آنها صفح
 کن (اعراض کن یا قلب را از آنها پاک نما) و بگو: سلام! پس خواهند دانست.

۴۴- سوره دخان

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ حم ۲ قسم به کتاب مبین (ظاهر و مظهر) ۳ همانا ما آن را در شبی مبارک نازل کردیم
 همانا ما بیم دهنده می‌باشیم ۴ در آن هر امر محکمی جدا می‌شود ۵ به عنوان امری از نزد ما
 همانا ما ارسال کننده می‌باشیم ۶ به عنوان رحمت از پروردگارت همانا او شنوا و دانا است ۷
 پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است اگر موقن (دارای یقین) می‌باشید (آن
 را می‌دانستید) ۸ هیچ خدایی جز او نیست زنده می‌کند و می‌میراند، پروردگار شما و
 پروردگار نیاکان شما است ۹ بلکه آنان در شک هستند و (بادین) بازی (سرگرمی) می‌کنند
 ۱۰ پس مراقب (متظر) آنروزی باش که آسمان دودی آشکار بر می‌آورد ۱۱ که مردم را در
 بر می‌گیرد (می‌پوشاند) این عذابی دردناک است ۱۲ ای پروردگار ما عذاب را از ما برطرف
 کن همانا ما مؤمن هستیم ۱۳ چگونه متذکر شوند و (حال آنکه) رسول مبین (ظاهر الصدق یا
 مظهر صدق) نزد آنان آمد ۱۴ سپس از او روی گردانیدند و گفتند: تعلیم داده شده‌ای مجنون
 است ۱۵ همانا ما اندکی عذاب را (از شما) برطرف کردیم، (با این حال) شما (به سوی انکار)
 برگشت کننده‌اید ۱۶ روزی که با آن حمله بزرگ و ناگهانی حمله‌ور شویم همانا ما انتقام
 گیرنده‌ایم ۱۷ و همانا قبل از آنان قوم فرعون را آزمودیم (ابتلاء کردیم) و رسولی بزرگوار نزد
 آنها آمد ۱۸ که بندگان خداوند را به من واگذارید همانا من فرستاده‌ای امین برای شما هستیم
 ۱۹ و اینکه بر خداوند برتری مجوید همانا من حجتی آشکار (بر صدق خود) برای شما
 آورده‌ام ۲۰ و همانا من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم از اینکه مرا سنگسار
 کنید ۲۱ و اگر به من ایمان نمی‌آورد پس، از من کناره‌گیری کنید ۲۲ آنگاه پروردگارش را
 دعاء کرد که اینان گروهی مجرم هستند ۲۳ پس شبانه بندگان مرا در شبی سیر بده (بیر)، زیرا
 آنها دنبال کننده‌اند ۲۴ و دریا را (در حالی که) گشوده شده پشت سر بگذار همانا آنها
 لشکریانی هستند که غرق می‌شوند ۲۵ چه بسیار از بستان‌ها و چشمه‌ها را ترک کردند ۲۶ و
 کشتزارها و مقام (منازل) بزرگ ۲۷ و نعمت‌هایی را که درباره آنها مزاح کننده بودند ۲۸
 این چنین (بودند، یا امر این چنین بود) و آنجا را به قومی دیگر به میراث دادیم ۲۹ پس آسمان و
 زمین بر آنها نگریست و مهلت داده نشدند ۳۰ و همانا بنی اسرائیل را از عذاب ذلت آور (خوار
 کننده) نجات دادیم ۳۱ از فرعون، همانا او برتری جویی از اسراف کاران بود ۳۲ و (حال آنکه)
 هرآینه آنها را از روی علم بر عالمیان (زمان خود) بر گردیدیم ۳۳ و از آیات خود آنچه که در
 آن امتحانی واضح بود به آنها دادیم ۳۴ همانا اینان البته می‌گویند: ۳۵ که جز همین مرگ اول
 ما (چیزی) نیست و ما زنده شونده نیستیم ۳۶ پس اگر راستگو می‌باشید پدران ما را بیاورید ۳۷
 آیا اینان بهترند یا قوم تبع (نام پادشاهان یمن) و کسانی که قبل از آنها آنان را هلاک کردیم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ حم ۲ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۳ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ
 مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ۴ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ
 ۵ أَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۶ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ
 إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۷ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۸ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ
 رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ۹ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ
 يَلْعَبُونَ ۱۰ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُبِينٍ ۱۱
 يَغْشَى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۱۲ رَبَّنَا اكشِفْ عَنَّا
 الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ۱۳ أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ
 رَسُولٌ مُبِينٌ ۱۴ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَجْنُونٌ ۱۵ إِنَّا
 كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ۱۶ يَوْمَ نَبْطِشُ
 الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ ۱۷ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ
 فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ۱۸ أَنْ أَدَّوْا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ
 إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ۱۹ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي
 آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ۲۰ وَإِنِّي عِدْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ
 أَنْ تَرْجُمُونِ ۲۱ وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْتَرِلُونِ ۲۲ فَدَعَا
 رَبَّهُ أَنْ هُوَ لَاءَ قَوْمٍ مُجْرِمُونَ ۲۳ فَأَسْرَبِعَادِي لَيْلًا
 إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ۲۴ وَاتْرِكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُذُ
 مُعْرُقُونَ ۲۵ كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ۲۶
 وَرُزُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ۲۷ وَنَعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَكَاهِنِينَ ۲۸
 كَذَلِكَ وَأُورَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ۲۹ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ
 السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ۳۰ وَلَقَدْ حَجَّيْنَا بَنِي
 إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ۳۱ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ
 عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ۳۲ وَلَقَدْ اخْتَرْنَاهُمْ عَلَى عِلْمٍ عَلَى
 الْعَالَمِينَ ۳۳ وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُبِينٌ ۳۴
 إِنَّ هُوَ لَآيَةٌ لِلْيَتُومُونَ ۳۵ إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتَتُنَا الْأُولَى وَمَا
 نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ۳۶ فَأَتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۳۷
 أَمْ هُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ

همانا آنها مجرم بودند ﴿۳۸﴾ و آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را به بازی خلق نکرده‌ایم ﴿۳۹﴾ آن دو را مگر به حقّ خلق نکرده‌ایم و لکن بیشتر آنان نمی‌دانند ﴿۴۰﴾ همانا روز فصل (جدایی) وعده‌گاه همه آنها است ﴿۴۱﴾ روزی که دوست از دوست چیزی را بی‌نیاز (کفایت) نمی‌کند و آنها یاری نمی‌شوند ﴿۴۲﴾ مگر کسی که خداوند (به او) رحم کند همانا او غالب و رحیم (مهربان) است ﴿۴۳﴾ همانا درخت زقوم ﴿۴۴﴾ خوراک گناهکار است ﴿۴۵﴾ مانند مهل (ریم لاشه مرده) که در شکم‌ها می‌جوشد ﴿۴۶﴾ مانند جوشیدن آب جوشان ﴿۴۷﴾ او را بگیرید پس (بدون ترحم) او را به سوی وسط جهنّم بکشید ﴿۴۸﴾ سپس از عذاب آب جوشان بر سر او بریزید ﴿۴۹﴾ بچش همانا تو همان عزیز و کریم هستی ﴿۵۰﴾ همانا این همان چیزی است که در آن تردید می‌کردید ﴿۵۱﴾ همانا پرهیزگاران در مقامی امن ﴿۵۲﴾ در جنت‌ها و چشمه‌سارها هستند ﴿۵۳﴾ که از حریر لطیف و دیبای ضخیم می‌پوشند (در حالی که) روبروی هم (نشسته‌اند) ﴿۵۴﴾ (احوال آنان) این چنین است و آنها را به ازدواج حوراء (زن سپید پوست) عین (درشت چشم) در می‌آوریم ﴿۵۵﴾ در آنجا هر میوه‌ای را در امتیّت (از آفات و شرور) می‌طلبند ﴿۵۶﴾ در آنجا (طعم) مرگ را نمی‌چشند مگر (همان) مردن اول را و آنها را از عذاب جحیم حفظ می‌کند ﴿۵۷﴾ آن به عنوان فضل از پروردگارت همان رستگاری بزرگ است ﴿۵۸﴾ پس جز این نیست که ما آن را آسان کردیم به زبان تو با ترقّب به اینکه آنها متذکّر شوند ﴿۵۹﴾ پس مراقب (منتظر، متوقع) باش که آنها (هم) مرتقب (منتظر، چشم انتظار) هستند.

كَاثِرًا مَّجْرِمِينَ ﴿٣٨﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ﴿٣٩﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَىٰ عَنْ مَوْلَىٰ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٢﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٣﴾ إِنَّ شَجَرَةَ الزَّقُّومِ ﴿٤٤﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٥﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٦﴾ كَغَلْيِ الْحَمِيمِ ﴿٤٧﴾ خُدُوهُ فَاعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْحَجِيمِ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ صَبُؤًا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٩﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٥٠﴾ إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥١﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥٢﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٣﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٤﴾ كَذَلِكَ وَرَوْنَاهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٥﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ ﴿٥٦﴾ لَا يَدْخُلُونَهَا فِيهَا الْمَوْتُ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٧﴾ فَضَلًّا مِنْ رَبِّكَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّمَا يَسْتَأْذِنُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٩﴾ فَارْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ

۴۵- سوره جاثیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ حم ﴿۲﴾ تنزیل (نزول تدریجی) این کتاب از سوی خدای عزیز و حکیم است ﴿۳﴾ همانا در آسمان‌ها و زمین البتّه نشانه‌هایی برای مؤمنین هست ﴿۴﴾ و در خلقت شما و آنچه از جنبنده‌ها که می‌پراکند برای گروهی که یقین دارند نشانه‌هایی هست ﴿۵﴾ و آمد و شد شب و روز و آنچه از روزی که خداوند از آسمان نازل کرده پس با آن زمین را بعد از مرگ آن زنده کرده و به گردش درآوردن بادها نشانه‌هایی هستند برای گروهی که عقل (تعقل) می‌کنند ﴿۶﴾ اینها نشانه‌های خداوند هستند که آنها را به حقّ بر تو می‌خوانیم پس به کدام سخن بعد از خداوند و آیات او ایمان می‌آورند؟! ﴿۷﴾ وای بر هر بسیار دروغگوی بسیار گناهکار ﴿۸﴾ که آیات خداوند که برای او تلاوت می‌شود را می‌شنود سپس مستکبران را می‌ورزد که گویی آن را نشنیده، پس عذابی دردناک را به او بشارت بده ﴿۹﴾ و وقتی که از آیات ما چیزی بداند آنها را به تمسخر می‌گیرد آنان عذابی خوار کننده دارند ﴿۱۰﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ حم ﴿۲﴾ تَنْزِيلَ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٣﴾ إِنَّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤﴾ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥﴾ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ قِبَآئِي حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ وَيُلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٨﴾ يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُثَلَّىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٩﴾ وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا

جهنم از ورای آنان است و آنچه که کسب کرده‌اند و نه آنکه را که از غیر خداوند به عنوان ولی گرفته‌اند آنان را به چیزی بی نیاز نمی‌کند و آنها عذابی بزرگ دارند ﴿۱۱﴾ این به عنوان هدایت (به ایمان) است و کسانی که به آیات پروردگارشان کفر ورزیده‌اند عذابی از رجز (پلیدی) دردناک دارند ﴿۱۲﴾ خداوند کسی است که دریا را برای شما مسخر (رام) قرار داد تا کشتی به امر او در آن جاری شود و تا از فضل او طلب نمائید و با ترقب به اینکه شما شکرگزاری کنید ﴿۱۳﴾ و از سوی خود آنچه که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین هست را جمیعاً برای شما مسخر (رام) کرده است همانا در آن البته نشانه‌هایی هست برای قومی که تفکر می‌کنند ﴿۱۴﴾ به کسانی که ایمان آورده‌اند بگو: بیمارزند (در گذرند) از کسانی که به ایام خداوند امید ندارند تا به گروهی به خاطر آنچه که کسب می‌کردند جزاء بدهد ﴿۱۵﴾ کسی که عمل صالحی کند پس برای (به سود) خودش است و کسی که بدی کند پس بر (زیان) (خود) او است سپس نزد پروردگارتان بازگردانده می‌شود ﴿۱۶﴾ و همانا به بنی اسرائیل کتاب و حکم و النبوة ﴿۱۷﴾ و به آنها بیّناتی از امر دادیم پس با یکدیگر اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه علم نزد آنها آمد از روی بغی (ستم) در بین خود، همانا پروردگار تو در روز قیامت درباره آنچه که در آن با یکدیگر اختلاف می‌کردند بین آنها حکم می‌کند ﴿۱۸﴾ سپس تو را بر شریعتی از امر قرار دادیم پس، از آن تبعیت کن و از هواهای کسانی که نمی‌دانند تبعیت مکن ﴿۱۹﴾ همانا آنان هرگز تو را به چیزی از خداوند (در برابر عذاب او) بی نیاز نخواهند کرد و همانا ستمکاران بعضی از آنها اولیاء بعضی دیگر هستند و خداوند ولی پرهیزگاران است ﴿۲۰﴾ اینها بصیرت‌هایی برای مردم و هدایت و رحمت برای قومی (گروهی، مردمانی) است که یقین می‌دارند ﴿۲۱﴾ آیا کسانی که مرتکب بدی‌ها شده‌اند که زندگی آنها و مرگشان یکسان می‌باشد پنداشته‌اند که آنها را مانند کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح کرده‌اند قرار می‌دهیم؟ چه بد است آنچه که حکم می‌کنند ﴿۲۲﴾ و (حال آنکه) خداوند آسمان‌ها و زمین را به حق خلق کرد و تا به هر نفسی به آنچه که کسب کرده جزاء دهد و به آنان ستم نمی‌شود ﴿۲۳﴾ آیا پس دیدی (بنگر به) کسی که هوایش را به عنوان خدای خویش گرفته است و خداوند او را از روی علم گمراه کرده و بر گوشش و قلبش مهر نموده و بر دیده‌اش

شیتاً اتَّخَذَهَا هُزُؤًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۰﴾ مِنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۱﴾ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزٍ أَلِيمٌ ﴿۱۲﴾ اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمْ الْبَحْرَ لَتَجْرِبِيَ الْفُلْكَ فِيهِ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۳﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۱۴﴾ قُلْ لِلَّذِينَ آمَنُوا يُعْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۱۵﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿۱۶﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿۱۷﴾ وَآتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِنَ الْأَمْرِ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًّا بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۱۸﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۹﴾ إِنَّهُمْ لَنْ يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿۲۰﴾ هَذَا بَصَائِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۲۱﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۲۲﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِشَجْرَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۲۳﴾ أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ

پرده‌ای قرار داده پس چه کسی بعد از خداوند او را هدایت می‌کند آیا پس
 متذکر نمی‌شوید؟ ﴿۲۱﴾ و می‌گویند (حیاتی) جز حیات دنیوی ما نیست
 (عده‌ای از ما) می‌میریم و (عده‌ای از ما) زنده می‌شویم (به دنیا می‌آییم) و
 جز دهر (روزگار) ما را هلاک نمی‌کند و (حال آنکه) آنان علمی به آن
 ندارند جز این نیست که آنها فقط ظن می‌ورزند ﴿۲۲﴾ و چون آیات روشنگر
 ما برای آنها تلاوت شود برای آنان حجت نمی‌باشد مگر اینکه می‌گویند
 اگر راستگو می‌باشید پدران ما را بیاورید ﴿۲۳﴾ بگو: خداوند است که شما را
 زنده می‌کند سپس شما را می‌میراند سپس شما را تا روز قیامت که تردیدی
 در آن نیست جمع می‌کند و لکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۴﴾ و مُلْک
 (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین برای خداوند است و روزی که
 ساعت برپا می‌شود در آنروز مبطلان (باطل اندیشان) زیان می‌کنند ﴿۲۵﴾ و هر
 امتی را زانو زده می‌بینی، هر امتی به سوی کتاب (صحیفه اعمال) خود فرا
 خوانده می‌شود، امروز به آنچه که عمل می‌کردید جزاء داده می‌شوید ﴿۲۶﴾
 این کتاب ما است که به حق بر شما نطق می‌کند (سخن می‌گوید) همانا ما
 از آنچه که عمل می‌کردید نسخه برداری می‌کردیم ﴿۲۷﴾ و اما کسانی که
 ایمان آورده‌اند و به صالحات عمل کردند پس پروردگارشان آنها را در
 رحمت خویش داخل می‌سازد آن همان رستگاری آشکار است ﴿۲۸﴾ و اما
 کسانی که کفر ورزیده‌اند: (به آنها گفته می‌شود): آیا پس (اینگونه) نبودید
 که آیات من بر شما تلاوت می‌شد و استکبار ورزیدید و (به سبب مخالفت با
 ولی امر خود) گروهی مجرم شدید ﴿۲۹﴾ و وقتی که گفته شود همانا وعده
 خداوند حق است و (درباره) ساعت که هیچ شکی در آن نیست، می‌گویید:
 درک نمی‌کنیم که ساعت چیست، زیرا گمان می‌کنیم که جز گمانی (بیش)
 نیست و ما (آن را) به یقین (به تحقیق) نمی‌دانیم ﴿۳۰﴾ و برای آنها بدی‌های
 آنچه که عمل می‌کردند آشکار شد و آنچه که آن را استهزاء می‌کردند آنها
 را در بر گرفت ﴿۳۱﴾ و گفته می‌شود: ما امروز شما را فراموش می‌کنیم
 همانطور که شما دیدار امروزتان را فراموش کردید و جایگاهتان آتش است
 و هیچ یاری کننده‌ای ندارید ﴿۳۲﴾ آن به خاطر این است که آیات خدا را به
 تمسخر گرفتید و زندگی دنیا شما را مغرور کرد (فریفت) پس امروز از آن
 خارج نمی‌شوند و خشنودی آنها جلب نمی‌شود ﴿۳۳﴾ پس حمد فقط برای
 خداوند پروردگار آسمان‌ها و پروردگار زمین پروردگار عالمیان است ﴿۳۴﴾ و
 کبریا (بزرگی) در آسمان‌ها و زمین برای او است و او چیره و حکیم است.

عَلِمَ وَحَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ
 غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا
 تَذَكَّرُونَ ﴿۲۱﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا
 نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ
 بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿۲۲﴾ وَإِذَا
 تُثِلِّي عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا
 أَنْ قَالُوا ائْتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۳﴾
 قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ
 إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
 النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۴﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُحْسِرُ
 الْمُبْطِلُونَ ﴿۲۵﴾ وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً كُلَّ أُمَّةٍ
 تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿۲۶﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ
 بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۲۷﴾
 فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
 الْمُبِينُ ﴿۲۸﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ
 آيَاتِي تُثَلِّي عَلَيْكُمْ فَأَسْتَكَفِرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا
 مُجْرِمِينَ ﴿۲۹﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
 وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا
 السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَيْقِنِينَ
 ﴿۳۰﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا
 كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۳۱﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسَاكُمْ
 كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوَاكُمْ
 النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿۳۲﴾ ذَلِكَ
 بِأَنَّكُمْ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَغَرَّبْتُمْ
 الْحَيَاةَ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُفْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ
 يُسْتَعْتَبُونَ ﴿۳۳﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَاوَاتِ
 وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۳۴﴾ وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ
 فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

جزء بیست و ششم

۴۶- سورة أحقاف

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حم ﴿۱﴾ تنزیل (نزول تدریجی) کتاب از سوی خداوند غالب حکیم است ﴿۲﴾ آسمان‌ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را خلق نکرده‌ایم مگر به حق و با اجل (مدت) معین و کسانی که کفر ورزیده‌اند از آنچه که بیم داده شده‌اند روگرداند ﴿۳﴾ بگو: چه فکر می‌کنید درباره آنچه که غیر از خداوند می‌خوانید؟ به من نشان دهید که از زمین چه خلق کرده‌اند یا چه شراکتی در آسمان‌ها دارند؟ اگر راستگو می‌باشید کتابی قبل از این یا اثری علمی را برای من بیاورید ﴿۴﴾ و چه کسی گمراه‌تر از آن کسانی است که به جای خداوند کسانی را می‌خوانند که تا روز قیامت بر آنها استجابت نمی‌کنند و آنها از دعای آنها غافلند ﴿۵﴾ و وقتی که مردم محشور شوند آنها دشمنان آنان خواهند بود و به عبادت خود کافر (منکر) خواهند شد ﴿۶﴾ و وقتی که آیات روشن (واضح یا موضح) ما برای آنها تلاوت شود کسانی که نسبت به حق کفر ورزیدند چون نزد آنها آمد گفتند این جادویی واضح است ﴿۷﴾ یا می‌گویند: آن را افتراء بسته است بگو: اگر آن را افتراء بسته باشم پس شما در برابر خداوند چیزی بر من مالک نمی‌شوید او به آنچه که به آن فرو می‌روید (تن در می‌دهید) داناتر است او به عنوان شاهد بین من و شما کافی است و او بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۸﴾ بگو: من بدعی (پدیده جدیدی) از رسولان نیستم و نمی‌دانم که با من و با شما چه خواهد کرد من جز از آنچه که به من وحی می‌شود تبعیت نمی‌کنم و من جز بیم دهنده‌ای واضح نیستم ﴿۹﴾ بگو آیا دیدید (به من خبر دهید) اگر (قرآن یا قرآن ولایت علی) (ع) یا وحی به من که ادعاء می‌کنم) از نزد خداوند باشد و شما به آن کفر ورزیده‌اید و شاهدی از بنی اسرائیل (با تورات) بر مثل آن گواهی داده و (آن شاهد) ایمان آورده (باشد) و (با این حال شما از ایمان به او) استکبار ورزیدید، (آیا پس ظالم نبوده‌اید؟) همانا خداوند مردمان ظالم را هدایت نمی‌کند ﴿۱۰﴾ و کسانی که کفر ورزیده‌اند درباره کسانی که ایمان آورده‌اند گفتند اگر (این رسول یا قرآن یا این امر از رسالت و ولایت) خیر (بهرتر) می‌بود، با آن از ما پیشی نمی‌گرفتند (زیرا ما به آن از آنها سزاوارتر می‌بودیم) و آنوقت که به آن هدایت نشدند پس بزودی خواهند گفت که این دروغی قدیمی است ﴿۱۱﴾ و (حال آنکه) قبل از آن، کتاب موسی به عنوان پیشوا و سبب رحمت بود و این کتابی تصدیق کننده (کتاب موسی) به زبان عربی است، تا به کسانی که ظلم کرده‌اند بیم دهد و به عنوان بشارت برای نیکوکاران است ﴿۱۲﴾ همانا

﴿۱﴾ حم ﴿۲﴾ تنزیل الکتاب من الله العزیز الحکیم ﴿۳﴾ ما خلقنا السموات والأرض وما بینهما إلا بالحق وأجل مسمى والذین کفروا عما أنذروا معرضون ﴿۴﴾ قل أرأيتم ما تدعون من دون الله أروني ماذا خلقوا من الأرض أم لهم شرك في السموات انثوني بكتاب من قبل هذا أو آثاره من علم إن کنتم صادقين ﴿۵﴾ ومن أضل ممن يدعو من دون الله من لا يستجيب له إلى يوم القيامة وهم عن دعائهم غافلون ﴿۶﴾ وإذا حشر الناس كانوا لهم أعداء وكانوا بعبادتهم کافرين ﴿۷﴾ وإذا تتلى عليهم آياتنا بینات قال الذین کفروا للحق لَمَا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿۸﴾ أم یقولون افتراءه قل إن افتريته فلا تملکون لی من الله شیئا هو أعلم بما تفيضون فيه کفی به شهیدا بینی وبینکم وهو العفور الرحیم ﴿۹﴾ قل ما کنْتُ بدعا من الرسل وما أدري ما یفعل بی ولا بکم إن أتبع إلا ما یوحی الیّ وما أنا إلا نذیر مُّبِينٌ ﴿۱۰﴾ قل أرأيتم إن کان من عند الله وکفرتم به وشهد شاهد من بنی اسرائیل علی مثله فآمن واستکبرتم إن الله لا یهدی القوم الظالمین ﴿۱۱﴾ وقال الذین کفروا للذین آمنوا لو کان خیرا ما سبونا إلیه وإذ لم یتهدوا به فسیقولون هذا إنک قدیم ﴿۱۲﴾ ومن قبله کتاب موسی إماما ورحمة وهذا کتاب مُّصَدِّقٌ لسانا عربیا لئنذر الذین ظلموا ونُشِرَى للمُحْسِنِينَ ﴿۱۳﴾ إن الذین

کسانی که گفتند: «پروردگار ما الله است» سپس استقامت ورزیدند پس نه خوفی بر آنان است و نه آنها محزون می شوند ﴿۱۴﴾ آنان اصحاب جنّت هستند که به (سبب) پاداش به آنچه که عمل می کردند در آن جاویدانند ﴿۱۵﴾ و به انسان درباره احسان کردن به والدینش وصیت کردیم مادرش او را با دشواری حمل کرد و او را با دشواری وضع (حمل) کرد و (مدّت) حمل او و جدا کردنش (از شیر) سی ماه است تا آنوقت که به اشدّ (رشد) خود برسد و به چهل سالگی برسد (سزاوار است که) بگوید پروردگار مرا مشتاق کن که نعمت که تو به من و به والدینم نعمت کردی را شکر کنم و اینکه عمل صالحی کنم که تو از آن راضی شوی و در ذریّه ام برایم اصلاح کن همانا من به سوی تو بازگشته ام و همانا من از مسلمین (تسلیم شدگان) هستم ﴿۱۶﴾ آنان کسانی هستند که نیکوترین آنچه که عمل کرده اند را از آنها می پذیریم و از بدی هایشان در می گذریم آنها در میان اصحاب جنّت (خواهند بود) این وعده راستی است که به آنها وعده داده می شد ﴿۱۷﴾ و (یاد آور) کسی را که به والدینش گفت: اُف بر شما دو تا! آیا شما دو تا به من وعده می دهید که (از قیرم زنده) بیرون آورده می شوم و (در حالی که) قبل از من قرن ها (پیشینان) در گذشته اند و آن دو از خداوند استغاثه (طلب یاری کردن با ناله) می کنند که: وای (عجب) بر تو ایمان بیاور همانا وعده خداوند حقّ است، آنگاه او می گوید: این جز افسانه های پیشینان نیست ﴿۱۸﴾ آنان کسانی هستند که گفتار (دستور) بر (زیان) آنها محقق شده است ﴿۱۹﴾ در میان امت هایی از جن و انس که قبل از آنها در گذشته اند، همانا آنها زیانکار بودند و هر کدام از آنچه که عمل می کردند درجاتی دارند و تا (خداوند جزای) اعمالشان را بطور تمام به آنها بدهد و به آنها ظلم نمی شود ﴿۲۰﴾ و روزی که کسانی که کفر ورزیده اند بر آتش عرضه می شوند (به آنها گفته می شود): در زندگانی دنیوی خود پاک های خود را (از بین) بردید و از آنها بهره جستید پس امروز به خاطر آنچه که در زمین به غیر حقّ استکبار می ورزیدید و به (سبب) آنچه که فسق می کردید با این عذاب خوار کننده جزاء داده می شوید ﴿۲۱﴾ و به یاد آور برادر (قبیله) عاد را (هود) آنوقت که قومش را در أحقاف (شهرهای قوم هود) انداز کرد (بیم داد) و از بین دستان (پیش از) او و از پشت (پس از) او انداز کنندگانی (رسولانی) گذشته بودند که: جز خداوند را بندگی نکنید همانا من از عذاب روزی عظیم بر شما می ترسم ﴿۲۲﴾ گفتند: آیا نزد ما آمده ای تا ما را از خدایانمان منصرف کنی؟ پس اگر از راستگویان می باشی آنچه را که به ما وعده می دهی برای ما بیاور ﴿۲۳﴾ گفت: جز این نیست که علم نزد خداوند است و من آنچه را که برای آن فرستاده شده ام به شما ابلاغ می کنم و لکن شما را قومی می بینم که جهل می ورزید ﴿۲۴﴾ پس چون آن (موعود) را دیدند

قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۱۴﴾ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۵﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۱۶﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ الصَّادِقُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۱۷﴾ وَالَّذِي قَالَ لِوَالِدَيْهِ أُفٍّ لَكُمَا أَتَعِدَانِي أَنْ أَخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ وَيُبْكَ الْأَمِنْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۸﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿۱۹﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُؤْتِيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۲۰﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿۲۱﴾ وَادْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّجُومُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمَنْ خَلْفَهُ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۲۲﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ آلِهَتِنَا فَاتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۲۳﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا

تَجْهَلُونَ ﴿۲۱﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أُوْدِيَّتِهِمْ
 قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ
 بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۲﴾ تَدْمُرُ كُلَّ شَيْءٍ
 بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَاكِينُهُمْ
 كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿۲۳﴾ وَلَقَدْ
 مَكَّنَاهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ
 سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ
 وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا
 يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۲۴﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ
 الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۲۵﴾
 فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا
 آلِهَةً بَلْ صَلَّوْا عَنْهُمْ وَذَكَرُوا فِيكُمُومًا وَكَانُوا
 يَفْتَرُونَ ﴿۲۶﴾ وَإِذْ صَرَّفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِنَ الْجِبِّ
 يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنْصَتُوا
 فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿۲۷﴾ قَالُوا يَا
 قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ
 مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ
 طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۲۸﴾ يَا قَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ
 وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَتُجْرِكُمْ
 مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿۲۹﴾ وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ
 فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ
 أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۳۰﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ
 اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْجِبْ
 بِخَلْقِهِنَّ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُجِئَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ
 كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۳۱﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ
 فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۲﴾ فَاصْبِرْ
 كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ
 كَانَهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا سَاعَةً
 مِنْ نَهَارٍ بَلَاغٌ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ

که به صورت ابری به سوی وادی‌های آنها روی آورنده است، گفتند: که این ابر باران
 دهنده به ما است، بلکه آن آنچه است که آن را تعجیل کرده بودید بادی است که در
 آن عذابی دردناک هست ﴿۲۵﴾ که هر چیزی را به امر پروردگارش زیر و زبر می‌کند،
 آنگاه صبح کردند (در حالی) که جز خانه‌هایشان دیده نمی‌شد این چنین به قوم مجرم
 جزاء می‌دهیم ﴿۲۶﴾ و همانا در آنچه که آنها را متمکن کرده بودیم شما را در آن متمکن
 نکرده‌ایم و برای آنان گوش و چشمان و فوادهایی (دل‌هایی) قرار داده بودیم پس
 گوش آنها و نه چشمانشان و نه فوادهایشان آنها را از چیزی (از عذاب خداوند) بی‌نیاز
 نکرد آنوقت آیات خداوند را جحد (نفی و انکار) می‌کردند و آنچه که آن را استهزاء
 می‌کردند آنها را احاطه کرد ﴿۲۷﴾ و همانا آنچه از قریه‌ها که حول شما است را هلاک
 کرده‌ایم و آیات را صرف (به اشکال گوناگون بیان) کردیم با ترقب به اینکه آنها
 بازگردند ﴿۲۸﴾ پس چرا کسانی که به جای خداوند برای قربانی (تقرب جستن) اتخاذ
 کرده بودند آنها را یاری نکردند بلکه از آنها زائل شدند و آن (اتخاذ) افک (دروغ)
 آنها و آنچه بود که افتراء می‌بستند ﴿۲۹﴾ و (به یاد آور یا یادآوری کن) آنوقتی را که
 گروهی از جن را به سوی تو برگرداندیم که قرآن را بشنوند و چون در آنجا (نزد نبی)
 حاضر شدند گفتند: ساکت شوید پس چون قضاء (فارغ) شد انداز کنان به سوی قوم
 خود بازگشتند ﴿۳۰﴾ (در حالی که) گفتند ای قوم ما، همانا ما کتابی را شنیده‌ایم که
 بعد از موسی نازل شده که بر آنچه (از کتب) که بین دستش (از پیش) است
 مصدق (تصدیق کننده) است که به سوی حق و به سوی طریق مستقیم هدایت
 می‌کند ﴿۳۱﴾ ای قوم ما، دعوت کننده خداوند را اجابت کنید و به او ایمان آورید تا
 (او) از گناهانتان برای شما بیامزد و شما را در برابر عذابی دردناک پناه دهد ﴿۳۲﴾ و
 کسی که دعوت کننده خداوند را اجابت نکند پس در زمین عاجز کننده نیست و
 غیر از او ولی ندارد، (سپس) آنها در گمراهی واضحی (بدیهی) هستند ﴿۳۳﴾ آیا
 ندیده‌اند که خداوندی که آسمان‌ها و زمین را خلق کرده و از خلق آنها ناتوان
 نشده قادر است بر اینکه مردگان را زنده کند؟ بلی همانا او به هر چیزی بسیار توانا
 است ﴿۳۴﴾ و (یادآوری کن) آنروزی (را) که کسانی که کفر ورزیده‌اند بر آتش
 عرضه می‌شوند (به آنها گفته می‌شود): آیا این حق نیست می‌گویند: بلی قسم به
 پروردگار ما، می‌گوید: پس بچشید عذاب را به خاطر آنکه کفر می‌ورزیدید ﴿۳۵﴾
 پس صبر کن همانطور که پیامبران الواعزم (دارنده عزم) صبر کردند و برای آنها
 طلب تعجیل (عذاب) مکن، گویی که آنها در روزی که آنچه که به آنها وعده
 داده می‌شود را می‌بینند جز ساعتی از یک روز را درنگ نکرده‌اند این به عنوان
 ابلاغ است پس آیا جز مردمان فاسق هستند که (از حیات انسانی) هلاک می‌شوند.

۴۷- سوره محمد

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ کسانی که کفر ورزیده‌اند و از راه خدا اعراض (یا منع) کردند (خداوند) اعمالشان را تباه کرده است ۲ و کسانی که ایمان آورده‌اند و به صالحات عمل کردند و به آنچه که بر محمد (ص) نازل شد و آن حق از پروردگارشان است ایمان آورده‌اند سَيِّئَاتِهِمْ را از آنها پوشانده (زدوده) و اندیشه آنان را اصلاح کرده است ۳ آن (اصلاح حال ایشان) به خاطر این است که کسانی که کفر ورزیدند از باطل پیروی کرده‌اند و به خاطر این است که کسانی که ایمان آوردند از حق که از پروردگارشان است پیروی کرده‌اند این چنین خداوند مثل‌های آنها را برای مردم می‌زند ۴ پس وقتی که به کسانی که کفر ورزیده‌اند برخوردید پس گردن (آنها را) بزنید تا آنوقت که آنان را در هم بکوبید سپس محکم در زنجیر (بند) کنید پس بعد از آن یا منت گذارید و یا به فداء (اخذ مال در مقابل آزاد کردن، فدیة گرفتن) (آزاد کنید) تا اینکه جنگ سنگینی‌اش فروکش کند، آن (حکم خداوند بحسب اسباب آن است) و (لیکن) اگر خداوند می‌خواست البته از آنها انتقام می‌گرفت و لکن (خواست) تا بعضی از شما را با بعضی دیگر آزمایش کند و کسانی که در راه خدا کشته شده‌اند پس هرگز اعمالشان گم (ضایع) نخواهد شد ۵ بزودی آنها را هدایت خواهد کرد و اندیشه‌شان را اصلاح خواهد کرد ۶ و آنها را در جنتی داخل خواهد کرد که آن را به آنها شناسانده است ۷ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر خداوند را یاری کنید او (نیز) شما را یاری می‌کند و قدم‌های شما را ثابت نگه می‌دارد ۸ و کسانی که کفر ورزیده‌اند پس (وای بر) آنها (با لغزش خود) لغزیدند و اعمالشان را تباه گرداند ۹ آن به خاطر این است که آنها به آنچه که خداوند نازل کرده است کراهت داشتند پس اعمالشان را تباه ساخت ۱۰ و آیا در زمین سیر نکرده‌اند تا نظر کنند که عاقبت کسان قبل از آنها چگونه بوده است خداوند آنها را واژگون (زیرورو) کرد و برای کافران امثال آن (عذاب‌ها) هست ۱۱ آن به خاطر این است که خداوند مولای کسانی است که ایمان آورده‌اند و اینکه کافران مولایی ندارند ۱۲ همانا خداوند کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند را در جنت‌هایی داخل می‌کند که از زیر آنها نهرها جاری می‌شود و کسانی که کفر ورزیده‌اند همانطور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ۲ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ۳ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَالَهُمْ ۴ فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبِ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْنَتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَمَا مَتًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَصَعَ الْحَرْبُ أَوْ زَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ۵ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ۶ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ۷ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ۸ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَصَلَ أَعْمَالَهُمْ ۹ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ۱۰ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا ۱۱ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ۱۲ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوَىٰ لَهُمْ ۱۳ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي

که چهارپایان می‌خورند بهره می‌برند و می‌خورند و آتش مأوای آنها است ﴿۱۳﴾ و چه بسیار شهرهایی که آنها قوی‌تر از قریه تو بودند که تو را (از آن) اخراج کردند آنها را هلاک کردیم و (حال آنکه) یآوری نداشتند ﴿۱۴﴾ آیا پس کسی که بر بینه‌ای از پروردگارش می‌باشد مانند کسانی است که عمل بد آنها برایشان زینت داده شده و از هواهایشان پیروی کرده‌اند؟! ﴿۱۵﴾ مثل جنتی که به تقوا پیشگان وعده داده شده که در آن نهرهایی از آب غیر بدبو و نهرهایی از شیر هست که طعم آنها تغییر نمی‌کند و انهاری از شراب که برای نوشندگان لذتبخش است و نهرهایی از عسل صاف شده و در آن برایشان از هر میوه‌ای هست و آمرزشی از پروردگارشان است مانند کسی است که او در آتش ماندگار است؟ و (به او) آب داغ نوشاند و روده‌هایشان را قطع (پاره) می‌کند ﴿۱۶﴾ و (عده‌ای) از آنها کسانی هستند که به تو گوش می‌سپارند تا آنوقت که از نزد تو خارج شوند به کسانی که علم داده شده‌اند می‌گویند: «الان چه گفت؟» آنان کسانی هستند که خداوند بر قلوبشان مهر نهاده و از هواهایشان تبعیت کرده‌اند ﴿۱۷﴾ و (حال آنکه) کسانی که هدایت شده‌اند هدایت بر آنها افزوده شده و تقوایشان را به آنها داده است ﴿۱۸﴾ پس آیا منتظر (چیزی) جز ساعت هستند که ناگهانی نزد آنها بیاید؟ و (حال آنکه) علامات آن آمده است پس یادآوری آنان برای آنها وقتی که (آن ساعت) نزد آنها بیاید چگونه است (یادآوری آنان نفع نمی‌دهد) ﴿۱۹﴾ پس بدان: که خدایی جز الله نیست و برای ذنب (گناه) خود و برای مؤمنین و مؤمنات استغفار کن و خداوند محلّ حرکت شما و جایگاه شما را می‌داند ﴿۲۰﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند: چرا سوره‌ای نازل نمی‌شود و وقتی که سوره‌ای محکم نازل می‌شود و در آن جنگ ذکر می‌شود کسانی که در قلوبشان مرض هست را می‌بینی که (همانند) نظر کردن (فرد) بی‌هوش از (ترس) مرگ به تو نظر می‌کنند پس بر آنان ﴿۲۱﴾ طاعت و گفتار نیک سزاوارتر است، و وقتی که امری عزم (اتخاذ تصمیم) می‌شود پس اگر نسبت به خداوند صدق داشته باشند البته برای آنها بهتر می‌باشد ﴿۲۲﴾ و آیا امید بسته‌اید که تویی یابید (ولی بشوید) که در زمین فساد کنید و (پیوندهای) ارحامتان را قطع کنید ﴿۲۳﴾ آنان کسانی هستند که خداوند آنها را لعن (دور) کرده و آنان را کر کرده و چشمانشان را کور نموده است ﴿۲۴﴾ آیا پس در قرآن تدبّر نمی‌کنند یا قفل‌های آن بر قلوب (نهاده شده) است ﴿۲۵﴾ همانا کسانی که بعد از آنکه هدایت برای آنها روشن شد به ادبار (عقب) خود

أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكُنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿۱۴﴾
 أَقَمْنُ كَانَ عَلَى بَيْتَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ
 سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿۱۵﴾ مَثَلُ الْحِجَّةِ
 الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ
 آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ
 مِنْ حَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ
 مُصَفًّى وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ
 مِنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا
 مَاءً حَمِيمًا فَفَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿۱۶﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ
 يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّى إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ
 قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ آنِفًا
 أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا
 أَهْوَاءَهُمْ ﴿۱۷﴾ وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى
 وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿۱۸﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا
 السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا
 فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرَاهُمْ ﴿۱۹﴾ فَاعْلَمْ
 أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ
 وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 مُتَقَلِّبِكُمْ وَمَثَوَاكُم ﴿۲۰﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ
 آمَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ
 مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي
 قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ
 عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ لَهُمْ ﴿۲۱﴾ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ
 مَعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ
 لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ﴿۲۲﴾ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ
 أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا
 أَرْحَامَكُمْ ﴿۲۳﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ
 فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَارَهُمْ ﴿۲۴﴾ أَفَلَا
 يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ﴿۲۵﴾
 إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَى أَدْبَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا
 تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَى الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَى

برگشتند شیطان (زشتی‌ها را) برای آنها زینت داد و آنها را در آرزوهای دور و دراز افکند ﴿۳۶﴾ آن به خاطر این است که به کسانی که از آنچه که خداوند نازل کرد کراهت داشتند گفتند که در بعضی از امور از شما اطاعت خواهیم کرد و (حال آنکه) خداوند پنهانکاری آنها را می‌داند ﴿۳۷﴾ پس (حالشان) چگونه می‌باشد آنوقتی که ملائکه آنان را می‌میرانند (در حالی که) بر روی آنها و پشت آنان (ضربه) می‌زنند ﴿۳۸﴾ آن (زدن) به خاطر این است که آنها از آنچه که خداوند را به خشم می‌آورد پیروی کردند و از رضوان او کراهت داشتند پس اعمالشان را هدر کرد ﴿۳۹﴾ آیا کسانی که در قلوبشان مرض هست گمان کرده‌اند که خداوند هرگز کینه توزی‌های شدید آنها را آشکار نخواهد کرد ﴿۴۰﴾ و البته اگر می‌خواستیم آنان را به تو نشان می‌دادیم تا حتماً آنان را به سیمایشان بشناسی و البته مطمئناً آنان را در لحن گفتار می‌شناسی و خداوند اعمال شما را می‌داند ﴿۴۱﴾ و حتماً شما را می‌آزمائیم تا از میان شما، مجاهدان و صبر کنندگان را بشناسیم و اخبار شما را امتحان کنیم ﴿۴۲﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند و مانع شدند (یا اعراض کردند) از راه خدا و بعد از آنکه راه هدایت برای آنان روشن شد رسول را آزرندند هرگز چیزی به خداوند ضرر نخواهند زد و (خداوند) بزودی اعمال آنها را هدر خواهد کرد ﴿۴۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خداوند اطاعت کنید و از رسول اطاعت کنید و اعمالتان را باطل نکنید ﴿۴۴﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند و از راه خدا جلوگیری کردند سپس مردند و (در حالی که) آنها کافر بودند پس هرگز خداوند آنها را نخواهد آمرزید ﴿۴۵﴾ پس سستی نکنید و به صلح دعوت نکنید و (حال آنکه) شما برترید و خداوند با شما است و هرگز اعمال شما را رها نمی‌کند ﴿۴۶﴾ همانا زندگانی دنیا جز بازی و سرگرمی نیست و اگر ایمان آورید و پرهیزید اجر شما را به شما می‌دهد و اموال شما را از شما مسئلت (درخواست) نمی‌کند ﴿۴۷﴾ اگر آن (اموال) را از شما بخواهد و به شما اصرار کند شما بخل می‌ورزید و کینه‌هایتان خارج (ظاهر) می‌شود ﴿۴۸﴾ بدانید که شما همان‌هایی هستید که دعوت می‌شوید تا در راه خدا اتفاق کنید پس از شما کسانی هستند که بخل می‌ورزند و کسی که بخل می‌ورزد جز این نیست که درباره‌ی خودش بخل می‌ورزد و خداوند بی‌نیاز است و شما درویش هستید و اگر روی برگردانید قومی غیر شما را جایگزین خواهد کرد سپس آنها مثل شما نخواهند بود.

لَهُمْ ﴿۳۶﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿۳۷﴾ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿۳۸﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَسْخَطَ اللَّهَ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَاحْبِطْ أَعْمَالَهُمْ ﴿۳۹﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْعَانَهُمْ ﴿۴۰﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَاعْرِفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿۴۱﴾ وَلَتَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَتَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿۴۲﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحِطُّ بِأَعْمَالِهِمْ ﴿۴۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿۴۴﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿۴۵﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكُمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿۴۶﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْأَلْكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿۴۷﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا وَخُجِرْ أَضْعَانَكُمْ ﴿۴۸﴾ هَا أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْعَنِيِّ وَأَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ

۴۸- سوره فتح

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ همانا ما برای تو پیروزی آشکاری را گشودیم ۱ تا خداوند آنچه از ذنب تو که پیش آمده و آنچه که منبعد پیش می‌آید را بر تو بیامزد و نعمتش را بر تو تمام کند و تو را به راه راست هدایت کند ۲ و خداوند تو را بطوری غالب (شکست‌ناپذیر) یاری دهد ۳ او کسی است که سکنه را در قلوب مؤمنان نازل کرد تا ایمان (شهودی) را با ایمان (علمی و حالی) خود بیفزایند و لشکریان آسمان‌ها و زمین برای خداوند است و خداوند دانا و حکیم می‌باشد ۴ تا مؤمنین و مؤمنات را در جنت‌هایی داخل کند که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود در آن جاویدانند و بدی‌هایشان را از آنها می‌پوشاند (می‌زداید) و آن نزد خداوند کامیابی بزرگی می‌باشد ۵ و منافقین و منافقات را عذاب کند و شرک آورندگان (مذکر) و شرک آورندگان (مؤنث) را که با گمان بد نسبت به خداوند گمان برنده هستند، دایره (پیشامد) بد بر (خود) آنها باد و خداوند بر آنها غضب کرد و آنها را لعن (دور) نمود و جهنم را برای آنها آماده کرده است و بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است ۶ و لشکریان آسمان‌ها و زمین برای خداوند است و خداوند چیره و حکیم است ۷ همانا ما تو را به عنوان شاهد و به عنوان بشارت دهنده و به عنوان انذار کننده فرستادیم ۸ تا به خداوند و رسول او ایمان آورید و او را گرامی بدارید و به او ارج نهید و بامدادان و شامگاهان او را تسبیح کنید ۹ همانا کسانی که با تو بیعت می‌کنند جز این نیست که با خداوند بیعت می‌کنند دست خداوند بالای دست‌های آنها است و کسی که (پیمان) بشکند پس جز این نیست که بر (زیان) خودش می‌شکند و کسی که به آنچه که بر آن با خداوند عهد بسته است وفا کند پس بزودی به او پاداشی بزرگ داده خواهد شد ۱۰ بزودی از اعراب تخلف‌کنندگان (در سال حدیبیه) به تو خواهند گفت: اموال ما و اهل ما، ما را مشغول داشتند پس برای ما استغفار کن، (حال آنکه) آنچه که در قلوبشان نیست را با زبان‌هایشان می‌گویند، بگو: پس چه کسی در برابر خداوند اگر ضرر زدنی را به شما بخواهد یا برای شما نفعی بخواهد چیزی را برای شما مالک می‌شود بلکه خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ۱۱ بلکه گمان کردید که رسول و مؤمنان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إنا فتحنا لك فتحًا مبينًا ۲ ليعفرك الله ما تقدم من ذنبك وما تأخر ويمن نعمته عليك ويهديك صراطًا مستقيمًا ۳ وينصرك الله نصرًا عزيزًا ۴ هو الذي أنزل السكينة في قلوب المؤمنين ليزدادوا إيمانًا مع إيمانهم والله جند السماوات والأرض وكان الله عليماً حكيماً ۵ ليدخل المؤمنين والمؤمنات جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها ويكفر عنهم سيئاتهم وكان ذلك عند الله فوزاً عظيماً ۶ ويعذب المنافقين والمنافقات والمشركين والمشركات الظانين بالله ظن السوء عليهم دائرة السوء وغضب الله عليهم ولعنهم وأعد لهم جهنم وساءت مصيراً ۷ والله جند السماوات والأرض وكان الله عزيزاً حكيماً ۸ إنا أرسلناك شاهداً ومبشراً ونذيراً ۹ لئؤمنوا بالله ورسوله وتعزروه وتوقروه وتسابحوه بكراً وأصيلاً ۱۰ إن الذين يباعونك إنا يباعون الله يد الله فوق أيديهم فمن نكث فإنما ينكث على نفسه ومن أوفى بما عاهد عليه الله فسيؤتيه أجراً عظيماً ۱۱ سيفول لك المخلفون من الأعراب شغلنا أموالنا وأهلونا فاستغفر لنا يقولون بألسنتهم ما ليس في قلوبهم قل فمن يملك لكم من الله شيئاً إن أراد بكم ضراً أو أراد بكم نفعاً بل كان الله بما تعملون خبيراً ۱۲ بل ظننتم أن لن ينقلب

الرَّسُولِ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِهِمْ أَبَدًا وَرَبِّكَ
 ذَلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَّتُمْ ظَنَّ السَّوِّءِ وَكُنْتُمْ
 قَوْمًا بُورًا ﴿١٣﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ
 مَنْ يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٥﴾ سَيَقُولُ
 الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا
 ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلَامَ اللَّهِ
 قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ
 فَسَيَقُولُونَ بَلْ نَحْنُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا
 يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ
 الْأَعْرَابِ سَعُدْعُونَ إِلَىٰ قَوْمِ أُولِي الْأَرْبَابِ
 شَدِيدِ ثِقَاتٍ لَوْ تَوَدَّوْنَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا
 يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا
 تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾
 لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾
 لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ
 تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ
 السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٩﴾
 وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا
 حَكِيمًا ﴿٢٠﴾ وَعَدَّكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً
 تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ
 النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ
 وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢١﴾ وَأُخْرَىٰ لَمْ
 تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ
 عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٢﴾ وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا لَوْلُوا الْأَذْبَارُ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا
 نَصِيرًا ﴿٢٣﴾ سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ

هرگز ابداً نزد خانواده‌هایشان باز نخواهند گشت و (حال آنکه) آن در
 قلوب شما زینت داده شد (مستحکم شد) و با گمان کردن بد به گمان
 افتادید و شما مردمانی هلاکت یافته می‌باشید ﴿۱۳﴾ و کسی که به خداوند و
 رسولش ایمان نیاورد پس همانا ما برای کافران آتشی سوزان مهیا کرده‌ایم
 ﴿۱۴﴾ و مُلْك (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین برای خداوند است
 کسی را که بخواد می‌آمزد و کسی را که بخواد عذاب می‌کند و
 خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۵﴾ بزودی تخلف کنندگان وقتی
 که به سوی غنیمت‌ها روانه می‌شوید تا آنها را بگیرید خواهند گفت:
 بگذارید که ما از شما تبعیت کنیم می‌خواهند که کلام خداوند را تبدیل
 کنند بگو: هرگز از ما تبعیت نخواهید کرد، خداوند قبلاً درباره شما مانند
 آن را گفته است و بزودی خواهند گفت: بلکه به ما حسد می‌ورزید، بلکه
 (آنها اینگونه هستند که) جز اندکی نمی‌فهمند ﴿۱۶﴾ به تخلف کنندگان از
 اعراب بگو: بزودی به سوی قومی سخت سلحشور فرا خوانده خواهید شد
 که با آنان بجنگید یا اسلام آورند پس اگر اطاعت کنید خداوند به شما
 پاداشی نیک می‌دهد و اگر روی گردانید همانطور که قبلاً روی گردانید
 شما را با عذابی دردناک عذاب می‌کند ﴿۱۷﴾ بر کور حرجی نیست و بر
 لنگ حرجی نیست و بر بیمار حرجی نیست و کسی که از خداوند و
 رسول او اطاعت نماید او را در جنت‌هایی داخل می‌کند که نهرها در
 تحت آنها جاری می‌شود و کسی که روی گرداند او را با عذابی دردناک
 عذاب می‌کند ﴿۱۸﴾ همانا خداوند از مؤمنین در آنوقت که با تو در زیر
 درخت بیعت کردند راضی شد و دانست آنچه را که در قلوب آنان است
 پس سکینه را بر آنان نازل نمود و فتوحی قریب را به آنان پاداش داد ﴿۱۹﴾ و
 غنیمت‌هایی بسیاری را که آنها را می‌گیرند و خداوند چیره و حکیم
 می‌باشد ﴿۲۰﴾ خداوند غنیمت‌های بسیاری را به شما وعده کرده که آنها را
 می‌گیرید پس این را برای شما پیش انداخت و دستان مردم را از شما
 بازداشت و تا به عنوان آیت برای مؤمنین باشی و شما را به راه مستقیم
 هدایت کند ﴿۲۱﴾ و (مغانم) دیگری را که شما به آنها دست نیافته‌اید (حال
 آنکه) خداوند به آنها احاطه دارد و خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است
 ﴿۲۲﴾ و اگر کسانی که کفر ورزیده‌اند (در روز حدیثه) با شما جنگ
 می‌کردند البته پشت بر می‌گردانند (فرار می‌کردند) سپس ولی و نه
 یآوری نمی‌یافتند ﴿۲۳﴾ سنت خداوند است که از قبل سپری شده (چنین بوده

وَلَنْ نَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿۲۴﴾ وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿۲۵﴾ هُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِمْلَهُ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٍ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوُّوهُمْ فَتَضَيَّبَكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةً بَعِيرَ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۲۶﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿۲۷﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿۲۸﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿۲۹﴾ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

(است) و تو هرگز برای سنت خداوند تبدیلی نخواهی یافت ﴿۲۴﴾ و او کسی است که دستان آنها را از شما و دستان شما را از آنها در درون مکه بازداشت بعد از آنکه شما را بر آنها پیروز نمود و خداوند به آنچه که عمل می کنید بیناست ﴿۲۵﴾ آنان کسانی هستند که کفر ورزیدند و شما را از مسجد الحرام بازداشتند و هدی (قربانی) شما را از اینکه به محلش برسد مانع شدند و اگر مردانی مؤمن و زنانی مؤمن (در مکه) نبودند که شما آنها را نمی شناختید (و ممکن بود) که پایمالشان کنید و بدون علم عار (ننگ) (ناشی از برخورد با) آنها دامنگیر شما می شد تا خداوند کسی را که می خواهد در رحمت خویش داخل کند اگر از یکدیگر جدا (متمایز) می شدند حتماً از میان آنها کسانی که کفر ورزیده بودند را با عذابی دردناک عذاب می کردیم ﴿۲۶﴾ آنوقت که کسانی که کفر ورزیده اند حمیت را در قلوب خود حمیت جاهلی قرار دادند پس خداوند سکینه خود را بر رسولش و بر مؤمنین نازل کرد و کلمه تقوا را ملازم آنها کرد و آنها به آن سزاوارتر و اهل (شایسته) آن بودند و خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۲۷﴾ همانا خداوند رؤیای رسولش را به حق تصدیق کرد، شما آنوقت که خداوند بخواهد حتماً در امتیت داخل مسجد الحرام می شوید حلق کنندگان (تراشندگان) سرهایتان و قصر (کوتاه) کنندگان خواهید بود (در حالی که) نمی ترسید، پس (خداوند) می داند آنچه را که شما نمی دانستید و به غیر از آن پیروزی نزدیکی را قرار داد ﴿۲۸﴾ و او کسی است که رسولش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر دین، همگی آن را ظاهر (پیروز) سازد و خداوند به عنوان شهید (بسیار شاهد) کافی است ﴿۲۹﴾ محمد رسول (فرستاده) خداوند است و کسانی که با او هستند بر کفار، سختگیر با یکدیگر مهربان هستند آنها را بسیار در (حالت) رکوع و سجده می بینی (در حالی که) فضل از خداوند و رضوان را می طلبند نشانه آنان از اثر سجده کردن در رخسارشان هست آن مثل آنها در تورات هست و مثل آنان در انجیل هست، مانند زراعتی است که جوانه اش را خارج کرده پس به آن نیرو داده آنگاه سخت شده و بر ساقه هایش ایستاده که زارعین را متعجب می کند تا کفار را به آنها به خشم آورد، خداوند وعده داده است به کسانی که ایمان آورده اند و اعمال صالح کردند که برای آنها آمرزشی و پاداشی بزرگ هست.

وَلَنْ نَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿۲۴﴾ وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿۲۵﴾ هُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِمْلَهُ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٍ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوُّوهُمْ فَتَضَيَّبَكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةً بَعِيرَ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۲۶﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿۲۷﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿۲۸﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿۲۹﴾ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

۴۹- سوره حجرات

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بین **دستان** (پیشاپیش) خداوند و رسولش پیشی نگیرید و از خداوند بهر اسید همانا خداوند شنوا و دانا است ۲ ای کسانی که ایمان آورده‌اید صدایتان را فوق صدای نبی بلند نکنید و با گفتار بلند مانند بلند گفتن بعضی از شما به بعضی دیگر با او سخن نرانید که اعمالتان تباه شود و **حال آنکه** شما نمی فهمید ۳ همانا کسانی که صدایشان را نزد رسول خدا فرو می اندازند (پایین می آورند) آنان کسانی هستند که خداوند قلوبشان را بر تقوا امتحان کرده است، برای آنان آمرزش و اجر عظیم هست ۴ همانا کسانی که تو را از ورای حجره‌ها (طاق‌ها) نداء می دهند اکثرشان عقل (تعقل) نمی کنند ۵ و اگر که آنها صبر کنند تا به ایشان خارج شوی البته برای آنها بهتر می باشد و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۶ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر فاسقی به شما خبری آورد پس بررسی کنید مبادا به گروهی به **سب** (جهالت به حال آنها) آسیب رسانید که از آنچه که انجام داده‌اید پشیمان شوید ۷ و بدانید که رسول خدا در میان شما است که اگر در بسیاری از امور از شما اطاعت کند حتماً سختی خواهید کشید و لکن خداوند ایمان را برای شما محبوب کرد و آن را در قلوبتان زینت داد و کفر و فسوق (آلوده شدن به گناه) و عصیان را برای شما کریه ساخت آنان همان رشد (هدایت) یافتگان ۸ به عنوان فضل از خداوند و به عنوان نعمت هستند و خداوند بسیار دانا و حکیم است ۹ و اگر دو طایفه از مؤمنین با هم جنگیدند پس بین آنها را صلح دهید پس اگر یکی از آن دو بر دیگری تعدی کرد پس با آن که تعدی می کند جنگ کنید تا به امر خداوند باز گردد پس اگر برگشت آنگاه بین آن دو را به عدل صلح دهید و دادگری نماید همانا خداوند دادگران را دوست می دارد ۱۰ جز این نیست که مؤمنان برادرند پس بین دو برادران اصلاح کنید و از خداوند بهر اسید باشد که رحم شوید ۱۱ ای کسانی که ایمان آورده‌اید نباید گروهی گروه دیگر را مسخره کند چه بسا که بهتر از آنها باشند و نه زنانی از سوی زنانی (دیگر) (مسخره شوند) چه بسا که بهتر از آنها (مؤنث) باشند و از خودتان عیب جویی نکنید و به همدیگر با القاب (بد) لقب ندهید چه بد است به فسوق (آلودگی به گناه) نام نهادن بعد از ایمان، و کسانی که (از مسخره کردن) توبه نکنند پس آنان همان ستمگرانند ۱۲ ای کسانی که ایمان آورده‌اید از بسیاری از گمان‌ها اجتناب کنید همانا بعضی از ظن‌ها گناه هستند و تجسس نکنید و نباید بعضی از شما غیبت (ذکر بدی در غیاب) بعضی (دیگر) را کند آیا احدی از شما دوست می دارد که گوشت برادرش را (در حالی که)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَمِيعٌ عَلِيمٌ ۲ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ
بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ
وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ۳ إِنَّ الَّذِينَ يَعْضُونَ أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ
رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ۴ إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ
الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ۵ وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا
حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۶
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنْ
تُضَيِّبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُضَيِّبُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ۷
وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ
مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ
وَرَبَّنَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ
وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ۸ فَضَلَّ مِنَ اللَّهِ
وَرِيعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۹ وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا
عَلَى الْأُخْرَى فَجَاتِنَا الَّتِي تَنْبَغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ
فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْبِطُوا إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ۱۰ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا
بَيْنَ أَخْوَابِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۱۱ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا
خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءِ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا
مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ
بِئْسَ الْإِسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ۱۲ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا
كَثِيرًا مِنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا
يَعْتَبْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا أَيُّبُ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ

مرده است بخورد پس از آن کراحت دارید و از خداوند بهر اسید همانا خداوند بسیار تواب (النفات کننده) و مهربان است ﴿۱۳﴾ ای مردم همانا ما شما را از مذکری و مؤثی خلق کردیم و شما را شعوب و قبایلی قرار دادیم تا همدیگر را بشناسید همانا بزرگوارترین شما نزد خداوند با تقواترین شما است همانا خداوند دانا و آگاه است ﴿۱۴﴾ اعراب گفتند: ایمان آوردیم بگو: شما ایمان نیاورده‌اید و لکن بگویید: اسلام آوردیم و ایمان هنوز در قلوب شما داخل نشده و (لکن) اگر از خداوند و رسولش اطاعت کنید از اعمالتان چیزی را برای شما کم نمی‌گذارد که خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۵﴾ جز این نیست که مؤمنان کسانی هستند که به خداوند و رسول او ایمان آورده‌اند سپس تردید نکرده‌اند و با اموالشان و انفسشان در راه خدا جهاد کردند، آنان همان راستگویانند ﴿۱۶﴾ بگو آیا شما خداوند را به دین خود آگاه می‌سازید و (حال آنکه) خداوند آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست را می‌داند و خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۱۷﴾ بر تو منت می‌گذارند که اسلام آورده‌اند بگو برای اسلام آوردنتان بر من منت نهید بلکه خداوند بر شما منت می‌نهد که شما را برای ایمان هدایت کرد اگر (در ادعای اسلام) راستگو می‌باشید ﴿۱۸﴾ همانا خداوند غیب آسمان‌ها و زمین را می‌داند و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بینا است.

أَخِيهِ مَيْتًا فَكْرِهُهُمْ وَمَاتُوا بِاللَّهِ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ ﴿۱۳﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۱۴﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۵﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿۱۶﴾ قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۸﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

۵۰- سوره ق

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿ق﴾ و قسم به قرآن مجید ﴿۱﴾ بلکه تعجب کردند که انداز کننده‌ای از آنها نزد آنها آمده است و کافران گفتند این چیزی عجیب است ﴿۲﴾ آیا وقتی که مردیم و خاک شدیم (آنگاه زنده می‌شویم و بر می‌گردیم) آن بازگشتی بعید است ﴿۳﴾ همانا آنچه که زمین از آنها می‌کاهد را می‌دانیم و کتابی پاسدارنده نزد ما هست ﴿۴﴾ بلکه چون نزد آنها آمد حق را تکذیب کردند و آنها در امر مشوشی هستند ﴿۵﴾ آیا پس به آسمان بالای خود نظر نکرده‌اند که چگونه آن را بناء کرده‌ایم و آن را زینت داده‌ایم و (حال آنکه) شکاف‌هایی ندارد ﴿۶﴾ و زمین را، آن را گسترانیدیم و در آن کوه‌های استوار افکندیم و در آن از هر زوجی (صنفی) (گیاهی) شاداب رویانیدیم ﴿۷﴾ به عنوان روشنگر و یادآوری برای هر بنده برگشت کننده است ﴿۸﴾ و از آسمان آبی مبارک نازل کردیم پس با آن، باغ‌ها و دانه درو شونده رویانیدیم ﴿۹﴾ و نخل‌های بلند که بر آنها غنچه‌ها بر هم چیده شده‌اند ﴿۱۰﴾ به عنوان روزی برای بندگان و با آن سرزمین مرده را زنده کردیم همچنین است خروج (بعد از مرگ) ﴿۱۱﴾ قبل از آنها قوم نوح و اصحاب رسّ تکذیب کردند ﴿۱۲﴾ و (قوم) ثمود و (قوم) عاد و (قوم) فرعون و برادران لوط (در معاشرت) ﴿۱۳﴾ و اصحاب ایکه (قوم شعیب) و قوم تُبّع (پادشاه یمن) همه، رسولان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿۲﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكَاذِبُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿۳﴾ إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ﴿۴﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيفٌ ﴿۵﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِيجٍ ﴿۶﴾ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ﴿۷﴾ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿۸﴾ تَبَصَّرَةٌ وَذَكَرَىٰ لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿۹﴾ وَزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبَارَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَبَاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿۱۰﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ﴿۱۱﴾ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿۱۲﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿۱۳﴾ وَعَادُ وَفُرْعُونُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿۱۴﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ

را تکذیب کردند پس وعید من محقق شد ۱۵ آیا پس به خلق کردن (بار) اول در مانده شدیم بلکه آنها در تردید از آفرینش جدید هستند ۱۶ و همانا انسان را خلق کرده ایم و می دانیم نفس او به او چه وسوسه می کند و ما از رنگ کردن به او نزدیک تریم ۱۷ آنوقت که دو دریافت کننده نشسته از راست و از چپ دریافت می کنند ۱۸ سخنی تلفظ نمی کند مگر که رقیبی (مراقبی) نزد او آماده (برای نوشتن) است ۱۹ و مستی (بیهوشی) مرگ حق را آورد (حق را تغییر نمی دهد)، آن، آنچه است که از آن عدول (فرار) می کردی ۲۰ و در آنروز وعید در صور دمیده شد ۲۱ و هر نفسی که با آن سوق دهنده ای و شهادت دهنده ای هست آمد ۲۲ (حال آنکه) همانا تو از این در غفلت بوده ای آنگاه پردهات را از تو بر انداختیم و چشم تو امروز تیز (بین) است ۲۳ و (ملک) قرین او گفت این (مکتوب) آنچه است که (آن را بر او نوشته ام) نزد من آماده (برای اظهار) است ۲۴ شما دو تا هر کفر ورزنده بر عناد را در جهنم بیفکنید ۲۵ بسیار منع بر خیر کننده تجاوز کار تردید افکن را ۲۶ که با الله خدای دیگری را قرار داد پس شما دو تا او را در عذاب سخت افکنید ۲۷ قرین او گفت ای پروردگار ما، من او را به طغیان نینداختم و لکن (او خود) در گمراهی دوری بود ۲۸ (خداوند) گفت نزد من محاصمه نکنید و وعید را از پیش به شما فرستاده بودم ۲۹ گفتار نزد من تبدیل نمی شود و من بر بندگان ستمکار نیستم ۳۰ روزی که به جهنم می گویم که آیا پُر شده ای؟ و می گوید آیا بیش از این هست ۳۱ و برای پرهیز گاران جنت نزدیک گردانیده شده نه دور ۳۲ این آنچه است که برای هر بسیار توبه کننده پاسدارنده (خویش از آلودگی) وعده داده می شدید ۳۳ (آن) کسی که به نهان از رحمان برسد و قلبی منیب (بازگشت کننده) بیاورد ۳۴ به سلامت در آن داخل شوید که آن روز جاودانگی است ۳۵ آنچه را که می خواهند در آنجا برای آنها هست و نزد ما بیشتر (هم) هست ۳۶ و چه بسیار از مردمان پیشین را که قبل از آنها هلاک کردیم آنان (به جهت قوت) سخت تر از آنها بودند پس به سرزمین ها راه جستند آیا گریزگاهی (یافتند) هست؟! ۳۷ همانا در آن البته یادآوری هست برای کسی که قلبی داشته باشد یا گوش کند و (حال آنکه) او شهید است ۳۸ و همانا آسمان ها و زمین و آنچه که بین آن دو است را در شش روز خلق کردیم و خستگی به ما نرسید ۳۹ پس به آنچه که می گویند صبر کن و قبل از طلوع خورشید و قبل از غروب به ستایش پروردگارت تسبیح کن ۴۰ و از شب و پشت (بعد از) سجده ها پس او را تسبیح کن ۴۱ و گوش فراده روزی که منادی از مکانی نزدیک نداء می کند ۴۲ روزی که صیحه را به حق می شنوند آن روز خروج است ۴۳ همانا ما (در دنیا) زنده می کنیم و می میرانیم و محل بر گشت (در آخرت) به ما است ۴۴ روزی که زمین به سرعت از آنها شکافته می شود آن حشری است که بر ما آسان است ۴۵ ما به آنچه که می گویند داناتریم و تو بر آنها زورگو نیستی پس کسی را که از وعید من خوف می دارد با قرآن یادآوری کن.

كُلَّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ۱۵ أَفَعِينَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ ۱۶ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ۱۷ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلْنَاهُ مَأْنُوسًا بِهٖ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ۱۸ إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ۱۹ مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ۲۰ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ۲۱ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمَ الْوَعِيدِ ۲۲ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ۲۳ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ۲۴ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ۲۵ أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ۲۶ مَتَّاعٍ لِلْخَبِيرِ مُعْتَدٍ مَرِيْبٍ ۲۷ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ۲۸ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطَعَيْتُهُ وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ۲۹ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ۳۰ مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ۳۱ يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأْتَ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ۳۲ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِّلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ۳۳ هَذَا مَا نُوعِدُونَ لِكُلِّ أُوَّابٍ حَفِيظٍ ۳۴ مَنْ حَثِييَ الرَّحْمَنِ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ۳۵ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ۳۶ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ۳۷ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَحِيصٍ ۳۸ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ۳۹ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُغُوبٍ ۴۰ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ۴۱ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَارَ السُّجُودِ ۴۲ وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِي الْمُنَادُ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ۴۳ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ۴۴ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِنَّا لَمَّصِيرٌ ۴۵ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ۴۶ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرْ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ وَعِيدِ

۵۱- سوره ذاریات

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به بادهای پاشانده ۲ و حمل کنندگان بار سنگین ۳ و جاری شوندگان به سهولت ۴ و تقسیم کنندگان امر ۵ همانا البته آنچه که وعده داده می‌شوید جز راست نیست ۶ و همانا پاداش حتماً واقع می‌شود ۷ قسم به آسمان دارنده راهها ۸ همانا شما البته در گفتاری مختلف هستید ۹ از او منحرف می‌شود کسی که منحرف شد ۱۰ کشته باد (مرگ بر) دروغگویان ۱۱ کسانی که آنها در غفلت سهل انگارند ۱۲ سؤال می‌کند که روز دین (جزاء) کی است؟ ۱۳ روزی است که آنها در آتش دوزخ آزموده می‌شوند ۱۴ فتنه خویش را بچشید این است که به آن عجله می‌کردید ۱۵ همانا پرهیزگاران در جنات و چشمه‌سارها هستند ۱۶ دریافت کنندگان آنچه که پروردگار آنان به آنان داده است همانا آنها قبل از آن محسن (نیکوکار، دارای حسن) بودند ۱۷ و از شب اندکی را می‌خواهند ۱۸ و آنها در سحرها طلب آموزش می‌کردند ۱۹ و در اموالشان حقی برای سائل (درخواست کننده) و محروم هست ۲۰ و در زمین نشانه‌هایی برای یقین داران هست ۲۱ و در انفس شما، آیا پس نمی‌نگرید ۲۲ و روزی شما و آنچه که وعده داده می‌شوید در آسمان است ۲۳ پس قسم به پروردگار آسمان و زمین همانا آن مثل آنچه که سخن می‌گوید البته حق است ۲۴ آیا حدیث میهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است ۲۵ آنوقت که بر او داخل شدند آنگاه گفتند: سلام، (ابراهیم) گفت: سلام (ای) گروه ناشناس ۲۶ و (ابراهیم) پنهانی به سوی خانواده‌اش رفت و گوساله‌ای فربه آورد ۲۷ پس آن را نزدیک آنها (میهمانان) برد، گفت: آیا نمی‌خورید ۲۸ و (ابراهیم) در پنهان از آنها ترسید، (میهمانان) گفتند: ترس و او (ابراهیم) را به پسری دانا بشارت دادند ۲۹ پس (ساره) زن او (ابراهیم) در جیغ کشیدی اقبال نمود و به روی خود سیلی زد و گفت: من پیرزن و عقیم هستم ۳۰ (میهمانان) گفتند: پروردگار تو این چنین فرموده، همانا او همان حکیم دانا است.

جزء بیست و هفتم

۳۱ (ابراهیم) گفت: پس کار (خطر) شما چیست ای فرستاده‌شدگان؟ ۳۲ (میهمانان) گفتند همانا ما به سوی قوم مجرم فرستاده شده‌ایم ۳۳ تا بر آنها سنگ‌هایی از گل بفرستیم ۳۴ که نزد پروردگارت برای اسرافکاران نشانه‌دار شده است ۳۵ پس از مؤمنین کسانی که در آنجا بودند را خارج کردیم ۳۶ پس از مسلمین غیر خانه‌ای در آنجا نیافتیم ۳۷ و در آن برای کسانی که از عذاب الیم می‌ترسند نشانه‌ای گذاشتیم ۳۸ و درباره موسی آنوقت که او را با سلطان (حجت) مین (آشکار) به سوی فرعون فرستادیم ۳۹ پس (فرعون) با رکن (سپاه) خود اعراض کرد و گفت: ساحر یا مجنون است ۴۰ پس او و سپاهش را گرفتیم و آنها را در دریا انداختیم و او درخور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالذَّارِيَاتِ ذُرْوًا ۲ فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا ۳ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ۴ فَالْمَقْسَمَاتِ أَمْرًا ۵ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ۶ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ۷ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ۸ إِنَّكُمْ لَنَی قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ۹ يُؤَفِّكُ عَنْهُ مَن أُوَفِّكَ ۱۰ قُتِلَ الْخَرَّاصُونَ ۱۱ الَّذِينَ هُمْ فِي عَمْرٍةٍ سَاهُونَ ۱۲ یَسْأَلُونَ أَيَّانَ یَوْمِ الدِّینِ ۱۳ یَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ یُقْتَلُونَ ۱۴ ذُو قُوَا فَنَنْتَقِمُ هَذَا الَّذِی كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ۱۵ إِنَّ الْمُنْتَقِیْنَ فِي جَنَّتٍ وَعُیُونٍ ۱۶ أَخَذِیْنَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِیْنَ ۱۷ كَانُوا قَلِیلاً مِّنَ اللَّیْلِ مَا یَهْجَعُونَ ۱۸ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ یَسْتَعْجِرُونَ ۱۹ وَفِی أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۲۰ وَفِی الْأَرْضِ آیَاتٌ لِّلْمُؤْمِنِیْنَ ۲۱ وَفِی أَنْفُسِكُمْ أَفْلا تُبْصِرُونَ ۲۲ وَفِی السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ۲۳ قُورَبَّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلُ مَا أَنْتُمْ تَنْتَفُونَ ۲۴ هَلْ أَتَاكَ حَدِیثُ ضَیْفِ إِبْرَاهِیْمَ الْمُكْرَمِیْنَ ۲۵ إِذْ دَخَلُوا عَلَیْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ۲۶ فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ قَبَّاءَ یَعْجَلِ سَمِیْنٍ ۲۷ فَقَرَّبَهُ إِلَیْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ۲۸ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِیْفَةً قَالُوا لَا تَحْضُ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِیْمٍ ۲۹ فَأَقْبَلَتْ امْرَأَتُهُ فِی صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِیْمٌ ۳۰ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِیْمُ الْعَلِیْمُ

۳۱ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ۳۲ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِیْنَ ۳۳ لِنُرْسِلَ عَلَیْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِیْنٍ ۳۴ مَسُومَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِیْنَ ۳۵ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِیْهَا مِنَ الْمُؤْمِنِیْنَ ۳۶ فَمَا وَجَدْنَا فِیْهَا غَیْرَ نَبِیِّتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِیْنَ ۳۷ وَتَرَكْنَا فِیْهَا آیَةً لِّلَّذِیْنَ یَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِیْمَ ۳۸ وَفِی مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَى فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِیْنٍ ۳۹ فَتَوَلَّىٰ بُرْكُیْبِهِ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مُّجْنُونٌ ۴۰ فَأَخَذْنَاهُ

وَجُنُودُهُ فَبَدَّنَاهُمْ فِي السَّمَاءِ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤١﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤٢﴾ مَا تَدْرُ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتُهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٣﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٥﴾ فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُتْتَصِرِينَ ﴿٤٦﴾ وَقَوْمَ نوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٧﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ ﴿٤٩﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥١﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٢﴾ كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجُنُونٌ ﴿٥٣﴾ اتَّوَصَوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٤﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٥﴾ وَذَكَرْنَا لِلذَّكْرَىٰ تَتَفَعَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَمَا خَلَقْتَ الْحَيَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونَ ﴿٥٧﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا ﴿٥٨﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٩﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٦٠﴾ قَوْلِ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ

ملامت بود ﴿٤١﴾ و دربارۀ (قوم) عاد آنوقت که بر آنها باد خشک فرستادیم ﴿٤٢﴾ (آن باد) بر چیزی که بر آن می آمد (می وزید) رها نمی کرد مگر آنکه آن را مانند استخوان پوسیده (خاکستر) قرار می داد ﴿٤٣﴾ و دربارۀ (قوم) ثمود آنوقت که به آنان گفته شد تا مدتی بهره مند شوید ﴿٤٤﴾ پس از امر پروردگارشان سرکشی کردند پس صاعقه آنها را در گرفت و (در حالی که) آنها نظر می کردند ﴿٤٥﴾ و توانایی برخاستن نداشتند و منتصر (غلبه کننده) (ممتنع مانع شونده) نبودند ﴿٤٦﴾ و قبل از آنها قوم نوح را، همانا آنها قومی فاسق بودند ﴿٤٧﴾ و آسمان را، آن را به قدرت بناء کردیم و همانا ما البته موسع (وسعت دهنده، قادر) هستیم ﴿٤٨﴾ و زمین را، آن را گسترانیدیم پس بهترین آماده کنندگان هستیم ﴿٤٩﴾ و از هر چیزی دو زوجی (گونه ای) خلق کردیم با ترقب به اینکه شما یاد آور شوید ﴿٥٠﴾ پس به سوی خداوند فرار کنید همانا من بیم دهنده آشکاری از سوی او برای شما هستم ﴿٥١﴾ و با الله خدای دیگری قرار ندهید همانا من انداز کننده آشکاری از سوی او برای شما هستم ﴿٥٢﴾ همچنان نزد کسانی که قبل از آنها بودند است، رسولی نیامد مگر آنکه گفتند ساحر یا مجنون است ﴿٥٣﴾ آیا همدیگر را به آن توصیه کرده اند؟! بلکه آنها گروهی طغیان کننده هستند ﴿٥٤﴾ پس از آنها روی برگردان و تو (بعد از آن) ملوم (سرزنش شده) نیستی ﴿٥٥﴾ و یادآوری کن زیرا یادآوری به مؤمنین نفع می رساند ﴿٥٦﴾ و جن و انس را نیافریدم مگر برای اینکه مرا بندگی کنند ﴿٥٧﴾ از آنان رزقی نمی خواهم و نمی خواهم که مرا اطعام کنند ﴿٥٨﴾ همانا خداوند بسیار روزی دهنده و دارنده قوت و متین (قوی) است ﴿٥٩﴾ پس همانا برای کسانی که ظلم کرده اند مثل نصیب اصحاب آنها بهره ای (نصیبی) هست پس از من طلب تعجیل (عجله کردن) (به عذاب) نکنند ﴿٦٠﴾ پس وای بر کسانی که کفر ورزیدند از (آن) روزشان که وعده داده می شوند.

۵۲- سوره طه

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿١﴾ سوگند به طور ﴿٢﴾ و کتاب مسطور ﴿٣﴾ فی رَقٍّ مَنْشُورٍ ﴿٤﴾ وَالتَّيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٥﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ﴿٦﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٧﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٨﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٩﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ﴿١٠﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١١﴾ قَوْلِ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٢﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٣﴾ يَوْمَ يَدْعُونَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعَا ﴿١٤﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٥﴾ أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٦﴾ أَصْلُوهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُحْزَنُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٨﴾ فَكَاهِنِينَ بِمَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ سوگند به طور ﴿٢﴾ و کتاب نوشته شده ﴿٣﴾ در ورقی گشوده ﴿٤﴾ و خانه آباد ﴿٥﴾ و سقف بلند (آسمان) ﴿٦﴾ و دریای بر افروخته ﴿٧﴾ همانا عذاب پروردگارت البته واقع می شود ﴿٨﴾ و آنچه از آن دفع کننده ای ندارد ﴿٩﴾ روزی که آسمان با موج زدن موج زند ﴿١٠﴾ و کوه ها با سیر کردن سیر کنند ﴿١١﴾ پس وای در آنروز بر تکذیب کنندگان ﴿١٢﴾ کسانی که آنها در یاهو گویی بازی می کنند ﴿١٣﴾ در روزی که به سوی آتش جهنم بارانده شدن هل داده می شوند ﴿١٤﴾ این آتشی است که آن را تکذیب می کردید ﴿١٥﴾ آیا پس این سحر است یا که شما نمی بینید ﴿١٦﴾ از (حرارت) آن بسوزید پس چه صبر کنید یا صبر نکنید بر شما یکسان است، جز این نیست که به آنچه که عمل می کردید جزاء داده می شوید ﴿١٧﴾ همانا پرهیز کنندگان در جنت ها و نعیم هستند ﴿١٨﴾ متمتع به آنچه که پروردگارشان به آنها داده و پروردگارشان آنها را از عذاب حجیم حفظ کرده است ﴿١٩﴾ بخورید و یاشامید گوارا باد به آنچه که عمل می کردید ﴿٢٠﴾ (در

حالی که) تکیه کننده بر سربرهای (تخت‌های) کنار هم زده شده هستند و آنها را به حوراء (زن سپید پوست) عین (درشت چشم) تزویج کرده‌ایم ۱۱ و کسانی که ایمان آورده‌اند و ذریه آنان که با ایمان آوردن از آنان تبعیت کردند فرزندان آنان را به آنان ملحق می‌کنیم و از عمل آنان چیزی کم نمی‌کنیم هر مردی (شخصی) در گروهی آنچه است که کسب کرده است ۱۲ و با میوه و گوشت از آنچه که اشتها می‌کنند به آنان مدد کردیم ۱۳ در آنجا جام شراب را از یکدیگر می‌گیرند، لغوی و نه تأثیمی (به بزه نسبت دادنی) در آن نیست ۱۴ و برای آنها غلامانی بر (دور) آنها می‌گردند گویی آنها مروارید پوشیده شده (محفوظ از غبارها و کدورات) هستند ۱۵ و بعضی آنها به بعضی دیگر رو می‌کنند از همدیگر می‌پرسند می‌گویند همانا ما قبلاً (قبل از آخرت) بر اهل خویش مهربان (ترسان از عذاب خداوند) بودیم ۱۶ پس خداوند (با این نعمت‌ها) بر ما منت نهاد و ما را از عذاب سموم (حرارتی که به مسام یا سوراخ‌های پوست بدن وارد می‌شود) نگاهداشت ۱۷ همانا ما از قبل او را می‌خواندیم همانا او همان بر (نیک) و مهربان است ۱۸ پس یادآوری کن که تو به (سب) نعمت پروردگارت کاهن و نه مجنون نیستی ۱۹ یا می‌گویند شاعر است و برای او مرگی مشکوک را انتظار داریم ۲۰ بگو: منتظر باشید زیرا من هم با شما از متربصان (منتظران) هستم ۲۱ آیا احلام (عقول) آنان به این (گفتار و انکار) آنها را امر می‌کند یا آنها قومی سرکش هستند ۲۲ یا که می‌گویند (قرآن) بافته او است بلکه آنها ایمان نمی‌آورند ۲۳ پس اگر راستگو می‌باشند باید سخنی مثل آن بیاورند ۲۴ آیا بدون چیزی (غایتی) خلق شده‌اند؟ یا آنها خود خالق (خودشان) هستند؟ ۲۵ یا آسمان‌ها و زمین را خلق کرده‌اند؟ بلکه یقین نمی‌آورند ۲۶ یا گنج‌های پروردگارت نزد آنان است؟ یا آنان سلطنتی دارند؟ ۲۷ یا آنها نزدبانی (آنچه که بدان به دیگری ببینند) دارند؟ که در آن می‌شنوند پس باید حجتی روشن برای شنوندگان‌شان بیاورند ۲۸ یا او دختر دارد و شما پسر دارید؟ ۲۹ یا از آنها اجری می‌خواهی که آنان از این خسارت سنگین شده هستند؟ ۳۰ یا غیب نزد آنان است؟ که آنان می‌نویسند ۳۱ یا کیدی (حیله‌ای) اراده می‌کنند، و کسانی که کفر ورزیده‌اند آنها (خود) کید شده‌اند ۳۲ یا آنها خدایی غیر از الله دارند؟ خداوند منزّه است از آنچه که شرک می‌ورزند ۳۳ و اگر ببینند پاره‌ای از آسمان را (در حالی که) سقوط کننده است می‌گویند ابر روی هم افتاده است ۳۴ پس آنان را رها کن تا آنکه آن روزشان که در آن بیهوش می‌شوند را ملاقات کنند ۳۵ روزی که کیدشان آنها را از چیزی بی‌نیاز نمی‌کند و آنها یاری نمی‌شوند ۳۶ و همانا برای کسانی که ظلم کرده‌اند غذایی غیر از آن (روز) هست و لکن بیشتر آنان نمی‌دانند ۳۷ و بر حکم پروردگارت صبر کن زیرا تو را با چشمان خود (مشاهده می‌کنیم) و حینی که بلند می‌شوی به حمد پروردگارت تنزیه نما ۳۸ و (در حینی) از شب و (در حین) پشت کردن ستارگان پس او را تنزیه کن.

وَوَقَّاهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ۱۱ كَلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۱۲ مُتَّكِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَرَوَّحَاهُمْ بِجُورِ عَيْنٍ ۱۱ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهينٌ ۱۲ وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِمَّا يَشْتَهُونَ ۱۳ يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا كَأَسَا لَا لَعُوَ فِيهَا وَلَا تَأْتِيهِمْ ۱۴ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَكْنُونٌ ۱۵ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ۱۶ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلَ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ۱۷ فَمَنْ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَّانَا عَذَابَ السَّمُومِ ۱۸ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ۱۹ فَذَكَرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ۲۰ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمَنُونِ ۲۱ قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرْتَبِصِينَ ۲۲ أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاعُونَ ۲۳ أَمْ يَقُولُونَ نَقَوْلَهُ بَلْ لَا يَوْمُنَا ۲۴ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ۲۵ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ۲۶ أَمْ خَلَقُوا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ۲۷ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيِّرُونَ ۲۸ أَمْ لَهُمْ سَلْمٌ يُسْتَمْعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ۲۹ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمْ الْبُنُونَ ۳۰ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مُمْقِلُونَ ۳۱ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ۳۲ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ الْمَكِيدُونَ ۳۳ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۳۴ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ۳۵ فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ يَلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ۳۶ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ۳۷ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ۳۸ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ۳۹ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ

۵۳- سوره نجم

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) سوگند به ستاره وقتی که غروب می کند ۲) صاحب شما گمراه نشده و بیراهه نرفته ۳) و از روی هوی سخن نمی گوید ۴) که (نطق) او جز وحی که (به او) وحی می شود نیست ۵) (آن) شدید القوا به او تعلیم داد ۶) قدرتمند، پس ایستاد ۷) و او (جبرئیل) در افاق اعلیٰ (برتر) است ۸) سپس (جبرئیل از افاق اعلیٰ به محمد ص) نزدیک شد و (در هوا) نزدیک تر شد ۹) پس به مقدار دو قاب کمان یا (بلکه) کمتر بود ۱۰) پس به بنده اش وحی کرد به آنچه که وحی کرد ۱۱) فؤاد (دل) آنچه را که دید دروغ نگفت ۱۲) آیا پس او را بر آنچه که می بیند انکار می کنید؟ ۱۳) و همانا در نزولی دیگر او را دید ۱۴) نزد سدره (درخت کُنار) آخر ۱۵) که جنت ماوا در آنجا است ۱۶) آنوقت که سدره (درخت کُنار) را پوشانید آنچه که پوشانیده بود ۱۷) چشم خطاء نکرد و طغیان نکرد ۱۸) و همانا از آیات بزرگ پروردگارش را دید ۱۹) آیا پس لات و عزی را ۲۰) و دیگری سوئی منات را دیدید؟ ۲۱) آیا پسر برای شما است و دختر برای او؟! ۲۲) این آنوقت (در این صورت) تقسیمی ناراست است ۲۳) اینها (اصنام) جز اسم‌هایی که شما و پدرانتان نام نهاده‌اید نیستند، خداوند به آنها حجتی نازل نکرده، تبعیت نمی کنند مگر از گمان و آنچه که انفس (به صورت) هوی (القاء) می کنند، و سوگند که البتّه هدایت از سوی پروردگارشان نزد آنها آمد ۲۴) آیا انسان آنچه که آرزو می کند را دارد ۲۵) پس آخرت و اولی (دنیا) برای خداوند است ۲۶) و چه بسیار از ملائکه در آسمان‌ها هستند که شفاعتشان از چیزی بی نیاز نمی کند مگر بعد از آنکه خداوند به کسی که بخواهد و راضی شود اجازه دهد ۲۷) همانا کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند البتّه ملائکه را با نامگذاری مؤنث نامگذاری می کنند ۲۸) و به آن علمی ندارند، همانا جز از گمان پیروی نمی کنند و همانا ظنّ به چیزی از حق بی نیاز نمی کند ۲۹) پس از کسی که از یاد ما روی می گرداند و جز زندگانی دنیا را نخواسته است اعراض کن ۳۰) آن محل رسیدن آنها از علم است و همانا پروردگارت او به کسی که از راه او گمراه شده داناتر است و او داناتر است به کسی که هدایت شده ۳۱) و آنچه که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین هست برای خداوند است تا به کسانی که بد کرده‌اند به آنچه که عمل کرده‌اند جزاء دهد و به کسانی که احسان کرده‌اند به نیکی جزاء دهد ۳۲) کسانی که جز لمم (عارضه سبک دیوانگی، گناه خرد) از گناهان بزرگ و فواحش (زشتی‌های بزرگ) اجتناب می کنند، همانا پروردگار تو آمرزشش دارای وسعت (گسترده) است او به شما داناترین است آنوقت که شما را از زمین ایجاد کرد و آنوقت که شما در شکم‌های مادرانتان به صورت جنین بودید پس برای خودتان پاکی اظهار نکنید، او به کسی که تقوا پیشه کرده داناتر است ۳۳) آیا پس دیدی آن کسی را که روی گرداند ۳۴) و اندکی اعطاء کرد و بخل ورزید ۳۵) آیا علم غیب نزد او است و او (با بصیرتش) می بیند؟

۱) وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۱) مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ۲) وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۳) إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۴) عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ۵) ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ۶) وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۷) ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ۸) فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ۹) فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ۱۰) مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ۱۱) أَفَتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ۱۲) وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ۱۳) عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ۱۴) عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ۱۵) إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ۱۶) مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ۱۷) لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ۱۸) أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ۱۹) وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ۲۰) أَلَكُمُ الذَّكَرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ۲۱) تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ۲۲) إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ۲۳) إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ۲۴) أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ۲۵) فَلِلَّهِ الْأَجْرَةُ وَالْأُولَىٰ ۲۶) وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ۲۷) إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيْسُمُوهَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَالْجِبَالَ وَالْحُلُقَامَ ۲۸) وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِذْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ۲۹) فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۳۰) ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ ۳۱) وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ ۳۲) الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ ۳۳) أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ۳۴) وَأَعْطَىٰ

۳۶ آیا خبر نشده به آنچه که در صحف موسی است؟ (۳۷) و (آیا خبر نشده) به ابراهیم که وفا کرد (در وفا به عهد خداوند که از او اخذ شد رسید) ۳۸ بار کشتی بار دیگری را نمی کشد ۳۹ و اینکه انسان جز آنچه که (خود) سعی (و جدیت) کرده ندارد ۴۰ و اینکه سعی او دیده خواهد شد ۴۱ سپس با جزائی وفا شده تر (تمام تر) به او جزاء داده می شود ۴۲ و اینکه (انتها) همه) منتهی به پروردگار تو است ۴۳ و اینکه اوست که می خداند و به گریه می اندازد ۴۴ و اینکه اوست که می میراند و زنده می کند ۴۵ و اینکه اوست که دو زوج (جنس) نر و ماده را خلق می کند ۴۶ از نطفه ای آنوقت که ریخته می شود ۴۷ و اینکه ایجاد دیگر بر او است ۴۸ و اینکه اوست که غنی می کند و سرمایه می دهد ۴۹ و اینکه او پروردگار (کوکب) شعری است ۵۰ و اینکه اوست که عاد اول را هلاک کرد ۵۱ و ثمود را، پس (احدی از آنها را) باقی نگذاشت ۵۲ و قوم نوح را قبل از (عاد و ثمود)، زیرا آنها ستمکارتر و سرکش تر بودند ۵۳ و شهر زیرو رو شده (قریه های قوم لوط) را هلاک نمود ۵۴ و به آنها پوشانید آنچه که (با عذاب) پوشانید ۵۵ پس به کدام نعمت های پروردگارت تردید می کنی ۵۶ این بیم دهنده ای از بیم دهندگان پیشین است ۵۷ نزدیک شونده نزدیک شده ۵۸ غیر از خداوند ظاهر کننده ای ندارد ۵۹ آیا پس از این سخن تعجب می کنید ۶۰ و می خندید و نمی گریید ۶۱ و شما متکبرید ۶۲ پس بر خداوند سجده کنید و عبادت کنید. **سجدة واجب**

قَلِيلًا وَاكْثَى ۳۵ اَعْنَدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوِيَ رِي ۳۶ اَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ۳۷ وَاِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ۳۸ اَلَا تَرَى زُرَّةً وَاَزْرَةً وَاُخْرَى ۳۹ وَاَنْ لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلَّا مَا سَعَى ۴۰ وَاَنْ سَعِيْهُ سَوْفَ يُرَى ۴۱ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْاَوْفَى ۴۲ وَاَنْ اِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى ۴۳ وَاَنْهُ هُوَ اَضْحَكَ وَاَبْكَى ۴۴ وَاَنْهُ هُوَ اَمَاتٌ وَاَحْيَا ۴۵ وَاَنْهُ خَلَقَ الرُّوْحَيْنِ الذَّكَرَ وَاَلْاُنْثَى ۴۶ مِنْ نُّطْفَةٍ اِذَا تُمْنَى ۴۷ وَاَنْ عَلَيْهِ النَّشْأَةُ الْاُخْرَى ۴۸ وَاَنْهُ هُوَ اَعْنَى وَاَقْنَى ۴۹ وَاَنْهُ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَى ۵۰ وَاَنْهُ اَهْلَكَ عَادًا الْاُولَى ۵۱ وَتَمُوْدَ فَمَا اَبْقَى ۵۲ وَتَمُوْدَ نُوْحٍ مِنْ قَبْلِ اِنَّهُمْ كَانُوْا اَظْلَمَ وَاَطْعَى ۵۳ وَاَلْمُوْتَفِكَةَ اَهْوَى ۵۴ فَغَشَّاهَا مَا عَشَى ۵۵ فَيَا اَيُّ الْاِيَّ رَبِّكَ تَتَمَارَى ۵۶ هَذَا نَذِيْرٌ مِنَ النَّذْرِ الْاُولَى ۵۷ اَزِفَتِ الْاَزِفَةُ ۵۸ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ كَاشِفَةٌ ۵۹ اَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُوْنَ ۶۰ وَتَضْحَكُوْنَ وَّلَا تَبْكُوْنَ ۶۱ وَاَنْتُمْ سَامِدُوْنَ ۶۲ فَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ وَاَعْبُدُوْا

۵۴- سوره قمر

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱ ساعت (قیامت) نزدیک شد و ماه شکافته شد ۲ و آیه را می بینند (لکن) اعراض می کنند و می گویند جادویی مستمر است ۳ و دروغ بستند و از هواهایشان پیروی کردند و هر امری (در الواح عالیه) تفریر شده ۴ و همانا البتّه از اخبار آنچه که در آن بازدارنده هست نزد آنها آمد ۵ حکمت (کامله، به غایت) رسیده، پس بیم دادن ها بی نیاز نمی کند ۶ پس روزی که داعی (دعوت کننده) به چیزی نامانوس (ناشناس) دعوت کند از آنها روی بگردان ۷ (در حالی که) چشمانشان را به زیر انداخته از قبرها خارج می شوند گویی که آنان ملخ هایی منتشر (پراکنده) ۸ شتابنده به سوی داعی هستند، کافران می گویند این روز دشواری است ۹ قبل از آنها قوم نوح تکذیب کردند پس بنده ما را تکذیب کردند و گفتند: دیوانه است و (از خوی آنان) مترجر شد ۱۰ پس پروردگارش را خواند که من مغلوبم پس (مرا بر آنها) متصّر (پیروز، غالب) کن ۱۱ پس درب های آسمان را با آبی ریزان باز کردیم ۱۲ و در زمین چشمه ها را شکافتیم و آب (آسمان و زمین) بنابر امری که مقدر شده بود به هم رسید ۱۳ و او را بر (کشتی) دارای صفحات و میخ ها حمل کردیم ۱۴ که در (پیش) چشمان ما جاری شود به عنوان پاداش برای (نوح) کسی که به او کفر ورزیده شد ۱۵ و همانا البتّه آن را به عنوان نشانه ترک کردیم پس آیا پندپذیری هست؟ ۱۶

۱ اَفْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَاذْشَقَّ الْقَمَرُ ۲ وَاِنْ يَّرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ۳ وَكَذَّبُوا وَاَتَّبَعُوا اَهْوَاءَهُمْ وَكُلَّ اَمْرٍ مُّسْتَمِرٌّ ۴ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْاَنْبِيَاءِ مَا فِيْهِ مُزْدَجَرٌ ۵ حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النَّذْرَ ۶ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ اِلَى شَيْءٍ نُّكْرٍ ۷ خُشَعًا اَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ كَانْتَهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ۸ مُهْطِعِينَ اِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكٰفِرُوْنَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ۹ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ فَكَذَّبُوْا عَيْدَنَا وَوَقَالُوْا مَجْنُوْنٌ وَاَزْدَجَرَ ۱۰ فَدَعَا رَبُّهُ اِنِّيْ مُغْلُوْبٌ فَانْتَصِرْ ۱۱ فَفَتَحْنَا اَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ ۱۲ وَفَجَّرْنَا الْاَرْضَ عُيُوْنًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلٰى اَمْرِ قَدْرِ ۱۳ وَحَمَلْنَاهُ عَلٰى ذَاتِ الْاَوْجِ وَاُخْرَى ۱۴ تَجْرِيْ بِاَعْيُنِنَا جَزَاءً لِمَنْ كَانَ كُفِرًا ۱۵ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدْكِرٍ ۱۶ فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي

پس عذاب من و بیم دادن‌های من چگونه بود (۱۷) و همانا البتّه قرآن را برای یادآوری آسان نمودیم پس آیا پندپذیری هست؟ (قوم) (۱۸) عاد تکذیب کردند پس عذاب من و بیم دادن‌های من چگونه بود (۱۹) همانا ما در روزی شوم بطور پی در پی بادی سرد توفنده بر آنها فرستادیم (۲۰) که مردم را بر می‌کند گویی که آنها تنه‌های نخل ریشه‌کن شده هستند (۲۱) پس (بنگر که) عذاب من و بیم دادن‌های من چگونه بود (۲۲) و همانا ما البتّه قرآن را برای یادآوری آسان کردیم پس آیا پندپذیری هست (قوم) (۲۳) ثمود بیم دهنده‌ها را تکذیب کردند (۲۴) پس گفتند آیا ما از یک بشری از (نوع) خود پیروی کنیم؟ همانا آنوقت ما البتّه در گمراهی و جنون می‌باشیم (۲۵) آیا از بین ما ذکر بر او القاء شده بلکه او بسیار دروغگو و متکبر است (۲۶) بزودی در فردا خواهند دانست که چه کسی بسیار دروغگو و متکبر است (۲۷) همانا ما فرستنده ماده شتر به عنوان آزمایش برای آنها بودیم پس مراقب آنها باش و (در صبر کردن) پافشاری کن (۲۸) و به آنها خبر بده که سهم‌آبه هر کدام از آب چشمه بین آنها حاضر شده (برای صاحب آن) است (۲۹) پس به یار خود نداء دادند پس (با شمشیر) دست یازید پس (شتر را) پی کرد (۳۰) پس (بنگر که) عذاب من و بیم دادن‌های من چگونه بود (۳۱) همانا ما بانگی واحد بر آنها فرستادیم پس مانند چوب خرده‌های خشک (کنار آغل) بودند (۳۲) و همانا البتّه قرآن را برای یادآوری آسان کردیم پس آیا پندپذیری هست؟ (۳۳) قوم لوط بیم دادن‌های (رسولان) را تکذیب کردند (۳۴) همانا بر آنان طوفان شن فرستادیم مگر بر آل لوط که آنها را در سحر گاهان نجات دادیم (۳۵) به عنوان نعمت از نزد خود این چنین به کسی که شکر می‌کند پاداش می‌دهیم (۳۶) و همانا البتّه (لوط) آنها را از عذاب سخت ما انداز نمود پس به بیم دادن‌های ما تشکیک کردند (۳۷) و همانا البتّه مهمانانش را از او طلبیدند و ما چشمان آنها را محو کردیم پس بچشید عذاب مرا و انداز مرا (۳۸) و همانا البتّه عذابی مستقر (غیر زائل) در بامدادان به آنها صبح کرد (هجمه کرد، صبح بخیر گفت) (۳۹) پس بچشید عذاب مرا و بیم دادن‌های مرا (۴۰) و همانا البتّه قرآن را برای یادآوری آسان کردیم پس آیا پندپذیری هست (۴۱) و همانا البتّه اندازات (هشدارها) به آل فرعون آمد (۴۲) آیات (نه گانه) ما را همگی را دروغ شمردند پس آنان را همچون گرفتن غالبی مقتدر گرفتیم (۴۳) آیا کفار شما بهتر از ایشان هستند یا در کتاب‌های آسمانی براتی دارید؟ (۴۴) یا می‌گویند ما جمیع مستصر (پیروز، یاری دهنده به یکدیگر) هستیم (۴۵) (این) جمع بزودی شکست خواهند خورد و پشت می‌کنند (۴۶) بلکه ساعت موعده آنها است و (حال آنکه) ساعت هولناک‌تر و تلخ‌تر است (۴۷) همانا مجرمین در گمراهی و در جنون هستند (۴۸) روزی که بر رویشان در آتش کشیده می‌شوند، بچشید مس کردن شعله را (۴۹) همانا ما هر چیزی را، آن را به اندازه خلق کردیم (۵۰) و امر ما مگر (فعله) واحدی مانند نگاه سریع با چشم نیست (۵۱) و همانا البتّه پیروان شما را هلاک کردیم پس آیا پندپذیری هست (۵۲) و هر چیزی که آن را انجام داده‌اند در نامه‌ای (ثبت) است (۵۳) و هر کوچک و بزرگی نوشته شده (۵۴) همانا پرهیزگاران در جنات و نهرها هستند (۵۵) در نشستگاه صدق نزد پادشهی مقتدر.

وُنذِرَ (۱۷) وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (۱۸) كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنُذِرِ (۱۹) إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُسْتَمِرٍّ (۲۰) تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُنْقَعٍ (۲۱) فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنُذِرِ (۲۲) وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (۲۳) كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ (۲۴) فَقَالُوا أَبَشَرًا مِنَّا وَاحِدًا نَتَّبِعُهُ إِنَّا إِدَا لَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ (۲۵) أَأَلْفِي الذِّكْرِ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ (۲۶) سَيَعْلَمُونَ عَدَا مِنْ الكَذَّابِ الْأَشِرِّ (۲۷) إِنَّا مَرْسَلُو النَّاقَةَ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَبَهُمْ وَاصْطَبِرْ (۲۸) وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌ (۲۹) فَنادُوا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ (۳۰) فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنُذِرِ (۳۱) إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ (۳۲) وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (۳۳) كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذُرِ (۳۴) إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسَحَرٍ (۳۵) نِعْمَةٌ مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ (۳۶) وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ (۳۷) وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ صَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَدَابِي وَنُذِرِ (۳۸) وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقَرٌّ (۳۹) فَذُوقُوا عَدَابِي وَنُذِرِ (۴۰) وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (۴۱) وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرِ (۴۲) كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُقْتَدِرٍ (۴۳) أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أَوْلَائِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ (۴۴) أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرٌ (۴۵) سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ (۴۶) بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَذَى وَأَمْرٌ (۴۷) إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ (۴۸) يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ (۴۹) إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ (۵۰) وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ (۵۱) وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (۵۲) وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ (۵۳) وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌّ (۵۴) إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ (۵۵) فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُقْتَدِرٍ

۵۵- سوره رحمان

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ رحمان ۲ قرآن را تعلیم داد ۳ انسان را خلق کرد ۴ به او بیان آموخت ۵ خورشید و ماه را با حسابی (نظمی) (در نزد خود خلق کرد) ۶ و بوته (گیاه بی ساقه) و درخت (آن دو بر او) سجده می کنند ۷ و آسمان را آن را بالا برد و میزان را قرار داد ۸ که در میزان سرکشی نکنید ۹ و وزن را به قسط (دادگری) اقامه کنید و از میزان نگاهید ۱۰ و زمین، آن را برای خلاق قرار داد ۱۱ که در آن میوه ها هست و نخل و خرما و غلاف دار ۱۲ و دانه کاه دار و ریحان ۱۳ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ۱۴ انسان را مانند سبوا (سفال ها) از گل خلق کرد ۱۵ و جان (جن، ابو الجن) را از آمیخته ای از آتش خلق کرد ۱۶ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۱۷ پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب ۱۸ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۱۹ دو دریا (شیرین گوارا و تلخ شور) را رها کرد که آن دو (به هم) تلاقی می کنند ۲۰ بین آن دو برزخی (حائلی) هست که آن دو بر هم غلبه نمی کنند ۲۱ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۲۲ از آن دو، لؤلؤ و مرجان خارج می کند ۲۳ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۲۴ و برای او هستند کشتی های بادبان برافراشته در دریا مانند کوه ها ۲۵ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۲۶ هر کسی بر آن (بر زمین) است فانی است ۲۷ و وجه دارای جلال و اکرام پروردگارت باقی می ماند ۲۸ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۲۹ کسانی که در آسمان ها و زمین هستند از او سؤال (درخواست) می کنند هر روز او در شأنی است ۳۰ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۳۱ بزودی ای جن و انس بر شما ظاهر خواهیم کرد ۳۲ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۳۳ ای گروه جن و انس اگر توانستید که از اقطار (چهار جهت) آسمان ها و زمین نفوذ کنید پس نفوذ کنید، نمی توانید نفوذ کنید مگر با سلطانی (از او) ۳۴ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۳۵ بر شما شراره هایی از آتش و مس فرستاده می شود پس نمی توانید دفاع کنید ۳۶ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید ۳۷ پس وقتی که آسمان منشق شود مانند روغن گلگون (سرخ رنگ) می باشد ۳۸ پس کدامین نعمت های پروردگارتان را تکذیب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الرَّحْمَنُ ۲ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ۳ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ۴ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ۵ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ يُحْسِبَانِ ۶ وَاللَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ۷ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا ۸ وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ۹ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ۱۰ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ۱۱ وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ۱۲ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ۱۳ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ۱۴ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۱۵ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ۱۶ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَارٍ ۱۷ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۱۸ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ۱۹ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۲۰ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ۲۱ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ۲۲ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۲۳ يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ۲۴ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۲۵ وَهُوَ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ۲۶ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۲۷ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۲۸ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ۲۹ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۳۰ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ۳۱ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۳۲ سَتَفِرُّ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ۳۳ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۳۴ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ۳۵ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۳۶ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ۳۷ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۳۸ فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً

می کنید (۳۸) و در آتروز هیچ انسی و نه جنی از ذنبش (گناهش) سؤال نمی شود (۳۹) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۴۰) معجرمان به سیمایشان شناخته می شوند پس آنها به ناصیه‌ها (پیشانی‌ها) و اقدام (پاها) گرفته می شوند (۴۱) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۴۲) این جهنمی است که مجرمان آن را تکذیب می کردند (۴۳) بین آن و آب داغ دور می زنند (۴۴) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۴۵) و برای کسی که از مقام پروردگارش ترسان است دو بهشت هست (۴۶) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۴۷) دو دارنده انواع (درختان و میوه‌ها) (۴۸) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۴۹) در آن دو (بهشت)، دو چشمه جاری می شوند (۵۰) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۵۱) در آن دو (بهشت) از هر میوه‌ای دو زوج (گونه، نوع) هست (۵۲) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۵۳) تکیه دهندگان بر تخت‌هایی (مبل‌هایی) که باطن (آستر، در لغت قبطیان روکش) آنها از دیبای سبیر است و چیدن ثمره (میوه) دو جنت (بوستان) نزدیک (پائین، در دسترس) است (۵۴) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۵۵) در آنها (زنان) کوتاه کننده نگاه (مأخوذ به حیا) هستند که قبل از آنان، انسانی و نه جنی آنها (مؤنث) را طمٹ (لمس، انس، ازالۀ بکارت) نکرده (۵۶) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۵۷) گویی یاقوت و مرجان هستند (۵۸) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۵۹) آیا جزای احسان جز احسان است (۶۰) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۶۱) و غیر آن دو (بهشت) دو بهشت هست (۶۲) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۶۳) دو خرمگاه (۶۴) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۶۵) در آن دو، دو چشمه فواره هست (۶۶) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۶۷) در آن دو میوه‌ها و خرما و انار هست (۶۸) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۶۹) در آنجا زنان خوب خوبرو هستند (۷۰) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۷۱) حور زنان چشم‌پاک (مأخوذ به حیا) در خیمه‌ها (۷۲) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۷۳) قبل از آنها، آنها را انسانی و نه جنی طمٹ (لمس، انس، ازالۀ بکارت) نکرده (۷۴) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۷۵) (در حالی که) بر رفر (بالش) سبز و فرش‌های زیبا تکیه کننده‌اند (۷۶) پس کدامین نعمت‌های پروردگارتان را تکذیب می کنید (۷۷) مبارک است اسم پروردگار دارنده جلال و کرامت.

كَالَّذِينَ ۳۸ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۳۹
فَيَوْمئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ۴۰
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۴۱ يُعْرِفُ
الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالتَّوَاصِي وَالْأَفْئَامِ ۴۲
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۴۳ هَذِهِ جَهَنَّمُ
الَّتِي يُكذَّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ۴۴ يَطُوفُونَ بَيْنَهَا
وَبَيْنَ حَمِيمٍ آتِنِ ۴۵ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۴۶
وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ۴۷ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۴۸ ذَوَاتَا أَفْنَانٍ ۴۹ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۵۰ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ۵۱
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۵۲ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ
فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ۵۳ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۵۴
مُتَّكِعِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ ۵۵
وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ۵۶ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ
تُكذَّبَانِ ۵۷ فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ
يَطْمِئِنَّهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ۵۸ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۵۹ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ
وَالْمَرْجَانُ ۶۰ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۶۱
هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ ۶۲ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۶۳ وَمَنْ دُونَهُمَا جَنَّاتٍ ۶۴
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۶۵ مُدْهَامَتَانِ ۶۶
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۶۷ فِيهِمَا عَيْنَانِ
نَضَّاحَتَانِ ۶۸ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۶۹
فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ۷۰ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۷۱ فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ۷۲
فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۷۳ حُورٌ مَقْصُورَاتٌ
فِي الْخِيَامِ ۷۴ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۷۵ لَمْ
يَطْمِئِنَّهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ۷۶ فَبِأَيِّ آيَةٍ
رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ ۷۷ مُتَّكِعِينَ عَلَى رُفْرٍ خَضِرٍ
وَعَبَقَرِيٍّ حِسَانٍ ۷۸ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمْ تُكذَّبَانِ
۷۹ تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

۵۶- سوره واقعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱) وقتی که واقع شونده واقع شود ۲) دروغی بر وقوع آن نیست ۳) (جمع) ۴) پائین آورنده و (جمع) را) بالا برنده است ۵) وقتی که زمین با لرزاندنی لرزانده شود ۶) و کوهها با نرم شدن خمیر شوند ۷) پس گرد پراکنده‌ای شود ۸) و شما اصنافی سه‌گانه شوید ۹) پس اصحاب راست، چه اصحاب نیکبختی ۱۰) و اصحاب چپ، چه اصحاب نگونبختی ۱۱) و سابقان سبقت (پیشی) گیرند گانند ۱۲) آنان مقربان هستند ۱۳) در جنت‌های پر نعمت ۱۴) جمع کثیری از اولین ۱۵) و (عده) قلیلی از متأخران ۱۶) بر سریرهای زربفت هستند ۱۷) (در حالی که) روبروی هم بر آنها تکیه کننده‌اند ۱۸) پسرانی (که در جنت) جاویدانند (از حیث غلمان بودنشان همواره جوان هستند) بر (دور) آنها می‌چرخند ۱۹) با تُنگ‌ها و کوزه‌ها و باده‌هایی (جاریه) از شراب ۲۰) که از آن سردرد نمی‌گیرند و بی‌عقل نمی‌شوند ۲۱) و میوه از آنچه که اختیار کنند ۲۲) و گوشت پرندگان از آنچه که اشتها نمایند ۲۳) و حور عین ۲۴) مانند امثال مروارید مکنون (پنهان، درخشان) ۲۵) به عنوان پاداش برای آنچه که عمل می‌کردند ۲۶) در آنجا لغوی و نه تأثیمی (نسبت بد دادن) نشنوند ۲۷) مگر سلام گفتنی به سلام ۲۸) و اصحاب یمین، چه اصحاب یمینی ۲۹) در کنار (درختان سدر) شاخه بریده ۳۰) و درختان موز روی هم چیده شده ۳۱) و سایه‌ای ممتد ۳۲) و آبی ریزان ۳۳) و میوه‌های بسیار ۳۴) که نه قطع شدنی و نه منع شدنی هستند ۳۵) و تخت‌های (مبل‌های) بلند (عالی) ۳۶) همانا ما آنها (مؤنث) را با ایجاد کردنی (عجیب با طراوت) ایجاد کرده‌ایم ۳۷) و آنها را با کره قرار دادیم ۳۸) شوهر دوست، همسال ۳۹) برای اصحاب یمین ۴۰) جمع بسیاری از اولین ۴۱) و جمع بسیاری از آخرین (متأخرین) ۴۲) و اصحاب شمال، چه اصحاب شمالی ۴۳) در بادی گرم و آبی داغ ۴۴) و سایه‌ای از دود غلیظ ۴۵) نه سرد است و نه ارجمند ۴۶) همانا آنها قبل از آن مُتَرَف (ثروتمند) بودند ۴۷) و بر پیمانشکنی بزرگ اصرار داشتند ۴۸) و می‌گفتند آیا وقتی که مُردیم و خاک و استخوان شدیم آیا ما به راستی زنده می‌شویم ۴۹) یا پدران گذشته ما ۵۰) بگو همانا اولین و آخرین (متأخرین) ۵۱) البتّه در روز معلوم در میقات جمع شده هستند ۵۲) سپس همانا شما ای گمراهان تکذیب کننده ۵۳) البتّه خورنده از درختی از زقوم هستید ۵۴) و شکم‌ها را از آن پُر کننده‌اید ۵۵)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۲) لَيْسَ لَوْفَعَتِهَا كَاذِبَةٌ ۳) خَافِضَةً رَافِعَةً ۴) إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ۵) وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ۶) فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ۷) وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ۸) فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ۹) وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ۱۰) وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ۱۱) أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ۱۲) فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ۱۳) ثَلَّةٌ مِنَ الْأُولَىٰ ۱۴) وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ ۱۵) عَلَىٰ سُرُرٍ مَوْضُونَةٍ ۱۶) مُتَّكِنِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ۱۷) يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّحَلَّدُونَ ۱۸) بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ۱۹) لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ ۲۰) وَقَاكِبَهُمْ مِمَّا يَتَخَيَّرُونَ ۲۱) وَلَحْمِ طَيْرٍ مِمَّا يَشْتَهُونَ ۲۲) وَحُورٌ عِينٌ ۲۳) كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ۲۴) جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۲۵) لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ۲۶) إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ۲۷) وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ۲۸) فِي سِدْرٍ مَحْضُودٍ ۲۹) وَطَلْحٍ مَنضُودٍ ۳۰) وَظِلٍّ مَمْدُودٍ ۳۱) وَمَاءٍ مَسْكُوبٍ ۳۲) وَقَاكِبَهُ كَثِيرَةً ۳۳) لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ۳۴) وَفُرُشٍ مَرْفُوعَةٍ ۳۵) إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنْشَاءً ۳۶) فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ۳۷) غُرْبًا أَتْرَابًا ۳۸) لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ۳۹) ثَلَّةٌ مِنَ الْأُولَىٰ ۴۰) وَثَلَّةٌ مِنَ الْآخِرِينَ ۴۱) وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ ۴۲) فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ۴۳) وَظِلٍّ مِنْ يَحْمُومٍ ۴۴) لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ۴۵) إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ۴۶) وَكَانُوا يُصْرُونَ عَلَىٰ الْحِنثِ الْعَظِيمِ ۴۷) وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۴۸) أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ۴۹) قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ۵۰) لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ

و بر آن از آب گرم نوشنده‌اید ﴿۵۵﴾ و (در حالی که) نوشندگان تشنه هستید ﴿۵۶﴾ این پذیرائی آنها در روز جزاء است ﴿۵۷﴾ ما شما را آفریدیم پس چرا تصدیق نمی‌کنید ﴿۵۸﴾ آیا پس می‌بینید که چه منی می‌کنید ﴿۵۹﴾ آیا شما آن را خلق می‌کنید یا ما خالق هستیم ﴿۶۰﴾ ما مرگ را بین شما مقدر کرده‌ایم و ما مغلوب (شکست خورده) نیستیم ﴿۶۱﴾ بر اینکه امثال شما را تبدیل کنیم و شما را ایجاد کنیم در آنچه (عالمی) که نمی‌دانید ﴿۶۲﴾ و همانا البته نشأت (پدید آمدن، پرورش یافتن) اول را دانستید پس چرا متذکر نمی‌شوید ﴿۶۳﴾ آیا پس دیدید آنچه را که کشت می‌کنید ﴿۶۴﴾ آیا شما آن را زرع می‌کنید یا ما زارع هستیم ﴿۶۵﴾ اگر بخواهیم البته آن را خاشاک می‌کنیم پس همچنان به سخن گفتن (لطیفه گوئی) ادامه می‌دهید ﴿۶۶﴾ که حتماً ما مُغْرَم (شر دائم دیده، هلاک شده، عذاب شده، شیفته) هستیم ﴿۶۷﴾ بلکه ما (گروهی) محروم (از ارزاق) هستیم ﴿۶۸﴾ آیا پس آبی که می‌نوشید را دیدید ﴿۶۹﴾ آیا شما آن را از ابر نازل کردید یا ما نازل کننده‌ایم ﴿۷۰﴾ اگر می‌خواستیم آن را تلخ قرار می‌دادیم پس چرا شما تشکر نمی‌کنید ﴿۷۱﴾ آیا پس آتشی را که می‌افروزید دیدید ﴿۷۲﴾ آیا شما درخت آن را ایجاد کردید یا ما ایجاد کننده‌ایم ﴿۷۳﴾ ما آنها را به عنوان یادآوری و به عنوان متاع برای صحرائنشینان قرار دادیم ﴿۷۴﴾ پس (خدای را) به (سب) اسم پروردگار عظمت تسبیح کن ﴿۷۵﴾ پس به مواقع ستارگان قسم (ن) می‌خورم ﴿۷۶﴾ و همانا آن البته قسمی بزرگ است اگر بدانید ﴿۷۷﴾ همانا آن البته قرآن کریم است ﴿۷۸﴾ در کتابی مکنون (پوشیده و پنهان) ﴿۷۹﴾ که جز پاکان آن را لمس نمی‌کنند ﴿۸۰﴾ تنزیل (به تدریج نازل) شده از پروردگار عالمیان است ﴿۸۱﴾ شما ادهان (ظاهر کردن خلاف باطن، غش کردن، خوار داشتن) کننده‌اید ﴿۸۲﴾ و روزی خود را قرار می‌دهید که شما تکذیب کنید ﴿۸۳﴾ و اگرچه آنوقت (ارواح یا انفاس) به حلقوم می‌رسد ﴿۸۴﴾ و شما در این هنگام (به احوال خود و ارواحتان) نظر می‌کنید ﴿۸۵﴾ و (حال آنکه) ما از شما به او (محتضر) نزدیک‌تریم و لکن شما نمی‌بینید ﴿۸۶﴾ پس چرا اگر بدون دین (جزا) می‌بودید ﴿۸۷﴾ آن (روح) را بر نمی‌گردانید اگر راستگو می‌باشید ﴿۸۸﴾ و اما اگر (متوفی) از مقربین (یعنی سابقین) باشد ﴿۸۹﴾ پس روح (آسایش) و ریحان و جنت نعیم دارد ﴿۹۰﴾ و اگر از اصحاب یمین باشد ﴿۹۱﴾ پس سلام از اصحاب یمین بر تو ﴿۹۲﴾ و اما اگر از تکذیب‌کنندگان گمراه باشد ﴿۹۳﴾ پس از حمیم (آب داغ) (برای او) آماده شده ﴿۹۴﴾ و در آمدن در جحیم ﴿۹۵﴾ همانا این (مذکور) البته همان حق‌الیقین است ﴿۹۶﴾ پس به اسم پروردگار عظمت تسبیح کن.

﴿۵۱﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكذَّبُونَ ﴿۵۲﴾ لَا كَلِمَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ رَقُومٍ ﴿۵۳﴾ فَمَا لِقُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿۵۴﴾ فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿۵۵﴾ فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ ﴿۵۶﴾ هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿۵۷﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿۵۸﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿۵۹﴾ أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿۶۰﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۶۱﴾ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۶۲﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۳﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿۶۴﴾ أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿۶۵﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿۶۶﴾ إِنَّا لَمُعْرِمُونَ ﴿۶۷﴾ بَلْ نَحْنُ مُحْرِمُونَ ﴿۶۸﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿۶۹﴾ أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿۷۰﴾ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿۷۱﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿۷۲﴾ أَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿۷۳﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَاعًا لِلْمُقِيمِينَ ﴿۷۴﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۷۵﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿۷۶﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿۷۷﴾ إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿۷۸﴾ فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ ﴿۷۹﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿۸۰﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۸۱﴾ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿۸۲﴾ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكذِّبُونَ ﴿۸۳﴾ فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْخُلُقُومَ ﴿۸۴﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿۸۵﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿۸۶﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿۸۷﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۸۸﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿۸۹﴾ فَرَوْحٌ وَرِجَاءٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ ﴿۹۰﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿۹۱﴾ فَسَلَامٌ لَكَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿۹۲﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكذِّبِينَ الضَّالِّينَ ﴿۹۳﴾ فَنُزُلٌ مِنْ حَمِيمٍ ﴿۹۴﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَحِيمٍ ﴿۹۵﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَّ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿۹۶﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ

۵۷- سوره حدید

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آنچه که در آسمان‌ها و زمین است خداوند را تسبیح می‌کنند و او غالب و حکیم است ۲ مُلْک (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین برای او است، زنده می‌کند و می‌میراند و او بر هر چیزی بسیار توانا است ۳ او اوّل است و آخر است و ظاهر است و باطن است و او به هر چیزی دانا است ۴ او کسی است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز خلق کرد سپس بر عرش ایستاد، آنچه که در زمین داخل می‌شود و آنچه که از آن خارج می‌شود و آنچه که از آسمان نازل می‌شود و آنچه که در آن بالا می‌رود را می‌داند، و او با شما است در هر کجا که باشید، و خداوند بیناست به آنچه که عمل می‌کنید ۵ مُلْک (مملکت، پادشاهی) آسمان‌ها و زمین برای او است و امور به خداوند بازگردانده می‌شود ۶ شب را در روز داخل می‌کند و روز را در شب داخل می‌کند و او به ذات سینه‌ها دانا است ۷ به خداوند و رسول او ایمان بیاورید و از آنچه که خداوند شما را در آن جانشین قرار داده انفاق کنید، پس کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و انفاق کردند پاداش بزرگی برای آنها هست ۸ و شما را چه شده که به خداوند ایمان نمی‌آورید و (حال آنکه) رسول شما را دعوت می‌کند تا به پروردگار خود ایمان بیاورید و (حال آنکه) (خداوند) از شما (در عالم ذر) پیمان گرفته که مؤمن باشید ۹ او کسی است که آیاتی روشن را بر بنده خود نازل می‌کند تا شما را از تاریکی‌ها به نور خارج سازد و همانا خداوند البتّه به شما رئوف و مهربان است ۱۰ و شما را چه شده که در راه خدا انفاق نمی‌کنید و (حال آنکه) میراث آسمان‌ها و زمین برای خداوند است، متساوی نمی‌شود کسی از شما که قبل از فتح انفاق کرد و جنگ نمود، آنان از لحاظ درجه بالاتر از کسانی هستند که بعداً انفاق کردند و جنگ نمودند و به هر دو خداوند وعده نیک داده است و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ۱۱ کیست آنکه به خداوند با قرضی نیکو قرض دهد پس آن را برای او مضاعف می‌گرداند و پاداشی کریم (بزرگ) برای او هست ۱۲ (در آن) روز مؤمنین و مؤمنات را می‌بینی که نور آنها بین دستانشان و به راست آنها می‌دود، (گفته می‌شود): امروز به شما بشارت به جنت‌هایی است که از زیر آنها نهرها جاری می‌شوند، در آنها جاویدان هستید آن همان پیروزی بزرگ است ۱۳ روزی که منافقان و منافقات به کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند به ما نظر کنید تا از نور شما برگیریم (به آنها) گفته می‌شود که به وراء (پشت سر) خود برگردید و التماس نور کنید، و دیواری بین آنها زده شده که

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۲ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۳ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۴ هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۵ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ۶ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۷ آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ۸ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لَتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۹ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَى عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ۱۰ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَاتَلُوا وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۱۱ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ۱۲ يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ۱۳ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ

دری دارد که باطن آن در آن رحمت است و پشت آن از قبل (مقابل) آن عذاب هست ﴿۱۴﴾ به آنها نداء می دهند آیا ما با شما نبودیم؟ می گویند: بلی، و لکن شما به خودتان فتنه کردید و انتظار (سختی برای محمد ص) کشیدید و تردید کردید و آرزوها شما را فریب داد تا آنکه امر خداوند (به قبض ارواح شما) آمد و غرور (فریب دهنده) شما را به خداوند مغرور کرد ﴿۱۵﴾ پس امروز از شما و نه از کسانی که کفر ورزیده اند فدیة گرفته (قبول) نمی شود ماوای شما آتش است آن مولای شما است و بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است ﴿۱۶﴾ آیا برای کسانی که ایمان آورده اند وقت آن نرسیده که قلوبشان برای ذکر خداوند و آنچه که از حق نازل شده خاشع شود و مانند کسانی که قبلاً کتاب داده شدند نباشند که مدت (زمان) بر آنها طول کشید و قلوب آنها قساوت گرفت و بسیاری از آنها فاسق گشتند ﴿۱۷﴾ بدانید که خداوند زمین را پس از مرگ آن زنده می کند همانا آیات را برای شما بیان کرده ایم با ترقب به اینکه شما عقل (تعقل) کنید ﴿۱۸﴾ همانا مردان صدقه دهنده و زنان صدقه دهنده و (کسانی که) قرضی نیکو به خداوند قرض داده اند، برای آنها مضاعف می شود و اجر کریمی برای آنها هست ﴿۱۹﴾ و کسانی که به خداوند و رسولش ایمان آورده اند آنان همان بسیار راستگویان و شهداء (بسیار مشاهده کنندگان) نزد پروردگارش هستند پاداششان و نورشان را دارند و کسانی که کفر ورزیده اند و آیات ما را تکذیب کردند آنها اصحاب جحیم هستند ﴿۲۰﴾ بدانید جز این نیست که زندگانی دنیا بازی و سرگرمی است و زینت و تفاخر بین شما و افزودن در اموال و فرزندان مانند مثل باران است که رویانیدن آن کفار را به اعجاب واداشته سپس می خشکد و آن را زرد شده می بینی سپس هیزمی می شود و در آخرت عذابی سخت هست و مغفرت و رضوان از خداوند است و زندگانی دنیا جز متاع (بهره مندی) از غرور (فریفته شدن) نیست ﴿۲۱﴾ به سوی آموزش از پروردگارتان و به جتنی که عرض آن مانند عرض آسمان و زمین است که برای کسانی که به خداوند و رسولانش ایمان آورده اند مهیا شده سبقت بگیرید، آن فضل خداوند است که آن را به کسی که می خواهد می دهد و خداوند دارنده فضل عظیم است ﴿۲۲﴾ مصیبتی در زمین و نه در انفس شما اصابت نکرده مگر آنکه قبل از اینکه آن را پدیدار سازیم در کتاب بوده است همانا آن (ثبت کردن) بر خداوند آسان است ﴿۲۳﴾ تا مبادا که بر مافات (آنچه که فوت شد) خود مایوس شوید و به ماآت (آنچه که می آید) خود شاد نشوید و خداوند هیچ متکبر خودستایی را دوست ندارد ﴿۲۴﴾ کسانی که بخل می ورزند و مردم را به بخل امر می کنند و هر کس (از انفاق کردن و ایمان) روی بگرداند پس همانا خداوند همان غنی و ستوده است ﴿۲۵﴾ همانا البتّه رسولان خویش را

قِيلَ ارْجِعُوا وِرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿۱۴﴾ يُنَادُوهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿۱۵﴾ قَالِیَوْمَ لَا يُخَذُّ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَاكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبئس المصیر ﴿۱۶﴾ أَلَمْ یَأْنِ لِلَّذینَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِکْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا یُكُونُوا كَالَّذینَ أُوتُوا الْکِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَیْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكثیرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿۱۷﴾ اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ یُحیی الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَیْنَا لَكُمْ الْآیَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۱۸﴾ إِنَّ الْمُصَدِّقینَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا یُضَاعَفْ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِیْمٌ ﴿۱۹﴾ وَالَّذینَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذینَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآیَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِیمِ ﴿۲۰﴾ اعْلَمُوا أَنَّهَا الْحَیَاةُ الدُّنْیَا لَعِبٌ وَهَوٌ وَزینةٌ وَتَفَاخُرٌ بَیْنَكُمْ وَتَكَاُفُرٌ فِی الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَیْثٍ أَغْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ یَهِیجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ یَكُونُ حُطَامًا وَفِی الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِیدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَیَاةُ الدُّنْیَا إِلَّا مَتَاعٌ الْغُرُورِ ﴿۲۱﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذینَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ یُؤْتِیهِ مَنْ یَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِیمِ ﴿۲۲﴾ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِیْبَةٍ فِی الْأَرْضِ وَلَا فِی أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِی كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ یَسِیرٌ ﴿۲۳﴾ لِكَلِمَاتٍ تَأْسُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا یُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿۲۴﴾ الَّذینَ یَبْخُلُونَ وَیَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَنْ یَتَوَلَّ فَإِنَّ

با بیته‌هایی فرستادیم و با آنها کتاب و میزان نازل کردیم تا مردم به قسط (دادگری) قیام نمایند، و آهن را فرو فرستادیم که در آن سختی شدید و منافع برای مردم هست و تا خداوند بداند که چه کسی در غیب (پنهانی) به او و رسولانش یاری می‌رساند همانا خداوند قوی و غالب است ﴿۲۱﴾ و البته نوح و ابراهیم را فرستاده‌ایم و در ذریه آن دو نبوت و کتاب را قرار دادیم پس (بعضی) از آنها هدایت یافته و بسیاری از آنان فاسق هستند ﴿۲۷﴾ سپس رسولان خود را بر آثار آنها به دنبال آوردیم و عیسی بن مریم را به دنبال آوردیم و به او انجیل دادیم و در قلوب کسانی که از او تبعیت کردند رأفت و رحمت قرار دادیم و رهبانیت را بدعت نهادند (حال آنکه) جز طلب رضوان خداوند آن را بر آنها مقرر نکرده بودیم و آن را به حق رعایت کردن آن مراعات نکردند و به کسانی از آنان که ایمان آوردند اجرشان را دادیم و (حال آنکه) بسیاری از آنها (در اتباع ولی امر و خلیفه خداوند) فاسق هستند ﴿۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید خداوند را تقوا نمایید و به رسول او ایمان آورید تا دو سهم (نصیب) از رحمت خود به شما بدهد و برای شما نوری قرار بدهد که با آن راه بروید و بر شما پیامرزد و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۳۹﴾ تا اهل کتاب بدانند که بر چیزی از فضل خداوند قدرت نمی‌یابند و اینکه فضل به دست خداوند است که به کسی که بخواهد به او می‌دهد و خداوند دارای فضلی عظیم است.

جزء بیست و هشتم

۵۸- سوره مجادلة

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ همانا خداوند سخن زنی که درباره زوجهش با تو مجادله می‌کند و به خداوند شکوه می‌برد را شنید، و خداوند گفتگوهای شما دو نفر را می‌شنود همانا خداوند شنوا و بینا است ﴿۲﴾ کسانی از شما که از زنان خود اظهار می‌کنند (که به زن خود بگویند تو برایم همچون پشت مادرم هستی) (بدانند) آنها (مؤنث) مادر آنان نیستند همانا مادرانشان فقط زن‌هایی هستند که آنان را زاییده‌اند و البته آنان هرآینه سخن باطل منکری (ناپسندی) را می‌گویند و همانا خداوند البته بخشاینده و بسیار آمرزنده است ﴿۳﴾ و کسانی که از زنان خود اظهار می‌کنند سپس (برای بار دوم) به آنچه که گفته‌اند بر می‌گردند، پس قبل از آنکه همدیگر را مسّ (لمس) کنند آزاد کردن برده‌ای (بر عهده آنان است) شما خود با آن (آزاد کردن برده) وعظ می‌شوید (پند می‌گیرید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿۲﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتِهِمْ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ غَفُورٌ ﴿۳﴾ وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَلِكَ تَوْعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۴﴾ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ

شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِيًّا ذَلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُنُتُوا كَمَا كُتِبَ لِلَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٦﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَاجَوْنَ بِالْأَيْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحْيِكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَيَنْسِفُ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَاجَوْا بِالْأَيْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٠﴾

إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزُنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا فَاَنْشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ

که از مثل آن خودداری کنید ﴿۴﴾ و خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است، پس کسی که (برده ای) نیابد قبل از آنکه یکدیگر را مسّ (لمس) کنند آنگاه دو ماه پیاپی روزه بدارد پس کسی که استطاعت ندارد پس شصت مسکین را اطعام کند آن (مذکور) برای این است که (رغبت کنید و) ایمان آورید به خداوند و رسولش و این حدود خداوند است و برای کافران عذابی دردناک هست ﴿۵﴾ همانا کسانی که با خداوند و رسولش مخالفت می کنند زبون شده اند همانطور که کسانی قبل از آنها زبون شدند و (بر آنان و بر شما) آیاتی آشکار را نازل کرده ایم و برای کافران عذابی خوار کننده هست ﴿۶﴾ روزی که خداوند آنها را جمیعاً بر می انگیزاند و از آنچه که عمل کرده اند به آنها خبر می دهد، خداوند آن (اعمال) را شمرده و (حال آنکه آنها) آن (اعمال) را فراموش کرده اند و خداوند بر هر چیزی بسیار مشاهده گر (گواه) است ﴿۷﴾ آیا ندیدی که خداوند آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست را می داند هیچ نجوایی میان سه (نفر) نمی باشد مگر اینکه او چهارمی آنها است و نه میان پنج (نفر نمی باشد) مگر آنکه او ششمی آنها است و نه کمتر از آن (عدد باشند) و نه بیشتر جز آن نیست که او با آنها است هر کجا که باشند سپس در روز قیامت به آنچه که عمل می کرده اند به آنها خبر می دهد همانا خداوند به هر چیزی دانا است ﴿۸﴾ آیا نگاه نکردی به کسانی که از نجوی کردن نهی شدند سپس بر آنچه که از آن نهی شده بودند بر می گردند و به گناه و دشمنی و معصیت (نافرمانی) رسول با هم نجوا می کنند و وقتی که نزد تو می آیند به آنچه که خداوند با آن به تو تحیت نگفته (از روی نفاق) به تو تحیتی می گویند و در انفس خود می گویند چرا خداوند به آنچه که می گوئیم ما را عذاب نمی کند، (حال آنکه) جهنم بس است که به آن در می آیند که بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید وقتی که نجوا می کنید پس به گناه و عدوان و نافرمانی رسول نجوا نکنید و به نیکی و تقوا نجوا کنید و از خداوند پروا کنید که به او محشور می شوید ﴿۱۰﴾ جز این نیست که نجوا از شیطان است تا کسانی که ایمان آورده اند را محزون کند و چیزی ضرر زننده به آنها نیست مگر به اذن خداوند، و مؤمنین تنها باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید وقتی که به شما گفته می شود در مجالس جا بدهید پس جا باز کنید که خداوند برای شما فراخ نماید و وقتی که گفته

بِمَا تَعْمَلُونَ خَيْرٌ ﴿۱۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا
 تَأْتَيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَاكُمْ
 صَدَقَةً ذَلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَظْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۳﴾ أَشْفَقْتُمْ أَن
 تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَاكُمْ صَدَقَاتٍ فَإِذ لَّمْ
 تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ
 وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ
 بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا
 غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ
 وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۵﴾ أَعَدَّ
 اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿۱۶﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا
 عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهِمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۷﴾ لَن
 تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ
 شَيْئًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
 ﴿۱۸﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا
 يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ أَلَّا
 إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿۱۹﴾ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ
 الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ
 الشَّيْطَانِ أَلَّا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ
 الْخَاسِرُونَ ﴿۲۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿۲۱﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلِيَّ إِنَّا
 وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿۲۲﴾ لَا تَجِدُ قَوْمًا
 يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ
 اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ
 إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي
 قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
 رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ
 اللَّهِ أَلَّا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

می‌شود برخیزید پس برخیزید که خداوند کسانی از شما را که ایمان آورده‌اند و کسانی که به درجاتی علم داده شده‌اند را بالا برد و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۱۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که با رسول نجوا می‌کنید پس پیشاپیش نجوایتان صدقه‌ای تقدیم کنید آن برای شما بهتر و پاک‌تر است و اگر نیافتید (تقدیم نکردن به شما ضرری نمی‌رساند) پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۳﴾ آیا ترسیدید که پیشاپیش نجوایتان صدقاتی تقدیم کنید پس آنوقت انجام ندادید و خداوند بر شما توبه (التفات) کرد پس اقامه نماز کنید و زکات بدهید و از خداوند و رسولش اطاعت کنید و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید آگاه است ﴿۱۴﴾ آیا ندیدی گروهی را که با کسانی که خداوند بر آنان غضب کرده دوستی کردند؟ آنها از شما و نه از آنها (برای اقرار زبانی آنها به اسلام) نیستند و به دروغ سوگند یاد می‌کنند و (حال آنکه) آنها می‌دانند ﴿۱۵﴾ خداوند برای آنها عذابی سخت مهیا کرده زیرا آنها آنچه را که عمل می‌کردند بد است ﴿۱۶﴾ سوگندهایشان را به عنوان سپر گرفتند و از راه خدا باز داشتند پس برای آنان عذابی خوار کننده هست ﴿۱۷﴾ هرگز اموالشان و نه فرزندانشان از آنها چیزی را از خداوند بی‌نیاز نمی‌کند آنان اصحاب آتشند آنها در آن ماندگارند ﴿۱۸﴾ روزی که خداوند آنها را جمیعاً بر انگیزد پس برای او سوگند می‌خورند همانطور که برای شما قسم می‌خورند و می‌پندارند که آنها بر چیزی هستند آگاه باشید که آنها همان دروغگویان هستند ﴿۱۹﴾ شیطان بر آنها چیره شده و ذکر خداوند را از یاد آنها برده آنان حزب شیطان هستند، آگاه باشید همانا حزب شیطان همان زیانکاران هستند ﴿۲۰﴾ همانا کسانی که به خداوند و رسولش عناد می‌ورزند آنها در (جمله) ذلیل‌ترین‌ها هستند ﴿۲۱﴾ خداوند نوشته (مقرر کرده) است که من و رسولانم حتماً غلبه می‌کنم همانا خداوند قوی و غالب است ﴿۲۲﴾ گروهی که به خداوند و روز آخر ایمان آورده‌اند را (در حالتی) نمی‌یابی که با کسانی که با خداوند و رسول او مخالفت می‌کنند دوستی کنند اگرچه پدران آنها یا فرزندان آنها یا برادرانشان یا خویشان آنان باشند آنان (کسانی هستند که خداوند) ایمان را در قلوب آنها نوشت و با روحی از خود آنها را مؤید نمود و آنها را در جنت‌هایی که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود داخل می‌کند، در آنجا جاودان هستند، خداوند از آنها خشنود است و (آنها) از او خشنود هستند آنان حزب خدا هستند، بدانید همانا حزب خدا همان رستگارانند.

۵۹- سوره حشر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۲ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَا يَعْتَهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَدَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُجْرِبُونَ بَيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَالْمُؤْمِنِينَ فَاغْتَبَرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ ۳ وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ۴ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۵ مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَى أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيخْرِجِي الْفَاسِقِينَ ۶ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رَسُولَهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۷ مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَإِنَّ السَّبِيلَ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۸ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ۹ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُجِبُونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۱۰ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست خداوند را تسبیح می کنند و او غالب حکیم است ۲ او کسی است که کسانی از اهل کتاب که کفر ورزیدند را برای اولین حشر (کوچ دادن جمعی) از دیارشان اخراج کرد گمان نکریدید که خارج می شوند و آنها گمان کردند که قلعه هایشان برای آنها مانع آنها از خداوند است پس خداوند از جایی که نمی پنداشتند (عذابش را) به آنها آورد و در دل هایشان ترس افکند بطوریکه خانه هایشان را با دستان خود و با دستان مؤمنین خراب می کردند پس ای دارندگان بصیرت عبرت بگیرید ۳ و اگر خداوند بر آنان جلای (ترک کردن) وطن مقرر نمی کرد البته آنان را در دنیا عذاب می کرد و در آخرت برای آنها عذاب آتش هست ۴ آن به (سب) این است که با خداوند و رسولش دشمنی کردند و کسی که با خداوند دشمنی کند پس همانا خداوند سخت عقوبت کننده است ۵ آنچه از نخل (پست) قطع کردید یا آن را بر ریشه های آن ایستاده رها کردید پس به اذن خداوند (بود) تا فاسقان را خوار کند ۶ و آنچه را که خداوند از آنها بر رسولش برگشت داد پس (برای به دست آوردن آن) بر آن گله اسبانی و نه شترانی را تاخت (و تاز) ندادید و لکن خداوند رسولانش را بر کسی که می خواهد مسلط می کند و خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است ۷ آنچه که خداوند از اهل قریه ها به رسولش بازگرداند پس برای خداوند و برای رسول و برای خویشان (رسول) و یتیمان و مساکین و راهماندگان است تا در گردش بین اغنیاء از شما نباشد و آنچه که رسول به شما داد پس آن را بگیرید و آنچه که شما را از آن نهی کرد پس خودداری کنید و از خداوند بهر اسید همانا خداوند سخت عقوبت دهنده است ۸ (و) برای فقرای مهاجری است که از دیارشان و اموالشان اخراج شدند (در حالی) که فضلی و رضوانی از خداوند را طلب می کردند و خداوند و رسولش را یاری می کردند آنان همان راستگویانند ۹ و کسانی که قبل از آنان در خانه و در ایمان اقامت کردند کسانی (از مؤمنان مهاجر) که به سوی آنها هجرت کرده اند را دوست می دارند و در سینه هایشان حاجتی از آنچه که (به آنها) داده شد را نمی یابند و (مؤمنان مهاجر را) بر خودشان ایثار می کنند (ترجیح می دهند) و اگر چه احتیاج شدید در آنان باشد و کسی که از شُح (بُخل شدید) نفس خود مصون شده پس آنان همان رستگارانند ۱۰ و کسانی که بعد از آنها آمدند

می گویند (ای) پروردگار ما بر ما و بر برادران ما که در ایمان از ما سبقت گرفتند بیمارز و در قلوب ما بر کسانی که ایمان آورده اند کینه ای قرار مده، (ای) پروردگار ما همانا تو رؤف و مهربان هستی ﴿۱۱﴾ آیا ندیدی کسانی را که نفاق ورزیده اند که به برادرانشان از اهل کتاب که کفر ورزیدند می گویند اگر اخراج شوید حتماً با شما خارج می شویم و درباره شما ابداً از احدی اطاعت نمی کنیم و اگر با شما جنگ شود حتماً شما را یاری می کنیم و خداوند گواهی می دهد که آنها البته دروغگو هستند ﴿۱۲﴾ اگر اخراج شوند با آنها خارج نمی شوند و اگر با آنها جنگ شود آنها را یاری نمی کنند و اگر یاریشان کنند حتماً پشت می گردانند سپس یاری نمی شوند ﴿۱۳﴾ البته شما در سینه های آنها ترسناک تر از خداوند هستید آن به خاطر این است که آنها گروهی هستند که نمی فهمند ﴿۱۴﴾ (ای مؤمنان) با شما نمی جنگند (منافقان و یهود) جمعاً مگر در قریه های حصاردار یا از ورای دیوارها، سختگیریشان بین خود شدید است آنها را جمع می بنداری و (حال آنکه) قلوبشان پراکنده است آن به خاطر این است که آنها قومی هستند که تعقل نمی کنند ﴿۱۵﴾ (مثل آنان در آن) مانند مثل کسانی است که قبل از آنها نزدیک هستند وبال امر خود را چشیدند و عذابی دردناک دارند ﴿۱۶﴾ مانند مثل شیطان است آنوقت که به انسان گفت کفر بورز پس چون کفر ورزید گفت همانا من از تو بیزارم همانا من از الله پروردگار عالمیان می ترسم ﴿۱۷﴾ پس عاقبت آن دو (شیطان و انسان کافر) بود که آن دو در آتش ماندگار در آن هستند و آن جزای ستمکاران است ﴿۱۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از خداوند بهراسید و نفس باید نظر کند که برای فردا چه اقدامی کرده (پیش فرستاده) و از خداوند پروا کنید همانا خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است ﴿۱۹﴾ و مانند کسانی نباشید که خداوند را فراموش کرده اند پس انفس آنها، آنها (جهات انسانی) را فراموش کرد، آنان خود فاسق هستند ﴿۲۰﴾ اصحاب آتش و اصحاب جنت متساوی نمی شوند، اصحاب جنت همان رستگارانند ﴿۲۱﴾ اگر این قرآن را بر کوهی نازل می کردیم البته از ترس خداوند آن را خاشع و شکافته شده می دیدی و این مثلها را آنها را بر مردم می زنیم با ترقب به اینکه (در احوال خویش) تفکر کنند ﴿۲۲﴾ او خدایی است که جز او خدایی نیست عالم غیب و شهادت است او رحمان و رحیم است ﴿۲۳﴾ او الله است که جز او خدایی نیست (الملک) پادشاهی است القدوس (بسیار پاک) السلام (سلام) المؤمن (مؤمن) المهیمین (نگهدار) العزیز (چیره) الجبار (جبران کننده) المتکبر (بسیار بزرگ)، خداوند از آنچه که شریک می دارند منزّه است ﴿۲۴﴾ اوست الله الخالق (خالق) البارئ (پدید آورنده) المصور (صورت دهنده) نامهای نیک فقط از آن اوست، آنچه که در آسمانها و زمین است او را تسبیح می کنند و او غالب و حکیم است.

وَلَاخَوَانًا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَتَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۲﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُوَلِّنَنَّ الْأُذُنُ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿۱۳﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۴﴾ لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي فَرَى مُحْصَنَةٍ أَوْ مِنْ وَّرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بِيْتِهِمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۵﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاتُؤَالَ وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۶﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۷﴾ فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿۱۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۲۰﴾ لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿۲۱﴾ لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لَضَرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۲﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿۲۳﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِينَ النَّكَهْدَارِ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۲۴﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

۶۰- سوره ممتحنة

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای کسانی که ایمان آورده‌اید دشمن من و دشمن خود را به عنوان دوست مگیرید که به آنها مودت افکند و (حال آنکه) به آنچه از حق که به شما آورده کفر ورزیده‌اند، رسول و شما را (از مکه) بیرون می‌کنند (برای این) که به خداوند پروردگارتان ایمان آورده‌اید اگر به (قصد) جهاد در راه من و طلب خشنودی من خارج شده‌اید با آنها در پنهان دوستی می‌کنید و (حال آنکه) من آنچه که اخفاء کرده‌اید و آنچه که علنی کرده‌اید را می‌دانم و کسی از شما که آن را انجام دهد پس همانا راه سواء (راست، درست) را گم کرده است ۲ اگر به شما دست یازند بر شما دشمن می‌باشند و دستانشان و زبان‌هایشان را به بدی به شما بگشایند و دوست دارند که شما (نیز) کفر بورزید ۳ خویشان شما و نه فرزندان شما هرگز به شما نفع نخواهند رساند در روز قیامت بین شما فاصله می‌افتد و خداوند به آنچه که عمل می‌کنید بینا است ۴ همانا در ابراهیم و کسانی که با او بودند برای شما الگوی خوبی می‌باشد آنوقت که به قوم خود گفتند همانا ما از شما و از آنچه غیر از خداوند بندگی می‌کنید برات جوینده‌ایم، از شما کفر (برائت) ورزیدیم (دوری گردیدیم) و دشمنی و بغض بین ما و شما بطور ابدی آشکار شد تا آنکه به خدای یگانه ایمان بیاورید، مگر قول ابراهیم به پدرش که حتماً برای تو طلب آمرزش می‌کنم و از خداوند، از چیزی برای تو مالک نیستم (ای) پروردگار ما فقط بر تو توکل کردیم و به تو برگشتیم و بازگشت (سرانجام) به تو است ۵ (ای) پروردگار ما، ما را به عنوان فتنه (امتحان) برای کسانی که کفر ورزیده‌اند قرار مده و ما را بیامرز، (ای) پروردگار ما همانا تو همان چیره و حکیم هستی ۶ البته همانا برای شما در آنها (ابراهیم و قوش) برای کسی که به خداوند و روز آخر امید می‌دارد الگویی نیکو می‌باشد و کسی که روی گرداند پس همانا خداوند او بی‌نیاز و ستوده است ۷ چه بسا خداوند بین شما و کسانی از آنها که دشمنی داشته‌اید دوستی قرار دهد، و خداوند بسیار توانا و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ۸ خداوند شما را از (دوستی کردن با) کسانی که در دین با شما جنگ نکرده‌اند و شما را از دیارتان بیرون نمودند نهی نمی‌کند که از آنها بیزاری جوید و به آنها دادگری کنید همانا خداوند دادگران را دوست می‌دارد ۹ جز این نیست که خداوند شما را از کسانی که با شما در دین جنگ کردند و شما را از وطنتان اخراج نمودند و بر اخراج شما پشتیبانی کردند نهی می‌کند که (کراهت بدارید که) با آنها دوستی کنید و کسانی که با آنها دوستی کنند پس آنان همان ظالمان هستند ۱۰ ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی که مؤمنات مهاجر نزد شما می‌آیند پس آنها را امتحان کنید خداوند به ایمان آنها داناتر است پس اگر آنها را مؤمنه دانستید پس آنها را به کفار بر مگردانید آنها (مؤنث) بر آنان (مذکر) حلال نیستند و آنان (مذکر) بر آنها (مؤنث) حلال نیستند و آنچه را که انفاق کرده‌اند به آنها بدهید و وقتی که مهریه آنها را به آنها بدهید گناهی بر شما نیست که با

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْفُونَ إِلَيْهِمْ بِالْمُؤَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ حَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِمْ بِالْمُؤَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ۲ إِنْ يَتَفَقَّهْكُمْ يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتُهُمْ بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ۳ لَنْ تَنفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصَلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۴ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لَقَوْمِهِمْ إِنَّا بَرَاءٌ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ۵ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفُ رَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۶ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۷ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ۸ لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ۹ إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَتَوَلَّوهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَاُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ۱۰ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَآتُوهُنَّ مَا نَفَقُوا وَلَا جُنَاحَ

عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا أْتَيْتُمُوهُنَّ أَجْرُهُنَّ وَلَا تُسْكُوا بَعْضَ الْكُوفِرِ وَأَسْأَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلَيْسَ أَلَا مَا أَنْفَقُوا ذَلِكَ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۱۱﴾ وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعاقِبْتُمْ فَاتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿۱۲﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعَنَّكَ عَلَى أَنْ لَا يَشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِهْتَانٍ يَفْتَرِيهِنَّ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْنَهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسُؤُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَبِئْسَ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ

آنها نکاح کنید و کافرات را به زناشویی نگه مدارید و (اگر زنی از شما به کفار ملحق شد) آنچه که انفاق کرده‌اید را درخواست کنید و باید آنچه که انفاق کرده‌اند را درخواست نمایند آن حکم خداوند است که بین شما حکم می‌کند و خداوند بسیار دانا و حکیم است ﴿۱۱﴾ و اگر چیزی از شما فوت شد (یعنی یکی) از ازوج شما به سوی کفار (برگشت) و به شما عاقبت (غنیمت) رسید آنگاه به کسانی که از اوجشان رفته‌اند مثل آنچه که انفاق کرده‌اند را بدهید و بهر اسید از خداوندی که شما به او مؤمن هستید ﴿۱۲﴾ ای پیامبر وقتی که مؤمنات (مذعنات) نزد تو می‌آیند که با تو بیعت کنند بنابر اینکه چیزی را با خداوند شریک نکنند و سرقت نکنند و زنا ندهند و اولاد خود را نکشند و بهتانی که آن را بین دستان خود (بطن) و پاهای خود (فرج) افتراء می‌بندند نیاورند و از تو در نیکی نافرمانی نکنند پس با آنها بیعت کن و از خداوند برای آنها آمرزش بطلب همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید قومی که خداوند بر آنها غضب کرده است را به دوستی مگیرید آنها همانا از آخرت مأیوس شده‌اند همانطور که کفار از اصحاب قبور یأس می‌دارند.

۶۱- سوره صف

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿۲﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿۳﴾ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَتْهُمْ نُبِيًّا مَرْصُورًا ﴿۴﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۵﴾ أَيُّ رَسُولَ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۶﴾ وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿۷﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۸﴾ يُرِيدُونَ لِيُظْفِقُوا نُورَ اللَّهِ بِأَقْوَابِهِمْ وَاللَّهُ مِتْمُ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿۹﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿۱۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿۱۱﴾ تَوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

﴿۱﴾ آنچه که در آسمان‌ها هست و آنچه که در زمین هست خداوند را تسبیح می‌کنند و او غالب و حکیم است ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید چرا آنچه که (خود) انجام نمی‌دهید را (به دیگران) می‌گوئید ﴿۲﴾ نزد خداوند منفوری بزرگ است که آنچه را که (خود) انجام نمی‌دهید (به دیگران) بگوئید ﴿۳﴾ همانا خداوند دوست می‌دارد کسانی را که در راه او (در حالی که) به صف (هستند) پیکار می‌کنند مانند اینکه آنها بنایی محکم (اتصال داده شده به هم) هستند ﴿۴﴾ و (یاد آوری کن) آنوقتی را که موسی به قومش گفت ای قوم من، چرا مرا می‌آزارید و همانا می‌دانید که من فرستاده خداوند به سوی شما هستم و چون منحرف شدند خداوند قلوب آنان را منحرف کرد و خداوند مردمان فاسق را هدایت نمی‌کند ﴿۵﴾ و (یاد آوری کن) آنوقتی را که عیسی پسر مریم گفت ای بنی اسرائیل همانا من فرستاده خداوند به سوی شما هستم تصدیق کننده‌ام بر آنچه از تورات که بین دستانم است و بشارت دهنده‌ام به رسولی که بعد از من می‌آید اسم او احمد است و چون بیانات را نزد آنها آورد گفتند این سحری واضح است ﴿۶﴾ و چه کسی ظالم‌تر از کسی است که بر خداوند دروغ افتراء بندد و (حال آنکه) او به اسلام دعوت می‌شود و خداوند مردمان ستمکار را هدایت نمی‌کند ﴿۷﴾ می‌خواهند نور خداوند (ولایت) را با دهانشان خاموش کنند و (حال آنکه) خداوند تمام کننده نور خود است و اگرچه کافران از آن کراهت دارند ﴿۸﴾ او کسی است که رسولش را به هدایت و دین حق فرستاد تا که او را بر ادیان همگی غالب نماید و اگرچه مشرکین کراهت دارند ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید آیا شما را به

تجارتی که شما را از عذاب دردناک نجات بدهد دلالت کند؟^(۱۱) به خداوند و رسول او ایمان بیاورید و در راه خدا با اموال خود و انفستان جهاد کنید آن برای شما بهتر است اگر می دانستید^(۱۲) تا خداوند گناهان شما را برای شما بیاورد و شما را در جنت هایی که از تحت آنها نهرها جاری می شود و به مسکن های پاکی در جنت عدن داخل کند آن رستگاری بزرگ است^(۱۳) و (خصلت) دیگری که آن را دوست می دارید، یاری از خداوند و فتح نزدیک است و به مؤمنین بشارت بده^(۱۴) ای کسانی که ایمان آورده اید یاران خداوند باشید همانطور که عیسی پسر مریم به حواریون گفت که چه کسی مرا الی الله یاری می کند، حواریون گفتند ما یاری کنندگان خداییم و گروهی از بنی اسرائیل ایمان آوردند پس گروهی کفر ورزیدند پس به کسانی که ایمان آوردند بر (ضد) دشمنانشان کمک کردیم و چیره گشتند.

وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ^(۱۲) وَيُغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ^(۱۳) وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشْرُ الْمُؤْمِنِينَ^(۱۴) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَأَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

۶۲- سوره جمعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست خداوند را تسبیح می کنند پادشاه قدوس (پاک، منزه از هر عیب و نقص) غالب حکیم است^(۲) او کسی است که در اُمّی ها رسولی را از آنها برانگیخت که آیات او را برای آنها تلاوت کند و آنها را تریه نماید و به آنها کتاب و حکمت بیاورد اگر چه قبلاً البتّه در گمراهی واضیحی (بدیهی) بودند^(۳) و دیگران از آنها که هنوز به آنها ملحق نشده اند و او غالب و حکیم است^(۴) آن فضل خداوند است که آن را به کسی که بخواهد می دهد و خداوند دارای فضلی بزرگ است^(۵) مثل کسانی که تورات به آنها حمل (تکلیف) شد سپس آن را حمل (عمل) نکردند مانند مثل خری است که کتاب حمل می کند بد است مثل این قومی که آیات خداوند را تکذیب کردند و خداوند گروه ظالمان را هدایت نمی کند^(۶) بگو ای کسانی که یهودی شده اید اگر می پندارید که شما اولیاء برای خداوند، نه مردم، هستید پس اگر راستگو می باشید تمنای مرگ نمائید^(۷) و آن را به (سب) آنچه که دستا نشان (از معاصی) مقدم (از پیش مهیا) نموده است ابدلاً تمنّا نمی کنند و خداوند به ستمکاران دانا است^(۸) بگو همانا مرگی که از آن فرار می کنید پس همانا آن با شما ملاقات می کند سپس به عالم غیب و شهادت برگردانده می شوید آنگاه به آنچه که عمل می کردید به شما خبر می دهد^(۹) ای کسانی که ایمان آورده اید وقتی که برای نماز از روز جمعه نداء داده می شوید آنگاه به ذکر خداوند بکوشید و معامله را ترک کنید آن برای شما بهتر است اگر می دانستید^(۱۰) پس وقتی که نماز گزارده شد آنگاه در زمین متشتر شوید و از فضل خداوند طلب کنید و خداوند را بسیار ذکر کنید با ترقّب به اینکه شما رستگار شوید^(۱۱) و وقتی که تجارت یا لهوی می بیند به سوی آن پراکنده می شوند و تو را ایستاده رها می کنند بگو آنچه که نزد خداوند است از لهو و از تجارت بهتر است و خداوند بهترین روزی دهنده ها است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ^(۲) هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ^(۳) وَأَخْرَجَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ^(۴) ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ^(۵) مَثَلُ الَّذِينَ خُمِلُوا الصَّورَةَ لَمْ يَمْلِكُوا كَمَا كَمَلِ الْجَمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا يَنْسُ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ^(۶) قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ^(۷) وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدِمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ^(۸) قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ^(۹) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ^(۱۰) فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ^(۱۱) وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التَّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

۶۳- سُورَةُ الْمُنَافِقِينَ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ وقتی که منافقان نزد تو می آیند می گویند شهادت می دهیم که همانا تو البتّه رسول خدایی و خداوند می داند که تو، البتّه رسول او هستی و خداوند گواهی می دهد که منافقان البتّه دروغگو هستند ۲ قسم هایشان را به عنوان سپر گرفته اند و از راه خدا بازداشتند همانا آنها آنچه که عمل می کردند بد است ۳ آن به (سبب) این است که آنها ایمان آوردند سپس کفر ورزیدند پس بر قلوب آنان مهر نهاده شد و (حال آنکه) آنها نمی فهمند ۴ و وقتی که آنها را می بینی اجسام آنها تو را متعجب می کند و اگر (سخن) بگویند به گفتارشان گوش می دهی مانند اینکه آنها چوب هایی (بر دیوار) نهاده شده هستند که هر صدایی را علیهم (بر ضدّ خود) می پندارند، آنها دشمن هستند، پس از آنها حذر کن خداوند آنها را (از حیات انسانی) کشته است چگونه (از حق) بر می گردند (روی می گردانند) ۵ و وقتی که به آنها گفته شود که بیاید تا رسول خدا برای شما آمرزش بطلبد سرهایشان را بر می گردانند و آنها را می بینی که مانع می شوند و آنها استکبار کننده اند ۶ برای آنها طلب آمرزش کنی یا برای آنها طلب آمرزش نکنی بر آنها یکسان است خداوند هرگز آنها را نخواهد آمرزید همانا خداوند مردمان فاسق را هدایت نمی کند ۷ آنها کسانی هستند که می گویند که به کسانی که نزد رسول خدا هستند انفاق نکنید تا آنکه پراکنده شوند و (حال آنکه) گنج های آسمان ها و زمین برای خداوند است و لکن منافقان نمی فهمند ۸ می گویند قطعاً اگر به مدینه مراجعت کنیم حتماً عزیزتر آنها، ذلیل تر را بیرون می کند و (حال آنکه) عزّت فقط برای خداوند و برای رسولش و برای مؤمنین است و لکن منافقین نمی دانند ۹ ای کسانی که ایمان آورده اید اموال شما و اولاد شما، شما را از ذکر خداوند سرگرم نسازد و کسی که آن را انجام دهد پس آنان همان زیانکارانند ۱۰ و قبل از آنکه مرگ به هر کدام از شما فرا رسد از آنچه که به شما روزی داده ایم انفاق کنید، پس بگویند پروردگارا چرا برای من (اجلم را) تا مدتی نزدیک به تأخیر نینداختی تا تصدّق کنم و از صالحان شوم ۱۱ و (حال آنکه) خداوند هرگز نفسی را وقتی که اجل آن بیاید به تأخیر نخواهد انداخت و خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ۲ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۳ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ۴ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهمْ خُشْبٌ مُسْنَدَةٌ يَخْسِبُونَ كُلَّ صِيحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرهُمْ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَتَى يُؤْفَكُونَ ۵ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوُوا رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ۶ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ۷ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ۸ يَقُولُونَ لَئِنْ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنهَا الْأَذَلَّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۹ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ۱۰ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقْتُ وَأَكُن مِنَ الصَّالِحِينَ ۱۱ وَلَنْ يُؤَخَّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

۶۴- سوره تغابن

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه که در آسمانها هست و آنچه که در زمین هست خداوند را تسبیح می کنند مُلک (آنچه که شایسته است که مملوک شود) فقط برای او است و ستایش فقط برای او است و او بر هر چیزی بسیار توانا است ۱) او کسی است که شما را خلق کرد و (بعضی) از شما کافر و (بعضی) از شما مؤمن هستید و خداوند به آنچه که عمل می کنید بینا است ۲) آسمانها و زمین را به حق خلق کرد و به شما صورت داد و صورت های شما را نیکو کرد و محل بازگشت (سرانجام) به او است ۳) آنچه که در آسمانها و زمین هست را می داند و آنچه که پنهان می کنید و آنچه که علنی می کنید را می داند و خداوند به ذات سینه های شما بسیار دانا است ۴) آیا خبر کسانی که قبلاً کفر ورزیده بودند نزد شما نیامد پس وبال امر خود را (در دنیا) چشیدند و (در آخرت) عذابی دردناک دارند ۵) آن به (سبب) این است که رسولان نشان بیانات (دلایل واضح) را نزد آنها می آوردند آنگاه می گفتند آیا بشری ما را هدایت کند و (مثل شما به رسولان نشان) کفر ورزیدند و روی گردانیدند و خداوند (از آنها) مستغنی (بی نیاز) است و خداوند (از عبادت و ایمان آوردن آنها) غنی و ستوده است ۶) کسانی که کفر ورزیده اند پنداشتند که هرگز برانگیخته نخواهند شد بگو بلی و پروردگار من حتماً شما را بر می انگیزاند سپس از آنچه که عمل کرده اید به شما خبر داده می شود سپس حتماً از آنچه که عمل کرده اید به شما خبر می دهد و آن برای خداوند آسان است ۷) پس به خداوند و رسول او و نوری که نازل کردیم ایمان بیاورید و خداوند به آنچه که عمل می کنید آگاه است ۸) روزی که شما را برای روز جمع، جمع می کند آن روز تغابن (یکدیگر را به زیان افکندن، افسوس همدیگر را خوردن، به هم حسرت خوردن) است و کسی که به خداوند ایمان آورد و عمل صالح کند سیئات او را از او می پوشاند و او را در جنت هایی داخل می کند که از تحت آنها نهرها جاری می شود، در آنجا بطور ابد ماندگارند، آن رستگاری عظیم است ۹) و کسانی که کفر ورزیده اند و آیات ما را دروغ شمردند آنان اصحاب آتش هستند، در آن ماندگارند و بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است ۱۰) مصیبتی جز به اجازه خداوند اصابت نمی کند و کسی که به خداوند ایمان بیاورد قلبش را هدایت می کند و خداوند به هر چیزی دانا است ۱۱) از خداوند اطاعت کنید و از رسول اطاعت کنید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ۲) هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ
 ۳) خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ
 ۴) فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
 ۵) أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ۶) ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَاسْتَعْتَى اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ
 ۷) زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ
 ۸) فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
 ۹) يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجُمُعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكْفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ
 ۱۰) وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ
 ۱۱) مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ
 ۱۲) وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
 ۱۳) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى اللَّهِ

پس اگر روی بگردانید پس جز این نیست که بر (عهده) رسول ما فقط رساندن واضح است ﴿۱۳﴾ الله، خدایی جز او نیست و مؤمنین تنها باید بر خداوند توکل کنند ﴿۱۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید همانا (بعضی) از ازواج شما و اولاد شما دشمن شما هستند پس از آنها حذر کنید و اگر عفو کنید و (قلب را) پاک کنید و بیمارزید پس همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۱۵﴾ جز این نیست که اموال شما و اولاد شما به عنوان فتنه (امتحان) هستند و خداوند است که پاداشی بزرگ تنها نزد او است ﴿۱۶﴾ و با آنچه که استطاعت دارید از خداوند پروا کنید و بشنوید و اطاعت کنید (از رسول او) و انفاق کنید که برای خود شما بهتر است و کسانی که از بخل نفس خود محفوظ شده‌اند پس آنان همان رستگاران هستند ﴿۱۷﴾ اگر با قرضی نیک به خداوند قرض بدهید آن را برای شما مضاعف می‌کند و بر شما می‌آمزد و خداوند بسیار سپاسگزار و بردبار است ﴿۱۸﴾ دانای غیب و شهادت غالب و حکیم است.

فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنِّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِن تَعَفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۴﴾ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۱۵﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۶﴾ إِن تَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضَاعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿۱۷﴾ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۸﴾

۶۵- سوره طلاق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ ای پیامبر وقتی که زنان را طلاق می‌دهید پس آنها را در عده (طهر) آنها طلاق دهید و عده را احصاء (شمارش) کنید و از الله پروردگارتان بپرسید آنها را از خانه‌هایشان اخراج نکنید و (خودشان هم) نباید خارج شوند مگر آنکه زشتی آشکاری بی‌آورد و این حدود خداوند است و کسی که از حدود خداوند تجاوز کند پس همانا به خودش ستم کرده است، تو نمی‌دانی (ای مخاطب) شاید که خداوند بعد از آن امری (رغبت زوج در مطلقه و رجوع او به وی) را پدید آورد ﴿۲﴾ پس وقتی که (قارین یعنی ذات الأقران و ذات الأشهر، یعنی ماهانه‌دار و ماهانه‌شمار) به اجل خود (آخر مدتشان) می‌رسند پس آنها را به نیکی نگهدارید یا از آنها به نیکی جدا شوید و دارندگان عدل از میان خود را شاهد بگیرید و (ای شهود) شهادت را برای خداوند اقامه نمایید، آن (امر به «طلاق» در طهر و «احصاء عده» و عدم «اخراج مطلقات» و «امساک بالمعروف» یا «مفارقت بالمعروف») به کسی که به خداوند و روز آخر ایمان آورده بپند داده می‌شود و کسی که از خداوند پروا نماید خداوند برای او محل خروجی قرار می‌دهد ﴿۳﴾ و از جایی که گمان نمی‌برد به او روزی می‌دهد و کسی که بر خداوند توکل نماید پس او وی را کفایت می‌کند زیرا خداوند امرش را رساننده است همانا خداوند برای هر چیزی قدری (اندازه‌ای) قرار داده است ﴿۴﴾ و از زنان شما کسانی که از حیض شدن مأیوس می‌شوند اگر تردید کردید (از رسیدن به سن یأس آنها) پس عده آنها سه ماه است و کسانی که (اکنون) حیض نشده‌اند (لکن به سن حیض رسیده‌اند مثل کسانی است که حیض آنها به

﴿۱﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلَّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيَّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ﴿۲﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ يُوَعِّظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿۳﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿۴﴾ وَاللَّائِي يَتَسَنَّ مِنْ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحْضَنْ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿۵﴾ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ

علتی قطع شده) و بارداران مدّت (آخر عدّه) آنها (زمانی) است که وضع حمل کنند و کسی که از خداوند پروا کند از امر او برای او آسانی قرار می‌دهد ﴿۱﴾ آن امر خداوند است که آن را به شما نازل کرده و کسی که از خداوند پروا کند گناهانش را از او می‌پوشاند و پاداش را برای او بزرگ می‌دارد ﴿۲﴾ آنها (مطلقاً) را از حیثی (در جایی) که خود سکونت دارید (از آنچه که برای) خود می‌باید اسکان دهید و به آنها (زنان) ضرر نرسانید تا بر آنها تنگ بگیرید و اگر باردار باشند پس بر آنها اتفاق کنید تا وضع حمل کنند پس اگر برای شما شیر دهند پس اجور (اجرهای) آنها را به آنها بدهید و بین خود به نیکی مشاوره کنید و اگر با هم به سختی افتادید پس شیرده دیگری برای او طلب کنید ﴿۳﴾ باید دارا (متناسب) از سعه خویش اتفاق نماید و کسی که رزقش بر او تنگ شده پس باید از آنچه که خداوند به او داده اتفاق کند، خداوند نفسی را جز آنچه که به آن داده تکلیف نمی‌کند، خداوند بزودی بعد از عسر (تنگی) آسانی قرار خواهد داد ﴿۴﴾ و چه بسیار از قریه‌ها که از امر پروردگارشان و رسولانش سرپیچیدند پس آنها را با حساب کردنی شدید (دقیق) محاسب شدیم و با عذابی ناپسند آنها را عذاب کردیم ﴿۵﴾ پس وبال کارشان را چشیدند و عاقبت کارشان زیانکاری بود ﴿۶﴾ خداوند برای آنها عذابی شدید مهیا کرده، پس ای خردمندان، کسانی که (با بیعت خاصه و لویّه) ایمان آورده‌اند، از خداوند پروا کنید همانا خداوند به شما ذکر را نازل کرده ﴿۷﴾ رسولی که آیات روشن خداوند را بر شما تلاوت کند تا کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح کرده‌اند را از تاریکی‌ها به نور خارج کند و کسی که به خداوند ایمان بیاورد و عمل صالح کند او را در جنت‌هایی داخل می‌کند که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود، همانا خداوند برای او در آنجا رزقی را احسان کرده است بطور ابدی ماندگارند ﴿۸﴾ خداوند است که هفت آسمان را و از زمین (در عدد) مثل آنها را خلق کرده که امر (پیوسته) بین آنها نازل می‌شود تا بدانید که خداوند بر هر چیزی بسیار توانا است و اینکه خداوند به (لحاظ) علم به هر چیزی احاطه دارد.

يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمَ لَهُ أَجْرًا ﴿۱﴾
 أَسْكِنُوهُمْ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُمْ لِيُضَيِّقُوا عَلَيْهِمْ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمِلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأُتْمِرُوا بَيْتَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ تَعَاَسَرْتُم فَسَرِّضْ لَهُ أُخْرَى ﴿۲﴾ لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِنْ سَعَتِهِ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿۳﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَدَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ﴿۴﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿۵﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿۶﴾ رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿۷﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا

۶۶- سوره تحریم

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ ای پیامبر چرا آنچه که خداوند بر تو حلال کرده را تحریم می‌کنی که رضایت ازواج را طلب کنی و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است ﴿۲﴾ خداوند حلال کردن سوگندهایتان را بر شما فرض کرده و خداوند مولای شما است و او دانا و حکیم است ﴿۳﴾ و آنوقت که نبی به بعضی از ازواجش سخنی سرّی گفت پس چون (او مؤنث) آن را (به عایشه) خبر داد و خداوند آن را بر او (محمد) آشکار نمود (آن زوج مأموره به کتمان را به محمد ص)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۳﴾ وَإِذْ أَسْرَرْنَا إِلَيْكَ بَعْضَ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ

معرفی کرد بعضی از آن را و از بعضی اعراض کرد و چون آن را به او خبر داد (حفصه) گفت چه کسی از این به تو خبر داده؟ گفت: دانای آگاه به من خبر داده (۱) که شما دو (زن) به خداوند توبه کنید (برگردید) که قلوب شما دو تا منحرف شده و اگر شما دو (زن) علیه (بر زیان او) پشت هم شوید پس همانا خداوند او مولای او است و جبرئیل و صالح المؤمنین (علی ابن ابی طالب) و بعد از آن ملائکه پشتیبان او هستند (۲) اگر (محمد) شما را طلاق دهد چه بسا که پروردگارش مسلماتی مؤمنه بهتر از شما فرمانبردارانی توبه کننده عابدانی سیاحت کننده (روزه گیرنده) بیوگانی و دوشیزگانی را به عنوان ازواج او جایگزین نماید (۳) ای کسانی که ایمان آورده‌اید خودتان و اهلتان را از آتشی که هیزم آن مردم و سنگ‌ها است نگهدارید که ملائکه خشن و سختگیر بر آن هستند که از آنچه که امر شده‌اند خدای را عصیان نمی‌کنند و آنچه که امر می‌شوند را انجام می‌دهند (۴) ای کسانی که کفر ورزیده‌اید امروز عذر خواهی نکنید جز این نیست که به آنچه که عمل می‌کردید جزاء داده می‌شوید (۵) ای کسانی که ایمان آورده‌اید با توبه نصح (نصیحت کننده) به خداوند توبه کنید (برگردید) چه بسا که پروردگارتان بدی‌های شما را از شما بپوشاند و شما را در جنت‌هایی داخل کند که از تحت آنها نهرها جاری می‌شود در آنروزی که خداوند پیامبر و کسانی که با او ایمان آوردند را خوار نمی‌کند نور آنها بین دستان (پیشاپیش) آنها و به راستشان می‌شتابد می‌گویند (ای) پروردگار ما نور ما را بر ما تمام کن و برای ما بپوشان که تو بر هر چیزی بسیار توانایی (۶) ای پیامبر با کفار و منافقین جهاد کن و بر آنها سخت بگیر و جایگاه آنها جهنم است و بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است (۷) خداوند برای کسانی که کفر ورزیدند مثلی زد زن نوح و زن لوط که تحت (ید) دو بنده از بندگان صالح ما بودند (۸) پس آن دو (زن) به آن دو خیانت (بی‌وفائی، پیمان شکنی) کردند و آن دو (بنده صالح) از آن دو از خداوند چیزی را بی‌نیاز نکردند و گفته شد (شما دو تا) با داخل شوندگان در آتش داخل شوید و خداوند برای کسانی که ایمان آورده‌اند زن فرعون را مثل زد آنوقت که (زن فرعون) گفت: پروردگارا برای من خانه‌ای نزد خود در جنت بنا کن و مرا از فرعون و عمل او نجات بده و مرا از قوم ستمکار نجات بده (۹) و مریم دختر عمران که فرج خویش را حفظ کرد پس در او (مذکر) از روح خود دمیدیم و کلمات پروردگارش (مؤنث) و کتب او را تصدیق کرد (مؤنث) و از فرمانبرداران (مذکر) بود (مؤنث) (او از مردان شمرده شده).

بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِي الْعَلِيمُ الْحَبِيرُ (۱) إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ (۲) عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَائِبَاتٍ عَابِدَاتٍ سَائِحَاتٍ ثَيِّبَاتٍ وَأَبْكَارًا (۳) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ (۴) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (۵) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَى بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَنْتُمْ لَنَا نُورٌ وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (۶) يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ (۷) ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ (۸) وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (۹) وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا إِذْ قَالَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ

﴿جزء بیست و نهم﴾

۶۷- سُورَةُ الْمَلِكِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ پر برکت است کسی که مُلک (عالم) در دست او است و او بر هر چیزی بسیار توانا است ﴿۲﴾ کسی که مرگ را و حیات را خلق کرد تا شما را بیازماید که کدامین شما به لحاظ عمل کردن نیکتر هستید و او غالب و بسیار آمرزنده است ﴿۳﴾ کسی که هفت آسمان را به صورت طبقه طبقه خلق کرد، در خلقت رحمان نقصی نمی‌بینی، پس چشم را برگردان آیا خلل‌هایی می‌بینی ﴿۴﴾ سپس دوباره چشم را برگردان و (در حالی که) او خسته است چشم سرفکنده به سوی تو بر می‌گردد ﴿۵﴾ و همانا آسمان دنیا را با چراغ‌هایی زینت داده‌ایم و آنها را به عنوان رجوم (راندن) برای شیاطین قرار دادیم و برای آنها عذاب شعله‌ور مهیا کرده‌ایم ﴿۶﴾ و برای کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیده‌اند عذاب جهنم هست و بد بازگشتگاهی (سرانجامی) است ﴿۷﴾ وقتی که در آن افکنده شوند از آن ناله‌ای طولانی می‌شنوند و (در حالی که) آن می‌جوشد ﴿۸﴾ نزدیک است از خشم تگه تگه شود (ترکد) هر گاه که گروهی در آن افکنده می‌شود نگهبانان آن از آنها سؤال می‌کنند آیا انداز کننده‌ای نزد شما نیامد؟ ﴿۹﴾ می‌گویند بلی انداز کننده‌ای نزد ما آمده بود و (لکن آنان را) تکذیب کردیم و گفتیم خداوند چیزی نازل نکرده که شما جز در گمراهی بزرگ نیستید ﴿۱۰﴾ و می‌گویند اگر ما می‌شنیدیم (گوش می‌کردیم) یا عقل می‌کردیم (میان) اصحاب آتش شعله‌ور نمی‌بودیم ﴿۱۱﴾ و به ذنبشان اعتراف می‌کنند و برای اصحاب آتش شعله‌ور دوری هست ﴿۱۲﴾ همانا کسانی که در غیب (خفا) از پروردگارشان خشیت دارند آمرزشی و پاداشی بزرگ دارند ﴿۱۳﴾ و چه گفتار خود را پنهان نمایید یا چه آن را به آواز (بلند) سر دهید همانا او به ذات سینه‌ها بسیار دانا است ﴿۱۴﴾ آیا کسی که خلق کرد نمی‌داند و (حال آنکه) او لطیف و آگاه است ﴿۱۵﴾ او کسی است که زمین را برای شما رام قرار داد پس در اطراف آن راه بروید و از رزق آن بخورید و نشر شدن به (نزد) او است ﴿۱۶﴾ آیا از کسی که در آسمان است ایمن شدید از اینکه زمین آنوقت که آن می‌لرزد شما را فرو نبرد ﴿۱۷﴾ آیا از کسی که در آسمان است ایمن شدید که بر شما طوفان شن نفرستد پس بزودی خواهید دانست انداز من چگونه است ﴿۱۸﴾ و همانا کسانی قبل از آنها تکذیب کرده‌اند پس انکار من (بر آنها) چگونه بود ﴿۱۹﴾ آیا به پرندگان بالای (سر) خود که گشوده بال هستند و (بال‌هایشان را) می‌بندند نمی‌نگرند که جز رحمان آنها را (در جو) نگه نمی‌دارد، همانا او به هر چیزی بینا است ﴿۲۰﴾ آیا همین کسی که آن لشکر شما است شما را در برابر رحمان یاری می‌کند همانا کافران جز در غرور (سخنان پوچ) نیستند ﴿۲۱﴾ یا آن چه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲﴾ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ ﴿۳﴾ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَافُوتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ﴿۴﴾ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ حَاسِدًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿۵﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحٍ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ ﴿۶﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَيَسُوسُ الْمُصْبِرِ ﴿۷﴾ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا وَهِيَ تَفُورٌ ﴿۸﴾ تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أَلْقِي فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿۹﴾ قَالُوا بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ﴿۱۰﴾ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۱﴾ فَأَعْرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحِقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۲﴾ إِنْ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿۱۳﴾ وَأَسْرُوا قَوْلَكُمْ أَوْ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۱۴﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿۱۵﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ دُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿۱۶﴾ أَمِئْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿۱۷﴾ أَمْ أَمِئْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿۱۸﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿۱۹﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُسْكِنُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿۲۰﴾ أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ

کسی است که اگر (خداوند) رزق خود را امساک کند به شما روزی می دهد؟ بلکه در عتو (تکبر نمودن و از حد خود از ادب تجاوز کردن) و دوری کردن لج کردند (۲۲) و آیا پس کسی که راه می رود (حال آنکه) با روی خود به زمین خورده، هدایت یافته تر است یا کسی که (در حالی که) راست است بر صراط مستقیم (غیر منحرف از مقصد) راه می رود؟ (۲۳) بگو او کسی است که شما را ایجاد کرد و برای شما گوش و چشمان و فوآدها (قلبها) قرار داد چه کم شکر می کنید (۲۴) بگو او کسی است که شما را در زمین آفرید و به او محشور می شوید (۲۵) و می گویند اگر شما راستگوئید این وعده کی است (۲۶) بگو جز این نیست که علم (به آن) نزد خداوند است و جز این نیست که من بیم دهنده‌ای آشکار هستم (۲۷) و چون آن را نزدیک دیدند روی کسانی که کفر ورزیده‌اند زشت (سیاه) شد و (به آنها) گفته می شود این همان کسی است که به او می خواندید (۲۸) (به کفار) بگو آیا دیدید (نیندیشیده‌اید) اگر خداوند مرا و کسانی که با من هستند را هلاک کند، یا به ما رحمت کند آنگاه چه کسی کافران را از عذابی دردناک پناه می دهد (۲۹) بگو او رحمان است به او ایمان آورده‌ایم و بر او توکل کردیم و بزودی خواهید دانست که چه کسی در گمراهی واضحی (بدیهی) است (۳۰) بگو آیا دیدید (نیندیشیده‌اید) اگر آب شما فرو برود آنگاه چه کسی آب را به شما روان می دارد.

جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِنَّ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي غُرُورٍ (۲۱) أَمْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ (۲۲) أَمْ مَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَى أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۲۳) قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ (۲۴) قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (۲۵) وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۲۶) قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ (۲۷) فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدَّعُونَ (۲۸) قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكْنِي اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (۲۹) قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ أَمَّنًا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (۳۰) قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ

۶۸- سوره قلم

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱) ن، سوگند به قلم، و آنچه که می نویسند (۲) تو به نعمت پروردگارت مجنون نیستی (۳) و همانا برای تو البته پاداشی پیوسته (بدون منت) هست (۴) و همانا تو البته بر سجده‌ای عظیم هستی (۵) پس بزودی خواهی دید و خواهند دید (۶) که با کدامیک از شما جنون هست (۷) همانا پروردگار تو او به کسی که از راه او گمراه است داناتر است و او به هدایت شدگان داناتر است (۸) پس از تکذیب کنندگان اطاعت مکن (۹) و دوست دارند که اظهار خلاف کنی که ادهان (اظهار خلاف واقع) کنند (۱۰) و از هر بسیار سوگندخور پست اطاعت مکن (۱۱) بسیار بدزبان سخن چین دو به هم زن (۱۲) بسیار منع کننده بر خوبی تعدی کننده بسیار گناهکار (۱۳) بدرفتار بعد از آن (زبونی‌ها) زنیم (پُر شره، بی اصل) (۱۴) که دارای مال و فرزندان می باشد (۱۵) وقتی که آیات ما برای او تلاوت می شود می گوید افسانه‌های پیشینیان است (۱۶) بزودی او را بر دماغ (بینی) علامت خواهیم گذاشت (۱۷) همانا ما آنها را آزموده‌ایم همانطور که اصحاب باغ را آزمودیم آنوقت که (مالکان آن) قسم یاد کردند که صبحگاهان حتماً میوه آن را می چینند (۱۸) و استثناء نکردند («ان شاء الله» نگفتند) (۱۹) پس (گرما یا سرمای) فراگیری آن را فرا گرفت از سوی پروردگارت و (حال آنکه) آنها خواب بودند (۲۰) پس صبحگاهان مانند زمین درو شده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ (۲) مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ (۳) وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ (۴) وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ (۵) فَسَتَبْصُرُ وَيُبْصِرُونَ (۶) بِأَيِّكُمْ الْمَقْتُولُ (۷) إِنْ رَبِّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (۸) فَلَا تُطْعِ الْمُكَذِبِينَ (۹) وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ (۱۰) وَلَا تُطْعِ كُلَّ حَلَّافٍ مَهِينٍ (۱۱) هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ (۱۲) مَنَاجٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ (۱۳) عَتَلٌ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ (۱۴) أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ (۱۵) إِذَا تَثَلَى عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (۱۶) سَنَسِيحُهُ عَلَى الْخُرُوطِ (۱۷) إِنَّا بَلَوْنَاهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ (۱۸) وَلَا يَسْتَأْذِنُونَ (۱۹) فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِنْ رَبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ

۲۰ فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ۲۱ فَتَنَادُوا مُصْبِحِينَ ۲۲
 أَنْ ائْتُوا عَلَيَّ حَرِيكُمُ إِنَّكُمْ صَارِمِينَ ۲۳
 فَاَنْطَلِقُوا فِي يَوْمِكُمْ هَذَا فَاَنْطَلِقُوا فِي يَوْمِكُمْ هَذَا فَاَنْطَلِقُوا فِي يَوْمِكُمْ هَذَا
 عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ۲۴ وَغَدُوا عَلَيَّ حَرِدٍ قَادِرِينَ ۲۵
 ۲۶ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُونَ ۲۷ بَلْ نَحْنُ
 مَحْرُومُونَ ۲۸ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا
 تُسَبِّحُونَ ۲۹ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۳۰
 فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَيَّ بَعْضٌ يَتَلَاوَمُونَ ۳۱ قَالُوا يَا
 وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۳۲ عَسَى رَبُّنَا أَنْ يُبَدِّلَنَا
 خَيْرًا مِنْهَا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ ۳۳ كَذَلِكَ الْعَذَابُ
 وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ۳۴ إِنَّ
 لِلْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ۳۵ أَفَنَجْعَلُ
 الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ۳۶ مَا لَكُمْ كَيْفَ
 تَحْكُمُونَ ۳۷ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ۳۸ إِنَّ
 لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ۳۹ أَمْ لَكُمْ آيْمَانٌ عَلَيْنَا
 بِالْبَعَةِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ۴۰
 سَلِّمُوا إِلَيْهِمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ ۴۱ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا
 بِشُرَكَائِهِمْ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ۴۲ يَوْمَ يَكْشَفُ
 عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ
 ۴۳ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهُفُهُمْ ذِلَّةً وَقَدْ كَانُوا
 يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ۴۴ فَذَرْنِي وَمَنْ
 يُكَذِّبْ بِهَذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ
 لَا يَعْلَمُونَ ۴۵ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ۴۶ أَمْ
 تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مُثْقَلُونَ ۴۷ أَمْ
 عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ۴۸ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ
 رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ
 مَكْظُومٌ ۴۹ لَوْلَا أَنْ تَدَارَكُهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّي لَكُنَّ
 بِالْعُرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ۵۰ فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ
 الصَّالِحِينَ ۵۱ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 لَيَزِيلُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ
 إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ۵۲ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

(گشته بود) ۱۱ آنگاه صبح کنندگان (در وقت صبح) به همدیگر نداء دادند ۲۲ که اگر چینه‌ده
 کشت خود می‌باشید پس (فردا) صبح حرکت کنید ۲۳ پس (برای چیدن) با شتاب رفتند و
 آنها مخفی می‌کردند (پنهان می‌داشتند) ۲۴ (سفارش می‌کردند) که امروز نباید مسکینی در
 آنجا بر شما داخل شود ۲۵ و بامدادان بر (تصمیم) منع کردن (فقراء مصمم برای چیدن به سوی
 باغ) راه افتادند (در حالی که) نزد خودشان (آن را) مقدر کردند (که مسکینان را منع کنند) ۲۶
 و چون آن را دیدند گفتند همانا ما حتماً گم شده‌ایم ۲۷ بلکه ما محروم شدگانیم ۲۸ اوسط
 (میانجی) آنها گفت آیا به شما نگفتم که چرا تسیح نمی‌کنید ۲۹ گفتند پروردگار ما منزّه است
 همانا ما ظالم بودیم ۳۰ پس بعضی از آنها بر بعضی دیگر رو کردند (در حالی که) یکدیگر را
 ملامت می‌نمودند ۳۱ گفتند: ای وای بر ما همانا ما طغیان کننده بودیم ۳۲ چه بسا پروردگار ما
 که بهتر از آن را به ما بدل دهد همانا ما به سوی پروردگارمان راغب هستیم ۳۳ عذاب (در دنیا)
 این چنین است و البته عذاب آخرت بزرگتر است اگر می‌دانستند ۳۴ همانا برای پرهیزگاران نزد
 پروردگارشان جنت‌های نعيم هست ۳۵ آیا پس مسلمین را مانند مجرمان قرار می‌دهیم ۳۶ شما
 را چه شده که اینگونه (بر خداوند) حکم می‌کنید ۳۷ آیا شما کتابی دارید که از آن درس
 می‌خوانید (فرا می‌گیرید) ۳۸ که در آن برای شما آنچه که اختیار می‌کنید هست ۳۹ یا
 سوگندی بالغه (ثابت باقی) تا روز قیامت علینا (بر زیان ما) دارید؟ همانا آنچه که حکم می‌کنید
 برای خودتان است ۴۰ از آنان سؤال کن کدامیک از آنها آن را (از قرار دادن ما مسلمین
 مانند مجرمان) زعيم (کفیل و ضامن) هستند ۴۱ یا شرکائی (برای خداوند) دارند پس اگر
 صادق می‌باشند باید شرکایشان را بیاورند ۴۲ روزی که از ساق برهنه می‌شود و به سجده
 کردن دعوت می‌شوند و (حال آنکه) آنها توانایی (سجده کردن) ندارند ۴۳ چشمانشان
 خاشع شده ذلت آنها را فرا می‌گیرد و (قبلاً هم) به سجود دعوت می‌شدند و آنها (در آن
 حال در دنیا) سالم بودند ۴۴ پس من و کسانی که به این حدیث (سخن) دروغ می‌بندند را
 واگذار ۴۵ بزودی آنها را از حیثی که نمی‌دانند به تدریج تنزل خواهیم داد و به آنها مهلت
 می‌دهم همانا کید من متین است ۴۶ آیا از آنها اجرتی درخواست می‌کنی که آنها از (بابت
 آن) غرامت سنگین بارند ۴۷ یا غیب نزد آنان است که آنها (آنچه که با آن از تو بی‌نیاز
 می‌شوند و آنچه که به آن حکم می‌کنند را از آن) می‌نویسند ۴۸ پس بر حکم پروردگارت
 صبر کن و مانند صاحب ماهی (یونس) مباش آنوقت که (در بطن ماهی) نداء داد و (در
 حالی که) او غمگین (بود) ۴۹ اگر نعمتی از پروردگارش به او نرسیده بود حتماً به سرزمینی
 لخت (بی آب و علف و درخت و سقف) انداخته می‌شد و (در حالی که) او مذمت شده
 بود ۵۰ پس پروردگارش او را برگزید پس او را از صالحان قرار داد ۵۱ و کسانی که کفر
 ورزیده‌اند نزدیک بود تا تو را با چشمان خود بلغزانند چون ذکر را شنیدند و می‌گویند همانا
 او البته مجنون است ۵۲ و (حال آنکه) او (محمد ص) جز به عنوان ذکر برای عالمیان نیست.

۶۹- سوره حاقه

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آن محقق شدنی ۲ چیست آن محقق شوند؟ ۳ و تو درک نکرده‌ای که محقق شونده چیست ۴ (قوم) ثمود و (قوم) عاد قارعه (کوبنده) را تکذیب کردند ۵ پس اما (قوم) ثمود که با صدای وحشتناک هلاک شدند ۶ و اما (قوم) عاد که با تندباد سرکش هلاک شدند ۷ هفت شب و هشت روز با شومی آن را بر آنها مسخر کرد که قوم (عاد) را در آنجا مانند ریشه‌های نخل توخالی بر زمین فتاده (مرده) می‌بینی ۸ پس آیا از آنها از باقیمانده‌ای (به جا مانده‌ای) می‌بینی؟ ۹ و فرعون و کسان قبل از او و زیرو رو شده‌ها مرتکب خطیئه (خطا کردن با قصد خطا) شدند ۱۰ و (آنها) رسول پروردگارش را عصیان کردند پس آنها را با گرفتنی بس شدید گرفت ۱۱ همانا چون آب (در امت نوح) طغیان کرد ما (پدران) شما را در (کشتی) جاری شده‌ای حمل کردیم ۱۲ تا آن را برای شما به عنوان تذکره قرار دهیم و آن را گوش شنوایانگه دارد ۱۳ و وقتی که نفخه واحده در صور دمیده شود ۱۴ و زمین حمل شود و کوه‌ها پس با خردشدنی یکباره خرد شوند ۱۵ پس واقعه (قیامت) در آنروز واقع می‌شود ۱۶ و آسمان شکافته شود پس آن در آنروز سست می‌شود (رخوت می‌یابد) ۱۷ و در آنروز هشت ملک بر اطراف آن عرش پروردگارت را فوق خود حمل می‌کنند ۱۸ آنروز عرضه می‌شوید (در حالی که) مخفی شده‌ای از شما مخفی نمی‌شود ۱۹ و اما کسی که کتابش به راستش داده شود آنگاه (با خوشحالی) می‌گوید: این کتاب من است، بگیرید بخوانید ۲۰ همانا من گمان (یقین) می‌داشتم که ملاقات کننده حسابم هستم ۲۱ پس او در زندگانی رضایت‌بخش است ۲۲ در جنتی بالاتر ۲۳ که چیدن میوه‌های آن در پائین است ۲۴ بخورید و بیاشامید گوارایتان باد به (سبب) آنچه که در ایام گذشته انجام دادید ۲۵ و اما کسی که کتابش به چپ او داده شود پس می‌گوید ای کاش کتابم به من داده نمی‌شد ۲۶ و نمی‌فهمیدم حسابم چیست ۲۷ ای کاش که (می‌مردم که) آن تمام شده می‌بود ۲۸ مال من مرا بی‌نیاز نکرد ۲۹ تسلط داشتن من از من هلاک (نابود) شد ۳۰ او را بگیرید و او را زنجیر کنید ۳۱ سپس او را در جحیم اندازید ۳۲ سپس در زنجیری که طول آن هفتاد ذراع (واحد طول از آرنج تا نوک انگشت میانی) است پس او را به بند کشید ۳۳ همانا او به خدای عظیم ایمان نیاورد ۳۴ و بر طعام دادن به مسکین ترغیب نمی‌کرد ۳۵ پس امروز در اینجا دلسوزی ندارد ۳۶ و خوراکی غیر از چرک آبه ندارد ۳۷ که آن را جز خاطان (مذنبین که بطور عمد یا خطا گناه می‌کنند) نمی‌خورند ۳۸ پس قسم (ن) می‌خورم به آنچه که می‌بینید ۳۹ و به

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْحَاقَّةُ ۲ مَا الْحَاقَّةُ ۳ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ۴ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالقَارِعَةِ ۵ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ۶ وَأَمَّا عادُ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ۷ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَنَعٌ لِيالٍ ثَمَانِيَةٍ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازٌ مُخْلِ خَاوِيَةٍ ۸ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ۹ وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ بِالْخَاطِئَةِ ۱۰ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخَذَةً رَابِيَةً ۱۱ إِنَّا لَمَّا طَغَى الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ۱۲ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيهَا أذنٌ وَاعِيَةٌ ۱۳ فإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ ۱۴ وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ۱۵ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۱۶ وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ۱۷ وَالْمَلَكُ عَلَى أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَانِيَةٌ ۱۸ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ۱۹ فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَؤُلَاءِ مِثْرُ أُوْتِيَ كِتَابِيَهُ ۲۰ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مَلَأْتُ حِسَابِيَهُ ۲۱ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ۲۲ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۲۳ قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ۲۴ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ۲۵ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهُ ۲۶ وَلَمْ أَدْر مَا حِسَابِيَهُ ۲۷ يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ۲۸ مَا أَعْنَى عَنِّي مَالِيَهُ ۲۹ هَلْكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهُ ۳۰ خُدُوهُ فَعُلُوهُ ۳۱ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ۳۲ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ۳۳ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ۳۴ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۳۵ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ۳۶ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غَسَلِينَ ۳۷ لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ۳۸ فَلَا أُقْسِمُ بِمَا

آنچه که نمی بینید ﴿۴۰﴾ همانا آن البته گفتار رسولی کریم (بزرگوار) است ﴿۴۱﴾ و او در گفتار شاعر نیست چه کم ایمان می آورید ﴿۴۲﴾ و در گفتار به عنوان کاهن نیست چه کم متذکر می شوید ﴿۴۳﴾ (بلکه آن) تنزیل (به تدریج نازل) شده از پروردگار عالمیان است ﴿۴۴﴾ و اگر با بعضی سخنان سخنی را (به دروغ) بر ما می بست (بدعت می نمود) ﴿۴۵﴾ البته او را از (سمت) راست می گرفتیم ﴿۴۶﴾ سپس البته رگ قلب او را قطع می کردیم ﴿۴۷﴾ آنگاه احدی از شما ممانعت کننده از آن نبودید ﴿۴۸﴾ و همانا آن البته یادآوری برای پرهیزکاران است ﴿۴۹﴾ و همانا ما البته می دانیم که از شما (بعضی) تکذیب کنندگانی هستند ﴿۵۰﴾ و البته او (علی (ع)) به عنوان حسرت بر کافران است ﴿۵۱﴾ و همانا او البته حقّ الیقین است ﴿۵۲﴾ پس به (سبب) اسم پروردگار عظیم خود (خدای را) تسبیح کن.

تُبْصِرُونَ ﴿۳۸﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿۳۹﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿۴۰﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿۴۱﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَدَّكَّرُونَ ﴿۴۲﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۳﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ ﴿۴۴﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿۴۵﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿۴۶﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿۴۷﴾ وَإِنَّهُ لَتَذِكْرٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۴۸﴾ وَإِنَّا لَتَعْلَمُونَ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ ﴿۴۹﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿۵۱﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۵۲﴾

۷۰- سوره معارج

به نام خداوند بخشنده مهربان

سؤال کننده‌ای از عذاب واقع شونده‌ای سؤال کرد ﴿۱﴾ برای کافران، دفع کننده‌ای برای آن نیست ﴿۲﴾ از خداوند دارنده معراج‌ها ﴿۳﴾ همانا ملائکه و روح در روزی که مقدار آن پنج هزار سال است به سوی او عروج می کنند ﴿۴﴾ پس با صبر کردنی زیبا صبر کن ﴿۵﴾ همانا آنها آن را دور می بینند ﴿۶﴾ و (حال آنکه) ما آن را قریب می بینیم ﴿۷﴾ روزی که آسمان مانند فلز گداخته شود ﴿۸﴾ و کوه‌ها مانند پشم شوند ﴿۹﴾ و دلسوزی از دلسوزی سؤال نکند ﴿۱۰﴾ به آنان آنها نشان داده (شناسانده) شوند، در آنروز مجرم دوست دارد (آرزو می کند) که (برای رهایی) از عذاب فرزندانش را فدیة دهد ﴿۱۱﴾ و دوستانش و برادرانش ﴿۱۲﴾ و عشیره‌اش که به او پناه می دادند ﴿۱۳﴾ و کسانی که جمیعاً در زمین هستند را، تا او نجات داده شود ﴿۱۴﴾ چنین نیست همانا آن شعله کشیده ﴿۱۵﴾ بسیار برکننده پوست سر است ﴿۱۶﴾ کسی که پشت کرد و روی برگرداند را می خواند ﴿۱۷﴾ و (مال) جمع کرده و (گنج) اندوخته کرده را ﴿۱۸﴾ همانا انسان حریص خلق شده ﴿۱۹﴾ وقتی که شری او را لمس کند بی تابى کننده است ﴿۲۰﴾ و وقتی که خیری او را لمس کند منع کننده است ﴿۲۱﴾ مگر نمازگزاران ﴿۲۲﴾ کسانی که آنان بر نمازشان دائم هستند ﴿۲۳﴾ و کسانی که در اموالشان حقّی معلوم شده ﴿۲۴﴾ برای سائل و محروم هست ﴿۲۵﴾ و کسانی که روز دین (جزا) را تصدیق می کنند ﴿۲۶﴾ و کسانی که آنها از عذاب پروردگارشان بیمناکند ﴿۲۷﴾ زیرا که از عذاب پروردگارشان در امان نتوان بود ﴿۲۸﴾ و کسانی که آنها بر فرج‌هایشان حافظند ﴿۲۹﴾ مگر بر ازواج خود یا آنکه دستانشان مالک شده پس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿۱﴾ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿۲﴾ مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿۳﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿۴﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿۵﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ﴿۶﴾ وَرَأَاهُ قَرِيبًا ﴿۷﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْهَيْبَلِ ﴿۸﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿۹﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿۱۰﴾ يُبْصِرُونَهُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابٍ يَوْمئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿۱۱﴾ وَصَاحِبِيهِ وَأَخِيهِ ﴿۱۲﴾ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ ﴿۱۳﴾ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿۱۴﴾ كَلَّا إِنَّهَا لَأَطْلَى ﴿۱۵﴾ نَزَاعَةً لِّلشَّوْىِ ﴿۱۶﴾ تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ﴿۱۷﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَى ﴿۱۸﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿۱۹﴾ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿۲۰﴾ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿۲۱﴾ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿۲۲﴾ الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿۲۳﴾ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿۲۴﴾ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿۲۵﴾ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿۲۶﴾ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿۲۷﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿۲۸﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿۲۹﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ

همانا آنها غیر سرزنش شوندگان هستند ﴿۳۱﴾ و کسانی که ورای آن را طلب کرده‌اند پس آنان همان تعدی کنندگانند ﴿۳۲﴾ و کسانی که آنها بر اماناتشان و عهدشان رعایت کننده‌اند ﴿۳۳﴾ و کسانی که آنها به شهادتشان ایستادگانند ﴿۳۴﴾ و کسانی که بر نمازشان محافظت می‌کنند ﴿۳۵﴾ آنان در جنت‌ها گرامی شده هستند ﴿۳۶﴾ پس کسانی که کفر ورزیده‌اند را چه شده که رو به سوی تو شتاب کننده‌اند ﴿۳۷﴾ گروه گروه از راست و از چپ ﴿۳۸﴾ آیا هر شخصی از آنها طمع دارد که در جنت نعیم داخل شود ﴿۳۹﴾ این چنین نیست، همانا ما آنها را از آنچه که می‌دانند خلق کردیم ﴿۴۰﴾ پس قسم ﴿۴۱﴾ می‌خورم به پروردگار مشرق‌ها و مغرب‌ها ﴿۴۲﴾ همانا ما البته قادریم بر اینکه (آنان را) به بهتر از آنها تبدیل کنیم و ما مغلوب (شکست خورده) نیستیم ﴿۴۳﴾ پس آنها را واگذار که فرو روند و بازی کنند تا آنکه روزی را که وعده داده می‌شوند ملاقات کنند ﴿۴۴﴾ روزی که از گورها شتابان خارج می‌شوند مانند اینکه آنها به سوی نُصُب (نصب شده‌ها، هر آنچه که به غیر خداوند عبادت شود) شتاب می‌کنند ﴿۴۵﴾ در آن روزی که وعده داده شده بودند چشمانشان ترسیده است که ذلت آنها را می‌پوشاند.

أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿۳۱﴾ فَمَنْ ابْتغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿۳۳﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿۳۴﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿۳۵﴾ أُولَٰئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿۳۶﴾ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿۳۷﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشَّمَالِ عَزِيزِينَ ﴿۳۸﴾ أَيُطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿۳۹﴾ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿۴۰﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿۴۱﴾ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوبِينَ ﴿۴۲﴾ فَذَرْنَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿۴۳﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَانَتْهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿۴۴﴾ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهُفُهُمْ ذَّلَّةُ ذَلِكَ الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ

۷۱- سوره نوح

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ همانا ما نوح را به سوی قومش فرستادیم که قومت را انداز کن قبل از اینکه عذابی دردناک به آنها بیاید ﴿۲﴾ گفت ای قوم من، همانا من برای شما بیم دهنده‌ای واضح هستم ﴿۳﴾ که خداوند را بندگی کنید و از او پروا کنید و از من اطاعت کنید ﴿۴﴾ تا از گناهان شما برای شما بیامرزد و شما را تا مدت معین (آخر مدت اعمار شما) به تأخیر بیندازد همانا وقتی که اجل خداوند بیاید به تأخیر انداخته نمی‌شود کاش که می‌دانستید ﴿۵﴾ گفت پروردگار من همانا من قوم را شب و روز دعوت کردم ﴿۶﴾ و دعوت من به آنها جز فرار نیفزود ﴿۷﴾ و همانا من هرگاه آنها را دعوت کردم تا برای آنها بیامرزی انگشتان خویش را در گوش‌هایشان قرار دادم و لباس‌هایشان را پرده کردند (تا مبادا مرا ببینند) و (بر امتناع کردن) اصرار ورزیدند و با استکباری (بزرگ) استکبار ورزیدند ﴿۸﴾ سپس همانا من آنها را آشکارا (با صدای رسا) دعوت کردم ﴿۹﴾ سپس (دعوتم را) برای آنها علنی کردم و با پنهان کردن برای (بعضی از) آنها پنهان کردم ﴿۱۰﴾ و گفتم از پروردگارتان طلب آموزش کنید همانا او بسیار آمرزنده می‌باشد ﴿۱۱﴾ تا (ابر) آسمان را با

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲﴾ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۳﴾ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا أَوْطَاعِيكُمْ ﴿۴﴾ وَيُخَرِّجْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّىٰ إِنْ أَجَلَ اللَّهُ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۵﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿۶﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿۷﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَعْصَمُوا ثُمَّ جَاءَهُمْ دَعْوَتُهُمْ جِهَارًا ﴿۸﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿۹﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾ يُرْسِلُ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿۱۱﴾ وَيُمِدُّكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلُ لَكُمْ

بارشی زیاد (پر برکت) بر شما بفرستد ﴿۱۲﴾ و به شما با اموال و فرزندان مدد کند و برای شما باغ‌هایی قرار دهد و برای شما نه‌هایی قرار دهد ﴿۱۳﴾ شما را چه شده که به شکوه (جلال و عظمت) خداوند امید ندارید ﴿۱۴﴾ و (حال آنکه) شما را در مراحل (حالات مختلف) خلق کرد ﴿۱۵﴾ آیا ندیدید که خداوند چگونه هفت آسمان را طبقه طبقه خلق کرده ﴿۱۶﴾ و ماه را، در آنها نوری قرار داده و خورشید را به عنوان چراغ قرار داده ﴿۱۷﴾ و خداوند شما را همانند نبات از زمین رویاند ﴿۱۸﴾ سپس شما را در آن باز می‌گرداند و شما را با اخراج کردنی خارج می‌کند ﴿۱۹﴾ و خداوند برای شما زمین را گسترده قرار داد ﴿۲۰﴾ تا از راه‌های فراخ آن عبور کنید ﴿۲۱﴾ نوح گفت (ای) پروردگار من همانا آنها مرا عصیان کردند و از کسی تبعیت کردند که مال او و فرزند او جز خسارت به او نیفزوده ﴿۲۲﴾ و با مکرری بزرگ مکر کردند ﴿۲۳﴾ و (فیمابین خود) گفتند خدایان خود را هرگز رها نکنید و ودّ و نه سواع و نه یغوث و یعوق و نسر را هرگز رها نکنید ﴿۲۴﴾ و بسیاری را گمراه کردند و به ستمکاران جز گمراهی می‌فزا ﴿۲۵﴾ به خاطر خطاهایشان غرق شدند و در آتش داخل شدند و برای خود غیر خداوند یاری کننده‌ای نیافتند ﴿۲۶﴾ و نوح گفت: پروردگار من از کافران ساکنی بر زمین (باقی) مگذار ﴿۲۷﴾ همانا تو اگر آنها را رها کنی بندگانت را گمراه می‌کنند و جز فاجر کفّار (بسیار ناسپاس) نمی‌زایند ﴿۲۸﴾ پروردگار من مرا و والدینم و کسی که با عنوان مؤمن به خانه من داخل شد و مؤمنان و مؤمنات را پیامرز و جز هلاکت به ستمکاران می‌فزا.

جَنَاتٍ وَيَجْعَلُ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿۱۳﴾ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿۱۴﴾ وَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ أَطْوَارًا ﴿۱۵﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا ﴿۱۶﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا ﴿۱۷﴾ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿۱۸﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿۱۹﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿۲۰﴾ لِيَتَسَلَّكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿۲۱﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْني وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿۲۲﴾ وَمَكْرُوهًا مَكْرًا كَبِيرًا ﴿۲۳﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَئُوثًا وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿۲۴﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿۲۵﴾ مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿۲۶﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَي الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿۲۷﴾ إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا قَاجِرًا كَفَّارًا ﴿۲۸﴾ رَبِّ اغْصِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

۷۲- سوره جن

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ بگو به من وحی شد که گروهی از جن گوش فرا داده‌اند و گفته‌اند همانا ما قرآن عجیبی شنیده‌ایم ﴿۲﴾ که به رشد هدایت می‌کند و به او ایمان آوردیم و هرگز احدی را با پروردگارمان شریک نخواهیم آورد ﴿۳﴾ و اینکه او تعالی پروردگار والای ما همسر و نه فرزندی نگرفته ﴿۴﴾ و اینکه سفیه ما به گزاف بر خداوند می‌گفت ﴿۵﴾ و اینکه ما گمان می‌کردیم که انسان و جن هرگز بر خداوند دروغ نخواهند بست ﴿۶﴾ و اینکه اشخاصی از انس به اشخاصی از جن پناه می‌برند و حجاب (گمراهی) را برای آنها زیاد نمودند ﴿۷﴾ و اینکه آنها همانطور که شما گمان کردید گمان می‌کردند که خداوند هرگز احدی را بر نخواهد انگیخت (یا نخواهد فرستاد) ﴿۸﴾ و اینکه ما آسمان را لمس کردیم (به

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ قُلْ أُوْحِي إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿۲﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿۳﴾ وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿۴﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَفُولُ سَفِيهًا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿۵﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿۶﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿۷﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ

آن نزدیک شدیم) و آن را شدیداً پُر شده از نگهبانان قوی و شهاب‌ها یافتیم ﴿۸﴾ و اینکه ما برای شنود در آن محل‌های نشستن می‌نشستیم پس کسی که الآن گوش فرا بدهد شهابی مترصد بر خود می‌یابد ﴿۹﴾ و اینکه ما نمی‌دانیم که آیا در زمین (نسبت) به کسانی شری اراده شده یا پروردگارشان صلاحی را برای آنان خواسته است ﴿۱۰﴾ و اینکه از میان ما (گروهی) صالحانی هستند و (گروهی) از ما غیر آن هستند، ما دارای راه‌های مختلف می‌باشیم ﴿۱۱﴾ و اینکه ما گمان کردیم (دانستیم) که (هر جایی که در آن باشیم) هرگز خداوند را در زمین عاجز نخواهیم کرد و هرگز با فرار کردن او را عاجز نخواهیم کرد ﴿۱۲﴾ و اینکه ما هنگامی که هدایت را شنیدیم به او ایمان آوردیم و هر کس به پروردگارش ایمان آورد پس از کاستی و نه از فرو پوشیدنی نمی‌ترسد ﴿۱۳﴾ و اینکه از میان ما مسلمینی و از ما بیدادگرانی (خارج شده از حق) هستند و کسانی که اسلام آورده‌اند همانا آنان قصد هدایت کرده‌اند ﴿۱۴﴾ و اما بیدادگران پس هیزم برای جهنم می‌باشند ﴿۱۵﴾ و اگر بر طریق استقامت و رزند حتماً آبی فراوان به آنها می‌نوشانیم ﴿۱۶﴾ تا آنها را در آن بیازماییم و هر کس از ذکر پروردگارش روی گرداند او را در عذابی مشقت آور می‌کند ﴿۱۷﴾ و اینکه مساجد برای خداوند است پس احدی را با خداوند (در آنها) بخوانید ﴿۱۸﴾ و اینکه چون عبد الله (محمد ص) ایستاد که او را بخواند (عبادت کند) نزدیک بود که بر او ازدحام کنند ﴿۱۹﴾ بگو جز این نیست که پروردگارم را می‌خوانم و احدی را با او شریک نمی‌کنم ﴿۲۰﴾ بگو همانا من مالک ضرری و نه هدایتی برای شما نیستم ﴿۲۱﴾ بگو همانا هرگز احدی مرا از خداوند پناه نخواهد داد و غیر از او هرگز پناهی نخواهیم یافت ﴿۲۲﴾ (بر عهده من) جز رساندن از خداوند و رسالات او نیست و کسی که خداوند و رسولش را نافرمانی کند پس همانا آتش جهنم برای او است در آن به ابد ماندگار است ﴿۲۳﴾ تا آنگاه که آنچه که وعده داده می‌شوند را ببینند آنگاه خواهند دانست چه کسی از لحاظ یاور ضعیف‌تر و از لحاظ عدد کمتر است ﴿۲۴﴾ بگو که نمی‌دانم که آیا آنچه که (به آن) وعده داده می‌شوید نزدیک است یا پروردگارم برای آن مدتی قرار می‌دهد ﴿۲۵﴾ عالم (به عالم) غیب است و غیب خود را بر احدی ظاهر نمی‌کند ﴿۲۶﴾ مگر بر رسولی که مورد رضایت باشد زیرا از بین دو دست (جلو) او و از پشت او مراقیبی را داخل می‌کند ﴿۲۷﴾ تا (خداوند) بداند که رسالات پروردگارش را ابلاغ کرده‌اند و به آنچه که نزد آنها است احاطه دارد و هر چیزی را به عدد (آن) احصاء (شمارش) کرده است.

يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿۸﴾ وَأَنَا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلْتَتٍ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا ﴿۹﴾ وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شَهَابًا رَصَدًا ﴿۱۰﴾ وَأَنَا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدُ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿۱۱﴾ وَأَنَا مِنْ الصَّالِحِينَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا ﴿۱۲﴾ وَأَنَا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿۱۳﴾ وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَى آمَنَّا بِهِ فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿۱۴﴾ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿۱۵﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿۱۶﴾ وَأَنْ لَوْ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَاهُمْ مَاءً غَدَقًا ﴿۱۷﴾ لِنُقَاتِلَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿۱۸﴾ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿۱۹﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿۲۰﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿۲۱﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿۲۲﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿۲۳﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا ﴿۲۴﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضَعُفٌ نَاصِرًا وَقُلْ عَدَدًا ﴿۲۵﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِي أَقْرَبُ مَا تُوَعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿۲۶﴾ عَالِمِ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿۲۷﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿۲۸﴾ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَخْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا

۷۳- سوره مزمل

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای لحاف به خود پیچیده ۲ شب برخیز (بیدار باش) جز اندکی (از شب) ۳ نصف آن را یا از (نصف) آن اندکی را کم کن ۴ یا (اندکی) بر آن اضافه کن و قرآن را به تائی بخوان ۵ همانا ما گفتاری سنگین را بر تو القاء خواهیم کرد ۶ همانا برخاستن در شب، آن از جهت فشار شدیدتر و از جهت گفتار معتدل تر است ۷ همانا تو در روز، فراغتی (جای خالی) طولانی داری ۸ و اسم پروردگارت را ذکر کن و بپر (با انقطاع از خلق) به سوی او بریدی ۹ پروردگار مشرق و مغرب جز او خدایی نیست ۱۰ پس او را به عنوان وکیل بگیر و بر آنچه که می گویند صبر کن و از آنها با جدا شدنی زیبا جدا شو ۱۱ و مرا با تکذیب کنندگان و گذار، نعمت داران (متنعم) را، و به آنها اندکی مهلت بده ۱۲ که زنجیرها و جحیم نزد ما است ۱۳ و طعامی غصه دار و عذابی دردناک ۱۴ روزی که زمین و کوهها بلرزند و کوهها مانند تپه های شن و ماسه شوند ۱۵ همانا به سوی شما رسولی شاهد (که در روز قیامت شهادت دهد) بر شما فرستادیم همانطور که نزد فرعون رسولی فرستادیم ۱۶ و فرعون رسول را نافرمانی کرد پس او را با گرفتنی شدید گرفتیم ۱۷ اگر کفر بورزید پس چگونه از روزی که کودکان را پیر قرار می دهد پرهیز می کنید ۱۸ آسمان با آن شکافته می شود و عده او انجام شده می باشد ۱۹ همانا این به عنوان یادآوری است پس هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش (در ولایت) اتخاذ می کند ۲۰ همانا پروردگار تو می داند که تو کمتر از دو سوم شب را بلند می شوی و نصف آن و ثلث آن را (بلند می شوی) و گروهی از کسانی که با تو هستند (نیز همینطور) و خداوند است که شب و روز را اندازه می کند می داند که هرگز آن را نخواهید شمرد پس بر شما توبه (التفات) کرد پس آنچه که میسر می شود از قرآن قرائت کنید می داند که بزودی (از میان شما) بعضی مریض خواهند شد (که بر شبخیزی قدرت ندارند) و دیگران (بعضی دیگر به سفر) در زمین خواهند زد تا از فضل (صوری) خداوند طلب کنند و دیگران (بعضی دیگر) در راه خدا خواهند جنگید، پس آنچه که میسر است از آن قرائت کنید و نماز را بپا دارید و زکات را بدهید و به خداوند به عنوان قرضی نیکو قرض بدهید و آنچه از خیر که برای خودتان پیش می فرستید آن را نزد خداوند می یابید آن به لحاظ پاداش بهتر و بزرگتر است و از خداوند طلب آمرزش نمائید همانا خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ۲ قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ۳ نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ۴ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ۵ إِنَّا سَأَلْنَا عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ۶ إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلًا ۷ إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ۸ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ۹ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ۱۰ وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ۱۱ وَذُرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أَولِي النَّعْمَةِ وَمَهَلْهُمْ قَلِيلًا ۱۲ إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ۱۳ وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ۱۴ يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَهِيلاً ۱۵ إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ۱۶ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلاً ۱۷ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ۱۸ السَّمَاءُ مُنْفَطِرٌ بِهِ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ۱۹ إِنَّ هَذِهِ تَذْكَرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ۲۰ إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَةٌ مِنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ أَنْ لَنْ تُحْصَوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَلَقُرْؤُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِمَ أَنْ سَيَكُونُ مِنْكُمْ مَرْضَىٰ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَآخَرُونَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَقُرْؤُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ نَجِّدْهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمُ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

۷۴- سوره مدثر

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ای جامه بر خود بپجیده ۲ برخیز و انذار کن ۳ و (لکن) پروردگارت را پس بزرگ بدار ۴ و جامهات را پس پاک کن ۵ و از پلیدی پس دوری کن ۶ و منت مگذار که افزون طلبی ۷ و برای پروردگارت پس (بر سختی تکالیف و سنگینی نبوت) صبر کن ۸ پس وقتی که در شیور دمیده شود ۹ پس آنروز روز سختی است ۱۰ بر کافران، نه آسان ۱۱ مرا با کسی که به تنهایی خلق کردم واگذار ۱۲ و برای او مالی گسترده قرار دادم ۱۳ و پسرانی به عنوان شهود (حاضر با او) ۱۴ و آماده کردم برای او آماده کردنی ۱۵ سپس طمع می کند که بیفزایم ۱۶ چنین نیست همانا او نسبت به آیات ما ستیزه جو بود ۱۷ بزودی او را وادار به بالا رفتن خواهیم کرد ۱۸ همانا او فکر کرد و سنجید ۱۹ پس کشته باد چگونه سنجید ۲۰ سپس کشته باد چگونه سنجید ۲۱ سپس نظر (فکر) کرد ۲۲ سپس ترش کرد و چهره درهم کشید ۲۳ سپس پشت کرد و استکبار ورزید ۲۴ پس گفت که این که نقل می کند (روایت می کند) جز جادویی نیست ۲۵ این جز قول بشر نیست ۲۶ او را در آتش خواهیم سوزاند ۲۷ و تو چه دانی آتش چیست ۲۸ (چیزی را) باقی نمی گذارد و رها نمی کند ۲۹ بسیار دگرگون کننده است بر پوست ۳۰ بر آن نوزده ۳۱ و ما اصحاب آتش را جز ملائکه ای قرار ندادیم و تعداد آنها را جز به جهت آزمایش برای کسانی که کفر ورزیده اند قرار ندادیم تا کسانی که کتاب داده شده اند طلب یقین کنند و کسانی که ایمان آورده اند ایمان را افزایش دهند و کسانی که کتاب داده شده اند و مؤمنین تردید نکنند و تا کسانی که در قلوبشان مرض هست و کافران بگویند خداوند با این به عنوان مثال چه اراده کرده است این چنین خداوند کسی که بخواهد را گمراه می کند و کسی که بخواهد را هدایت می کند و لشکریان پروردگارت را جز او (کسی) نمی داند و این مگر به عنوان یادآوری برای بشر نیست ۳۲ چنین نیست، سوگند به ماه ۳۳ و سوگند به شب آنوقت که پشت می کند ۳۴ و قسم به صبح وقتی که روی می نمایاند ۳۵ همانا آن (ولایت) البته یکی از بزرگترین (آیات) ۳۶ به عنوان انذار کننده بر بشر است ۳۷ بر کسی از شما که بخواهد که تقدّم جوید یا تأخیر کند ۳۸ هر نفسی در گرو آنچه است که کسب کرده ۳۹ مگر اصحاب راست ۴۰ در جنّت ها از همدیگر سؤال می کنند ۴۱ از مجرمان ۴۲ چه شما را در سقر داخل کرد ۴۳ می گویند از نماز گزاران نبودیم ۴۴ و ما مسکین را اطعام نکردیم ۴۵ و (در آیات به ردّ و قدح و طعن و استهزاء) با فرو روندگان فرو می رفتیم ۴۶ و روز دین را تکذیب می کردیم ۴۷ تا آنکه یقین به ما آمد ۴۸ آنگاه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۲ قُمْ فَأَنْذِرْ ۳ وَرَبِّكَ فَكَبِّرْ ۴ وَيَا بَابَكَ فَفُطِّرْ ۵ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۶ وَلَا تَمُنْ بِتَسْتَكْبِرُ ۷ وَرَبِّكَ فَاصْبِرْ ۸ فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ۹ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ۱۰ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ۱۱ ذُرِّي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ۱۲ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ۱۳ وَبَنِينَ شُهودًا ۱۴ وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ۱۵ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ۱۶ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ۱۷ سَأُرْهِقُهُ صَعُودًا ۱۸ إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ۱۹ فَقَتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۲۰ ثُمَّ قَتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۲۱ ثُمَّ تَنَظَّرَ ۲۲ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ۲۳ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ۲۴ فَكَانَ إِذْ هَذَا إِلَّا سِخْرًا يُوَفَّرُ ۲۵ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ۲۶ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ۲۷ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرٌ ۲۸ لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ۲۹ لَوَاحِئُهُ لِلْبَشَرِ ۳۰ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ۳۱ وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ۳۲ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۳۳ وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ۳۴ وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ۳۵ إِنَّهَا لِأَحْدَى الْكُوبِ ۳۶ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ۳۷ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ۳۸ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهينَةٌ ۳۹ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ۴۰ فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ۴۱ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ۴۲ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ۴۳ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ۴۴ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمِ الْمَسْكِينِ ۴۵ وَكُنَّا نَحْوُ مَعَ الْخَائِضِينَ ۴۶ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ۴۷ حَتَّى أَتَانَا الْيَقِينُ ۴۸ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ

الشَّافِعِينَ ﴿۴۹﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿۵۰﴾
 كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ﴿۵۱﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿۵۲﴾
 بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا
 مُنْتَشِرَةً ﴿۵۳﴾ كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿۵۴﴾ كَلَّا إِنَّهُ
 تَذْكَرٌ ﴿۵۵﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿۵۶﴾ وَمَا يَذْكَرُونَ إِلَّا
 أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَى وَأَهْلُ الْمَعْرِفَةِ

شفاعتِ شفاعت کنندگان به آنها نفع نمی‌رساند ﴿۴۹﴾ پس آنها را چه شده که از (این) یادآوری (ولایت) اعراض کننده‌اند ﴿۵۰﴾ مانند اینکه آنها خرابی رم کننده هستند ﴿۵۱﴾ که از شیری فرار کرده‌اند ﴿۵۲﴾ بلکه هر کدام از آنها می‌خواهد که نامه‌ای گشوده شده به او داده شود ﴿۵۳﴾ چنین نیست بلکه از آخرت ترسان نمی‌شوند ﴿۵۴﴾ چنین نیست همانا این به عنوان یادآوری است ﴿۵۵﴾ پس کسی که بخواهد از آن پند می‌گیرد ﴿۵۶﴾ و پند نمی‌گیرند مگر آنکه خداوند بخواهد، او اهل (سزاوار) پروا (از او) و اهل آمرزش است.

۷۵- سوره قیامت

به نام خداوند بخشنده مهربان

﴿۱﴾ سوگند (ن) می‌خورم به روز قیامت ﴿۲﴾ و سوگند (ن) می‌خورم به نفس ملامتگر ﴿۳﴾ آیا انسان می‌پندارد که هرگز استخوان‌های او را جمع نخواهیم کرد ﴿۴﴾ آری (در حالی که) بر منظم کردن انگشتانش قدرت داریم ﴿۵﴾ بلکه انسان می‌خواهد تا در (امور) آینده‌اش فجور کند ﴿۶﴾ می‌پرسد روز قیامت کی است؟ ﴿۷﴾ آن آنوقت است که چشم خیره شود ﴿۸﴾ و ماه خسوف کند ﴿۹﴾ و خورشید و ماه جمع شوند ﴿۱۰﴾ در آنروز انسان می‌گوید محلّ فرار کجاست ﴿۱۱﴾ چنین (مفرّی) نیست، پناهگاهی نیست ﴿۱۲﴾ در آنروز مستقرّ (محلّ استقرار یافتن) فقط پروردگار (مضاف) تو است ﴿۱۳﴾ در آنروز به انسان به آنچه که پیش انداخته و عقب انداخته خبر داده می‌شود ﴿۱۴﴾ بلکه انسان بر نفس خود بصیر است ﴿۱۵﴾ و اگرچه عذر تراشی‌هایش را در اندازد ﴿۱۶﴾ زیانت را به آن حرکت مده تا به آن عجله کنی ﴿۱۷﴾ همانا جمع کردن آن و خواندنش بر ما است ﴿۱۸﴾ و وقتی که آن را قرائت می‌کنیم آنگاه از قرائت آن تبعیت کن ﴿۱۹﴾ سپس همانا بیان آن بر (عهده) ما است ﴿۲۰﴾ چنین نیست بلکه (دنیای) زودگذر را دوست می‌دارید ﴿۲۱﴾ و آخرت را رها می‌کنید ﴿۲۲﴾ در آنروز وجه‌هایی شاداب ﴿۲۳﴾ نظر کننده به پروردگارشان هستند ﴿۲۴﴾ و در آنروز روی‌هایی در هم کشیده ﴿۲۵﴾ گمان می‌برد که با آن (ستون) فقرات شکسته می‌شود ﴿۲۶﴾ چنین نیست وقتی که (نفس) به ترقوه‌ها برسد ﴿۲۷﴾ و گفته شود: چه کسی ناجی است؟ ﴿۲۸﴾ و گمان می‌کند که آن فراق (از دنیا) است ﴿۲۹﴾ و ساق (پا) به ساق (پا) می‌پیچد ﴿۳۰﴾ در آنروز به سوی پروردگارت رانده می‌شود ﴿۳۱﴾ و تصدیق نکرد و درود نگفت ﴿۳۲﴾ و لکن تکذیب کرد و روی گرداند ﴿۳۳﴾ سپس (در حالی که) تکبر می‌کرد به سوی اهل خویش رفت ﴿۳۴﴾ وای بر تو وای ﴿۳۵﴾ سپس وای بر تو وای ﴿۳۶﴾ آیا انسان می‌پندارد که بیهوده رها می‌شود ﴿۳۷﴾ آیا نطفه‌ای از منی نبود که ریخته شد ﴿۳۸﴾ سپس خون بسته‌ای شد که خلق کرد و ایستاند ﴿۳۹﴾ سپس از او دو زوج (جنس) مذکر و مؤنث قرار داد ﴿۴۰﴾ آیا آن قادر نیست بر اینکه مردگان را زنده کند؟! ﴿۴۱﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿۱﴾ لَا أَقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿۲﴾ وَلَا أَقْسِمُ بِالنَّفْسِ
 اللَّوَامَةِ ﴿۳﴾ أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿۴﴾
 بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿۵﴾ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ ﴿۶﴾
 فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿۷﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿۸﴾ وَجُمِعَ
 الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿۹﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرُ
 ﴿۱۱﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿۱۲﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿۱۳﴾
 يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿۱۴﴾ بَلِ الْإِنْسَانُ
 عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿۱۵﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿۱۶﴾ لَا تُحْرَكُ
 بِهِ لِسَانُكَ لِعَجَلٍ بِهِ ﴿۱۷﴾ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿۱۸﴾
 فَإِذَا قَرَأَهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿۱۹﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿۲۰﴾ كَلَّا
 بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿۲۱﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿۲۲﴾ وَجُوهُ
 يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ ﴿۲۳﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ﴿۲۴﴾ وَوُجُوهُ يَوْمَئِذٍ
 بَاسِرَةٌ ﴿۲۵﴾ تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿۲۶﴾ كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ
 التَّرَاقِي ﴿۲۷﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿۲۸﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿۲۹﴾
 وَالتَّقَاتِ السَّاقِ بِالْسَّاقِ ﴿۳۰﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿۳۱﴾
 ﴿۳۲﴾ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿۳۳﴾ وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿۳۴﴾
 ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿۳۵﴾ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿۳۶﴾
 ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿۳۷﴾ أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ
 سُدًى ﴿۳۸﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ يُُمْتَىٰ ﴿۳۹﴾ ثُمَّ كَانَ
 عَاقِلَةً فَلَخَقَ فَسَوَىٰ ﴿۴۰﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿۴۱﴾ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ

۷۶- سوره دهر

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ آیا بر انسان مدتی از زمان گذشت (بلی گذشت) که هنوز چیزی (در خلق کردن) به عنوان مذکور نبود ۲ همانا ما انسان را از نطفه امشاج (مخلوط دو چیز) خلق کردیم آن را ابتلاء (خالص) می کنیم پس او را شنوا و بینا قرار دادیم ۳ همانا ما راه را به او نشان دادیم یا شاکر است و یا بسیار کفران کننده (ناسپاس) است ۴ همانا ما برای کافران زنجیرها و غل‌هایی (طوق‌هایی) و شعله‌ای آماده کرده‌ایم ۵ همانا نیکان از باده‌ای می نوشند که مزاج آن کافوری می باشد ۶ از چشمه‌ای بندگان خداوند از آن می نوشند که با جاری ساختنی (عظیم) آن را جاری می کنند ۷ به نذر (خود) وفا می کنند و از روزی که شر آن پراکنده (متفرق) می باشد خوف دارند ۸ و خوراک را به خاطر حبّ به او به مسکین و یتیم و اسیر اطعام می کنند ۹ جز این نیست که شما را لوجه الله اطعام می کنیم، از شما پاداش و نه سپاسی نمی خواهیم ۱۰ همانا ما از پروردگاران از روزی عبوس (که وجوه در آن اخمو می شوند) به شدت کربه خوف داریم ۱۱ پس خداوند آنها را از شر آن روز حفظ کرد و به آنها شادایی و خوشحالی اعطاء نمود ۱۲ و به آنها به (سبب) آنچه که صبر کردند جنت و حریری را پاداش داد ۱۳ (در حالی که) در آنجا بر اریکه‌ها (تخت‌ها) تکیه زنده‌اند که نه آفتاب (گرما) در آن می بینند و نه سرما ۱۴ و سایه‌های (سایبان‌های) آن بر آنان پایین است و چیدنی هایش (برای چیدن) به نحو سهل رام شده ۱۵ و در ظرف‌هایی از نقره و تُنگ‌هایی که بلور می باشد بر دور آنان گردانده می شود ۱۶ از بلور از نقره که آنها را به اندازه مهیا کرده‌اند ۱۷ و در آنجا با باده‌ای نوشانده می شوند که مزاج آن زنجیلی است ۱۸ در آنجا چشمه‌ای هست که سلسیل نامیده می شود ۱۹ و بر دور آنها غلامانی همواره می چرخند وقتی که آنها را بینی می پنداری که آنها مرورایدی پراکنده شده هستند ۲۰ و وقتی که (چیزی) را آنجا (در جنت) بینی نعمت‌ها و مُلکی بزرگ (جداً وسیعی) را می بینی ۲۱ بر بالاتنه آنها جامه‌های حریر نازک سبز و دیبای کلفت است و با دستبندهایی از نقره زینت داده شده‌اند و پروردگارشان به آنان شرابی طهور می نوشاند ۲۲ همانا این به عنوان پاداش برای شما می باشد و کوشش شما مورد سپاس می باشد ۲۳ همانا ما قرآن را با تزییل (نازل کردن تدریجی) بر تو نازل کردیم ۲۴ پس بر حکم پروردگارت صبر کن و از آنها از گناهکاران (عاصی بر تو) یا کافران (ساتر بر ولایت علی (ع) یا ساتر بر نبوت) اطاعت مکن ۲۵ و اسم ربّ خود را ذکر کن در بامدادان و شامگاهان ۲۶ و از شب پس بر او سجده کن و او را در (قسمتی) طویل (از) شب تسبیح کن ۲۷ همانا اینان عاجل (حاضر، دنیا) را دوست دارند و روز سنگینی را به ورای (مُقبل) خود رها می کنند ۲۸ ما آنان را خلق کردیم و پیوندهایشان را محکم نمودیم و وقتی که بخواهیم (با) بردن آنها و جانشین قرار دادن اولادشان) با تبدیلی (آنها را) به امثال آنان تبدیل کنیم ۲۹ همانا

۱ هَلْ أُنِى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَذْكُورًا ۲ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ۳ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ۴ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَ وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ۵ إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ۶ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ۷ يُوفُونَ بِالْأَنْدَرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ۸ وَيُطْعَمُونَ الصَّامَ عَلَى حَبِّهِ مَسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ۹ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لُوجَةَ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا ۱۰ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَطَطِيرًا ۱۱ فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ۱۲ وَجَزَّاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ۱۳ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا ۱۴ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ أَلْفُوفُهَا تَدْلِيلًا ۱۵ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآيَاتِهِ مِنْ فَضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ۱۶ قَوَارِيرَ مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ۱۷ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ۱۸ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا ۱۹ وَيُطَوَّفُ عَلَيْهِمْ ولَدَانٌ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَمْشُورًا ۲۰ وَإِذَا رَأَيْتَ نَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ۲۱ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٌ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَّاهُمْ رُبَّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ۲۲ إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ مَشْكُورًا ۲۳ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ۲۴ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَطِعْ مِنْهُمْ آيْمًا أَوْ كَهُورًا ۲۵ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ۲۶ وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ۲۷ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُجِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ۲۸ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا أَمْثَالَهُمْ تَبْدِيلًا ۲۹ إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ

این تذکری است پس کسی که بخواهد راهی به سوی پروردگارش اتخاذ می کند (۳۰) و (لکن) نمی خواهید، مگر آنکه خداوند بخواهد که خداوند دانا و حکیم می باشد (۳۱) کسی که بخواهد را در رحمت خود داخل می کند و ستمگران، برای آنها عذابی دردناک آماده کرده است.

فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٣٠﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣١﴾ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

۷۷- سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱) قسم به فرستادگان پیایی (۲) و طوفان‌های شدید (۳) و سوگند به نشر کنندگان به جهت نشر کردن (۴) پس جدا کنندگان به جهت جدا کردن (۵) پس القاء کنندگان ذکر (۶) از جهت عذر خواستن یا از جهت انذار کردن (۷) همانا آنچه که (به آن) وعده داده می شوید البته واقع می شود (۸) و وقتی که ستاره‌ها طمس (محق، محو) شوند (۹) و وقتی که آسمان شکافته شود (۱۰) و وقتی که کوه‌ها فرو ریخته شوند (۱۱) و وقتی که رسولان تعیین وقت شوند (۱۲) برای کدام روز به تأخیر انداخته شده؟ (۱۳) برای روز فصل (معین شده) (۱۴) و تو چه می دانی روز فصل چیست (۱۵) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۱۶) آیا پیشینیان را هلاک نکردیم (۱۷) سپس حاضرین (آیندگان) آنها (از مجرمان) را پی می گیریم (۱۸) این چنین به مجرمان انجام می دهیم (۱۹) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۲۰) آیا شما را از آبی پست خلق نکردیم (۲۱) پس آن را در قرارگاهی منزلت‌دار قرار دادیم (۲۲) تا اندازه‌ای معلوم (۲۳) سپس او را درست کردیم همانا بهترین توانایان هستیم (۲۴) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۲۵) آیا زمین را به حالت جایگاه قرار ندادیم (۲۶) (برای) زنده‌ها و مرده‌ها (۲۷) و در آن کوه‌هایی بلند قرار دادیم و به شما آب گوارائی نوشاندیم (۲۸) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۲۹) رهسپار شوید به آنچه که آن را تکذیب می کردید (۳۰) راه بیفتید به سوی سایه‌ای دارای سه شعبة (۳۱) سایه‌بانی نیست و از شراره (آتش) بی نیاز نمی سازد (۳۲) همانا آن شری مانند ریشه‌های نخل پرتاب می کند (۳۳) گویی که آنها شترهای زرد هستند (۳۴) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۳۵) این روزی است که نطق نمی کنند (۳۶) و به آنها اذن (اجازه) داده نمی شود که عذر بخواهند (۳۷) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۳۸) این روز جدایی است که شما و پیشینیان را (در آن) جمع کردیم (۳۹) پس اگر حيله‌ای داشتید پس حيله کنید (۴۰) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۴۱) همانا پرهیزگاران در سایه‌ها و چشمه‌سارها هستند (۴۲) و میوه‌ها از آنچه که اشتها می کنند (۴۳) بخورید و بیاشامید گوارایتان باد به آنچه که عمل می کردید (۴۴) ما این چنین به نیکوکاران پاداش می دهیم (۴۵) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۴۶) (در دنیا) بخورید و اندکی بهره برید همانا شما مجرمید (۴۷) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۴۸) و وقتی که به آنها گفته شود رکوع کنید رکوع نمی کنند (۴۹) در آنروز وای بر تکذیب کنندگان (۵۰) پس بعد از آن به کدام سخن ایمان می آورند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿٢﴾ فَأَلْعَاصِفَاتِ عَصْفًا ﴿٣﴾ وَالنَّائِثِرَاتِ نَثْرًا ﴿٤﴾ فَالْفَارِقَاتِ فَرْقًا ﴿٥﴾ فَالْمُلْقِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٦﴾ عُذْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٧﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٍ ﴿٨﴾ فَإِذَا النُّجُومُ طُمِسَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ سُفِّتْ ﴿١١﴾ وَإِذَا الرَّسُلُ أُقْتِلَ ﴿١٢﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٣﴾ لِيَوْمِ الْفُضْلِ ﴿١٤﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الْفُضْلِ ﴿١٥﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٦﴾ أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ نُنَبِّئُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٨﴾ كَذَلِكَ نَعْمَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٩﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَخْلُقْكُمْ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ﴿٢١﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢٣﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَادِرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِهَاتَا ﴿٢٦﴾ أَحْيَاءً وَأَمْوَاتًا ﴿٢٧﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ سَاحِلَاتٍ وَأَسْقَيْنَاكُمْ مَاءً فُرَاتًا ﴿٢٨﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٩﴾ انْطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تُكذِّبُونَ ﴿٣٠﴾ انْطَلِقُوا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣١﴾ لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ اللَّهَبِ ﴿٣٢﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرِّ كَالْقَاصِرِ ﴿٣٣﴾ كَأَنَّهُ جِمَالَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٤﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٥﴾ هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٦﴾ وَلَا يُؤذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَدِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٨﴾ هَذَا يَوْمُ الْفُضْلِ جَمْعَتَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُوا ﴿٤٠﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤١﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٢﴾ وَقَوَاكِهِ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٣﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٤﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٥﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٦﴾ كُلُوا وَامْتَنَعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ مُجْرِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٩﴾ وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعَدَهُ يُؤْمِنُونَ

جزء سی ام

۷۸- سورة نبا

به نام خداوند بخشنده مهربان

در باره چه از یکدیگر می پرسند (۱) از خبر بزرگ (۲) که آنها در آن اختلاف (۳) کننده اند (۴) نباید (نشاید در آن اختلاف شود)، بزودی خواهند دانست (۵) سپس نباید، بزودی خواهند دانست (۶) آیا زمین را بستر قرار ندادیم (۷) و کوهها را به عنوان میخها (۸) و شما را (به صورت) زوج هایی (اصنافی، مذکر و مؤنث) خلق کردیم (۹) و خوابتان را آسایش قرار دادیم (۱۰) و شب را پوشش قرار دادیم (۱۱) و روز را به جهت معاش قرار دادیم (۱۲) و فوق شما هفت مستحکم (استوار) بنا کردیم (۱۳) و چراغی فروزان قرار دادیم (۱۴) و از فشرده شده ها (برهای فشرده شده) آبی پُر بارش را نازل کردیم (۱۵) تا با آن دانه و گیاه را خارج کنیم (۱۶) و باغ های انبوهی را (۱۷) همانا روز جدایی به عنوان میقات (محل قرار) می باشد (۱۸) روزی که در صور دمیده می شود آنگاه دسته دسته می آید (۱۹) و آسمان گشوده شود و باب هایی شوند (۲۰) و کوهها به سیر (حرکت) افتند و سرابی شوند (۲۱) همانا جهنم به عنوان کمینگاه می باشد (۲۲) که محل بازگشتی برای سرکشان است (۲۳) سالها در آن درنگ کننده اند (۲۴) در آن خنکی و نه شربتی نمی چشند (۲۵) مگر آب داغ و زردآب (چرک زخم) (۲۶) به عنوان جزای موافق (۲۷) همانا آنان امید به حساب نمی داشتند (۲۸) و آیات ما را با تکذیب کردنی شدید دروغ می شمردند (۲۹) و هر چیزی که ما (از اعمال) او را بر شمردیم در کتاب هست (۳۰) پس بچشید که هرگز جز عذاب به شما نخواهیم افزود (۳۱) همانا محل رستگاری برای پرهیزگاران (۳۲) باغها و انگورها (۳۳) و نارپستان های هم سن (۳۴) و جام های لبریز هست (۳۵) در آنجا لغوی و نه دروغی نمی شنوند (۳۶) به عنوان جزاء از سوی پروردگارت است با عطاء کردنی حسابی (بطور کافی) (۳۷) پروردگار آسمانها و زمین و آنچه که بین آن دو است رحمان است که خطابی را از او مالک نمی شوند (در آن اذن داده نمی شوند) (۳۸) روزی که روح قیام می کند و ملائکه صف کشیده هستند و سخن نمی گویند مگر کسی که رحمان به او اجازه داده و (آنگاه) به نیکی (نزد خداوند سخن) می گوید (۳۹) آن روز حق است، پس کسی که می خواهد مراجعت نزد پروردگار (مضاف)ش را اتخاذ کند (۴۰) همانا ما به شما از عذابی نزدیک بیم دادیم، روزی که مرد (شخص) نظر می کند به آنچه که دو دست او پیش فرستاده اند و کافر می گوید ای کاش خاکی می بودم.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ (۱) عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيمِ (۲) الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ (۳) كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (۴) ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (۵) أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا (۶) وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا (۷) وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا (۸) وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا (۹) وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا (۱۰) وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا (۱۱) وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا (۱۲) وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا (۱۳) وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً نَّجَّاجًا (۱۴) لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا (۱۵) وَجَعَلْنَا أَلْفَافًا (۱۶) إِنَّ يَوْمَ الْفُضْلِ كَانَ مِيقَاتًا (۱۷) يَوْمَ يَنْفُخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا (۱۸) وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا (۱۹) وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا (۲۰) إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا (۲۱) لِلظَّالِمِينَ مَأْبًا (۲۲) لَا يَبِثْنَ فِيهَا أَحْقَابًا (۲۳) لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا (۲۴) إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَاقًا (۲۵) جَزَاءً وَفَاقًا (۲۶) إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا (۲۷) وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا (۲۸) وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا (۲۹) فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا (۳۰) إِنَّ لِمُتَّقِينَ مَفَازًا (۳۱) حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا (۳۲) وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا (۳۳) وَكَأَسَا دِهَاقًا (۳۴) لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَابًا (۳۵) جَزَاءً مِنْ رَبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا (۳۶) رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا (۳۷) يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا (۳۸) ذَلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَا بَا (۳۹) إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا

۷۹- سوره نازعات

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قسم به مشتاقان به غرق شدن (در اوطان حقیقی خود) ۲ قسم به (نفوس پاک) جلالاكان با نشاط (در سیر الی الله) ۳ و شناگران با شنا کردن (در بحار اوصاف او تعالی) ۴ و سبقت گیرندگان با سبقت جستن (در رفتن به سوی خداوند) ۵ و تدبیر کنندگان امر ۶ روزی که لرزاننده می لرزاند ۷ دنبال آن در پی می آید ۸ قلبها در آنروز تپنده هستند ۹ چشمان (قلوب) آنها خاشع است ۱۰ می گویند آیا همانا ما حتماً به حالت اولیه بر می گردیم ۱۱ آیا وقتی که به صورت استخوانهای پوسیده شده باشیم ۱۲ گفتند این (بازگشتن) در آنوقت بازگشتی زیانبار است ۱۳ و آن جز یک نهیب نیست ۱۴ پس آنوقت آنها در بیابان خواهند بود ۱۵ آیا داستان موسی به تو رسید ۱۶ آنوقت که پروردگار او در وادی مقدس طوی به او نداء داد ۱۷ (گفت) که برو به سوی فرعون همانا او طغیان کرده است ۱۸ و بگو آیا تو (میل) داری به اینکه پاک شوی ۱۹ و تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم تا فروتن شوی ۲۰ و به او نشانه بزرگتر را نشان داد ۲۱ آنگاه تکذیب کرد و عصیان نمود ۲۲ سپس پشت کرد (در حالی که) سعی می کرد ۲۳ پس جمع کرد و نداء داد ۲۴ و گفت من پروردگار اعلائی شما هستم ۲۵ پس خداوند با نعمتی (لایق به سخن) آخر (او) و (سخن) اول (او) او را گرفت ۲۶ همانا در آن البته عبرتی هست برای کسی که می ترسد ۲۷ آیا خلقت شما سخت تر است یا آسمان که (خداوند) آن را بناء کرده؟! ۲۸ سقف آن را بالا برده و آن را درست کرده ۲۹ و شب آن را تاریک کرده و روشنی آن را خارج کرده ۳۰ و زمین را با آن، آن را گسترش داده ۳۱ از آن آب آن و چراگاه آن را خارج کرده ۳۲ و کوههای آن را محکم نموده ۳۳ به عنوان متاع برای شما و برای چهارپایانان ۳۴ پس وقتی که مصیبت بزرگتر آید ۳۵ روزی که انسان آنچه که کوشش کرده است را به یاد آورد ۳۶ و جحیم برای کسی که می بیند بارز می شود ۳۷ و اما کسی که طغیان کرده ۳۸ و زندگانی دنیا را برگزیده ۳۹ پس همانا جحیم همان مأواى (او) است ۴۰ و اما کسی که از مقام (خود نزد) پروردگارش بترسد و نفس (خویش) را از هوای (آن) نهی کند ۴۱ پس همانا جنت همان مأواى (او) است ۴۲ از تو درباره ساعت سؤال می کنند که لنگرگاه (زمان وقوع) آن کی است ۴۳ تو را چه به ذکر کردن آن ۴۴ منتهای آن به پروردگارت است ۴۵ جز این نیست که تو بیم دهنده کسی هستی که از آن می ترسد ۴۶ گویی که آنها روزی که آن را می بینند جز شامگاهی یا روز آن درنگ نکرده اند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ۲ وَالسَّائِحَاتِ سَبْحًا ۳ فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ۴ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۵ تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ۶ فُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ۷ أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ۸ يَقُولُونَ إِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۹ إِذَا كُنَّا عِظَامًا نَحِرَةً ۱۰ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۱۱ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ۱۲ فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۱۳ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ۱۴ إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ۱۵ اذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ۱۶ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَى أَنْ تَزَكَّى ۱۷ وَأَهْدِيكَ إِلَى رَبِّكَ فَتَخْشَى ۱۸ فَآرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَى ۱۹ فَكَذَّبَ وَعَصَى ۲۰ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَى ۲۱ فَحَشَرَ فَنَادَى ۲۲ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ۲۳ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى ۲۴ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَى ۲۵ أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا ۲۶ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّاهَا ۲۷ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ۲۸ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا ۲۹ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ۳۰ وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ۳۱ مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ۳۲ فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَى ۳۳ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَى ۳۴ وَبُرْزَتِ الْجَحِيمِ لِمَنْ يَرَى ۳۵ فَأَمَّا مَنْ طَغَى ۳۶ وَآتَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۳۷ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى ۳۸ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَعَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَى ۳۹ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى ۴۰ يُسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ۴۱ فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرَاهَا ۴۲ إِلَى رَبِّكَ مُنتَهَاهَا ۴۳ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَنْ يَخْشَاهَا ۴۴ كَانَتْهُمْ يَوْمَ يُرَوَّنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا

۸۰- سوره عبس

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ ترش (اخم) کرد و روی گرداند ۲ که نابینا نزد او آمده ۳ و تو چه می دانی شاید که او پاک (تطهیر) شود ۴ یا یاد آورد (متذکر شود) آنگاه یادآوری به او نفع رساند ۵ اما کسی که مستغنی شده ۶ پس تو به او روی می آوری ۷ و (حال آنکه) بر (عهده) تو نیست که پاک نشود ۸ و اما کسی که نزد تو آمد (در حالی که) سعی می کند ۹ و (در حالی که) او (در غیب از پروردگارش) می ترسد ۱۰ آنگاه تو از او غفلت می ورزی ۱۱ چنین نیست، همانا آن یادآوری است ۱۲ پس هر کس که ذکر او را بخواهد ۱۳ در صحیفه های گرامی ۱۴ بلند مرتبه پاک ۱۵ در دستان کاتبان (نویسندگان) ۱۶ بزرگوار و نیک است ۱۷ مرگ بر انسان، چه کفر پیشه است او ۱۸ از چه چیز او را خلق کرد ۱۹ از نطفه ای او را خلق کرد سپس او را اندازه نمود ۲۰ سپس راه را بر او آسان نمود ۲۱ سپس او را میراند و او را در قبر نهاد ۲۲ آنگاه وقتی که بخواهد او را زنده می کند ۲۳ چنین نیست، آنچه که به او امر کرده را هنوز انجام نداده ۲۴ پس انسان باید به طعام خویش نظر کند ۲۵ همانا ما آب را با فرو ریختن فرو ریختیم ۲۶ سپس زمین را (با رویاندن گیاهان) با شکافتنی (مناسب) شکافتیم ۲۷ و در آن حبی رویانیدیم ۲۸ و انگور و سبزی را ۲۹ و زیتون و درخت خرما را ۳۰ و بوستان های انبوه از درخت را ۳۱ و میوه ها و چراگاه را ۳۲ به جهت تمتع (بهره مندی) برای شما و برای چهارپایان شما ۳۳ و وقتی که صدای نهیب بیاید ۳۴ روزی که مرد (شخص) از برادرش فرار می کند ۳۵ و از مادرش و پدرش ۳۶ و همسرش و فرزندانش ۳۷ برای هر شخص از آنها در آن روز شانی هست که او را بی نیاز می کند ۳۸ در آن روز چهره هایی روشن ۳۹ خندان و شادان هستند ۴۰ و در آن روز چهره هایی بر آنها غبار هست ۴۱ که به آنها تیرگی می پوشاند ۴۲ آنان همان کافران (در زیر پوشش نهفته شدگان) و فاجران (در اعمالشان) هستند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ عَبَسَ وَتَوَلَّى ۲ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۳ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهٗ يَزْكَى ۴ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى ۵ أَمَا مَنِ اسْتَعْنَى ۶ فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّى ۷ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزْكَى ۸ وَأَمَا مَنِ جَاءَكَ يُسْعَى ۹ وَهُوَ يَخْشَى ۱۰ فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ۱۱ كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۱۲ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۱۳ فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ۱۴ مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۱۵ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۱۶ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۱۷ قُتِلَ الْإِنْسَانُ مَا أَكْفَرَهُ ۱۸ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۱۹ مِنْ نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَرَهُ ۲۰ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ۲۱ ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ۲۲ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ ۲۳ كَلَّا لَمَّا يَقِضْ مَا أَمَرَهُ ۲۴ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ۲۵ أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ۲۶ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۲۷ فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ۲۸ وَعَبْنًا وَقَضْبًا ۲۹ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۳۰ وَحَدَائِقَ غُلْبًا ۳۱ وَفَاكِهَةً وَأَبًّا ۳۲ مَتَاعًا لَكُمْ وَلَا نِعَامِكُمْ ۳۳ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ۳۴ يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۳۵ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ۳۶ وَصَاحِبَتِيهِ وَبَنِيهِ ۳۷ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ۳۸ وَوَجُوهُهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفَرَةٌ ۳۹ صَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ۴۰ وَوَجُوهُهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ۴۱ تَرَهَقَهَا فَتَرَةٌ ۴۲ أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجَرَةُ

۸۱- سوره تکهوین

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ وقتی که خورشید درهم بیچد ۲ و وقتی که ستارگان (با رفتن روشنایی آنها) تیره شوند ۳ و وقتی که کوهها (با متلاشی و پراکنده شدن) حرکت داده شوند ۴ و وقتی که شتران آبدستن ده ماهه (بدون حارس) معطل (مهمل گذاشته) شوند ۵ و

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۲ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ۳ وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ۴ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ۵ وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ

وقتی که وحوش جمع کرده شوند ۶ و وقتی که دریاها افروخته شوند ۷ و وقتی که نفوس (با سنخ خود) جفت شوند ۸ و آنگاه از دختر زنده به گور شده سؤال شود ۹ که به کدامین گناه کشته شد ۱۰ و وقتی که صحیفه‌ها (ی اعمال) باز شوند ۱۱ و وقتی که آسمان کنده شود (از موضع خود زایل شود) ۱۲ و وقتی که جحیم شعله‌ور (افروخته) شود ۱۳ و وقتی که جنت (به اهل آن) نزدیک شود ۱۴ نفس بداند که چه حاضر کرده ۱۵ و قسم (ن) می‌خورد به کواکب ناپیدا شونده (در افق یا تحت نور خورشید) ۱۶ روان شوندگان پنهان شونده (متواری در بروج) ۱۷ قسم به شب وقتی که رو آورد (یا برود) ۱۸ قسم به صبح وقتی که (چون تنفس انسان) بر دمد ۱۹ همانا آن البته قول رسولی بزرگوار (جبرئیل) ۲۰ دارای قوت (منزلت) نزد دارنده عرش منزلت‌دار ۲۱ مطاع است، در آنجا امین است ۲۲ و صاحب (یار، همراه) شما (محمد ص) مجنون نیست ۲۳ و هرآینه او (قرآن یا جبرئیل یا علی ع) را در افق روشن دید ۲۴ و او بر غیب تنگ نظر (بخیل) نیست ۲۵ و آن قول شیطان رحیم نیست ۲۶ پس (از علی ع) به کجا می‌روید! ۲۷ که آن (علی ع) جز ذکری برای جهانیان نیست ۲۸ برای کسی از شما که بخواهد که (در طاعت علی ع) و ائمه بعد از او) استقامت کند ۲۹ و نمی‌خواهید مگر اینکه الله پروردگار عالمیان بخواهد.

۶ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۷ وَإِذَا النُّفُوسُ رُوِّجَتْ ۸ وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۹ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۱۰ وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ۱۱ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۱۲ وَإِذَا الْجِبَّةُ أُرْلِفَتْ ۱۳ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَا أَحْضَرَتْ ۱۴ فَلَا أُفْسِمُ بِالْخُنُوسِ ۱۵ الْجُجَارِ الْكُنُوسِ ۱۶ وَاللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ ۱۷ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ۱۸ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ۱۹ ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ۲۰ مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ۲۱ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ۲۲ وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأَفْقِ الْمِينِ ۲۳ وَمَا هُوَ عَلَى الْعَجَبِ بِضَنِينٍ ۲۴ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ۲۵ فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ۲۶ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ۲۷ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ۲۸ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

۸۲- سوره انفطار

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ وقتی که آسمان شکافته شود ۲ و وقتی که کواکب پراکنده شوند ۳ و وقتی که (آب) دریاها سیلان کند ۴ و وقتی که قبرها زیرورو شوند ۵ هر نفسی خواهد دانست که چه مقدم کرده (پیش فرستاده) و (چه) مؤخر کرده است ۶ ای انسان چه تو را به پروردگار کریمت مغرور کرد ۷ کسی که تو را خلق کرد و تو را درست کرد و تو را (در بدنت و نفست) معتدل نمود ۸ در هر صورتی که خواست تو را ترکیب نمود ۹ چنین نیست، بلکه دین را تکذیب می‌کنید ۱۰ و همانا علیکم (بر شما) البته نگهبان‌هایی هستند ۱۱ بزرگوارانی نویسنده ۱۲ می‌دانند که چه انجام می‌دهید ۱۳ همانا نیکان البته در نعیم هستند ۱۴ و همانا بدکاران البته در جحیم هستند ۱۵ که آنها را می‌سوزاند در روز دین ۱۶ و آنها از آن غایب نیستند ۱۷ و تو چه می‌دانی روز دین چیست ۱۸ سپس تو چه می‌دانی روز دین چیست ۱۹ روزی که نفسی بر نفسی مالک چیزی نمی‌شود و در آنروز (ظاهر می‌شود که) امر برای خداوند است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ ۲ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ۳ وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ۴ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ۵ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۶ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ۷ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ۸ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ۹ كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالذِّينِ ۱۰ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لِحَافِظِينَ ۱۱ كِرَامًا كَاتِبِينَ ۱۲ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۱۳ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَنِي نَعِيمٍ ۱۴ وَإِنَّ الْفَجَّارَ لَنِي جَحِيمٍ ۱۵ يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ ۱۶ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ۱۷ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ۱۸ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ۱۹ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ

۸۳- سوره تطفیف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ وای بر کم فروشان ۲ کسانی که وقتی که بر مردم کیل (پیمانه) می کنند به تمام می ستانند ۳ و وقتی که (اجناس) آنها را که پیمانه می کنند یا (اجناس) آنها را که وزن می کنند کم می گذارند ۴ آیا آنان گمان نمی دارند که آنها برانگیخته می شوند؟! ۵ برای روزی بزرگ ۶ روزی که مردم برای پروردگار عالمیان می ایستند ۷ نه چنان است (که می پندارند)، همانا کتاب بدکاران البتّه در سجّین (زندان طولانی و سخت) است ۸ و تو چه می دانی که سجّین چیست ۹ کتابی است مرقوم ۱۰ در آنروز وای بر تکذیب کنندگان ۱۱ کسانی که روز دین را تکذیب می کنند ۱۲ و آن را تکذیب نمی کند مگر هر تجاوز کاری گناه پیشه ۱۳ وقتی که آیات ما برای او تلاوت شود می گوید که افسانه های پیشینیان است ۱۴ چنین نیست بلکه (زنگار، رین، چرک) آنچه که کسب می کردند بر قلوب آنها چیره شده ۱۵ چنین نیست همانا در آنروز آنان از پروردگارشان البتّه محجوب هستند ۱۶ سپس همانا آنان البتّه سوزندگان جحیم هستند ۱۷ سپس گفته می شود که این همان است که آن را تکذیب می کردید ۱۸ چنین نیست، همانا کتاب نیکان البتّه در علیین است ۱۹ و تو چه می دانی علیین چیست ۲۰ کتابی است مرقوم ۲۱ که مقرّین آن را مشاهده می کنند ۲۲ همانا نیکان البتّه در نعیم هستند ۲۳ بر تخت ها (نشسته) نظر می کنند ۲۴ در چهره هایشان شگفتگی نعیم را می شناسی ۲۵ از شراب ناب مهر شده (سرچسب دار) نوشاده می شوند ۲۶ مهر (سرچسب، باندرول) آن مُشک است و راغبان باید در آن رغبت کنند ۲۷ و مزاج آن از تسنیم (بلند کردن و بالا بردن) است ۲۸ چشمه ای که مقرّبان از آن می نوشند ۲۹ همانا کسانی که جرم کرده اند به کسانی که ایمان آورده بودند می خندیدند ۳۰ و وقتی که به آنها می گذشتند (جهت استهزاء آنها) با همدیگر غمز (اشاره کردن با چشم و ابرو) می کردند ۳۱ و وقتی که به اهل خود بر می گشتند شادمان بر می گشتند ۳۲ و وقتی که آنان را می دیدند می گفتند که اینان البتّه گمراه هستند ۳۳ و (حال آنکه) آنها علیهم (بر آنان) به عنوان نگهدارنده فرستاده نشده بودند ۳۴ پس امروز کسانی که ایمان آورده اند به (بعضی از) کفّار می خندند ۳۵ بر تخت ها (نشسته) نظر می کنند ۳۶ آیا پاداش کفّار (عین) آنچه است که انجام می دادند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَيَلِّ لِلْمُطَفِّفِينَ ۲ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ۳ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ۴ أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۵ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۶ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۷ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سَجِّينٍ ۸ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَجِّينٌ ۹ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ۱۰ وَيَلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ۱۱ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ۱۲ وَمَا يُكْذَبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ۱۳ إِذَا ثُقِّلَ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأُولِينَ ۱۴ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۱۵ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونَ ۱۶ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ۱۷ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ۱۸ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عَلِيّينَ ۱۹ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عَلِيُّونَ ۲۰ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ۲۱ يَشْهَدُهُ الْمُرْسُوتُونَ ۲۲ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۲۳ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ۲۴ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ۲۵ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْتُومٍ ۲۶ خِتَامُهُ مِسْكٌ وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ۲۷ وَمَزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ ۲۸ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ۲۹ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ ۳۰ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ۳۱ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ۳۲ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَؤُلَاءِ لَضَالُونَ ۳۳ وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ۳۴ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ۳۵ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ۳۶ هَلْ تُؤِيبُ الْكُفَّارَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

۸۴- سوره انشقاق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ۲ وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ۳

۱ وقتی که آسمان شکافته شود ۲ و به پروردگارش گوش دهد و محقق شود ۳ و وقتی

وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ۚ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ۝
 وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحَقَّتْ ۚ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ
 كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمَلَأْتَهُ ۚ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ
 كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۚ فَسَوْفَ يُحْسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ۝
 وَيَتَّقِلُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ۝ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ
 وَرَاءَ ظَهْرِهِ ۚ فَسَوْفَ يَدْعُو ثُبُورًا ۝ وَيَصْلَىٰ
 سَعِيرًا ۝ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ۝ إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ
 لَنْ يَحُورَ ۝ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا ۝ فَلَا
 أُفْسِمُ بِالشَّفَقِ ۝ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ۝ وَالْقَمَرِ إِذَا
 اتَّسَقَ ۝ لَتُرَكَّبْنَ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ۝ فَمَا لَهُمْ لَا
 يُؤْمِنُونَ ۝ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ
 ۝ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ ۝ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 بِمَا يُوعُونَ ۝ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۝ إِلَّا الَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

که زمین پهن شود ۴ و آنچه که در آن است را بیرون افکند و خالی شود ۵ و به پروردگارش گوش دهد و محقق شود ۶ ای (تو) ای انسان همانا تو با رنج کوشش به سوی پروردگارت کوشش کننده‌ای، پس ملاقات کننده او هستی ۷ و اما کسی که کتابش به (دست) راستش به او داده شود ۸ پس حساب (او) به آسانی محاسبه خواهد شد ۹ و با شادمانی به اهل خود برگردد ۱۰ و اما کسی که نامه‌اش از ورای پشتش (به دستش) داده شود ۱۱ پس واویلا را خواهد خواند ۱۲ و در آتشی (که حرارت آن را تحمل می‌نماید) در آید ۱۳ همانا او در اهل خود شادمان بود ۱۴ همانا او گمان می‌داشت که هرگز باز نخواهد گشت ۱۵ بلی همانا پروردگارش به او بینا می‌باشد ۱۶ و قسم (خ) می‌خورم به شفق (سرخ‌ی غروب آفتاب) ۱۷ و شب و آنچه که جمع می‌کند ۱۸ و ماه وقتی که کامل می‌شود ۱۹ و هر آینه حتماً از حالتی در حالتی (در مرتبه‌ای فراتر) قرار می‌گیرید ۲۰ پس آنها را چه شده که ایمان نمی‌آورند؟! ۲۱ و وقتی که قرآن بر آنان قرائت می‌شود سجده نمی‌کنند ۲۲ بلکه کسانی که کفر ورزیدند تکذیب می‌کنند ۲۳ و خداوند داناتر است به آنچه که پنهان می‌کنند ۲۴ پس آنها را به عذابی دردناک بشارت بده ۲۵ مگر کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح کردند برای آنان پاداشی بی‌منت (قطع ناشدنی) هست.

۸۵- سُبْحَانَ رَبِّيَ الرَّبِّ الْأَعْلَى

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به آسمان دارنده بروج (برج‌ها) ۲ و روز موعود ۳ و شاهد و مشهود ۴
 اصحاب اخذود کشته شدند ۵ آتش دارای هیزم ۶ وقتی که آنان بر آن نشستند ۷ و
 آنان بر آنچه که به مؤمنین انجام می‌دادند شاهد بودند ۸ و از آنها عیبی (ایرادی)
 نگرفتند جز آنکه به خدای غالب و ستوده ایمان آوردند ۹ که مُلک (مملکت،
 پادشاهی) آسمان‌ها و زمین فقط برای او است و خداوند بر هر چیزی بسیار گواه است
 ۱۰ همانا کسانی که نسبت به مؤمنان و مؤمنات فتنه کردند سپس توبه نکردند پس
 عذاب جهنم برای آنها است و برای آنان عذاب سوزان هست ۱۱ همانا کسانی که
 ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند جنت‌هایی دارند که از تحت آنها نهرها جاری
 می‌شود آن رستگاری بزرگ است ۱۲ همانا سخنگیری پروردگارت البته شدید است
 ۱۳ همانا او است که آغاز می‌کند و بر می‌گرداند ۱۴ و او بسیار آمرزنده و بسیار
 دوست دارنده است ۱۵ دارنده عرش بزرگوار است ۱۶ آنچه را که می‌خواهد انجام
 دهنده است ۱۷ آیا حدیث لشکریان به تو رسید ۱۸ فرعون و ثمود ۱۹ بلکه کسانی که
 در تکذیب کردن کفر ورزیدند ۲۰ و خداوند از ورای (خلف) آنان (به آنها) محیط
 است ۲۱ بلکه آن قرآنی ارجمند ۲۲ در لوحی محفوظ (از دست‌نخورده) است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ۲ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ۳ وَشَاهِدٍ
 وَمَشْهُودٍ ۴ قَبْلِ أَصْحَابِ الْأُخْدُودِ ۵ النَّارِ ذَاتِ الْوُجُودِ
 ۶ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ۷ وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ
 شُهُودٌ ۸ وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ
 الْحَمِيدِ ۹ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ
 كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ۱۰ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ
 عَذَابُ الْحَرِيقِ ۱۱ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ
 ۱۲ إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ۱۳ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ ۱۴
 وَهُوَ الْعَفْوَ الْوَدُودُ ۱۵ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ۱۶ فَعَالٌ لِمَا
 يُرِيدُ ۱۷ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ۱۸ فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ۱۹
 بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ۲۰ وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ
 مُحِيطٌ ۲۱ بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ۲۲ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ

۸۶- سوره طارق

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قسم به آسمان و طارق (در شب پیدا شونده) ۲ و تو چه دانی که طارق چیست ۳ ستاره درخشان ۴ که هیچ نفسی نیست مگر اینکه نگهبانی بر آن هست ۵ پس انسان باید نظر کند که از چه خلق شده ۶ از آب جهنده‌ای خلق شده ۷ که از بین ستون فقرات و استخوان‌های سینه خارج می‌شود ۸ همانا او بر بازگرداندنش البته توانا است ۹ روزی که باطن‌ها آزمایش شود ۱۰ پس نیرویی و نه یآوری ندارد ۱۱ سوگند به آسمان دارای بازگشت ۱۲ و زمین دارای شیار (شقه شده با آب یا شخم یا غیره) ۱۳ همانا آن البته گفتاری جدا کننده است ۱۴ و آن شوخی نیست ۱۵ همانا آنها با کیدی حيله می‌کنند ۱۶ و من (نیز) با کیدی (عظیم) کید می‌کنم ۱۷ پس به کافران مهلت بده، به آنان مهلت اندکی بده.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالسَّمَاءِ وَالتَّارِقِ ۲ وَمَا أَدْرَاكَ مَا التَّارِقُ ۳ النَّجْمُ الثَّاقِبُ ۴ إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ۵ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ۶ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ۷ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ۸ إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ۹ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ۱۰ فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ۱۱ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ۱۲ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ۱۳ إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَضْلٌ ۱۴ وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ۱۵ إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ۱۶ وَأَكِيدُ كَيْدًا ۱۷ فَمَهْلُ الْكَافِرِينَ أَهْمُهُمْ رُؤْيَا

۸۷- سوره اعلی

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ خدای خود را که برتر (و بالاتر از همه) است (به پاکی و بی‌عیبی) ستایش کن ۲ (آن خدایی) که خلق کرد و (بین اعضا) تناسب قرار داد ۳ و (برای هر موجودی کمال و مرتبه‌ای) مقدر کرد و (او را بدان) هدایت نمود ۴ و گیاهان سبز (و خرم) از زمین رویانید ۵ و سپس آنها را خشک (و سیاه) گردانید. ۶ ما (آیات خود را) بر تو می‌خوانیم که فراموش نکنی ۷ مگر آنچه را خداوند بخواهد که او دانای پیدا و پنهان است ۸ و تو را مهیا (و نرم) می‌گردانیم برای آسانترین راه (در حفظ وحی یا برای راه سهل و آسان توفیق می‌دهیم). ۹ پس یادآوری کن (و خداوند را به خاطر آنها بیاور) اگر یادآوری سودی داشته باشد ۱۰ البته هر که (از خداوند) ترس داشته باشد یاد خواهد کرد (و متنبه خواهد شد) ۱۱ ولی شخص شقی (و بدبخت‌تر) ۱۲ که در آتش بزرگ (روز قیامت) فرو می‌رود (از یادآوری) دوری می‌کند ۱۳ او نه (در آتش) می‌میرد و نه زنده است. ۱۴ به تحقیق رستگار است هر که خود را پاک گرداند ۱۵ و خدای خود را یاد کند و به سوی او نماز (و نیاز) آورد ۱۶ ولی شما زندگی (مادی و) دنیوی را ترجیح می‌دهید ۱۷ (در صورتی که) آخرت بهتر و باقی‌تر است ۱۸ و این (موضوع) در کتاب‌های آسمانی پیشین ۱۹ (نیز مانند) کتاب ابراهیم و موسی (همچنین مذکور) است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ۲ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ۳ وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ۴ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ۵ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ۶ سَتَقِرُّكَ فَلَا تَنْسَى ۷ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى ۸ وَنُيَسَّرُ لِّلْيَسْرِ ۹ فَذَكَّرْ ۱۰ إِنَّ نَفْعَتِ الذِّكْرِى ۱۱ سَيَذَكَّرُ مَنْ يَخْشَى ۱۲ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ۱۳ الَّذِي يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَى ۱۴ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ۱۵ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ۱۶ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ۱۷ بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۱۸ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ ۱۹ وَأَبْقَى ۲۰ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ۲۱ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى

۸۸- سوره غاشیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آیا داستان غاشیه (هنگامه مصیبت فراگیر) به تو آمد ۲ در آنروز
چهره‌هایی (از عذاب) فروتن ۳ عمل کننده رنج کشیده هستند ۴ در آتش
سوزانی در می‌آیند ۵ از چشمه‌ای داغ نوشانده می‌شوند ۶ خوراکی جز از
عوسج (گیاهی خاردار سمی خشک) ندارند ۷ که نه فربه می‌کند و نه از
گرسنگی بی‌نیاز می‌نماید ۸ در آنروز چهره‌هایی شاداب هستند ۹ برای
کوشش خویش خشنودند ۱۰ در جنتی برین هستند ۱۱ که در آنجا سخن
بیهوده نمی‌شنوند ۱۲ در آن چشمه‌ای جاری شده هست ۱۳ در آنجا
تخت‌های بلند هست ۱۴ و تنگ‌های قرار داده شده ۱۵ و بالش‌هایی کنار
هم چیده شده ۱۶ و قالی‌هایی پهن شده ۱۷ آیا پس به شتر نظر نمی‌کنند
که چگونه خلق شد ۱۸ و به آسمان که چگونه بر افراشته شده ۱۹ و به
کوه‌ها که چگونه نصب شده‌اند ۲۰ و به زمین که چگونه گسترده شده ۲۱
پس یادآوری کن جز این نیست که تو تذکر دهنده‌ای ۲۲ تو تسلط
(دست یابنده و غلبه کننده) بر آنها نیستی ۲۳ مگر کسی که روی گرداند
و کفر ورزید ۲۴ پس خداوند او را به عذاب بزرگتر عذاب می‌کند ۲۵
قطعاً بازگشت آنها به سوی ما است ۲۶ سپس همانا حساب آنان بر ما است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ۲ وَجُوهُ يَوْمَئِذٍ
خَاشِعَةٌ ۳ عَامِلَةٌ نَاصِبَةٌ ۴ تَصَلَّى نَارًا
حَامِيَةً ۵ تُسْقَى مِنْ عَيْنٍ آتِيَةٍ ۶ لَيْسَ لَهُمْ
طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ ۷ لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي
مِنْ جُوعٍ ۸ وَجُوهُ يَوْمَئِذٍ نَاعِمَةٌ ۹ لِسَعْيِهَا
رَاضِيَةٌ ۱۰ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۱۱ لَا تَسْمَعُ فِيهَا
لَاغِيَةً ۱۲ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ۱۳ فِيهَا سُرُرٌ
مَرْفُوعَةٌ ۱۴ وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ ۱۵ وَنَمَارِقُ
مَصْفُوفَةٌ ۱۶ وَزُرَّابِيُّ مَبْثُوثَةٌ ۱۷ أَفَلَا يَنْظُرُونَ
إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ۱۸ وَإِلَى السَّمَاءِ
كَيْفَ رُفِعَتْ ۱۹ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ
۲۰ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ۲۱ فَذَكِّرْ إِنَّمَا
أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۲۲ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ۲۳ إِلَّا
مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ۲۴ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ۲۵
إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ۲۶ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ

۸۹- سوره فجر

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به سپیده دم ۲ و شب‌های دهگانه ۳ و زوج و فرد ۴ و شب
وقتی که حرکت می‌کند ۵ آیا در آن برای اندیشمند (نیاز به) سوگند
است؟ ۶ آیا ندیدی پروردگارت با (قوم) عاد چه کرد ۷ ارم ذات العماد
(عماد شجاعان از لشکر و بناهای بلند و ستون و خرگاه است) ۸ که مثل
آن در بلاد (شهرها، سرزمین‌ها) خلق نشد ۹ و با (قوم) ثمود که صخره‌ها
را بریدند در واد (وادی القری دره‌ای در شمال غربی مدینه) ۱۰ و با فرعون
ذی الأوتاد (دارنده میخ‌ها) ۱۱ که در بلاد طغیان کردند ۱۲ و در آنجا فساد
را زیاد کردند ۱۳ پس پروردگارت تازیانه عذاب را بر آنان وارد آورد ۱۴
همانا پروردگار تو البتّه در کمینگاه است ۱۵ و اما انسان وقتی که
پروردگارش او را ابتلاء نماید آنگاه او را اکرام نماید و به او نعمت دهد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالْفَجْرِ ۲ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرُ ۳ هَلْ فِي ذَلِكَ
قَسَمٌ لِيذِي جَبْرِ ۴ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ
بِعَادِ ۵ إِرْمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۶ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ
مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ۷ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا
الصَّخْرَ بِالْوَادِ ۸ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۹
الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ۱۰ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ
۱۱ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۱۲ إِنَّ
رَبَّكَ لِبَالِمُرْصَادٍ ۱۳ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا
ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ

۱۶) وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ
 فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿۱۷﴾ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ
 الْيَتِيمَ ﴿۱۸﴾ وَلَا تَحَاضُونَ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ
 ﴿۱۹﴾ وَتَأْكُلُونَ التَّرَاثَ أَكْلًا لَمًّا ﴿۲۰﴾ وَتُحِبُّونَ
 الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿۲۱﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا
 دَكًّا ﴿۲۲﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿۲۳﴾
 وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ
 وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿۲۴﴾ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ
 لِحَيَاتِي ﴿۲۵﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ﴿۲۶﴾
 وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿۲۷﴾ يَا أَيُّهَا النَّفْسُ
 الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿۲۸﴾ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً
 ﴿۲۹﴾ فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿۳۰﴾ وَادْخُلِي جَنَّتِي

آنگاه می گوید پروردگام مرا گرامی داشت ﴿۱۶﴾ و اما وقتی که او را ابتلاء
 نماید پس رزق او را بر او تنگ گیرد آنگاه می گوید پروردگام مرا خوار
 کرد ﴿۱۷﴾ چنین نیست بلکه شما به یتیم ارج نمی نهید ﴿۱۸﴾ و همدیگر را بر اطعام
 مسکین ترغیب نمی کنید ﴿۱۹﴾ و ارث را با خوردنی یکجا می خورید ﴿۲۰﴾ و مال
 را با دوست داشتنی زیاد دوست می دارید ﴿۲۱﴾ چنین نیست، وقتی که زمین
 کوبیده شود کوبیده کوبیده ﴿۲۲﴾ و رب تو و ملائکه صف به صف بیایند ﴿۲۳﴾
 در آنروز جهنم را بیاورد، در آنروز انسان یادآور می شود و کجا ذکری
 (نافعه) دارد ﴿۲۴﴾ می گوید ای کاش برای حیاتم (در آخرت) اقدامی کرده
 بودم ﴿۲۵﴾ پس در آنروز احدی همچون عذاب کردن او عذاب نمی کند ﴿۲۶﴾
 و احدی همچون به بند کشیدن او به بند نمی کشد ﴿۲۷﴾ ای نفس مطمئن
 شده ﴿۲۸﴾ به سوی پروردگارت برگرد (در حالی که) راضی شده و مورد
 رضایت هستی ﴿۲۹﴾ و در میان بندگان من داخل شو ﴿۳۰﴾ و در جنت من داخل شو.

۹۰- سوره بله

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱) قسم (ش) می خورم به این شهر ﴿۲﴾ و تو را در این شهر حلال است ﴿۳﴾
 سوگند به پدر و آنکه متولد کرد ﴿۴﴾ همانا انسان را در زحمت (مشقت)
 خلق کرده ایم ﴿۵﴾ آیا می پندارد که احدی هرگز بر او قدرت نخواهد
 داشت ﴿۶﴾ می گوید مال زیادی (در جهت عداوت با رسول) صرف کرده ام
 ﴿۷﴾ آیا می پندارد که احدی او را ندیده ﴿۸﴾ آیا برای او دو چشم قرار ندادیم
 ﴿۹﴾ و زبانی و دو لب ﴿۱۰﴾ و او را به دو راه هدایت کردیم ﴿۱۱﴾ پس عقبه
 (گردنه، راه سخت) را بالا نرفت ﴿۱۲﴾ و تو چه می دانی عقبه (گردنه)
 چیست ﴿۱۳﴾ آزاد کردن برده است ﴿۱۴﴾ یا خوراک دادن در روزی که دارای
 قحطی است ﴿۱۵﴾ به یتیمی دارای خویشاوندی ﴿۱۶﴾ یا مسکینی (بینوایی)
 خاک نشین (نیازمند) ﴿۱۷﴾ سپس از کسانی باشد که ایمان آورده اند و
 یکدیگر را به صبر توصیه کردند و یکدیگر را به مرحمت توصیه کردند
 ﴿۱۸﴾ آنان اصحاب راست هستند ﴿۱۹﴾ و کسانی که به آیات ما کفر ورزیده اند
 آنها اصحاب چپ هستند ﴿۲۰﴾ علیهم (بر آنها) آتشی پوشاننده هست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱) لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿۲﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا
 الْبَلَدِ ﴿۳﴾ وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدٌ ﴿۴﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا
 الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿۵﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ لَكَ
 عَلَيْنَهُ أَحَدٌ ﴿۶﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا ﴿۷﴾
 أَلَمْ نَجْعَلْ لَكَ عَيْنَيْنِ ﴿۸﴾ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿۹﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ
 عَيْنَيْنِ ﴿۱۰﴾ وَلِسَانًا وَشَفْتَيْنِ ﴿۱۱﴾ وَهَدَيْنَاهُ
 النَّجْدَيْنِ ﴿۱۲﴾ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿۱۳﴾ وَمَا أَدْرَاكَ
 مَا الْعَقَبَةُ ﴿۱۴﴾ فَكُ رَقَبَةً ﴿۱۵﴾ أَوْ إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ
 ذِي مَسْعَبَةٍ ﴿۱۶﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿۱۷﴾ أَوْ
 مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿۱۸﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا
 وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿۱۹﴾ أُولَئِكَ
 أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿۲۰﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا
 هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿۲۱﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ

۹۱- سُورَةُ الشَّمْسِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به خورشید و روشنایی آن ۲ و به ماه وقتی که از پی آن در می آید ۳ سوگند به روز، وقتی که آن را آشکار کند ۴ سوگند به شب وقتی که آن را بپوشاند ۵ سوگند به آسمان و آنکه آن را بناء نمود ۶ سوگند به زمین و آنکه آن را گستراند ۷ سوگند به نفس و آنکه آن را درست کرد ۸ و به آن گناهکاریش و پرهیزکاریش را الهام نمود ۹ همانا کسی که آن را پاک کرد رستگار شده است ۱۰ و کسی که آن را آلوده کرده بینوا شده (زیان دیده) ۱۱ (قوم) نمود به (سبب) طغیانشان تکذیب کردند ۱۲ وقتی که شقی ترین آنها (برای پی کردن شتر) بپا خاست ۱۳ و رسول خدا به آنها گفت (این) شتر خداوند (است) و به آن آب بنوشانید ۱۴ آنگاه او را تکذیب کردند و آن را پی کردند پس پروردگار آنها به (سبب) گناه آنان بر آنها خشم کرد پس آنها را یکسان کرد ۱۵ و از عاقبت آن ترسان نمی شود.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ۲ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ۳ وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا ۴ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ۵ وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ۶ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ۷ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ۸ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ۹ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ۱۰ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ۱۱ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ۱۲ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ۱۳ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ۱۴ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدمدم عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ يَذِئِبُهُمْ فِسْوَاهَا ۱۵ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا

۹۲- سُورَةُ الْبَلَدِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قسم به شب وقتی که بپوشاند ۲ و روز وقتی که تجلی کند ۳ و کسی که مذکر و مؤنث را خلق کرد ۴ همانا سعی شما البته پراکنده است ۵ و اما کسی که اعطاء کرد و پرهیز کرد ۶ و نیکوتر را تصدیق کرد ۷ پس بزودی برای او آسانی را (بحسب عمل خصلتی) آسان خواهیم کرد ۸ و اما کسی که بخل ورزید و بی نیازی جست ۹ و نیکوتر را تکذیب کرد ۱۰ پس بزودی آسانی را برای او سختی خواهیم کرد ۱۱ و مال او از آن بی نیاز نمی کند وقتی که بیفتد ۱۲ همانا البته هدایت بر (عهده) ما است ۱۳ و همانا آخرت و اولی برای ما است ۱۴ پس من به شما بیم می دهم از آتشی که زبانه می کشد ۱۵ که آن جز شقی ترین را نمی سوزاند ۱۶ کسی که (ولایت را) تکذیب کرد و روی گرداند ۱۷ و بزودی پرهیز کارتر از آن دور نگه داشته خواهد شد ۱۸ کسی که مالش را می دهد که پاک شود ۱۹ به احدی نعمتی (مالی) از نزد خود پاداش نمی دهد ۲۰ جز برای ابتغاء وجه پروردگار اعلائی خود ۲۱ و البته بزودی راضی خواهد شد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى ۲ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى ۳ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ۴ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى ۵ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ۶ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ۷ فَسَنِيْرُهُ لِيْسِيْرِي ۸ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ۹ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى ۱۰ فَسَنِيْرُهُ لِيْعْسِيْرِي ۱۱ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ۱۲ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ۱۳ وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَى ۱۴ فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى ۱۵ لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى ۱۶ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ۱۷ وَسَيَجْزِيهَا الْآتَى ۱۸ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ۱۹ وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى ۲۰ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى ۲۱ وَلَسَوْفَ يَرْضَى

۹۳- سُورَةُ الضَّحَى

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به هنگام بلند شدن خورشید ۲ و به شب هنگام (نهایت) تاریکی (و آرامش آن) ۳ که خداوند تو را وا نگذاشته و دشمن نداشته است ۴ و آخر برای تو بهتر از اول است ۵ زود است که خدای تو آنچه را بخواهی به تو بخشد تا راضی شوی ۶ آیا خداوند تو را یتیم نیافت و جای داد ۷ و تو را گمراه یافت و هدایت کرد ۸ و تو را نادار دید و دارا کرد ۹ پس تو (نیز به شکرانه آن) یتیم را آزار مکن (و تحقیر ننما) ۱۰ و درخواست کننده را (نیز) ناامید مگردان ۱۱ و نعمت خدای خود را به دیگران (هم) بگوی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالضُّحَى ۲ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى ۳ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى ۴ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لَكَ مِنَ الْأُولَى ۵ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى ۶ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى ۷ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى ۸ وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى ۹ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ۱۰ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ۱۱ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

۹۴- سُورَةُ الْاِنشِيطِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آیا ما سینه تو را گشاده (و باز) نکردیم؟ ۲ ما بار سنگینی که پشت تو را شکسته از تو برداشتیم ۳ و نام تو را بلند گردانیدیم ۴ پس (بدان که) البتّه با هر دشواری آسانی است ۵ البتّه با هر دشواری آسانی است ۶ پس هرگاه (از کار دنیا) فراغت یافتی بکار آخرت پرداز ۷ و به سوی خدای خود متوجّه شو و روی نما.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ۲ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ۳ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ۴ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ۵ فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۶ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۷ فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ۸ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ

۹۵- سُورَةُ التِّينِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قسم به انجیر و زیتون ۲ قسم به طور سیناء ۳ قسم به این شهر ایمن ۴ همانا انسان را در بهترین آراستگی خلق کرده‌ایم ۵ سپس او را به پست‌ترین پست‌ها برگرداندیم ۶ مگر کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح کردند پس آنان پاداشی بی منت (غیر مقطوع) دارند ۷ پس چه (چیز) تو را بعد از این به تکذیب دین (حشر و جزاء) وامی‌دارد ۸ آیا خداوند حکم کننده‌ترین حاکمان نیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ۲ وَطُورِ سِينِينَ ۳ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ۴ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ۵ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ۶ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۷ فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدَ الْبَلَدَيْنِ ۸ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ

۹۶- سُورَةُ الْعَلَقِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بخوان اسم پروردگارت را که خلق کرد ۲ انسان را از خون بسته خلق کرد ۳ بخوان و پروردگار تو بزرگوارتر است ۴ که با قلم (خط)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۲ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۳ اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۴

آمocht ۵ به انسان آنچه که نمی دانست را تعلیم داد ۶ چنین نیست همانا انسان حتماً سرکشی می کند ۷ اگر خود را بی نیاز ببیند ۸ هرآینه بازگشت به سوی پروردگارت است ۹ آیا دیدی کسی را که نهی می کند بندهای را وقتی که نماز می گزارد ۱۰ آیا دیدی که (نمازگزار) بر هدایت بود ۱۱ و به تقوا امر می کرد ۱۲ آیا دیدی که تکذیب کرد و روی گرداند ۱۳ آیا ندانست که خداوند می بیند ۱۴ چنین نیست اگر بس نکند البته او را به موی پیشانی می کشیم ۱۵ پیشانی دروغزن خطاء پیشه را ۱۶ پس باید چماقدارانش را فرا بخواند ۱۷ بزودی سربازان را فرا خواهیم خواند ۱۸ چنین نیست اطاعت مکن او را و سجده کن و نزدیک شو. **سجده واجب**

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۵ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۶ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطَعَى ۷ أَنْ رَأَاهُ اسْتَعَى ۸ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرَّجْعَى ۹ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى ۱۰ عَبْدًا إِذَا صَلَّى ۱۱ أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ ۱۲ أَوْ أَمَرَ بِالْقَوَىٰ ۱۳ أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۱۴ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ۱۵ كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَه لِنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ۱۶ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ۱۷ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ۱۸ سَدِّعُ الزَّبَانِيَةَ ۱۹ كَلَّا لَا تَطِعُهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ

۹۷- سوره قدر قبله

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ به درستی که ما قرآن را در شب قدر فرو فرستادیم ۲ چه چیز تو را آگاه کرد که شب قدر چیست ۳ شب قدر از هزار ماه بهتر است ۴ در آن شب فرشتگان و روح به اذن خدای خود برای هر کاری (که مقدر شده) فرود می آیند ۵ (این شب) سلامتی است تا هنگام دمیدن صبح (و روشنی سحرگاهی).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۲ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۳ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ۴ تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ۵ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطَلَعِ الْفَجْرِ

۹۸- سوره انعام

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ کسانی از اهل کتاب و مشرکان که کفر ورزیدند جدا نمی شدند تا آنکه بینه نزد آنها آمد ۲ رسولی از سوی خداوند که صحیفه های پاک را (بر آنها) بخواند ۳ در آنها نوشته هایی درست هست ۴ و کسانی که کتاب داده شده اند متفرق نبودند مگر بعد از آنکه بینه نزد آنها آمد ۵ و (حال آنکه آنها به چیزی) امر نشدند مگر آنکه خداوند را بندگی کنند (در حالی که) به حق گرایی (حکگویی) دین را برای او خالص کننده اند و اقامه نماز نمایند و زکات بدهند و آن دین راست است ۶ همانا کسانی از اهل کتاب و مشرکین که کفر ورزیده اند در آتش جهنم هستند در آن ماندگارند آنان همان شر بدترین) آفریده شدگان هستند ۷ همانا کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح کردند آنان همان خیر (بهترین) آفریده شدگان هستند ۸ جزای آنان نزد پروردگارشان جنات عدن است که از تحت آنها نهرها جاری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ۲ رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً ۳ فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ۴ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ۵ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ۶ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي تَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ۷ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ۸ جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ عَدْنٍ

می شود بطور ابد در آن ماندگارند خداوند از آنان راضی است و (آنها) از او راضی هستند آن برای کسی است که از پروردگارش خشیت دارد.

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ حَشِيَ رَبَّهُ

۹۹- سوره زلزال

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ وقتی که زمین با لرزیدن آن لرزانده شود ۲ و زمین سنگینی هایش را خارج سازد ۳ و انسان گوید: آن را چه شده! ۴ در آنروز اخبار خود را بیان کند ۵ به اینکه پروردگارت به آن وحی کرده است ۶ در آنروز مردم پراکنده شده بیرون آیند تا اعمالشان را (به آنان) نشان دهند ۷ و کسی که به (اندازه) مثقال ذره‌ای خوبی عمل نماید آن را می‌بیند ۸ و کسی که مثقال ذره‌ای بدی کند آن را می‌بیند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ۲ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ۳ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ۴ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ۵ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَى لَهَا ۶ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا أَعْمَالَهُمْ ۷ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۸ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

۱۰۰- سوره نجات

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ سوگند به اسبان نفس نفس زن ۲ و جهانندگان جرقه‌های آتش ۳ و تیزرانان صبحگاهی ۴ که در آن گرد و خاکی (غباری) هست ۵ و جمعا در میانه آن قرار می‌گیرند ۶ همانا انسان بر پروردگارش البته بسیار ناسپاس است ۷ و همانا او بر آن البته بسیار شاهد است ۸ و همانا او بر دوستی خیر (مال) البته شدید است ۹ آیا پس نمی‌داند آنوقت که آنچه که در قبرهاست زیرو رو می‌شود ۱۰ و آنچه که در سینه‌ها هست حاصل شود ۱۱ همانا در آنروز پروردگارشان البته به آنها آگاه است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ۲ فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ۳ فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ۴ فَأَنْزَرَ بِهِ نَقْعًا ۵ فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ۶ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ۷ وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَلِكِ لَشَهِيدٌ ۸ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ۹ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ۱۰ وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ۱۱ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَخَبِيرٌ

۱۰۱- سوره قاف

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ قارعت (در هم کوبنده) ۲ چه در هم کوبنده‌ای ۳ و تو چه می‌دانی که در هم کوبنده چیست ۴ روزی که مردم مانند پروانه‌های پراکنده می‌باشند ۵ و کوه‌ها مانند پشم رنگی حلاجی (زده) شده می‌باشند ۶ و اما کسی که ترازویش سنگین است ۷ پس او در زندگانی خوشایندی است ۸ و اما کسی که ترازویش سبک است ۹ پس مسکن او جهنم است ۱۰ و تو چه می‌دانی که آن چیست ۱۱ آتشی سوزان است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ الْقَارِعَةُ ۲ مَا الْقَارِعَةُ ۳ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ ۴ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ۵ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعُفُوسِ ۶ فَمَا مَن تَقَلَّتْ مَوَازِينُهُ ۷ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ۸ وَأَمَّا مَن حَقَّتْ مَوَازِينُهُ ۹ فَأُمَّهُ هَاوِيَةٌ ۱۰ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ ۱۱ نَارٌ حَامِيَةٌ

۱۰۲- سُورَةُ التَّكْوِيْنِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ۱) اَلْهٰكُمُ التَّكْوِيْنُ ۲) حَتّٰی زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ۳) كَلَّا
 سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۴) ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۵) كَلَّا لَوْ
 تَعْلَمُوْنَ عِلْمَ الْیَقِیْنِ ۶) لَتَرَوُنَّ الْجَحِیْمَ ۷) ثُمَّ
 لَتَرَوُنَّهَا عَیْنَ الْیَقِیْنِ ۸) ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ یَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِیْمِ

۱) کثرت طلبی شما را سرگرم کرد ۲) تا آنکه مقبره‌ها را زیارت کردید ۳) چنین نیست خواهید دانست ۴) پس چنین نیست خواهید دانست ۵) چنین نیست اگر به علم یقین می‌دانستید ۶) البته (در دنیا) جحیم را می‌بینید ۷) سپس البته آن را به عین یقین می‌بینید ۸) سپس البته در آنروز از نعیم سؤال می‌شوید.

۱۰۳- سُورَةُ الْبَحْرِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ۱) وَالْعَصْرِ ۲) اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِيْ خُسْرٍ ۳) اِلَّا الَّذِیْنَ
 اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَتَوٰصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوٰصَوْا بِالصَّبْرِ

۱) سوگند به عصر ۲) همانا انسان البته در زیان است ۳) مگر کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح کردند و همدیگر را به حق سفارش کردند و همدیگر را به صبر سفارش کردند.

۱۰۴- سُورَةُ الْفُجُرٰٓءِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ۱) وَاِیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّبِعُوا الصّٰلِحِیْنَ اِلَّا بِالْحَقِّ
 وَبِحَسْبِ الْاَمْرِ ۲) اِنَّ الْاِنْسَانَ لِرَبِّهِۦ لَكٰفِرٌ اَجْمَلٌ ۳) اِنَّ
 اَكْبَرَكُمْ فِی السُّنَنِ ۴) اِنَّ اَكْبَرَكُمْ فِی السُّنَنِ ۵) اِنَّ اَكْبَرَكُمْ
 فِی السُّنَنِ ۶) اِنَّ اَكْبَرَكُمْ فِی السُّنَنِ ۷) اِنَّ اَكْبَرَكُمْ فِی السُّنَنِ
 ۸) اِنَّ اَكْبَرَكُمْ فِی السُّنَنِ

۱) وای بر هر عیبجوی طعنه زننده ۲) کسی که مالی را جمع کرد و آن را شمرد ۳) می‌پندارد که مال او، او را جاودانه کرده است ۴) چنین نیست حتماً در خرد کننده افکنده می‌شوند ۵) و تو چه می‌دانی حطمه (آتش فروزان و سخت سوزاننده) چیست! ۶) آتش برافروخته شده خداوند است ۷) که بر قلب‌ها افروخته می‌شود ۸) همانا آن (خرد کننده یا آتش) بر آنها زندان است ۹) در ستون‌های طولانی.

۱۰۵- سُورَةُ الْفِیْلِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ۱) اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحٰبِ الْفِیْلِ ۲) اَلَمْ یَجْعَلْ
 كَيْدَهُمْ فِی تَضَلُّیْلٍ ۳) وَاَرْسَلَ عَلَیْهِمْ طَيْرًا اَبَابِیْلَ ۴)
 تَرْمِیْهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّنْ سِجِّیْلِ ۵) فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّاكُوْلٍ

۱) آیا ندیدی پروردگارت با اصحاب فیل چه کرد ۲) آیا حیلۀ آنان را در راه نیافتن (اهلاک) قرار نداد ۳) و پرندگانی را دسته دسته بر آنها فرستاد ۴) با سنگ‌هایی از گل سفت شده که آنها را پرت می‌کردند ۵) پس آنان را مانند برگ خشکی خورده شده قرار داد.

۱۰۶- سُورَةُ قُرَيْشٍ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ۱) لِاِیْلَافٍ قُرَیْشٍ ۲) اِیْلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَآءِ

۱) برای الفت دادن قریش ۲) الفتشان به سفر در زمستان و تابستان ۳) پس

وَالصَّيْفِ ۝ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ۝

باید پروردگار این خانه را بندگی کنند ۱ که آنها را اطعام کرد از گرسنگی (خارج کرد) و آنان را از خوف ایمن نمود.

۱۰۷- سُورَةُ مَاْعُوْنِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ آيا دیدی کسی را که جزاء را تکذیب می کند ۲ و آن کسی که یتیم را می راند ۳ و بر اطعام مسکین ترغیب نمی کند ۴ پس وای بر نمازگزاران ۵ کسانی که آنها درباره نمازشان سهل انگارند ۶ کسانی که ریا می کنند (نشان می دهند) ۷ و نیکی را منع می کنند.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱ أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكْذِبُ بِالَّذِينَ ۲ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ۳ وَلَا يُحِضُّ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۴ قَوْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ۵ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۶ الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ۷ وَيَمْتَعُونَ الْمَاعُونَ

۱۰۸- سُورَةُ الْكُوْثِرِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ همانا ما به تو کوثر را دادیم ۲ پس برای پروردگارت نماز بگزار و نحر (قربانی کردن شتر) کن ۳ همانا بدخواه تو او دنباله بریده است.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱ إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكُوْثَرَ ۲ فَصَلِّ لِرَبِّكَ ۳ وَأَنْحَرْ ۴ إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

۱۰۹- سُورَةُ الْكَافِرِیْنَ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بگو ای کافران ۲ آنچه را که شما بندگی می کنید عبادت نخواهم کرد ۳ و شما بندگی نخواهید کرد آنکه را من بندگی می کنم ۴ و بندگی کننده نبوده ام آنچه را که شما عبادت می کردید ۵ و شما بندگی نمی کنید آنکه را که بندگی می کنم ۶ دین شما برای شما و دین من برای من است.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱ قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۲ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۳ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۴ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ ۵ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۶ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ

۱۱۰- سُورَةُ النَّازِعَاتِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ هرگاه یاری خداوند و فتح او رسید ۲ و مردم را دیدی که گروه گروه در دین خداوند وارد می شوند ۳ تو خدای خود را تسبیح کن و از او طلب آمرزش نما که او توبه دهنده (و آمرزنده) است.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱ إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ ۲ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللّٰهِ أَفْوَاجًا ۳ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

۱۱۱- سوره تبت

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بریده باد دو دست ابولهب و زیان دید ۲ مال او و آنچه که کسب کرد او را بی نیاز نکرد ۳ بزودی در آتشی شعله ور خواهد سوخت ۴ و زن حمل کننده هیزم او را ۵ در گردش ریسمانی از لیف نخل.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۲ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ۳ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۴ وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۵ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِنْ مَسَدٍ

۱۱۲- سوره اِخْلَاصِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بگو (ای پیغمبر)، خداوند یکی است ۲ (و از همه چیز) بی نیاز است ۳ نزائیده و زائیده (هم) نشده ۴ و هیچ مثل و مانندی ندارد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۲ اللَّهُ الصَّمَدُ ۳ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۴ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

۱۱۳- سوره قُلُوبِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بگو پناه می برم به پروردگار سپیده دم ۲ از شر آنچه که خلق کرد ۳ و از شر تاریکی شب وقتی که داخل شود ۴ و از شر دمنندگان (مؤنث) در گره ها ۵ و از شر حسد کننده وقتی که حسد ورزد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۲ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۳ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۴ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۵ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

۱۱۴- سوره نَاسِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

۱ بگو پناه می برم به پروردگار مردم ۲ پادشاه مردم ۳ خدای مردم ۴ از شر وسواس پنهان شونده ۵ که در سینه های مردم و سوسه می کند ۶ از جن و مردم.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۲ مَلِكِ النَّاسِ ۳ إِلَهِ النَّاسِ ۴ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۵ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۶ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ

خاتمة

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا
مَعَ الْأَبْرَارِ رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ

ویرایش اول ترجمه قرآن در ۴ شعبان ۱۴۴۳ هجری قمری مطابق با ۱۶ اسفند ۱۴۰۰
هجری شمسی مصادف با سی و دومین سالروز (هجری قمری) ارتحال

عالم احکام الهی و عارف اسرار نامتناهی شیخ جلیل سلسله نعمت الهی سلطانعلیشاهی گنابادی
جناب آقای حاج محمدخان راستین درویش رونقعلی
نجل زکی آیت الله میرزا محمد علیخان مجتهد عراقی (اراکلی)

به اتمام رسید فلذا این ترجمه تیمنا و تبرکاً «ترجمه راستین قرآن کریم» نامگذاری شد.

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا.

بیژن بیدآباد

بازخوانی: نرگس خاتون نوروزی نکو و حمیدرضا نوروزی نکو

صفحه آرائی: مرتضی رحمانی تذهیب: پرستو محمودزاده طراحی جلد: هادی اصغرزاده

فهرست سوره‌های قرآن کریم

۳۳۵	۸۷- سوره‌ء اعلیٰ	۳۰۳	۵۸- سوره‌ء مجادله	۲۲۴	۳۰- سوره‌ء بروج	۱	۱- سوره‌ء فاتحه
۳۳۶	۸۸- سوره‌ء غاشیه	۳۰۶	۵۹- سوره‌ء حشر	۲۲۸	۳۱- سوره‌ء لقمان	۱	۲- سوره‌ء بقره
۳۳۶	۸۹- سوره‌ء فجر	۳۰۸	۶۰- سوره‌ء مؤمنه	۲۳۰	۳۲- سوره‌ء سجد	۲۷	۳- سوره‌ء آل عمران
۳۳۷	۹۰- سوره‌ء بلد	۳۰۹	۶۱- سوره‌ء صف	۲۳۲	۳۳- سوره‌ء احزاب	۴۲	۴- سوره‌ء نساء
۳۳۸	۹۱- سوره‌ء الشوریٰ	۳۱۰	۶۲- سوره‌ء زمر	۲۳۷	۳۴- سوره‌ء سبأ	۵۷	۵- سوره‌ء مائده
۳۳۸	۹۲- سوره‌ء الین	۳۱۱	۶۳- سوره‌ء منافقون	۲۴۱	۳۵- سوره‌ء فاطر	۶۹	۶- سوره‌ء انفجار
۳۳۹	۹۳- سوره‌ء الضحیٰ	۳۱۲	۶۴- سوره‌ء طه	۲۴۴	۳۶- سوره‌ء یس	۸۲	۷- سوره‌ء احزاب
۳۳۹	۹۴- سوره‌ء انشراح	۳۱۳	۶۵- سوره‌ء طلاق	۲۴۷	۳۷- سوره‌ء صافات	۹۶	۸- سوره‌ء انفال
۳۳۹	۹۵- سوره‌ء تین	۳۱۴	۶۶- سوره‌ء حجر	۲۵۱	۳۸- سوره‌ء ص	۱۰۲	۹- سوره‌ء توبه
۳۳۹	۹۶- سوره‌ء غلق	۳۱۶	۶۷- سوره‌ء ملک	۲۵۴	۳۹- سوره‌ء زمر	۱۱۲	۱۰- سوره‌ء یونس
۳۴۰	۹۷- سوره‌ء قلین	۳۱۷	۶۸- سوره‌ء قلم	۲۵۹	۴۰- سوره‌ء مؤمنون (غافر)	۱۱۹	۱۱- سوره‌ء هود
۳۴۰	۹۸- سوره‌ء نینیه	۳۱۹	۶۹- سوره‌ء جاثیه	۲۶۴	۴۱- سوره‌ء جمعه سجد	۱۲۷	۱۲- سوره‌ء یوسف
۳۴۱	۹۹- سوره‌ء زلزال	۳۲۰	۷۰- سوره‌ء معارج	۲۶۴	(قصص)	۱۳۵	۱۳- سوره‌ء مریم
۳۴۱	۱۰۰- سوره‌ء حادیات	۳۲۱	۷۱- سوره‌ء نوح	۲۶۷	۴۲- سوره‌ء شوریٰ	۱۳۹	۱۴- سوره‌ء ابن کثیر
۳۴۱	۱۰۱- سوره‌ء قمر	۳۲۲	۷۲- سوره‌ء جن	۲۷۱	۴۳- سوره‌ء زمر	۱۴۳	۱۵- سوره‌ء احزاب
۳۴۲	۱۰۲- سوره‌ء تکوین	۳۲۴	۷۳- سوره‌ء مؤمنون	۲۷۵	۴۴- سوره‌ء احزاب	۱۴۶	۱۶- سوره‌ء بقره
۳۴۲	۱۰۳- سوره‌ء غصن	۳۲۵	۷۴- سوره‌ء مؤمنه	۲۷۶	۴۵- سوره‌ء یس	۱۵۴	۱۷- سوره‌ء اسراء
۳۴۲	۱۰۴- سوره‌ء هود	۳۲۶	۷۵- سوره‌ء قیامت	۲۷۹	۴۶- سوره‌ء احقاف	۱۶۱	۱۸- سوره‌ء کهف
۳۴۲	۱۰۵- سوره‌ء فیل	۳۲۷	۷۶- سوره‌ء ذر	۲۸۲	۴۷- سوره‌ء محمد	۱۶۸	۱۹- سوره‌ء من
۳۴۲	۱۰۶- سوره‌ء قمر	۳۲۸	۷۷- سوره‌ء من سلوات	۲۸۵	۴۸- سوره‌ء فتح	۱۷۲	۲۰- سوره‌ء طه
۳۴۳	۱۰۷- سوره‌ء ماعون	۳۲۹	۷۸- سوره‌ء نبا	۲۸۸	۴۹- سوره‌ء حجرات	۱۷۸	۲۱- سوره‌ء انبیاء
۳۴۳	۱۰۸- سوره‌ء کوثر	۳۳۰	۷۹- سوره‌ء نازعات	۲۸۹	۵۰- سوره‌ء لق	۱۸۳	۲۲- سوره‌ء حجج
۳۴۳	۱۰۹- سوره‌ء کافرون	۳۳۱	۸۰- سوره‌ء عبس	۲۹۱	۵۱- سوره‌ء نازعات	۱۸۸	۲۳- سوره‌ء مؤمنون
۳۴۳	۱۱۰- سوره‌ء فصل	۳۳۱	۸۱- سوره‌ء تکوین	۲۹۲	۵۲- سوره‌ء طه	۱۹۳	۲۴- سوره‌ء نور
۳۴۴	۱۱۱- سوره‌ء تبت	۳۳۲	۸۲- سوره‌ء انفطار	۲۹۴	۵۳- سوره‌ء زمر	۱۹۹	۲۵- سوره‌ء فرقان
۳۴۴	۱۱۲- سوره‌ء ایلان	۳۳۳	۸۳- سوره‌ء تطهیر	۲۹۵	۵۴- سوره‌ء مؤمن	۲۰۳	۲۶- سوره‌ء شعراء
۳۴۴	۱۱۳- سوره‌ء فرق	۳۳۳	۸۴- سوره‌ء انشقاق	۲۹۷	۵۵- سوره‌ء مرجمان	۲۰۹	۲۷- سوره‌ء ملک
۳۴۴	۱۱۴- سوره‌ء ناس	۳۳۴	۸۵- سوره‌ء بلع	۲۹۹	۵۶- سوره‌ء واقعه	۲۱۴	۲۸- سوره‌ء فصل
		۳۳۵	۸۶- سوره‌ء طه	۳۰۱	۵۷- سوره‌ء جمعه	۲۲۰	۲۹- سوره‌ء عبس